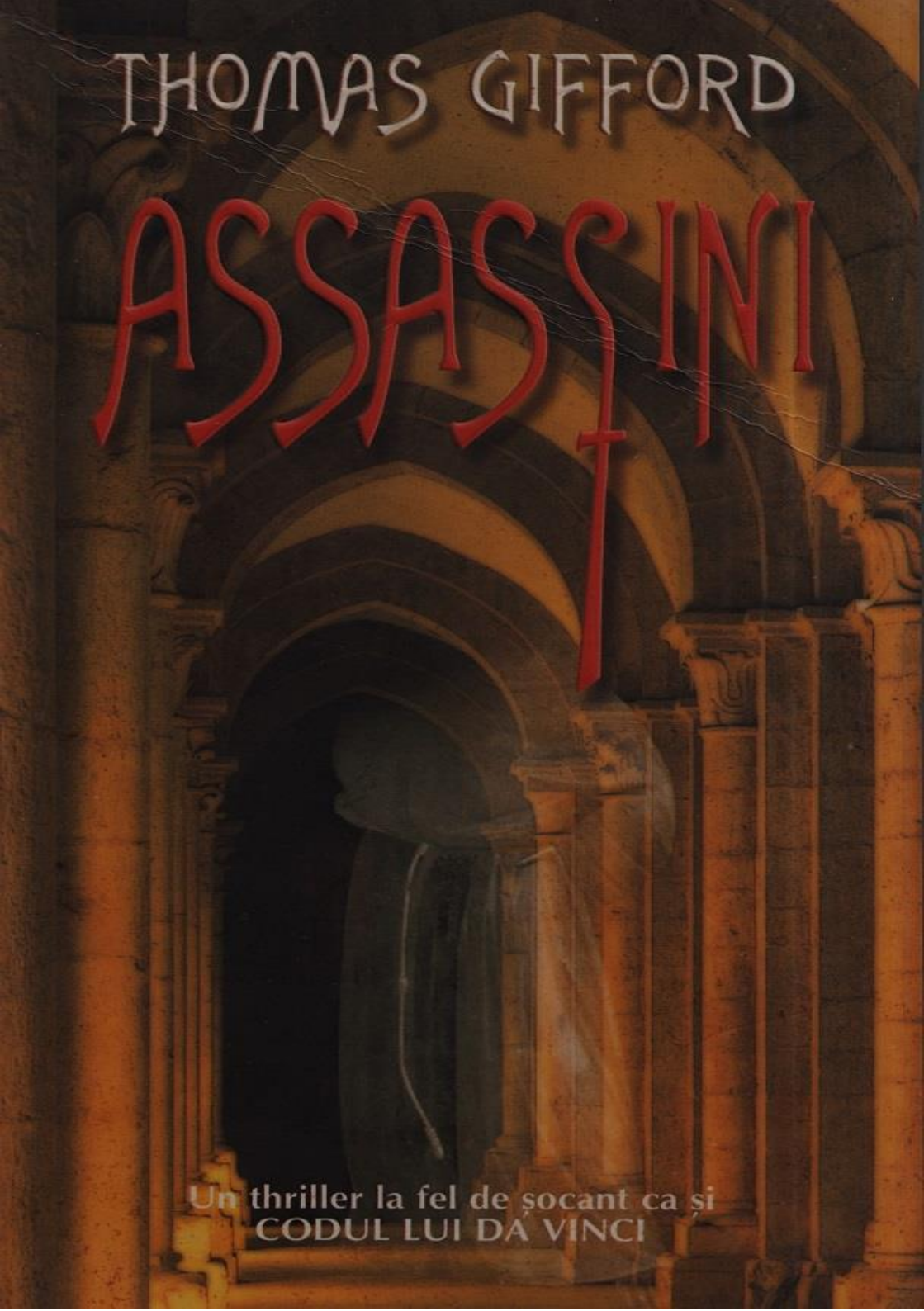
THOMAS GIFFORD
ASSASSINI
Un thriller la fel de șocant ca și
CODUL LUI DA VINCI

Thomas Gifford
Assassini

Pentru Elizabeth

Nota autorului

A-ți petrece nouă ani investigând şi scriind o carte e o muncă teribil de descurajantă. Nenumărate persoane, din sânul Bisericii şi din afara ei, au luptat să-mi sprijine sau să-mi împiedice lucrarea. Toți, fără îndoială, au avut suficiente motive pentru faptele lor, altruiste sau, dimpotrivă, vrednice de dispreț. Dar pentru fiecare persoană care a încercat să împiedice încheierea operei au existat mai multe care au sprijinit-o, oferindu-mi timpul, energia şi clarviziunea lor. Ei se cunosc, eroi sau ticăloşi, deopotrivă. Însă trei oameni s-au dovedit de neînlocuit.

Charles Hartman a însuflețit toate aspectele lucrării mele. Fără el, cartea nu ar fi existat. A fost un izvor neîntrerupt de încurajare; a fost neobosit când eu eram la capătul puterilor; în clipele cele mai întunecate, când obstacolele păreau imposibil de trecut, el nu m-a părăsit.

Kathy Robbins şi-a croit drum prin hățişul întunecat al sentimentelor, depăşind scopurile personale şi interesele contradictorii, limpezind vasta acumulare de documente cu talentul, buna dispoziție şi inteligența unui mare diplomat. Timp

de aproape nouă ani a ucis balaurii, chiar când aceştia păreau să câştige.

Beverley Lewis s-a alăturat eforturilor noastre atunci când treceam prin cea mai acută criză şi, cu inteligența şi hotărârea unui iezuit, a făcut ca totul să iasă bine. Priceperea sa ca editor e depăşită numai de acea calitate care desparte marii editori de mulțimea celorlalți – respectul şi înțelegerea pentru intențiile autorului.

Părțile nereuşite ale operei pe care o aveți în mână îmi aparțin; tot ce este bun împart bucuros cu ceilalți.

Thomas Gifford
Londra
2 noiembrie 1989

Prolog

Octombrie 1982
New York City

Semăna cu o pasăre de pradă, învăluit în negru şi alunecând pe suprafața argintie a gheții. Era un bărbat în vârstă. Patina excelent.

Se simțea foarte bine, ascultând şuieratul lamelor ce crestau precis, fără şovăială, gheața, simțind pe față răcoarea brizei tomnatice. Întotdeauna, în asemenea zile importante, simțurile îi erau deosebit de acute. O sarcină ce

trebuia îndeplinită îl aducea la viață într-un mod neobişnuit: în astfel de momente se simțea unit cu destinul său şi cu Dumnezeu. Sensul existenței i se desfăşura limpede în fața ochilor.

Şi lumea devenea transparentă. Lucrurile care îl înconjurau îşi pierdeau misterul. În astfel de zile înțelegea. Ceața dimineții se risipise, iar razele soarelui se iveau dincolo de norii albi, înalți. Turnurile de la Rockefeller Center se înălțau deasupra lui, muzica îi armoniza paşii, iar el putea să se piardă în grația şi forța mişcărilor, urmărindu-le, aproape, înapoi în timp.

Învățase să patineze când era copil, pe canalele înghețate din Haga. Casele întunecate, parcurile înzăpezite, cerul plumburiu, cu nori grei coborând asupra bătrânului oraş, digurile, morile de vânt: toate împietriseră în mintea lui cu ciudata încăpățânare a amintirilor din copilărie, lucruri pe care nu le uiți niciodată. Nu conta că morile de vânt nu mai existau. Ele trăiau încă acolo, învârtindu-se încet, nemuritoare, în mintea sa. Amintirea brațelor alene mişcătoare ale morilor de vânt şi foşnetul patinelor pe gheață reuşeau să-l calmeze întotdeauna. În astfel de zile, când avea ceva de îndeplinit, se pregătea relaxându-se. Tinerii îi pot spune meditație, dar se reducea la acelaşi lucru. Vrei să atingi un nivel de concentrare maximă, atât de pură, încât nici nu-ți mai dai seama că încerci. Aproape ajunsese acolo. Patinajul îl purtase. Curând timpul avea să nu mai

existe. El avea să devină un ochi singur, atoatevăzător, conştient de tot, fără să ignore nimic, una cu sarcina lui, cu voința lui Dumnezeu. Foarte curând.

Purta un costum negru cu guler bisericesc şi o pelerina neagră ce se strângea la spate, ca o capă, în timp ce se mişca elegant printre ceilalți patinatori, majoritatea adolescenți. Nu-şi imaginase niciodată că haina fluturândă l-ar putea face să pară aspru şi amenințător. El nu gândea aşa. Era preot. Reprezenta Biserica. Zâmbea calm, liniştitor şi blând. Era bun, nu cineva de care să te temi. Şi totuşi, ceilalți patinatori se dădeau la o parte din calea lui, privindu-l aproape pe furiş, ca şi cum el le-ar fi cântărit calitățile morale. Se înşelau amarnic.

Era înalt, cu părul pieptănat drept deasupra frunții înalte, nobile. Avea o față îngustă, nasul lung şi gura largă, cu buze subțiri. Chipul îi era îngăduitor, asemenea unui doctor de țară care înțelege viața şi nu se teme de moarte. Trăsăturile aveau o paloare străvezie, născută dintr-o viață petrecută în capele întunecate, chilii neluminate, confesionale. O paloare născută din ceasuri nesfârşite de rugăciune. Purta ochelari cu ramă de oțel. Patinajul, concentrarea îi aduseseră pe buze un surâs stins. Era slab, dar avea o condiție fizică extraordinară. Avea şaptezeci de ani.

Patinând, îşi întindea mâinile înainte, cu palmele deschise, ca şi cum ar fi dansat cu un

partener invizibil. Mânuşile fine, de piele neagră, îi veneau ca turnate. La difuzor cânta o fată, o înregistrare enervantă dintr-un film pe care îl văzuse în cursa Alitalia 747, în drum spre New York. Fata spunea că avea să trăiască pentru totdeauna, că avea să-şi deschidă aripile şi să zboare…

Se strecura printre copii, aluneca grațios printre tinerele fete cu părul lung, curgând în valuri şi blugi strâmți, gata să plesnească pe coapsele lor musculoase. Fetele de o anumită vârstă îi aminteau de mânjii zburdalnici. Nu văzuse niciodată o femeie goală. Nici nu se gândea la aşa ceva.

Îşi ridică uşor un picior înainte, alunecând pe o singură patină, mişcându-se cu îndemânare înainte şi înapoi, despicând aerul cu brațele, ochii înguşti scrutând parcă în inima timpului, în vreme ce trupul continua mişcarea, împins de elicele memoriei. Se rotea ca o pasăre neagră, înconjurând patinoarul, privind fix în față, cu ochii limpezi şi albaştri ca gheața, fără fund, asemenea unui lac de munte. Nu era nicio pâlpâire de emoție în ei. Erau departe, rupți de realitate.

Fetele şuşoteau, urmărindu-l pe bătrânul preot care trecea pe lângă ele, auster şi formal; totuşi, în privirile lor se citea respect pentru forța şi stilul patinajului său.

Dar el era preocupat, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze şi nu le dădea atenție. Fetele

credeau, fără îndoială, că sunt nemuritoare şi că aveau să-şi deschidă aripile şi să zboare, ceea ce nu era rău, dar bătrânul preot ştia mai bine.

Înaintea lui căzu o fată drăguță, cam de paisprezece ani, şi rămase pe gheață cu picioarele întinse în față. Prietenii ei râdeau, iar ea clătina din cap, legănându-şi părul strâns într-o coadă.

Se aplecă deasupra ei, din spate, o prinse de subsuori şi o ridică printr-o singură mişcare, neîntreruptă. Observă privirea ei surprinsă, în timp ce flutură pe lângă ea ca un corb atotputernic. Apoi ea zâmbi larg şi-i strigă un mulțumesc. El înclină solemn din cap, peste umăr.

Curând după aceea îşi privi ceasul. Părăsi gheața, returnă patinele închiriate şi ceru servieta de la garderobă. Respira adânc şi rar. Se simțea extraordinar de bine şi stăpân pe sine, cu o doză suplimentară de adrenalină în sânge.

Urcă scările spre ieşire. Îşi cumpără un covrig fierbinte, îl unse cu muştar pe coaja plină de sare şi aruncă şervețelul într-un coş de gunoi. Porni de-a lungul şirului de magazine către Strada Cinci. Traversă şi se opri să admire Catedrala Sfântul Patrick. Nu era un sentimental, dar vederea marilor biserici – chiar şi a celor mai noi – îl mişca întotdeauna. Intenționase să spună o rugăciune, dar patinajul durase prea mult şi putea, oricum, să se roage în inima sa.

Străbătuse un drum lung pentru această

întâlnire.

Era timpul să meargă.

Roma

Bărbatul care stătea în pat nu urmărea meciul de fotbal ce se desfăşura pe ecranul mare al televizorului. Unul dintre secretari pusese caseta în video şi avusese grijă să o pornească înainte de a se retrage, dar omul din pat începuse să-şi piardă interesul pentru fotbal în ultima vreme. Dacă se mai gândea vreodată la aşa ceva, erau amintirile meciurilor pe care le jucase la Torino, în copilărie, cu foarte mulți ani în urmă. În ceea ce privea partida de pe caseta de curând primită, prin curier, de la Sao Paolo, ei bine, puțin îi păsa. Cupa Mondială nu mai făcea parte din planurile lui.

Bărbatul din pat se gândea la apropiatul său sfârşit cu acea detaşare rece care îl slujise atât de bine în viață. De tânăr stăpânise arta de a gândi despre sine la persoana a treia, ca Salvatore di Mona. Cu o parte din el stând deoparte, afişând un zâmbet surprins, el urmărise ascensiunea constantă, sistematică a lui Salvatore di Mona, clătinase admirativ din cap ori de câte ori acesta încheiase alianțe cu oameni puternici, din lume, asistase la cucerirea celei mai înalte culmi a carierei de către Salvatore di Mona. Din acel moment, Salvatore di Mona încetase, într-un fel, să mai existe; din acel moment primise numele de

Callistus, vicar al Domnului, Sfântul Părinte, papa Callistus al IV-lea.

Timp de opt ani fusese preşedinte al consiliului: nu era nici modest, nici deosebit de profund, dar fusese deopotrivă norocos şi extraordinar de practic. Nu era tocmai dăruit cu acea magie subtilă pe care poziția îi cerea să o stăpânească, dar considera că munca sa era numai parțial diferită de cea a oricărui conducător al unei corporații multinaționale.

Era conştient, desigur, că numai împăratul Japoniei deținea o funcție mai veche pe întreaga planetă, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că, de exemplu, Dumnezeu chiar îşi exprima voința prin omul care fusese Sal di Mona, fiul cel mare, cu ochi strălucitori, al unui prosper comerciant din Torino. Nu, misticismul nu era ceaşca sa de ceai, cum se exprimase odată monseniorul Knox, în engleza sa încântătoare.

Callistus al IV-lea era un om practic. Nu-l interesau prea mult dramele şi intrigile, mai ales de când reuşise să se facă ales de către consiliul cardinalilor, o manevră care nu necesitase decât o intrigă simplă din specia celor care nu lasă nicio îndoială asupra rezultatului. Banii, sistematic împărțiți unor cardinali importanți, cu sprijinul unui american laic, dar puternic, Curtis Lockhardt, făcuse toată treaba. Cardinalul di Mona se sprijinise pe o mână solidă de susținători, conduşi de cardinalul D'Ambrizzi. Banii – mita, ca

să-i spunem pe nume – erau o tradiție care ușurase urcușul mai multor papabili asudați. De când devenise papă, el încercase să păstreze nivelul comploturilor, bârfelor, maşinațiunilor şi calomniilor la minimum. Dar fusese nevoit să admită că, într-o societate atât de fierbinte precum cea de la Vatican, lupta era deja pierdută. Nimeni nu poate schimba firea oamenilor, mai ales într-o clădire cu peste o mie de camere. Nu reuşise să afle numărul exact, dar era evident că, dacă aveai o mie de camere, în una din ele se punea, inevitabil, ceva rău la cale. Una peste alta, păstrarea unui aparent control al maşinațiunilor din sânul Bisericii îl cam istovise. Înainte, de cele mai mult ori, fusese amuzant. Acum însă nu mai era amuzant deloc.

Patul în care stătea, cândva locul de odihnă al papei Alexandru al VI-lea, era un obiect impresionant a cărui istorie îi plăcea să şi-o imagineze. Fără îndoială că Alexandru al VI-lea îl destinase unui scop mai bun decât cel pe care îl îndeplinea acum, dar, după cum stăteau lucrurile, avea, cel puțin, să moară în el. Restul mobilierului din dormitor putea fi descris numai ca Apostolic Palace Eclectic – câteva piese suedeze moderne, un televizor şi un video recorder, o bibliotecă gotică uriaşă, conținând odinioară colecția imensă de lucrări de referință pe care Pius al XII-lea le păstra la îndemână, scaune, mese, un birou şi un *prie-dieu* pe care îl găsise într-o magazie, gemând

sub greutatea prafului vechi de două secole.

Cu grija, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi îşi vârî tălpile goale în mocasinii Gucci. Se ridică în picioare, clătinându-se uşor, sprijinindu-se într-un baston cu mâner de aur pe care un cardinal african i-l dăruise, cu o mişcătoare previziune, în urmă cu un an. Nu ştia niciodată cu certitudine care erau simptomele fiecăreia din cele două afecțiuni de care suferea, dar amețeala o atribuia tumorii de pe creier. Inoperabilă, desigur. Atât cât îşi putea da seama din ceea ce spunea chirurgul sclerozat, aprobat de Biserică pentru a-l îngriji, nu se putea şti care din ele îi va provoca moartea: inima sau creierul. Pentru el nu avea prea mare importanță.

Totuşi, mai erau lucruri de făcut în timpul rămas.

Cine îi va urmă?

Şi ce anume putea el să facă pentru a-şi alege succesorul?

Malibu

Sora Valentine nu se mai putea opri din plâns şi asta o scotea din minți. Făcuse câteva lucruri necugetate în viață, căutase primejdia cu lumânarea şi o găsise din plin, cunoscuse şi frica. Dar fusese întotdeauna acea frică spontană pe care o simte toată lumea: teama de focul de armă, răsunând pe o stradă pustie, teama de

escadroanele adevărului sau ale morții, teama de trupele guvernului sau de gherilele înfometate, coborând dintre dealuri în căutare de sânge şi moarte. În unele părți ale lumii aceasta nu e decât teama obişnuită, de fiecare zi, cu variațiile ei cotidiene, acea teamă de care eşti conştient şi pe care o alegi singur.

Ceea ce simțea ea acum era cu totul diferit. Îi ataca voința şi nervii, ca un virus lacom. Venea din trecutul îndepărtat, dar era încă vie, o căutase, o găsise şi acum o obliga să se întoarcă acasă, pentru că nu putea să o înfrunte singură. Ben trebuia să ştie ce era de făcut. Întotdeauna ştiuse.

Dar, mai întâi, trebuia să nu mai plângă, să nu mai tremure şi să nu se mai comporte prosteşte.

Stătea la marginea curții, cu degetele afundate în iarbă, privind luna, un bolovan găunos lucind argintiu pe cerul nopții. Nori zdrențuiți pluteau duşi de vânt, ca pe coperta învechită a albumului cu *Sonata lunii* din copilărie. Zgomotul valurilor ce se spărgeau pe plaja din Malibu, undeva jos, departe, trecea peste vârfurile falezei, călătorind pe aripile brizei ce-i mângâia picioarele goale. Îşi şterse lacrimile cu mâneca rochiei pe care o strânse pe lângă corp şi traversa pajiştea către gardul alb ce se zărea la marginea falezei. Urmări crestele valurilor spărgându-se, împrăştiate de vânt, retrăgându-se şi atacând din nou țărmul. Câteva perechi stinghere de faruri alergau pe autostrada coastei Pacificului. În depărtare, prin

ceață, colonia Malibu strălucea slab, ca o farfurie zburătoare aterizând la marginea oceanului. Ceaţa se rostogolea dinspre țărm, ca şi când ar fi vrut să oprească flota duşmanului în larg.

Înainta pe lângă gard până când simți căldura jarului muribund unde prăjiseră peşte pentru o cină târzie. Numai ei doi, o sticla de Roederer Cristal, peşte şi pâine cu coaja rumenă. O masă care pentru el devenise aproape un viciu, ca şi aceeaşi discuție pe care o avuseseră la Roma, Paris, New York şi Los Angeles, tot timpul, în ultimul an şi jumătate. Conversație, dispută, ceartă, spune-i cum vrei, pentru ea era acelaşi lucru. Simțea că începe să-i cedeze, asemenea unui dig ce nu mai poate rezista asaltului mării, dar lupta să nu se prăbuşească, nu era încă pregătita pentru asta. Pentru numele lui Dumnezeu, voia să se prăbuşească, să-i cadă în brațe, dar acum nu putea. Nu încă. La naiba! Plângea din nou.

Se întoarse şi porni înapoi către ferma întinsă şi joasă, trecu pe lângă piscină şi terenul de tenis, traversă curtea cu lespezi de piatră şi se opri să privească prin peretele de sticla cu uşi glisante. În urma cu o oră făcuse dragoste în acel pat.

El era un bărbat înalt, solid, cu o față de buldog simpatic. Hotărât. Părul sur era tuns scurt, pieptănat cu atâta grijă, încât părea să nu se încurce niciodată. Purta o pijama albastră cu puncte albe şi monograma CL pe buzunarul de la

piept. Brațul drept i se odihnea pe locul în care ea stătuse mai devreme, de parcă adormise în ritmul respirației şi a bătăilor inimii ei. Acum dormea liniştit. Era sigură că mirosea a transpirație şi a Hermès Equipage. Ştia foarte multe despre el, mai multe decât ar fi trebuit să ştie. Pe de altă parte însă, ea nu fusese niciodată o călugăriță obişnuită. Adevărul era că fusese întotdeauna ca un spin în talpă. Pentru Biserică şi pentru Ordin. Ea ştia tot ce era bine: aşa se născuse şi de atunci nu se schimbase prea mult. Ştia ce era bine şi ce era rău, ideile ei intrau deseori în conflict cu ale Bisericii. Făcuse totul după capul ei, sfidându-i, fără să-i pese de reacția lor. Devenise o persoană publică, scrisese două best-seller-uri, era o eroină a timpului său în ochii multor oameni, iar publicitatea îi oferise siguranță. Provocase Biserica să admită că era prea mică, prea josnică şi meschină pentru ea – şi Biserica dăduse înapoi. Devenise o piesă indispensabilă în imensul mozaic al Bisericii Romano-Catolice, şi singurul mod în care ar fi putut scăpa de ea era – după părerea ei – cu picioarele înainte.

Dar toate acestea se întâmplaseră înainte de investigațiile din ultimul an. Ştergându-şi din nou lacrimile, reflectă ironic că toate cauzele, discursurile şi publicitatea fuseseră doar o rundă de încălzire. Totuşi, nimic n-ar fi putut să o pregătească îndeajuns pentru teama crescândă din ultimul an. Credea că văzuse tot. Credea că

văzuse răul în toate ipostazele şi cu toate măştile lui, iar dragostea, sub toate formele ei. Dar se înşelase. Nu ştia nimic despre rău sau despre dragoste, dar, pentru Dumnezeu, începuse să afle.

Cu optsprezece luni în urmă, Curtis Lockhardt îi mărturisise că o iubeşte. Erau la Roma, când ea era pe punctul de a-şi începe noua carte, despre rolul Bisericii în Cel de Al Doilea Război Mondial. El fusese chemat la Vatican pentru a da o mână de ajutor la acoperirea scandalului mereu renăscut de la Banca Vaticanului, care cuprindea totul, de la fraudă, şantaj şi jaf până la crimă. Lockhardt era unul dintre puținii laici la care Biserica – în acest caz, Callistus al IV-lea – apela în momentele de criză. Cei mai mulți oameni nu şi-ar fi putut imagina câtă duritate şi cruzime cerea controlul unei caracatițe cu o mie de tentacule cum era Biserica. Lockhardt stătea foarte aproape de centrul centrului Bisericii din sânul Bisericii.

Îl ştia pe Curtis Lockhardt dintotdeauna. Pe când ea era încă Val Driskill, în urmă cu treizeci de ani, dansând pe pajiştea părinților săi, pe sub bolțile de apă ale fântânilor arteziene, în costumul de baie cu volănaşe, arătând ca o bomboană frumos ambalată şi având numai zece ani, Lockhardt era un tânăr avocat şi bancher, cu referințe de la Rockefelleri şi Chase. Venea foarte des pe la locuința lor din Princeton, ca să discute probleme financiare şi bisericeşti cu tatăl ei. În

timp ce ea țopăia, strălucind, udă şi bronzată, auzea cuburile de gheață zornăind în pahare şi îi urmărea cu coada ochiului, tolăniți în scaune albe de răchită, la umbra verandei.

— Erai un spiriduş încântător la zece ani, îi spusese el în noaptea aceea la Roma. Iar la cincisprezece ani erai un băiețoi foarte sexy. Aproape mă băteai la tenis.

— Deoarece te uitai la mine, în loc să te uiți la minge.

Ea îi zâmbise, amintindu-şi cum descoperise că el o găsea atrăgătoare, alergând pe teren, cu vântul fluturându-i bluza de tenis şi uscându-i sudoarea pe față, până când simțea crusta de sare crăpând. Îl plăcea, îl admira. Era fascinată de puterea omului obişnuit, în fața căruia preoții se ridicau în picioare şi-l ascultau. Avea treizeci şi cinci de ani, iar ea se întreba de ce nu se căsătorise niciodată.

— Când ai împlinit douăzeci de ani, îmi era deja teamă de tine. Mă temeam de ceea ce stârneai în mine de fiecare dată când te vedeam. Mă simțeam ca un prost. Apoi… mai ții minte ziua când te-am invitat la masă, la Piaza, în Sala de Stejar, cu castele de basm pictate pe pereți, iar tu mi-ai dezvăluit ce vrei să faci în viață, mai ştii? Ziua în care mi-ai mărturisit că vrei să te alături Ordinului. Aproape că mi se oprise inima. Mă simțeam ca un amant respins… adevărul e că, dacă aş fi fost întreg la minte, ar fi trebuit să te

privesc ca pe o fetiță, fiica lui Hugh Driskill… un copil. Desigur, problema era că eu eram nebun. Îndrăgostit. Şi aşa am rămas, Val. Te-am vegheat, ți-am urmărit cariera, iar când ai venit la Los Angeles, am ştiut că trebuie să te văd din nou…

Ridicase din umeri ca un puşti şi anii dispăruseră. Pe de o parte, era rău, fiindcă iubeam o călugăriță, dar, pe de altă parte, ştiam că meritase să aştept.

Povestea lor de dragoste începuse în acea noapte la Roma, în apartamentul lui de deasupra frumoasei Via Veneto. Tot atunci el începuse lupta de a o convinge să părăsească Ordinul şi să se mărite cu el. Încălcarea jurământului – venirea în patul lui – fusese partea cea mai uşoară. Jurământul fusese dintotdeauna latura impusă, restrictivă a muncii ei, răul necesar, prețul pe care îl plătea pentru şansa de a sluji Biserica, de a sluji umanitatea cu ajutorul puternicului instrument al Bisericii. Dar să părăsească Ordinul, fundația pe care îşi construise întreaga viață… era mai presus de puterile ei.

Astăzi, cu numai o oră în urmă, frustrați, se certaseră aspru, regretabil, fără să poată accepta neputința celuilalt de a înțelege, dar iubind încă, întotdeauna iubind. Până la urmă îşi căutaseră izbăvirea în pasiune, apoi el adormise, iar ea se strecurase din pat, ieşise afară să mediteze. Să fie singură cu toate lucrurile pe care nu îndrăznea să i le spună.

În faţa ei, o fâlfâire de aripi izbucni din noapte, un pescăruş se năpusti în jos – o pată albă fulgerând pe lângă ea – şi se lăsă în iarbă. Merse ţanţoş câţiva paşi, îşi aruncă o privire în geam şi zbură, înspăimântat parcă de propriul chip. Cunoştea şi ea acest sentiment.

Dintr-o dată se gândi la buna ei prietenă, sora Elizabeth, din Roma, care întrezărise anumite imagini ale propriului ei suflet. Elizabeth era şi ea americancă, mai tânără cu câţiva ani, inteligentă, incisivă, înţelegătoare. O altă călugăriţă modernă, făcând numai ce voia, dar fără să creeze probleme peste tot, aşa cum făcea Val. Se cunoscuseră în Georgetown, unde sora Val participa la un program medical, în timp ce Elizabeth era o candidată M.A., liberală şi precoce. Legaseră o prietenie care rezistase aproape zece ani, în ciuda conflictelor puternice din sânul Bisericii. Ei îi mărturisise Val, la Roma, cererea în căsătorie a lui Lockhardt. Sora Elizabeth ascultase întreaga poveste şi aşteptase o clipa înainte de a vorbi.

— Cântă după ureche, spusese în cele din urmă, iar dacă ţi se pare un sofism, dă vina pe firea mea esenţialmente iezuită. Morală de situaţie. Nu uita jurămintele, dar gândeşte-te bine – nu eşti prizonieră. Nimeni nu te-a încuiat în chilie şi a aruncat cheia, lăsându-te să putrezeşti.

Un sfat bun şi, dacă Elizabeth ar fi acum în Malibu, ar mai avea şi alte asemenea sfaturi: care ar putea fi? Dar Val ştia cum ar suna, fiindcă sora

Elizabeth se întorcea mereu la acelaşi lucru.

— Dacă ai de gând să te culci cu el în continuare, Val, ar fi spus ea, atunci trebuie să părăseşti Ordinul. Nu are niciun rost să continui aşa. Poate crezi că e o formalitate, dar recunoaşte, omule, că nu e. Ai jurat. Toată lumea poate călca strâmb. Dar să o ții tot aşa, să-ți faci un mod de viață din a călca pe alături – asta nu. E stupid şi necinstit. O ştim amândouă şi Ființa Supremă o ştie de asemenea.

Amintindu-şi siguranța vorbelor sorei Elizabeth, se simți sfârşită şi înspăimântată. Teama îi estompa orice alt sentiment.

Totul începuse odată cu cercetările pentru carte. Nenorocita de carte! Ce n-ar fi dat să nu se fi gândit niciodată la ea! Dar acum era prea târziu, iar ceea ce o adusese înapoi în Statele Unite, ceea ce îi îndreptase paşii către Princeton, acasă, era teama. Teama strecurase nesiguranța în toate – în relația cu Curtis, în dragoste, în hotărârea de a rămâne sau de a părăsi Ordinul… Nu poți gândi limpede când eşti măcinat de spaimă. Ajunsese prea departe cu cercetările, continuase să sape, de dragul lui Curtis şi al propriei sale vieți. Dar nu se temea numai pentru ea. Ceea ce depăşea orice altceva era teama majoră. Teama pentru Biserică.

Se întorsese deci în America cu intenția de a-i spune lui Curtis totul. Dar ceva o avertizase, o obligase să tacă, impuls pe care nu voia să-l identifice. Ceea ce descoperise nu era altceva decât

un mecanism infernal, o bombă care ticăia de foarte mult timp. Curtis Lockhardt fie ştia de ea, fie – Doamne apără-l! — făcea parte din ea, fie nu avea nici cea mai vaga bănuială. Nu, nu putea să-i spună. Era prea aproape de Biserică, prea intim legat de ea. Până aici, cel puțin, totul părea clar.

Dar bomba exista şi, din întâmplare, dăduse peste ea. Îi aducea aminte de casa din Princeton, unde fratele ei, Ben, scotocind prin subsol după nişte crose de golf cu mâner de lemn, din tinerețea tatălui lor, descoperise şapte cutii cu pulbere, rămase de la o zi de 4 Iulie, de mult trecută. Ea îl urmase jos, printre munții de lucruri vechi ce alcătuiau istoria familiei, fiind atentă la păianjenii reali sau imaginari care ar fi putut să-i cadă în păr, şi auzise deodată vocea lui, redusă la o şoaptă, spunându-i să plece de acolo, pentru numele lui Dumnezeu, iar ea îi răspunsese că avea să-l pârască pentru că înjurase.

Atunci el îi spusese că locuința lor putea să sară oricând în aer, fiindcă praful stătuse acolo dinainte de venirea lor pe lume şi era al naibii de nesigur. Boilerul din aceeaşi cameră făcuse scurtcircuit şi scotea scântei. Ea nu ştia mare lucru despre pulbere, dar pe Ben îl cunoştea bine şi el nu glumea.

Îi ordonase să rămână în clădirea de piatră a grajdului, în timp ce el cărase cu grijă, lac de sudoare, ladă după ladă, afară din pivniță, peste pajiştea din spate, dincolo de capela familiei, până

la marginea lacului din spatele proprietății lor, dincolo de livada cu meri. După aceea chemase poliția din Princeton, ei trimiseseră pompierii şi şeful poliției venise personal într-un Desoto negru, udaseră toată încărcătura, iar Ben fusese un adevărat erou. Polițiştii îi dăduseră un fel de insignă, pe care Ben i-o dăruise ei după vreo săptămână, pentru că fusese un soldat curajos şi respectase ordinele. Rămăsese cu gura căscată, plânsese de bucurie şi apoi o purtase în fiecare zi, toată vara, dormind cu ea sub pernă. Avea şapte ani, iar Ben, paisprezece, şi pentru tot restul vieții ei se întorsese mereu la Ben, ori de câte ori avea nevoie de un erou.

Acum avea propria bombă, nesigură şi gata să arunce în aer alegerile papale, iar ea se ducea acasă la Ben. Nu avea nevoie de Curtis sau de tatăl ei – cel puțin, nu deocamdată. Dar ştia că avea să-l vadă pe Ben. Întotdeauna zâmbea în sinea ei când se gândea la el, fratele Ben, catolicul decăzut – „prăbuşit, mai bine zis", spunea el. Lui putea să-i dezvăluie tot ce ieşise la iveală din cercetarea documentelor Torricelli şi a arhivelor secrete. La început ar râde de încurcătura ei, apoi ar deveni serios şi ar şti imediat ce să facă. Ar şti şi ce să-i spună tatălui lor, cum să-l abordeze cu întreaga poveste…

New York

Când avionul particular al lui Lockhardt ateriză pe Aeroportul Kennedy, cu o jumătate de oră mai devreme decât era prevăzut, un Rolls-Royce îi aştepta pentru a-i conduce în inima marelui oraş.

Lockhardt îi spuse şoferului să-l lase în piața Rockefeller Center. Aşezat comod pe bancheta din spate, el îi luă mâna lui Val, privind-o în ochi.

— Eşti sigură că n-ai nimic să-mi spui?

Întrebarea ascundea mai multe lucruri decât părea. Nu-i spusese nimic despre telefonul primit cu o săptămână în urmă, când ea era în Egipt, de la un prieten de la Vatican. Persoane importante erau îngrijorate de activitatea ei, de firele pe care le prinsese, de tenacitatea şi hotărârea ei de a continua. Prietenul de la Vatican îi ceruse să afle cam ce informații deținea şi să o convingă să renunțe.

Lockhardt respecta însă prea mult motivele şi munca lui Val, pentru a aduce în discuție curiozitatea subită a Vaticanului. În orice caz, Vaticanul nu o impresiona pe sora Val. Dar instinctul lui de conservare era foarte puternic şi putea fi uşor extins, astfel încât să o cuprindă şi pe ea. Din acest motiv interesul suscitat de ea îl tulburase. Nu era bine să ai tot timpul pe cineva de la Vatican cu ochii pe tine. Iar acest telefon nu putea fi un simplu capriciu. Cineva fusese serios deranjat, iar zvonul circulase mai departe. Însă nu putea să o preseze pe Val. Avea să-i spună ea, până la urmă, ce avea de gând, trebuia doar să-i

lase puțin timp.

Ea zâmbi agitată şi scutură din cap.

— Nu, serios. Ai destule pe cap acum. Callistus e pe moarte. Iar tu, dragul meu, trebuie să decizi cine va fi viitorul papă... vulturii încep să se rotească.

— Ți se pare că semăn cu un vultur?

— Deloc. Îi depăşeşti, ca de obicei.

— Când e vorba de alegerea papei, eu n-am niciun cuvânt de spus.

— Nu fi mincinos. Nu te-au numit cei de la *Time* cardinalul fără pălărie roşie? surâse când el se încruntă. Ai chiar mai mult decât un simplu vot. Tu l-ai numit pe actualul papă...

— Cu ajutorul tatălui tău, soră. Râse. Puteam să nimerim şi mai rău...

— Foarte greu, spuse ea.

— Dumnezeule, te iubesc, soră.

— Să fim realişti. Eşti în situația de a numi viitorul papă. Iar eu te iubesc. Nu eşti rău deloc pentru un bărbat în vârstă.

— N-ar trebui să ai termen de comparație, spuse el.

— Crede-mă, nici nu am.

El îi luă mâna.

— Val, aş vrea să ai şi tu încredere în mine. Taina asta îngrozitoare pe care o ascunzi – te înnebuneşte. Nu eşti deloc în apele tale. Orice ar fi, îți dă multă bătaie de cap. Eşti slaba, obosită, arăți complet dărâmată...

— Vrei să mă duci cu vorba, diavol cu limbă dulce ce eşti…

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Las-o mai moale, odihneşte-te, vorbeşte cu Ben… Trebuie să-ți iei bolovanul ăsta de pe inimă.

— Curtis, lasă-mă în pace de data asta, bine? Nu vreau să par nebună dacă imaginația îmi joacă o festă. Treaba asta poate aştepta până mâine. Poate atunci îți voi spune tot. Îi strânse mâna. Acum du-te să-l vezi pe Andy.

Se apleca şi îl sărută uşor, îi simți mâna jucându-se prin păr. Buzele lui îi mângâiară urechea.

El coborî şi rămase pe trotuar, o urmări cum se lasă pe spate când maşina demară, apoi geamul fumuriu se ridică şi ea dispăru. Următoarea oprire, Princeton. Îşi petrecuse aproape toată viața pe coridoarele puterii, astfel că, pentru mult timp, luase mulțumirea şi prietenia discretă drept fericire. Apoi sora Valentine îi dezvăluise tainele fericirii desăvârşite, rezolvând marea dilemă. Acum era sigur că aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Cu aceste gânduri, se opri să privească jos patinatorii care alunecau ritmic, înconjurând ringul. Adevărul era că se temea pentru Val. Fusese la Roma, la Paris, călătorise departe, în Alexandria, Egipt, totul în numele cercetărilor ei. El încercase să pună lucrurile cap la cap. Ştia că lucrase pentru şi în arhivele secrete. Şi apoi

primise telefonul acela blestemat de la Roma.

De la înălțimea locului său de lângă gard, deasupra gheții, zâmbi văzând un preot bătrân, plin de grație şi demnitate, patinând printre puşti. Îl urmări cu admirație aplecându-se, cu pelerina fluturând la spate, şi ridicând de pe gheață o fată care căzuse. Nu credea că mai văzuse vreodată un chip atât de solemn şi luminos.

Aruncă o privire ceasului Patek Philippe, o brățară de aur la încheietura. Monseniorul Heffeman, în vârstă atunci de numai patruzeci şi cinci de ani, destinat să primească pălăria roşie în cinci-zece ani, îl aştepta. Fiind mâna dreaptă a arhiepiscopului cardinal Klammer, avea deja o putere considerabila într-una din cele mai bogate parohii ale Bisericii. Nu era cunoscut pentru demnitatea sa şi, cu atât mai puțin, pentru solemnitatea sa. Însă era cunoscut pentru că rezolva tot ce avea de rezolvat. Iar pentru un astfel de tip prietenos, era îngrozitor de punctual şi aştepta acelaşi lucru de la ceilalți.

Era timpul să meargă.

Legăturile Bisericii cu clădirea pătrată, aflata la est de Catedrala Sfântul Patrick, datau încă de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, când s-a construit o biserică destul de comună, Sfântul Ioan, pe locul care, mai târziu – după ce Biserica a vândut terenul –, a cunoscut construcția celebrelor case Villard, amintind unora de

austeritatea palatelor florentine ale prinților de Medici. Prea costisitoare pentru a rămâne în proprietatea persoanelor civile, faimoasele case au fost abandonate şi s-au odihnit aşteptând – relicve arogante şi pustii ale altor vremuri.

În 1948, cardinalul Spellman, arhiepiscop al New Yorkului, fiind obişnuit să le admire de dincolo de bulevardul Madison, din reşedința sa de la Sfântul Patrick, s-a hotărât să le recupereze.

Imediat, nenumăratele capete oficiale ale Bisericii au invadat vechile clădiri. Camera de Aur de pe Madison 45I a devenit sala de conferințe a Tribunalului Metropolitan al Arhiepiscopiei. Camera de zi a fost transformată în sală de audieri a tribunalului, iar biblioteca a devenit biroul Judecătoriei. Invadând coridoarele şi scările de marmură, entitatea prolifică a Bisericii a împânzit totul…

Vremurile se mai schimbă, totuşi. În anii 1970 avântul economic al deceniului anterior s-a oprit, iar Biserica a descoperit că îi este imposibil să scape de casele Villard, care astfel au rămas din nou pustii, reprezentând o pierdere anuală de şapte sute de mii de dolari. Criza economică era acuta.

Clădirile au fost salvate de Harry Helmsley care a primit în arendă casele Villard şi proprietățile adiacente ale Bisericii pentru a construi un hotel. Arhiepiscopia l-a ajutat pe Helmsley să se descurce prin hățişul birocrației şi, în cele din

urmă, casele au rămas intacte, Biserica păstrând proprietatea terenului, iar Helmsley bucurându-se de un contract pe termen lung. Hotelul a fost construit în jurul vechilor case.

Cu mândria unui prinț renascentist, el i-a dat numele de Palatul Helmsley.

În acest palat intră Curtis Lockhardt, pe sub bolțile din secolul al nouăsprezecelea, decorate în bronz şi sticlă. Trecu direct prin zona liniştită a recepției, pe lângă oglinzi şi lambriuri scumpe din lemn de nuc, făcu brusc la dreapta şi intră într-o mică împrejmuire, unde se aflau biroul portarului şi ascensoarele retrase ce deserveau etajele cele mai de sus, mansardele.

Alegerea mansardei ca loc de întâlnire era absolut normală pentru Andy Heffernan. În cercul politic înalt pe care îl frecventa, Curtis Lockhardt reprezenta unul dintre atuurile monseniorului Heffernan, şi acesta voia să se bucure de cât mai multă discreție. Lockhardt avea în vedere o sumă de bani atât de mare, încât nici cea mai mică şoaptă nu trebuia să treacă dincolo de pereții camerei. Alegerea viitorului papă era în joc, alături de bani. Dacă s-ar fi întâlnit de partea cealaltă a străzii, la Sfântul Patrick, zvonurile ar fi ajuns în stradă înaintea lor. Putere, lux, plăcere şi discreție: acesta era monseniorul Heffernan.

Lockhardt ştia că trabucurile Dunhill Monte Cruz 200 şi coniacul Rémy Martin, pe care Andy le aprecia atât de mult, erau pregătite.

Monseniorul Heffernan remarca deseori, neoficial, că niciodată nu lăsăm să ne scape nici cea mai mică plăcere, dar, cu cât ne bucurăm de mai multe, cu atât avem impresia că sunt mai multe de care nu ne-am bucurat.

Lockhardt coborî din lift la etajul al cincizeci şi patrulea şi înotă prin covorul moale până la capătul coridorului lung, paralel cu bulevardul Madison. Nimeni n-ar fi putut bănui că se petrecea ceva neobişnuit în spatele acestor uşi. Apăsă butonul soneriei şi aşteptă. O voce îi răspunse dintr-un mic difuzor: „Intră, Curtis, băiete.” Suna ca şi cum bunul părinte băuse la prânz un pahar în plus.

Deşi obişnuit cu luxul, Lockhardt era întotdeauna impresionat de panorama ce i se deschidea înainte. Stătea la capătul unei scări în spirală, cu o balustradă minuțios sculptată. Imensa cameră de jos era înaltă cât două etaje, cu pereți de sticlă, cu Manhattanul desfăşurându-se ametitor dedesubt, ca o hartă izometrică.

Empire State Building, turnul elegant al clădirii Chrysler, modernitatea uluitoare a turnurilor World Trade Center, iar dincolo de ele, în golf, Statuia Libertății, Staten Island, linia țărmului din Jersey…

Radio City, Rockefeller Center, conturul luminos al patinoarului… şi, aproape drept în jos, Sfântul Patrick, cu turlele sale gemene înălțându-se maiestuos deasupra Străzii Cinci.

Avea impresia că pluteşte pe un nor. Coborî încet scările îmbrăcate în mochetă, sprijinindu-se de balustrada rotunjită. Nu-şi putea lua ochii de la privelişte. Îl făcea să se simtă ca un copil față în față cu un munte de jucării la care nici nu visase.

— Sunt la baie, se auzi glasul lui Heffernan, din spatele unei uşi ascunse. Vin în două secunde.

Lockhardt se întoarse la privelişte, fascinat de limpezimea şi claritatea detaliului. Stătea cu fața lipită de geam, privind la Sfântul Patrick dintr-o perspectivă pe care nici constructorii ei nu şi-ar fi putut-o imagina. Cea a lui Dumnezeu. Era ca şi cum ai fi privit un plan care prinsese viața, dezvoltându-şi o a treia dimensiune, ridicându-se către tine.

— Binecuvântat fie micul nostru cămin.

Monseniorul Heffernan, un bărbat gras, cu părul rar şi roşu şi un nas ce părea şterpelit de la vreun clovn, se îndreptă greoi către el. Pielea îi era arsă de soare şi se cojea. Purta o cămaşă neagră cu guler preoțesc, pantaloni negri şi papuci negri cu ciucuri. Ochii albaştri, spălăciți clipeau în spatele unui nor de fum de țigară. Pornise dintr-o sărăcie lucie, luptându-se şi cucerind treaptă după treaptă. Era deja un om important în lumea lui şi, cimentând relația cu marele american creator de regi, devenea şi mai important. Îşi erau unul altuia de folos, ceea ce, în opinia lui, era o definiție a prieteniei la fel de bună ca oricare alta. Andy Heffeman era un om fericit.

— Arăți prea sobru şi virtuos pentru un om bogat, Curtis. Ia un trabuc. Îi arătă o cutie de lemn pe colțul unei mese acoperite cu o placă de sticlă groasă de două degete, pe care se aflau o mulțime de lucruri în dezordine.

— Mi-ai forțat mâna, spuse Lockhardt. Îşi aprinse un Monte Cruz cu un chibrit Dunhill şi îi savură, încântat, aroma. De unde te-ai ales cu aspectul ăsta de rac fiert?

— Din Florida. Abia ieri m-am întors după o săptămână de golf, operă de caritate. O săptămână grozavă. Se aşează pe un scaun, în spatele mesei pe care se aflau mai multe dosare, un blocnotes, un telefon, trabucurile şi o scrumieră masivă. Lockhardt se aşează în fața lui, privindu-l pe deasupra câmpului de sticlă. Nişte tipi extraordinari, continuă el, Jackie Gleason, Johnny, Tom, Jack, toți. O mulțime de tipi grozavi în Florida. Ar face orice pentru Biserică. Am scos un profit grozav pentru orfelinat. Şi golf din plin. N-o să-ți vină să crezi, dar am ratat o gaură la nu mai puțin de trei țoli! Să mă ia naiba dacă nu! Am avut una o dată în Scoția, la Muirfield… ah, ce zile fericite, un drum al naibii de lung din South Boston. Ce şi-ar mai putea dori omul, Curtis? Bucură-te de viață cât mai poți…

— Dar ce s-a întâmplat cu viața veşnică, corul invizibil, marile aripi…

— Tu şi teologia ta! Scuteşte-mă!

Heffernan izbucni în râsul său sănătos care

trebuia să te facă să crezi că e un om la fel de deschis ca un bordel sâmbătă noaptea.

— Vrei să te scutesc şi de cele zece milioane de dolari?

Lockhardt îi zâmbi şi suflă un inel de fum. Cifra era atât de mare, încât, ori de câte ori era adusă în discuțiile lor, merita să urmăreşti reacția lui Heffernan.

— Zece milioane… Hohotele lui Heffernan se stinseră subit. O sumă atât de mare era o treabă foarte serioasă chiar şi pentru mâna dreaptă a arhiepiscopului cardinal Klammer. Lockhardt se întreba mereu ce era în mintea lui când vorbea atât de deschis cu Johnny Miller despre golf şi râdea în felul ăsta. Nu părea să fie prea atent. Şi totuşi, nu greşea niciodată. Zece milioane, spuse încet Heffernan, ascultând încântat sunetul cuvintelor. Îşi întinse degetele, lovindu-le unul de altul. Crezi că zece milioane vor fi de ajuns pentru toată afacerea?

— Mai mult sau mai puțin. Pot oricând să aduc mai mult. Întotdeauna există o rezervă.

— Hugh Driskill, poate?

Lockhardt ridică din umeri.

— Poți să crezi ce vrei, Andy. Dar chiar trebuie să ştii? Chiar vrei să ştii? Mă îndoiesc.

— Cum spui tu. Tu fă rost de bani, iar eu te ajut să-i pui în mâinile cui trebuie. Heffernan suspină ca un om care se ştie într-o situație bună, un irlandez surâzător. Klammer mă omoară, Curtis.

El nu vrea să ştie nimic, nu vrea să-şi bage mâinile în rahat…

— Cardinalii americani sunt altfel. Au impresia că votul lor e sacru, nu o marfă de schimb. Presupun că el nu vrea să atingă nimic, nu vrea să ştie nici măcar ce s-a întâmplat. Mita îl sperie, probabil…

— Daruri, daruri! făcu Heffernan o grimasă. Cuvântul cu „m“ nu trebuie să ne iasă de pe buze. Zece milioane. De fapt, noi ce primim pentru banii ăştia, noi doi?

— Un sprijin american solid. Alături de Fangio, cardinalii numiți de Callistus care ne sunt datori… principalul e, Andy, că noi alegem viitorul papă. Biserica rămâne în cursă. Avem noi grijă de asta.

Pentru o clipă gândurile i se blocară, amintindu-şi ce îi spusese sora Valentine, că descoperirea ei ar fi putut afecta alegerea noului papă…

— Nicio dezertare din rândurile noastre?

— De ce ar dezerta cineva? Sfântul Jack are şaptezeci şi şase de ani. N-o să reziste o veşnicie, şi apoi… ei bine, până atunci tu vei purta pălăria roşie, şi Biserica va intra în secolul al douăzeci şi unulea, înaintând în unicul sens posibil pentru a supraviețui. Vine o lume nouă, Andy, iar Biserica trebuie să alerge mâncând pământul. E simplu ca bună ziua.

— Trebuie să recunosc, tu faci ca totul să pară simplu. Banii sunt siguri?

— Eu nu mă joc cu lucruri nesigure, Andy.

— Hei, asta merită un toast. Monseniorul Heffernan se întinse după sticla de Rémy Martin, aflată pe o tavă, alături de două frumoase piese de cristal Baccarat. Turnă în pahare şi îi oferi unul lui Curtis Lockhardt. Pentru banii bine cheltuiți, toasta el!

Cei doi bărbați se aşezară în fața imensei suprafețe de sticlă, închinând paharele către priveliştea copleşitoare a Manhattanului. Era ca şi cum ar fi stat în vârful unui munte înălțat de om, o culme pe care o cuceriseră împreună, Lockhardt deschizând drumul alături de credinciosul său monsenior.

— Pentru bătrânul şi bunul Sfânt Jack, spuse Lockhardt încet.

— Pentru viitor, răspunse preotul.

Heffernan îl văzu cel dintâi. Plescăi din buze, privi în sus şi zări un preot bătrân. Intrase neauzit şi coborâse treptele în timp ce ei admirau priveliştea, felicitându-se reciproc. Monseniorul Heffernan întoarse capul întrebător, cu fața roşie afişând un zâmbet luminos.

— Da, părinte, ce pot face pentru dumneata?

Lockhardt se întoarse şi îl observă pe preot. Era patinatorul. Lockhardt zâmbi, amintindu-şi scena de la patinoar. Atunci văzu mâna înmănuşată ridicându-se, era ceva ciudat…

În timp ce privea, cu sângele scurgându-i-se din vene şi în locul lui insinuându-se un şoc biologic, chimic, incontrolabil, în acea fracțiune de

secundă, Lockhardt se lupta să înțeleagă ce se întâmplă. Era ceva în neregulă cu preotul. Nu venea din coridoarele puterii, ale lui Curtis Lockhardt. Avea un pistol în mână.

Acesta scoase un sunet ciudat, înăbuşit, ca o săgeată lovind o țintă udă.

Andy Heffernan fu aruncat înapoi, în vastul perete de sticlă, răstignit în calea luminii, cu brațele larg deschise, aşteptând parcă numai să-i fie bătute cuiele. Sunetul se auzi din nou şi chipul bronzat fu rupt în bucăți, împrăştiindu-se în toate părțile: gândurile se rostogoliră prin mintea lui Lockhardt care împietrise, incapabil să se mişte, să fugă, să se arunce asupra omului cu pistolul – chipul pe care îl cunoştea de atâția ani dispăruse într-o explozie de sânge şi oase. O pânză deasă de fisuri acoperea geamul împroşcat cu sânge, risipindu-se în toate direcțiile de la o gaură de mărimea pumnului.

Lockhardt se holba la ceea ce rămăsese din prietenul său, la dâra umedă, purpurie pe care o lăsase pe geam. Merse, pipăindu-şi drumul pe lângă marginea biroului, mişcându-se încet, ca într-un vis, trăgându-se înapoi către corpul neînsuflețit al lui Heffernan. Abia mai reacționa. Totul părea atât de îndepărtat, neclar, de parcă lucrurile se întâmplau la capătul unui tunel.

Uşor, preotul îndreptă arma către el.

— Voința lui Dumnezeu, spuse el, şi Lockhardt se zbătu să înțeleagă, să descifreze codul. Voința

lui Dumnezeu, şopti din nou bătrânul preot.

Lockhardt se holbă la țeava pistolului, privi în ochii preotului, dar văzu cu totul altceva, o fetiță într-un costum de baie cu volănaşe, dansând şi râzând pe sub bolțile de apă ale unei fântâni arteziene, țopăind prin iarba udă, proaspăt tăiată, ce i se prindea de degetele picioarelor în timp ce dansa.

Lockhardt îşi auzi propria voce, fără să înțeleagă ce spunea. Poate că striga către fetița aceea, o chema pe nume, încercând să ajungă la ea înainte de a fi prea târziu, luptându-se să ajungă acolo, târându-se înapoi către siguranța trecutului, căutându-şi salvarea în plasa timpului.

Preotul aştepta, cu o expresie de blândețe întipărită pe chip, lăsându-l parcă pe Curtis Lockhardt să atingă o zonă sigură.

Bătrânul preot apasă pe trăgaci.

Curtis Lockhardt se trezi întins pe jos, cu capul către geam, acolo unde întâlnise covorul. Se îneca în propriul sânge, plămânii i se umpleau. Imaginile se întunecau, ca şi cum noaptea s-ar fi lăsat în grabă, şi nu mai putea să vadă atât de clar fetița zburând. În locul ei putea zări Catedrala Sfântul Patrick, învăluită în ceață, departe de el. Turlele păreau că se întind către el ca nişte degete uriaşe.

Lângă cap văzu un picior îmbrăcat în negru. Simți ceva rotund şi rece apăsându-l în ceafă.

Curtis Lockhardt clipi repede, încercând să

prindă imaginea siluetei dansând, dar nu reuşi decât să arunce o ultimă privire Catedralei Sfântul Patrick.

Partea întâi

1
Driskill

Îmi amintesc foarte bine prima zi.

Fusesem invitat la prânz la clubul lui Drew Summerhays, nemuritoarea eminență cenuşie a lumii noastre bine garnisite de la Bascomb, Lufkin şi Summerhays. Avea judecata cea mai limpede şi gândirea cea mai adaptabilă pe care le întâlnisem vreodată, majoritatea conversațiilor noastre fiind deopotrivă interesante şi amuzante. Aveau întotdeauna sens. În acel an Summerhays avea optzeci şi doi de ani, vârsta secolului, dar încă se mai aventura până pe Wall Street, în cele mai multe zile. Era legenda noastră vie, prieten şi sfătuitor al fiecărui preşedinte de la prima campanie a lui Franklin Roosevelt încoace, erou de culise în Cel de Al Doilea Război Mondial, un maestru al spionajului şi mereu un confident al papei. Datorită relației apropiate dintre el şi tatăl meu, l-am cunoscut încă de la începutul vieții mele.

În diferite ocazii, chiar înainte de a intra în firmă şi de a deveni parteneri, m-am bucurat de atenția lui, fiindcă veghease asupra mea încă de la primii mei paşi. Odată, când eram pe punctul de a deveni un novice iezuit, a venit la mine cu un sfat pe care am avut lipsa de prevedere să nu-l ascult. Oricât

ar părea de ciudat, în contrast cu înfățișarea lui austeră, de cremene, era un admirator înfocat al fotbalului american şi în special al meu. Sfatul lui a fost să joc fotbal profesionist timp de câțiva ani, de îndată ce aveam să termin şcoala de la Notre-Dame. Iezuiții, spunea el, aveau să rămână tot acolo până când aveam să mă retrag, dar acum era singura mea şansă de a-mi pune talentul la încercare la cu totul alt nivel. Sperase că soarta avea să mă aducă la New York Giants. Presupun că s-ar fi putut întâmpla şi aşa. Dar eu eram tânăr şi le ştiam pe toate.

Anii de la Notre-Dame i-am petrecut ca fundaş, bălăcindu-mă în noroi, mizerie şi sânge, murdar din cap până-n picioare, primind de peste tot mai mult decât porția mea firească din teama şi furia ce plutesc libere în aer. Două sute cincizeci de livre de răni îndesate într-un corp de două sute de livre. Era o exagerare de gazetar sportiv, dar aşa mă descrisese Red Smith. Adevărul era că în acele zile eram un om periculos.

Acum sunt un specimen destul de civilizat, în felul meu, păstrat, din punct de vedere psihologic, într-o singură bucată de acea membrană fragilă care ne desparte de triumful nebuniei şi al răului. Am rămas intact şi relativ inofensiv datorită avocaturii, numelui şi tradiției familiei.

Summerhays nu înțelesese simplul adevăr că îmi pierdusem şi acea brumă de entuziasm pe care o avusesem cândva pentru fotbal. Iar tatăl meu

dorea să devin preot. Summerhays a considerat întotdeauna că tatăl meu era mai catolic decât ar fi fost, la drept vorbind, necesar. Summerhays era un susținător realist al papei. Tatăl meu era deosebit, era un credincios adevărat.

În cele din urmă, am renunțat la fotbal şi am plecat ca să devin iezuit. A fost ultimul sfat al tatălui meu pe care l-am urmat şi, în acelaşi timp, ultima oară când am nesocotit o sugestie a lui Drew Summerhays. Prețul pe care l-am plătit pentru nesăbuința mea a fost mare. Cu timpul, Societatea lui Iisus s-a transformat într-un ciocan, Biserica a devenit o nicovală, iar fundaşul cel zâmbitor a fost prins la mijloc. Bang, bang, bang.

Nu numai că n-am ajuns, aşa cum spera tata, un iezuit – tânărul preot Ben Driskill, băiatul puternicului Hugh, apucând bătrânele doamne de sub bărbie la licitațiile de lucruri vechi, luptându-mă cu durii din cartier pentru a-i transforma în uşi de biserică, dându-i bătrânului domn Leary ultimele onoruri, conducând ceata de colindători la Crăciun – nu, toate astea nu erau de mine. Dar mi-am luat adio de la tot, mi-am încuiat mătăniile, am agățat biciul în cui, am pus la naftalină cămaşa de cânepă, am renunțat la tot.

N-am mai intrat într-o biserică catolică, în ultimii douăzeci de ani, decât pentru a o onora pe sora mea, Valentine, care a preluat ştafeta de unde o aruncasem eu şi s-a alăturat Ordinului.

Sora Val: una dintre călugărițele moderne

despre care se vorbeşte în ultima vreme, care se agită şi provoacă tot felul de probleme, scoțând Biserica din minți. Val apăruse pe coperta revistelor *Time, Newsweek* şi *People.* Bătrânul Hugh – spre spaima sa considerabilă – crescuse un mic drăcuşor.

Eu şi Val obişnuiam să glumim pe tema asta, fiindcă ea ştia care era situația mea. Ştia că fusesem în sânul Bisericii şi prinsesem o imagine fugară a maşinăriei încinse, că îi auzisem sfârâitul şi că mă arsese. Mă înțelegea şi o înțelegeam. Ştiam că e mai hotărâtă şi mai curajoasă decât mine.

Singurul lucru despre care nu-mi plăcea să vorbesc cu Drew Summerhays era fotbalul. Din nefericire, cum mă temusem, în acea zi se gândea la fotbal. Eram în timpul sezonului, la sfârşitul lui octombrie, şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să aducă vorba despre asta, în timp ce mergeam pe jos către unul dintre numeroasele sale cluburi. Purta un pardesiu impecabil, cu guler de catifea perfect periat, şi o pălărie cenuşie. Înainta pipăind trotuarul cu vârful umbrelei strâns înfăşurate, iar învălmăşeala funcționarilor financiari părea să se despartă miraculos pentru a-i face loc. Ziua devenise umedă şi rece în partea noastră din Manhattan, nori negri şi murdari năvăliseră pe cer după o dimineață senină. Un miros de iarnă venea dinspre insulă, învăluindu-ne. Nori aspri, cenuşii se lăsau deasupra Brooklinului, de parcă ar fi vrut

să-l scufunde în East River.

Cum ne-am aşezat la masă şi am început să mâncăm, am auzit vocea uscată, precisă a lui Summerhays aducând vorba despre un meci foarte vechi, pe care îl jucasem la Yowa împotriva echipei Hawkeyes. Avusesem o evoluție bună în ziua aceea, dar ceea ce avea bătrânul în minte era sfârşitul partidei cu Yowa de la Notre-Dame. Aveam un avantaj de şase puncte, iar timpul regulamentar se scursese. Zona din spate era inundata de adversari atenți la posibilitatea de a prinde mingea. Am făcut un salt nebunesc din noroiul în care mi se scufundaseră picioarele şi am interceptat pasa. Oricine, aflat în poziția mea, ar fi putut să o facă. Întâmplarea a făcut să fiu eu acela. La începutul celei de-a patra reprize îmi rupsesem nasul, iar o tăietură deasupra ochiului îmi blocase vederea cu o perdea de sânge, dar am avut noroc şi am prins blestemata de minge. Intercepția a devenit o legendă la Notre-Dame şi a durat întreg sezonul, iar Drew Summerhays, dintre toți, voia să mai asculte o dată aceeaşi poveste veche şi plictisitoare.

În timp ce el aducea înapoi vechiul tunet din ceruri, mi-am amintit ce simțisem deodată, în învălmăşeala unei grămezi, când mi-am dat seama că am *înțeles* jocul. Puteam să văd totul, ca şi cum ar fi fost dintr-o singură bucată: pivotul, aflat dincolo de spinările ghemuite şi căştile oamenilor de linie, ochii lui mişcându-se vioi, ritmul vocii lui

răguşite, da, puteam să-i *văd,* într-un fel, vocea; vedeam fundaşii încordați; ca şi cum aş fi putut să percep mişcarea moleculelor, vedeam adversarii trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, încordându-se în lesă. Îi vedeam pe oamenii de linie recapitulându-şi sarcinile de blocaj. Vedeam în mintea pivotului, ştiam ce gândea, cum avea să evolueze partida, cum voi reacționa eu.

Din acea zi am înțeles afurisitul de joc, am urmărit fiecare partidă desfăşurându-se cu încetinitorul. Am înțeles esența a ceea ce se întâmpla şi am devenit un jucător excelent. Am ajuns în echipa națională şi am dat mâna cu Bob Hope pe canalul TV Football.

Mai târziu îți spui că ai învățat foarte multe despre viață jucând fotbal şi poate că aşa e. Ai învățat despre durere, despre ticălosul sălbatic şi nebun bălăcindu-se în noroi în fundul sufletului său; ai învățat despre glumele fără perdea din vestiare, despre entuziasmul nebun pentru Fighting Irish şi despre foştii jucători bătrâni care se răzbunau pe tine dacă pierdeai nenorocitul de meci; ai învățat că doar pentru că eşti jucător de fotbal nu înseamnă că ai să ajungi undeva cu blondele cu sânii mari de la *Bob Hope Show.* Dacă asta înseamnă viață, atunci, da, presupun că învățai câte ceva despre ea din fotbal.

Dar nimic din ceea ce am trăit de atunci nu a egalat revelația pe care am avut-o la acea grămadă, când am văzut totul atât de clar. Drew

Summerhays nu înțelegea fotbalul în felul acesta. Iar de lucrurile pe care le înțelegea el, eu nu puteam să mă apropii. Summerhays înțelegea Biserica.

Îl urmăream în timp ce termina de disecat, cu o precizie chirurgicală, ultima bucată de calcan, pe care, de altfel, îl mânca fără niciun fel de garnitură: salată, legume sau chifle cu unt. Doar un singur pahar cu apă. Fără cafea, fără desert. Omul ăsta avea să trăiască o veşnicie, iar ceea ce doream eu de la el era numele persoanei care îi spăla cămăşile. Nu mai văzusem niciodată un apret atât de perfect. Fără nicio cută, cămăşile lui erau albe ca zăpada. Mă simțeam ca un țăran necioplit, întingând cu pâine în sosul în care se bălăcea ultima mea bucată de *ossobuco.* Chipul lui era fără expresie, doar dacă răbdarea pe care o arăta pentru apetitul meu nu constituia prin ea însăşi o expresie. M-a îndemnat să aleg un vin Fladgate, iar chelnerul a alergat către pivnițele clubului. Summerhays a scos un ceas de aur din buzunarul vestei, s-a uitat la el şi a trecut la scopul discuției noastre, care nu avea, de fapt, nimic în comun cu Notre-Dame şi vechea mea activitate pe terenul de fotbal.

— Curtis Lockhardt vine astăzi în oraş, Ben. Ai petrecut mult timp în compania lui?

— De-abia îl cunosc. Ne-am întâlnit de câteva ori. Asta de când am crescut. Când eu şi Val eram

mici, obişnuia să vină foarte des pe la noi.

— E un fel de a spune. Eu l-aş fi numit protejatul tatălui tău. Aproape un membru al familiei. Aşa l-aş fi descris eu, cel puțin.

Şi-a trecut un deget peste buza de sus, încercând să îndepărteze posibilele implicații ale cuvintelor sale în legătură cu relația dintre Lockhardt şi sora mea. Oricare ar fi fost acestea. Nu era treaba mea să ştiu ce făceau călugărițele acestea moderne.

— O să mă întâlnesc şi eu cu el, bineînțeles, a continuat Summerhays. Ca şi tatăl tău... ah, mulțumesc, Simmons. E exact ceea ce voiam pentru domnul Driskill.

Simmons a aşezat sticla pe masă, acordându-mi privilegiul de a-mi turna singur în pahar. Iar eu am turnat pe lângă. Vinul avea picioare, a trebuit să recunosc. Simmons s-a întors cu un trabuc Davidoff şi o brichetă. Imediat m-am convins că amintirile despre partida cu Yowa fuseseră doar un avans din prețul pe care îl aveam de plătit.

— Aş vrea să-ți petreci un timp cu el, a spus Summerhays încet. Am impresia că sunt în joc unele dintre interesele firmei…

S-ar putea să fi ridicat din umeri, însă mişcarea a fost prea subtilă ca să o pot observa.

— Care ar fi interesele astea, Drew?

Simțeam că mă aşteaptă o capcană. Încerca să stoarcă de la mine o promisiune mai devreme decât trebuia. Dacă nu aveam grijă, Drew

Summerhays avea să mă prindă.

— N-aş vrea să te păcălesc, a spus el. E vorba despre Biserică. Dar, Ben, Biserica este o afacere, iar afacerile sunt numai şi numai afaceri.

— Stai să văd dacă am înțeles, Drew. Spui că afacerile sunt afaceri?

— Ai prins esența ideii mele.

— Aşa mă temeam şi eu.

— Iată doi avocați făcând pe simpaticii, a spus el. Un zâmbet i-a fluturat pe buze. Ai auzit probabil că Sfântul Părinte nu se simte bine. Era rândul meu să ridic din umeri. Din cauza asta vine Lockhardt. Îşi consolidează planurile pentru alegerea succesorului lui Callistus. S-ar putea să aibă nevoie de sfatul nostru.

— Nu de al meu, am spus. În niciun caz.

— Vreau să ai şi tu un rol în afacerea asta. E foarte prețios pentru firmă să aibă timpul necesar când se ia o astfel de hotărâre. Sau măcar când se meditează serios la ea.

Mi-am plimbat pe limbă vreo zece dolari de vin. Am tras un fum din trabuc, în timp ce el mă aştepta cu o seninătate calmă.

— Credeam că papa e ales de colegiul cardinalilor. S-au schimbat cumva regulile şi pe mine au uitat să mă anunțe?

— Nu s-a schimbat nimic. Papa este ales exact aşa cum a fost întotdeauna. Ştii ceva, Ben, trebuie să-ți ții bine în frâu pornirile anticlericale. E doar un sfat.

— Dar m-au ajutat destul de bine până acum.

— Lucrurile se mai schimba. Aproape totul se schimba. Dar Biserica nu, cel puțin nu în inima ei. Să nu crezi că ți-aş cere vreodată să-ți încalci principiile.

— Slavă Domnului, Drew.

Ironia a trecut pe lângă el.

— Dar firma lucrează mână în mână cu Biserica, a spus el. Sunt lucruri pe care trebuie să le cunoşti… lucruri mai puțin obişnuite. Ce-ar fi să începi cu prietenul nostru Lockhardt?

— Dar Biserica e duşmanul meu. Nu pot s-o spun mai limpede decât atât.

— Îți pierzi simțul umorului, Ben. Şi simțul proporțiilor. Eu nu-ți cer să ajuți Biserica în vreun fel. Vreau doar să asculți, să te informezi mai bine în legătură cu afacerile noastre. Uită de problemele tale personale cu Biserica. Adu-ți aminte că afacerile…

— Sunt afaceri.

— Asta e, într-un cuvânt, Ben.

S-a dovedit a fi ziua mea pentru catolici.

Când m-am întors de la birou, părintele Vinnie Halloran mă aştepta. Îmi venea să urlu. Era un iezuit cam de vârsta mea şi ne cunoşteam de mult timp. Societatea îl însărcinase să se ocupe de testamentul răposatei Lydia Harbaugh din Oyster Bay, Palm Beach şi Bar Harbor. Era un document marginal şi dificil de rezolvat prin care ea lăsa cea

mai mare parte a vastei sale averi Societății lui Iisus. Iezuiții erau îngrijorați în privința capacității acestui codicil de a rezista contestării din partea celor trei posibili moştenitori, agresivi şi predispuşi să înşele.

— Uite, Ben, regina văduvă din Oyster Bay şi-a dat doi fii iezuiților. E de mirare că a vrut ca Societatea să beneficieze de averea ei? Aşa cum, de fapt, testamentul ei indică foarte clar. Cât despre celelalte trei progenituri… i-ai văzut, Ben? Dumnezeule, nu vor să tacă din gură. Două milioane pentru fiecare. Ticăloşi hămesiți! Nu îl văzusem pe Vinnie îmbrăcat în haină preoțească aproape niciodată. Astăzi purta o jachetă Harris de stofă, o cămaşă în dungi şi papion. M-a privit sperând că îl voi încuraja. Or să aducă o mulțime de dovezi cum că fusese o alcoolică nebună în ultimii douăzeci de ani de viață. Un caz foarte convingător, după părerea mea. Iar acest testament, evident absurd, l-a făcut sub influența iezuiților care şi-au aşezat tabăra lângă patul ei. Şi aşa mai departe.

— Acesta este felul de a vorbi al purtătorului *nostru* de cuvânt?

Vinnie venea dintr-o familie bogată, astfel încât, contrar părerii obişnuite, banii aveau mare importanță pentru el. Averea lui Halloran din Pittsburgh nu se compara cu averea lui Driskill din Princeton şi New York, dar era de ajuns ca să formeze anumite obiceiuri.

— Astea sunt planurile Bisericii pentru tine, Vincent? Să te roteşti ca un corb pe deasupra testamentelor dubioase ale unor doamne bătrâne?

— Nu face pe moralistul cu mine, Ben, a spus el ironic. În lumea asta oamenii se mănâncă între ei.

— Ca lupii, am completat eu.

Era un obicei al nostru din copilărie.

— Biserica e la fel ca oricare alta mare organizaţie. Ştii şi tu asta. Biserica şi Societatea trebuie să-şi poarte singure de grijă, pentru că, uită-te la mine, nimeni altcineva n-o face. Îmi aduc şi eu contribuţia rotunjind sume mici ici şi colo. Biserica trebuie să fie propria ei stăpână…

— Vinnie, Vinnie, sunt eu, Ben. Biserica n-a mai fost propria ei stăpână din zilele lui Constantin. Nu e altceva decât o târfă, vânând mereu pe câte cineva. Proxeneţii se mai schimbă, dar Biserica e mereu în stradă a doua zi.

— Pe Jupiter, băiete, s-ar putea să fii Antihristul pe care îl aşteptăm cu toţii. Ziua asta are cruce roşie pentru mine… totuşi, ai mai putea încă să fii un iezuit foarte bun. Doar că lupţi prea zelos pentru micile tale idei fără valoare. N-ai învăţat niciodată să-ţi spui replica şi apoi să taci din gură. Adevărul e că n-ai înţeles niciodată ce înseamnă Biserica. N-ai reuşit să obligi mielul gingaş al idealismului să-şi plece capul în faţa tigrului fioros al realismului şi să facă pace. Asta e *tot* ce înseamnă Biserica.

— Ce tip pragmatic eşti!

— Trebuie. Sunt preot. S-a lăsat pe spate şi mi-a zâmbit. Trebuie să trăiesc cu porcăria asta. Şi e o porcărie; Biserica nu e un loc comod. Pentru că omul nu e niciodată comod. Ne agităm şi noi ca să facem tot ce putem şi dacă avem dreptate în cincizeci şi unu la sută din cazuri, atunci, la naiba, cam asta e tot ce poți să ceri de la noi. Crede-mă, văduva Harbaugh a vrut ca Societatea să aibă banii ăştia. Iar dacă vrăjitoarea bătrână n-a vrut, atunci ar fi trebuit să vrea.

Ceea ce conta pentru Vinnie şi pentru toți ceilalți Vinnie era faptul că ei *credeau.* Credința lui Halloran era neabătută. Întotdeauna îmi spusese că eu am avut, probabil, o fractură a credinței, pe undeva pe drum. El nu credea numai în Dumnezeu – poate nu îndeosebi în Dumnezeu – ci în Biserica însăşi, iar acesta era punctul în care ne despărțeam. I-am urmărit la lucru şi am aflat că puteai să crezi în Dumnezeu ca într-un mit convenabil sau puteai să crezi că El trăieşte în spălătorul de vase şi îți vorbeşte de acolo, nu avea importanță. Dar, pe toți sfinții, mai bine ai crede în Biserica.

După prânz am rămas în biroul de pe colț, pe care îl ocupam de aproape zece ani, şi am privit îndelung parcul Battery, turnurile de la World Trade Center şi Statuia Libertății, abia vizibilă prin fumul şi ceața care se lăsau spre după-amiază. Era genul de birou pe care toată lumea s-ar fi

aşteptat să-l aibă fiul lui Hugh Driskill, iar aşteptările alcătuiau o parte importantă a vieții noastre la Bascomb, Lufkin şi Summerhays. Aveam un birou englezesc masiv, din vremea lui Dickens, o masă pentru gustări Ludovic al XV-lea, un Brâncuşi în mijlocul ei, un bust Epstein pe un piedestal şi un Klee pe perete. Îți putea da fiori dacă nu erai prea încrezător. Toate erau cadouri de la tatăl meu şi de la fosta mea soție, Antonia, alese cu grijă şi oarecum uluitoare. Revista *New York* scrisese odată un articol despre sediile puterii, iar biroul meu fusese printre ele, şi a trecut mult timp până s-au liniştit apele. Eu alesesem mocheta, iar Hugh şi Antonia au considerat amândoi că arăta ca fundul coliviei unui canar, singura ocazie, de altfel, dacă nu mă înşală memoria, în care au fost de acord. Până la urmă, singurul lucru pe care eu şi Antonia l-am avut în comun a fost neîncrederea în Biserica Romano-Catolică, dar n-a fost de ajuns pentru a ne salva căsnicia. Întotdeauna am avut senzația că ea a moştenit această atitudine din naştere, pe când eu am dobândit-o pe a mea în maniera obişnuită. Am câştigat-o.

Ceața se târa în direcția Staten Island, învăluind peisajele familiare, asemenea faldurilor uitării, care umbresc amănuntele cotidiene. Când ajungi la mijlocul vieții, una dintre marile revelații priveşte amintirile sau, cel puțin, aşa mi se părea mie. Ele par atât de importante, încât nu le mai

poți îndepărta. Îşi revendică dreptul asupra ta, iar tu începi să te întrebi dacă nu cumva ele țin cheile de la toate încăperile încuiate ale sufletului tău. E destul de înspăimântător.

Când eu şi Val eram copii, o mulțime de preoți se perindau prin casa noastră. Când tatăl meu s-a întors din război, în 1945, eu aveam zece ani şi era vară. În timpul acelor ani, când tata era plecat din țară, iar noi nu puteam să-l vedem decât în permisii, venea pe la noi un preot bătrân, cu smocuri albe de păr în nări şi în urechi, care mă impresiona într-un mod deosebit. Era părintele Polanski şi venea să țină slujba la noi în capelă. Câteodată se plimba prin grădină cu mama şi cu mine, iar o dată mi-a dat o mistrie, dar, de fapt, nu-l cunoşteam mai bine decât pe oamenii care curățau heleşteul pentru patinaj sau pe cei care îngrijeau iarba, o tăiau, o greblau şi aranjau pomii din livadă.

Abia când tatăl nostru s-a întors din război, ne-am dat seama că preoții erau ființe umane şi asta mai mult de nevoie. Tata a adus unul cu el, un italian adevărat, care vorbea englezeşte cu un accent ciudat. Nouă ne-a intrat cumva în cap că părintele – sau era monsenior?

— Giacomo D'Ambrizzi, în sutana lui lungă şi pantofii înalți, cu tocuri ca nişte cartofi, şi talpa groasă, era un trofeu de război pe care tata îl adusese într-un mod ciudat – un trofeu asemenea

ursului împăiat, mâncat de molii şi plin de praf dintr-un colț al magaziei sau a capetelor de leu şi rinocer de la cabana din munții Adirondack. Printr-o deducție infantilă, eu şi Val, care avea numai patru ani, ne-am imaginat că părintele D'Ambrizzi ne aparține. Iar el părea că se bucură de această relație la fel de mult ca şi noi.

Nu pot să amintesc acum toate lucrurile pe care le-am făcut împreună, cursele pe spatele porcilor, jocurile de şah, loto cu animale, croquet, pe care le-am jucat în acea vară, câte ore a petrecut cu noi în prima toamnă după război, plimbându-ne în carul cu fin şi cățărându-se alături de noi după mere, cioplind felinare din bostani şi luându-ne la întrecere pe gheața heleşteului din spatele grădinii. Părea la fel de inocent ca noi. Dacă şi ceilalți preoți pe care i-am cunoscut ar fi avut aceleaşi calități, cred că acum aş fi fost şi eu preot, dar această presupunere nu mai era de actualitate.

Părintelui D'Ambrizzi îi plăcea să meşterească diverse lucruri, iar eu stăteam ore în şir, fascinat, urmărindu-l. Odată, a construit un leagăn în grădină, agățând frânghiile de ramura ieşită în afară a unui măr. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de minunat, dar, după aceea, s-a întrecut pe sine, construind o căsuță în copac, la care ajungeam pe o scară de frânghie. Şi mai impresionant era pentru mine să-l privesc cum aşeza cărămizi, împrăştiind mortarul şi nivelându-

l cu atâta siguranță. Îl urmam ca un cățel oriunde mergea, mai puțin atunci când se încuia în birou ca să „lucreze”. Eram sigur că munca lui era foarte importantă. Nimeni nu-l deranja atunci când lucra în birou.

Dar când ieşea, eu eram acolo, aşteptându-l. Mă ridica în brațele sale lungi, păroase, ca pe o păpuşă. Avea părul des, negru şi cârlionțat, lipit de cap ca o bonetă. Nasul lui semăna cu o banană, iar gura frumos arcuită îl făcea să semene cu un prinț dintr-un tablou renascentist. Era puțin mai scund decât tatăl meu. Mama spunea că era bine făcut, asemenea lui Edward G. Robinson. Când am întrebat-o ce însemna asta, a stat o clipă să se gândească şi mi-a spus: „Păi, ştii tu, Benjy. Ca un gangster, dragul meu.”

Tata nu avea uşurința lui D’Ambrizzi în relațiile cu copiii. Probabil că avea momente de gelozie, văzând dragostea noastră pentru acest specimen exotic. Nu ne-am întrebat niciodată de ce venise să stea la noi: ne mulțumeam doar să-l venerăm. Şi apoi, într-o zi, a plecat, a dispărut în noapte de parcă noi l-am fi inventat, de parcă ar fi fost un vis. Dar ne-a lăsat câte o cruce de os, a lui Val împodobita ca o dantelă fină, a mea solidă şi masculină.

Val o poartă încă. Eu cred că am pierdut-o.

Mai târziu, tata ne-a vorbit despre D’Ambrizzi într-o manieră destul de subtilă, după părerea lui. Nu i-a menționat numele, dar eu şi Val am

schimbat câte o privire, pentru că ştiam. Tata ne-a explicat de ce nu trebuie să confundăm preoții – „oamenii lui Dumnezeu” – cu Dumnezeu însuşi. În timp ce primii aveau picioare de lut, cel de-al doilea nu avea, din câte se ştia, niciun fel de picioare. La asta se reducea totul, deşi discuția a durat destul de mult. Îmi amintesc că după aceea aruncam pe furiş priviri la picioarele preoților care beau scotch cu tata în bibliotecă sau mergeau în capelă să se roage pentru mama. N-am văzut niciodată vreo bucățică de lut şi asta m-a tulburat. Val, în felul ei tăcut, copilăresc, s-a pus pe treabă cu tuburile de plastilină şi a obținut o remarcabilă operă de artă. Mama a intrat în camera de joacă, s-a oprit, s-a uitat de două ori şi a întrebat ce sunt lucrurile acelea. Val a cântat cu vocea ei limpede şi dulce: „Picioare de lut!” Mamei i s-a părut extraordinar de amuzant şi l-a chemat pe tata să vadă şi el. Mai târziu a adus şi o prietenă de la Biserică să le admire, dar Val a declarat că vrea să le strice şi să facă altceva. Ştiam că nu era adevărat. Avea să ascundă picioarele de lut în toba ei mare, cu un clovn pictat pe o parte.

Deplasase o mică tăblie şi folosea locul dinăuntru ca pe cea mai secreta ascunzătoare. Abia după mulți ani a descoperit că eu cunoşteam locul. Eu n-am găsit niciodată o ascunzătoare atât de grozavă, dar, pe de altă parte, nici nu aveam secrete atât de mari. Val era cea deosebită, care avea taine de ascuns.

Mi-o aduceam aminte pe Val când învăța sa patineze pe lac cu o uşurință naturală, în timp ce eu mă zbăteam ca un prost, ud şi înghețat, plin de vânătăi şi nervos tot timpul. Sporturile de iarnă mi s-au părut întotdeauna nişte invenții nefericite, pedepse pentru păcate ascunse, dar Val mă considera un nătăfleț.

Probabil că aşa şi eram.

Mă gândeam la Val, când domnişoara Esterbrook, secretara, a intrat şi a tuşit în spatele meu. M-am întors din ceața amintirilor.

— Sora dumneavoastră la telefon, domnule Driskill.

A ieşit, iar eu am rămas pe gânduri o clipă înainte de a ridica receptorul. Nu cred în coincidențe.

— Alo, Val? Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

Sora mea avea o voce ciudată, şi i-am spus-o. A râs şi mi-a spus că sunt un nătăfleț, dar nu era în apele ei. Ceva nu era bine, dar mi-a zis doar că vrea să ne întâlnim acasă, în Princeton, în seara aceea. Voia să vorbească ceva cu mine. I-am spus că o credeam la Paris sau în altă parte.

— Am fost peste tot. E o poveste lungă. Azi după-amiază am ajuns acasă. Am venit cu avionul lui Curtis. Vii diseară, Ben? E foarte important.

— Eşti bolnavă?

— Sunt doar puțin speriată. Nu sunt bolnavă. Ben, aşteaptă până diseară, bine?

— Sigur, sigur. Tata e acolo?

— Nu, are şedinţă în Manhattan…

— Bine.

— Cum adică, bine?

— Ca de obicei. Îmi place să ştiu dinainte dacă mă pândeşte din umbră ca să mă atace.

— Opt şi jumătate, Ben. Şi, Ben? Te iubesc, chiar dacă eşti un mare nătăfleţ.

— Mai devreme Vinnie Halloran mi-a spus că sunt Antihristul.

— Lui Vinnie i-a plăcut întotdeauna să exagereze.

— Şi eu te iubesc, surioară. Chiar dacă eşti călugăriţă.

Am auzit-o suspinând şi apoi a închis. Am stat câteva clipe, încercând să-mi aduc aminte dacă îi mai fusese vreodată teamă atât de tare, încât să i se simtă în glas. M-am convins că nu.

Am plecat de la birou mai devreme, pentru că ziua mea de lucru dura de obicei până la orele opt, nouă. Voiam să fac un duş şi să mă schimb înainte de a-mi pregăti Mercedesul pentru drumul către Princeton.

Am coborât din taxi la colţul Străzii Şaptezeci şi trei cu Madison. Lumina dispărea treptat în spatele valurilor de ceaţă, iar becurile din stradă ardeau, aruncând umbre jilave. Am mers către parc, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla cu sora mea. Străzile erau alunecoase şi pustii. Campionatele de base-ball se încheiaseră de

numai o săptămână şi, dintr-o dată, s-a făcut frig ca iarna, iar ceața s-a transformat în mici ace ascuțite.

Sora Val... Ştiam că plecase la Roma ca să înceapă o nouă carte, apoi îmi trimisese o vedere din Paris. Nu mă aşteptam să o văd în Princeton până la Crăciun. Îşi respecta cu strictețe programul de cercetare şi de scris, şi totuşi, era aici, luând o pauză. Ce o putuse înspăimânta într-atât, încât să o aducă acasă?

Ei bine, se pare că aveam să aflu în acea seară. Niciodată nu puteai să ştii ce fel de necazuri provoca sora mea. Tot ce ştiam era că investigațiile ei se refereau la rolul Bisericii în Cel de Al Doilea Război Mondial. Asta o adusese acasă? Nu puteam să văd de ce. Dar nimic nu era sigur în legătură cu Val. Nu era genul de călugăriță pe care îl ştiam de la Şcoala Elementară Sfântul Columbkille. Gândul acesta mă făcea întotdeauna să zâmbesc şi, când am ajuns acasă, rânjeam ca un prost. Nu putea fi nicio problemă pe care eu şi Val să n-o putem rezolva. Niciodată nu fusese.

Am traversat golful Hudson pe podul George Washington şi m-am îndreptat către Princeton; am simțit frigul, umezeala şi tensiunea piciorului de pe pedala de accelerație, aducându-mi vechea durere înapoi, un suvenir de pe vremea iezuiților. Trebuia să recunosc, iezuiții îşi lăsaseră amprenta. În cele din urmă, traficul s-a mai rărit

şi am rămas singur cu zgomotul ştergătoarelor de parbriz şi concertul pentru violoncel al lui Elgar. Noaptea devenise urâtă şi primejdioasă, ploaia se transformase în lapoviță înghețată, maşina fiind mereu pe punctul de a mă arunca pe lumea cealaltă.

Mă gândeam la o noapte asemănătoare în urmă cu douăzeci de ani, numai că atunci era spre sfârşitul iernii şi lumea era albă, nu cenuşiu-murdară, în aer plutind aceeaşi senzație de lucruri ieşite de pe făgaşul lor. Şi atunci mă îndreptam spre Princeton, îngrozit de discuția pe care urma să o am cu tatăl meu. Nu voiam să îi spun ce se întâmplase, iar el, în mod sigur, nu voia să audă. Nu-i plăcea să audă poveşti siropoase, cu încercări ratate, care, în opinia lui, nu erau decât dovezi condamnabile de laşitate. Cu cât mă apropiam de Princeton, cu atât nu îmi doream să iau parte la discuția asta. Eram în inima unei nopți pe care Bulwer-Lytton ar fi numit-o neagră şi sălbatică, prizonier al zăpezii şi al gheții, fugind ca un tâlhar în noapte de fortărețele sumbre, cu creneluri, unde încercasem să devin iezuit. Încercasem să fiu omul pe care îl dorise tatăl meu.

Hugh Driskill s-ar fi bucurat să mă ştie printre iezuiți, i-ar fi plăcut să mă integrez în sistemul lor disciplinar riguros, în viața lor intelectuală. S-ar fi bucurat să-mi găsesc un loc în lumea pe care el o înțelegea. Era o lume pe care tatăl meu simțea că o poate stăpâni, într-o anumită măsură. Îi plăcea

să creadă că, datorită averii sale şi devotamentului faţă de Biserică, datorită îndeplinirii unor sarcini şi mânuirii inteligente a influenţei sale – îi plăcea să creadă că era unul dintre cei care alcătuiau Instituţia, Biserica din sânul Bisericii. Întotdeauna am avut impresia că tatăl meu îşi acorda prea mult credit, dar, la naiba, ce ştiam eu?

De curând mi-am dat seama că s-ar putea să fi avut o imagine destul de corectă despre sine însuşi, până la urmă. Drew Summerhays îmi dezvăluise, de-a lungul anilor, câteva lucruri care tindeau să confirme încrederea tatălui meu în propria sa importanţă. Summerhays fusese mult timp mentorul şi prietenul tatălui meu, aşa cum tata era pentru omniprezentul Curtis Lockhardt. Şi acum Summerhays îmi spunea că tatăl meu şi Lockhardt făceau planuri pentru alegerea noului papă.

Desigur, îmi aminteam lucruri din propria mea viaţă care dădeau greutate părerii tatălui meu despre sine însuşi. Când eram copil, cardinalul Spellman – cred că pe atunci era episcop sau arhiepiscop, cine mai ştie? — venea mereu de la New York în Princeton, la masă, ceea ce însemna, probabil, că eram destul de importanţi. Venea atât acasă, în Princeton, cât şi la locuinţa imensă din Bulevardul Parcului, la care am renunţat după moartea mamei. Câteodată îi auzeam pe părinţii meu spunându-i „Frank” şi, o dată, am rămas înmărmurit când mi-a spus că poartă pantofi din

piele de crocodil. Probabil îl suspectasem că are picioare de lut.

Poate că telefonul primit de la Val m-a adus în starea de a-mi bate capul cu vremurile de mult apuse şi acum îmi aminteam de Spellman, de tatăl meu şi pantofii din piele de crocodil, de iezuiți şi de noaptea aceea de demult când şoseaua era alunecoasă, ningea în valuri, iar eu conduceam către casă, cu un bagaj de veşti proaste, întrebându-mă ce avea să spună tata, cum avea să facă față ultimei dezamăgiri pe care i-o pregătisem.

Douăzeci de ani şi mai bine.

În zori de zi, când ninsoarea aproape se oprise şi întunericul nopții se destrăma, echipa de salvare de pe autostradă ieşise în căutare de victime ale furtunii. Mi-au găsit Chevroletul lovit de un copac, complet distrus, şi pe mine foarte aproape, fără nicio urmă că aş fi încercat să frânez pe şoseaua acoperită de gheață şi zăpadă. Au presupus, deci, că am adormit la volan. Se mai întâmplă. Însă toate astea erau prostii. Îmi rupsesem un picior şi eram pe jumătate înghețat, dar important era că îmi dădusem seama, în mijlocul nopții, că aş fi preferat să mor decât să-i spun tatălui meu despre iezuiți.

Bobotează. A fost singura manifestare divină adevărată pe care am avut-o vreodată. Bineînțeles că, după un timp, tata a aflat adevărul despre ceea ce încercasem să fac în acea noapte. I-am văzut în

ochi focul disperării neînăbuşite, asemenea unui far pe un ţărm întunecat şi înşelător, îndreptându-mă către casă, numai către casă. Ştia. Ştia că încercasem să mă sinucid, păcatul de moarte, încă un lucru pe care n-ar fi putut să mi-l ierte niciodată.

— Slavă Domnului că există Val.

Chiar aşa mi-a spus după aceea în spital. Nu ca să mă insulte, nici ca să mă umilească, a mormăit doar pentru el, în barbă. Şi de atunci, după ce încercasem cu bună ştiinţă să-mi pun capăt zilelor, după ce am ales vidul şi l-am exclus pe tatăl meu de la luarea hotărârilor, nu mi-a mai păsat deloc de ce credea el. Aşa mi-am spus mie însumi. Aceasta a fost victoria mea.

Am înconjurat marginile oraşului, am întors către străduţa cu două benzi unde învăţasem să conduc Lincolnul tatălui meu şi, înainte de a-mi da seama, farurile au străpuns cortina grea de lapoviţă, pipăind întunericul către casă. Drumul lung, străjuit de două şiruri de plopi, era moale şi cauciucurile se scufundau în noroi. Pietrişul din faţa casei era galben şi murdar, tufele de trandafiri în paraginã, de parcă nimeni n-ar mai fi trecut pe acasă de peste un veac. Garajul scund, de piatră, se odihnea sumbru şi întunecat, pe o latură a curţii din faţă. Nimeni nu aprinsese lămpile pentru a-mi lumina sosirea. Casa se întindea către stânga, cu zidurile sclipind în lumina farurilor

asemenea pietricelelor din albia unui râu. Casa era cufundată în bezna şi noaptea părea de smoală, impenetrabilă, umedă. În depărtare, luminile din Princeton sclipeau roşcate în ploaie, peste vârfurile arborilor.

Pătrunzând în holul întunecat de la intrare, am simțit un fior rece în spate. Dar când am aprins luminile, totul a devenit aşa cum fusese întotdeauna: podeaua de stejar lustruită, scara şi ornamentele gălbui, pereții oliv, oglinzile cu rame aurite. M-am îndreptat către Sala Lungă, am urcat cele două trepte din foaier şi am pătruns în încăperea în care ne adunam cu toții la întoarcerea acasă.

Sala Lungă. Fusese cândva sala principală a hanului din secolul al optsprezecelea în jurul căruia fusese construit restul casei; mai stăteau încă mărturie grinzile înnegrite de deasupra capului, căminul scorojit şi afumat, vasele vechi de lut. De-a lungul anilor se mai adunaseră însă şi alte lucruri: husele înflorate, rafturile cu cărți de pe pereți, covoarele enorme de culoarea muştarului, cu desene purpurii, coşul pentru cărbuni, scaunele învelite în piele, adunate în jurul căminului de piatră, candelabrele cu brațe de bronz, vasele de aramă şi, la capătul îndepărtat al încăperii, în fața ferestrelor deschise înspre grădina şi pârâu, şevaletul unde picta tatăl meu. Ultima pânză era acoperită cu un văl.

Era frig în cameră, aerul umed strecurându-se

de afară. Cenuşa din cămin era moartă, jilavă şi mirosea a toamnă, iar picăturile de ploaie se prelingeau în sus, pe coş, transformând-o în noroi. Înainte, William şi Mary aveau apartamentul lor şi acum s-ar fi agitat de colo-colo, aprinzând focul, întâmpinându-mă cu o băutură caldă, readucând casa la viață. Dar William murise, Mary se retrăsese în Scottsdale, iar perechea care îl servea pe tatăl meu locuia în Princeton, nu în camerele din latura de răsărit.

Ştiam că nu era acolo. Am strigat-o totuşi, doar pentru a-mi asculta glasul, care s-a stins departe în tăcere. Am mers până la piciorul uneia dintre scările răspândite peste tot şi am chemat-o din nou. Am auzit vântul şuierând pe sus asemenea unor ziare fluturând de-a lungul streaşinii. Frigul şi ploaia alungaseră şoarecii de câmp înăuntru şi acum se învârteau pe podea, încercând să-şi amintească unde se aflau, în casa în care nenumărate generații de strămoşi fuseseră înaintea lor.

Când eram copii, eu şi Val căzusem de acord că zgomotele ce se auzeau în pereți erau paşii unei fantome a cărei poveste o ascultasem cândva. Era un băiat, spunea povestea, care omorâse un ofițer englez în spatele liniilor şi fugise, cu doi soldați pe urmele lui. Un alt Ben Driskill îl ascunsese într-o mansardă, dar, după o săptămână, o echipă de căutare a venit la familia Driskill şi a scotocit toată casa. L-au găsit pe băiat ghemuit în întuneric,

aproape mort de pneumonie şi l-au declarat vinovat. I-au spus acelui Ben Driskill de demult că aveau să-l spânzure şi pe el împreună cu băiatul, ca exemplu pentru ceilalți, ceea ce a făcut-o pe soția lui Ben, Hannah, să apară în cadrul uşii cu un revolver, jurând să descarce vreo două gloanțe în capul soldatului dacă nu se mulțumeşte cu un singur prizonier şi nu dispare. Englezul s-a înclinat, i-a atras atenția lui Ben ca de acum înainte să se gândească bine înainte de a ajuta un duşman al bunului rege George şi a plecat mândru, urmat de călău. L-au dus pe băiat în grădină şi l-au spânzurat cu o frânghie de un măr înalt, de unde Ben l-a coborât puțin mai târziu şi l-a îngropat la rădăcina copacului. Noi am ascultat cu ochii larg deschişi, fermecați, povestea uciderii acestui rebel viteaz.

Am urcat scările şi am rămas în aşteptare, dar nimeni – nicio fantomă, nicio veveriță, nici sora mea – nu mi-a răspuns. M-am gândit la mama, într-una din cămăşile ei de noapte, cu o mantie de dantelă, stând în hol, cu mâna întinsă, de parcă ar fi vrut să mă atingă din depărtare. Când s-au întâmplat toate astea? Buzele ei murmurau cuvinte pe care probabil că le-am auzit atunci, dar nu mai puteam să le chem înapoi... De ce nu puteam să-mi amintesc ce spusese, din moment ce simțeam încă mirosul parfumului ei? Şi de ce se pierdea chipul ei în umbrele holului? Era tânără? Sau era căruntă? Ce vârstă aveam eu

când ea venise înspre mine, cu mâna întinsă, spunând ceva, încercând să mă facă să înțeleg?

Am coborât înapoi, am luat o umbrelă şi am ieşit. Ploaia cădea dintr-o parte, în lumina palidă a felinarelor. Mi-am ridicat gulerul, m-am îndreptat către micul pasaj dintre cele două aripi ale clădirii şi am intrat dedesubt. Ploaia bătea în geamurile de deasupra şi în streaşină, curgând în şiroaie, înghețând treptat şi înfundând conductele de scurgere. Unele lucruri, pur şi simplu, nu se schimbă niciodată.

Am traversat pajiştea unde obişnuiam să jucăm croquet şi badminton. Lumina din Sala Lungă desena degete galbene pe iarbă, indicând drumul spre capelă.

Aveam propria noastră capelă, bineînțeles. Bunicul meu o construise în anii douăzeci, pentru a satisface unul din capriciile de fier ale bunicii. Era „de epocă", după cum se spune prin ghiduri, ridicată din cărămidă şi piatră, cu ornamente în alb şi negru, având ceea ce bunica numea „o clopotniță foarte drăguță, nu prea mândră de ea însăşi". Nu eram catolici englezi ca Evelyn Waugh şi nu aveam un preot de casă pe statul de plată al familiei, dar îi sprijineam pe cei care serveau la Sfânta Maria, în satul vecin, New Prudence. Crescând, mi-am dat seama că e o nebunie să ai propria ta biserică, dar am învățat să nu scot o vorbă despre asta. Când am mers la şcoala Sfântul Augustin, am aflat că a avea propria ta capelă nu

era un lucru chiar atât de ruşinos. Şi alți copii erau în aceeaşi oală.

Capela era spălată de picăturile de ploaie care se scurgeau de pe acoperiş, semănând cu un cavou dintr-un vechi cimitir englezesc, dintr-un poem. Era întuneric, înfricoşător şi plin de şoareci. Iarba trebuia tăiată. Era acoperită cu un strat subțire de gheață. Am prins bine balustrada şi am urcat treptele până la uşa masivă de stejar, cu margini de fier. Când l-am atins, clopotul a scos un țipăt ascuțit. O lumânare singuratică pâlpâia în curentul de aer. O singură lumânare mică. Capela era cufundată în beznă, de parcă dincolo de cercul de lumină n-ar fi fost nimic. Totuşi, Val fusese, probabil, acolo pentru a aprinde lumânarea. Apoi a plecat undeva.

M-am întors în casă şi am stins lumina. Nu puteam suporta ideea de a mă aşeza comod în casa aceea înghețată fără Val. Nu-i stătea în fire să mă lase singur. Dar era o noapte cumplită şi probabil că avusese câteva comisioane de făcut şi întârziase pe undeva. Avea să apară mai târziu.

Îmi era foame şi simțeam nevoia să beau ceva. M-am urcat în maşină, m-am mai uitat o dată la casa bătrână şi pustie, bătută de ploaie, şi am plecat către Princeton.

Se auzea un zgomot plăcut de conversație în barul de la Nassau Inn. Barul era aglomerat. Era un nor de fum, şi aerul greu de club, legat cel

puțin de numele locului, dacă nu de locul însuşi. Câteva fotografii înrămate ale lui Hoby Baker şi ale altor eroi din altă epocă atârnau pe pereți, mesele erau adânc încrustate cu inscripții ale atâtor generații de Tigri. Valurile de fum puteau fi ceața timpului.

M-am aşezat într-un separeu, am cerut un Rob Roy sec dublu şi abia atunci mi-am dat seama cât de încordat eram. Era Val şi teama din glasul ei; şi acum unde era? Fusese atât de insistentă, şi acum nimic. Oare ea aprinsese lumânarea aceea?

Tocmai îmi primisem cheeseburgerul, când am auzit pe cineva strigându-mă.

— Ben, Ben, băiete, o fantomă din trecut!

Am ridicat privirea şi am văzut chipul tineresc, cu ochi albaştri, al lui Terence O'Neale – părintele Terence O'Neale, care era între mine şi Val ca vârstă, dar arăta mereu ca un boboc. Toată lumea îi spunea Piersică, din cauza tenului pufos, de culoarea piersicii, mereu tânăr, etern inocent. Îl ştiam pe Piersică dintotdeauna. Jucasem tenis şi golf împreună, iar el se plângea la toată lumea că eu îl îmbătasem pentru prima oară, la noi în grădină. Îmi zâmbea cu ochii strălucind, însufleți de imaginile trecutului.

— Stai jos, Piersică, am spus.

El s-a strecurat în separeu, aşezându-se în fața mea cu o bere. Nu fusese ideea lui să devină preot: era mai mult opera lui Val. Înainte, ceea ce vedea Terence O'Neale în viitorul său erau golful,

motocicletele şi doborârea recordului mondial al băutorilor de bere. În rest – o soție, o trupă de copii şi, poate, o slujbă pe Wall Street. Val trebuia să fie doamna O'Neale. Mie mi-ar fi convenit. Nu-l mai văzusem de patru sau cinci ani, dar nu se schimbase deloc. Purta o cămaşă albă închisă de sus până jos şi o haină de stofă. Vinnie ar fi fost mulțumit.

— Ce te aduce înapoi la locul crimei?

— Am de lucru, Ben. O slujbă în New Pru. Sunt preot la Sfânta Maria. E ciudat – tot mai sper să ne vedem pe toți trei împreună, tu, eu şi Val.

A zâmbit, gândindu-se la căile încurcate ale Domnului.

— De când? De ce nu m-ai sunat?

— Doar de astă-vară. L-am văzut pe tatăl tău. Ar fi trebuit să-i vezi reacția. Mi-am închipuit că nu vă voi vedea până la Crăciun. Val spunea că poate facem o tură de patinaj în spatele grădinii. Zicea că pe tine n-ar trebui să te aştept la slujbă.

— Avea dreptate. Am fost cuminte timp de douăzeci de ani, ştii foarte bine.

A înhățat o prăjitură franțuzească din farfuria mea.

— Până la urmă, ce cauți aici'? Tatăl tău zice că nu prea dai pe-acasă.

— Adevărat. Probabil se întreabă încă dacă sunt cu adevărat fiul lui. Poate a fost o încurcătură la maternitate. Ar fi ultima lui speranță.

— Eşti cam dur cu bătrânul, nu crezi?

— Nu. Oricum, n-am venit să-l văd pe el. Am primit un telefon de la Val azi după-amiază; era misterioasă şi hotărâtă să mă aducă până aici în seara asta. Aşa că am venit pe vremea asta mizerabilă, dar ea nu este acasă. Am ridicat din umeri. Tu când ai văzut-o? Şi ce-i chestia asta cu patinajul? Nu pot să-l sufăr…

— Astă-vară, când era în drum spre Roma, am luat masa împreună. De dragul vremurilor bune. Mi-a luat încă o prăjitură. Cred că ai dreptate în legătură cu aerul ei misterios – se întâmplă ceva, face câteva cercetări destul de serioase… mi-a scris din Roma, apoi din Paris. Chipul i s-a întunecat pentru o clipă. A scris monstrul ăsta de carte, Ben. *Al Doilea Război Mondial şi Biserica. A* făcut o grimasă. Bisericii nu prea îi place să se laude cu acele vremuri…

— Are motive întemeiate, am spus.

— Nu te uita la mine. Eu n-am avut nicio legătură cu asta. Pius era Pius, iar eu eram doar un puşti din Princeton, New Jersey.

Mi-a terminat prăjiturile, privindu-mă zâmbitor. Am simțit un val de căldură. Sentimentele lui Val pentru Piersică fuseseră destul de serioase, îmi mărturisise chiar că s-ar fi putut mărita cu el. Iubirea lor a început când ea avea şaptesprezece ani.

Ca o bună elevă catolică, Val s-a simțit destul de vinovată când şi-a pierdut virginitatea, într-o noapte de vară, în grădină. Mai târziu, când a

început să se gândească serios la Biserică, Piersică a crezut că era doar o pasă trecătoare. Apoi a crezut că ea a trebuit să cedeze presiunilor din partea tatei. În cele din urmă, şi-a închipuit că a luat-o razna. Dar Val dorea ca viața ei să însemne ceva – pentru ea însăşi, pentru lumea în care trăia, pentru Biserică. Kennedy fusese asasinat, şi Piersică i-a spus, ce naiba, dacă vrei să salvezi lumea, înrolează-te în Corpul Păcii. Ea n-a vrut să se certe cu el pe tema asta. Nu ea avea nevoie de Biserică, spunea, ci mai degrabă, săraca şi bătrâna Biserică avea nevoie de ea. Val nu s-a încurcat niciodată cu modestia.

Ioan al XXIII-lea întruchipa ideea ei de început, după domnia lui Pius, pe care îl considera doar o jenă. Dar Paul al VI-lea părea hotărât să irosească tot ce fusese câştigat, să lase Biserica să se scufunde din nou în trecut. Val văzuse că lumea se schimba şi că Biserica trebuia să meargă înainte, asumându-şi un nou rol, un rol umanist. Îi admirase pe Kennedy, Martin Luther King, papa Ioan şi voia să li se alăture în încercarea de a clădi o lume mai bună. Iar Piersică, dacă nu putea să o aibă pe Val, ei bine, nu voia pe nimeni altcineva. Cu timpul a devenit preot, iar lucrurile au evoluat astfel încât să-ți demonstreze că nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

Traversam împreună barul către ieşire, când, deodată, l-a zărit în cadrul uşii pe tipul pe care îl aştepta şi m-a tras de mânecă.

— Ben, vreau să-l cunoşti pe un prieten de-al meu.

Bărbatul din uşă purta un pardesiu vechi, ponosit, şi o pălărie verde-închis cu boruri de piele. Sprâncenele cărunte, stufoase, se arcuiau deasupra ochilor cenuşii, adânc înfundați în orbite, străjuind o față cu obrajii roşii. Un fragment din gulerul alb de preot se ivea din spatele fularului verde. Avea cam cincizeci şi şapte de ani, poate şaizeci. Ridurile din jurul gurii şi ochilor îl făceau să semene cu Barry Fitzgerald, care deseori jucase roluri de preoți în filmele din anii patruzeci. Fitzgerald mai interpretase un irlandez țicnit în Să *creşti un copil* şi un bătrân viclean şi răzbunător în *Apoi n-a mai rămas nici Linul;* am descifrat ambele ipostaze pe chipul din fața mea. Ochii lui cenuşii aveau un aer distant şi rece. Păreau că nu se potrivesc cu fața lui surâzătoare. L-am recunoscut din fotografiile publicitare.

— Ben Driskill, acesta e preotul laureat al Bisericii, părintele Artie Dunn.

— Într-adevăr, a spus Dunn, şi, pentru Dumnezeu, iertați-l pe tânărul O'Neale, domnule Driskill. Nu cumva sunteți fiul lui Hugh Driskill?

— Îl cunoaşteți pe tata?

— Din auzite, desigur. Mi s-a spus că nu e unul dintre cititorii mei.

Fața lui Dunn s-a încrețit într-un zâmbet fugar.

Şi-a scos pălăria, dând la iveală un craniu roz, lucios, cu o margine de păr sur deasupra urechilor şi la ceafă.

— La vârsta lui nu mai poate digera atât de mult sex, violență şi mărturisire. I-am strâns mâna. Poate îi voi dărui o ediție concentrată a operelor dumneavoastră, de Crăciun.

Îl văzusem pe părintele Dunn o dată, la televizor, într-un interviu despre una dintre cărțile sale; el reuşise cumva să deturneze sensul discuției spre una din pasiunile lui, base-ball-ul. Phil Donahue îl întrebase dacă, asemenea multor jucători, avea vreo superstiție. „Doar Biserica Catolică", răspunsese el şi apoi avusese publicul la degetul mic.

— Aveți grijă la coperte, a spus el. Sunt cel puțin la fel de ruşinoase.

Piersică a chicotit.

— Preotul care arată ca Tom Selleck, fermecat de o urmaşă a lui Jean Collins pe jumătate dezbrăcată.

— De ce nu rămâneți cu noi, domnule Driskill?

— Mai bine mă duc să văd dacă mai plouă. Trebuie să mă întâlnesc cu sora mea…

— A, o scriitoare *demnă de respect.* Un om învățat şi un activist. O combinație unică.

— Am să-i transmit cuvintele dumneavoastră.

I-am lăsat şi m-am întors la maşină. Era în firea lui Piersica, un spirit liberal, să aibă un prieten ca părintele Dunn, preotul-romancier iconoclast, ale

cărui cărți erau întotdeauna best-seller-uri ce scoteau Biserica din minți. Îşi dezvoltase un stil de a produce lecții moralizatoare în contexte aproape exclusiv închinate sexului, puterii şi banilor. Tatăl meu credea, fără îndoială, că Dunn se îmbogățise profanând Biserica. Lăsând profanarea la o parte, Dunn era, categoric, un om bogat din moment ce, fiind un preot fără parohie, putea să păstreze pentru el toți banii câştigați. Ca şi sora mea, el era atât de celebru, încât Biserica era nevoită să acționeze cu considerabilă reținere când avea de-a face cu el. În practică, ei considerau ca e mai înțelept să privească în partea cealaltă.

Încă burnița uşor, iar trotuarele erau alunecoase. Din vitrinele magazinelor, recuzita sărbătorii de Halloween se holba în stradă. Vrăjitoarele călare pe cozi de mătură, castroane umplute cu bomboane negre şi portocalii. Capetele scobite în dovleci rânjeau ştirbe. M-am îndreptat spre casă, nerăbdător să mă aşez cu sora mea în fața focului, în Sala Lungă şi să o ajut să-şi rezolve problemele.

Casa era la fel de întunecată şi pustie, iar ploaia cădea în rafale, transformându-le miraculos în fulgi de zăpadă, acoperind urmele încrustate în noroiul înghețat de pe şosea. Am oprit maşina în fața garajului, am coborât, am înaintat în lumina farurilor şi m-am uitat pe fereastră. Era o maşină înăuntru. Am deschis uşa. Maşina era udă, dar

ploua de mai multe ceasuri, iar motorul era rece. M-am întors la maşina mea, am tras-o în fața casei şi am coborât din nou. Era zece şi jumătate şi începusem să-mi fac griji.

Am ieşit din casă, nu ştiu de ce, şi m-am îndreptat către livadă. Poate pentru că ploaia se transformase în ninsoare, prima din acest an, iar liniştea părea ireală, după gălăgia de la Nassau Inn. M-am oprit şi am strigat-o, în cazul în care şi ea avusese acelaşi impuls, dar n-am reuşit decât să stârnesc un câine, departe în noapte.

Înainte de a-mi da seama, am ajuns în livadă şi, când am privit în jur, am văzut că stăteam sub copacul unde preotul despre care nu vorbeam niciodată se spânzurase cu mult timp în urmă. Întreaga mea viață părea că se desfăşurase printre poveştile legate de casă şi grădină – preoții scăpați dintre ruinele Celui de Al Doilea Război Mondial, preoții care lucrau în grădină şi rosteau rugăciuni pentru mama, preoții care beau scotch cu tata, acel sărman nenorocit care se spânzurase, poveşti cu putere de mit, poveşti ce oglindeau familia mea, istoria, preocupările şi, inevitabil, religia ei.

Livada apărea întotdeauna în poveştile familiei, dar mie nu-mi fusese niciodată prea dragă. Singurul motiv pentru care petrecusem câteva ceasuri acolo era pentru că îi plăcea lui Val. Când avea patru ani, am învățat-o să joace pocher, pe iarbă, departe de casă. Dar, odată, mâncasem un măr şi găsisem o jumătate de vierme înăuntru şi

de atunci m-am despărțit de grădină.

Deseori îi ceream lui Fritz, grădinarul, să ne arate pomul în care se spânzurase preotul. Ne holbam la el, în timp ce Fritz ne arăta chiar creanga cu pricina, făcând o grimasă, scoțând limba şi dându-şi ochii peste cap, apoi râdea şi spunea că grădina era probabil bântuită de fantome, ca şi mansarda. N-am văzut niciodată vreun articol sau vreo fotografie în ziare despre tragedia sărmanului preot. Am întrebat-o pe mama şi ea a ocolit răspunsul, spunând: „Totul a fost demult şi îngrozitor de trist, Benjy", iar tata a declarat că a fost doar un ghinion. „Ar fi putut să aleagă oricare altă grădină, oricare alt copac. Ghinionul a fost că a ales-o pe a noastră."

Începusem să mă simt prost, stând acolo în ninsoare, gândindu-mă la preotul sinucigaş din urmă cu cincizeci de ani şi întrebându-mă unde naiba era sora mea. Nu fusese nici în casă, nici în capelă.

M-am întors şi am rămas nemişcat, îmbrăcat în zăpadă, ca într-un basm, uitându-mă la capelă. Vântul bătea din spate, şuierând de-a lungul pârâului, prin grădină.

Am urcat din nou scările alunecoase şi am deschis uşa, holbându-mă în bezna umedă şi rece. Lumânarea se stinsese. Am lăsat uşa larg deschisă, ca raza amărâtă de lumină pe care o lăsa să între, şi am înaintat, bâjbâind pe lângă zid în căutarea comutatorului. L-am aprins pe primul.

Intrarea a fost învăluită într-o lumină cenuşie, antediluviană. L-am aprins şi pe al doilea şi un fluviu de lumină neclară a coborât în capela propriu-zisă. Am auzit fâlfâitul uşor al unor lilieci deasupra capului, în întuneric.

Nu erau decât zece rânduri de bănci, despărțite la mijloc de un culoar. Am înaintat, şovăind, câțiva paşi şi am strigat-o. Niciodată o încăpere nu mi se păruse atât de goala. Sunetul singurei silabe, Val, a reverberat, lovindu-se de ziduri şi vitralii. Am auzit apa picurând monoton din câteva crăpături, acoperişul şi clopotnița având din nou nevoie de reparații.

Apoi, în spațiul întunecat dintre primul şi al doilea rând, am zărit ceva roşu. O mânecă de piele albastră şi lână roşie, o bucată dintr-o haină veche, de iarnă. Am recunoscut-o. Era jacheta mea de la Sfântul Augustin. Trebuia să aibă inițialele SA brodate pe piept, în stânga. Locul ei nu era pe podeaua capelei.

În catacomba Sfântului Callistus, dedesubtul Viei Appia, se află mormântul din care, în secolul al nouăsprezecelea, papa Paschal a scos trupul Sfintei Cecelia. Apoi a aşezat-o, spre odihnă veşnică, într-un sarcofag de marmură albă, sub altarul Bisericii Sfânta Cecelia, în cartierul Trastevere din Roma. Cu ani în urmă am vizitat catacomba lui Callistus şi, din galeria întunecată, am pătruns într-o oază de lumină, unde trupul unei fete părea cufundat într-un somn liniştit. O

clipă am avut sentimentul că am deranjat-o în intimitatea ei. Apoi, firește, am recunoscut lucrarea sculptorului Maderna, trupul Ceceliei, așa cum îi apăruse cardinalului Sfondrati în vis. Era o operă de artă extraordinar de realistă și, când mi-am coborât privirea asupra corpului femeii din capela noastră, am simțit că și eu, asemenea cardinalului din urmă cu multe secole, eram pierdut în reverie, confundând parcă această femeie cu martira Cecelia.

Zăcea ghemuită într-o parte, acolo unde înainte îngenunchease. Stătea nemișcată, asemenea sculpturii lui Maderna, liniștită, cu fața întoarsă spre podea, iar ochiul pe care puteam să i-l văd era închis. I-am atins mâna cu degetele reci încleștate în jurul rosariului. Îmi luase vechea haină de iarnă pentru a face drumul din casă până la capelă. Haina era jilavă. I-am luat mâna. Degetele erau țepene.

Sora mea Val, viteazul meu soldat, plină de curajul care mie îmi lipsea, era moartă.

Nu știu cât am stat îngenuncheat acolo. Apoi am întins mâna și i-am atins fața, cu trăsăturile golite de spiritul ei; o vedeam din nou fetița, auzeam gâlgâitul vesel al râsului ei; i-am mângâiat părul năclăit de sânge și l-am simțit frângându-se la atingere, i-am văzut rana murdară unde pătrunsese glonțul. Îngenunchease în rugăciune și cineva ținuse pistolul aproape de capul ei, omorând-o ca și cum ar fi stins o lumânare. Eram

sigur că nu simțise nimic. Poate că, inexplicabil, avusese încredere în ucigaş.

Îmi simțeam mâna lipicioasă de sânge şi fire de păr. Val murise, iar eu mă zbăteam să-mi recapăt respirația. I-am aşezat capul aşa cum fusese. Sora mea, prietena mea cea bună, pe care o iubeam mai mult decât orice pe lume, zăcea moartă la picioarele mele.

M-am aşezat în strană şi i-am strâns mâna, încercând să o încălzesc, simțindu-mă îngrozitor de slăbit. Fața îmi era împietrită de durere şi nu mai voiam să lupt. Nu voiam să mă ridic şi să fac ceva.

Un fior rece, un firicel de aer, a fluturat ceva agățat într-o aşchie, în colțul băncii de lemn. Am smuls-o din locul ei. Era o bucățică triunghiulară de pânză neagră, impermeabilă, ca o pelerină. Abia o vedeam, strângând-o în mână, dând o ocupație degetelor mele.

Am auzit uşa de la capelă scârțâind şi un zgomot de paşi pe lespezile de piatră.

Paşii s-au apropiat pe culoar, în timp ce eu mă luptam să nu mai tremur. Speram că ucigaşul lui Val se întorsese să mă omoare şi pe mine. L-aş fi ucis cu mâinile goale. Voiam să mor o dată cu el. Am ridicat privirea.

Piersică se uita atent la mine. A aruncat o singură privire şi totul s-a oglindit pe fața lui. Sângele i s-a scurs din obraji, nu mai erau pufoşi ca piersica. A deschis încet gura, însă n-a rostit

nimic.

Lângă el, părintele Dunn se holba la sora mea. Părea atât de singură.

— La naiba, a murmurat el pe un ton de infinită tristețe.

Am crezut că vorbea despre sora mea, dar m-am înşelat. S-a aplecat şi mi-a luat bucățica de pânză neagră din mână.

N-a mai durat mult şi maşinăria morții s-a pus în mişcare. Sam Turner, şeful poliției, a sosit cu doi polițişti şi, puțin după aceea, au venit o ambulanță şi un doctor cu o geantă neagră. Sam Turner fusese prietenul familiei noastre dintotdeauna. Se vedea că fusese trezit din somn şi scos din casă în iadul de afară: părul sur era ciufulit şi fața nebărbierită, subliniindu-i guşa. Purta o haină de stofă, pelerina, pantaloni raiați şi galoşi verzi. Mi-a strâns mâna şi mi-am dat seama că şi el suferea. O ştia pe Val de când era mică şi acum venise prin lapoviță muşcătoare să vadă cum se sfârşise.

Piersică, palid şi cu buzele strânse, a pregătit cafeaua şi a adus-o pe tavă, cu ceşti şi lingurițe, în Sala Lungă. Venise, împreună cu Dunn, din impuls, ca să vadă dacă Val apăruse. Piersica se temuse să nu fi avut vreun accident. Văzând lumină în capelă, intraseră şi mă găsiseră strângând mâna surorii mele moarte. În timp ce eu şi Piersică ne-am băut cafeaua, Dunn s-a întors

în capelă împreună cu Sam Turner. Căuta probabil un subiect de roman.

Când s-au întors, Turner era ud şi îngheţat. A luat o ceaşcă de cafea şi a sorbit-o zgomotos. M-am uitat pe fereastră şi i-am văzut punând cadavrul lui Val într-un sac, pe targă, în ambulanţă. Lapovița cădea monoton în curtea din față.

— Iisuse, nu sunt prea multe de spus, Ben. Sigilez capela şi chemăm o echipă de investigare din Trenton. Ai idee ce s-a întâmplat?

— Numai ce se vede, am spus. M-am gândit la starea lui Val când mă sunase, dar nu ştiam cum să-i spun lui Turner. Abia astăzi a venit. Mi-a dat un telefon în New York şi m-a rugat să ne întâlnim în seara asta. Am clătinat din cap. Am presupus că întârziase pentru nişte comisioane. M-am dus în oraş să mănânc, m-am întors, m-am uitat pe aici şi am găsit-o. Asta e tot.

Sam a strănutat şi şi-a frecat nasul.

— Am răcit, a murmurat el. E ciudat. Şi eu am primit un telefon de la ea azi după-amiază. Ți-a spus?

— Nu. Ce voia?

— Păi, asta e cel mai ciudat. N-o să-ți vină să crezi. M-a întrebat ce ştiu despre preotul care s-a spânzurat în livada voastră prin ’36-’37. Era primul meu an în poliție aici şi eram ultimul dintre oameni, un nimic. Cam când te-ai născut tu. A fost unul dintre lucrurile acelea nebuneşti, un preot

spânzurat în grădina familiei Driskill. Sărman nenorocit. Nu mi-a spus de ce o interesează, m-a întrebat doar dacă nu avem un dosar despre asta.

A scuturat din cap, frecându-şi bărbia nerasă.

— Şi? Aveți dosar?

— La naiba, Ben. Nu ştiu. I-am spus că să mă bată Dumnezeu dacă am văzut aşa ceva, dar i-am promis că am să scotocesc prin subsolurile secției. Presupun că e posibil să existe un dosar. Dar a trecut o groază de timp şi se poate să fi fost aruncat. A strănutat încă o dată. Am stat să mă gândesc după ce am închis telefonul şi mi-am adus aminte de bătrânul Rupert Norwich. Pe atunci era adjunct şi pe urmă a fost şef timp de douăzeci şi cinci de ani, ce naiba, îl ştii pe bătrânul Rupe, Ben.

— El mi-a dat prima amendă de viteză, am spus.

— Rupe are vreo optzeci de ani acum şi locuieşte lângă ocean, în Seabright. Se ține destul de bine. Mă gândeam să-i dau un telefon… sigur, acum nu prea mai avem de ce. Nu ştim pentru ce îi trebuia lui Val dosarul.

— De ce nu te uiți, totuşi, prin el? am spus. O cunosc pe Val, avea întotdeauna motivele ei.

— Presupun că n-are ce rău să facă. S-a uitat atent la mine. Tu te simți bine, Ben? Ce şoc…

— Sunt bine. Uite, Sam, cum văd eu lucrurile – de când a petrecut un an în El Salvador, a trăit mai mult cu securea deasupra capului; a avut o viață deosebită, recunosc. Astă-seară însă i-a

zburat norocul.

— Ai dreptate, îi plăcea să trăiască pe o muchie de cuțit prea ascuțită, a spus el, îndreptându-se către fereastră. Ce păcat, Ben. Mare păcat. A făcut o pauză. O, Doamne, se pare că a venit tatăl tău. Urăsc lucrurile astea. Avea ochii injectați şi părul ud, lipit de cap. Şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu batista. Vrei să-i spun eu, Ben?

— Nu, Sam, am zis eu. Treaba asta e pentru Superman.

Tatăl meu.

Oricine ar fi pariat că îl poate şoca pe tata ar fi dat faliment. Măcar să-l sperie, să-l enerveze sau să-i atragă atenția. Pe el, pur şi simplu, nu-l afectau lucrurile care ne zdrobesc pe noi, ceilalți. Viața lui fusese extraordinar de colorată pentru cineva atât de obsedat de discreție. Avea şaptezeci şi patru de ani, dar era perfect conştient că nu arăta mai bătrân de şaizeci. „Doar dacă te apropii prea mult", spunea el. Cine se apropia de tatăl meu merita un premiu. Cam aşa o auzeam pe sărmana şi conştiincioasa mea mamă spunând uneori.

Fusese avocat, bancher, diplomat şi supraveghetorul investițiilor familiei. În anii cincizeci avusese chiar şi ambiții prezidențiale, pe care însă le înăbuşise pentru că era catolic şi toată lumea ştia ce i se întâmplase lui Al Smith. Avusese lungi discuții cu Averell Harriman despre

posibilitatea anunțării candidaturii lui Hugh Driskill, alături de Harriman, dacă acesta ar fi primit numirea din partea democraților, dar, până la urmă, tata a spus nu, viața din spatele scenei potrivindu-i-se mai bine. Adevărul este că tata nu prea avea încredere în electorat. Obişnuia să spună că nu i-ar lăsa să voteze nici măcar ce cravată să poarte, aşa că de ce trebuia să fie consultați în legătură cu cine avea să ocupe Casa Albă.

Fiind un tânăr avocat inteligent, lucrase la Roma înainte de război, spre sfârşitul anilor treizeci, petrecându-şi timpul cu problemele investițiilor Bisericii în companii, bănci şi proprietăți americane. Unele dintre acestea nu erau foarte frumoase şi era mai bine ca implicarea Bisericii să rămână secretă. La aceasta a dat şi el o mână de ajutor, câştigându-şi o mulțime de prieteni din interior, dar şi câțiva duşmani.

— Toată acea perioadă, mi-a spus el odată, m-a ajutat să câştig experiență. Eram destul de inteligent ca să-mi dau seama că una e religia şi alta haina lumească pe care o îmbracă. Aceasta din urmă trebuia să lupte pentru supraviețuire. Voiam să văd cum funcționează imensa maşinărie a Bisericii. Lumea era mult mai simplă atunci, în zilele când Mussolini folosea Vaticanul ca acoperire pentru activitățile lui de spionaj. Vorbind despre câştigarea experienței! Era ca şi cum ți-ai fi luat doctoratul în Realitate avansată.

Păstrează-ți idealismul pentru religie. Biserica e numai practică, numai mecanică.

De-a lungul întregii vieți, tata a fost putred de bogat, inteligent şi discret. Un om foarte, foarte curajos, bătrânul meu tată. A stat mult timp la Washington, atunci când toată lumea ştia că ne îndreptam spre război. Cunoştințele sale despre faptul că fasciştii italieni îşi infiltrau spionii sub auspiciile Vaticanului s-au dovedit de mare folos, făcându-l cunoscut în anumite cercuri misterioase. Acolo l-a întâlnit pe un compatriot irlandez, care era cu câțiva ani mai în vârstă decât el, Wild Bill Donovan. Când Donovan a înființat Oficiul de Servicii Strategice, OSS, unul dintre primii tineri sclipitori aduşi în consiliu a fost Hugh Driskill. Donovan era catolic şi, în acele vremuri exuberante, când soarta lumii atârna de un fir de păr, s-a înconjurat de o trupă de băieți catolici de încredere, pe care îi înțelegea. Cercul lui restrâns a devenit celebru, fiind supranumit Cavalerii Templieri, tocmai pentru că erau toți catolici. Tatăl meu era unul dintre cavalerii templieri ai lui Wild Bill.

Când războiul era pe sfârşite în Europa, în perioada în care tata a apărut în Princeton cu monseniorul D'Ambrizzi după el, Jack Warner, care conducea studiourile Warner Brothers, Milton Sperling, producătorul, Fritz Lang, regizorul, Ring Lardner junior, scenaristul, s-au adunat, probabil, în jurul unei piscine cu palmieri

şi vedete, legănându-se la unison, şi au început să rumege ideea unui film despre OSS. Intenția era de a prezenta activitatea secretă a serviciilor noastre de spionaj. Aveau de gând să creeze un erou compozit, să-l pună într-o mare primejdie, în spatele liniilor duşmanului, o poveste pe toate gusturile, construita în inimitabilul stil Warner Brothers. Era o renunțare la ficțiune, dar, pe de alta parte, ei doreau o anumită autenticitate. Acest film a fost motivul pentru care Donovan a venit la noi acasă, în Princeton, ca să vorbească cu tata.

Până la urmă a reieşit că eroul compozit urma să fie o versiune puțin deghizată a lui Hugh Driskill. Una dintre aventurile lui din Franța avea să alcătuiască baza acțiunii, ceva în legătură cu eliberarea unui tip.

Pentru mine a devenit interesant când, la sfârşitul unei săptămâni, Gary Cooper şi-a făcut apariția în Princeton. Era celebru, iar eu eram aproape nebun de bucurie. Îmi aduc aminte că şedeam pe scările de la intrare, cu un pahar de limonada, ascultându-i pe Cooper, Donovan şi pe tata discutând despre filme şi război, iar după un timp Cooper m-a dus pe terenul de tenis ca să exersez serviciul. Dumnezeule, sergentul York şi Lou Gehrig mă ajutau la serviciu. Cooper mi-a dezvăluit că totul stătea în forța loviturii, după cum îi spusese Bill Tilden. În acea seară, actorul a luat un bloc de desen şi ne-a făcut portretele, mie şi lui Val, apoi tatei, lui Donovan şi părintelui

D'Ambrizzi. Mi-a spus că el îşi dorise dintotdeauna să fie creator de benzi desenate, până când a ajuns, mai mult din întâmplare, actor. Înainte de a pleca, m-a rugat să-i spun Frank, pentru că acesta era numele lui adevărat, şi aşa îi spuneau prietenii lui cei mai buni, cum ar fi cei de la Grinnell College din Yowa.

De atunci l-am mai văzut doar în filme. În anul următor, 1946, a apărut pe ecrane *Mantia şi pumnalul.* Interesant a fost că personajul pe care îl juca semăna foarte mult cu tata. Cei de la Hollywood adăugaseră o poveste de dragoste standard, în forma unei tinere actriţe debutante, Lilli Palmer, iar mie mi s-a explicat limpede că toate lucrurile siropoase erau inventate, pură ficţiune.

Tatăl meu se îndoia din ce în ce mai mult văzând retuşurile pe care cei de la Hollywood le făceau scenariului. Mi-l amintesc pe Donovan stând pe verandă, într-o după-amiază de vară, împreună cu tata şi protejatul lui, Curtis Lockhardt, râzând de tata. Stătea tolănit într-un fotoliu, iar eu, cocoţat pe scări, ca de obicei, sorbind un Kool-Aid, l-am auzit râzând şi spunând:

— Ei bine, Hugh, să sperăm că nu te vor face să arăţi prea tâmpit.

Tata a mormăit neîncrezător şi a replicat:

— N-or să-l facă ei pe Cooper să arate ca un tâmpit.

— Spune-i, tinere Lockhardt, spune-i să aibă

mai multă încredere în lucrurile acestea, a spus Donovan.

Lockhardt a dat aprobator din cap.

— Aşa e, Hugh. Încredere.

Îi ascultam şi o urmăream pe sora mea mai mică, alergând de colo-colo în noul ei costum de baie roşu, făcând pe grozava, sperând că toată lumea e cu ochii pe ea. De mică, atenția îi era atrasă de Lockhardt.

— Nu încrederea mea e problema, domnilor, a spus tata în spatele meu. Domnul Warner şi acoliții lui nu sunt demni de ea. După cum arată, mă îndoiesc că sunt papişti.

Donovan a izbucnit în râs şi conversația s-a îndreptat spre eventualitatea ca domnul Cooper să se culce cu domnişoara Palmer, care se pare că arăta destul de bine, iar eu am fost alungat în grădină să o ajut pe mama, ghemuită printre flori, cu o pălărie de soare enormă, fumând un Chesterfield şi bând un martini, plivind buruienile.

Era adevărat că tatăl meu trecuse prin bătaia puştii de mai multe ori în viață şi fusese, drept urmare, întărit şi călit, dar în acea noapte, când vestea morții lui Val s-a abătut asupra lui, am văzut în el mai mult decât forța şi duritatea născute din experiență. Toate acestea l-au ajutat, într-adevăr, să-şi țină firea, cel puțin aparent, dar credința a fost cea care l-a susținut să nu se prăbuşească. Eu i-am dat vestea bătrânului. Şi el

a primit-o ca un bărbat, fără să clipească.

A intrat pe uşa din față, părând un uriaş ciudat şi gata de orice. Înalt de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri şi având vreo sută douăzeci de kilograme, îşi ținea părul strâns la spate ca o streaşină deasupra unei ferestre. Ne-a văzut pe mine şi pe Sam în spatele meu şi a spus:

— Hei, bună, Ben. Ce surpriză. Sam... Care-i problema?

I-am spus, iar el m-a privit cu ochii lui albaştri fixați asupra mea. Când am încheiat, a rostit:

— Dă-mi mâna, fiule. Arăți puțin slăbit. E timpul să fim împreună, Ben. I-am simțit puterea aproape palpabilă, scurgându-se ca un fluviu în venele mele. L-a slujit pe Dumnezeu şi nu există o viață mai bună decât asta. N-a fost bolnavă şi n-a cunoscut infirmitatea bătrâneții. S-a dus într-o lume mai bună, Ben, să nu uiți asta! într-o zi vom fi cu toții împreună, pentru totdeauna. Dumnezeu a iubit-o pe sora ta.

Vocea nu i-a tremurat nicio clipă; apoi şi-a pus mâna pe umărul meu. Şi eu sunt înalt, dar greutatea ei m-a copleşit. Tot ce spusese erau tâmpenii, desigur, dar m-au ajutat să mă adun şi am ştiut că totul avea să fie bine. Aveam să mă descurc.

— Sam, a continuat, cine mi-a omorât fiica? N-a mai aşteptat răspunsul, ci a pornit către Sala Lungă, a aruncat o privire grupului de acolo şi a spus: „Am nevoie de un întăritor.”

Apoi a deschis o nouă sticlă de Laphroaig.

Săracul Sam Turner nu ştia cine o omorâse pe sora mea. Un timp, a vorbit în şoaptă cu tata. Piersică a aprins un foc uriaş în căminul înnegrit de fum. Părintele Dunn, după ce a fost prezentat tatălui meu, s-a retras în fundal.

Piersica mi-a spus că, dacă voiam, ar fi rămas bucuros peste noapte, ca să stăm de vorbă, dar i-am spus că nu e nevoie. Cred că nu voia să-şi petreacă noaptea cu amintirile lui, în casa parohială din New Pru. Însă, în cele din urmă, Sam Turner a plecat, iar Piersică şi părintele Dunn şi-au terminat băuturile şi au plecat împreună, aşa cum veniseră. Am stat la fereastră şi i-am urmărit îndepărtându-se. Părintele Dunn, romancierul milionar, conducea un Jaguar XJS nou. Piersică avea o camioneta Dodge veche, cu o aripă zgâriată şi plină de noroi: o primise o dată cu slujba.

Când m-am întors, tata turna scotch peste gheața proaspătă din pahare. Căldura focului îl îmbujorase. Mi-a întins un pahar.

— Va fi o noapte lungă. Asta ne va ajuta. De fapt, tu ce căutai aici?

I-am povestit ce se întâmplase în ziua aceea, în timp ce simțeam băutura alergând prin sânge, lăsându-mi nervii inerți. M-am prăbuşit într-unul din fotoliile îmbrăcate în piele şi mi-am întins picioarele către foc.

Mi-a aruncat o privire, învârtind lichidul

chihlimbariu printre cuburile de gheață, şi a clătinat din cap.

— La naiba. Ce avea de gând fata asta?

— Ceva în legătură cu cercetările ei. Ceva ce descoperise sau întâlnise din întâmplare – poate la Paris sau… cine ştie?

— Să nu-mi spui că, scotocind printr-o grămadă de vechituri ruginite din vremea războiului, a găsit ceva care s-o deranjeze acum. Era exasperat. Al Doilea Război Mondial! Ce are asta de-a face cu faptul că a fost ucisă aici, în Princeton?

Prefera să fie furios decât îndurerat.

— Calmează-te, am spus.

— E, pur şi simplu, ridicol. Nu, am impresia că vedem în treaba asta mai mult decât e. Uităm că trăim într-o lume în care oamenii mor în fiecare zi, fără niciun motiv. Val s-a dus în capelă şi a deranjat vreun nebun care se adăpostea acolo de furtună. O moarte fără sens.

L-am lăsat să-şi facă iluzii că Val murise din întâmplare şi fără niciun motiv. El nu-i auzise teama din glas. Era prea speriată ca să fi murit degeaba.

— M-a sunat ieri din California, spunea el, mi-a spus că vine azi la New York împreună cu Lockhardt. A spus că vine acasă azi după-amiază, iar el va ajunge probabil mâine. Am avut o şedința la New York, nici măcar nu ştiam dacă ajung acasă în seara asta. Iar ea nu mi-a spus că ar fi vreo problemă. Şi-a scos haina şi a aruncat-o pe

spătarul unui scaun vechi de lemn. Şi-a lărgit cravata şi şi-a suflecat mânecile. Ştii la ce m-am gândit, Ben? M-a bătut gândul că vine acasă ca să-mi spună că părăseşte Ordinul şi se mărită cu Curtis – crezi că sunt nebun? E doar imaginația mea?

— Nu ştiu. Credeam că el e idealul tău de ginere.

— N-are nimic de-a face cu Curtis. Tata a făcut o grimasă. Pune-ți mintea la contribuție, Ben. E vorba despre Val. A fost menită să fie călugăriță…

— Cum trebuia să fiu şi eu preot?

— Dumnezeu ştie ce trebuia tu să fii. Dar Val, ea a fost sortită pentru asta, predestinată pentru Biserică.

— Cine spune asta? Nu Biserica, în niciun caz, doar dacă am fost eu total dezinformat. Am impresia că au strâns bani ca să-i cumpere un bilet numai dus. Şi, oricum, Val trebuie să hotărască, nu? Ce vrea să facă în viață – are şi ea un cuvânt de spus.

De-abia îmi dădeam seama că totul era greşit. Foloseam un timp greşit. Viața lui Val nu mai exista.

— Eram sigur că asta va fi poziția ta. N-are niciun rost să ne certăm. Eu şi Val suntem catolici…

— Ce interesant, cum eu sunt cel cu toate bubele…

— În locul tău, Benjamin, n-aş încerca să aflu ce bube au alții de ascuns. Şi poate mă scuteşti, în

seara asta, de psihicul tău ruinat.

A trebuit să râd. Şi Val ar fi râs. Era deja o luptă veche, şi amândoi ştiam că nu era niciun învingător. Aveam să ne certăm la nesfârşit, până când unul din noi avea să moară şi atunci chiar că nu va mai avea nicio importanță.

— Am dreptate sau nu, a spus el, în povestea asta cu Val şi Curtis?

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic.

— Cu atât mai bine, gândindu-ne ce răspuns i-ai fi dat.

Deodată şi-a dus mâna cărnoasă la ochi şi mi-am dat seama că era pe punctul de a plânge. Nu era uşor, chiar pentru un bătrân luptător. S-a ridicat cu inima îndoită şi a privit în flăcări. Dintre pietrele căminului săreau scântei.

Ceasul de pe poliță a bătut ora două, cu un sunet slab, subțire, ca o harpă antică. M-am ridicat, am luat un trabuc din cutie şi l-am aprins, apoi am păşit către capătul camerei, m-am oprit lângă şevaletul acoperit şi am privit afară, în noaptea de smoală. Mă gândeam la un câine pe care l-am avut cândva, un labrador pe nume Jake, care îşi ieşea din minți, încercând să muşte o minge de baschet. Când a murit, Val a insistat să îngropăm o minge lângă el, ca să aibă ce să muşte în raiul câinilor. Aveam impresia că nici eu, nici tata nu eram în stare să prindem realitatea, ce se întâmplase cu Val, ce se întâmplase cu lumea noastră.

Tata a căscat, spunând ceva despre Lockhardt, şi eu m-am întors întrebător.

— Callistus e pe moarte. Nu ştiu cât timp i s-a mai dat, dar nu poate fi mult. Curtis se pregăteşte, în stilul lui, să susțină un alt învingător. Vrea să vorbească cu mine. Pun pariu că strânge bani.

— Cine e candidatul lui? am întrebat.

— Cineva care să îndrepte Biserica înspre secolul al douăzeci şi unulea. Orice ar însemna asta.

— Ei bine, îi urez noroc.

— Când e vorba de Curtis, nu se ştie niciodată. Presupun că se va ajunge, în cele din urmă, la D'Ambrizzi şi Indelicato. Poate Fangio ca soluție de compromis.

În acea clipă părea că nu-l interesează, dar nu era adevărat. Era doar extenuat.

— Candidatul tău cine e? A ridicat din umeri. Jucase mult pocher la vremea lui. Avea el un candidat, un as în mânecă, pregătit pentru ultima clipă. Nu te-am întrebat niciodată, dar m-am frământat întotdeauna – de ce l-ai adus pe D'Ambrizzi aici după război? Pentru mine şi Val a fost minunat, a fost un partener de joacă fantastic, dar care a fost intenția ta? L-ai cunoscut în timpul războiului?

— E o poveste lungă, Ben. El avea nevoie de un prieten. Să ne rezumăm la atât.

— E una din poveştile tale cu OSS? Cele pe care nu le spui niciodată?

— Las-o baltă, fiule.

— Perfect. D'Ambrizzi, Indelicato, Fangio.

Pentru mine erau doar nişte nume. Cu excepția amintirilor mele despre D'Ambrizzi.

Zilele misterioase de la OSS ale tatălui meu mă întristau un pic. Atât de demult, şi el încă le considera secrete de stat. Părinții noştri ne-au dus odată la Paris, în vacanța de vară, camere la Hotelul George al V-lea, *bateaux mouches* pe Sena, *Victoria din Samotrace* la Luvru, o liturghie la Notre-Dame, primul meu exemplar din Shakespeare. Într-un fel, punctul cel mai înalt al călătoriei – jocul de cuvinte nu e intenționat – a fost vizita la Turnul Eiffel, unde am fost însoțiți de unul dintre prietenii tatălui meu de la OSS, episcopul Torricelli, un om destul de bătrân. Avea nasul cel mai lung şi cel mai coroiat pe care l-am văzut vreodată şi i se spunea Shylock. Avea buzunarele pline cu bomboane, după care Val era înnebunită. Ne-a spus bancul cu Jacques şi Pierre care luau masa de trei-patru ori pe săptămână în acelaşi mic restaurant retras, de peste douăzeci de ani. Într-un târziu, Jacques l-a întrebat pe Pierre de ce mergeau în acelaşi loc de atâta amar de vreme, iar Pierre i-a răspuns: „Pentru că, *mon ami,* e singurul restaurant din Paris de unde nu se vede blestematul de Turn Eiffel!" Noi n-am prins poanta, dar Val a râs nebuneşte, pentru că era moartă după acadele.

I-am auzit pe tata şi pe Torricelli vorbind despre

Parisul de sub ocupația nazistă. Torricelli a râs, amintindu-şi de tata care ieşise dintr-o mină de cărbune după ce se ascunsese de Gestapo timp de două săptămâni, deschisese gura să vorbească şi scosese un sunet asemănător cu Al Jolson cântând *Swannee,* murdar de praf de cărbune din cap până-n picioare. Trebuie să fi fost nişte vremuri extraordinare, primejdioase şi pasionante. Dar, în cele din urmă, era tatăl meu, doar tatăl meu, şi era greu să mi-l imaginez spion, strecurându-se prin noapte ca să arunce în aer centrale electrice şi depozite de muniții.

— Ştii, Ben, a rostit el încet, cu mintea pe jumătate înecată într-o baltă de Laphroaig, nu-mi place că va trebui să-i spun lui Curtis despre asta. El nu prea a avut de-a face cu lucruri pe care nu le-a putut controla. A avut o viață fericită, din toate punctele de vedere.

— Ei bine, îl aşteaptă o lovitură puternică acum.

Puțin îmi păsa de Curtis Lockhardt. Era unul dintre ei. Nu iroseam prea multă compasiune nici pentru tata, care era la fel de vulnerabil ca oricare dintre figurile groteşti atârnate pe pereți la Notre-Dame. Îmi părea rău numai pentru sora mea Val.

— Îi voi spune mâine, a rostit el.

— O, eu nu mi-aş face griji în privința asta. Mâine o să apară în ziare şi la televizor. Val e celebră. Iar el o să afle înainte de a-i spune noi. Va trebui doar să-i suportăm lamentațiile. Nu prea mă încântă ideea.

Mi-a aruncat una din privirile lui cu raze X, pe deasupra ochelarilor.

— Câteodată eşti un rahat dezgustător, Ben.

— Aşa tată, aşa fiu. Totul e înscris în gene.

— Probabil, a spus el după un timp, se prea poate. A tuşit şi şi-a terminat băutura. Eu mă duc să mă culc.

— Ca să înfrunți demonii întunericului?

— Cam aşa ceva.

La uşă s-a întors şi mi-a făcut un semn vag.

— Apropo, tată…

— Da? Ce e?

Întunericul din foaier era gata să-l înghită.

— Sam Turner mi-a spus că l-a sunat Val azi şi l-a întrebat despre preotul spânzurat…

— Ce tot spui acolo?

— Preotul care s-a spânzurat în livadă. Avem numai unul, nu-i aşa? Ce zici de asta? Ție nu ți-a spus nimic?

— Sam Turner e un bârfitor bătrân. Tata şi-a aruncat nervos cuvintele. De unde să ştiu eu? Nu, mie nu mi-a spus nimic despre povestea asta veche.

— Cum adică – poveste? S-a întâmplat cu adevărat… preotul legănându-se înghețat în livadă…

— E mult de-atunci. Las-o baltă. N-o să ştim niciodată ce voia, asta e tot. Acum mă duc să mă culc.

S-a întors să plece.

— Tată?

— Da?

— Dacă nu poți să dormi, mă găseşti treaz în camera mea, uitându-mă în tavan, complăcându-mă în slăbiciune sufletească. Aşa că, dacă ai nevoie de companie… am ridicat din umeri.

— Mulțumesc pentru ofertă, a spus el. Cred că am să spun o rugăciune. Îmi dai voie să-ți sugerez şi ție? Dacă-ți mai aminteşti cum se face, bineînțeles.

— Drăguț din partea ta că-ți pasă, am spus.

— Eu zic că nu e niciodată prea târziu. În glas i se simțea un zâmbet, deşi nu puteam să-i văd chipul. Nici măcar pentru un suflet pierdut ca al tău, Ben.

Apoi a dispărut, iar eu mi-am făcut de lucru, strângând ceştile de cafea, curățând masa pentru băuturi, fumând un trabuc şi stingând lămpile.

În capelă luminile ardeau încă.

Piciorul meu bolnav mă pedepsea pentru păcatele mele, iar scotchul nu mă ajutase deloc. Am urcat scările, şchiopătând, de-a lungul holului întunecat, străbătut de curenți de aer, înspre vechea mea cameră. Fotografia înrămată a lui Joe DiMaggio, cu autograf pentru mine şi tata, atârna deasupra patului. Am zărit vechea pată maronie de pe tavan, unde plouase într-o noapte printr-o gaură făcută de o veveriță, pentru a-şi ascunde alunele.

Am aprins veioza de lângă pat. Lapovița bătea în ferestre. Portretele făcute de Gary Cooper mie şi lui Val stăteau încă în ramele lor de argint pe noptieră. Ciudat. Acum eu eram singurul rămas în viață.

Am înghițit un pumn de aspirine pentru durerea de picior şi am încercat să fug de fantomele trecutului, care se adunau pe pajiştea din fața ferestrei mele. M-am tot sucit şi învârtit, încercând să-mi aşez mai bine piciorul, apoi am ațipit printre gânduri tulburi, vise şi năluciri macabre, neliniştite. Şi, dintr-o dată, m-am regăsit printre iezuiți, ca şi cum sufletul mi-ar fi părăsit trupul…

Oastea de uniforme negre, în rândurile căreia am slujit şi eu o bună parte din viață, mărşăluia prin noapte către mine, o armată de spectre prăfuite, hotărâtă să-mi cucerească pozițiile, reclamându-şi drepturile asupra mea. De fapt, nu fusese chiar aşa, cel puțin nu întotdeauna. Adevărul era că viața de novice îmi plăcuse. Din prima zi mi-am găsit un loc printre şmecherii care alcătuiau inima Societății lui Iisus. Şmecherii profesionişti, apreciați mai mult pentru inteligența lor rebelă decât pentru pietate. Primele săptămâni de antrenament şi încălzire s-au transformat repede într-o întrecere – o luptă pentru personalitatea noastră răzvrătită, de şmecheri, care ar fi trebuit să se tocească în umilință, rugăciune, rutină, disciplină, în zgomotele şi miasmele dormitorului comun al religiei.

Apoi a venit ziua în care fratele Fulton, mai avansat cu vreo doi ani decât noi, ne-a chemat să ne vorbească.

— Vă veți fi întrebat, probabil, despre unele dintre aspectele mai exotice ale micului şi fericitului nostru ordin, a început el. Fratele Fulton era un şmecher iezuit tipic: păr blond şi moale, trăsături ascuțite, de vulpe, ochi căprui care păreau să nege orice posibilitate de a lua ceva prea în serios. Noi le spunem practici de penitență, nimic înfricoşător, pentru că suntem toți băieți curajoşi, iar Societatea are în vedere numai interesele noastre. Prima noastră grijă este pentru forța spirituală, vitalitatea, hotărârea şi dezvoltarea ființei noastre interioare. Totuşi… A zâmbit grupului de tineri care aşteptau cu sufletul la gură căderea celuilalt pantof. Totuşi, nu trebuie să dăm uitării ființa noastră fizică. Ştim din experiență aici, la Castelul Capului de Mort – e doar o glumă iezuită, băieți – că puțină mortificare a cărnii nu strică niciodată. S-ar putea chiar să facă bine. Durerea, vă asigur, tinde să concentreze mintea într-un mod deosebit. Dar durerea nu face decât să ne aducă aminte de adevăratul nostru scop – sunteți cu toții de acord, nu? — bine, bine. E de ajuns să vă spun că veți simți durerea şi gândurile voastre se vor îndrepta – dacă totul merge aşa cum ar trebui – către subiectele potrivite de meditație, cum ar fi dragostea de Dumnezeu. Înțelegeți? Ochii lui vioi studiau atent

fiecare chip care se înclina aprobator. Domnilor, uitați-vă la aceste lucruri. A scos din sertarul de la birou două obiecte şi le-a aruncat, la întâmplare, pe masă. Haideți, luați-le! Pipăiți-le! Studiați-le!

Eu am luat sfoara albă, împletită. Şi am urmărit-o cum se legăna ca un colier valoros în mâna mea. Atingerea lanțului mi-a provocat o senzație ciudată, aproape ruşinoasă. L-am ținut precaut, ca şi cum ar fi putut să învie şi să se repeadă la mine, iar fratele Fulton a continuat:

— Aceste invenții mărunte, biciul şi lanțul pentru picior, vă vor ajuta. Ele vă vor uşura efortul de a medita la devotamentul vostru față de Dumnezeu. Şi la supunerea voastră. Frânghia şi biciul sunt mai mult simbolice. Luni şi miercuri seara vă veți dezbrăca până la brâu şi veți îngenunchea lângă pat. Luminile vor fi stinse. Veți auzi sunetul clopoțelului. Atunci veți începe să vă biciuiți pe spate cu o mişcare de aruncare peste umăr. Veți continua atât cât spuneți o dată Tatăl Nostru. Nu e mare lucru.

— Şi cu asta ce facem? am ridicat lanțul.

— Aha, a spus fratele Fulton. Veți observa micile semne de pe băncile voastre când vă veți întoarce în camere. „Biciul diseară, lanțul mâine dimineață.” E o veche maximă iezuită. Benjamin, vezi ceva neobişnuit la acest lanț?

— Legăturile, am spus eu. Una din părți e pilită şi e foarte ascuțită. Cealaltă parte e plată,

rotunjită.

Fratele Fulton a aprobat din nou.

— Şi care dintre părți crezi tu, cu mintea ta, că trebuie apăsată în carne? Cea rotunjită sau cea ascuțită?

— Urmează Fecioara de Fier, a spus Vinnie Halloran, iar eu o să ies pe uşa aceea…

— Asta o păstrăm pentru anul al şaptelea, a remarcat fratele Fulton. Până atunci veți fi plecat de mult. A afişat un surâs angelic. Țineți lucrurile acestea – biciul şi lanțul – sub pernă. Lanțul o să vă doară, vă promit. Îl veți lega strâns în jurul pulpei, pe sub pantaloni, în fiecare marți şi joi dimineața. S-a ridicat cu un gest de încheiere. Vedeți închizătoarea şi vă dați voi seama. Ar mai fi ceva, totuşi. Strâns. Să-l legați strâns. Nu e nimic mai cumplit decât să simți lanțul alunecând în josul piciorului până zornăie pe podea. S-a oprit în cadrul uşii înainte de a pleca. Dacă se întâmplă aşa ceva, vă veți simți foarte nenorociți. Luați aminte…

M-am apucat de mortificarea cărnii cu hotărârea obişnuită. Cu lanțul nu era de glumit. Îl puneai în jurul pulpei, legai închizătorile strâns, iar ele îți smulgeau părul de pe picior, îți ciupeau pielea şi o prindeau fix. Când îți puneai lanțul, stăteai nemişcat şi strânsoarea era mai moale. Partea asta nu era chiar aşa de rea. Apoi însă începeai să mergi. Muşchii se încordau. Muchia tăioasă muşca din carne, curelele se ridicau şi ciupeau.

Novicele Macdonald credea că treaba asta era curată nebunie, îşi râdea părul de pe pulpă şi lipea lanțul cu o bandă adezivă. Noi, ceilalți nici măcar nu vorbeam despre lanț. Era o luptă personală pe care o duceai singur, aşa cum puteai.

Cel mai tare durea când trebuia să stai jos. La slujbă, la micul dejun, în clasă. Legăturile ascuțite ridicau curelele şi săpau şanțuri în carne. Toate pentru o cauză nobilă. Tatăl meu avea să fie mândru de mine. *Ad Majorem Dei Gloriam.* Dumnezeu. Societatea lui Iisus. Sfântul Ignatius Loyola. *Sanctus Pater Noster.* Trebuia să te supui, să slujeşti. Eu aveam să mă ridic deasupra tuturor. Să mă ia naiba, dacă nu aveam să mă ridic deasupra.

Într-o zi, la înot, Vinnie Halloran mi-a spus:

— Hei, Ben, uită-te la piciorul tău, omule. Uită-te! N-am vrut să mă uit. Îl tot vedeam de vreo două săptămâni. Mai bine ai grijă de el, omule! Serios, nu e bine. E puroi şi mizerie verzuie. Uită-te la piciorul meu, sunt numai puncte roşii. Ştii că Macdonald îşi pictează semnele roşii? Dar tu ai o chestie verde acolo…

Vinnie s-a cutremurat şi s-a închis în sine.

Dar eu nu voiam să mă dau bătut. Nu în fața unui amărât de lanț iezuit. Nu Ben Driskill. Pur şi simplu, aşa eram eu.

Piciorul era infectat şi făcuse cangrenă. În cele din urmă, fratele Fulton m-a găsit leşinat în closet, bălăcindu-mă în propria mea vomă. Doctorii de la

Spitalul Sfântul Ignatius mi-au salvat piciorul, iar eu m-am bucurat foarte tare. Să-i explic tatălui meu un picior lipsă ar fi fost o crimă. Am fost nevoit să trăiesc cu durerile care reveneau din când în când. Dar mai era ceva, care mă făcea să mă simt foarte bine. Faptul că nu mă dădusem bătut. Câteodată am pierdut, oricine poate pierde.

Dar niciodată nu m-am dat bătut. Nici în fața iezuiților. Nici în fața tatălui meu.

Când m-am trezit, la fereastră era o lumină cenuşie, neclară, şi puteam să-mi văd aburii răsuflării în frigul din cameră. Fulgii de zăpadă loveau pervazul, intrând prin mica deschizătură şi udându-mi fața. Telefonul suna undeva departe. Am numărat de patru ori şi apoi s-a oprit. Ceasul meu arăta ora şase şi patruzeci şi cinci. Apoi m-am trezit din nou la şapte şi opt minute, lăsând în urmă un vis în care striga cineva.

Din nefericire, nu-l lăsasem în urmă. Strigătul era real, nu trena unui vis. De fapt, nu era un strigăt, ci, mai degrabă, un urlet sugrumat care n-a durat mai mult de o secundă, două, apoi a urmat o bufnitură îngrozitoare, ca şi cum un orb ar fi încercat să iasă dintr-o clădire în flăcări.

Tatăl meu se prăbuşise la capătul scărilor. Haina era răsucită în jurul lui, brațele întinse de o parte şi de alta, fața întoarsă i se odihnea pe podea. Clipa aceea mi s-a părut că a durat o veşnicie. Am îngenuncheat lângă el. Nu mai semăna cu tatăl meu, era un om bătrân, cu un

ochi închis, în timp ce cu celălalt se holba la mine. Apoi ochiul a clipit.

— Tată? Mă auzi?

I-am rezemat capul de brațul meu. O jumătate a gurii i s-a contorsionat într-un rânjet. Cealaltă nu s-a mişcat.

— Telefon, a şoptit el abia auzit. Arhiepiscop… A sorbit aer cu o jumătate de gură. Cardinal… Klammer…

Nu putea să omită niciun titlu. O lacrimă i s-a prelins din ochiul închis şi a dispărut, ascunsă cu gelozie.

— A sunat? Ce voia?

— Lockhardt… Heff-Heffernan…

Îi era foarte greu să vorbească. Aşa ajunsese Hugh Driskill, salivând în colțul gurii, prăbuşit la piciorul scărilor.

— Lockhardt şi Heffernan, am spus repede. Cine naiba era Heffernan?

— Morți…

Acum era numai o şoaptă, de parcă s-ar fi îndepărtat, de parcă l-ar fi părăsit puterile.

— Iisuse… sunt morți? Lockhardt e mort?

— Omorât… ie-ieri…

A clipit din nou. Degetele i s-au crispat lângă mine. Apoi a încremenit.

Am sunat la spital. Apoi m-am întors şi m-am aşezat lângă tatăl meu, i-am luat mâna în mâinile mele şi i-am transmis energia mea, întorcându-i serviciul.

Voiam să trăiască.

2

Alergă înapoi spre clădirea modernă de pe Via Veneto şi se opri să-şi tragă sufletul în holul îmbrăcat în marmură şi crom, aşteptând liftul. Picături de transpirație se prelingeau din vârful nasului ei cârn. Părul şaten, lung până la umeri, era strâns cu o panglică verde. Îşi scoase căştile din urechi şi muzica, o melodie veche a formației Pink Floyd, se opri brusc. Îşi şterse fruntea cu mâneca tricoului.

Alergase trei mile şi acum se îndrepta către piscina de pe acoperiş. Se opri în apartamentul de la etajul al optsprezecelea, îşi şterse transpirația de pe corp, se îmbrăcă în costumul de baie şi, înfăşurată într-un halat, urcă în fugă cele trei etaje până pe acoperiş. Avea piscina numai pentru ea şi înotă serios, disciplinat, într-un ritm constant, treizeci de ture. Soarele era roşu, luptându-se să se înalțe deasupra orizontului, aproape înspăimântător, privit prin perdeaua de praf şi poluare a Romei.

Când ajunse în bucătărie pentru a pregăti cafeaua era şase treizeci, iar ea se trezise de la cinci. Spusese rugăciunile, alergase, înotase şi acum era timpul să se liniştească. Era timpul să-şi înceapă ziua.

Sora Elizabeth era mulțumită de viața ei. Când

devenise călugăriță, nu-şi făcuse niciun fel de iluzii: meditase serios, în felul ei organizat, şi lucrurile ieşiseră bine. Ordinul era mândru de ea. Apartamentul de pe Via Veneto era al lui Curtis Lockhardt. El vorbise personal cu sora Celestine, care se ocupase de aceste lucruri pentru Ordin, din biroul ei de la capătul Scării Spaniole. Sora Elizabeth primise repede aprobarea de a se instala aici. Ordinul îi trata pe membrii săi ca pe nişte oameni maturi, demni de încredere şi respect.

Sora Valentine fusese cea care o prezentase lui Curtis Lockhardt şi tot ea îi sugerase să se mute în apartamentul lui.

În consecința, Lockhardt devenise pentru sora Elizabeth nu numai un prieten, ci şi o sursă valoroasă de informații utile în munca ei. Era un exemplu perfect de colaborare, care făcea viața mult mai plăcută într-o societate închisă, sufocantă, cum era Biserica. Şmecheria era să faci maşinăria sa lucreze întotdeauna pentru tine, nu împotriva ta. Când se ivise ocazia, Elizabeth dovedise că putea să păstreze un secret. Îşi era credincioasă sieşi şi Ordinului, aceasta fiind condiția principală pentru a face maşinăria să zumzăie. După cum spunea sora Val, asta însemna să ştii pe ce butoane să apeşi. Amândouă ştiau cum s-o facă, deşi nu apăsau pe aceleaşi butoane.

Îşi bău cafeaua, mâncă nişte pâine prăjită şi răsfoi agenda, ca să vadă programul zilei. La ora

nouă sosea o delegație de feministe catolice din Franța, Lyons, care porniseră o acțiune de gherilă împotriva Vaticanului şi doreau acoperire în ziar. Doamne-ajută!

De trei ani, Elizabeth era editor-şef al revistei bilunare *New World,* înființată de Ordin. Primii ei cititori fuseseră femeile catolice din timpul marilor convulsii sociale şi religioase ale anilor şaizeci. N-a durat mult până când o atitudine profund liberală a pus stăpânire pe revistă, apoi s-au abătut asupra ei influențele marxiste, combătute cu furie de către conservatori înrăiți; în consecință, liberalismul s-a transformat în radicalism, iar acesta, la rândul lui, a atras, ca un magnet, nu numai reacția legitimă a celor de stânga, ci şi strigătele tuturor nebunilor din Casa Domnului. Protestul public l-a trezit, în cele din urmă, pe Callistus din somnul lui pontifical, iar acesta a declarat în camera tuturor forțelor din fruntea Ordinului că a venit timpul să pună capăt acestei nebunii. Pentru binele tuturor.

Puțin după aceea, sora Elizabeth a fost numită redactor, primul de origine americană. În ultimii trei ani, ea se strecurase în vârful picioarelor printre subiectele arzătoare ale Bisericii, tratându-le cu multă obiectivitate, fără să lase nimic deoparte: controlul naşterilor, căsătoria preoților, hirotonisirea femeilor, avortul, clerul de stânga în țările subdezvoltate şi din Lumea a Treia, rolul Bisericii în politica internațională, scandalurile de

la Banca Vaticanului – într-un cuvânt, totul.

New World îşi mărise de patru ori tirajul, devenind un fel de forum de dezbateri pentru problemele cele mai arzătoare ale Bisericii. Ea reuşise să nu-i mai trezească atenția lui Callistus. Şi acum se părea că avea să-i supraviețuiască.

Toată vara şi toamna, ea, ca şi oricare alt jurnalist din Roma, ştiuse că papa Callistus trăia de pe o zi pe alta. Moartea bântuia prin anticamerele Vaticanului, zvonurile circulau prin taverne, la petrecerile elegante ale clerului şi în saloanele cu vedere spre oraş din vilele cele mai bogate. Atmosfera de aşteptare încordată, un fel de prolog vijelios, luxuriant, îi amintea de vremuri mai inocente, de bunicul ei din orăşelul numit Oregon, unde se întorcea în fiecare an de la casa părintească din Lake Forest. Îi amintea de agitația şi nerăbdarea pe care le trăia când el trebuia să o ducă la circ.

Circul era metafora cea mai potrivită. Papa avea să moară şi circul avea să înceapă, cu zumzăitul tobelor, cu maimuțe pe sârmă, fanfară, clovni, toate trăsnăile şi trapeziştii unindu-şi mâinile, dansând, țopăind pe deasupra arenei. Şi întotdeauna cu câțiva preoți în program pentru a da culoare locală. Roma era acum în faza repetițiilor, iar ea îşi aducea aminte de bunica ei, care o trezea dis-de-dimineață, şi de bunicul ei, făcând plinul camionetei şi mergând împreună către menajerii în răcoarea zorilor, sub cerul senin

şi albastru, anunțând o nouă zi caniculară. Voia ca ea să vadă ce se întâmplă înainte ca dirijorul să ridice bagheta şi să deschidă spectacolul, voia ca ea să ştie că cele mai spectaculoase momente ale circului se desfăşurau fără spectatori. Tigrii şi elefanții adulmecând împrejur sau zguduind pământul, ridicându-se în două picioare şi înălțându-se în aer, jucându-şi rolul… Circul dinaintea spectacolului.

Aşa era Roma acum. *Papabilii,* cu ochii larg deschişi, fixați asupra marii şanse, a puterii, a locului în cărțile de istorie, se adunau asemenea tigrilor şi elefanților, zguduind pământul cu greutatea lor, arătându-şi colții în zâmbete sinistre… cardinalii.

Oameni care făceau tot ce trebuia făcut pentru a se urca pe tronul lui Petru. Iar ajutoarele lor erau comercianții de putere, afaceriştii. Elefanți, tigri, şiruri nesfârşite de şacali şi hiene, şi niciun mieluşel prin preajmă.

Doamne, cât îi plăcea!

Îi plăceau enorm politica, intrigile, tupeul adversarilor şlefuit în luptele interne, privirile furişe, teama de un pumnal simbolic înfipt în spate, în bezna confesionalelor, un pas greşit, un cuvânt ajuns la urechea cui nu trebuie, o carieră dusă pe apa sâmbetei.

Cine ar putea să manipuleze cel mai bine adunarea cardinalilor? Cine ar putea să flateze, să linguşească, să amenințe? Aveau să-şi pună

americanii influența şi banii în joc? Cine avea să cedeze cel mai repede la promisiuni? Cine cunoştea pe cei mai buni ospătari din cele mai bune restaurante, cine avea să fie invitat la cele mai bune petreceri, cine avea să se năpustească şi să-şi instaleze cortul la Hassler? Cine aşteptase prea mult ca să dea lovitura? Pe cine aveau să distrugă zvonurile?

În acea dimineață, sora Elizabeth purta costumul albastru marin, cu rozeta purpurie la rever, simbolul Ordinului. Era înaltă, suplă, avea picioare frumoase şi o siluetă foarte modernă, iar cardinalul D'Ambrizzi credea că arăta foarte sexy în uniformă şi nu se ruşina să o spună.

Plecă la rugăciune într-o dispoziție bună, numărându-şi satisfacțiile. Abia aştepta să-l însoțească pe D'Ambrizzi şi pe un bancher american aflat în vizită, în unul din renumitele lui tururi ale Romei. Era o ocazie bună de a-l studia pe D'Ambrizzi mai de-aproape: strângea informații considerabile asupra acelor *papabili* a căror listă avea să fie publicată după moartea lui Callistus, subliniind un punct de vedere din interior asupra favoriților, printre care niciun nume nu sărea mai tare în ochi decât cel al lui D'Ambrizzi. Încerca să stabilească handicapurile: aşeza conducătorii la aproximativ doi la unu, opt la cinci, dacă luai în considerare înscrierile. D'Ambrizzi făcea parte dintre ei. Sfântul Jack, cum îi spunea sora Val.

În mica biserică în care se ruga de obicei

dimineața, ea aprinse o lumânare şi spuse o rugăciune pentru sora Val. Era nerăbdătoare să primească veşti de la ea, fiindcă, atunci când îşi permitea, era foarte îngrijorată pentru ea. Val era foarte tulburată zilele acestea şi nu numai din cauza lui Curtis Lockhardt. Elizabeth socotise că erau şanse de opt la cinci ca Val să părăsească Ordinul şi să se mărite cu el. Şi să câştige mai multă putere. Nu, nu era asta.

Era cealaltă problemă, despre care Val vorbea uneori.

După plecarea franțuzoaicelor, avea două ore libere. Le petrecu la birou, cu transperantele trase pentru a împiedica lumina orbitoare a soarelui, în timp ce redactorul-şef, sora Bernadine, prelua toate telefoanele în biroul de afară. Îşi aranjă în față, pe birou, dosarele *papabililor*. Parcurse încet însemnările asupra celor doi principali candidați. Apoi se întoarse la computer şi împărți ecranul în jumătate, introduse cele două nume şi începu să alcătuiască o schiță orientativă a fiecăruia. Pe când se întreba ce ascundeau în spatele lor aceste schițe ale personalității celor doi oameni, sora Bernadine o readuse la programul ei. Monseniorul Sandanato o aştepta jos, cu limuzina.

CARDINALUL
GIACOMO D'AMBRIZZI

CARDINALUL
MANFREDI
INDELICATO

Se ocupă de banii Vaticanului, director de investiții, are putere la Banca Vaticanului, dar nu e un funcționar, neimplicat în scandaluri; activitate diplomatică internațională bine cunoscută; pragmatic, erudit, dar seamănă cu un țăran solid, musculos à ***la*** Ioan al XXIII-lea, şi profită din plin de latura lui omenească; un om glumeț, prietenos, cu zâmbet de crocodil şi ochi ascunşi; voința de fier - spune „nu te înfuria, răzbună-te şi apoi fă-te remarcat”, mare gurmand, băutor, iubitor al vieții.

Un progresist pragmatic - asupra naşterilor, drepturilor homosexualilor, femeilor preoți - deschis la orice sugestie, nu o

Dacă Vaticanul ar avea un CIA sau KGB, el ar fi conducătorul lui (e consilier papal în secret); înalt, slab, ascetic, sobru, cu păr negru lucios (vopsit?), poarta costume negre foarte simple - fără pompa, situație materiala foarte bună; departe de toate, în afară de propria sa clica; puțin cunoscut în lumea de afară; discipol credincios al lui Pius în timpul războiului; legături cu Mussolini în anii treizeci.

Nobil, de familie veche, plină de preoți în trecut; fratele lui fusese un mare industriaş, omorât de Brigada Roşie; sora măritată cu celebra legenda a ecranului Octavio Russo; colecția lui de arta din vila personală e neprețuita (prada

ființă îndoctrinata; se zvoneşte ca ar vrea să scape Biserica de unele din investițiile ei dubioase; susținător al drepturilor omului în țările totalitare; în unele cercuri exista teama că ar fi devenit liberal la bătrânețe.
Prieten apropiat al puternicei familii de catolici americani H. Driskill. Ce căuta în locuința familiei Driskill din Princeton după război? *Mister.* Ce relație a avut cu Driskill în timpul războiului? Acei ani i-a petrecut la Paris cu Torricelli.

nazistă?); şahul e pasiunea lui, rejoacă la nesfârşit marile partide. Conservator, tradiționalist, chiar şi cardinalii se tem de el; susține o Biserica bogata, puternică, adânc implicata în politica lumii; el şi D'Ambrizzi au fost apropiați în anii dinainte de război, când amândoi şi-au început cariera. D'Ambrizzi a devenit umanist, în timp ce Indelicato şi-a întărit punctul de vedere inițial. Discipol al lui Pius, după care şi-a modelat propriul spirit: arogant. A petrecut anii războiului la Roma, cu Pius; spune că au contribuit împreună la salvarea Romei.

Porniră toți într-un Mercedes al Vaticanului – Kevin Higgins, un bancher influent din Chicago,

cardinalul D'Ambrizzi şi sora Elizabeth în spate, cu geamurile deschise, iar monseniorul Sandanato la volan. Higgins era prieten vechi cu tatăl sorei Elizabeth şi o întâmpină cu căldură, vorbindu-i despre propriile amintiri. Nu mai văzuse Roma de mulți ani şi întoarcerea nu putea fi mai plăcută decât în compania cardinalului şi a fiicei prietenului său. Se simțea, probabil, reflectă ea, aşa cum se simțea şi ea când o însoțea cardinalul, ca şi cum ar fi văzut oraşul etern pentru întâia oară.

D'Ambrizzi o întâmpinase cu o înfățişare părintească şi insistase să rămână şi ea. Dorea să-i vorbească între patru ochi, după ce Higgins va fi plecat la treburile lui. Sandanato fusese formal, la locul lui, fără demonstrații, în contrast cu cardinalul vibrant care stătea lângă limuzina neagră, împuindu-i urechile lui Higgins, când ea coborâse în stradă, împreună cu monseniorul.

Călătoria prin oraşul fierbinte, prăfuit şi împânzit de maşini, fusese punctată cu opriri pentru câțiva paşi în diferite zone. Cardinalul D'Ambrizzi îşi trecuse brațul pe după al ei, ca şi cum ar fi substituit-o celei care lipsea, Val, însoțitoarea lui obişnuită, şi acum se plimba încet, lăsându-l pe Higgins în spate, în grija lui Sandanato, o umbră întunecată, pregătită oricând să deschidă o uşă, să şteargă o bancă sau să aprindă una din țigările negre, egiptene ale cardinalului.

Cardinalul vorbea fără oprire. La un moment dat, Sandanato îi aminti să ia un medicament pe care îl înghiți cu un *granița* cumpărat de la un vânzător ambulant. Acum treceau pe lângă Tibru, iar cardinalul, în sfârşit tăcut, zâmbea către ea şi bancherul din Boston, lăsându-l pe nou-venit să admire peisajele şi să-şi amintească pe unde fuseseră şi ce văzuseră.

— Nu numai că iubesc acest oraş, spusese D'Ambrizzi la plecare, în engleza lui excelentă, deşi colorată de un accent puternic. Eu sunt acest oraş. Câteodată am impresia că eram aici atunci când Romulus şi Remus sugeau laptele lupoaicei – nu e o atitudine prea catolică, dar e adevărat, aşa simt eu. Am fost aici împreună cu Caligula şi Constantin, cu Petru şi Medici, şi Michelangelo, îi simt pe toți, îi cunosc pe toți. Privise afară din spatele vălului sub care îi erau ascunşi ochii: era ceva fără vârstă, necunoscut, în expresia feței lui, apoi zâmbise brusc, ca şi cum ar fi înțeles o glumă secretă sau şmecheria unui magician, pe care n-ar fi putut s-o dezvăluie copiilor. În asemenea momente, Elizabeth vedea în el tot ce îi povestise Val, cum se jucase cu ea şi fratele ei în timpul acelor luni de după război, în Princeton. Ca şi Montaigne, pot să spun că ştiu templele păgâne din vechea Romă mai bine decât cunosc palatele Bisericii de azi. Le văd, aud vocile consulilor şi ale senatorilor de pe Colina Capitoliului când totul era grație şi grandoare… şi văd aceeaşi colină după

mai mult de o mie de ani, când monumentele s-au întors în praf, iar în locul marilor oameni au venit caprele, ronțăind din tufişuri. Ah, am ajuns – haideți să facem câțiva paşi. Era scund şi îndesat, în haina lui neagră, simplă.

Era George C. Scott, interpretându-l pe Patton.

Traversaseră Capitoliul, sau Campidoglio, cum i se spune acum, centrul administrației romane, şi văzuseră peste tot cifrul nemuritor care precedase creştinismul, S.P.Q.R, *Senatus Populusque Romanus.* Asemenea viziunii cardinalului despre sine însuşi, solemna inscripție, acum vizibilă peste tot, de la autobuze până la capacele canalelor, unea era păgână şi cea creştină peste secole. Aceasta era fascinația oraşului pentru Val, atât ca istoric, cât şi ca maică: faptul că acest loc remarcabil de pe planetă devenise centrul lumii păgâne, că toate drumurile lumii dinainte de Hristos duceau la Roma şi că, apoi, devenise leagănul lumii creştine.

Viața pulsa pretutindeni în jurul lor, în zgomotul, culoarea şi senzația timpului curgând înainte şi înapoi, unind prezentul cu trecutul, păgânismul şi creştinismul atât de profund legate, încât tot ceea ce le despărțea părea nesemnificativ. Sora Elizabeth simți crescând în ea sentimentul unui miracol, văzând atâta senzualitate şi umanitate trăind alături de constrângerile şi interdicțiile Bisericii, iar când se întoarse, îl văzu pe cardinal urmărind-o, dintr-o dată solemn.

Vuietul din piața Venezia se stinse în tăcerea Capitoliului. Trecură printr-o mică grădină ce despărțea Via San Marco de piața d'Aracoeli. Întinzând un braț, D'Ambrizzi îmbrățișă palatele, piața şi zidul Capitoliului, rostind un singur cuvânt: „Michelangelo". Apoi ridică vesel din umeri şi o trase către piața Campidoglio. Acolo, arzând în lumina strălucitoare a soarelui, se afla statuia elegantă a lui Marcus Aurelius, aplecat înainte în şa, cu mâna întinsă. În spatele său se înălța, scăldat într-o lumină aurie, Palazzo del Senatore. Când Michelangelo l-a văzut pentru prima oară pe acest supraviețuitor al lumii antice, a fost atât de impresionat de viața care răzbătea din el, încât i-a poruncit să meargă. Acolo se opriră şi ei, privindu-l, iar D'Ambrizzi spuse:

— Faptul că noi îl putem admira acum se datorează unei greşeli, ştii? în Evul Mediu, când zelul religios a produs o mare doză de vandalism, lumea a crezut că e statuia primului împărat creştin, Constantin, şi astfel a scăpat din cuptorul de topit. Dacă s-ar fi ştiut că era Marcus Aurelius, ar fi dispărut şi el o dată cu ceilalți. Aşteptă până când monseniorul Sandanato îi aprinse încă o țigară. Kevin, ca şi Chicago, Roma e construită pe fundația unei legende. Aceasta spune că, atunci când statuia va apărea din nou îmbrăcată în aur, sfârşitul lumii va fi aproape, iar din moțul din fruntea acestui cal va răsuna glasul Judecății de Apoi. Respiră adânc, zgomotos şi continuă: statuia

a fost folosită în multe feluri. Odată, de exemplu, la un banchet, dintr-o nară îi curgea vin, iar din cealaltă, apă. Seamănă cu obiceiurile bancherilor voştri, Kevin... Un papă furios a spânzurat un prefect de păr, de această statuie. Râse adânc, din piept. Spuneai că te interesează aspectele violente ale istoriei romane. Bancherul ridică din umeri, conştient de sine. Cândva acesta a fost un loc de execuție medieval. De fapt, ei îi executau pe oameni peste tot, oriunde aveau chef.

Ea simți mirosul florilor de oleandru, deschizându-se în soare, eliberându-şi parfumul. Se întoarse şi văzu ochii mari, negri ai lui Sandanato fixând-o. Zâmbi, dar el se întoarse către superba grădină.

D'Ambrizzi părea foarte interesat în a-i arăta lui Higgins rămăşițe ale lumii care precedase creştinismul, presupunând, probabil, că bagajul lui de cunoştințe privind istoria Bisericii era mai bogat. Tocmai intrau în pasajul Muro Romano, când el arătă nişte blocuri masive de piatră, cenuşii şi bătute de vânt, care nu păreau demne de vreun comentariu.

— Vedeți în fața voastră ceea ce a mai rămas din templul lui Iupiter. Secolul al şaselea înainte de Hristos. În acele vremuri, soldații Romei nu erau decât păstori, iar în mintea lor nu exista conceptul zeilor asemănători oamenilor. Şi, în niciun caz, nu ridicau temple în cinstea lor. Romanii îi venerau în aer liber, altarele lor erau făcute din pământ. Dar

nemuritorul Liviu ne spune că soldații îşi aduceau prăzile în acest loc şi le puneau sub un stejar. Aici au ales regii Romei să construiască templul lui Iupiter. Privi liniştit în jurul său, de parcă ar fi văzut sau auzit ceva familiar. Aici se sărbătoreau marile triumfuri şi se celebrau nesfârşitele victorii. Corpul generalului era vopsit în roşu sângeriu şi îmbrăcat într-o tunică roşie, înflorata, şi o togă purpurie, brodată în aur. Purta o cunună de lauri, un sceptru de fildeş şi o creangă de laur. Ochii lui ascunşi erau larg deschişi, ca şi cum ar fi putut să vadă spectacolul dinaintea lui. Elizabeth simți că entuziasmul lui o cucereşte şi pe ea, ca şi cum ar fi vrăjit-o. Iată-l, mândru ca un zeu, oferind un sacrificiu lui Iupiter – iar duşmanii lui, prizonieri în închisoarea Mamertină, acolo jos, aşteptau să li se taie capul… dragă soră Elizabeth, şopti el răguşit, aceste ritualuri păgâne de triumf depăşesc puterea mea de descriere. Înconjurați de aurul, marmura şi sculpturile acestea, pe care noi astăzi le considerăm modele de frumusețe şi grație, înveşmântați în robele lor purpurii, ei supravegheau sacrificiile de porci, berbeci, tauri, mirosul sângelui pătrundea peste tot, oamenii leşinau din cauza lui, togile le erau îmbibate de el, răgetele animalelor muribunde se ridicau în aerul greu de fum şi miros de carne arsă, piața era înecată în sânge… strămoşii noştri… aici, unde stăm noi, au stat şi ei, crezând în zeii lor, aşa cum şi noi credem în ai noştri, suntem una cu ei…

suntem la fel.

Vocea lui se stinsese într-o şoaptă abia auzită şi imaginile o înfiorară. Higgins se aplecase înainte, încercând să audă. Ea se simțea aproape jenată de fervoarea descrierii.

Mai târziu, se aşezară la umbra unei mici grădini, de unde se puteau vedea ruinele Forumului, prin valul de căldură şi praf. Higgins vorbea încet cu D'Ambrizzi şi ea auzi un fragment.

— Întotdeauna a fost ceva ce m-a fascinat, acest paradox… răul, binele, coexistând. Nu e departe de propriul tău interes pentru înaintaşii păgâni ai creştinismului.

Sandanato era înaintea lor, mirosind florile în lumina puternică a soarelui.

— Paradoxuri, repetă D'Ambrizzi. Ele sunt, desigur, în inima Bisericii. Două părți, două concepții opuse despre viață care interacționează permanent pentru a supraviețui… am încercat să împac elementele contrare. În fond, nu suntem o organizație de asceți, nu-i aşa? Desigur, există oamenii aceia care se roagă în mănăstiri, există bunele surori care nu ies din chiliile lor – se roagă ei destul şi pentru noi, nu crezi? Nu m-am rugat niciodată mai mult decât mi s-a cerut. Fumul se ridica încolăcindu-se din țigara strânsă între degetele lui noduroase, îngălbenite de nicotină. Soră Elizabeth, nici dumneata nu ai dat dovadă de prea mare sârguință în rugăciune, nu-i aşa?

— Mă tem că nu. Sârguință, nu, zâmbi ea.

— Ştiam eu, spuse el satisfăcut. Noi doi ne tragem din acelaşi izvor, soră. Dar priveşte-l pe monseniorul Sandanato, el e un mare expert în mănăstiri, el iubeşte mănăstiri în ruină, mănăstiri părăsite, mistuite de flăcările necredincioşilor sau supraviețuind epidemiilor de ciumă. El nu acceptă prea uşor entuziasmul meu pentru cele lumeşti, pentru bani şi jocurile puterii.

Zâmbi larg, trecând cu privirea de la un chip la altul.

Părăsiră confortul umbrei şi soarele se revărsă asupra lor, orbindu-i pentru o clipă. Sandanato îi aştepta răbdător, o siluetă subțire, învăluită în negru, un fel de calvinist roman.

— Sunt jocuri pe care trebuie să le jucăm, spuse ea, inspirând dulceața grădinii, altfel lumea ne înghite. Răul poate triumfa şi atunci ar purta el vopsea roşie şi togă purpurie…

El aprobă, clătinând puternic din cap.

— Sunt unii care spun că lumea ne-a înghițit deja. În orice caz, e o luptă purtata după condițiile lumii, nu după ale noastre. Aşa că eu îmi joc rolul meu şi îi las pe alții, cum este credinciosul meu Pietro, să se ocupe de spiritualitate. Biserica e destul de mare pentru toți.

Ochii îi sclipiră în spatele faldurilor de carne.

Mai târziu, respirația i se opri din nou, urcând panta abruptă a unei alte străzi romane. Clivus Argentarius, care trecea pe lângă Basilica Argentaria, cândva centrul lumii comerciale al

Romei. Soarele coborâse mult spre asfințit, lăsându-i cufundați în umbre. Pătrunzând în Via del Tulliano, ea se întrebă dacă plimbarea cardinalului fusese numai o glumă elaborată, cu scopul de a-i da bancherului fiori pe şira spinării – ca şi ei, de altfel – sau intenționase să susțină un fel de lecție moralizatoare despre legăturile care unesc lumea păgână de cea creştină? Poate nu era, după cum spusese el, decât o oglindire a propriei lui identificări cu oraşul ambiguu, fără vârstă. Oricare ar fi fost intenția lui, mintea ei sfârâia ca un fus, plină de imaginile şi iluminările pe care el le produsese, ca şi cum le-ar fi adus în lumina unui reflector.

— Acolo, spuse el, oprindu-se să-şi tragă sufletul, pe colț, e Biserica San Giuseppe dei Falegnami. Nimic ieşit din comun, dar sub biserică există o cămăruță fascinantă, Capela San Pietro în Carcere… cunoscută ca locul în care Nero l-ar fi închis chiar pe Sfântul Petru. Veniți să vă arăt acest loc. Trecu strada, cu Higgins lângă el, iar Elizabeth îi urmă alături de Sandanato. Spune-le istoria, Pietro.

Cardinalul era obosit. Nasul enorm i se pleoştise deasupra buzelor pline, care păreau întotdeauna trase de colțuri într-un zâmbet, dezvelindu-i dinții galbeni. Țigara neagră cu dungă aurie rămăsese lipită de marginea tare a buzei de jos, iar ochii îi erau aproape ascunşi, în timp ce scruta prin valurile de fum.

— Eminența sa are o ciudată afecțiune pentru peisajele cele mai morbide ale Romei, spuse monseniorul Sandanato, dar să nu disperăm, căci ne apropiem de sfârşit. Tullianum n-a fost cu nimic mai amenințător decât o cisternă cu apă, construit probabil la puțin timp după ce galii au jefuit Roma. Totuşi, mai târziu a fost modificat pentru a servi ca închisoare, un fel de dependință a închisorii Mamertine. Aceasta, vă amintiți din propriile dumneavoastră cunoştințe despre istoria Romei, era ultima locuință a unor duşmani învinşi, asemenea lui Simon Bar Giora, Iugurta sau Vercingetorix, care de cele mai multe ori erau lăsați să moară de foame, sau a unor duşmani ai statului, precum conspiratorii lui Catilina, care au fost, probabil, strangulați. Morții sunt morți, în orice caz, iar aici s-a murit mult.

Coborâră pe moderna scară dublă către intrarea capelei şi pătrunseră în încăperea superioară. Deodată ea îşi simți inima zbătându-se, respirația îi deveni scurtă şi sacadată, iar pe frunte şi deasupra buzei de sus îi apărură picături de transpirație. Un ecran mişcător de puncte negre îi apăru înaintea ochilor. Era pe punctul de a se prăbuşi şi se opri să se sprijine de balustradă. Era fierbinte, apoi rece ca gheața, iar stomacul i se revolta îngrozitor. Căldura zilei, începutul violent al menstruației, plimbarea prelungită, discuția, intensitatea viziunii cardinalului asupra Romei, ororile şi ciudățeniile pe care le descrisese – toate

se abătuseră asupra ei într-o clipită. Tot ce îşi dorea era o clipă de odihnă şi să nu se facă de ruşine. Cei trei bărbaţi mergeau înainte, iar ea clătina afirmativ din cap, mințind atenția, bâjbâind după un sprijin, încercând să treacă neobservată. Întunericul era adânc în capelă. Se rugă fierbinte, urându-şi propria slăbiciune: ajută-mă şi n-o să mai fiu rea niciodată…

Sora Elizabeth închise ochii şi se luptă să rămână calmă, întrebându-se, într-un colț îndepărtat al minții, dacă avea să leşine.

— Exista o singură ieşire din Tullianum, aceasta unde ne aflăm acum, iar acela era un canal care ducea la Cloaca Maxima. Se spune că uneori se înfunda cu cadavre putrezite. Acum, bineînțeles, vedem, deasupra altarului, un relief care îl înfățişează pe Sfântul Petru botezându-şi temnicerul.

Părea că trecuseră ore întregi până când se întoarseră la Mercedes. Acum, cu adierea Tibrului răcorindu-i fața, cu cardinalul privind absent pe fereastră şi lăsându-l pe bancher la hotel, excursia se sfârşise. Era epuizată şi pe drumul spre Via Veneto simți că-şi recapătă echilibrul.

Zâmbi, gândindu-se cum îi va povesti lui Val această după-amiază şi îi va dezvălui interpretarea pe care o dăduse plimbării cardinalului. Sfântul Jack. Poate viitorul papă…

Apoi Sfântul Jack îi luă mâna în palmele sale mari şi cărnoase, o susținu blând, pentru a nu se

prăbuşi, şi îi spuse că sora Val fusese ucisă.

3
Driskill

Stăteam în cafeneaua spitalului, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla.

Într-un colț era un televizor, iar povestea uciderii lui Curtis Lockhardt şi a monseniorului Heffernan ocupa o mare parte din program, dar redactorul de ştiri al emisiunii *Today* avea prea puține de spus. Ştiam destul despre modul în care lucra arhiepiscopia, ca să văd cum era trântit capacul deasupra acestei întâmplări şi bătut în cuie. NYPD făcuse un anunț de numai patru propoziții. Miezul ştirii îl forma necrologul lui Lockhardt, întocmit în grabă, şi un scurt rezumat al carierei lui Heffernan.

Vestea uciderii sorei Valentine nu ieşise încă la suprafață. Avea să apară foarte curând, şi mi-i imaginam pe comentatorii de la televiziune adunând doi şi cu doi. Ca să dea patru, nu era nevoie de un mare matematician.

M-am uitat pe fereastra cafenelei la universul Halloween, la decorațiunile făcute de copiii care fuseseră pacienții spitalului, vrăjitoare portocalii şi negre, călare pe cozi de mătură şi dovleci rânjind. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea că afară se întâmpla ceva neîndurător şi rău, ca o armată de vandali şi goți adunându-se

amenințător la orizont. Dar nu erau decât nişte copaci cu crengile dezgolite, scuturate de o rafală deosebit de puternică ce trecea peste parcare. În mintea mea însă duşmanul necunoscut şi fantomatic îşi strângea rândurile în spatele acelor copaci trişti. Sora mea fusese prinsă în capcana afacerilor murdare ale Bisericii. Biserica începea să se amestece în viața mea. Din nou.

Doi doctori pe care tata îi cunoştea de mult au apărut, în sfârşit, în cafenea, frecându-şi bărbile ca nişte actori dând probă pentru *Obsesie magnifică.* Tatăl meu suferise acel atac de cord puternic despre care se vorbeşte pretutindeni. Nu era bine. Totuşi, putea să fie şi mai rău. În principal, era un joc de aşteptare. Pentru moment ceea ce îi preocupa era acoperirea în fața presei, încercarea de a împiedica spitalul să devină un circ de reporteri aşteptând sa vadă dacă Hugh Driskill era acolo. Personalul spitalului nu ştia că sora mea fusese omorâtă, iar eu nu aveam de gând să aduc vorba despre asta. Puteau să afle ca şi toți ceilalți. Spre prânz am părăsit casa cu doctori, cum spunea Val spitalului când era mică, şi am pornit prin noroiul înghețat spre casa.

Cei doi soți care lucrau pentru tata, familia Garrity, mă aşteptau pregătiți cu de toate. Îi sunasem de la spital, le spusesem povestea, iar ei veniseră ca să gătească şi să aranjeze totul în cazul în care ar fi rămas cineva peste noapte. Mi-au pregătit şuncă, un curcan şi Dumnezeu ştie ce

altceva, apoi au plecat, iar eu am rămas singur. Am mai dat două telefoane necesare, la biroul meu şi la al tatălui meu. Când am lăsat receptorul din mână, m-am simțit mai singur decât fusesem vreodată.

După-amiază târziu lumina cenuşie a început să pălească. Stăteam în Sala Lungă şi nu aveam de gând să aprind lămpile sau să dau foc buştenilor aşezați ordonat în căminul întunecat. Cerneam prin minte învălmăşeala întâmplărilor din ultimele douăzeci şi patru de ore, asemenea unui căutător de aur care priveşte cu atenție roca pentru a descoperi pepita, făcându-i cu ochiul dintre atâtea speranțe deşarte. Atunci mi-a venit o idee.

Am urcat scările şi m-am oprit să privesc în lungul holului întunecat spre camera lui Val, a cărei uşă era deschisă. Îl sunasem pe Sam Turner de la spital, ca să-i spun despre tata. Sam spusese că băieții aveau să vină în zori la locul crimei. Îngrijitorii mi-au confirmat că au venit, s-au perindat prin capelă, au intrat în casă, dar eu nu am găsit nicio urmă a eforturilor lor. Uşa camerei lui Val era deschisă. Oare căutaseră prin tot ce adusese ea acasă?

Încercam să mă opresc asupra unui lucru. Sclipirea aurului, bijuteria ascunsă în zgură, care mă putea conduce mai departe.

Holul lung, întunecat şi pătruns de o linişte adâncă, semăna cu galeria părăsită a unui muzeu

închinat imaginilor pierdute, pe jumătate uitate, experiențelor reprimate şi amintirilor mamei mele, întrebărilor fără răspuns: de ce murise astfel, ce încercase să-mi spună atunci când întinsese mâna spre mine, cu degetele tremurânde, apăsate de greutatea inelelor… Era un muzeu al dezamăgirii, al întrebărilor şoptite rămase fără răspuns, ca şi cum din picturile înrămate ar fi rămas numai fragmente, iar eu trebuia să reconstitui tabloul întreg. Casa noastră fusese întotdeauna un muzeu al enigmelor, un palat al ocolişurilor în care nimic nu era de fapt ceea ce părea să fie. Eu trăisem în această casă fără să ştiu ce se întâmpla cu adevărat, iar acum Val murise, tata era pe moarte, eu eram singur şi înțelegeam la fel de puțin ca şi în urmă cu mulți ani.

Am stat în camera lui Val, privind conținutul împrăştiat pe pat a două geamantane. Două fuste, pulovere, bluze, o rochie de lână, lenjerie, obiecte de toaletă, cosmetice, ciorapi, şosete, o pereche de papuci, una de pantofi, blugi, pantaloni de stofă, două romane de Eric Ambler, o cutiuță de piele pentru bijuterii…

Am scotocit fiecare sertar, m-am uitat prin dulap şi sub saltea. Apoi am rămas în mijlocul camerei, transpirat. Ceva era absolut greşit.

Nu exista nicio servietă. Niciun caiet. Nicio bucată de hârtie, niciun creion. Nu era nicio foaie cu însemnări. Nici jurnalul, nici planificarea

săptămânală. Nici carnetul cu adrese. Dar, mai presus de toate, lipsea servieta. Devenise o parte indispensabila a existenței ei de fiecare zi. Obişnuia să spună că era unul dintre acele obiecte perfecte, precum un ceas Rolex, un stilou Waterman sau un IMB Selectric. Servieta ei indestructibilă. De obicei, era plină până la refuz şi nu se despărțea de ea niciodată. Nu puteam să cred că uitase să o aducă acasă. Scria o carte. Nu pleca nicăieri fără servieta, cu atât mai puțin acasă. Ar fi putut să lase dosare cu materiale la birou, în Roma… dar servieta trebuia să fie cu ea, tot timpul la îndemână.

Dispăruse. Cineva o luase…

Era trecut de şase, întuneric ca în iad, când am lăsat receptorul şi am aprins focul. Starea tatălui meu era neschimbată. Nu îşi recăpătase cunoştința. Doctorul evitase politicos să facă vreo promisiune şi spusese că îi pare îngrozitor de rău de sora mea. Zvonul începuse să se răspândească.

Flăcările au cuprins căminul, mângâind scoarța uscată, împresurând surcelele şi buştenii groşi. M-am prăbuşit la loc în fotoliul adânc pe care, cu o noapte înainte, stătuse tata: i-am simțit prezența pretutindeni în jurul meu. Am simțit aroma trabucurilor lui amestecându-se cu mirosul lemnelor din cămin. La capătul celalalt al încăperii, în umbră, se afla şevaletul, iar pe el tabloul acoperit la care lucrase. Zgomotul unei

maşini în curtea din față m-a trezit din meditație. Lumina orbitoare a farurilor a pătruns prin fereastră.

Am deschis uşa şi părintele Dunn a intrat urmat de o rafală înghețata. Arăta şifonat, dar calm, un om mulțumit şi încrezător, pentru că nu era niciodată prea conştient de sine însuşi. Expresia familiară de pe chipul lui venea din interior, nu era fabricată, ca imaginile de pe copertele cărților sale. Era îmbrăcat în sutană.

— Cum se simte tatăl tău?

— Nicio schimbare, am spus. Dar de unde ştii?

M-am oprit brusc din mers, în Sala Lungă, iar el a trecut pe lângă mine şi şi-a lăsat haina pe unul din scaunele de lemn de la masă.

— De la cardinalul Klammer. L-ai sunat, nu-i aşa?

— Tocmai terminase de vorbit cu tata, îl anunțase despre Lockhardt şi Heffernan, când s-a întâmplat.

— Eu am petrecut câteva ore cu Klammer, încercând să-l împiedic să iasă dezbrăcat în Strada Cinci, urlând că el n-a avut nicio legătură cu toate astea. Vezi tu, Eminența sa şi Lockhardt nu erau tocmai la cataramă. Aşa că, în felul lui paranoic şi simpatic, se şi vede suspect. Desigur, Klammer trăieşte în secolul al şaisprezecelea, când oamenii erau oameni. Nu mai ai un strop de Laphroaig? I-am turnat un pahar, cu gheață, iar el a sorbit jumătate dintr-o înghițitură. Klammer nu

se simte foarte îndurerat, dar crima comisă chiar în cuibul lui necesita neapărat măcar o schimbare de desuuri. Dunn a zâmbit o clipă. Mi-am turnat şi eu un pahar. I-am povestit despre sora Valentine. A trebuit s-o fac şi îndrăznesc să spun că ar fi fost şocată de reacția lui. Iubitul nostru arhiepiscop cardinal a făcut o mutră caraghioasă, şi-a rânjit dinții... cum ar fi spus nemuritorul Wodehouse, fața lui Klammer era cea a unei oi îndurerate. A spus chiar: „De ce eu, Doamne, de ce eu'?“ Un idiot plângăcios, din toate punctele de vedere. Am ceva noutăți, Ben. Am avut o zi plină.

— De fapt, tu cu ce te ocupi? am zis eu. Pentru Biserică, vreau să spun...

— Astăzi n-am făcut decât să ascult. Mă pricep la asta. După Klammer, m-am dus să-l văd pe polițistul care se ocupă de crimele din New York – Randolph Jackson, îl cunosc de vreo douăzeci de ani. Voia să-mi spună nişte lucruri... Mi-a aruncat una din privirile lui tăioase, sfredelitoare, din spatele sprâncenelor care semănau cu un gard aflat în paragină. Îmi dai voie să-ți iau un trabuc? Am dat nerăbdător din cap, în timp ce el l-a aprins şi a suflat un nor de fum. Aşa ceva pare imposibil, două cadavre la Palace – ce poți să faci? Ei bine, Jackson a început să vorbească cu oamenii de acolo. Şi totul duce înapoi la sora ta, Ben – stai bine pe scaun?

— Duce la sora mea, am spus.

Vandalii şi goții se apropiau.

— Una din secretarele lui Heffernan l-a văzut pe criminal. Dunn s-a uitat la mine. Era jos în hol, programând un computer, şi voia să-l întrebe ceva. A pornit pe hol către apartamentul de la mansardă. L-a văzut pe tip ieşind de la Heffernan şi mergând spre lift. A sunat, dar n-a răspuns nimeni, apoi a dat telefon – în cele din urmă, a intrat şi a avut surpriza vieții ei.

— Deci? Criminalul?

— Ea spune că era un preot.

A zâmbit sumbru, ca un om care tocmai a spus cel mai prost banc din lume.

— Un preot sau un bărbat îmbrăcat în preot…

— Ea zice că poate deosebi un preot dintr-o mie, lucrează pentru episcopie de treizeci şi cinci de ani. E călugăriță.

— Dar protestanți nu mai sunt pe lume?

— În cazul ăsta, mă tem că nu.

Vântul a scuturat ferestrele şi o pală de vânt a umplut încăperea, fluturând draperiile. Focul a pâlpâit.

— E absolut sigură, a spus Dunn. Dar nu-l poate identifica sau descrie. Zice că, pentru ea, toți preoții sunt la fel. Cu excepția părului. Era un bărbat în vârstă, cu păr argintiu.

— Cum să-l găseşti în New York?

A clătinat din cap, dezamăgit.

— Păi, nu mai e la New York. A fost ieri aici. Cred că el a omorât-o pe sora ta, Ben.

— M-am gândit şi eu la asta.

Mi-am simțit fața udă. Trei catolici. Trei lovituri reuşite. Trebuie să fie aceeaşi acțiune.

— Era ceva în capelă aseară... o țineai tu în mână, nici măcar nu-ți dădeai seama. O bucată de pânză, agățată în spatele stranei. Ştiam ce era. Ziua de azi mi-a dovedit-o.

A scos-o din buzunar şi mi-a fluturat-o prin fața ochilor. Era o bucățică de pânză neagră.

— Nu pricep, am spus.

— E o bucata ruptă dintr-o pelerina. O pelerina neagră. Am văzut milioane la fel. E o pelerină de preot. Sunt şi eu ca maica aia bătrână. Aş cunoaşte-o dintr-o mie.

Piersică a sunat şi a insistat să venim la cină în New Prudence, la casa parohială Sfânta Maria. Nici n-a vrut sa audă un refuz.

Am mers cu Dunn în Jaguarul lui. Când am ajuns în New Pru, nenumărați spiriduşi, fantome şi schelete se urmăreau pe stradă. Părinții aşteptau pe trotuare, în timp ce copiii alergau de colo-colo, din casă în casă, adunând batoane Mars, floricele de porumb şi punguțe cu bomboane. Era ceață, bătea vântul, iar noaptea era plină de țipete şi strigăte.

Edna Hanrahan, menajera lui Piersică, ne-a primit pe uşa din față a bătrânei case victoriene, cu ferestre alungite, gard de fier forjat şi acoperiş țuguiat. Piersică tocmai se întorsese dintr-o plimbare cu căruța, împreună cu copiii din

parohie. În biserică s-a iscat o hărmălaie cu care nu mă mai întâlnisem de când eram copil. Piersică era păstorul acestei turme de copii de la opt până la doisprezece ani, răguşiţi, îmbujoraţi şi râzând isteric. Piersică avea fin în păr şi strănuta din cauza prafului, arătând ca o reclamă pentru preoţie. M-a luat pe după umeri.

— Vrei o zi îngrozitoare?

— Nu, mulţumesc, am spus, tocmai am avut una.

Făceam aceeaşi glumă de ani de zile şi el a surâs trist. Ochii lui erau plini de compasiune şi de trecut.

— Ce face tatăl tău?

Toată lumea părea să ştie.

— E un joc de aşteptare. Dar n-a murit.

Piersică s-a îndepărtat pentru a asista la sfârşitul petrecerii. Câteva mame tinere şi frumoase dădeau o mână de ajutor, pregătind plăcinta cu mere, aşezând bomboanele în castroane, deschizând cutiile cu mâncare. Eu şi Dunn ne-am întâlnit la masă şi ne-am făcut plinul, apoi am urmărit, mestecând încet, tărăboiul copiilor. Piersică se înţelegea bine cu ei, asemenea unui bun profesor sau antrenor. În cele din urmă, părintele Dunn a cedat rugăminţilor fierbinţi ale unei fetiţe blonde, de vreo zece ani, cu codiţe: ea l-a dus să joace baba-oarba, l-a legat la ochi şi a chicotit veselă în timp ce el a pornit în căutarea celorlalţi. Piersică a venit lângă mine şi a

zis:

— Hai afară, Ben. Trebuie să iau o pauză. Ne-am îndreptat către pajiştea din spatele bisericii, care cobora domol înspre un pârâiaş învolburat. Luna se juca, ascunzându-se în spatele norilor negri, tiviți cu cenuşiu, iar eu simțeam ceața rece pe obraji. Piersică lovea cu piciorul frunzele înghețate ce se iveau din zăpada subțire, spărgându-se uşor. Eu nu sunt bun pentru această petrecere, a spus el. E doar o ocupație întâmplătoare. Preotul de la Sfânta Maria a făcut-o dintotdeauna, aşa că trebuia făcută şi aceasta. Ai văzut cât de mult se bucură copiii.

— Te descurci minunat cu ei, am spus.

— Da, e-adevărat. Geamurile de la subsolul bisericii străluceau şi auzeam râsetele şi strigătele copiilor. Eu şi Val am fi avut nişte copii minunați, Ben. Am aprobat. Nimic de zis. La naiba, de ce n-a putut să accepte? Acum ar fi trăit. Sunt un simplu preot, Ben. Am mers cât am putut de departe, nu ca Artie Dunn: fără prieteni sus-puşi la Roma, fără acces în interior. Asta e tot ce am… dar aş fi fost un soț foarte bun. Şi un tată iubitor. La naiba! Am fi râs mult, am fi fost fericiți şi am fi îmbătrânit împreună. Dar, în loc de asta, ea e moartă, iar eu organizez o petrecere de Halloween pentru copiii altora. Şi-a şters o lacrimă din colțul ochiului. Îmi pare rău, Ben. Trebuia să spun cuiva.

Ne-am plimbat pe malul pârâului, apoi ne-am

întors încet spre biserica. I-am dezvăluit ceea ce-mi spusese Dunn, că ucigaşul ar fi fost un preot. Piersică a clătinat din cap.

— Ştiu vreo doi preoți care sunt ucigaşi de la natură, dar asta e nebunie curată. Un preot îl omoară pe Lockhardt, Heffernan şi Val. Cine ştie ce lucruri dezgropase Val, dar Lockhardt şi Heffernan, de ce? Membri ai cercurilor celor mai înalte – e o nebunie.

— Dunn o ia foarte în serios.

— Preoți, a spus Piersică. Asta îmi aminteşte ceva. Doamna Hanrahan are ceva de spus şi vreau să o asculți. Stai pe-aici până se termină petrecerea asta.

Edna Hanrahan pregătise un ibric de cafea fierbinte. A împins o farfurioară cu bomboane de mentă în mijlocul mesei. Avea părul sur, chipul brăzdat de riduri şi ochii vioi în spatele ochelarilor cu lentile groase. Se vedea încă adolescenta care fusese cândva. Avea mâini de călugăriță, purtând urmele apei fierbinți şi ale săpunului de casă. Nu era călugăriță, dar avea grijă de preoții de la Sfânta Maria de peste treizeci şi cinci de ani. În anii treizeci, ca elevă la şcoala parohială, avusese un profesor de care eu nu auzisem niciodată, părintele Vincent Governeau. Ce ar fi putut să-mi spună?

— Povesteşte-le despre părintele Governeau, Edna, a spus Piersică. Ce mi-ai povestit şi mie azi

după-amiază.

— Ei bine, ştiți şi dumneavoastră cât de prostuțe pot fi fetele, iar el era frumos ca un actor. Ca Victor Mature, aş zice. A prins cu două degete o bomboană de mentă, de parcă ar fi fost osul unui sfânt. Brunet, oacheş. Şi era întotdeauna o plăcere să vorbeşti cu el. Foarte *sensibil.* Ne vorbea despre picturi, tablouri religioase. Iubea tablourile, ca şi când i-ar fi cunoscut pe cei care le pictaseră. Ne arăta picturi ale papilor şi vorbea de parcă ar fi fost prietenii *lui.* Era foarte prietenos. Noi toate eram încântate. A tuşit. O prăjitură?

Am luat una, şi ea a oftat recunoscătoare.

— Şi despre ce mai vorbeați voi, fetele? Fetele prostuțe?

Piersică zâmbea blând, cu un aer întrebător, de stăpân.

— Păi, ni se părea că arăta foarte bine. Aveam impresia că şi lui îi plăcea de noi, aşa că flirtam cu el, eram neruşinate, dar numai ca să ne distrăm. Nu mai văzusem niciodată un preot ca el. Şi-a sorbit cafeaua, savurând amintirile de demult. Era şi o călugăriță, sora Mary Teresa, foarte frumoasă. Îi vedeam pe amândoi vorbind, plimbându-se pe sub copaci, şi erau foarte drăguți. Ne gândeam ce păcat era că nu se puteau căsători. Băieții spuneau că părintele Governeau avea o, ştiți, o *relație…* şi noi ne întrebam dacă era cu sora Mary Teresa, ne întrebam cum, pentru numele lui Dumnezeu… Ne-a aruncat o privire amărâtă,

sperând ca noi să n-o acuzăm de toate acestea. Ei bine, cred că n-ar fi trebuit să ne băgăm nasul în treburile altora. Apoi am absolvit, şi anii fericiți de şcoală au rămas în urmă. M-am mutat în Trenton şi, ştiți, viața şi-a continuat drumul.

— Şi apoi? a îndemnat-o Piersică.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe părintele Governeau. Edna a luat încă o prăjitură şi a învârtit-o între degetele ei aspre, holbându-se la ea. Până când i-am văzut fotografia în *The Trentonian.* Murise… pur şi simplu, nu mi-a venit să cred.

— Şi preoții mor, am spus.

— Dar nu aşa! De propria lui mână! N-aş fi crezut niciodată, pentru nimic în lume. S-a uitat la mine. Dar credeam că ştiți totul despre părintele Governeau, domnule Driskill.

— Cum aşa, Edna? Nici n-am auzit de el.

— Păi, în livada dumneavoastră s-a spânzurat… Credeam ca ştiți. Desigur, erați foarte mic…

— N-am vorbit niciodată despre asta acasă, am spus eu.

Ne întorceam pe şosea, către Princeton, iar ştergătoarele se luptau cu pulberea înghețată ce acoperea parbrizul.

— De ce oare o interesa pe Val preotul spânzurat? am întrebat. El se spânzură în livada noastră, iar Val, fără să-i fi acordat cea mai mică atenție înainte, apare după atâția ani şi vrea să

cerceteze dosarele lui Sam Turner.

— Vorbind ca un scriitor, preotul spânzurat poate fi doar o momeală… a spus Dunn.

— Dar ea a cerut să vadă dosarul. Ăsta e un fapt. Şi mai am un fapt pentru tine – persoana, preotul *tău* ucigaş, dacă insişti, care a omorât-o pe sora mea, i-a furat şi servieta, cu toate însemnările pe care le-o fi avut în ea. Informații pentru cartea ei sau pentru orice altceva. Au dispărut.

— De unde ştii?

I-am spus, iar el a clătinat afirmativ din cap.

— Nici n-o să-ți vină să crezi câte tomuri de hârtie consum eu când scriu o carte. Nemuritorul Wodehouse spunea că notițele pentru unul din romanele lui ar fi umplut mai multe volume decât cartea însăşi. Pregătirea cărții mi-a luat opt ani, şi am scris-o de patru ori. A fredonat ceva fără melodie timp de câteva secunde. Un preot spânzurat. După mai mult de patruzeci de ani ea se întreabă despre preotul spânzurat, un alt preot o omoară şi îi fură servieta. Suntem în bătaia puştii, prietene. Când eşti pierdut în ceață, în țara nimănui, când nu poți să vezi de unde vii şi încotro te duci, când te afli în bătaia puştii… totul e să nu calci pe o mina. Trebuie să te mişti cu mare atenție. Altfel, preotul va veni din noapte să te omoare.

Când am întors pe alee, spre casă, vântul a lovit cu putere maşina dintr-o parte, scuturând-o.

— Erai foarte bun la baba-oarba, am spus. Te-

am văzut prinzându-i de trei ori la rând. Cum ai reuşit?

— În singurul fel posibil. Am trişat. Copiii sunt foarte uşor de păcălit. Le place. Se aşteaptă la aşa ceva de la un preot şi nu vreau să-i dezamăgesc. Face parte din marea seducție… Aşa am procedat dintotdeauna, ştii foarte bine. Ia o minte tânără, în anii de formare – mi-a zâmbit, strângând volanul în mâinile înghețate – şi sedu-o. E a ta pentru totdeauna.

— Mulțumesc, domnişoară Jean Brodie.

În curtea din față era parcată o maşină de poliție. Un polițist îndreptase o lanternă roşie spre noi.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— A, dumneavoastră sunteți, domnule Driskill. Comandantul Turner s-a gândit că ar fi bine să supravegheze locul câteva zile. Schimbăm tura la aproximativ patru ore.

Părea înghețat şi avea nasul roşu.

— De ce nu intrați, atunci?

— Nu vă faceți probleme, domnule. E cald în maşină. Am un termos de cafea, totul e bine.

— Cum doriți. Vă mulțumesc.

Dunn l-a urmărit intrând înapoi în maşină.

— Începând de aseară ne cam curge sânge din nas, Ben. Ştii ce îmi spunea tata? Când veneam pocnit de la vreo încăierare pe la şcoală, îmi spunea: „Artie, nimeni n-a murit până acum de la un nas sângerând.” Aşa că du-te şi culcă-te puțin.

Şi mai gândeşte-te mâine dimineață.

Am intrat. În casă era linişte, aşa cum e linişte într-o barcă, noaptea, pe Long Island Sound. Trosnea, gemea şi părea gata să se prăbuşească. Focul ajunsese doar o grămăjoară de jar, arzând mocnit. Am pus doi buşteni, mi-am tras un scaun de piele mai aproape şi am privit focul revenind la viață.

Mi-am adus aminte ce spusese Dunn despre păcălirea copiilor, cât de uşor era şi cum Biserica încerca să sucească mințile tinerilor şi am zâmbit. Era un ticălos. Nu-mi spusese niciodată care era meseria lui. Dar avea acces la arhiepiscopul cardinal Klammer şi la poliție, care-i dezvăluia lucruri din interior. Ce spusese Piersică? Dunn avea prieteni puternici la Roma...

Simțeam că Biserica începea să mă încolțească, vedeam degetul ascuns chemându-mă, seducția. Mulțimea gândurilor mele se îmbulzea în dezordine, alergând de la servieta Vuitton la preotul care se legăna de o creangă, în livada noastră, de la alt preot, apăsând liniştit pe trăgaci în ceafa surorii mele, la un altul care trişa la baba-oarba, şi eram prea istovit pentru a-mi impune voința asupra haosului psihic. Nu aveam nicio posibilitate de a riposta.

Trecuse mult timp de când nu mă mai considerasem catolic, de când fusesem catolic. La naiba. A fi catolic... însemnase iubire şi ură, chiar de la început.

Ceea ce încerca să iasă la suprafață era mai mult o amintire decât un vis. Între somn şi veghe vedeam pasărea, simțeam mirosul de pânză jilavă, şi anii au zburat, iar eu m-am regăsit înapoi în timp, într-o după-amiază întunecată de martie.

Era o zi umedă şi rece, primăvara nu-şi intrase încă în drepturi. De la fereastra clasei vedeam troienele de zăpadă murdară topindu-se în noroi şi drumul acoperit cu pietriş ud îndepărtându-se în meandre pe şoseaua străjuită de copaci. Nori cenuşii atârnau deasupra oraşului. Clasa era supraîncălzită, dar eu simțeam mirosul şi adierea ploii.

Aveam opt ani şi eram îngrozit de moarte. Mai devreme, la catehism, fusesem demn de milă, iar sora Mary Angelina pornise spre mine, printre bănci, cu buzele strânse şi pupilele dilatate, ținând rigla de metal triunghiulară în mâna ei albă, fină. Nu puteam să-mi iau ochii de la buzele ei subțiri, golite de sânge, de la chipul palid cu pielea netedă, de la haina care foşnea încet în timp ce se apropia. Radiatoarele susurau. Colegii mei s-au întors solemn, cu ochii mari, bucuroşi că eram eu şi nu ei.

I-am auzit glasul, dar eram prea îngrozit ca să înțeleg ce spunea. M-am bâlbâit şi am încurcat răspunsul, uitând tot ce învățasem cu atâta grijă în noaptea dinainte. Lacrimile mi-au țâşnit. Rigla a fulgerat şi mi-a tăiat pielea în palmă. La

încheieturi mi-a apărut o dungă roşie, subțire. Am simțit sângele năvălindu-mi în obraji. Plângeam. Mi-am înghițit lacrimile, ascultându-mi scâncetul ruşinos.

Tot restul zilei mi-am purtat amărăciunea în tăcere, ținând ochii în jos, şi am reuşit să evit privirea sorei Mary Angelina. Dar teama şi ceea ce începusem să recunosc drept ură creşteau într-o inimă de opt ani, făcându-mă să tremur în toaleta băieților, unde îmi turnam apă rece peste încheieturi. După prânz m-am întors în clasă cu planul pus la punct. Benjy Driskill suportase prea mult. Cugetasem bine, contemplând posibilele consecințe, şi nu puteam să-mi imaginez ceva mai rău decât un şir nesfârşit de confruntări cu sora Mary Angelina.

În pauza de după-amiază m-am strecurat în spatele şcolii, care se zărea prin lumina cenuşie, înțesate cu portaluri, foişoare şi ferestre ascunse în nişe întunecate. O umbră imensa cu pietre de un roşu închis şi lumini gălbui sclipind dinăuntru. O fortăreață. În curând aveam să scap.

Am aşteptat în tufişuri, lângă o clădire veche pentru trăsuri. După-amiaza a trecut încet, dar nimeni nu a venit să mă caute. Orele s-au sfârşit şi ceilalți copii au năvălit afară, alergând spre casă sau spre maşinile care-i aşteptau. Planul meu nu cuprindea decât hotărârea de a nu mă întoarce acasă. De îndată ce curtea s-a golit de copii şi călugărițe, m-am simțit singur, iar cutezanța mi-a

dispărut. Ceața se agăța de iarba udă, adunându-se în jurul copacilor mereu verzi.

Am rămas totuşi acolo încă un ceas şi întunericul a început să învăluie după-amiaza, iar eu am descoperit că a scăpa de sora Mary Angelina nu era, în cele din urmă, suficient. Bucuria şi triumful de o clipă s-au stins. Era timpul să mă întorc acasă şi să înfrunt cealaltă melodie. Mergeam de-a lungul gardului de fier înnegrit, când am văzut pasărea.

Era înfiptă într-unul din vârfurile ascuțite ale gardului. Era moartă, în descompunere, o mână de pene încleiate de sânge, lipite de resturile de oase. Atârna acolo cu un ochi deschis care lucea rece, fără să clipească, holbându-se cu răutate la mine.

Îngrozit de faptul că nu ştiusem catehismul pentru sora Mary Angelina, am văzut în fața ochilor pictura de lângă uşa clasei, care îl înfățişa pe Hristos crucificat, agonizând, cu sângele închegat picurat din răni, iar pasărea moartă mi s-a părut neînchipuit de rea, punctul culminant spre care se îndrepta ziua aceea lungă şi nenorocită.

Nu puteam să mai dau ochii cu sora Mary Angelina, cu ochii aceia negri arzând în spatele lentilelor rotunde şi chipul acela alb, palid, semănând cu masca unul clovn, care se întorcea mereu în visele mele.

Am rupt-o la fugă prin iarba udă, pe jumătate

înghețată, alunecând şi căzând. Am ajuns pe aleea cu pietriş şi m-am năpustit spre turnul negru de la poartă, spre libertatea de dincolo de el, departe de călugărițe şi de pasărea moartă.

Gâfâind, lac de sudoare, m-am apropiat de poartă şi am privit înainte. Mama venea pe drum, înspre mine. Nu arăta deloc fericită.

M-am întors şi am fugit înapoi spre şcoală, pe aleea cu pietriş.

Deodată m-am trezit învăluit într-un fald de pânză neagră, jilavă. Mirosul m-a amețit, ca un gaz, ca aburii ce se ridicau din pământ. Am ridicat pumnii şi am lovit haina neagră, zbătându-mă să mă eliberez, dar nişte brațe m-au cuprins, ținându-mă strâns. Plângeam, eram îngrozit, ruşinat, şi îmi era rău.

Era sora Mary Angelina.

Când i-am desluşit chipul printre lacrimi, tot ce am putut să văd erau ochii pătrunzători din spatele ochelarilor, pasărea înfiptă în gard, tabloul cu Hristos sângerând, bezna de pe coridoarele şcolii... vedeam ura şi teama, şi toate femeile acelea palide, în robe lungi, negre, ca nişte corbi repezindu-se la mine.

— Benjy, Benjy, totul e bine, dragul meu, nu plânge, totul e bine...

Glasul sorei Mary Angelina era blând şi ea a îngenuncheat lângă mine, pe pietrişul murdar de noroi. Brațul din jurul umerilor mei, brațul ei, şi-a slăbit strânsoarea şi printre pumnii pe care îi

dusesem la ochi am văzut că zâmbea cu blândețe, iar ochii îi străluceau plini de căldură. Am încercat să spun ceva, dar n-am reuşit decât să tuşesc şi să sughiț, iar ea m-a luat în brațe, m-a mângâiat pe spate şi mi-a şoptit la ureche.

— Nu plânge, Benjy, n-ai de ce să plângi, chiar n-ai de ce…

Micul meu univers se învârtea, nimic nu mai avea sens, dar nu puteam să neg căldura atingerii ei, afecțiunea din glas.

Părea tânără, nu o doamnă bătrână. Părea o altă persoană, o altă soră Mary Angelina. O îndemna pe mama să aştepte. Îmi vorbea şoptit. Pelerina ei de lână se târa prin noroi, murdărindu-se, dar ei nu părea să-i pese.

M-am sprijinit de umărul ei, îngropându-mi fața în pânza jilavă. În mod inexplicabil, totul era bine.

Călugărița era un om. Şi, cu această constatare, prima mea revoltă împotriva Bisericii a luat sfârşit.

Într-un fel sau altul, nimic nu fusese aşa cum îmi închipuisem eu.

Ura fusese învinsă de bunătate. Sora Mary Angelina se schimbase, se metamorfozase miraculos. Devenise cineva pe care te puteai bizui.

Nimeni n-a putut să-mi explice cum s-a întâmplat. Dar voiam să fiu aproape de ea, să mă agăț de ea, să-i simt brațele în jurul meu şi puterea trupului său.

Mi-a luat mult timp ca să înțeleg că marea seducție abia începuse.

Eram pe jumătate adormit când am auzit bătăile puternice la uşa din față. M-am scuturat de trecut, am căscat şi am mers, clătinându-mă, prin Sala Lungă, spre foaier. Polițistul de afară mă striga şi se apropia de uşă.

Am deschis şi am văzut că nu era singur. Inima a început să îmi bată nebuneşte.

În spatele lui, în umbra, conturată de farurile taxiului care se întorcea pe pietriş, era silueta unei femei. Nu puteam să-i văd chipul, dar simțeam că o cunosc, că o mai întâlnisem cândva.

— Spune că a venit de la Roma, domnule Driskill.

Vocea polițistului se auzea în continuare, dar eu n-o mai ascultam.

Priveam dincolo de el.

Era Val. Eram buimăcit şi clipeam repede, încercând să mă trezesc. Înălțimea, pieptănătura, silueta care fusese acolo şi apoi dispăruse când farurile trecuseră pe lângă ea. Val.

A păşit înainte în lumină.

— Ben, a spuse ea, sunt eu, sora Elizabeth.

4
Driskill

Sora Elizabeth.

Am stat în picioare în Sala Lungă. Umbrele flăcărilor jucau pe chipul ei, în adâncituri,

străluceau în ochii ei verzi. Mi-a luat mâna şi mi-a vorbit despre Val, clătinând din cap şi unduindu-şi părul moale; era ceva în aspectul ei fizic care umplea încăperea, înghesuind în umbră toate celelalte lucruri. Era înaltă, cu umeri laţi, purta o haină groasă ce-i cădea peste şolduri, o fustă lungă, închisă la culoare, şi cizme negre. Ochii ei s-au fixat asupra mea, însufleţiţi de candoare şi energie.

Mi-a povestit cum cardinalul D'Ambrizzi îi dăduse îngrozitoarea veste, iar ea lăsase revista în mâinile directorului, împachetase o geantă şi se urcase în primul avion spre New York. O limuzină o aşteptase ca să o aducă la Princeton.

— Sunt moartă de foame, mi-a declarat, în cele din urmă. Ai un cal? Aş fi în stare să mănânc un cal şi să alerg după călăreţ.

Zece minute mai târziu şedeam la masa din bucătărie, înconjuraţi de ceea ce semăna cu o explozie în Empire Diner. Ea nu era o femeie care să se abţină de la mâncare. Din obişnuinţă, şi-a ridicat privirea în sus.

— Pentru mine e dimineaţă. Sandvişul pe care îl construia avea patru etaje. Întotdeauna am nevoie de explicaţii când mă apuc să mănânc. Eram tânără şi deja munceam de ani de zile, dar când am trecut de treizeci de ani a trebuit să găsesc ceva nou. Nu cumva ai o Cola dietetică, din întâmplare?

A atacat borcanul de muştar.

— Mă tem că n-am Cola dietetică.

— Nu, am sperat prea mult. În Roma nu găseşti aşa ceva. Dar o bere ai?

I-am adus o bere şi mi-am făcut şi eu un sandviş. Când am terminat, ea a spus:

— Aş mai mânca un sandviş… sau o jumătate, bine?

— Ai mustață de la spumă, soră.

— Se mai întâmplă. Dacă rezişti tu, rezist şi eu. Taverna lui Pete. Piața Irving. N-am uitat.

— Sunt surprins.

— De ce? Sunt călugăriță, dar sunt şi om. Sunt cunoscută nu numai pentru că ştiu să mă distrez, dar şi pentru că nu uit acele momente.

A desfăcut încă o bere Rolling Rock şi a turnat în pahare.

Îmi aminteam şi eu.

Sora mea venise la New York într-o iarnă, cu vreo doi ani în urmă, ca să primească unul din premiile pentru umanitarism de la o asociație națională a femeilor. A ținut un discurs la Waldorf, în aceeaşi sală cu coloane aurite în care participasem şi eu o dată la un dineu oferit Yankeilor care se întorceau de la antrenamentul de primăvară.

O mie de oameni mâncau pui cu sos şi mazăre, iar ea se descurca prin sală ca o profesionistă din Las Vegas, târându-mă peste tot şi strecurându-se printre grupurile de barosani.

După masă şi discurs, a aranjat să o cunosc pe o altă călugăriță, o prietenă din Georgetown şi, mai

târziu, de la Roma. M-a luat de mână.

— Trebuie să o cunoşti, o să vă urâți reciproc!

Zâmbetul ei poznaş a plutit spre mine din copilărie.

Prietena sa s-a dovedit a fi sora Elizabeth, şi primul lucru pe care l-am observat a fost asemănarea uluitoare dintre ele, stând în holul întunecat de la Waldorf, cu marele ceas omăt bătând ora zece. Amândouă aveau părul moale şi ondulat, ochii strălucitori, tenul bronzat şi o sănătate de fier, doar fața lui Val era mai ovală, în timp ce a prietenei ei era în formă de inimă. Eu şi sora Elizabeth ne-am strâns mâinile, iar ea mi-a zâmbit cu un aer şmecheresc, de iezuit, şi şi-a înclinat puțin capul într-o parte, de parcă m-ar fi provocat să țin pasul cu ea. Val ne urmărea în expectativă, doi oameni care însemnau foarte mult pentru ea. Sora Elizabeth m-a studiat din cap până-n picioare, cu o privire directă.

— Deci, în sfârşit, îl cunosc pe iezuitul decăzut.

M-am uitat întrebător la Val.

— Se pare că gură-spartă aici de față a dezvăluit toate secretele familiei.

Când Elizabeth a izbucnit în râs, ironia s-a topit.

— N-o să ne urâm, nu-i aşa?

— În orice caz, nu se poate spune că n-am fost preveniți.

Mai târziu, prietenul unor iezuiți admiratori ai surorii mele ne-a invitat la un cocteil şi am pornit cu toții într-acolo. Apartamentul avea vedere

înspre parcul Gramercy. Înăuntru era plin de fum, vin şi conversaţie uşoară, pigmentată cu glume despre papă. Sărmana Val era în centrul atenției tuturor.

M-am apropiat de o fereastră deschisă, de unde veneau curenți reci de aer. Sora Elizabeth a venit lângă mine şi m-a întrebat dacă s-ar supăra cineva dacă am ieşi la o plimbare prin zăpadă. I-am spus că nu cred. Părintele John Sheehan, S.J., pe care îl cunoşteam de mulți ani, a cântărit-o din priviri când am trecut prin hol, mi-a făcut semn că totul e în regulă şi a clătinat apreciativ din cap. Habar n-avea că era călugăriță.

Zăpada era adâncă, iar ea zburda ca o fetiță căreia i s-a dat voie să stea afară mai târziu, lovea troienele cu cizmele ei de piele şi făcea bulgări mari şi moi, cu care arunca în copacii de dincolo de gardul de fier. Parcul Gramercy se transformase într-o mănăstire înzăpezită, cu umbre ca nişte călugări păşind tăcuți spre capelă. Am trecut pe lângă luminile slabe ce se zăreau în barul de la Clubul Jucătorilor, apoi am mers către piața Irving, unde maşinile parcate se transformau miraculos în troiene de zăpadă.

Ne-am oprit la Pete şi am băut în barul vechi, uitat de lume, cu fotografia lui Sinatra uitându-se la noi ca dintr-o icoană, marele preot al propriei lui religii. Ea mi-a povestit despre slujba ei la revista din Roma, iar eu i-am mărturisit că mă simțeam ciudat, înconjurat de catolici, pentru

prima oară după mulți ani. M-a întrebat ce mai făcea soția mea Antonia şi i-am spus că nu mai era soția mea. Ea a înclinat doar capul şi a luat o gură de bere, care i-a lăsat spumă pe buza de sus.

Când am plecat de la Pete, am dat peste Val şi Sheehan şi am mers împreună spre centru, râzând şi alergând ca nişte puşti. Pentru noi Val nu mai era un candidat la Premiul Nobel pentru Pace.

Redescoperisem pentru o clipă copilăria şi ne închipuiam că totul avea să se termine cu bine. Dar n-a fost aşa, iar acum sora mea era moartă.

— Ben, trebuie să ne punem pe treabă. Am iubit-o pe sora ta, dar încă n-am plâns pentru ea. Nu ştiu ce se întâmplă.

Sora Elizabeth şi-a şters spuma de pe buze şi a strâns şervețelul în mână, transformându-l într-un cocoloş.

— Nici eu n-am plâns. Probabil că ea n-ar fi vrut…

— Toată lumea spune aşa. Poate că e adevărat. Oricum, sunt prea furioasă ca să plâng.

— Exact, soră.

Voia să ştie totul, şi i-am povestit. Lockhardt, Heffernan, Val, tata. Părintele Dunn şi teoria lui despre preotul ucigaş. Totul.

— Ei bine, a spus ea, ai dreptate în legătură cu servieta. Pentru ea era ca şi filofaxul meu. O lua peste tot. Ultima oară când am văzut-o o avea cu ea. Îndesată cu hârtii, carnețele, copii xerox, stilouri, calculatoare, atlase istorice, foarfece – îşi

ținea toată viața ei profesională în servietă.

— Au omorât-o şi i-au furat servieta, am spus. Ce putea fi atât de important în munca ei?

— Şi pentru cine? De ce erau Lockhardt şi Heffernan, alături de Val, o amenințare pentru ei?

— Ce puneau la cale Lockhardt şi Heffernan?

Ea s-a uitat mirată la mine.

— Chiar că eşti pe dinafară în problemele Bisericii! Crede-mă, ăştia doi puneau la cale alegerea noului papă. Numai despre asta se vorbeşte la Roma, iar Lockhardt şi Heffernan poartă Roma cu ei peste tot. Pe cine sprijineau? Lockhardt a avut întotdeauna un cuvânt de spus. I-am auzit pe unii spunând că el ar putea înclina balanța. Serios.

— Dar asta unde o aşază pe Val? Sprijinul ei n-ar fi fost sărutul morții pentru orice candidat?

Ea a ridicat din umeri.

— Depinde… desigur, ea era foarte apropiată de D'Ambrizzi, legătura din copilărie, tatăl tău şi Sfântul Jack, toată povestea.

— N-o văd pe ea amestecându-se în politica papală…

— Dar *era* terenul lui Lockhardt.

— Dar era servieta lui *Val.*

— Adevărat, a recunoscut ea. Prea adevărat.

— Poate că Heffernan a fost doar o greşeală. Poate că Lockhardt şi Val erau cei vizați.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, dacă Lockhardt era ținta, atunci de ce nu l-au omorât într-un loc mai

accesibil? Gândeşte-te, Ben, cum a aflat ucigaşul de întâlnirea de la Palace? Nu înțelegi? Avem o dovadă internă. Vorbea repede, sărind de la una la alta, iar eu mă străduiam s-o urmăresc. Secretara care e absolut sigură că era un preot… probabil că are dreptate. Cine, în afara unui preot, a cuiva din interiorul Bisericii, putea să ştie despre întâlnirea dintre doi oameni importanți, ca Lockhardt şi Heffernan? Val spunea că Lockhardt era cel mai discret om din lume, poate cu excepția tatălui ei. Lockhardt *trebuia* să fie discret, cu toate lucrurile pe care le ştia. A tras o gură de aer şi s-a grăbit să continue. Deci, ştim că el n-a spus nimănui despre întâlnire. Iar Heffernan era un vechi jucător de pocher, mai avea puțin şi era ales cardinal. Nu, asta e o treabă din interior. S-a oprit surprinsă parcă de propria ei concluzie, o ambuscadă pe care o provocase singură. Cel puțin, crima e o veche tradiție a Bisericii. Dar, într-un fel, ai impresia că toate astea fac parte din istorie şi nu s-ar mai putea întâmpla acum.

— Când mi-a dat telefon, era foarte speriată. Voia să-mi spună ceva. Piersică mi-a spus că făcea nişte investigații importante care o îngrijorau. Tu erai cea mai aproape de ea. De ce se temea? Ți-a dat vreun indiciu?

— Ultima oară am văzut-o la Roma. Acum trei săptămâni. Muncea cu disperare. La Paris, la Roma, în Biblioteca Vaticanului, în Arhivele Secrete. Nu e un lucru prea uşor de obținut. Nu

mi-a spus la ce lucra, dar era ceva *vechi,* foarte vechi, din secolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea, asta e tot ce am aflat…

— Dar cum naiba ar fi putut să-i provoace moartea *aşa ceva?* Ce căuta la Paris? Credeam că viitoarea carte era despre Cel de Al Doilea Război Mondial…

— A stat acolo toată vara. Avea un apartament. Mai venea şi la Roma din când în când, dar se încuia în arhivele secrete şi apoi se întorcea la Paris. Când ne-am întâlnit ultima oară, mergea în Egipt, la Alexandria. Am numit-o Vulpea Deşertului, după Rommel, fiindcă săpa în lucrurile petrecute în război.

— Secolul al paisprezecelea, Cel de Al Doilea Război Mondial, preotul care s-a spânzurat în livada noastră – a pomenit vreodată despre el?

— Niciodată.

— Vine acasă cu toate chestiile astea pe cap şi primul lucru pe care îl face e să-l întrebe pe Sam Turner despre vechea poveste cu preotul care s-a sinucis.

Simțeam cum îmi creştea nervozitatea şi nu puteam să mă controlez.

— Chiar înainte de a pleca în Egipt, eu o băteam la cap să-mi spună ce urmărea şi, în cele din urmă, s-a săturat de cicăleala mea. Mi-a spus să mă potolesc. Zicea că e mai bine să nu ştiu. „E mai sigur, Elizabeth, mi-a spus ea, e mai bine pentru tine să nu ştii.” Voia să mă protejeze – dar de ce?

Ei bine, s-a dovedit că de moarte. E ceva în legătură cu Biserica. Şi-a muşcat degetele, îngustându-şi ochii. Ceva *din interior…* ceva *îngrozitor* – iar ea a aflat…

— În secolul al paisprezecelea? Cineva vine din secolul al paisprezecelea şi o omoară? Sau, din partea cealaltă, cineva care vrea să fie papă o îndepărtează? Să fim serioşi, soră!

— Cu Biserica, Ben, nu se ştie niciodată. E ca o caracatiță. Dacă nu te prinde unul din tentacule, o va face altul. Apropo, ăsta era titlul noii cărți. *Caracatița.*

Am oftat de s-au scuturat geamurile.

— Măcar dacă am şti ce descoperise, atunci am avea un motiv. Nu ți-a spus, pentru că a crezut că te-ar fi pus în primejdie. Avea de gând să-mi spună mie, dar n-a mai apucat, fiindcă au ajuns-o ei. Dar trebuie să-i fi spus lui Lockhardt…

— Sau aşa au crezut ei. E acelaşi lucru.

— Poate cred că mi-a spus şi mie. La telefon, poate. E o idee foarte încurajatoare. Lockhardt şi Val… cât de apropiați erau?

— *Cred* că, până la urmă, ea ar fi părăsit Ordinul şi s-ar fi măritat cu el. Era un om bun. Reprezenta tot ce avea ea nevoie: deschidere, libertatea de a scrie şi de a cerceta, putere. Era puțin cam înfricoşător, dar…

— Ce vrei să spui?

— O, atât de influent, toate secretele pe care le ştia. Mie mi se pare cam înfricoşător. Lui Val, nu,

ei îi plăcea. El mi-a fost şi mie de mare ajutor. Mi-a oferit un apartament la Roma, mi-a facilitat o mulțime de cunoştințe... chiar şi cardinalul Indelicato, care e foarte, foarte greu de atins. Şi, desigur, era prieten apropiat cu D'Ambrizzi. Şi-a ridicat mâna, cu degetele încrucişate. Lockhardt, D'Ambrizzi şi umbra cardinalului, Sandanato. Şi Val. Ori de câte ori Lockhardt era la Roma, ieşeau împreună, toți patru. Un singur lucru o împiedica să se mărite cu Lockhardt...

— Tata.

— Exact. Nu ştia cum să se descurce cu el.

— N-avea nevoie de binecuvântarea lui...

— Ben, ea o *dorea!*

Era aproape ora două şi vântul nopții bântuia prin casă ca o stafie.

— De fapt, cum a ajuns Artie Dunn în povestea asta? a întrebat ea.

— Din întâmplare. I-am povestit despre întâlnirea de la Nassau Inn cu Piersică. De ce te strâmbi?

— Dunn e ca un joker în orice pachet de cărți.

— Îl cunoşti?

— I-am luat un interviu la Roma. Despre romanele lui şi locul lor în concepția lui despre preoție. E foarte fluent şi are multe cunoştințe. Nu trebuie decât să facă pe tipul obişnuit şi D'Ambrizzi îi trimite o limuzină. Îi cunoaşte pe toți, inclusiv pe Sfântul Părinte. Nu-mi vine să cred că Artie Dunn ar face ceva din întâmplare...

— Crede-mă, l-am întâlnit, pur şi simplu, accidental…

— Nu mă îndoiesc de asta. Vreau doar să spun că ce se vede cu ochiul liber e numai o mică parte din el. N-am cunoscut pe nimeni care să ştie exact *ce face.*

— Ştiu. Asta l-am întrebat şi eu ieri, şi nu mi-a răspuns.

Eram amândoi epuizați. Am făcut ordine în bucătărie, i-am luat geanta şi am condus-o în camera de oaspeți. Stăteam în cadrul uşii şi ea s-a apropiat de mine.

— Mă bucur că te-am văzut din nou, Ben. Şi-mi pare îngrozitor de rău.

M-a sărutat pe obraz.

Am închis uşa şi m-am dus să mă culc.

După prima întâlnire cu Elizabeth, amintirea tavernei lui Pete şi a parcului Gramercy acoperit de zăpadă mi-a revenit în minte. M-am întâlnit cu Val să luăm micul dejun la Waldorf. Elizabeth nu se trezise încă. Val m-a întrebat cum mă simțisem în seara dinainte. I-am spus că a fost minunat.

— Atunci de ce ai mutra asta lungă?

Am ridicat din umeri.

— Dimineața te trezeşti la realitate. Poate că m-am simțit prea bine aseară. Poate că nu-mi place faptul că nu pot face asta să dureze şi nu mă dau în vânt după bătrânețe.

— Se pare că te înțelegi bine cu Elizabeth. A

zâmbit senină. Mă bucur. Câteodată eu şi ea suntem atât de apropiate, încât mă înspăimântă; ne oglindim una pe alta. Ea e cealaltă ipostază a mea. Fiecare din noi ar putea foarte uşor să devină cealaltă, am putea să ne schimbăm viețile.

— E frumoasă. Ca şi tine.

Am zâmbit.

— Bărbații, a spus ea. Bărbații se îndrăgostesc tot timpul de Elizabeth. Nu e vina ei, dar asta a făcut-o bătăioasă E frumoasa presei din Roma. Faptul că e călugăriță pare cu atât mai provocator şi pasionant pentru bărbați. Asta o scoate din minți. De aceea mă bucur că şi-a permis să se distreze aseară.

— Are de gând să rămână călugăriță?

— Oare va rămâne vreuna din noi? Asta e întrebarea, Ben. Suntem prima generație de călugărițe moderne. N-avem nicio legătură cu obiceiurile mai vechi. Am ales să trăim în lume, dar nu după legile lumii. Într-un fel sau altul, suntem activiste şi niciuna din noi nu ştie dacă sau pentru cât timp Biserica ne va suportă Le dăm crampe la stomac tuturor birocraților din cler. Noi forțăm Biserica să se schimbe, dar nu într-un mod subtil, noi împingem tare… dar Biserica ne împinge întotdeauna înapoi. Dacă reuşim să-i scoatem de ajuns din minți, atunci ar fi bine să avem grijă Oricine se aşază în calea marii strategii – orice ar mai fi şi asta – trebuie să aibă grijă.

— Dar tu? O să rămâi?

— Depinde de presiune, nu-i aşa? Când te saturi până peste cap, pleci. Am sentimentul că Elizabeth o să rămână. Ea gândeşte în termenii adevărului şi ai dreptății, crede în miezul de bunătate al tuturor scopurilor Bisericii. Dar eu? Eu nu ştiu. Mie îmi lipsesc devotamentul ei intelectual şi implicarea ei filosofică. Eu sunt o pacoste, o egoistă nesuferită, o provocatoare. Dacă mă lasă să fiu în continuare ceea ce sunt, un fel de rotiță care zbârnâie, atunci s-ar putea să rămân călugăriță până la moarte.

Apoi s-a întins şi mi-a luat mâna, ca şi cum m-ar fi consolat pentru o suferință care ştia că mă aşteaptă. I-am spus să mănânce ouăle până nu se răcesc, pentru că plătisem zece dolari pe fiecare. Mai târziu am sărutat-o, i-am spus la revedere şi m-am întors la cabinetul meu de pe Wall Street.

„Le dăm crampe la stomac tuturor birocraților din cler. Noi forțăm Biserica să se schimbe, dar nu într-un mod subtil, noi împingem tare… dar Biserica ne împinge întotdeauna înapoi. Dacă reuşim să-i scoatem de ajuns din minți, atunci ar fi bine să avem grijă. Oricine se aşază în calea marii strategii – orice ar mai fi şi asta – trebuie să aibă grijă…”

M-am trezit din visele şi amintirile despre Val şi Elizabeth, luptându-mă să ies la liman. Era ora şase, întuneric şi vânt. Casa era străbătută de curenți. Mi-am tras plapuma până sub bărbie.

Eram pe jumătate adormit, o visasem pe Val, îi ascultasem glasul din trecut şi asta mă adusese în prezent. Cineva o împinsese, într-adevăr, înapoi. Teama pe care am simțit-o în vocea ei la telefon m-a făcut să cred că, orice a fost, a fost chiar mai rău decât se aşteptase.

Oare toate răspunsurile se aflau în servieta Vuitton?

Dacă era atât de importantă, dacă ea se temea că ei – *ei* – o urmăreau, atunci de ce i-a lăsat să pună mâna pe ea? De ce n-a ascuns-o undeva, în siguranță?

Viziunea mea asupra comportamentului lui Val suferea de lipsă de logică. Ea ştia că era în pericol. În mod sigur ştia că avea o adevărată bombă în servietă. Val nu era naivă, în niciunul din sensurile cuvântului. Cunoştea regulile jocului. Probabil că descoperise groapa cu cadavre… Totuşi, îi lăsase să pună mâna pe servietă.

Trebuia să fi lăsat o poliță de asigurare. Pentru cazul în care ar fi murit, ar fi fost ucisă, ar fi pierdut servieta…

Am sărit în sus ca un nebun. Bineînțeles! A avut nevoie de o ascunzătoare, de un loc în care cei răi nu vor căuta niciodată.

M-am dat jos din pat, mi-am tras pe mine halatul cel vechi şi am bâjbâit după lumină, tremurând, lovindu-mă de birou.

Camera de joacă!

Aerul era închis şi mirosea a pustiu, abajururile

căzuseră, un colț de tapet spânzura în afară. Uşa s-a deschis ca o poartă spre trecut. Aproape că puteam să o văd pe Val, într-o rochie scurtă cu guler înalt şi şosete albe, în colțul unde îşi ținea cărțile şi desenele. Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo, făcându-mi de lucru cu jocul de base-ball, răsucind indicatorul pe fotografia lui Joe Dimaggio şi spunându-i să nu mă mai deranjeze…

Se auzea un ronțăit, un foşnet, undeva în umbră. O veveriță a trecut ca o săgeată pe podea, a privit o clipă în căminul gol şi a dispărut în spatele unor cutii cu lucrurile lui Val, în colțul ei preferat, între bibliotecă şi fereastră. Am aprins lampa de deasupra capului. Formele întunecate s-au dezvăluit în lumină: maşina modelată după vechiul Buick, două biciclete, tabla, cutii îndesate cu cărți, toba mare care apăruse acolo într-o zi de Crăciun, Val bătuse cu disperare în ea, făcând un tărăboi drăcesc. Apoi îi găsise un rost mai bun.

Am traversat camera şi am îngenuncheat pe podeaua prăfuită, lângă tobă. Cineva fusese acolo înaintea mea. Ea lăsase ceva în vechea ascunzătoare, unde credea că ar fi fost în siguranță.

Praful era gros pe marginile tobei, dar tăblia dintr-o parte, cu clovnul rânjind desenat pe ea, fusese curățată. N-am reuşit să bag degetele sub tăblie, aşa că am folosit lopățica de nisip dintr-un set de jucării pentru plajă, am desprins-o şi am scos-o afară cu un zgomot îngrozitor. Dar

reuşisem.

Mi-am vârât braţul înăuntru şi mi-am simţit speranţele năruindu-se.

Locul era gol.

Dar nu putea să fie. Ea a fost aici. A îngenuncheat lângă tobă, a lăsat urmele degetelor în praf. A folosit vechea ascunzătoare…

Atunci am găsit-o.

Se mişca dintr-o crăpătura unde fusese prinsă. Aproape am dat-o deoparte, crezând că era o rămăşiţă din copilărie. Până la urmă, am scos-o din interiorul tobei.

— Ce faci? Exersezi la tobă?

Sora Elizabeth stătea în cadrul uşii. Purta o pijama în dungi şi îşi freca ochii căscând.

— Sunt moartă de foame, a spus ea. Se uita atent în frigider, făcând inventarul. Ouă, şuncă, curcan, brânză, ceapă, unt. Cred că putem scoate ceva din astea. Brioşe englezeşti. A privit împrejur, prin bucătărie. Îi dădusem un halat vechi de-al meu. Ea adăugase ansamblului şi o pereche de ciorapi trei sferturi de-ai lui Val. A observat tigaia de omletă atârnând într-un cârlig. A, mere. Am să rad şi nişte mere. Mi-a zâmbit. Cred că ştii că micul dejun e cea mai importantă masă din zi şi nu, nu mănânc aşa şi acasă. S-a apucat să spargă ouăle. Totul e din încheietură. Ca Audrey Hepburn în *Sabrina.* Deci, ce crezi despre astă?

Eu stăteam la masă, holbându-mă la fotografia

pe care o găsisem în tobă. Era foarte veche, îngălbenită şi crăpată, semănând cu una făcută de mama şi de tata la Lago Maggiore în ’36. Doar că nu erau mama şi cu tata. În poză erau patru bărbaţi. Timbrul micuț de pe spatele fotografiei era din Franța. Era o amintire din albumul altcuiva.

— Nu-mi spune absolut nimic. Patru țipi la o masă, cu mult timp în urmă. Seamănă cu un club – pereți de cărămidă, o lumânare în sticla de vin, multe umbre – o tavernă de pe malul stâng. Patru indivizi.

Ea tăia ceapa şi merele pe un fund de lemn. Se pricepea. Avea viteză. Şi n-am văzut nicio picătură de sânge. S-a aplecat ca să mai arunce o privire fotografiei.

— Cinci.

— Patru, am spus eu.

— Pun pariu că un alt individ a făcut poza. S-a uitat la mine, iar eu am dat afirmativ din cap. Pe unul dintre ei îl cunoşti. Cel de lângă al patrulea bărbat. N-avem cum să-l recunoaştem pe al patrulea, i se vede numai ceafa. Dar al treilea, de la stânga la dreapta, e din profil. Uită-te mai atent! Nu-ți spune nimic nasul acela?

Avea dreptate, îmi părea cunoscut, era cineva pe care ar fi trebuit să-l recunosc. Dar nu ştiam de unde să-l iau.

— Este adevărat, eu am avantajul de a-l vedea destul de des, dar un nas ca ăsta nu se schimbă. Terminase tăiatul. Am simțit mirosul untului care

se topea în tigaie. Apa fierbinte se prelingea prin cafea în filtru şi aroma umplea încăperea. Ea bătea şase ouă cu puțină apă într-un castron. E o ipostază mai tânără a părintelui Giacomo D'Ambrizzi.

— Bineînțeles! Fără mustață – când tata l-a adus acasă după război avea o mustață groasă, neagră, de bandit. Nu mai văzusem aşa ceva decât în filmele lui Cisco Rid. Dacă tot eşti aşa deşteaptă, ce sens are poza asta?

— Eu sunt doar bucătăreasa. Călea ceapa şi merele în unt. Stătea cu spatele la mine, făcându-şi treaba ca o profesionistă. Dar un lucru ştim cu siguranță. E o fotografie importantă. Ea a ascuns-o de toată lumea… în afară de noi doi.

— Pentru mine nu înseamnă nimic, am spus. Iar ea n-a aflat niciodată că eu ştiam de ascunzătoarea din tobă, n-avea de unde să ştie că am s-o caut acolo…

— Te înşeli. Val mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine, despre ziua în care ai găsit pulberea în pivniță…

— Nu se poate!

— Mi-a spus despre picioarele de lut, mi-a spus că ți-a ascuns cadoul de Crăciun în tobă şi că ți-ai dat seama de ascunzătoarea ei, dar nu ți-a arătat niciodată că aflase că ştiai. Punea acolo lucruri pe care voia să le găseşti – era un joc, Ben. Tu erai fratele mai mare şi îi jucai tot felul de feste, dar, de data asta, ți-a jucat ea una… S-a oprit

brusc. Ben, ea a pus poza asta acolo ca s-o găseşti, în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Şi ai găsit-o. Asta e cheia.

S-a întors la aragaz şi a turnat ouăle în tigaie.

— O poză cu D'Ambrizzi în tobă e *cheia?*

Ea amesteca ouăle în tigaie. Ființa asta incredibilă îmi stârnea din nou pofta de mâncare.

— Poate că nu D'Ambrizzi e important, a spus.

— Crezi că sunt ceilalți trei?

— Patru. Nu-l uita pe cel care a făcut poza.

Secretara tatălui meu, Margaret Korder, a venit pe la ora nouă şi s-a apucat să-şi facă meseria pe care o ştia atât de bine: a preluat toate obligațiile, m-a ajutat şi m-a apărat de presiunile lumii de afară, exact ceea ce făcea şi pentru tata de peste treizeci de ani.

Sam Turner a sosit împreună cu prietenul părintelui Dunn de la NYPD, Randolph Jackson, un negru care jucase cândva pentru Giants. Au stat de la prânz până la ora două, conducând mai mult o conversație decât un interogatoriu oficial. Jackson a băut suc de portocale şi s-a întrebat ce ar putea lega crimele lui din New York de cea a lui Sam din Princeton. Am decis că n-avea niciun rost să batem câmpii, depăşind cursul real al evenimentelor. M-am ferit să pomenesc ceva despre Biserică sau despre relația dintre Val şi Lockhardt, n-am adus în discuție nici servieta, cartea pe care o pregătea Val, secolul al

paisprezecelea, Cel de Al Doilea Război Mondial sau preotul care se spânzurase de mult în grădină. N-avea niciun rost să-i târăsc şi pe ei în interiorul Bisericii: ei n-ar fi ştiut ce să facă, iar eu n-aş fi ştiut cum să încep povestea.

Când se pregăteau să plece, Jackson fiind în mijlocul unei conversații cu sora Elizabeth, Sam Turner m-a luat deoparte şi mi-a spus că n-a putut găsi niciun dosar despre preotul spânzurat.

— Mi-am amintit numele, a spus el. Francez. Părintele Vincent Governeau. L-am sunat pe Rupe Norwich. I-a părut foarte rău când a auzit de sora ta, Ben. Rupe mi-a spus că a luat dosarul cu el când a ieşit la pensie. Nu mi-a venit să cred – Rupe n-a ieşit niciodată din litera legii. I-am spus că asta e o infracțiune, iar el mi-a zis să vin să-l arestez. Un tip nemaipomenit, bătrânul Rupe.

Jackson şi Turner nici nu ieşiseră bine, când eu şi sora Elizabeth am sărit în maşină şi am pornit spre țărmul din Jersey, la numai o oră depărtare. Era o zi rece şi cenuşie. Apa înghețase în petice pe drum, iar vântul şuiera răzbunător dinspre canale, pe deasupra câmpului maroniu şi aspru din cauza iernii timpurii.

Am găsit căsuța lui Rupe Norwich printre valurile de nisip ridicate din dune. Rafalele sărate săpaseră şanțuri adânci în zidurile văruite, dar casa şi pajiştea aveau acea curățenie riguroasa pe care o găseşti în locuințele bătrânilor ieşiți la

pensie şi care nu au altceva de făcut. Norwich avea cam optzeci de ani şi era bucuros de oaspeți. Pe mine mă cunoştea de când eram copil, îi părea îngrozitor de rău de Val şi m-a întrebat ce mai făcea tata. Se simțea aproape vinovat pentru ca el era atât de vioi, în timp ce Val era moartă şi tata bolnav.

— Eu nu decid ca tatăl tău soarta lumii şi a Bisericii, a spus el, agățându-şi degetele în bretele şi conducându-ne în camera de zi, înghesuita de prea multă mobilă şi supraîncălzită. Dar am rămas un om activ. Omul trebuie să-şi păstreze creierul treaz. Jocuri video, a spus el, arătându-ne computerul IBM, cu ele mă ocup zilele astea. Zbor în misiuni de luptă, joc golf şi base-ball, fără să ies din casă. Computerele sunt totul. Încerc să mă mențin la curent, ascult muzică: U2, Beastie Boys şi, bineînțeles, Springsteen, el e de aici, din Jersey. Pe urmă îmi scot vechile mele discuri Jed Weems 78, cu Perry Como. Aveți în fața ochilor un bătrân de optzeci de ani care încearcă s-o convingă pe nepoata lui de douăzeci şi opt de ani că încă mai ştie pe ce lume se află. Ciripea în continuare, bucuros că are cu cine să vorbească. Mama ei s-a îmbolnăvit de Alzheimer acum câțiva ani şi a murit, iar eu îmi văd de treburile mele – vedeți ce vorbăreț am devenit, nu mai pot să mă opresc, dar trebuie să demonstrez că valorez măcar doi bani. Sam Turner zicea că vă interesează tânărul Vincent Governeau. Sărman nenorocit.

După ce m-am instalat pe canapea, el s-a aşezat într-un balansoar. Trupul lui slab era îmbrăcat cu o bluza de trening şi ghete Reebok. A cercetat-o pe Elizabeth din cap până-n picioare şi s-a uitat de două ori la ea când i-am spus că e călugăriță.

— Sam spunea că s-ar putea să mai ai dosarul, am zis eu.

— L-am luat cu mine acum cincisprezece ani, pentru că nu voiam să-l hărțuiască şi pe Sam. Pe urmă mi-am zis la naiba cu el, nu voiam să mă hărțuiască pe mine în locul lui. Aşa că i-am dat foc. A izbucnit în râs. Am distrus dovada.

— Dovada a ce? a întrebat sora Elizabeth.

— Dovada a ceea ce astăzi s-ar numi o muşamalizare. N-am putut să uit niciodată. Aşa am fost educat. Treaba asta m-a învățat care îmi era locul în sistem. Erau o grămadă de indivizi mai importanți decât un polițist din Princeton. Una peste alta, s-a dovedit a fi o lecție valoroasă.

La acest gând, a zâmbit prietenos. Se vedea că nimic nu l-ar mai fi putut atinge acum.

— Şi ce anume era muşamalizat?

— Sora, nu e vorba numai de ceea ce era muşamalizat. Ci, mai ales, de către cine. Ben, nu cred că tatăl tău a aflat vreodată câte manevre s-au făcut în culise. Mi-a părut rău de el, a fost, probabil, prima dată în viața lui când nu a fost la curent. Eu eram adjunct, Clint O'Neill era şeful meu şi totul a venit de undeva de sus şi a aterizat în capul lui – într-o seară, când băusem vreo două

beri, a recunoscut că afacerea Governeau l-a băgat în mormânt. A fost obligat să accepte – nu poți să te împotriveşti unui guvernator, unui senator, unui arhiepiscop, mai mulți grei decât poți să vezi la un campionat…

— Toate astea pentru că un preot care preda arta unor şcolărițe a luat-o razna şi s-a spânzurat? m-am încruntat eu. Ce mare lucru?

— Problema e că nu s-a sinucis – doar dacă nu cumva a reuşit să-şi tragă una cu ciocanul în ceafă şi să se spânzure după ce era deja mort. Cam aşa trebuie să se fi întâmplat. Asta dacă nu a fost crimă, ceea ce, de fapt, a fost.

— Şi povestea asta n-a ieşit niciodată la iveală?

— Niciodată. A zâmbit, trecându-şi mâna prin părul alb, tăiat scurt. Şi niciodată n-o să iasă. Nu s-a făcut nicio anchetă. A devenit sinucidere după ce s-a întâmplat. Cum spuneam, tatăl tău s-a trezit cu un cadavru în grădină şi cu o grămadă de zvonuri, ştiți cum vorbesc oamenii. Şi s-a săturat, dar ce putea să facă?

— Ce fel de zvonuri?

— Îmi cer scuze, soră, dar cred că îți poți imagina şi singură…

— Călugărițe însărcinate, ascunse în mănăstiri, a spus ea. Cam aşa ceva?

— Sigur, a încuviințat Rupe Norwich, ce altceva? Oamenii insistă să rămână oameni, nu-i aşa?

— Nu cumva au crezut că l-a omorât o călugăriță?

— Nu, Ben. Unii spuneau că a lăsat vreo elevă însărcinată şi l-a omorât tăticu'. Vorbe goale. N-am găsit nicio armă – la naiba, nici n-am căutat. Înțelegeți? A fost o *sinucidere.*

— Nu-i de mirare că tata nu voia să vorbească despre asta. Bârfele l-au scos din minți. Ideea mi s-a părut amuzantă. Deci, de ce se interesa Val despre el acum?

Era o întrebare retorică, dar Rupe Norwich avea un răspuns.

— Te face să crezi că aflase ceva, a spus el. Sau avea măcar o bănuială, nu? O teorie, o suspiciune, poate. Totuşi, au trecut aproape cincizeci de ani… mult timp. S-au răcit urmele. A ridicat din umerii lui slabi, osoşi. Parcă a fost ieri. Bietul om. Eu spun că a avut ghinion, să fii omorât şi nimeni să nu-l caute pe criminal, să se spună prin dosare că te-ai sinucis. Mare ghinion, nu crezi? El, un preot?

Când am ajuns acasă, Margaret Korder avea totul sub control. Mai mulți prieteni de familie sunaseră şi ea se ocupase de toți. Pregătirile pentru înmormântare erau în curs: corpul avea să fie trimis a doua zi, iar înmormântarea trebuia să aibă loc în ziua următoare. Un om de la pompe funebre avea să treacă pe la noi ca să-mi arate diferite sicrie. I-am spus lui Margaret că aş vrea ceva simplu şi solid, iar ea putea să aibă grijă de tot. Tot ea pregătise şi înmormântarea mamei mele. Era un alt lucru la care se pricepea.

Părintele Dunn sunase din New York şi avea să sune din nou. Şi Piersică mă căutase. Aveam două mesaje de la biroul cardinalului D'Ambrizzi, din Roma. Aveau să revină. Primisem un telefon şi de la biroul Sfântului Părinte, dar, cum îşi exprimaseră deja condoleanțele, nu aveau de gând să mă mai sune.

— Nu trebuie să faci nimic, a spus Margaret. Totul e aranjat, am conectat robotul la telefon şi toate mesajele le preiau în camera mea de la Nassau Inn. M-am stabilit acolo pentru perioada aceasta. Tatăl tău se odihneşte liniştit la terapie intensivă. S-a trezit pentru un timp, a fost destul de amețit şi acum doarme din nou. Ne sună ei dacă apare vreo schimbare. Cam asta e.

— Margaret, eşti o comoară.

— Sunt plătită pentru asta, Ben, a spus ea cu un zâmbet trist. Fusese mereu la mijloc în timpul luptelor dintre mine şi tata, dar nu luase niciodată partea nimănui. Nu mi-a dat, de asemenea, decât sfaturi bune. Important e acum să ne păstrăm moralul ridicat şi să-l ajutăm pe tatăl tău să treacă prin asta.

— Şi să aflăm cine a omorât-o pe sora mea, am spus.

— Dar să ne ocupăm mai întâi de cei vii, a spus ea, întorcându-se spre Elizabeth. Doriți un ceai, soră? I-am trimis pe cei doi Garrity acasă. Erau prea agitați pentru gustul meu. Ea izbucnea tot timpul în crize de plâns şi suspine. Serios, n-am

mai putut să rezist. O ceaşcă de ceai s-ar putea să mă învioreze.

— Şi mie mi-ar prinde bine, a spus Elizabeth şi s-au retras amândouă în bucătărie.

Îmbrăcată în pantaloni largi, un pulover albastru gros şi papuci, îmi amintea tot mai mult de Val, ceea ce presupun că era şi bine, şi rău.

Am urcat la mine şi m-am cufundat într-o baie fierbinte timp de o oră, meditând la poza ascunsa de Val în toba şi la muşamalizarea uciderii preotului nostru sinucigaş. Oare fotografia era la fel de veche ca şi crima? Şi de ce era din Franța? Cine erau oamenii aceia – D'Ambrizzi şi mai cine? Ce o îndemnase pe Val să-l întrebe pe Sam Turner despre preotul spânzurat, care fusese, practic, ultimul ei gest de pe pământ. Ce voia să-mi spună? Şi cine ştia că nu era suficient să o omoare, ci trebuia să-i fure şi servieta?

Când am coborât, Margaret plecase la hotel, iar Elizabeth urmărea ştirile de seară, prezentate de Dan Rather.

— Te-au sunat de la biroul papei? Nu ştiu dacă trebuie să fiu impresionată sau îngrozită. Val nu putea să se numere printre favoriții papei.

— Ea, nu, dar tata, da. Mai mult sau mai puțin. Ți-e foame?

— Presupun că e o întrebare retorica. S-a ridicat şi a dus ceştile de ceai la chiuvetă. Dar, mai întâi, au deschis capela. Te superi dacă mă duc acolo câteva minute? Nu va dura mult, dar, să

recunoaştem, am nevoie de ajutor – de cel pe care îl pot primi acolo.

— Presupun că pentru asta e făcută. Vrei să te conduc?

— Nu, mă descurc. O să mâncăm ceva când mă întorc, bine?

În timp ce ea era în capelă, a apărut părintele Dunn.

— Am sunat mai devreme, a spus el, dar erai plecat. Înțeleg că ai un oaspete. O femeie remarcabilă. Unde ați fost? Era frig afară şi el se încălzea în fața focului din Sala Lungă. A aruncat o privire rugătoare spre masa cu băuturi şi eu am deschis sticla de Laphroaig. Bună idee, a spus el, pune-mi într-un pahar, te rog.

— Am făcut nişte cercetări, am spus eu.

— Despre viața şi opera părintelui Governeau?

— Numai despre moartea lui. I-am întins paharul şi mi-am turnat şi mie unul. Am dezgropat trecutul.

— *Ca şi* sora ta – şi? Şi?

Mi-a aruncat o privire stil Barry Fitzgerald.

— Nu s-a sinucis, am spus. Cel care era şef adjunct atunci zice că a fost crimă. Muşamalizată. Au intervenit guvernatorul, senatorul, arhiepiscopul, toți. Aşa că nu s-a mai făcut nicio anchetă.

Dunn s-a holbat la mine peste marginea paharului. A strâns din buze şi s-a aşezat, luând o înghițitură.

— Devine din ce în ce mai încurcată treaba. Am impresia că cineva a risipit toate fragmentele poveştii şi acum noi trebuie să o reconstituim. Te superi dacă vorbesc ca un scriitor? A scrie e o joacă de copii, dar e mult mai greu decât îşi închipuie amatorii. Ochii lui cenuşii stăteau nemişcați, parcă aşteptând ceva sau pe cineva. Am fost la New York. Nici acolo nu sunt veşti bune, deşi nu ştiu ce mai poate însemna bun. Chiar dacă până acum am mai avut îndoieli, trebuie să le uităm... s-a tras cu acelaşi pistol în sora ta, Lockhardt şi Heffernan. A luat încă o înghițitură şi m-a privit zâmbind, dar ochii i-au rămas la fel de înghețați. Dacă n-aş fi atât de viteaz, cred că aş începe să simt o răsuflare fierbinte în ceafă.

— Mă bucur că eşti atât de viteaz, părinte. Dar pe mine mă sperie de moarte conspirația asta criminală care se întinde peste jumătate de secol şi o ucide pe sora mea cu numai două zile în urmă. Apropo, ce-ți spune chestia asta?

Am scos fotografia din buzunarul cămăşii şi i-am întins-o. El a luat-o, i-a aruncat o privire fugară, a dus-o la masă şi a aşezat-o în lumină.

— De unde naiba o ai? I-am spus. A clătinat din cap şi a zis cu admirație în glas: Val a ascuns-o în *tobă.* Femeile sunt nişte ființe uimitoare. Pline de neprevăzut. Mă întreb de unde o avea...

— Îți spune ceva?

— Sigur. Tipul cu o banană în loc de nas e Giacomo D'Ambrizzi, bineînțeles. Poza e făcută pe

hârtie franțuzească. Aş zice că are vreo patruzeci de ani. Probabil că e din Cel de Al Doilea Război Mondial. Paris.

— Ai dedus o mulțime dintr-o poză veche şi uzată…

El a ridicat din umeri.

— D'Ambrizzi era la Paris în timpul războiului. Eu eram în armată, pe post de capelan. Am fost acolo după eliberare. Aşa l-am cunoscut pe D'Ambrizzi. Dar e la mintea cocoşului că poza e din acea perioadă, nu? L-am întâlnit atunci, o singură dată… şi apoi după mulți ani. Cât despre ceilalți? Ar putea fi oricine.

— Atunci de ce era atât de importantă poza asta pentru Val?

Dunn mi-a întins-o înapoi.

— Habar n-am, Ben.

Uşa din față s-a deschis şi Elizabeth a intrat în Sala Lungă. Era îmbujorată de frig şi vânt.

— Dragă soră Elizabeth! Dunn s-a dus la ea. Mai multe sentimente s-au oglindit pe chipul ei până când el a ajuns la ea şi atunci s-a hotărât pentru un zâmbet foarte slab. Îmi pare foarte rău de sora Valentine.

I-a luat mâna în palmele lui.

— Părinte Dunn, a rostit ea rece, dintre toți oamenii.

— Obsedat sexual, a spus Dunn, muşcând cu poftă din sandvişul cu şuncă. A aruncat o privire

scotchului de pe fundul paharului şi a râgâit uşor. Am să trec pe lapte. Posibil, pentru toată viața. S-a dus la chiuvetă, a vărsat conținutul paharului şi a turnat lapte în loc. Da, obsedat sexual, şi ăsta e un citat. Aşa a scris, negru pe alb. Pun pariu că n-ai citit recenzia ei la ultima mea carte, Ben, dar noi, autorii, le citim pe toate.

— Şi nu le uitați niciodată pe cele nefavorabile, am spus eu.

Sora Elizabeth stătea aplecată înainte, cu coatele pe masă şi bărbia odihnindu-i-se în palme.

— Dumneata ai numi-o nefavorabilă, părinte?

— Nu, Doamne fereşte! Aş numi-o recenzie care vinde cartea. Nici eu n-aş fi putut s-o fac mai bine. Şi cred că unii dintre colegii mei m-au privit cu respect reîmprospătat.

— Ca şi colegii mei, a spus ea. Am impresia că eşti foarte apreciat prin mănăstiri. Sexul e o afacere bună. Aşa că îmi rămâi dator.

— Dar chiar ai vorbit serios, soră?

— Obsedat sexual? Serios, părinte, aş minți eu? Mie mi se pare că întrebarea e dacă am avut dreptate. *Pari* destul de versat în domeniul sexului literar. A ridicat provocator din umeri. Poate că ai doar o imaginație bogată.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Imaginația ajută, nu crezi? De exemplu, ai menționat mănăstirile – dar, mă întreb, ce ştii dumneata despre viața din mănăstire?

— Destul, părinte, a zâmbit ea. Exact atât cât

îmi trebuie.

Am discutat, inevitabil, despre crimă, concentrându-ne asupra lui Val, încercând să ocolim durerea. La fel de inevitabil, Elizabeth l-a fixat pe Dunn cu o privire iscoditoare.

— Nu prea înțeleg cum te-ai implicat dumneata în povestea asta. O cunoşteai pe Val? Sau ai vreo legătură în Princeton?

— N-am întâlnit-o niciodată pe sora Valentine, iar Ben e primul Driskill pe care îl cunosc. Nu, am ajuns aici din întâmplare. Sunt doar un punct oarecare pe ecranul radarului, dar, după cum s-a dovedit, îl cunosc pe tipul din New York care anchetează crimele de acolo. M-am gândit că i-ar putea fi de ajutor lui Ben. Desigur, îl cunoşteam puțin pe Curtis Lockhardt.

— Scuză-mă, părinte, dar dumneata ai o parohie? Un birou? Trebuie să lucrezi undeva…

— A, oficial sunt legat de arhiepiscopia din New York. Cardinalul Klammer, Dumnezeu să-i odihnească sufletul – nu, nu te uita atât de speriată la mine, soră, e mort doar cu *spiritul* – Klammer se bucură de sfatul meu. Are mare nevoie de sfaturi. Poate ar trebui să scriu o comedie de situație. A surâs îngereşte spre ea. Uite ce e, soră, nu sunt o companie prea uşoară, dar stăpânii noştri profită din plin de ea. Locuiesc aici, în Princeton, şi am un apartament în New York. Într-un fel. Sunt o persoană incomodă, dar am o minte de care Biserica are oricând nevoie…

— Şi ce fel de minte este asta?

— Vicleană? în momentul de față ai putea spune că sunt ochii şi urechile cardinalului Klammer. Mai ai şi alte întrebări, soră? Poți să le dai drumul.

Zâmbea, dar era evident că se săturase.

— Sunt doar curioasă, a spus ea. Trebuie să fie foarte obositor să trăieşti două vieți, preot şi romancier.

Ea nu dădea înapoi numai pentru că el era preot şi bărbat. Împreună, ea cu Val fuseseră, probabil, calvarul şovinilor din Roma. Biserica abia tolera femeile cu influență şi privilegiul de a-şi spune părerea. Dar lui Dunn îi plăcea schimbul acesta de replici.

— Rezist şi eu cum pot, a spus el. Studiez Biserica aşa cum un om de ştiință studiază o secțiune pe o lamelă la microscop…

— Dar omul de ştiință nu e condus de substanța de pe lamelă.

— Unu la zero pentru dumneata, soră. Dar eu studiez felul în care Biserica reacționează la presiune. Mai întâi, e propriul meu caz. Am observat cum se comportă indivizii şi mecanismul față de mine. Apoi i-am urmărit față în față cu activiştii, începând cu Berriganii şi sora Valentine şi continuând cu militanții pentru drepturile homosexualilor… Biserica e un organism uriaş. Deranjează-l şi începe să se agite, provoacă-l, amenință-l şi se luptă pentru a se apăra. În ultimele zile, Biserica a fost înghiontită destul de

tare. Şi-a ridicat sprâncenele cenuşii, stufoase. Ochii lui gri, imobili, au clipit. Şi iată-mă şi pe mine. Urmărind. Cercetând. E o muncă de-o viață.

— Biserica a fost înghiontită, am spus. Presupun că Val a înghiontit-o, făcând organismul să se agite. În cazul acesta, n-am văzut noi cum ripostează Biserica pentru a se apăra?

Sora Elizabeth a clătinat din cap.

— Dumnezeu ştie că nu vreau să iau apărarea Bisericii, de asta poți să fii sigur. Dar nu pot să cred că Biserica ar recurge la crimă. Nu în secolul al douăzecilea. Biserica nu a angajat un asasin să facă lucrurile astea oribile…

— Dar ce e Biserica? am întrebat. Oameni. Dintre care unii au mult de pierdut.

— Dar mai sunt şi alte căi de a rezolva problema.

— Să fim serioşi, Elizabeth! Biserica a ucis dintotdeauna oameni, am spus. Prieteni şi duşmani. Dovezile noastre ne arată că a fost un preot…

— Putea fi oricine, a spus ea, îmbrăcat în preot – mărturia călugăriței nu rezistă. Nu trebuie să ne lăsăm înşelați! întotdeauna există cineva care vrea să pună în umbră Biserica, s-o doboare la pământ…

— Dar, am protestat eu, cine altcineva ar fi putut s-o urmărească pe Val? Pe cine deranja ea, dacă nu Biserica?

— Tocmai asta e – *nu ştim, Ben!*

— Ascultați, a spus Dunn, eu am încercat sa

privesc totul ca pe unul din subiectele romanelor mele. Hai să o facem aşa cum trebuie. Ce ziceți – vreți să mă urmăriți? Ceasul deşteptător de pe frigider ticăia puternic. Afară, burnița se pornise din nou, lovind în ferestre. Haideți să vedem ce avem aici.

Am spus că sunt de acord şi m-am uitat la Elizabeth. Dunn o deranja şi nu voia să-i acorde încrederea ei – a noastră. Dar am simțit că rolul şi poziția lui în structurile puterii Bisericii o fascinau. Mi-am dat seama şi că ea considera că noi doi, care împărtăşeam dragostea pentru Val, eram o echipă. Nu dorea ca părintele Dunn să mă târască pe cine ştie ce drumuri primejdioase, înşelătoare. Nu voia ca el să despartă echipa noastră de acasă.

— Sigur, a spus ea, în cele din urmă. Dacă tu vrei să te joci, am să mă joc şi eu.

Atitudinea iconoclastă a lui Dunn o obliga să ia apărarea Bisericii. Ea a simțit-o şi s-a hotărât.

Ne-am întors în Sala Lungă, unde ardea focul şi aveam o masă lungă, cu scaune tapițate, şi un casetofon. Am pus concertul pentru violoncel al lui Elgar pe CD şi am apăsat butonul de pornire. Muzica tulburătoare a umplut încăperea, iar noi ne-am tras scaunele în jurul mesei: un avocat, un jurnalist şi un romancier, trei oameni care trăiau din capacitatea lor de a organiza fragmente disparate în informații utile.

Am început cu itinerarul lui Val. Paris, Roma,

Alexandria, Egipt, Los Angeles, New York, Princeton. După ce Lockhardt coborâse la patinoarul din Rockefeller Center, ea rămăsese în limuzină. Faptele arătau că ajunsese acasă la ora trei şi trei sferturi, în acea ultimă după-amiază.

A dat două telefoane: unul lui Sam Turner, în legătură cu preotul spânzurat, şi celălalt mie, la New York. La acea vreme, Lockhardt şi Heffernan fuseseră omorâți de către „preotul" ucigaş. Sora Elizabeth a insistat să punem ghilimelele.

La un moment dat, în timp ce se afla în casă, Val a ascuns fotografia de la Paris, din război – cel puțin, aici o plasa Dunn – în tobă, probabil cu intenția de a fi descoperită de mine, dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva: ştia că era în primejdie chiar şi în Princeton şi se bizuia pe mine să fac ceva după ce aveam să găsesc fotografia. În poză erau patru bărbați, unul dintre ei fiind D'Ambrizzi. Un altul făcuse poza, şi Elizabeth l-a inclus în grup. Oare ce făcea acest instantaneu atât de important? D'Ambrizzi îşi mai amintea de el?

După aceea Val s-a dus în capelă – pe la cinci şi jumătate, şase – unde a fost omorâtă cu acelaşi pistol cu care fuseseră ucişi Lockhardt şi Heffernan. Cu siguranță, de către acelaşi om, care lăsase în urmă o fâşie dintr-o pelerină neagră – după opinia lui Dunn, o pelerină de preot.

Apoi ucigaşul s-a întors în casă, a găsit servieta lui Val şi a luat-o cu el.

În sfârşit, Rupe Norwich ne spusese că preotul

spânzurat fusese, de fapt, omorât în 1936 şi o muşamalizare pornită de undeva de sus transformase crima în sinucidere. De ce se temeau? Pe cine protejau?

Când am terminat, aveam, într-adevăr, faptele limpezi în minte, dar, după cum a observat părintele Dunn, ele puteau alcătui o mie de scenarii. Focul ardea mocnit, poliţistul de gardă veghea afară, iar nouă nu ne mai rămăsese altceva de făcut decât să încercăm să dormim puţin.

5
Driskill

Părea sfâşiat.

Aceasta a fost prima impresie pe care mi-a lăsat-o monseniorul Pietro Sandanato. Părea sfâşiat, ca şi cum din cauza unui accident de fizionomie, cursul vieţii lui ar fi fost pentru totdeauna stabilit dinainte, ca şi cum puterea de decizie i-ar fi fost negată prin simpla realitate a chipului său. Semăna cu unul dintre acei sfinţi renascentişti torturaţi care apar în nenumărate tablouri, agăţate pe pereţii nenumăratelor muzee: o convenţie artistică. Desigur, pe de altă parte, semăna şi cu un mare mafiot pe care l-am cunoscut cândva. Sensibil, preocupat, istovit, cu fâşii roşiatice dedesubtul ochilor care ardeau ca antracitul în spatele pleoapelor grele, întunecate.

Avea înfăţişarea unei statui de Giacometti: slab,

cu un ten oacheş şi neted de copil, pâr drept şi negru, o aluniță solitară pe obrazul stâng care trăda o mască, altfel, perfectă. Purta gulerul preoțesc, un pardesiu negru aruncat pe umeri, un Borsalino întunecat şi mănuşi negre, pe care şi le-a scos atunci când părintele Dunn l-a condus prin foaier şi ne-a făcut cunoştință. Era după prânz, iar Dunn îl aşteptase la Aeroportul Kennedy şi îl adusese cu maşina în Princeton.

— Domnule Driskill, a spus Sandanato încet, cu vocea uscată din cauza drumului lung şi obositor, vă transmit mesajul celei mai adânci compasiuni din partea bunului prieten al surorii dumneavoastră, cardinalul D'Ambrizzi, ca şi din partea Sanctității sale, papa Callistus. Durerea noastră față de această tragedie e profundă. Şi eu am cunoscut-o pe sora dumneavoastră, bineînțeles.

I-am condus în Sala Lungă şi sora Elizabeth a intrat din postul de comandă al lui Margaret Korder. Sandanato s-a întors spre ea şi şi-au strâns mâinile.

— Ce tragedie, soră, a murmurat el.

Doamna Garrity a servit cafeaua şi, după ce Sandanato a refuzat invitația la masa, eu am rămas tăcut, urmărind discuția celor trei profesionişti ai Bisericii. Nu eram prea atent la ce spuneau. Sandanato urma să-mi fie oaspete pentru câteva zile şi eu încercam să-l cântăresc. Chipul, ținuta corpului, ochii lui iscoditori au

declanşat o reacție în lanț de legături în mintea mea, ecleziastice şi romane, acum atât de străine de viața mea. Mă tot întorceam la sfinții agonizând din galeriile de muzeu, la chipul lui Hristos cu coroana de spini şi sângele picurându-i pe frunte, pe care mi-l aminteam din coridorul întunecat de la şcoală, la statuile încordate ale lui Giacometti, dar îmi aduceam aminte şi de personajele secundare cu care Fellini umplea decorul, reconstituind dintr-o tuşă sau două lumea Vaticanului. Părul lui strălucea ca sticla. Cât timp l-am privit, a fumat trei țigări. Mâna îi tremura uşor, semănând cu un arc atât de puternic încordat, încât părea gata să se rupă, provocând o catastrofă.

În cele din urmă, domnul Garrity i-a dus bagajul în cameră, iar oaspetele l-a urmat, un spectru întunecat încălțat cu mocasini Gucci. M-am adresat lui Artie Dunn:

— Tu nu dormi niciodată?

— Patru ore pe noapte îmi ajung. Somnul celor drepți. Mai trag din când în când şi câte un pui de somn pisicesc, ceea ce îmi aduce aminte de Hairball. Trebuie să plec.

— Poftim? a spus Elizabeth.

— Hairball. Pisica mea. O cheamă Hairball. Timp de doi ani n-a avut niciun nume – apoi mi-a picat fisa. Pisica mea e ca un ghemotoc de păr în stomac. În afară de asta, chiar seamănă cu un chist. Un animal foarte enervant. Dar nu mă

provoca…

— Crede-mă, n-aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut, a spus ea. E dezgustător.

— Aşa zic şi eu. Dunn i-a zâmbit. Trebuie să merg să hrănesc mica bestie.

După ce a plecat, ea s-a întors spre mine.

— Ce omuleț bizar! Are el un plan al lui – aş da orice ca să-l aflu. Are ceva ce mă sperie.

— Apropo de bizar, înspăimântător sau orice altceva, am spus, povesteşte-mi despre Sandanato. El ce face?

— Nu l-am văzut niciodată fără D'Ambrizzi – vreau să spun că D'Ambrizzi l-a creat, lui îi datorează cariera. D'Ambrizzi l-a scos dintr-un orfelinat, l-a crescut, iar acum depinde de el în fiecare clipă. Sandanato e ajutorul lui în lupta cu cardinalul Indelicato.

— Pentru ce se luptă?

— Viitorul Bisericii, natura Bisericii. Sunt la cuțite de când se ştiu, se înjunghie de peste cincizeci de ani, cel puțin, aşa spune lumea. Şi acum – ei bine…

A ridicat din umeri şi s-a apucat să rearanjeze florile uscate dintr-o vază de aramă, pe o măsuță.

— Şi acum ce? Ştiu că nu mai fac parte din cercul interior al Bisericii, mi-am pierdut legitimația de membru, dar poți să ai încredere în mine…

— Am crezut doar că nu te interesează subiectul.

— Pune-mă la încercare, soră.

— Voiam să spun doar că e ciudat cum au trecut amândoi, timp de cincizeci de ani, prin toate bătăliile, victoriile, înfrângerile şi remizele şi au ajuns în acest punct – doi bătrâni aflați la un pas de marele triumf, coroana papală.

— Dar nu sunt prea bătrâni? Niciunul nu poate conduce Biserica în secolul viitor…

— Amândoi sunt viguroşi, a spus ea, iar vârsta nu e chiar atât de importantă. Sarcina lor e să stabilească prioritățile, să aşeze Biserica pe calea cea bună. Şi, ca să fiu sinceră, nu prea avem candidați puternici mai tineri. Poate Federico Scarlatti, dar el e prea tânăr, are numai cincizeci de ani.

— Deci, Sandanato e un fel de conducător de campanie al lui D'Ambrizzi?

— Ştii că nu aşa merg lucrurile, Ben…

— Pe naiba! Îți răceşti gura degeaba cu iezuitul ăsta bătrân, Elizabeth.

Ea mi-a zâmbit îngăduitor.

— Eşti imposibil, dar presupun că te mândreşti cu asta. În orice caz, nu Sandanato ar fi omul potrivit. El e mai degrabă şeful personalului. Dacă insişti să găseşti un conducător de campanie, presupun că era Curtis Lockhardt. E doar o presupunere, dar cu întâlnirea asta dintre Heffernan şi Lockhardt, cred că e una bună.

— Şi ce concluzie decurge de aici? Că cineva care nu vrea să câştige D'Ambrizzi…

— Dumnezeule, nu *câştigi* coroana papală, nu e

un meci de fotbal!

— Ba bine că nu, soră. Deci, cineva i-a omorât pe Lockhardt şi Heffernan pentru a diminua şansele lui D'Ambrizzi. Ți se pare plauzibil?

— Mi se pare absurd! Serios, Ben, nu suntem într-unul din romanele lui Dunn, orice ar spune el!

— Absurd? Mie mi se pare absurd faptul că trei oameni au fost uciși cu sânge rece. Dar să fie uciși şi fără rost – *asta* chiar că e absurd. A fost un motiv, soră, crede-mă. Şi sunt al naibii de curios care anume. Vreau ca omul care a omorât-o pe sora mea să plătească, dar nu-l vom găsi până nu aflăm motivul. Iar în lumea Bisericii s-ar putea să merite să ucizi pentru coroana papală.

Eram încordat şi am mers prea departe, mult mai vehement decât intenționasem. Furia îşi arăta colții, luându-mă şi pe mine prin surprindere. Aveam senzația că văzusem pentru o clipă fiara cu ochi roşii ascunsă în spatele fațadei de normalitate a psihicului meu.

Ea mi-a aruncat o privire grea, stând cu brațele încrucişate pe piept. Rotițele se învârteau în capul acela regal şi, în cele din urmă, şi-a scuturat coama aurie. Cântărise situația. Chipul i s-a îmblânzit, ca şi cum ar fi fost dispusă să-mi acorde încă o şansă.

— Cu toate astea, a spus ea, *sună* absurd. Îi cunosc pe oamenii aceştia. Nu sunt criminali, Ben. Nu pretind că ştiu ce s-a întâmplat aici. Dar nici

nu mă grăbesc să trag concluzii care par că vă fascinează, pe tine şi pe Artie Dunn. Să zicem că încerc să-mi păstrez mintea deschisă.

— Doar atât cât să nu fie goală, am spus.

Ea a izbucnit în râs, renunțând la luptă şi semănând din ce în ce mai mult cu Val.

— Cauți cearta cu lumânarea.

— Ai dreptate, am spus. Bineînțeles că o caut.

— Ei bine, presupun că am fost avertizată. Eşti fratele lui Val.

— Şi fiul tatălui meu. Nu uita asta. Înăuntrul meu e un ticălos necruțător. Trebuie să răzbat prin situația asta. Nici măcar n-am început să înțeleg că a murit – vezi, soră, încă nu ştiu ce am de gând să fac în legătură cu asta. Adică, ştiu, dar nu sunt sigur cum am s-o fac – suportă-mă pentru un timp. Vorbeşte cu mine, mai spune-mi câte ceva despre Sandanato, iar eu o să-ți dezvălui ce am observat la el. Vorbeşte cu mine, soră!

Ea a suspinat.

— Ei bine, nu ştiu ce să cred despre bunul monsenior. Câteodată am impresia că e un adevărat membra al cercului interior al Bisericii, tehnocratul perfect, rece, calculat, un om care ştie cum funcționează sistemul şi poate să-l facă să joace după cum îi cântă el… dar în ziua următoare sunt sigură că e un om absolut religios, un călugăr. Mănăstirile îl fascinează, şi poate că acolo e locul lui. Oricare ar fi adevărul, pentru Sandanato Biserica e lumea, şi lumea e Biserica.

Asta e diferența dintre el şi D'Ambrizzi. Cardinalul e conştient că există o Biserică şi o lume şi, cel mai important, ştie că prima trebuie să trăiască în cea de-a doua. Cardinalul D'Ambrizzi e, probabil, persoana cea mai legată de lume pe care am întâlnit-o vreodată.

— Par o pereche cam ciudată.

— În cele din urmă, a spus ea, uitându-se pe fereastră la capela sumbră, aşezată în iarba înghețată, cu acoperişul strălucind alb, cred că Sandanato este conştiința lui D'Ambrizzi. Desigur, Val îl considera pe Sandanato un fanatic, un maniac.

Amintindu-şi, a izbucnit în râs.

Liniştea s-a aşternut în încăpere. Întunericul de afară mi se părea sinistru, iar umbrele se strângeau asemenea unei oştiri duşmane. Mă gândeam la Val, imaginându-mi ce fel de om era capabil s-o omoare. Mă întrebam ce aş fi în stare să-i fac dacă l-aş găsi.

Ea a aprins o lampă, apoi încă una. O rafală de vânt a suflat în cămin, împrăştiind cenuşa de jur-împrejur.

— Voiai să-mi spui ceva în legătură cu el, a rostit ea moale.

— Da, sigur. E îndrăgostit de tine, soră Elizabeth.

Ea a deschis gura, apoi a închis-o şi a roşit uşor. Pentru o clipă a rămas mută.

— Asta e absurd, Ben Driskill. Ridicol! E o

nebunie! Nu-mi dau seama cum ai ajuns la o asemenea tâmpenie.

— Calmează-te, soră. Era doar o observație trecătoare. E evident. Nu putea să-şi ia ochii de la tine mai mult de cinci secunde. Mie mi s-a părut destul de drăguț.

— Oh! Mi-a spus Val cât de enervant poți să fii, dar asta…

— Soră, n-am spus că *tu* eşti îndrăgostită de *el.* Linişteşte-te!

Ea şi-a dat ochii peste cap, încă îmbujorată.

— Mai ai o lecție sau două de învățat, prietene.

Apoi a înaintat de-a lungul camerei şi s-a oprit pentru a mă privi încă o dată înainte de a pleca. Nu i-a trecut prin minte nicio replică pe care să mi-o arunce în ultima clipă şi a dispărut. Am auzit-o urcând scările.

Propria mea furie se topise pentru un moment. M-am întors la gândurile mele despre asasin. Oricine ar fi fost şi oriunde ar fi fost.

Tata stătea culcat între cearşafurile albe şi reci, pământiu la față. Avea ochii închişi, dar pleoapele i se zbăteau încet, asemenea unor aripi subțiri. Camera arăta ca într-o melodramă de televiziune, cu monitorul numărând regulat bătăile inimii, ca un fond muzical. Era o rezervă pentru o singură persoană, simplă şi utilitară, fiind, oricum, cea mai aproape de confortul unui apartament prezidențial. Chiar aşa, conectat la aparate şi

arătând mai mult mort decât viu, era un specimen extraordinar. Masiv, solid: mă aşteptam să arate bătrân, fragil şi slăbit, aşa cum fusese când îl ţinusem în braţe la capătul scărilor. Dar mă înşelasem. Presupun că se simţea mult mai bine decât atunci.

Nu vederea tatălui meu m-a deranjat, ci călugăriţa în haine negre aplecată asupra lui, ca un înger al morţii care încerca să-l atragă de partea ei.

Sora care mă condusese pe coridor era o femeie grasă, roşie în obraji şi îngăduitoare. S-a dus la pat, i-a şoptit ceva călugăriţei, iar aceasta, o femeie în vârstă, a dat uşor din cap şi s-a strecurat pe lângă mine, lăsând în urmă un miros curat, de săpun, care mi-a amintit de călugăriţele din copilărie. Când a trecut pe lângă mine, cu straiele cernite foşnind, mi s-a părut că am auzit-o spunându-mi numele, doar Ben, însă a dispărut, şi sora îmi vorbea cu un glas jos, bine exersat.

— Se odihneşte foarte bine. Nu mai e în comă, dar doarme foarte mult. E conectat aici sus – a întins mâna către aparate – şi putem să-l supraveghem din cabina noastră. Nici nu mai era nevoie să-l ţinem la terapie intensivă. Doctorul Morris o să-i dea drumul într-o zi, două. Doctorul vrea să vă vadă, domnule Driskill. Ei bine, a continuat ea, controlând firele de care era legat tatăl meu şi aranjând pernele cu un gest reflex, acum vă las singuri câteva minute.

— Soră, l-ați văzut pe preotul care era cu mine? Vrea să vorbească cu tata…

— O, mă tem că numai rudele au voie…

— Atunci, poate îmi spuneți şi mie ce fel de rudă îmi e călugărița aceea care se învârtea pe deasupra tatălui meu înainte de a-şi fi dat măcar sufletul?

— Păi, nu ştiu. A fost aici în fiecare zi, dimineața şi după-amiaza. Am presupus, nu ştiu, cred că i-a dat voie cineva…

— Vedeți, preotul acesta e un emisar de la Roma, trimisul personal al papei Callistus. Nu cred că putem să-l trimitem înapoi la Roma cu mâinile goale, nu-i aşa?

— Bineînțeles, domnule Driskill.

— V-aş rămâne recunoscător dacă ați afla cine este călugărița aceea.

— Desigur, domnule Driskill.

— Acum lăsați-mă cu tatăl meu, vă rog.

A plecat, închizând uşa după ea, iar eu am rămas cu spatele la fereastră, umbra mea odihnindu-se pe chipul lui.

— Asta ți-o spune bătrânul încurcă-lume. Bun băiat, Ben. Ochiul stâng al tatălui meu s-a deschis încet. Sfatul meu e să nu faci niciodată un atac de cord. Ai impresia că te loveşte o rachetă în piept. Să n-o faci decât cum trebuie şi dacă ai grijă să-ți încasezi banii.

— Pari destul de întremat, am spus eu. M-ai speriat de moarte.

— Când am căzut pe scări?

— Nu, acum când ai vorbit. Nu mă aşteptam…

— Totul e prefăcătorie, a spus el.

— Cum adică?

— Umorul meu. Mă simt îngrozitor. Ca să ridic braţul stâng, îmi trebuie o jumătate de zi. Cu doctorii nu vorbesc prea mult. Mă obligă să mă ridic şi să alerg pe loc, sadici nenorociți. Respira cu un zgomot ciudat, superficial şi repede. Ben, o visez tot timpul pe Val… Mai ții minte ziua în care Gary Cooper v-a făcut portretul, amândurora?

— Exact la asta mă gândeam şi eu zilele trecute.

— La naiba, visele mele sunt pline de morți. Val, Gary Cooper, mama ta… A tuşit moale. Mă bucur că eşti aici, Ben. Hai, sărută-l pe tatăl tău.

M-am aplecat şi mi-am lipit obrazul de al lui. Era cald, uscat şi nebărbierit, ceea ce i-ar fi putut da culoarea aceea cenuşie.

— Dă-mi mâna, Ben, a spus el, şi eu i-am dat-o. Eşti un tip dificil, Ben. Ştii şi tu. Dificil. Presupun că aşa o să rămâi. M-am ridicat şi i-am spus că, probabil, firea mea nesuferită făcea parte din farmecul meu. Sigur, sigur, a spus el.

— Te vei bucura să afli că trimisul papei aşteaptă afară.

— O, Doamne, sunt chiar atât de grav bolnav?

— A venit şi pentru Val. Doi dintr-o lovitură.

— Ben, eşti un profanator. Un păcătos. Mi-e frică.

— Ştii foarte bine că n-o să plece până nu te vede.

— Presupun. Ei bine, Ben, eşti mulţumit că sunt încă sănătos şi la fel de rău? Am dat afirmativ din cap. Nu fi atât de străin. Mă întrebam când ai să vii.

— Mi-au spus că eşti în comă. I-am zâmbit. Ai noroc că am venit şi acum.

— Mare noroc.

A zâmbit stins.

— Cine e călugărița asta care se învârte pe aici?

A clătinat din cap.

— Dă-mi nişte apă, Ben, te rog.

I-am ținut paharul de plastic până când a sorbit puțină apă cu paiul. Apoi a spus:

— Să-l chemăm pe trimisul papei. Sunt foarte obosit. Mai vino să mă vezi, Ben.

— O să mai vin, am spus.

Aproape ieşisem din cameră, când a vorbit din nou:

— Ben… se aude ceva în legătură cu criminalul? Val, Lockhardt, Andy… au prins pe cineva?

Am clătinat din cap.

— Aceeaşi armă, totuşi. Acelaşi criminal.

A închis ochii. Eu m-am întors în camera de aşteptare.

Sandanato fuma o țigară, privind în curtea bătrânei clădiri de cărămidă roşie. Ploaia se transforma treptat în lapoviță, iar luminile străpungeau întunericul care se lăsa. Dormise puțin, dar nu arăta deloc mai odihnit. Era departe de Roma şi fiecare milă se oglindea pe chipul lui.

— S-a trezit, am spus. Nu scăpați ocazia.

S-a uitat în ochii mei, a stins țigara şi a pornit pe coridor.

Elizabeth s-a întors în sala de aşteptare, însoțită de călugărița în vârstă din camera tatălui meu. Contrastul era izbitor. Femeia mai bătrână, eram sigur, nu-şi putea închipui să ducă o viață ca cea a lui Elizabeth. Elizabeth s-a uitat la mine şi i-a spus călugăriței:

— Trebuie să-l cunoaşteți pe acest specimen decăzut.

— O, da, a spus ea. Chipul ei era atât de frumos, ca formă şi alcătuire, încât părea un bibelou vechi a cărui vârstă îi mărea considerabil valoarea. Părul îi era ascuns, desigur, şi fața încadrată în alb. Fiind atât de frumoasă acum, mi-am imaginat cât de minunată trebuie să fi fost cândva. Întotdeauna am avut norocul de a le întâlni numai pe cele frumoase. Iar pe cele cu negi pe nas şi barbă le uit mereu. Îl cunosc pe Ben de patruzeci de ani. Ochii îi râdeau. Dar se pare că el m-a uitat.

Mi-am amintit într-o fracțiune de secundă, o pâlpâire a memoriei.

— Să vă uit? Sora Mary Angelina? Ce idee! Sora Mary Angelina m-a ajutat să trec de prima mea criză de credință.

— Păcat că n-a putut să te urmărească toată viața, să te ridice de fiecare dată când ai căzut, a spus sora Elizabeth, zâmbind dulce, cu ochii strălucind.

— Ce vrei să spui, Benjamin? Sora Mary Angelina m-a fixat cu o privire plină de curiozitate. Oare ce am uitat?

— Într-o zi, la şcoală, m-am săturat până peste cap de toată povestea. Dumneavoastră mi-ați tras o riglă peste degete, iar eu am fugit, m-am ascuns în grădina şcolii, apoi era să cad, şi dumneavoastră m-ați înhățat. Mi-am închipuit că sabia se ridicase deasupra capului meu… dar, în loc de asta, dumneavoastră triați luat în brațe, m-ați mângâiat şi mi-ați spus că totul o să fie bine. Niciodată nu mi-a trecut. Şi cred că niciodată n-am înțeles ce s-a întâmplat. Aşa că puteți fi sigură că n-am să vă uit, soră.

— Ce ciudat, a spus ea. Eu nu-mi amintesc deloc. Nimic. Dar am aproape şaptezeci de ani şi memoria s-ar putea să-mi joace feste.

— Presupun că pentru dumneavoastră era o treabă obişnuită.

— Este adevărat, am avut foarte mulți elevi de-a lungul anilor.

— Nu ştiam că îl cunoaşteți atât de bine pe tata.

— Şi pe tatăl tău, şi pe mama ta. Da, am fost prieteni dintotdeauna. În ziua în care tatăl tău s-a îmbolnăvit şi l-ai adus aici, eu eram în vizită la doamna Francis – a fost un şoc cumplit. Tatăl tău, ei bine, lumea se aşteaptă ca oamenii de genul lui Hugh Driskill să trăiască veşnic. Mi-a căutat privirea, apoi s-a întors spre Elizabeth. Aşa sunt unii oameni. Parcă le lipseşte gena morții… dar,

fireşte, când e vorba de asta, suntem toți în aceeaşi oală, nu-i aşa? A suspinat, afişând un zâmbet de călugăriță. Mă bucur că te văd, Ben. Ai compasiunea mea cea mai adâncă. Sora Valentine era un copil foarte dulce. Cel puțin, tatăl tău îşi revine destul de repede. Am să mă rog pentru voi toți.

Când am rămas singuri, Elizabeth m-a apucat de mânecă şi, când m-am uitat la ea, îmi zâmbea timid. În clipa aceea m-am întrebat ce m-aş fi făcut fără ea.

— Val obişnuia să mă tragă de mânecă, am spus.

— Îmi pare rău.

Mi-a dat drumul.

— Nu, am spus eu. Mi-a plăcut. M-am simțit... bine.

— Acum ai de gând să te porți cum trebuie?

Vocea ei era moale, blândă.

— De ce să încep tocmai acum? am întrebat. E cam târziu pentru asta.

Când eram în maşină, mi-a venit o idee.

— Sora Mary Angelina, am spus. Mă întreb dacă l-a cunoscut pe părintele Governeau. Dacă ea era pe acolo atunci şi dacă lui îi plăceau femeile, poate că l-a cunoscut. Sau e o tâmpenie?

— Mă întreb, a spus ea.

Nu voia să mă lase să dorm. Îmi ardea nopțile, întunericul, ideea însăşi de odihnă. Închideam

ochii şi chipul ei apărea ca şi cum ar fi venit spre mine în vis. Dar nu era un vis. Eram dureros de lucid, iar Val exact aşa mă voia.

Aveam impresia că îmi lăsase un răgaz de câteva zile, ca să trec peste şocul morții ei. Iar acum mă invada cu toate forțele. „Gata cu jelitul, îmi striga. Acum, frate, ce ai de gând să faci? Un ticălos mizerabil îmi trage un glonț în cap şi tu nu faci nimic'?“ în imaginația mea ea nu îşi bătea joc de mine, nu glumea: voia un răspuns. Era o ființă fremătând de viață şi de nerăbdare. „Eu mi-am îndeplinit misiunea, îmi spunea ea, mi-am asumat riscul şi am fost omorâtă pentru asta, dar ți-am lăsat destule indicii ca să dezlegi misterul. Am atras atenția asupra părintelui Governeau, am ascuns fotografiam tobă... Acum, pentru numele lui Dumnezeu, mingea e în terenul tău, ridic-o şi fugi... O, Ben, de ce nu pot să ajung la tine, eşti un mare nătăfleț... Fii curajos pentru mine, Ben, ridică tot iadul pe pământ!”

Spre miezul nopții, când toată casa era adormită, m-am săturat de surioara mea moartă. Până şi fantoma ei era gălăgioasă. Ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla. Moartă, era la fel de activă ca întotdeauna, insistentă, hotărâtă. M-am ridicat şi mi-am pus pe mine un halat. Dar ea nu avea de gând să mă lase în pace şi, în timp ce vorbeam cu mine însumi, m-a întrerupt. „Mâine mă îngropi, Ben, mă îngropi... atunci voi fi moartă cu adevărat, moartă, moartă pentru totdeauna...”

— Nu-mi arunca povara asta pe umeri, am murmurat. Niciodată n-o să mă eliberez de tine, o ştim amândoi, şi nici n-aş vrea să fie altfel.

Am auzit-o spunându-mi că sunt un nătăfleț, şoapta stingându-se în depărtare.

Simțeam nevoia să beau ceva. Poate că avea să mă ajute să adorm sau să o adoarmă pe Val, dacă fantoma ei nu era altceva decât o proiecție a psihicului meu. Am coborât scările, ascultând casa cum scârțâia şi gemea în bătaia vântului, cu toate stafiile bântuind prin ea.

Lumina era aprinsă în Sala Lungă.

Sandanato stătea într-unul din fotoliile de piele de culoarea muştarului, cu spatele la căminul rece.

— E îngrozitor de frig aici, am spus.

Pe masa de lângă el era o sticlă de coniac. Un pahar ținut cu amândouă mâinile i se odihnea pe piept. În scrumieră ardea o țigară. Încet, şi-a îndreptat privirea spre mine. Pleoapele îi erau lăsate şi fața îi era descompusă de nesomn. Nu s-a arătat surprins de apariția mea.

— N-am putut să dorm, a spus el. Mă tem că am găsit sticla de coniac. Eu v-am trezit?

— Nu, nu, nici eu n-am putut să dorm. Mă gândeam la înmormântarea de mâine. Va fi o nebunie aici. Jumătate din cei care vor veni aşteaptă ca sora mea să se ridice din morți şi să anunțe mântuirea pentru toți catolicii credincioşi,

cealaltă jumătate îşi închipuie că ea a încheiat un pact cu diavolul şi a ajuns direct în flăcările iadului. Mai mult sau mai puțin. Nervii mei sunt încordați la maximum.

El a clătinat din cap.

— Se pare că aveți la fel de multe probleme ca şi mine – îmi permiteți să vă ofer un pahar din propria dumneavoastră sticlă, domnule Driskill?

— Chiar vă rog. Mi-a turnat o cantitate generoasă şi eu i-am sugerat să mai toarne. Şi... gata. S-a oprit şi mi-a întins paharul. Mulțumesc, monseniore. Să ne doboare somnul cât mai repede.

Am ciocnit pentru asta.

— Pot să vă întreb, dumneavoastră sunteți pictorul? E o lucrare remarcabilă. Extraordinară. Are sentiment şi spiritualitate.

Preț de o clipă nu mi-am dat seama la ce se referea, apoi a tras un fum de țigară şi a întins mâna spre capătul încăperii. Atunci am văzut. Îndepărtase pânza de pe şevalet. Desigur, nu avea cum să ştie că tata nu dădea voie nimănui să vadă tablourile la care lucra. M-am străduit să văd pânza prin lumina slabă care izvora din lampa de pe măsuță.

— Tata. El e pictorul.

— Are un simț dramatic extraordinar. Şi o viziune justă asupra istoriei Bisericii. A pictat vreodată marile ruine ale mănăstirilor? Sunt nişte alcătuiri dramatice incredibile... Dar tabloul

acesta e foarte bun. Nu l-ați văzut niciodată?

— Trebuie să recunosc că nu. Nu ne arăta niciodată lucrările lui înainte de a le termina.

— Atunci acesta va fi secretul nostru. Vanitatea unui artist adevărat. S-a ridicat din fotoliu, silueta conturându-i-se în lumină. Avea nasul uşor acvilin. Pe față îi apăruseră picături de transpirație, deşi în cameră era frig. Veniți, priviți mai de aproape! Cred că vi se va părea deosebit de fascinant – dacă încă vă mai interesează lucrurile catolice.

A expirat un nor de fum care i-a învăluit trăsăturile.

— Încă?

— Sora dumneavoastră mi-a spus că ați fost o vreme iezuit. Şi apoi – a ridicat din umeri – v-ați îndepărtat.

— Ce delicat spus!

— Ah. Trebuie să recunosc că ea a spus-o într-o formă mult mai populară. Sora dumneavoastră are – avea – un limbaj foarte colorat.

— Sunt convins că avea. *Ştiu* că avea.

— Spuneți-mi, de ce ați părăsit seminarul?

— Pentru o femeie.

— Şi puteți să spuneți că a meritat?

— Nu scrie în dosarul meu?

— Haideți, fiți serios! Ce vreți să spuneți? Nu există niciun dosar…

— Lăsați. Era doar o remarcă de miez de noapte…

— Deci, a meritat femeia aceasta?

— Cine ştie? Poate că într-o zi voi afla.

— Aud cumva goarna regretului?

— Am impresia că m-ați înțeles total greşit, monseniore. Am plecat din cauza Fecioarei. N-am mai putut să suport minciuna şi restul piesei de teatru…

— Şi acum vă întrebați dacă a fost un motiv destul de bun ca să plecați?

— Singurul meu regret e că am folosit-o pe ea ca pretext. Erau multe motive mai bune.

Zâmbetul lui şi-a pierdut aerul îndepărtat.

— Gata cu autobiografia. Veniți să vedeți tabloul tatălui dumneavoastră.

Ne-am dus la şevalet, am aprins încă o lampă şi l-am văzut pe împăratul Constantin privind semnul din cer. În stilul lui puternic, primitiv, de povestitor, tata surprinsese momentul care a schimbat istoria Occidentului pentru totdeauna. Monseniorul Sandanato admira pânza, cu bărbia sprijinită în palmă, privind prin valurile de fum, şi a început să vorbească, de parcă eu n-aş mai fi fost acolo, de parcă ar fi povestit unui păgân ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă pe drumul spre Roma. Vorbea despre Biserica scăldată în sânge…

Istoria Bisericii fusese întotdeauna o tapiserie împodobită cu fețe contorsionate şi trupuri jupuite, îmbibate în sângele ambiției neînfrânate,

al lăcomiei şi corupției, al intrigilor, conspirațiilor şi oştirilor mărşăluind. Întotdeauna fusese necesară stabilirea unui echilibru între lucrurile lumeşti, rău şi putere, pe de o parte, şi bunătate, altruism, credință şi speranță, pe de altă parte, speranța şi promisiunea care ajutau oamenii să îndure o existență, altfel, imposibil de îndurat. Indiferent cine erau cei torturați şi ucişi la un moment dat, oamenii erau cei care o făceau, oamenii şi nu credința pe care o reprezenta Biserica. Oamenii erau şi buni, şi răi, dar credința în faptul că Iisus murise pentru păcatele noastre, că omul slab şi neputincios fusese mântuit prin Hristos – mesajul credinței cântarea întotdeauna mai mult. Binele era întotdeauna mai puternic, cel puțin aşa ne învățau ei, dar câteodată această axiomă era pusă la grea încercare. De cele mai multe ori, după părerea mea.

— Până în ziua de 27 octombrie a anului 312, spunea Sandanato, a fi creştin era relativ simplu, dacă nu chiar o treabă plăcută. Puteai să fii dat ca hrană leilor sau să-ți petreci toată viața cu lanțuri la picioare, puteai să fii omorât în bătaie de o bandă de romani, pe o alee pustie, doar pentru plăcerea sportului, sau puteai să te trezeşti crucificat la marginea unui drum roman, servind drept exemplu pentru alții, dar, cel puțin, ştiai cu siguranță cum stăteau lucrurile între tine şi restul lumii. Bogăția, puterea şi plăcerea erau rele... existența ta era alcătuită numai din sărăcie,

credința în Dumnezeu şi speranța mântuirii.

Dacă asta era viziunea lui Sandanato despre o prelegere în miez de noapte, trebuia să recunosc că mă antrenase şi pe mine. N-avea niciun sens să neg că mă simțeam ciudat de plăcut. Mă făcea să gândesc din nou ca un catolic.

27 octombrie 312.

Constantin, un german în vârstă de treizeci şi unu de ani, vorbind fluent şase limbi, un rege războinic şi păgân, care stăpânea Occidentul din Scoția până la Marea Neagră, se pregătea pentru o bătălie crucială la unul din marile poduri ale Romei, Milvius. Când s-a lăsat noaptea, ştiind că zorii aveau să aducă o luptă sângeroasă, Constantin a avut o viziune… şi lumea a devenit după aceea cu totul alta. Pe cerul sângeriu, în strălucirea amurgului, el a văzut crucea lui Iisus şi a auzit un glas, aşa cum a auzit şi Pavel pe drumul spre Damasc. „Sub acest semn vei învinge.” În dimineața zilei următoare el s-a aruncat în luptă, alături de soldații care aveau scuturile şi capetele cailor pictate cu semnul crucii. Şi a câştigat. Roma era a lui şi el ştia de ce. Puterea lui Iisus îl purtase către victorie.

28 octombrie 312.

Încă leoarcă de sudoare, scăldat în sânge şi plin de noroiul luptei, el a cerut să fie dus în regiunea Trastevere a Romei, unde un omuleț îngrozit a fost adus înaintea sa. Era papa Miltiade. Miltiade, care îşi petrecuse întreaga viață ascunzându-se de frică

să nu fie capturat şi, inevitabil, executat, se temea acum de ce era mai rău. Era atât de incult, încât a avut nevoie de un traducător pentru a înțelege latina clasică perfectă a lui Constantin. Tremura din toate încheieturile în fața teutonului înalt şi blond. Dar mesajul era limpede. Aproape că a leşinat când a auzit.

De acum înainte totul avea să fie altfel, nou, mai bine. Roma avea să fie creştină. Împăratul avea să poarte un piron de la crucificarea lui Iisus în coroană şi un altul avea să fie transformat în zăbală pentru calul său, pentru a-l avea tot timpul cu el în bătălie.

În ziua următoare, Constantin şi familia lui, împreună cu Miltiade şi întâiul său preot, Silvestru, au trecut călare pe lângă arena lui Caligula, templele lui Apolo şi Cibele, spre cimitirul de pe coasta Colinei Vaticanului, unde Constantin a îngenuncheat în rugăciune deasupra oaselor lui Petru şi Pavel. În timp ce suita lui străbătea cimitirul, împăratul şi-a schițat planul: o biserică în numele lui Petru avea să fie ridicată aici, deasupra rămăşițelor lui, iar osemintele lui Pavel aveau să fie mutate la locul unde fusese omorât, pe drumul către Ostia, unde avea să fie ridicată o altă biserică. Dar asta nu era tot. Constantin avea acum o misiune de îndeplinit. Suita s-a îndreptat spre colina Laterano, înțesată de palatele vechilor familii romane, Laterani. Constantin a deschis larg porțile: „De acum

înainte aceasta este Casa lui Miltiade şi a tuturor urmaşilor binecuvântatului apostol Petru.”

După cincisprezece luni, Miltiade a murit şi Silvestru a devenit papă, fiind încoronat de Constantin. Silvestru, primul papă cu adevărat secular, a prevăzut, cu o acuitate ce o depăşea cu mult pe cea a lui Miltiade, soarta nouă şi ireversibilă a Bisericii. Silvestru a fost cel care a stabilit legătura dintre Biserică şi imperiu, garantând prin aceasta răspândirea Bisericii în toate colțurile acestuia. Silvestru a fost cel care a ascultat confesiunea lui Constantin. Silvestru a fost cel care şi-a dat seama că Iisus Hristos nu trebuie să aştepte a doua venire pe pământ pentru a triumfa. Iisus Hristos putea să conducă lumea prin puterea Romei, să fie stăpân prin urmaşii lui Petru.

— Timp de trei secole noi abia am existat în lume, spunea Sandanato, vânați, martirizați, ascunşi. Acum Silvestru avea marea şansă de a crea o Biserică *mondială.* Iisus îi vorbise lui Constantin, îl convertise, iar Constantin era calea spre convertirea restului lumii. Spiritul fusese acum legat pentru totdeauna de bogăție, fast şi putere. Sprijinit de Constantin, Silvestru putea acum să audă cuvintele pe care Iisus le adresase cândva lui Petru pe muntele Hermon.

Sandanato s-a oprit şi m-a privit, aşteptând ca din memoria mea catolică să iasă la lumină citatul. Nici eu nu ştiu cum, dar acesta s-a ridicat

din străfundurile întunecate ale subconştientului.

— „Şi îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, am recitat eu. Orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri. Orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri.”

— Exact, a spus Sandanato. Pentru prima dată în istorie, urmaşul lui Petru avea o putere pe care toată lumea o putea înțelege. Bineînțeles că el, o dată cu Biserica, i-a căzut victimă. Mai mult decât oricând, în secolele care au urmat, violența ne-a urmărit, nu ne-a lăsat nicio clipă de linişte... E prețul lui Constantin, spunea Sandanato. Din moment ce am acceptat puterea seculară, a trebuit să plătim şi tributul secular. O dată cu puterea au venit şi vânătorii de putere, provocatorii, cei care ne-ar fi despuiat cu plăcere de aliațele noastre militare şi de vastele bogații aflate la dispoziția noastră. Istoria noastră e o istorie a amenințărilor pe care le-am înfruntat şi a compromisurilor pe care am fost obligați să le facem. Dar până acum, domnule Driskill, am ştiut întotdeauna ce se întâmplă. Vă amintiți, desigur, luna aceea infernală a lui august 1860...

Cum era firesc, mi-o aminteam foarte bine, aşa cum mulți seminarişti erau obligați să o facă. Atunci lumea se întorsese, în sfârşit, împotriva Bisericii. Dar ceea ce s-a întâmplat în vara aceea lungă, pregătită în urmă cu mai bine de un secol, începuse de fapt în 1823 şi continuase timp de

douăzeci şi trei de ani, sub pontificatul lui Leon al XII-lea, Pius al VIII-lea şi Grigorie al XVI-lea, douăzeci şi trei de ani de opresiune papală şi dictatură în oraşul Romei şi în statele papale, unde domneau regii-papi. Aproape un sfert de milion de cetățeni au fost condamnați la moarte, la închisoare pe viață sau au fost exilați pentru comiterea unor delicte politice – adică pentru că au provocat neplăceri Bisericii. Cărțile erau cenzurate, oamenii nu aveau voie să se adune în grupuri mai mari de trei persoane, călătoriile erau drastic scurtate, iar tribunalele erau pretutindeni în sesiune pentru a aplica cele mai severe pedepse acuzaților. Procesele se desfăşurau în întregime în latină, în consecință oamenii înțelegeau foarte rar de ce erau acuzați. Dreptatea a încetat să mai existe în timpul acestor papi, fiind înlocuită de capriciu – Leon al XII-lea a reintrodus Inchiziția şi torturile ei inumane – şi de papi care nu ascultau glasul supuşilor lor. Fiecare piață din oraş era împodobită cu o spânzurătoare, gata oricând să-i primească pe cei care intrau în conflict cu Biserica.

Societățile secrete proliferau. Crimele au devenit un mod de viață. Atunci când oamenii din Bologna, de exemplu, s-au răsculat, represiunea a fost brutală. Trupele austriece păreau tot timpul gata să răspundă la apelul papei, trecând granița statelor papale pentru a exersa arta războiului asupra rebelilor. Dar fluxul istoriei a copleşit

vechile metode şi în 1843 poporul – *prostimea,* în ochii Bisericii – a cucerit Roma.

Pius al IX-lea a fost ales papă în 1846 şi lumea pe care a moştenit-o era una disperată, cel puțin văzută de la fereastra palatului pontifical. Garibaldi şi Mazzini erau în plină glorie şi, la puțin timp după ce a urcat pe tronul lui Petru, Pius a fugit din Roma, noaptea, în trăsură ministrului Bavariei, nu s-a oprit până la Napoli şi apoi a trecut dintr-o ascunzătoare în alta, pentru că romanii proclamaseră republica, renunțaseră simbolic la papă, uciseseră preoții şi jefuiseră bisericile. Abia după patru ani a putut să se întoarcă la Roma, atunci când armata franceză a cucerit oraşul. Mazzini a fugit în Elveția, Garibaldi s-a întors în munți. Pius al IX-lea s-a întors, într-adevăr, sprijinit de o putere străină, dar adevărul era – şi Pius îl cunoştea – că inscripția de pe Palatul Laterano nu mai putea fi ştearsă.

Pius al IX-lea îşi începuse domnia cu un val de popularitate şi îi răspunsese încercând să ofere poporului ceea ce dorea. I-a izgonit pe iezuiți, a dat cale liberă publicării unui ziar popular, a distrus ghetoul, a recunoscut utilitatea unei căi ferate în statele papale, a proclamat o constituție civilă – toate în efortul de a şterge urmările ultimului sfert de secol. Dar nu a mai rămas nimic. Istoria a trecut peste el ca un tăvălug. Poporul dorea viitorul, nu trecutul, iar viitorul nu însemna pentru ei să se afle în proprietatea papei, ci să

aparţină noii naţiuni italiene.

În trecut, când lumea încălca teritoriul papalităţii, exista întotdeauna o ripostă lumească, o armată la care se putea apela oricând. Silvestru I, Leon al III-lea, Grigorie al VIII-lea, Clement al VII-lea – toţi au rezistat atacurilor laicilor chemând la ordine o armată sau alta, dar în 1869 nu mai rămăsese nimeni care să sară în ajutorul papei, nicio armată care să salveze instituţia papală. În capitalele Europei se luase o hotărâre *de facto:* papalitatea era terminata. *Times* din Londra vorbea despre „sfârşitul venerabilei instituţii". Când am studiat pentru prima oară această perioadă, îmi amintesc că m-am întrebat uimit dacă tata ştia că situaţia Bisericii fusese cândva atât de disperata. Mi se părea imposibil ca o astfel de situaţie să fi existat fără ca el să-mi spună, să mă avertizeze, dar, desigur, el făcea tot ce-i stătea în putinţă ca aşa ceva să nu se mai întâmple.

Niciodată, în secolele care trecuseră de la viziunea lui Constantin, lucrurile nu fuseseră atât de grave, dar Pius mai avea un as în mânecă şi se vedea obligat să-l joace. S-a întors la puterea pe care Iisus i-a dat-o lui Petru, puterea spiritului. În iulie 1869, episcopii au adoptat principiul infailibilităţii şi al primatului, după cum îl numea Biserica. Acum papa nu mai era capabil să greşească în probleme de morală şi credinţă, toată lumea trebuia să i se supună. Primatul spunea că învăţăturile şi autoritatea lui nu pot fi încălcate

sau înlocuite de niciun om sau grup de oameni din întreaga lume creştină. Biserica îşi declarase conducătorul, autoritatea spirituală supremă pe pământ, provocând pe oricine avea curajul să o conteste sau să o ignore.

Ceva umbrea totuşi această victorie şi nimeni n-o ştia mai bine decât Pius. Lupta pe plan spiritual fusese, poate, câştigată, dar războiul împotriva lumii seculare fusese pierdut.

Nu era numai o metaforă. Lupta era reală, iar francezii, retrăgându-se din fața armatei prusace în august 1870, părăseau Roma în ziua de nouăsprezece. Numai armata de patru mii de oameni a generalului Kanzler mai stătea între integritatea ultimului papă-rege şi armata națională italiană, de peste şaizeci de mii de oameni, a generalului Cadorna, aflată la mai puțin de o zi de zidurile Romei. Pius, nemaiavând cui să ceară ajutor, a ordonat numai o rezistență formală şi apoi capitularea.

Regele Victor Emmanuel, în fruntea noii sale națiuni, câştigase. Roma avea să fie capitala întregii Italii. În ziua de douăzeci, la răsăritul soarelui, artileria italiană a pornit focul.

După mai puțin de cinci ore, steagul alb a fluturat pe domul Sfântului Petru.

În octombrie a avut loc un plebiscit în toate statele papale. Au fost 132 681 de voturi în favoarea unirii cu Republica Italiană şi numai 1505 împotrivă. În primăvara anului 1871,

parlamentul italian a acordat suveranitatea papei asupra unei lumi reduse, alcătuită din Vatican, Laterano şi reşedința de vară de la Castel Gandolfo. Atunci şi pentru tot restul vieții lui, Pius a răspuns cu amărăciune: „Voi fi un prizonier."

Abia în 1929, când Pius al XI-lea a încheiat un acord cu Benito Mussolini, semnând pactul de la Laterano, Biserica a devenit din nou liberă să-şi impună voința în lumea puterii, finanțelor şi politicii.

Bricheta micuță, de aur, a lui Sandanato a sclipit. Am simțit aroma țigărilor Gauloise şi valul de fum atingându-mi fața.

— Violența nu e o noutate, a spus el, o ştim foarte bine. Violența din sânul Bisericii exercita o deosebită fascinație asupra surorii dumneavoastră. Cel puțin, aşa mi-a spus Eminența sa. Toți a trebuit să suportăm, dar acum a întrecut măsura, nu credeți? Şi nu putem să ne identificăm duşmanul. Vedeți, în trecut am ştiut întotdeauna cine ne erau adversarii. Dar acum avem trei morți, suntem speriați şi n-avem nicio armată la ordinele noastre, care să vină să ne salveze… s-au dus vremurile acelea. Suntem singuri, neînarmați, într-o lume întunecata. L-am simțit zâmbind trist, în ciuda cuvintelor sumbre. Părea mai destins când vorbea despre violență. Poate că voia şi el ca totul să iasă la lumină. Eram în mijlocul unei crime. Şi-a ridicat paharul cu coniac. Era aproape patru, în dimineața

înmormântării surorii mele, iar eu eram, în sfârşit, obosit, pregătit pentru somn. La naiba cu duşmanii noştri, a încheiat.

L-am privit tăios.

— Asta poți s-o mai spui o dată, prietene.

Înmormântarea surorii mele a trecut într-o ceață de activități pe care le-am îndeplinit ca un robot. Totul se întâmpla undeva departe de mine. Mi-am jucat rolul şi, spre surpriza mea, totul a ieşit bine. În orice caz, n-a fost rău, de vreme ce mă aflam înconjurat de catolici cu ochi de vultur, de ritualul lor prețios şi de slujba de înmormântare. Desigur, am primit răspunsul standard, despre celebrarea vieții celui care era oaspetele de onoare, de curând dispărut dintre noi. Timp de aproape un sfert de veac toate astea mi se păruseră nişte relicve, dar niciodată sentimentul n-a fost mai puternic decât la înmormântarea mamei mele. Viața ei nu fusese o cauză potrivită pentru celebrare, singură, tristă şi în pragul nebuniei, cum trăise.

Înmormântarea lui Val a fost altfel. Viața ei fusese demnă de celebrare, moartea ei era demnă de răzbunare.

Piersică a ținut slujba la mica biserică din New Pru. Mulțimea a rămas jos, vreo cincizeci-şaizeci de oameni, majoritatea fiind puternici, mai puternici sau foarte puternici. Reprezentantul preşedintelui, doi guvernatori, trei senatori, câțiva membri ai cabinetului, avocați, adjuncți şi toată

suita de indivizi care sunt convinşi că ei fac pământul să se învârtă. Erau şi cinci sau şase echipe de televiziune, pe care poliția încerca să le țină departe. Margaret, părintele Dunn, sora Elizabeth şi cu mine ne-am străduit să menținem lucrurile sub control, însă evenimentul era considerat „public".

Nu-l mai văzusem niciodată pe Piersică la lucru şi eram impresionat. Pentru el era, probabil, o încercare neînchipuit de grea. Mirosul de tămâie – rămas neşters timp de atâția ani – umplea încăperea. Sicriul lucea mat, ca aurul înnegrit de fum, iar ei recitau polologhia pe care o cunoşteam de mult. Pentru prima oară după mulți ani, am primit comuniunea şi totul a fost deosebit – fără să îngenunchez la altar, aşa cum făceam înainte, am primit nu numai pâinea euharistică, dar şi sângele lui Hristos. Părea ireal. Pentru numele lui Dumnezeu, surioara mea zăcea acolo.

Am rostit panegiricul: fratele supraviețuitor şi celelalte. A fost un succes, judecând după suspinele, zâmbetele şi aprobările pe care le-am observat. Propriile mele sentimente nu s-au oglindit în cuvinte. Val s-ar fi distrat auzindu-mi panegiricul blând şi pios, o glumă între noi, ca atâtea altele. Altfel, nu m-aş fi descurcat. N-aş fi ales tocmai acest public pentru a-mi deschide sufletul. Când am terminat, s-a intonat un imn, apoi oamenii s-au împrăştiat, spectacolul fiind aproape de final.

Val a fost îngropată în cimitirul de lângă biserică. Pietrele de mormânt erau foarte vechi. Acolo era locul de veci al familiei Driskill. Mama se afla acolo, alături de părinții tatălui meu. Şi acum, Val. Mai era loc pentru tata şi pentru mine. Nu aveam nevoie de monumente grandioase: doar pietre aspre la căpătâi. Faptele noastre, spunea tata, aveau să fie monumentul nostru. Îmi aducea aminte de poemul „Ozymandias", pe care îl învățasem la şcoală. „Cercetează-mi faptele, tu, cel atotputernic, şi nu deznădăjdui..."

Vântul era tăios şi rece, iar eu nu aveam de gând să stau acolo, clănțănind din dinți, cu lacrimile înghețându-mi pe obraji, ca să văd sicriul înghițit de pământ. Ura irațională pe care o simțeam, văzând-o pe Val îngropată, mă deranja: ura care izvora din credința infantilă, dar nezdruncinată, că Val, conştientă şi vie, era țintuită acolo în nopțile reci, de smoală, care aveau să vină. Am părăsit micul grup de prieteni de familie, care asistau la desfăşurarea ultimului act al dramei, şi am început să hoinăresc de unul singur. Sora Elizabeth şi Margaret au rămas cu ei.

M-am trezit lângă gardul negru de fier, sub norii cenuşii şi amenințători, la marginea cimitirului. Dincolo de el era un mănunchi de pietre funerare aflate în paragină. Am deschis poarta şi am păşit dincolo. Nu observasem niciodată acele sărmane pietre de mormânt, dar acum ceva – subconştientul sau, poate, soarta – mă chemase la

ele.

Mormântul părintelui Vincent Governeau era năpădit de scaieți şi buruieni, piatra era răsturnată, iar numele şi datele lui erau mici, abia vizibile... 1902-1936. El nu avea dreptul la un mormânt pe pământul consacrat.

Cred că am stat acolo mai mult decât mi-am dat seama, fiindcă slujba de la mormânt se încheiase, şi sora Elizabeth venise lângă mine. S-a aşezat în genunchi să vadă ce-mi atrăsese atenția. Purta o versiune modificată a uniformei tradiționale a Ordinului, pe care o găsise în şifonierul lui Val. Văzând-o îmbrăcată aşa, n-am putut s-o recunosc de la început. Semăna cu altcineva, cu o persoană deghizată. Când a citit numele de pe piatră, şi-a ridicat mâna la gură.

— O, Doamne!

— Bietul de el, am spus eu. Poți să-ți imaginezi ce fel de înmormântare i-au făcut bunii părinți ai Bisericii. I-au şters toată viața cu buretele, l-au aruncat într-o groapă, prefăcându-se că nici n-a existat. Pentru că s-a sinucis. Când, de fapt, a fost omorât. Soră, locul lui e în cimitir, nu aici la periferie...

Mergând înapoi prin cimitir, ea m-a luat de braț.

— Te-ai descurcat foarte bine acolo sus, Ben. Val ar fi fost...

— Pe jos de râs. Nu-ți face iluzii.

— Cu toate astea, te-ai descurcat minunat. Ar fi fost mândră de tine.

— Vrei s-auzi ceva drăguț?

— Ce?

— Nici măcar nu-mi amintesc ce-am spus.

— O, Ben. Dacă ai fi pe jumătate atât de dur pe cât vrei să pari, te-aş urî.

— Atunci nu te apropia prea tare, draga mea. Val ştia adevărul despre mine. De-asta a lăsat fotografia.

— Mă întreb…

— Toată viața ei, Val a luptat pentru ceea ce a crezut că era bine. Dacă o priveşti din partea cealaltă, descoperi că era un înger răzbunător. Era mult mai dură decât mine.

— Poate că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat…

— Ai cunoscut-o. Tu *ai cunoscut-o.* E mai bine să recunoşti. Şi acum pregăteşte-te pentru distracția de acasă.

— Ai văzut-o pe sora Mary Angelina?

— N-am prea văzut nimic.

— Spunea că vine direct de la tatăl tău. El i-a cerut să se întoarcă şi să-i spună cum a fost.

— Ce-i asta, soră? O idilă de iarnă?

Casa era înțesată de oameni pe care abia îi cunoşteam. Mă îndoiam că Val ar fi cunoscut mai mult de unul din zece dintre ei: erau cunoştințele şi prietenii tatălui meu. Comunitatea bancară, pensionarii de la CIA, Universitatea Princeton, candidații la Preşedinție de atunci şi de acum,

Biserica, legea – toți consumau în forță curcan, şuncă şi băuturi alcoolice, ca nişte refugiați din Eldorado. Soții Garrity chemaseră personal suplimentar. Era imposibil de suportat.

Părintele Dunn îl conducea pe enormul arhiepiscop cardinal Klammer de la un grup la altul, ca pe un elefant în primele faze de dresaj. Piersică, Sam Turner şi alți prieteni locali încercau să nu rămână cu gura căscată în fața atâtor veterani de la *întâlnire cu presa* şi *în fața națiunii.* Sora Elizabeth o ajuta pe Margaret Korder, pârând doi supraveghetori care conduceau spectacolul de circ.

Dar omul pe care îl căutam nu era acolo.

Biblioteca era un spațiu tabu în acea zi. Ştiam că acolo aveam să-l găsesc.

Drew Summerhays stătea în fața unei ferestre, în încăperea cu pereții acoperiți de cărți, răsfoind un exemplar din prima ediție a lui *Ashenden,* pe care Somerset Maugham îi dăduse un autograf tatălui meu. Summerhays le făcuse cunoştință într-o vară la Cap d'Antibes şi ei se înțeleseră de minune.

Când am intrat, şi-a ridicat privirea din carte. Buzele lui subțiri, palide, s-au arcuit într-un zâmbet. Era slab ca o scândură şi purta un costum gri închis, cu vestă, un lanț de aur cu o cheie Phi Beta Kappa[1] – de la Harvard, fireşte –

---

[1] Absolvenți magna cum laude ai universităților americane, (n. tr.).

şnurul roşu al Legiunii de Onoare la butonieră, pantofi negri perfect lustruiți, de pe strada Jermyn, o cravată neagră şi un inel cu pecete pe degetul mic de la mâna dreaptă. Avocatul. Era un om care juca în propria lui ligă.

— Ți-am spus vreodată că Maugham e autorul meu preferat, Ben?

— Nu, cred că nu.

— Willie era bâlbâit, ştii? Şi eu sufeream de asta când eram mic. Eu m-am vindecat de boala mea, el, de a lui. Efort de voință. Un motiv destul de bun pentru a deveni scriitorul meu preferat. Tatăl tău ținea la Willie. Obişnuiau să-şi spună unul altuia poveşti cu spioni. Din două războaie diferite, desigur. Care sunt noutățile despre tatăl tău, Ben?

— Merge bine. O să reuşească, Drew. Ce sperietură!

— Tatăl tău nu se sperie aşa uşor.

— Mă refeream la mine. Eu m-am speriat. Eu mă sperii foarte uşor.

— Tu şi tatăl tău, a început el, apoi a lăsat fraza neterminată. El credea că eu şi tata eram, în străfundul ființei noastre, mult mai asemănători decât voia să recunoască fiecare din noi. Spusese asta de multe ori în trecut. Deci, te sperii uşor. Am impresia că te complaci în falsă modestie. Sau vrei să mă induci în eroare, ticălosule.

— Un ticălos curios. Te căutam, Drew.

— Am venit aici ca să scap de mulțime. Înmormântările şi adunările care urmează – sunt

conştient că eu voi fi atracția principală în curând. Sărmana Val. Ce zi tristă e asta…

— Erai cumva unul dintre susținătorii ei?

— Ştiu prea multe ca să sprijin pe cineva în sensul pe care îl sugerezi tu. Îi doream numai binele. Îi respectam opiniile. Şi, în diferite ocazii, am strâns bani pentru munca ei.

— Deci, cine a omorât-o, Drew?

— Mai întâi, trebuie să afli de ce, Ben. După aceea urmează cine.

— Aşa mă gândeam şi eu. De ce ar omorî-o cineva pe sora mea? Oare din cauza părerilor ei despre Biserică?

— Nu cred – nu pentru poziția ei teoretică şi nici măcar pentru încercarea de a o pune în practică. Dar asta e părerea unui singur om. Ca să găseşti motivul, trebuie să priveşti viața lui Val la microscop. Pentru cel care caută asiduu e acolo. Dar probabil că tu te-ai gândit mult la asta în ultimele zile. Tu priveşti lucrurile ca un avocat, n-ai ce face, nu-i aşa? Aduni dovezi, construieşti un caz, reconstruieşti elefantul. A observat nedumerirea de pe chipul meu. Ştii ce a spus Rodin când a fost întrebat cum ar sculpta un elefant? A spus că ar porni de la un bloc mare de piatră şi ar îndepărta tot ce nu e un elefant. Ei bine, tu ai acum piesele vieții lui Val împrăştiate pe podea. Lipeşte-le la un loc şi vei vedea silueta unui criminal. Val nu va mai fi, dar tu îl vei cunoaşte pe criminal.

S-a întors şi a pus cartea la loc, pe raft.

— Spune-mi câte ceva despre Curtis Lockhardt. Şi despre Heffernan. Ei au murit împreună cu Val. Ea avea de gând să părăsească Ordinul pentru a se mărita cu Lockhardt…

— Lasă-l în pace pe Heffernan, Ben. El a fost omorât din cauza lui Lockhardt. De unul singur era exact aşa cum îi plăcea să-şi spună: doar un preot irlandez dornic de ascensiune. Adu-mi haina, Ben! Mergem la o plimbare. Ca să vorbim despre răposatul domn Lockhardt.

Avea o pălărie moale pe cap, o eşarfă de mătase neagră şi mănuşi negre, un palton negru cu mâneci strâmte, drepte şi umeri pătraţi. Ar fi putut să taie gâtul unui om cu dunga de la pantaloni. Faţa-i ascuţită era roşie de muşcătura vântului care stârnea frunzele căzute pe pajişte. În drumul nostru prin grădină, spre heleşteul din spate, unde patinam cu mulţi ani în urmă, am trecut pe lângă capelă.

— Curtis Lockhardt, a început Summerhays după ce zumzetul casei s-a stins în urma noastră, se considera un actor care a jucat la viaţa lui multe roluri şi multe piese. Dar, în fundul sufletului, ştia că nu era decât un individ de moda veche ale cărui rădăcini stăteau înfipte în pământul Bostonului din anii de după războiul revoluţionar. Se poate spune că cei din familia Lockhardt au fost întotdeauna nişte meseriaşi, aşa cum alţii

muncesc cu mâinile lor şi ridică un zid, o scară, un coteț pentru păsări sau o cursă pentru raci…

Summerhays mi-a făcut portretul unui om care se afla tot timpul printre membrii „guvernului secret”, ai „guvernului din interiorul guvernului” sau ai „Bisericii din sânul Bisericii”. Lockhardt îşi învățase lecțiile sub supravegherea tatălui meu.

— Dar, a continuat Summerhays când ne-am oprit sub crengile desfrunzite ale copacilor din grădina în care tata îl găsise pe părintele Governeau atârnând de o ramură, Curtis a considerat întotdeauna că cea mai mare realizare a sa a fost transformarea micului Salvatore di Mona în papa Callistus al IV-lea. Trebuie să-i dai lui Lockhardt ce-i al lui. Şi-a pus mintea să cumpere un papă şi, pentru Dumnezeu, l-a cumpărat.

Toate s-au întâmplat din cauză că el se afla în consiliul Fundației Conway din Philadelphia. Lockhardt l-a studiat mirat şi curios pe Ord Conway, cunoscut printre angajații săi ca „bătrânul pârțar”, cum a ajuns la concluzia că voia să aibă un papă al lui, propriu şi personal. În cele din urmă, Ord a apelat la Lockhardt şi acesta a achiziționat un papă cu cinci milioane opt sute de mii de dolari, şi ceva mărunțiş, cu cincisprezece milioane mai puțin decât a plătit Nelson Doubleday pentru a cumpăra New York Mets. De fapt, foarte puțini oameni ştiau că un papă *se poate* cumpăra. Ord a mai trăit numai doi ani sub

domnia lui Callistus al IV-lea, dar, pe de altă parte, toată lumea ştie că viața e bogată în astfel de ironii amuzante.

O vreme, Ord Conway n-a fost, în ochii lui Lockhardt, decât un bătrân fascist convențional şi oarecum obscur, ultimul vlăstar degenerat al unei mari familii. Lui Ord îi plăcea Biserica pe care o cunoştea de când era copil şi se lupta cu catehismul. Lockhardt a urmărit desfăşurarea procesului, a simțit că omul nu se îndura să realizeze câteva reforme şi să pornească pe drumul spre ceea ce el numea „Biserica democratică". Ord spusese mereu că democrația era bună la locul ei, dar, la naiba, Biserica nu era acel loc. „Catolicii, spunea el, nu trebuie să-şi aleagă prin vot în ce vor să creadă! Ei n-au niciun cuvânt de spus – asta e tot!"

Lockhardt şi-a făcut un plan. Faptul că Ord Conway nu voia decât să aducă trecutul înapoi şi să se împace cu propriul lui psihic l-a transformat în unealta perfectă. Totul era absolut simetric. Conway voia să creadă că avea să asiste la reînvierea Bisericii din copilărie. Monseniorul Andy Heffernan voia să se instaleze pe trambulina interioară către pălăria de cardinal. Iar Lockhardt voia să conserve *statu-quo*-ul, mai mult sau mai puțin. Era nevoie de nişte bani, dar asta nu era o problemă: Ord Conway abia aştepta să se uşureze de câțiva dintre ai lui. De asemenea, trebuia să se facă un târg: natura lucrurilor o cerea. Lockhardt

era în elementul lui.

Clinica de control al naşterilor din Bolivia era un vehicul perfect. Liberal, dar nu *prea* liberal. Era un semn care arăta cât de mult se schimbaseră lucrurile. Mulți catolici de pe poziții înalte şi chiar din acel bastion al conservatorismului birocratic, care este inima Bisericii Romane, credeau că această clinică reprezenta un pas mare şi responsabil înainte. Nu mai venea în conflict cu învățăturile din subtext ale Bisericii, mai ales de la bula papei Paul, evenimentul care schimbase cursul istoriei recente a Bisericii.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Curtis Lockhardt decât să strângă aceste piese la un loc. Dacă îi dădeai câteva piese de forme mai ciudate, el îşi punea imediat creierul la treabă. Până la urmă le aranja. Nu degeaba îi spusese cardinalul Salvatore di Mona, în ajunul alegerii sale, că lui îi lipsea chemarea. „Tu ar trebui să porți roba asta purpurie, dragul meu Curtis. Nimic nu te-ar mai putea opri." Lockhardt fusese încântat. „Oricum, nu mă poate opri nimic, Eminență."

Dar acest moment a sosit mult după ce Lockhardt descoperise un mod de a folosi sărmanul suflet dărâmat al lui Paul al VI-lea ca pe o pârghie în ceea ce devenise pentru el afacerea Conway.

Totul începuse o dată cu Ioan al XXIII-lea. Pentru început fusese bula dată de el în legătură cu controlul naşterilor. Apoi trecuse în mâinile lui

Paul care i-a mărit dimensiunile şi a eliberat-o de sub controlul Consiliului Vaticanului, conferindu-i astfel o importanță covârşitoare. În anii şaizeci, catolicii din întreaga lume s-au întors la pastilele anticoncepționale, ignorând învățăturile oficiale ale Bisericii. Acum bula lui Paul avea mandatul pontifical de a găsi o portiță de scăpare în doctrina oficială – de a găsi modalitatea de a transforma, din nou, mulțimea celor care practicau controlul naşterii în catolici dreptcredincioşi. Era limpede că, dacă Paul nu dorea nicio schimbare în interpretarea doctrinei, trebuia „să arunce bula direct în Tibru", după cum remarcase un cardinal.

După ce au cercetat cu atenție conținutul bulei, au găsit, într-adevăr, portița de scăpare, declarând că, dacă într-o întreagă relație matrimonială trebuia să existe copii, nu orice act sexual în parte trebuia să aibă ca rezultat un copil.

Aceasta era, în opinia lui Lockhardt, deschiderea crucială în doctrina care ar fi putut aduce Biserica în totalitatea ei în secolul al douăzecilea. Astfel, ar fi putut atrage pe mulți dintre credincioşi înapoi în rândurile ei.

Dar conştiința lui Paul – şi manevrele din culise ale conservatorilor de la Vatican care au stimulat această conştiință – l-a determinat, ca prin minune, să ignore prevederile bulei. Enciclica sa, *Humanae Vitae,* a respins în totalitate realizările bulei şi a dat Bisericii o lovitură din care aceasta încă nu şi-a revenit, întotdeauna există însă o

răscruce, credea Lockhardt, şi, în opinia lui, *Humanae Vitae* marcase sfârşitul vechii Biserici conservatoare. De acum trebuia să se îndrepte într-o direcție sau alta, înapoi sau înainte. Fie Biserica avea să rămână în mâinile conservatorilor şi să fie spulberată, fie avea să intre în stăpânirea moderaților şi liberalilor care aveau viziunea unui alt viitor şi a unei alte Biserici, noi, adaptabile.

Hotărârea nu fusese încă luată – şederea la răscruce putea să dureze, în fond, ani sau chiar decenii – când a început afacerea Conway. Lockhardt văzuse totul într-o fracțiune de secunda, începutul, mijlocul, sfârşitul, într-o după-amiază, la o întâlnire a consiliului Fundației Conway. Trebuie să fi fost ceva asemănător cu acea clipă în care eu înțelesesem esența pură a fotbalului. Lockhardt avusese jocul, iar eu, pe al meu.

— În acel moment, a spus Summerhays, în vreme ce priveam peste luciul gheții de pe lac, către linia cenuşie a orizontului, Lockhardt s-a întors la doi dintre colegii săi de consiliu – eu şi tatăl tău – şi i-a invitat la un pahar după şedință.

Lockhardt credea cu modestie că eu şi tatăl tău eram singurii lui egali în aranjarea lucrurilor pe pământ.

Cei trei s-au întâlnit într-un club din Philadelphia pe care îl frecventa Lockhardt. Hugh Driskill a ascultat totul în tăcere şi apoi a spus:

— Întrebarea, Curtis, e următoarea: Poți să-l

convingi pe Ord Conway că ai de gând să negociezi centrul de control al naşterilor din Bolivia şi şase milioane de dolari numai pentru a-i face lui rost de un papă conservator?

— Pot.

— Bine, Curtis, a spus Hugh Driskill, privind cu coada ochiului la Summerhays. Spune-ne cum!

Ca atâtea alte idei mari, aceasta era în esență simplă.

Conway avea să dăruiască Bisericii şase milioane de dolari prin intermediul biroului din New York al monseniorului Heffernan. Ei aveau să fie destinați centrului de control al naşterilor, care avea să coopteze câțiva cardinali moderați şi progresişti din Lumea a Treia, precum şi câțiva intelectuali europeni. Dar banii aveau să fie folosiți, de fapt, pentru a garanta un împrumut de la Banca Vaticanului la o bancă din Panama şi apoi aveau să fie îmbarcați către guvernul bolivian. Cele şase milioane de dolari ale lui Conway aveau să existe atât în actul de garantare al împrumutului, cât şi sub altă formă – aveau să devină, de fapt, douăsprezece milioane de dolari sau chiar mai mult. Era limpede că oamenii ca Lockhardt, Hugh Driskill, Summerhays sau cardinalul D'Ambrizzi, care supraveghea, în numele papei, *L'Instituo per le Opere di Religione* – Institutul pentru Opere Religioase, cum era eufemistic numită Banca Vaticanului – ştiau cum trebuia conduse afacerile când era vorba de

Vatican.

— Pentru ce erau celelalte şase milioane de dolari? a întrebat Summerhays retoric. Ochii lui urmăreau un câine care încerca gheaţa de pe lac, aventurându-se grijuliu mai departe, scuturându-şi pe rând labele din faţă. Pentru a cumpăra un papă Eu şi tatăl tău am acceptat, Ben. Ideea purta semnătura unui maestru.

La acea dată cardinalul Octavia Fangio prezida Congresul Sacru al Episcopilor, care îşi avea sediul într-o mică piaţă numită Piaţa lui Pius al XII-lea, salvatorul oraşului, chiar lângă Sfântul Petru. Fangio era un moderat, un om pragmatic şi destul de lacom, al cărui cuvânt avea cea mai mare greutate în numirea episcopilor. Papii îi ascultau sfatul, iar el ştia foarte bine ce făcea. Din rândurile protejaţilor lui s-au ales nu numai episcopi şi arhiepiscopi, ci chiar şi cardinali. Fangio avusese grija să se ştie că era candidat la coroana papală – unul dintre *papabili* –, dar era prea tânăr şi el ştia asta. În zece, douăzeci de ani Fangio avea să nu mai fie prea tânăr şi între timp îşi va fi făcut o mulţime de prieteni.

Hugh Driskill reacţionase primul.

— Vrei să pui cele şase milioane la dispoziţia lui Fangio?

— Într-un fel, a spus Lockhardt.

Fratele lui Fangio, Giovanni, era un avocat ratat din Napoli. Investiţiile majore îl ruinaseră. Putea să piardă vila de la munte, căminul strămoşilor

lui. O parte din bani aveau să salveze vila şi să-l pună pe bietul Giovanni din nou pe picioare.

— Şi, a murmurat Hugh Driskill, presupun că vrei să-i cerem cardinalului Fangio o mică favoare în schimb.

Papa anunțase de curând o nouă întrunire a consiliului, pentru alegerea a douăzeci şi unu de noi cardinali care să reîmprospăteze rândurile subțiate. Lockhardt a propus ca el, Hugh Driskill şi Summerhays să discute în prealabil candidații cu doi membri ai consiliului şi cu cardinalul Fangio, ajungând eventual la o înțelegere asupra unui număr de cincisprezece candidați acceptabili pentru ambele părți. Pentru eforturile sale, Fangio avea să-şi salveze fratele şi, în acelaşi timp, să-şi asigure un sprijin puternic pentru propria lui candidatură la coroana papală atunci când se va ivi ocazia, după ce actualul protejat al lui Lockhardt avea să iasă din scenă. Şi, între timp, cei cincisprezece aveau să voteze aşa cum le spunea Fangio. Monseniorul Andy Heffernan câştiga astfel în Fangio un prieten foarte valoros. În cursa către propria lui pălărie roşie de cardinal. Toată lumea avea să câştige, inclusiv Ord Conway, care avea să-l aleagă, de fapt, pe noul papă, desigur, la sugestia lui Lockhardt.

Summerhays s-a întors şi a privit înapoi, printre copacii goi, către casă.

— Lockhardt a muncit aproape un an ca să aranjeze toate astea. Oamenii lui Fangio s-au

dovedit buni soldați. Şi astfel, Ben, Sal di Mona, un bun organizator, ascultător şi moderat, a devenit Callistus al IV-lea. Acum Curtis Lockhardt venea la New York pentru a se întâlni cu Andy Heffernan, în timp ce Callistus zace pe patul de moarte la Roma. Curtis ştia că jocul începea din nou, nu vezi? Dar nu va mai apuca să vadă cum se va termina. Totuşi, cum spun englezii, Curtis a avut o viață lungă. A suspinat şi s-a uitat la ceas. E timpul să mergem. Ben, uite un sfat pentru tine. Încearcă să treci peste toate astea cât mai repede – mă refer la moartea lui Val. S-a dus şi a avut şi ea o viață lungă. Nu înțelegi? E o afacere periculoasă, cu jucători serioşi. Mai bine retrage-te, pentru că îți va fi mai uşor. Nu încerca să pui cap la cap piesele împrăştiate. Nu vei reuşi niciodată, nu vei descoperi silueta criminalului. Vorbind ca de la un catolic la un fost catolic, lasă-mă să-ți spun că avem de-a face cu catolici, Ben. Cel mai bine e să-i laşi să-şi vadă de treburile lor. Şi-aşa viața e prea scurtă.

M-a luat de braț. Părea aproape fără greutate, ca şi cum ar fi început să se îndepărteze deja, pregătindu-se pentru ieşirea definitivă din scenă.

În drum spre casă i-am arătat fotografia pe care o lăsase Val. A clătinat din cap şi a spus că pentru el nu însemna nimic. L-a recunoscut pe D'Ambrizzi, dar gândurile lui erau în cu totul altă parte. Ce importanță ar fi putut să aibă o fotografie veche?

6
Driskill

Ziua următoare, după înmormântarea surorii mele, era senină, rece şi strălucitoare. Reuşisem, în cele din urmă, să adorm, dar nu fusese uşor. Circuitele mele erau supraîncărcate şi, în faţa instanţei minţii mele, Drew Summerhays fusese ultimul martor audiat. Înainte de a adormi, mă hotărâsem ce aveam de făcut. Abia atunci mi-am dat seama că de la început nu avusesem nicio îndoială, absolut niciuna.

Monseniorul Sandanato era la New York, într-o vizită de politeţe la arhiepiscopul cardinal Klammer. Sora Elizabeth pleca după-amiază la Roma. Voiam să-i dezvălui planul meu şi, dacă era posibil, s-o cooptez şi pe ea. Nu eram pregătit să înfrunt un eşec.

Îl aşteptam pe părintele Dunn să o conducă la aeroport. După cum spunea el, maşina lui ştia singură drumul până la Kennedy. În casă era linişte şi în Sala Lungă vaze cu flori mai înveseleau puţin atmosfera. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre. Lumina de afară era orbitoare şi rece, pământul îngheţat şi alb. Temperatura ameninţa să atingă nivelul cel mai scăzut de până atunci. Îi trimisesem pe soţii Garrity acasă la prânz, iar Margaret îşi rezolva treburile în camera ei de la Nassau Inn. Acolo se ocupa de presă şi de

televiziune. Sam Turner păstrase un om de gardă afară. Intenționa să-l țină acolo până când, după cum spunea el, se vor liniști apele.

— Ben, îmi pare bine că te-am văzut, a spus ea. Era îmbrăcată de drum, așa cum fusese și când venise, în noaptea de Halloween. Îmi pare rău că trebuie să plec acum… parcă las totul neterminat. Dar trebuie să mă întorc la birou. Callistus poate să moară în orice moment și atunci toată lumea mea va fi dată peste cap – trebuie să fiu acolo. Dar – și-a sprijinit mâna pe brațul meu, privindu-mă în față cu ochii ei iscoditori – îmi fac griji pentru tine. Mă gândesc la ce mi-ai spus, că ești necruțător, că ești fiul tatălui tău și mă neliniștești. Și-a retras mâna și a pășit înapoi, de parcă s-ar fi simțit deodată încurcată de apropierea dintre noi, la propriu și la figurat. Presupun că și tu te vei întoarce la muncă…

Tonul vocii ei se schimbase, părea straniu.

— Deocamdată nu, am spus. Iau o pauză. Am vorbit cu colegii mei azi-dimineață. Ai dreptate, soră, treaba nu e terminată. Abia a început. Am de gând să o duc până la capăt. Să o închei.

S-a uitat surprinsă la mine, de parcă aș fi strigat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să aflu cine a omorât-o pe sora mea.

— Cum? Ce Dumnezeu poți să faci?

— Ea ar fi vrut să încerc. De-asta mi-a lăsat fotografia, mai ții minte? Nu vreau să o

dezamăgesc, asta e tot.

— Te înşeli, ştii? Cuvintele ei au căzut cu precizie. Val n-ar fi vrut niciodată să-ți pui viața în primejdie. Desigur, sună frumos şi nu te condamn – vrei să-i răzbuni moartea. Dar recunoaşte, Ben, nu ai absolut nicio şansă. Omul a dispărut, n-ai pe cine să urmăreşti…

— Lasă-mă, ştiu ce fac…

— O, Ben! Te rog, las-o baltă! Şi eu m-am gândit. N-am dormit toată noaptea şi, pentru prima oară, am văzut clar că a fost *ucisă.* Trei oameni au fost ucişi… şi poate că avea legătură cu ceea ce făcea Val. Acum n-ar avea niciun rost pentru ei să te omoare. Tu nu ştii nimic despre ei, dar sunt cu ochii pe tine – nu-ți dai seama? Pot să te omoare oricând doresc. S-a uitat la mine ca la un elev înapoiat. Dacă te apropii prea mult, crezi că vor ezita o secundă să te ucidă? încearcă să înțelegi, e exact ca în romanele lui Dunn… Te rog, Ben, las-o baltă. Te rog!

— Nu vreau să mă cert cu tine, soră. Am de gând să duc totul până la capăt. Hai să nu ne certăm.

— Bine, să zicem că aşa o să faci – şi mai departe? Tu descoperi ce se întâmplă, ei te omoară. Val *a ştiut* în ce s-a băgat, cunoştea riscurile, dar a crezut că merită. Ben, pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştii ce era pentru ea atât de important…

— Te oboseşti degeaba, am spus eu.

— Mai bine ai lăsa totul pe seama autorităților…

— Ei n-au absolut nicio speranță, ştii foarte bine. Chiar crezi că Val ar fi vrut să lase totul baltă?

— Val a murit, Ben. Ea a ieşit din joc. Ascultă-mă! Val a fost imprudentă. Curajoasă, dar nesăbuită –, iar eu nu sunt. Să dea Domnul să nu fii nici tu. În timp ce ea era afară, pe baricade, eu observam şi scriam. Doar pentru că ea a săpat prea adânc şi a fost omorâtă nu înseamnă că noi avem datoria de onoare de a-i călcă pe urme… Mă cunosc foarte bine şi ştiu că n-am fost făcută să-mi dau viața pentru principiile mele. Tu chiar ai impresia că ai fost?

— Nu pentru principii vreau să fac asta. Puțin îmi pasă ce a aflat sora mea despre blestemata voastră de Biserică…

— Poate despre un nebun din Biserică. Dar nu despre Biserica însăşi! Nu vreau să te ascult, Ben, pur şi simplu, nu vreau…

— Foarte bine! Iisuse! Cineva a omorât-o pe sora mea şi va plăti pentru asta! De ce nu înțelegi, Elizabeth? E destul de simplu.

— De ce nu înțelegi că tu eşti singurul care va plăti?

— Deci, te-ai hotărât, am spus. Vrei să pleci, pur şi simplu.

— Şi ce-ai vrea să fac? Am ridicat din umeri. Da, a spus ea, vreau eu să plec – nu mă obligă ei. Şi vreau să-mi continuu viața – viața reală. Poliția se poate ocupa de asta, şi mai e şi Biserica… La

Roma, când Sandanato îşi va prezenta raportul, când vor auzi ce are de spus Dunn, vor fi obligați să întreprindă ceva.

— Ai putea să scrii despre asta. Eşti prietena cea mai bună a lui Val. Ai o revistă…

— Să scriu despre supoziții trăsnite, despre preoți ucigaşi, despre fotografii îngălbenite şi chiar despre un preot autor de best-seller aflat la locul crimei… vrei să scriu despre toate astea? Haide, Ben! E timpul să fim realişti. Una e să stai în miez de noapte la o masă şi să inventezi o intrigă şi alta e să…

— Pur şi simplu, nu-ți mai pasă, nu-i aşa? A devenit neconvenabil pentru tine…

— E îngrozitor ceea ce spui, Ben. Adevărul e că am avut timp să meditez, să privesc lucrurile în perspectivă.

— Atunci, am spus, simțindu-mă trădat, cu un pumnal rece înfipt în spate, nu mai avem ce să ne spunem, soră.

Mi-am zis că aşa sunt catolicii. Mă apropiasem prea mult de ea. Avusesem încredere în ea. Vechea seducție.

Părintele Dunn insistase să o ducă la aeroport. Când a venit să o ia, despărțirea n-a fost prea veselă. Ne-am salutat rece, cu buzele strânse, şi a plecat. Poate că tot ce spusese fusese adevărat şi inevitabil, dar eu nu voiam să ascult.

Dacă m-aş fi lăsat convins, dacă aş fi permis ca totul să se oprească aici şi l-aş fi lăsat pe ucigaşul

surorii mele să plece liniştit, asemenea ucigaşului părintelui Governeau, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Dorințele mele nu contau. Făceam numai ce trebuia să fac.

Dacă n-aş fi făcut-o, cine ar mai fi vorbit în numele morților?

Tot restul zilei m-am simțit mizerabil. Discuția cu sora Elizabeth îmi biciuise toți nervii; fusese atât de trist de esențială. Eu credeam în realitatea a tot ce se întâmplase cu Val; ea credea în realitatea propriei vieți – viața de la Roma, ataşamentul față de lucruri, realitatea Bisericii. Sperasem – la naiba, *crezusem* – că dragostea noastră împărtăşită pentru sora mea avea să ne facă, firesc, aliați în încercarea de a-l demasca pe asasin. Eram convins că ea mă încurajase să simt astfel, ştiam că nu era numai imaginația mea. Dar n-ar fi trebuit niciodată să am încredere într-o călugăriță, într-una *de-ale lor.* Pentru că, atunci când era vorba de Biserică, vorbele mari nu mai aveau nicio valoare. Când Biserica părea să fie implicată într-o crimă, sora Elizabeth dăduse înapoi.

Când Sandanato s-a întors de la New York, m-a găsit uitându-mă la tabloul tatălui meu, în timp ce afară lumina zilei se stingea încet. Am ridicat privirea când el şi-a lăsat haina pe un scaun şi s-a dus la cămin ca să-şi încălzească mâinile. I-am spus că arăta făcut praf, o remarcă ridicolă din

partea mea. Era o expresie englezească pe care el n-o cunoştea, aşa că i-am explicat ce însemna, iar el a clătinat din cap şi s-a prăbuşit într-un fotoliu, cu un zâmbet melancolic pe chipul lui de martir.

— Klammer, a spus el, e în stare să facă praf pe oricine. Nu ştiu cum îl suportă părintele Dunn. E imposibil să vorbeşti cu el. Nimic din ceea ce spune nu pare să decurgă logic din ce a spus înainte. Mintea mea e obosită. Şi mi-e frig. Mi-a fost frig de când am ajuns aici. M-a pus să merg la o plimbare cu el. Strada Cinci, Rockefeller Center, patinoarul. Frumos. Dar frig. S-a cutremurat, aplecându-se înspre foc. Nici dumneavoastră nu arătați grozav de bine…

— O zi neagră, am spus. Aveam nevoie de un prieten. Spre surprinderea mea, mă simțeam bine cu Sandanato. Să te simți bine cu Dunn era simplu: totul în comportarea lui te încuraja. Dar aerul de încordare pe care îl avea Sandanato mă ținuse la distanță până acum – nu ştiu, poate din cauză că începusem din nou să gândesc ca un catolic. Poate că acea încordare îmi era familiară, fiindcă şi eu o purtasem atâta vreme.

— Unde e sora Elizabeth? Toată ziua am aşteptat cocteilul, numai noi trei.

Mi-am amintit ce-i spusesem lui Elizabeth. Acum mă întrebam: oare chiar o iubea?

— A plecat. Am văzut zâmbetul stingându-se pe chipul lui. Dunn a condus-o la aeroport. E în drum spre Roma.

— Ah. Mereu trebuie să-şi respecte programul. Tirania filofaxului.

— Ea mi-a făcut ziua atât de mizerabilă.

— Serios? Credeam că sunteți prieteni buni.

— După ziua de azi, cred că nu.

El era curios, iar eu voiam să vorbesc cu cineva, aşa că i-am povestit ce se întâmplase între mine şi Elizabeth, cum reacționase când auzise că voiam să descopăr de ce murise Val. M-a ascultat liniştit şi înțelegător. Când am terminat şi m-am aşezat tăcut în fața focului, el nu s-a grăbit să-mi răspundă. A preparat două scotchuri cu apă şi a mers până în capătul încăperii, unde s-a oprit contemplând tabloul tatălui meu.

— Femeile, a suspinat el. Ele văd lucrurile altfel, nu-i aşa? Noi suntem răzbunătorii, ele sunt vindecătoarele. Aşa şi trebuie să fie. Sora Elizabeth vrea ca viața să meargă înainte; pentru ea moartea surorii dumneavoastră nu e decât o îngrozitoare aberație asupra căreia nu trebuie să insistăm prea mult. Vedeți? Dar un bărbat trebuie să facă ceva dacă sora lui e ucisă… Sunt italian şi ştiu ce simțiți… dar… dar…

— Dar ce?

— Dreptatea e de partea ei. A ridicat expresiv din umeri, cu un aer resemnat. Trebuie să înțelegeți. E limpede că pot să vă omoare.

— Cine? Cine sunt ei?

— Cine ştie? Cred că e posibil să nu aflăm niciodată.

— Asta nu e adevărat. Eu voi afla.

— Semănați foarte mult cu sora dumneavoastră. Când mă uit la dumneavoastră, o văd pe ea. Când vorbiți, o aud pe ea. Şi, asemenea ei, greşiți, dar sunteți neînfricat. O combinație primejdioasă. Ea era ca un butoi de pulbere cu fitilul aprins. Şi. Dumneavoastră sunteți la fel.

— Cred că şi dumneavoastră ați simți ca şi mine.

— Da, iar dumneavoastră mi-ați spune că n-am nicio şansă. Sentimentele vă omoară. Gândiți-vă – *ei* vă cunosc, dumneavoastră nu îi cunoaşteți pe *ei.* În fond, asta contează, nu?

— Dorința mea e mai puternică decât a lor.

— De unde ştiți asta? Habar n-aveți cât de mare e miza pentru ei, nu-i aşa?

Am încercat să ignor implicațiile cuvintelor lui. Logica era ultimul lucru pe care voiam să-l aud.

— Ce părere aveți despre teoria lui Dunn, cu preotul ucigaş?

— Mărturisesc că nu pot să-mi dau seama ce aveți în cap voi, americanii. Tot timpul arme şi împuşcături. Poate că e un preot nebun.

Ideea părea să-l obosească.

— Nu e un preot nebun, am spus eu. Se întâmplă ceva rău în sânul Bisericii. S-a spart o pungă cu puroi şi a ucis trei oameni – Biserica are probleme şi cineva încearcă să le rezolve cu un pistol. M-am hotărât să dau frâu liber curiozității mele. Elizabeth spusese că Sandanato era fie un profesionist al Bisericii, fie un călugăr. Eu

credeam că era şi una, şi alta. Ea îl mai numise şi conştiința lui D'Ambrizzi. Ce se întâmplă în interiorul Bisericii? Dumneavoastră trebuie să ştiți. Se spune că papa e pe moarte… şi aveți trei crime proaspete. E vreo legătură între ele? Se destramă Biserica? E război civil?

— Biserica se destramă de când o ştim. Fuma o țigară Gauloise, cu degetele îngălbenite de tutun, şi privea, ca de obicei, cruciş. O şuviță de păr negru îi căzuse pe frunte şi el a îndepărtat-o cu mâna. Câți ani avea? Treizeci şi cinci? Patruzeci? Mă întrebam cât avea să mai reziste. Părea un om care ardea pe dinăuntru. Elizabeth spusese că Val îl considera un fanatic, un maniac. Nu părea deloc aşa; Val se referise, fără îndoială, la faptul că nu era de acord cu ea. Mă întrebam ce credea el despre sora mea, când a început să vorbească despre ea. Sora dumneavoastră e un exemplu foarte bun. Nimeni nu s-ar putea îndoi de sinceritatea părerilor ei, deşi mulți i-au pus la îndoială înțelepciunea. Dar ea se transformase într-un tren de mare viteză. Publicitatea, cărțile… prin natura ei, era o persoană care sfâşia şi destrăma țesătura Bisericii. Era devotată ideii de a schimba Biserica.

— Să înțeleg că dumneavoastră i-ați pus la îndoială înțelepciunea?

— Eu şi sora dumneavoastră priveam Biserica din puncte de vedere diferite. Pe mine mă fascina lucrarea Bisericii, sistemul credinței, Biserica aşa

cum e şi cum a fost mereu. Sora dumneavoastră era, în fundul sufletului, mai întâi o umanistă şi apoi o catolică. Eu ştiam că Biserica era, prin natura ei, o societate închisă. Ea credea că pozițiile în Biserică puteau – sau trebuia – să fie ocupate în mod democratic. Pe mine mă preocupau sufletul omului şi calea spre mântuirea lui. Ea credea că Biserica poate fi un fel de fabrică atotputernică de bunăstare, devotată existenței pământeşti a copiilor ei…

— Şi dumneavoastră considerați că fiecare om e de unul singur?

— Biserica nu poate face mai mult, a spus el, zâmbind, refuzând să muşte momeala, şi, înainte de toate, trebuie să se ocupe de viața veşnică. Acesta e, în fond, sensul existenței Bisericii, nu? Guvernele seculare trebuie să se ocupe de condițiile de viață ale cetățenilor lor, nu Biserica. Şi cu cât se implică mai mult în astfel de afaceri, cu atât îşi slăbeşte poziția de centru spiritual. Biserica nu înseamnă *acum.* Ea înseamnă *pentru totdeauna.* Oamenii au tendința să uite acest lucru; ei vor să aibă o viață mai bună acum, vor să aibă un vot…Bisericii i te adresezi cu o rugăciune, nu cu un vot. Există alte locuri pentru votare.

— Deci, dumneavoastră şi sora mea vă aflați în opoziție totală.

— Nu exagerați, a spus el. Câteodată mă aflu în dezacord şi cu şeful meu, cardinalul D'Ambrizzi. Astăzi dezacordul e la ordinea zilei în Biserică…

— Atunci nu credeți că sora mea a fost omorâtă pentru principiile ei?

— Habar n-am de ce ea sau Lockhardt, sau Heffernan au fost omorâți.

Mă gândeam la Val, la Sandanato şi la felul în care îmi spusese Drew Summerhays că lucra Lockhardt. Cum era posibil ca toți trei să fie atât de adânc şi total implicați în *aceeaşi* Biserică? Mi se părea că fiecare avea Biserica lui separată, personală.

— O să aflu eu! Glasul meu a sunat ca un disc zgâriat. Poate voiam să spun că o să aflu a cui Biserică era cea adevărată. Sau a cui Biserică era destinată să învingă. Poate că voi reuşi să opresc caleidoscopul, să-l îngheț suficient de mult ca să disting limpede tiparul.

— În cazul acesta, prietene, trebuie să vă spun că sfatul meu e acelaşi cu al surorii Elizabeth. Gândiți-vă de două ori şi apoi mai gândiți-vă o dată. Nu veți fi în elementul dumneavoastră. Iar dacă îi lăsați în pace, vor ieşi singuri la lumină. Vă amestecați într-un lucru pe care nu aveți nicio şansă să-l înțelegeți. Şi-a fumat țigara până la capăt. Dar, dacă sunteți hotărât, de ce nu veniți cu mine la Roma? Puneți întrebări, vorbiți cu cardinalul D'Ambrizzi – am înțeles că l-ați cunoscut când erați copil. Sunt sigur că s-ar bucura să vă vadă.

— Poate că investigația mea mă va duce şi la Roma, am spus eu pe un ton mai grav decât am

intenționat. Dar nu acum. N-am chef să ascult întreaga ierarhie a Bisericii spunându-mi s-o las baltă şi să-mi văd de treburile mele.

— Îmi pare rău, a spus el. Ştiți cum e. Biserica îşi păzeşte cu gelozie secretele.

— Şi mie îmi pare rău, dar sunt angajat total în treaba asta.

— Toți suntem implicați în căutarea adevărului.

— Asta e deosebirea. Ca şunca şi ouăle. Porcul e angajat total. Găina e doar implicată.

În cele din urmă, înțelesul a ajuns la el, depăşind barierele englezei lui formale şi, încet, a zâmbit, făcându-mi semn că a priceput.

Sandanato îşi făcea întotdeauna cunoscută poziția. Nu s-a temut să-mi spună cum şi de ce el şi Val au luat-o pe drumuri separate. I-am apreciat bunăvoința de a mă introduce în lumea lui, aşa cum o vedea el. Era, într-adevăr, un om al Vaticanului. Putea să-şi păstreze părerile asupra rolului Bisericii separat de relațiile personale, dar eram sigur că, la nevoie, ar fi susținut Biserica până-n pânzele albe. În rest, era bucuros să participe la o dezbatere, să susțină un exercițiu intelectual. Putea să combine teoria şi practica, să le aducă la un echilibru. În fond, nu era numai conştiința lui D'Ambrizzi. Elizabeth spusese că era şi şeful personalului cardinalului, iar acesta era un om de lume. În cele din urmă, puteai să bagi mâna în foc că el avea să îmbine teoria şi practica

pentru marele bine al Bisericii, aşa cum o vedea el. Discuția cu el, după cearta cu sora Elizabeth, m-a calmat, m-a făcut să văd lucrurile mai limpede. Acum ştiam care era părerea lui. Dar nici nu mă putea face să mă răzgândesc şi nu i-am lăsat nicio îndoiala în această privință.

Mai târziu am mers împreună în Princeton, am invitat-o pe Margaret Korder la masă, la un mic local franțuzesc, şi am vorbit în principal despre eforturile disperate ale celor din presă de a ajunge la mine şi la tata. Aveau, cel puțin, crimele din New York ca să-i țină ocupați. Sandanato şi-a luat rămas-bun de la ea în holul de la Nassau Inn, spunându-i că spera să o revadă la Roma. Eu i-am spus că aveam să ne vedem acasă, a doua zi.

Era o noapte limpede şi rece. Luna părea un reflector argintiu de scenă. Stelele scânteiau în adâncul nesfârşit al cerului negru-albăstrui. Sandanato pleca a doua zi. Intenționam să-i fac o vizită tatălui meu în ziua următoare, să-i spun că aveam de gând să reconstitui drumul lui Val din ultimele două săptămâni – că prima oprire era în Alexandria. Trebuia să aflu ce făcuse ea în Egipt, în ultimele zile. Îmi contemplam itinerariul, când Sandanato a coborât din nou.

S-a aşezat în fața mea, cu un zâmbet nătâng şi o pereche de patine vechi în mână.

— Le-am găsit în dulap. Cândva ştiam să patinez. Am învățat când aveam zece ani şi tata ne-a dus în Elveția în vacanță. De atunci n-am mai

patinat. Credeți că am putea să ieşim şi să facem o încercare? S-a uitat la ceas. E zece. Probabil că altă dată n-o să mai am ocazia. Şi efectul mi-ar prinde bine. Aş dormi mai bine.

Era ceva atât de aiurit şi de neaşteptat, încât am sărit în sus şi am spus că, într-adevăr, am putea. Heleşteul din spate, în care se vărsa un pârâu ce se încolăcea şi se învârtea prin tot ținutul, era înghețat. Când mă plimbam împreună cu Summerhays, văzusem chiar câțiva puşti patinând. Pentru prima oară, după mai multe zile, îmi simțeam cu adevărat inima uşoară. Am găsit o pereche de patine într-o grămadă de fiare vechi, într-un hol, şi am pornit către heleşteu. Ăsta era un lucru pe care Val l-ar fi înțeles. Mergând împreună peste pajiştea înghețată, puteam să o aud râzând de noi.

Luna era strălucitoare, aproape plină, şi heleşteul se întindea ca un dolar de argint în spatele formelor întunecate ale livezii. Capela, cu turla scăldată în lumina lunii, părea decupată dintr-un tablou demodat. Încercam să nu fac nicio legătură cu imaginea surorii mele prăbuşite în spatele stranei de lemn sau cu pomul în care un asasin îl spânzurase pe părintele Governeau.

Ne-am aşezat pe pământul înghețat ca să ne punem patinele, râzând unul de altul, glumind pe seama celui care s-ar fi dovedit cel mai prost patinator. Zăpada uscată cădea ca printr-o sită. Degetele îmi erau reci ca gheața şi m-am încurcat

în şireturi, încercând să le leg strâns. Gheața era destul de netedă şi se vedeau urmele măturii pe care copiii veniți din New Pru, de-a lungul canalului, avuseseră grijă să o aducă.

Ne-am ridicat, clătinându-se, ținându-ne unul de celălalt, şi ne-am îndepărtat de mal, două siluete ridicole, el în pardesiu negru şi eu în palton, înaintând cu paşi de pisică pe luciul gheții, punându-ne gleznele la încercare. Apoi memoria muşchilor a preluat controlul. Mi-am făcut vânt şi am alunecat puțin, ezitând, dar fără să cad. În câteva minute am început să transpir din cauza efortului neobişnuit, să mormăi şi să gâfâi, auzind în depărtare râsul lui Val. Treptat, îndemânarea îmi revenea şi când, în cele din urmă, am reuşit să mă opresc, l-am văzut pe Sandanato alunecând cu viteză, dezechilibrându-se brusc şi dând din brațe caraghios. Apoi s-a trântit jos şi a ridicat privirea spre ceruri, implorând parcă o intervenție divină. Se zbătea să se ridice, dar aluneca şi cădea la loc, iar eu m-am apropiat, clătinându-mă, ca să-i dau o mână de ajutor şi, ca într-un film mut, prinşi în capcana neîndemânării noastre, ne-am prăbuşit amândoi şi am rămas cu picioarele întinse, trăgându-ne răsuflarea, înecându-ne de râs. Într-un sfârşit, am reuşit să ne punem pe picioare. Respirația lui forma norişori albi şi umezi.

— Doamne Dumnezeule, a mormăit el, cine ne-a pus?

A scotocit în buzunar după pachetul de țigări şi,

gâfâind, şi-a aprins una, dând drumul brichetei de aur înapoi în buzunar. Mi-a aruncat o privire hotărâtă, încăpățânată, apoi s-a avântat din nou pe gheață, reuşind să rămână neclintit, şi după un timp silueta lui a început să se piardă în fundalul întunecat.

Simțeam muşcătura ninsorii pe obraz, iar transpirația mi se usca şi trosnea ca gheața. L-am urmărit cu privirea câteva secunde, sperând că se distra măcar atât de bine cât se aşteptase. Apoi m-am concentrat asupra propriilor mele tentative; îmi simțeam muşchii încordându-se şi relaxându-se în ritmul mişcării. Dumnezeule, Val murea de râs când mă vedea patinând. Îmi spunea că sunt ca un urs dresat. Eram leoarcă de sudoare când am văzut un alt bărbat care venise în seara aceea să inaugureze sezonul de patinaj.

Sandanato se afla la capătul celălalt al heleşteului oval. Nu puteam să-l văd prea bine. De fapt, nu patina, ci încerca uşor, metodic, să nu cadă.

Eu patinam în jurul gurii de vărsare a pârâului. Celălalt bărbat se afla la vreo cincisprezece metri depărtare în lumina lunii, alunecând pe canal înspre mine, cu brațele pendulând uşor. Am încetinit când s-a apropiat şi i-am urmărit cu invidie grația mişcărilor. Am făcut câteva cercuri mari şi leneşe, mândru de mine că n-am căzut grămadă, deşi m-am clătinat destul de tare când am schimbat direcția pentru a-l întâmpina pe nou-

venit.

Acesta a ridicat o mână în semn de salut. Era un patinator mult mai bun, aluneca ferm, iar vântul îi flutura haina la spate. În timp ce patina spre mine, o rază de lună i s-a reflectat în lentilele ochelarilor.

— Frumoasă noapte, am spus eu, când a ajuns mai aproape.

Gâfâiam. Fața lui era înroşită de vânt. Era un bărbat bătrân, cu chipul brăzdat de riduri adânci, un chip puternic, cu nasul solid şi gura largă, cu buze subțiri.

— Într-adevăr, frumoasă noapte, a spus el, iar eu nu înțelegeam de ce nu se opreşte, de ce vine către mine.

Ca un tâmpit, am crezut că poate nu ştie să se oprească. Şi apoi, în ultima fracțiune de secundă, mi-am dat seama că se întâmplă ceva ciudat.

Avea ceva în mână, jos, lipit de faldurile hainei negre. Strălucea în lumina lunii.

M-am întors către Sandanato, care se străduia încă să se țină pe picioare la vreo cincizeci de metri în direcția opusă, şi m-am rugat de picioarele mele să se mişte, să mă ajute să plec de lângă el, dar nu puteam să mă îndepărtez, alunecam şi mă zbăteam ca într-un coşmar, copleşit de groază şi lac de sudoare, incapabil să mă mişc. Am simțit pe umăr o mână grea, o, Doamne, Iisuse, nu voia să mă doboare, încerca să mă susțină… rahat, să mă susțină pentru lama strălucitoare…

Am încercat să-l strig pe Sandanato, poate că l-am şi strigat, dar am simțit durerea arcuindu-se în spatele meu, pornind de sub brațul drept. O durere de gheață, limpede, ca un țurțure strecurat sub piele. Am căzut, şi gheața s-a repezit spre fața mea, am încercat să mă susțin, să-i lovesc picioarele, să-i pun piedică, dar brațul lui mă ținea în timp ce mormăia în barbă: „Uşurel, domnule Driskill, țineți-vă bine", am auzit şuieratul mâinii ridicând din nou pumnalul, sfâşiindu-mi haina, şi apoi m-am trezit pe gheață. Am încercat să mă întorc pe spate, dar m-am simțit deodată lipsit până şi de puterea de a mai încerca.

Fața mea a lovit cu putere gheața şi mi-am simțit nasul zdrobit şi gustul sărat al sângelui. Stăteam cu un ochi lipit de gheață, iar cu celălalt vedeam lamele patinelor lui lângă capul meu. M-am zbătut să mă întorc şi i-am văzut din nou chipul. M-am holbat în lentilele lui plate, care păreau pustii şi fără fund. În timp ce mă uitam la el, simțindu-mi spatele cald şi ud, pălăria neagră i-a alunecat încet de pe cap, a aterizat uşor pe gheață şi i-a dezvelit părul argintiu, ondulat, pieptănat pe spate, incredibil de alb şi strălucitor în lumina palidă a lunii.

Apoi şi-a ridicat pălăria şi a dispărut. Am auzit şoapta de mătase a patinelor îndepărtându-se. Totul durase zece secunde, iar eu nu reuşeam să mă mişc; sărmanul Sandanato se apropia gâfâind şi a ajuns la mine în genunchi. Pantalonii îi erau

sfâşiați, şi l-am auzit spunând: „Mă auziți, mă auziți?” Eu îi răspundeam, dar el nu părea să mă audă, apoi vocea lui a devenit tot mai slabă, tot mai îndepărtată, până când s-a stins de tot, iar eu am rămas cu fața lipită de luciul gheții…

Partea a doua

1

Neagra melancolie.

Aşa o numea mama ei. Elizabeth nu îi căzuse niciodată pradă – era prea activă, prea ocupată cu lumea exterioară dar când, în cele din urmă, aceasta puse stăpânire pe ea, în avion spre Roma, o recunoscu imediat. Neagra melancolie.

Nu avea nicio legătură cu şocul şi durerea morții lui Val. Existau mijloace să treacă peste asta. Experiența religioasă o ajuta să reziste. Dar neagra melancolie îți intra sub piele, se strecura în sânge cu o subtilitate pe care Biserica, disciplina şi credința nu o puteau împiedica; punea stăpânire pe tine atunci când nu te aşteptai şi când îți dădeai seama era prea târziu. Atunci începea infernul.

Fetița din fața ei îi dăduse o formă pe care o putea identifica. Fetița de şase sau şapte ani, aflată pe scaunul din față, care se uita fix la ea pe deasupra spătarului, în compartimentul întunecat. Ele erau, probabil, singurii pasageri care nu dormeau. Fetița avea ochi negri enormi, năsucul turtit, gura solemn arcuită şi părul prins în coadă cu o panglică de culoare albastră cu auriu; erau în mijlocul nopții, undeva deasupra Atlanticului, iar Elizabeth simți dintr-o dată ochii pironiți asupra ei.

Elizabeth surâse chipului solemn din fața ei şi

acesta se însufleți. Fetița îşi sprijini bărbia de spătar.

— Pe mine mă cheamă Daphne. Tata îmi spune Daffy. Vorbesc în şoaptă pentru că nu vreau s-o trezesc pe mama. Pe tine cum te cheamă?

— Elizabeth.

— Mama doarme foarte uşor. Trebuie să vorbesc încet, să merg în vârful picioarelor, chestii din astea. Tu de ce nu dormi?

— Mă gândeam.

— Şi eu. Căpşorul se înclină ştiutor. Mă gândeam la prietenii mei. O să-i văd mâine. Tu la ce te gândeai?

— La prieteni, ca şi tine.

— O să-i vezi mâine?

— Nu, mă tem că nu.

— Locuieşti în Roma?

— Da. Tu?

— Avem o casă în Chicago, dar tata lucrează la Roma, aşa că locuim şi noi aici. Casa ta unde e?

— Pe Via Veneto.

Fața micuță se lumină.

— Ştiu unde e Via Veneto. Ai şi tu o fetiță? Am putea să ne jucăm împreună…

— Îmi pare rău, n-am… aş vrea…

— Ce? Ce-ai vrea, Elizabeth? Ai vrea să ai o fetiță?

— Da, Daphne. Aş vrea să am o fetiță ca tine.

— Serios?

Îşi puse mâna la gură şi chicoti uşor.

— Serios.

— Poți să-mi spui Daffy dacă vrei.

Asta o făcu să-şi dea seama. Neagra melancolie. Era o noapte lungă pentru Elizabeth.

Se simțea de parcă spiritul lui Val o lua în stăpânire în noaptea aceea, în avion. Ceva o bătea la cap, Val, încercând să-i spună ceva, dar nu reuşea. Îşi puse căştile la urechi şi introduse casetele una după alta în casetofon. Billie Holiday, Stan Getz, Astrud Gilberto, Moody Blues, Jefferson Airplane, simfonia *Iupiter* a lui Mozart, concertul pentru harpă al lui Bach, scoțându-le din geantă una după alta şi ascultându-le, în timp ce stiloul ei alerga pe paginile agendei, iar gândurile i se năpusteau în altă parte, în căutarea lui Val...

Val. Încerca să tragă semnalul, ca într-o gară îndepărtată, dar nu reuşea. Val dorea ca ea să-şi amintească ceva. Avea să-şi amintească, îşi spunea, trebuia să-şi amintească.

Era şi aşa destul de rău, dar când gândurile i se întorceau la Ben, era şi mai rău. Îi părea rău de felul în care rămăseseră lucrurile între ei. Nu putea să suporte felul în care se purtase, cearta. Adevărul era că el avea dreptate, absolută dreptate, şi ea se întreba cum şi de ce stricase totul. Ea *dorise* să lucreze alături de el, să afle ce se întâmplase cu Val; toată afacerea o entuziasmase, o ajutase să suporte moartea lui

Val: vizita la polițistul ieşit la pensie, pe țărmul mohorât de noiembrie, aflarea adevărului despre preotul ucis cu multă vreme în urmă, teoriile din miez de noapte, născocite împreună cu Ben şi părintele Dunn…

Atunci de ce se terminase totul atât de rău, cu brusca ei hotărâre de a apăra Biserica cu orice preț? Ce-i venise oare? Poate că era, pur şi simplu, teama care o ajunsese din urmă. O lovise ca un pumn strâns faptul că Val era moartă. Ucisă, de parcă adevărul pe care îl căutase se întorsese împotriva ei şi o doborâse.

Teama. Teama pentru ea însăşi, dacă ar continua cercetările, teama pentru Ben, dacă ar insista să-l găsească pe criminal. Prietena ei cea mai dragă era moartă, iar ea devenise o laşă şi se ura pentru asta. Fusese o laşă şi… în ultima clipă nu-i venise să creadă că Biserica ar fi putut să întindă un braț şi să o ucidă pe Val pentru a se apăra. Putea să creadă o mulțime de lucruri despre această Biserică rănită în tot felul de bătălii, dar asta nu.

Totuşi, nu fusese niciodată un inofensiv purtător de cuvânt, un apărător al Bisericii. Nu mai mult decât fusese Val. Nu fusese niciodată aşa cum o acuzase Ben. Şi nu era drept ca el să gândească aşa despre ea… *nu era drept!*

Atunci Daphne îşi iţise capul din spatele scaunului, avuseseră acea scurtă conversație, şi Elizabeth recunoscuse neagra melancolie. Şi nu,

nu avea nicio legătură cu Val, nicio legătură cu Biserica. Oricum, cel puțin nu direct.

Daphne o făcuse să se gândească la copii şi la dragoste. Privind în ochii aceia strălucitori şi mari, se văzuse pe ea însăşi înapoi, în Illinois, nerăbdătoare şi plină de speranțe, cu viața desfăşurându-se în fața ochilor, ca un circ fără sfârşit. Se uitase în ochii fetiței şi îşi simțise pulsul crescând, inima zbătându-se, scânteia iubirii. Acel chin despre care oamenii scriau tot timpul cântece. Daphne. Palma micuță dusă la gură, mama care dormea uşor, ar fi vrut ca Elizabeth să aibă o fetiță...

Dragostea.

Dragostea era o problemă pentru Elizabeth. Când îşi cobora garda, putea să o atace oricând, să-i umple inima, să-i aducă o lacrimă de dor în colțul ochiului. Problema era că întotdeauna venea din senin şi când începea – nu foarte des, fiindcă ea prefera să rămână ocupată, să-i reziste, spunându-şi că nu e decât o complicație pe care ea n-o doreşte şi de care nu are nevoie dar când începea era ca o boală, ca febra, o secătuia şi putea să dureze zile întregi. Golul în stomac, durerea din inimă care tânjea după căldura, mângâierea, sprijinul unei alte ființe... Ce putea fi, dacă nu nevoia de iubire, care-i era, pur şi simplu, refuzată de vocația ei?

Câteodată dorul punea stăpânire pe ea. Privind în ochii lui Daphne şi gândindu-se că ea nu avea

să aibă niciodată o Daphne a ei. Vorbind la masa din bucătărie, stârnind o furtună în atmosfera liniştită, privindu-l pe Ben Driskill care stătea privind-o pe ea…

„Privindu-l pe Ben Driskill privind-o pe ea."

Fusese minunat atunci, în noaptea cu zăpadă, în parcul Gramercy şi la taverna lui Pete. Şi fusese la fel de bine în aceste ultime zile, în compania lui Ben, chiar şi în această situație nefericită. În casă, împreună, ştiind că se află sub acelaşi acoperiş, auzindu-i cum se mişcă prin casă chiar şi când nu erau în aceeaşi cameră, vorbind amândoi cu bătrânul polițist, stând împreună lângă foc, găsind fotografia în tobă… simțind ironia şi durerea lui Ben față de catolici, chiar şi greutatea furiei lui îndreptate către ea… El era viu, el se afla pe câmpul de luptă, el era gata să înfrunte riscurile…

La naiba! Imaginația i-o luase razna, dar… dar…

Ea îl încurajase pe Ben, ea dorise să fie o echipă, în timpul petrecut împreună se strecurase inevitabil relația bărbat-femeie: cum ar fi fost posibil să nu fie aşa?

Dar n-ar fi trebuit să se întâmple. Asta era limpede.

Dar el îi plăcuse foarte mult. Şi fusese atât de furioasă când el sugerase că monseniorul Sandanato era evident îndrăgostit de ea. Obrajii îi luaseră foc din cauza a ceea ce gândea despre Ben şi se întrebase, îşi bătea joc de ea? Fusese de-a

dreptul o prostie…

Râdea de ea, călugărița ca obiect al pasiunii, ha, ha, ce glumă bună!

Ea avusese acele mici senzații pe care o călugăriță n-ar trebui să le aibă şi poate că Ben îşi dăduse seama şi râdea de lipsa ei de experiență, de conştiința ei acută a propriei persoane.

Oare din cauza asta se întorsese împotriva lui la sfârşit?

Faptul că luase apărarea Bisericii, refuzând toate atitudinile lui pe care le încurajase înainte – toate astea erau din cauză că se simțise umilită de el?

Sau, pur şi simplu, se temuse că s-ar putea îndrăgosti de el?

O altă femeie – nu călugăriță – ar fi putut să creadă că o seară petrecută cu el în trecut şi câteva zile sub semnul durerii morții unei persoane iubite erau prea puțin pentru a te îndrăgosti. Dar relațiile unei alte femei cu bărbații ar fi fost cu totul diferite. O călugăriță era obligată să se poarte cu bărbații, majoritatea preoți, într-un anume fel, foarte deosebit, care excludea de la bun început dragostea, senzualitatea. Asta dacă aveai un strop de decență.

Sentimentele ei pentru Ben erau altfel.

Aşa că ea se întorsese împotriva lui şi-l făcuse să o disprețuiască.

„Ai făcut treabă bună, soră.”

Ajunse la Roma cu ochii roşii şi epuizată, cu tâmplele zvâcnind. La despărțire, Daphne o îmbrățişă, mama ei o privi cu mândrie, iar Elizabeth simți din nou atracția magnetică a ochilor ei enormi, sclipitori. Desigur, Daphne şi mama ei n-aveau de unde să ştie că era călugăriță.

În taxi, scotoci prin agendă, controlând însemnările pe care le făcuse în avion, apoi îi spuse şoferului să o lase în fața turnului de pe Via Veneto.

Se schimbă în trening, îşi puse o casetă cu Beatles în casetofon şi începu cele patruzeci şi cinci de minute de alergare, transpirând toată, începând să scape de îmbâcseala nopții.

După un duş rece ca gheața se privi, neinspirată, în oglinda de deasupra chiuvetei. Nemachiată, cu părul ciufulit şi ud leoarcă, trasă la față, cu ochii împăienjeniți. Chipul care se holba la ea din oglindă îi aminti de sora Claire, din anul de noviciat. Sora Claire îi invitase pe reprezentanții firmei Revlon să viziteze „recruții", cum le spunea ea, să-i inițieze în arta subtilă, dar întotdeauna eficientă, a cosmeticii. „Cum credeți că puteți să păşiți înainte, purtând cuvântul lui Dumnezeu, spunea ea, dacă arătați ca Talpa Iadului?" Puteai să-i auzi majusculele în glas. Şi lecția prinsese. Ei bine, nu era nicio îndoială că acum arăta ca Talpa Iadului, dar zece minute mai târziu ravagiile nopții nedormite fuseseră îndepărtate şi ea era pregătită să dea ochii cu lumea, dacă nu chiar cu Diavolul

însuşi.

Câteva ceasuri mai târziu, când prima zi de lucru ajunse la bun sfârşit, iar problemele acumulate ale revistei fură date uitării, ea se aşeză ca să mediteze. Sorbi din ceaşca de cafea, împinse deoparte un teanc de materiale care aşteptau să intre la tipar şi închise ochii. Subconştientul ei lucrase toată ziua, încercând să scoată la lumină acea remarcă trecătoare a lui Val pe care, pur şi simplu, o uitase.

Deodată deschise ochii. Auzise un glas în aceeaşi încăpere. Într-o fracțiune de secundă îşi dădu seama că vorbea singură, nu, nu tocmai, vorbea cu Val, iar ceea ce o speriase era faptul că Val îi răspundea... Era o amintire, desigur, o scurtă călătorie în trecut. Într-o seară, îl aşteptau pe Curtis Lockhardt care trebuia să le ducă la masă, într-unul din elegantele restaurante de noapte pe care el le îndrăgea atât de mult, iar Val era entuziasmată, cu o doză suplimentară de adrenalină alergându-i prin vene. Elizabeth o întrebase ce se întâmpla, iar Val clătinase din cap, zâmbise şi declarase că nu poate să-i spună, dar că e pe punctul de a exploda. La masă, Lockhardt adusese vorba despre o cunoştință de-a lui care murise, ceva în legătură cu Biserica – la naiba, Elizabeth nu putea să-şi amintească numele, era cumva irlandez? Asta i se fixase bine în minte – pentru o clipă, privirea lui Val o întâlnise pe a ei,

şi Val spusese: „Cu ăsta sunt cinci”; Lockhardt rămăsese blocat şi întrebase „Ce-ai spus?”, iar Val răspunsese: „Cu ăsta sunt cinci într-un an.” Lockhardt spusese ceva de genul că nu e nici momentul, nici locul potrivit, iar Val o imitase pe Gilda Radner din *Saturday Night Live* şi spusese: „Las-o baltă…”

„Cinci într-un an…”

Oboseala o copleşi dintr-o dată şi se trezi cu capul pe birou, câteva ceasuri mai târziu, ajungând acasă la timp pentru a se prăbuşi într-un somn adânc de zece ore.

Munca îi ocupă pe de-a-ntregul următoarele câteva zile.

Îşi respecta programul obişnuit, ceea ce însemna că trebuia să fure din fiecare zi câteva ore de somn. În rest – interviuri, şedinţe editoriale sau de producţie, respectarea termenelor, studierea materialelor de ultimă oră, munca de convingere cu traducătorii pentru a rămâne peste program, conferinţe de presă, ceaiuri cu înalţii demnitari la sediul Ordinului, aflat la capătul Scării Spaniole, întâlniri cu o delegaţie sau alta, din Africa până la Los Angeles sau Tokyo. Din toate colţurile lumii veneau neîncetat în Oraşul Sfânt, neobosiţi, pelerinii; bogaţi şi săraci, sfinţi şi sceptici, altruişti şi lacomi, toţi purtând speranţele şi rugăciunile Bisericii lor, cu speranţa de mai bine, cu scopul de a-şi umple buzunarele sau cu hotărârea de a-şi

impune voința asupra imensei creaturi ce se întindea şi care era Biserica Catolică. Iar Elizabeth transmitea, interpreta şi înregistra vânzoleala lor. Şi asculta; asculta fără întrerupere.

În zilele următoare, după întoarcerea sa, oriunde mergea, lumea vorbea despre starea sănătății papei. Ziariştii făcuseră pariuri, încercând să prezică apropiatul lui sfârşit. Interesul pentru pariuri creştea şi scădea în funcție de zvonuri. Numitorul comun era faptul că starea Sanctității sale se schimbase brusc – dar, dacă în bine sau în rău, asta depindea de informator. Acțiunile fiecăruia dintre *papabili* creşteau şi scădeau ca mercurul într-un termometru. D'Ambrizzi şi Indelicato erau favoriți, dar şi alții aveau susținătorii lor. Toată lumea era în frunte la un moment dat.

Şi mai erau crimele din îndepărtata Americă – sora Val, Lockhardt şi Heffernan – unde asemenea lucruri se pot întâmpla la orice colț de stradă. Totuşi, chiar şi pentru America, era o prea mare coincidență. Întrebările o încolțeau de pretutindeni. Le respingea atacurile cât putea de bine. Făcea pe muta. Nu spusese nimănui despre teoria preotului ucigaş: ştia prea bine că, la Roma, un asemenea fitil nu trebuia aprins. Nu apăruse niciun cuvânt, nicăieri, şi ea nu avea de gând să fie sursa unui astfel de zvon incendiar. În consecință, singură cu preotul ucigaş cuibărit în gândurile ei, închisă în celulă cu adevărul, ea

începu să sufere de claustrofobie.

Avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta. Era atât de ciudat să n-o aibă pe Val alături… Şi voia să afle despre cei cinci dintr-un an. Cinci *morți* într-un an…

Voia să-l sune pe Ben, să-i audă vocea, să-şi ceară scuze, dar, ori de câte ori se apropia de telefon, dădea înapoi; nu, îl va suna mâine. Mâine.

Era un coşmar pe care îl ştia foarte bine, se obişnuise cu el, aşa cum te obişnuieşti cu o durere cumplită, pentru care nu există niciun leac, care îți infectează şi îți umple de duhoare întreaga ființă, lăsându-te pe jumătate nebun, obsedat şi neputincios.

În clipele dinaintea trezirii, în aburii care învăluie apropierea stării de luciditate, când omul reuşeşte aproape să-şi controleze fiara dinăuntru, Sandanato crezuse că bâjbâie prin încăperea întunecată care-l aştepta în fiecare seară. Uneori reuşea să scape. Alteori nu. Păşea fără zgomot dintr-o cameră în alta, dar în spatele unora dintre acele uşi şi arcade prin care trecea nu se aflau camere, ci încăperi acoperite cu nisip încins, ziduri de piatră înroşite ridicându-se în jurul lui, o mie de trepte săpate în stânca muntelui, un disc înfiorător de alb spânzurat în azurul de deasupra lui, văzut parcă din fundul unei fântâni otrăvite…

În visele sale, el se afla întotdeauna în fundul unui puț, incapabil să găsească o ieşire, singur şi

chinuit de durere, împiedicându-se în întuneric, cu cerul deasupra, îngrozitor de departe, bătându-şi joc de el, imposibil de atins. Visul lui era întotdeauna scăldat într-un miros slab de lămâie şi într-un iz ciudat de nisipuri arse şi tufişuri uscate care nu cunoscuseră niciodată ploaia. În visul lui era întotdeauna un loc întunecat, fără nume, vibrând cu propria sa forță, pulsând valuri de sânge negru, prelingându-se din crăpăturile tăiate în piatră, ca nişte răni.

Şi atunci se întâmpla inexplicabilul. Miracolul.

Solul văii începea să-i tremure sub picioare, sângele negru începea să gâlgâie, să fiarbă şi să facă spumă din cauza pereților fierbinți de stâncă, muntele se despica în fața lui şi el vedea o ieşire, un drum tăiat în munte şi o întindere vastă înainte... un deşert în culori strălucitoare şi, la orizont, scăldat în razele soarelui şi ale lunii – inexplicabil, fiindcă era un vis –, un castel, un loc foarte sigur şi sfânt.

Şi, dintr-o dată, nu mai era singur, ci înconjurat de călugări cu glugi, pe care parcă îi cunoştea, îi conducea afară din temnița de la baza stâncilor ce se rostogoleau. Fusese născut a doua oară, întreg şi curat, primise botezul sângelui negru, fierbinte, devenise un cavaler, un gladiator cel puțin, al unui ordin ancestral, pregătit pentru o misiune sfântă.

Valea Lacrimilor, acesta era numele pe care îl dăduse infernului din care scăpase.

Apoi imaginile se începțoşau, groapa cu sânge

negru se retrăgea în subconştient, iar el deschidea ochii, cu trupul şi cearşafurile scăldate în sudoare, şi ziua începea.

Era ora patru, în dimineața primei zile pline pe care monseniorul Sandanato o începea la Roma.

Cardinalul Giacomo D'Ambrizzi îşi petrecuse aproape toată viața în taină, şi ora patru dimineața era un ceas tainic. De pe locul său de la volan, monseniorul Sandanato cercetă în oglinda retrovizoare chipul bătrânului său mentor. Cardinalul stătea gârbovit pe bancheta din spate a celui mai puțin bătător la ochi automobil înregistrat în Statul Vatican – un Fiat albastru cu o zgârietură ruginită pe o aripă. Mania discreției era în floare… Ceasul al patrulea în cenuşiul unei dimineți răcoroase de toamnă, străduțele dosite ale Romei înclinându-se leneş, clădirile străvechi aplecându-se una către alta, ca nişte prieteni dragi, dar sleiți de puteri. Parcă mergeau printr-un tunel.

Cardinalul scoase, din reflex, o țigară dintr-o cutie veche căptuşită cu piele, şi-o puse pe buza de jos şi o aprinse. Trase fumul adânc în piept, şi Sandanato, urmărindu-l printre gene, îi văzu degetele, scurte, îndesate şi îngălbenite de tutun, degete de țăran. Chipul lui, concentrat asupra unei cărți cu Sherlock Holmes, purta pecetea unui iubitor al plăcerii, a unui Borgia. Avea buzele groase, dinții inegali şi colorați de nicotină, ochii

albaştri şi limpezi, atunci când puteai să-i vezi, în spatele pleoapelor lăsate.

Cardinalul purta haine civile. Era doar obsesia discreției absolute, pe care însă monseniorul Sandanato o înțelegea. Chiar şi acum, stând liniştit în spatele maşinuței, bătrânul, cu o veche pălărie Borsalino, se ferea să vorbească tare. Se temea de microfoane ascunse în maşină. Într-un joc cu o miză atât de mare, spunea el, orice era posibil. Cine îşi păzeşte limba îşi păstrează capul, spune proverbul şi are dreptate.

Pălăria era trasă bine pe ochi. De sub ea se ivea părul cândva negru şi des, acum alb, lipit de capul lui solid, ca o bonetă. Costumul gri îi era un pic strâmt, de parcă i-ar fi rămas moştenire de la un rus. Era îndesat, bine făcut, ca un bivol, intimidând chiar şi la cei peste şaizeci de ani ai săi. În Trieste, unde crescuse, avea o reputație: iute la minte, dar şi mai iute la pumni.

De-a lungul anilor, Sandanato avusese destul timp ca să-l studieze şi-i observase modul natural în care îşi ascundea acest avantaj. Avea fălcile lăsate şi buzele înşelătoare ale unui bârfitor bătrân. Aspectul lui natural era al unui amărât. Reuşea întotdeauna să arate mototolit, până şi la cele mai importante ocazii. Era imposibil să ți-l imaginezi călcat, apretat şi aranjat, chiar şi atunci când era aşa. Dar toate astea erau de ochii lumii. În spatele chipului bonom sclipea o inteligență sălbatică. Viclean şi condus de instincte la fel de

sigure ca logica unui computer, cardinalul Giacomo D'Ambrizzi, unul dintre cei mai ascunşi oameni, avea puține taine în fața monseniorului Sandanato.

De la bun început, Sandanato ştiuse că D'Ambrizzi era implicat în cele mai lumeşti afaceri ale Bisericii. Avea acea gândire atentă, calculată, ageră care era absolut necesară, iar oamenii din cele mai înalte poziții văzuseră asta în tânărul din Trieste. Cu banii se descurcase întotdeauna cel mai bine. Începuse prin a-i câştiga şi continuase prin a-i investi. Mai mult decât oricine altcineva din vremea lui, el construise şi dirijase averea Bisericii.

De-a lungul drumului, cardinalul învățase cât de maleabilă era Biserica însăşi, cât de sensibilă la mângâierea unui amant. Asemenea oamenilor, Biserica putea fi făcută să joace aşa cum îi cânta cardinalul. Mai mult decât orice, el se străduia să ocrotească Biserica, să o apere împotriva răului şi a duşmanilor din interiorul şi din afara zidurilor ei. Era o sarcină copleşitoare, dar el fusese întotdeauna omul potrivit pentru ea. Şi Pietro Sandanato fusese alături de el la apogeul puterii lui.

Cardinalul îi povestea deseori despre perioada în care îşi dăduse seama că avea chemare, că putea fi un slujitor foarte bun. Se întâmplase în urmă cu vreo cincizeci de ani, într-un birou dărăpănat pe care îl vizitase la Napoli. Linoleum dezlipit, miros

de transpirație, nişte farfurii murdare uitate în colțul unei mese răvăşite. Era biroul unui mare industriaş incult ale cărui speranțe pentru Biserică se întâlniseră cu ale lui. Părintele D'Ambrizzi reuşise să stoarcă o mie de dolari de la omulețul nespălat, cu cămaşa pătată de transpirație. Aşa începuse totul, fiindcă D'Ambrizzi ştiuse cum să folosească banii.

După mulți ani, referindu-se la controlul cardinalului D'Ambrizzi asupra vastului portofoliu de investiții al Vaticanului şi la securitatea aproape opresivă care-i înconjura mişcările şi acțiunile, un cardinal american spusese: „Aşa se fac afaceri în domeniul ăsta. Dacă zâmbeşti unui bancher nepotrivit din Zürich sau iei masa cu un consilier nepotrivit din Paris, atunci Bursa din New York intră în criză. Dar, prietene, te-ai întrebat vreodată unde naiba mai încape şi Dumnezeu în toate astea?"

Era adevărat, bineînțeles, îi spusese cardinalul lui Sandanato. Viața lui depindea de discreție şi securitate şi, într-adevăr, aşa se făceau afacerile în domeniul ăsta. Dar era, în acelaşi timp, şi un aspect al personalității lui. În ceea ce privea lucrarea lui Dumnezeu, cardinalul încetase de mult să mai facă presupuneri. Fără îndoială că într-o zi totul avea să devină limpede.

Monseniorul Sandanato întoarse Fiatul într-o alee pe jumătate ascunsă şi parcă la capătul ei,

într-un loc năpădit de gunoaie vechi, şi stinse farurile. Era intrarea din spate a unui spital atât de mizerabil, încât părea la un pas de ruină. Pacienții erau săraci şi nepretenţioşi, astfel încât nimeni n-ar fi bănuit că un cardinal ar călca pe-acolo. Tocmai de aceea îl alesese D'Ambrizzi. Cu numai trei săptămâni în urmă un politician fusese torturat la mai puțin de douăzeci de metri de intrarea spitalului, dar fusese dus cu maşina la un alt spital, aflat la douăzeci de minute depărtare. Era un loc perfect pentru scopul cardinalului.

În coridorul întunecat nu erau decât doi oameni cu hainele pline de sânge. Nimeni nu-i luă în seamă pe frumosul preot şi pe bătrânul îndesat care păşiră încet înainte şi se înclinară uşor. Intrară într-o mică încăpere, după colțul întunecat, şi se aşezară pe scaunele şubrede de lemn. Cardinalul scoase volumul cu povestiri cu Sherlock Holmes şi începu să citească, mişcându-şi încet buzele în ritmul cuvintelor englezeşti. Sandanato aştepta nemişcat.

Doctorul Cassoni intră fără zgomot, cerându-şi scuze. Chipul lui brăzdat de riduri avea o expresie gravă. El şi cardinalul se cunoşteau de mult şi din acest motiv acceptase, în ultimele luni, jocul ascuns al cardinalului. Cabinetul obişnuit al doctorului Cassoni era pe atât de elegant şi bine garnisit, pe cât era micul spital de dărăpănat. Cassoni scutură din cap obosit.

— Arăți rău, spuse moale cardinalul. Ai nevoie

de un doctor.

Chicoti ironic, şi Sandanato îi aprinse o țigară cu bricheta de aur.

— Ah, Giacomo, mă simt îngrozitor. Cassoni se lăsă pe marginea biroului de lemn. Şi nu numai din cauza acestei ore atât de matinale.

Guillermo Cassoni era doctorul personal al papei Callistus. D'Ambrizzi îl recomandase pe Cassoni Sfântului Părinte cu doi ani în urmă, când începuseră durerile de cap.

— Ai încurcat radiografiile cuiva? întrebă cardinalul cu un zâmbet.

— Mult mai rău, Eminență, spuse Cassoni. *Nu* am încurcat nici radiografiile, nici encefalogramele, nimic. Se foi pe marginea biroului şi se încruntă. Jocul nostru, *al tău,* l-am pierdut, prietene. Sfântul Părinte nu mai are mult de trăit. Tumoarea de pe creier – ridică din umeri – nu mai poate fi controlată. Ar fi trebuit să fie deja în spital. Mă uimeşte faptul că încă nu a început să se comporte, cum să spun, anormal. Ştiu, ştiu, trebuie să rămână acolo unde se află acum. Trebuie să reziste cât mai mult posibil. Trebuie să mărim doza de medicamente… dar e vorba de săptămâni. O lună, o lună şi jumătate, poate până la Crăciun…

— E cât se poate de neconvenabil, spuse cardinalul.

Doctorul Cassoni izbucni într-un râs amar.

— Nu e vina mea, Giacomo. Tu te ocupi de

Departamentul Miracole. Sanctitatea sa are nevoie de unul…

— Toată lumea moare, prietene. Moartea nu înseamnă nimic. Dar *and* mori, asta poate fi important. Avem atâtea de făcut înainte…

— Şi atât de puțin timp, spuse doctorul. Toată lumea se plânge de asta. O aud în fiecare zi. Moartea intervine deseori într-un moment nepotrivit.

Cardinalul aprobă, suspinând uşor.

Monseniorul Sandanato îi ascultă vorbind în continuare despre durere, grade de paralizie, denumiri de medicamente, efecte secundare. Îi venea să urle. Dar se abținu. Cei trei din mica încăpere, într-un spital nenorocit, erau singurii oameni din Roma care cunoşteau adevărul despre starea pontifului. Nici măcar acesta nu auzise totul atât de limpede. Într-o asemenea perioadă, a şti reprezenta un avantaj imens. Timpul era cumplit de scurt. În curând avea să fie un nou papă. Şi trebuia să fie cel potrivit.

Pe drumul de întoarcere, prin hol, trecură pe lângă bărbați cu halate chirurgicale pline de sânge. Vorbeau despre tenis şi nu se deranjară să-i salute pe cei doi. Monseniorul Sandanato simți, în trecere, mirosul sângelui.

Când părăsiră micul spital, zorile încă erau cenuşii şi în aer atârnau valuri de ceață care reflectau lumina. O pisică neagră şi pufoasă stătea pe capota Fiatului şi nu se îndură să plece decât

după ce cardinalul o îmboldi hotărât. Labele ei ude lăsaseră urme pe vopsea.

— Du-mă în afara oraşului, Pietro, spuse cardinalul. Du-mă la Campo di Maggiore.

Cardinalului îi plăcea să privească Roma scăldată în lumina zorilor. Trecură pe lângă Castello Sant'Angelo, unde papa Clement al VII-lea se ascunsese de duşmanii săi în 1527. Cardinalul simțea întotdeauna un fel de compasiune pentru sărmanul Clement, încolțit de armata franceză şi de cine mai ştie cine. Tot ce putea Clement să facă era să țină cu dinții de puterea lui. Asta era tot ce încerca fiecare papă, şi acum Biserica era din nou încolțită, duşmanii se cățărau pe zidurile de apărare, cu lănci în mâini. Se gândea la crime şi mai ales la ultimele trei din America. „Planurile lui Dumnezeu?" se întrebă el cu amărăciune.

De pe bancheta din spate, cardinalul observă că Sandanato îl urmărea în oglindă. Zâmbi, îşi împreună mâinile în poală şi privi peisajul care alerga pe lângă el, fără să-l vadă cu adevărat. Îl cunoştea, putea să-l vadă şi cu ochii închişi. Dar acum trebuia să mediteze şi o făcea cel mai bine cu pleoapele lui grele lăsate, cu mintea eliberată de lumea exterioară. Îl lăsase deoparte pe Sherlock Holmes.

Cardinalul avea încredere în Sandanato mai mult decât în oricine pe lume. Era mândru de prietenul lui mai tânăr, aşa cum un sculptor e

mândru de o statuie care e pe de-a-ntregul creația sa şi care a ieşit exact aşa cum o visase. Da, monseniorul Sandanato era omul cardinalului. Şi dacă bătrânul nu avea încredere oarbă în el, era doar fiindcă ştia că nu există aşa ceva. Niciodată. Oamenii care aveau prea multă încredere ajungeau repede în mormânt.

Urcaseră destul de mult de la şosea.

Totul – maşina, copacii, drumul, hainele lor – era acoperit cu un strat subțire de praf, care-i amintea cardinalului de timpul petrecut în Sicilia. Doar că acolo praful era cărămiziu şi roşu, iar soarele lăsa câinii bătrâni morți pe străzi.

Cardinalul se împiedică de o piatră, Sandanato îl luă de braț şi se cățărară împreună din lumina strălucitoare a soarelui la umbra unui copac stufos şi la fel de bătrân ca şi creştinătatea. Era răcoare la umbra pădurii, valea de jos şerpuia în lumina albă a zilei, pe fundul ei clipocind undele reci şi albastre ale unui pârâu, iar pe unul din maluri se întindea o pajişte verde, presărată cu siluete bizare de animale. Vreo două oi, câteva vaci păscând, un om mişcându-se încet, ca într-un vis. Celălalt versant nu era decât o stâncă abruptă. Întreaga scenă aştepta un pictor care să-i facă dreptate şi, reflectă cardinalul trist, dreptatea, fără îndoială, avea să capete înfățişarea unui desen irevocabil banal, vândut pe doi bani vreunui turist, la marginea drumului.

Se aşezară la umbra copacului.

— Vreți să gustați nişte vin? O sticlă de bere? Orice?

— Nu, mulțumesc, spuse cardinalul. Vreau doar să stăm jos şi să ne odihnim. Trebuie să te linişteşti – ai trecut şi tu printr-o perioadă destul de grea. Se referea la călătoria în America. Ar trebui să ai mereu la tine un roman de aventuri, Pietro. Îți trece timpul mai uşor decât cu Evanghelia sau contemplarea adevărurilor eterne. Poveştile nu-ți solicită atenția, poți să citeşti şi să meditezi în acelaşi timp. Dar, dacă stau să mă gândesc, ți-am mai spus asta. Şi acum – aruncă o privire peste dealurile care-i înconjurau – suntem singuri. Aici nu ne pot ajunge microfoanele, nu-i aşa? Acum trebuie să vorbim despre călătoria ta la Princeton.

Prima oară veniseră aici în urmă cu douăzeci de ani, în acest loc minunat în care un diplomat napolitan, Bernardo di Maggiore, din secolul al şaisprezecelea, fusese atacat de simpatizanți aragonezi şi acuzat de a fi luat partea duşmanilor lor într-un conflict cu papa. Cu toate încercările lui de a le explica, a fost jupuit de viu într-un rimai care a durat toată ziua şi agățat într-un măslin pentru a servi drept avertisment tuturor celor care s-ar fi împotrivit clanului Aragon. Pentru serviciile aduse instituției papale, el a fost canonizat, declarat martir şi, în consecință, dat uitării.

Pe aripile brizei care bătea dinspre vale, Sandanato aproape auzi strigătele lui Bernardo di Maggiore, îşi imagină chipurile contorsionate ale călăilor, victima, resemnându-se să fie ucisă, măcelărită, redusă la rămăşiţele a ceea ce fusese cândva o fiinţă umană, dar care acum devenise mai mult, ceva nemuritor. Era chiar posibil ca el să fi murit pentru ceva important, pentru un ideal, dar acum nimeni nu-şi mai amintea... Nemurirea nu avea, în fond, nevoie de idealuri.

Cardinalul ascultă relatarea lui Sandanato. În acest timp, deschise o sticlă de Chianti şi rupse o bucăţică de pâine proaspătă. Mâncară, băură şi Sandanato îşi spuse încet povestea. Cardinalul reuşi să-şi păstreze cumpătul, dar se vedea că era frustrat şi nervos. Moartea îl impresiona – crima îl impresiona, şi el nu voia. Propria lui moarte îl tulbura mai puţin, dar nu putea să accepte moartea speranţelor sale, a devotamentului cu care se pusese cu mult timp în urmă în slujba Bisericii. Gustă puţin din vinul care era atât de pur, încât nu lăsa în urmă nici măcar o durere de cap. Îşi şterse buzele. Trebuia să acţioneze repede, înainte ca maşinăria să sară de pe şine şi să dispară în noapte. Se întoarse către monseniorul Sandanato.

— Bine, spuse el, împreunându-şi mâinile înaintea chipului său gânditor. Acum povesteşte-mi despre acest Ben Driskill... şi despre rolul sorei Elizabeth în jocul acesta periculos. O femeie nu

are ce căuta aici, Pietro.

— Nu înțeleg ce spuneți – a fost înjunghiat de preot în timp ce dumneavoastră stăteați şi vă uitați?

Nu putea să-şi ascundă neîncrederea din glas.

Briza sufla jucăuşă prin piață, scuturând franjurile umbrelelor de deasupra meselor şi mângâind frunzele palmierilor. Gazele de eşapament atârnau asemenea unui giulgiu deasupra străzii. Soarele, aflat la amiază, era cald pentru o zi de toamnă şi strălucea pictural în spatele cortinei de ceață. Terasa cafenelei era aglomerată, dar liniştea ei reținută era ca o oază în vacarmul şi agitația Romei.

Monseniorul Sandanato o căutase cu o zi înainte din biroul său de la Vatican şi ea acceptase cu nerăbdare invitația lui la masă. Acum rămăsese cu gura deschisă, şocată de ceea ce el tocmai îi povestise. Chipul lui era calm şi rece, dar ochii îl trădau, mai adânciți decât oricând în orbitele încercănate; când ajunsese ea, el băuse deja jumătate de sticlă de vin. Îşi alegea cu grijă cuvintele, de parcă tot ce spunea ar fi fost atent tipărit. Aşa se întâmpla cu toți preoții: se supravegheau cu mare atenție în prezența ei – era ziaristă şi era femeie, două dintre cele mai periculoase lucruri din lume.

— Nu, nu, eu eram în partea cealaltă a gheții. N-am observat nimic decât când era prea târziu şi

atunci tot ce am văzut a fost o altă persoană care venise să patineze seara – e un pârâiaş sau un canal care se lărgeşte în spatele casei şi a livezii… cred că era prima zi din sezonul de patinaj. Luă o bucăţică de peşte în furculiţă şi o mestecă. Când am ajuns la Ben, bărbatul dispăruse. Ben era căzut pe gheaţă, sângerând. L-am ajutat să intre în casă. Atât de mult sânge…

— Dar acum e bine? Aţi rămas în Princeton ca să fiţi sigur că…

— Da, da, bineînţeles. Se însănătoşeşte; a fost o rană urâtă. Indică vag spre spate şi într-o parte. Din fericire, nu a atins niciun organ vital… şi tatăl lui îşi revine, dar mai greu, pentru că e bătrân.

Când îşi ridică privirea, întâlni ochii lui, fixându-i hotărât pe ai ei. Ceva din sufletul lui ieşise la suprafaţă, de parcă o atingere uşoară cu degetul i-ar fi putut provoca o durere paralizantă. Oare ce căuta în ochii ei? Ce lucruri lăsa nerostite? Ea îşi aminti din nou ce îi spusese Ben Driskill: te iubeşte.

— Deci, un preot l-a înjunghiat?

— Eu nu fac decât să repet ce mi-a spus Driskill. Nu eram suficient de aproape ca să văd. El a spus că a fost preotul cu părul argintiu care a fost văzut la Helmsley Palace. Driskill e convins că a fost acelaşi.

Ridică din umeri. O viespe bâzâi prin apropiere şi apoi zbură în viteză spre şosea. Chelnerii cu veste albe se mişcau elegant printre mese.

— Dar dumneavoastră nu l-aţi văzut pe preot?

— Cum să-l văd, soră? La început eram prea departe şi apoi am încercat să ajung la Driskill, zbătându-mă să nu cad.

Sora Elizabeth suspină şi îşi aşează tacâmurile deoparte. Feliile delicate de carne de vițel rămăseseră aproape neatinse în farfurie. Sorbi din paharul de Orvieto, păstrându-şi privirea liberă. Ochii lui puteau să te cuprindă şi să te țină strâns. Erau ochi suferinzi, de martir.

— Devine din ce în ce mai nebunesc, spuse ea. Şi, în primul rând, a cui a fost ideea strălucită de a merge la patinaj? Ben mi-a spus că urăşte patinajul…

— Recunosc că a fost ideea mea. Părea…

— Ştiu, părea o idee bună atunci. Dar, lăsând asta deoparte, cum vi s-a părut scena, doamnă Lincoln?

— Nu înțeleg, spuse el.

— Nu-i nimic. A fost o glumă proastă. Deci, a fost ideea dumneavoastră.

— Am crezut că avea să fie un exercițiu folositor. Ca să ne limpezim gândurile. Cum puteam să ştim că avea să se întâmple aşa ceva?

— Ce mă nedumereşte pe mine, monseniore, e cum a aflat preotul că Ben Driskill avea de gând să iasă la patinaj?

— În mod sigur, n-avea cum să ştie, soră. Nu, m-am gândit şi eu la asta. Probabil că voia să-l atace pe Driskill în casă… Apoi l-a văzut – o şansă

unică, de care a profitat imediat. Să facă rost de patine a fost floare la ureche – erau chiar după uşa din spate şi, în fond, mai fusese pe acolo.

Soarele se deplasase, acum bătea direct în creştetul capului, dând luciu părului lui negru şi moale, proiectându-i o umbră în formă de triunghi pe frunte, ca un semn din naştere.

— Da, când a pătruns înăuntru ca să fure servieta lui Val. Cred că aşa s-a întâmplat. Dar, Dumnezeule, ce noroc!

— Sau ghinion? îngână Sandanato. Totuşi, poate că tot răul e spre bine. A fost o rană urâtă. Ar fi putut să moară, dar n-a fost aşa. Poate că asta îl va face să se răzgândească.

— Să se răzgândească?

— Adică, să nu mai încerce să prindă criminalul – e curată nebunie.

— Aşa credeți, monseniore?

— N-ar avea nicio şansă. Doar un alt criminal, poate. Poate că asta îl va face să se răzgândească.

— Mă îndoiesc…

— Eu, cu siguranță, m-aş mai gândi o dată, dacă ar împlânta cineva un pumnal în mine.

— Mă întreb dacă acesta e efectul pe care l-ar avea asupra lui. E un om încăpățânat şi foarte hotărât. Nu v-a trecut prin minte că asta s-ar putea să-i întărească hotărârea?

— Dumnezeule, sper că nu. Va fi ucis şi nici măcar nu va şti de ce sau de către cine. Nu va şti niciodată dacă a existat, cel puțin, un motiv…

— Există oare motiv pentru crimă?

— Aşa cum stau lucrurile acum, continuă el, de parcă ea nici n-ar fi vorbit, tatăl lui va avea nevoie de el acasă. Mi-a spus că ați încercat să-l convingeți să renunțe la urmărirea ucigaşului, să o lase în grija autorităților.

— Am încercat – şi am obținut rezultatul opus.

Sandanato ridică din umeri, resemnându-se în fața nebuniei altora.

— Sper să se mai gândească.

— Autoritățile din Princeton şi New York nu vor reuşi să descurce toate țele – pur şi simplu, nu vor putea. Nu vor fi în stare să pătrundă în interiorul Bisericii ca să-l prindă pe acest om…

— Dumneavoastră credeți, deci, că *e* un preot.

— Ascultați-mă! Biserica îşi va pune căruțele în cerc şi le va ține acolo. Nu va permite poliției să intre înăuntru, dacă ucigaşul e un preot. Deci, ce se va întâmpla? Ştim amândoi. Biserica va deschide propria anchetă, în stilul ei caracteristic, şi, dacă băieții cei răi aparțin Bisericii, atunci avem un caz în care răul se anchetează pe sine însuşi.

Ea se lăsă pe spate şi sorbi îndelung din paharul cu apă minerală şi gheață. Poluarea îi uscase gura şi i se aşezase în gât. Vântul de toamnă se răcea treptat în piață.

— Sunteți cinică în mod gratuit, spuse el.

— Oh, sunt, nu-i aşa? Ei bine, dumneavoastră sunteți din interior. Ce fel de anchetă credeți că

vor face?

— Un moment, soră. Eu nu pot să cred că un preot adevărat, cineva din sânul Bisericii, comite aceste crime…

— Dar dacă ar fi adevărat? Atunci unde vă aflați? Cine e preotul? Cine-l cunoaşte? De la cine primeşte ordinele? Sau acționează de unul singur, alegându-şi propriile victime? întrebările sunt înspăimântătoare.

— Nu puteți să credeți aşa ceva, soră! Biserica e victima, oamenii noştri sunt omorâți!

— Acum îmi veți spune că pe cardinalul D'Ambrizzi nu-l interesează deloc ce s-a întâmplat…

— Credeți-mă, e destul de ocupat cu celelalte probleme. Nu prea ducem lipsă de scandaluri zilele astea.

— Asta, spuse ea, zâmbind, nu e o noutate.

Sandanato tuşi uşor. Ea ştia ce avea să urmeze.

— Vorbind de noutăți, nu aveți de gând să scrieți despre toate astea în revistă…

— Nu pot să mă prefac că Val e în viață şi sănătoasă, nu-i aşa? E una dintre eroinele noastre oficiale, monseniore. Îl urmări cum se foieşte neliniştit în scaunul de metal. Dar *nu ştiu* nimic cu siguranță. Ce-aş putea să scriu? îl văzu cum se relaxează. Îi plăcea să se joace puțin cu el. Totuşi, am o întrebare. De fapt, e de la Val.

— Care anume?

— Ce voia Val sa spună când vorbea despre

moartea unei personalități laice foarte importante, cred că era un laic, nu-mi amintesc numele... oricum, Val a spus: „Cu ăsta sunt cinci într-un an.” Ce va spun cuvintele astea? Cinci morți? Ce fel de morți? Cinci catolici? Care dintre ei? Ce a vrut să spună?

— Soră, n-am nici cea mai vagă idee.

El răspunse grăbit, întrerupând-o, fără să se gândească nicio clipă. Ea mai văzuse reacția asta şi înainte. El nu avea nevoie sau nu voia să se gândească. Ochii lui se înnourară, ştergând imaginea ei din clipa în care depăşise un anumit punct. Ca femeie, avea sa rămână întotdeauna pe dinafară când era vorba de anumite lucruri, lucruri *serioase,* din interiorul Bisericii.

Sanctitatea sa, papa Callistus al IV-lea, mai putea încă să se bucure de dimineți frumoase. Ştia că supliciul era aproape, aşa că atunci când o astfel de dimineață se ivea, încerca să profite de ea, atât cât bucuria mai avea vreo importanță, dar, mai ales, încerca să mai realizeze câte ceva. Putea să mai aibă numai o oră sau două până când durerea avea să apară, fie în piept, fie în cap. Atunci, va înghiți mai multe pastile, eventual îşi va pierde cunoştința. Aşa că trebuia să dea un sens timpului rămas. Dimineața aceasta era una dintre cele bune. Invitase la el câțiva oameni pe care dorea să-i vadă şi acum aştepta, încercând să se relaxeze.

Stând la fereastra biroului său de la etajul al treilea al Palatului Apostolic, el contemplă răsăritul soarelui din spatele colinelor Oraşului Sfânt, deasupra curenților vijelioşi ai Tibrului, poleind crestele prăfuite de la orizont. În trecut, se întrebase deseori la ce se gândea un papă când contempla lumea de la înălțimea poziției sale, dar niciodată nu-şi imaginase starea sufletească în care se afla el acum.

Nu era un om deosebit de sentimental: nu alesese niciodată rolul de actor, dacă cel de spectator era disponibil. Probabil că de aceea se înălțase din mulțime pentru a deveni *il papa.* Timp de mulți, mulți ani fusese imun la îndoială, teamă, pasiune, ambiție şi la asalturile încă şi mai cumplite ale lipsei de credință. Totul era diferit acum, în ultimul act al existenței sale. Admirând frumusețea răsăritului, se întrebă dacă vreun papă înaintea sa fusese vreodată atât de înspăimântat de ceea ce se petrecea dincolo de fereastra sa. Ştia, desigur, ca era o întrebare stupidă. Era conştient că el nu era decât ultimul dintr-o lungă procesiune de pontifi îngroziți.

Crimele îl năuciseră. Cumplita întâmplare din New York... şi călugărița aceea enervantă, care provoca tot timpul necazuri. Unde naiba aveau de gând să se oprească? Unde ducea totul?

Suspină şi îşi turnă o ceaşcă de cafea tare, neagră, dintr-un ibric de argint. O farfurie cu chifle rămăsese neatinsă pe birou. De la fereastra

sa putea să vadă cartierul Romei în care locuise când era student. Era tulburător să-ți dai seama că, din clădirile acelea anonime dintre coline, un om cu o armă dotată cu toate realizările tehnologiei moderne putea să ochească pe fereastră, să-l aştepte pe Callistus al IV-lea, episcop al Romei, să se oprească din plimbare, să rămână nemişcat, fermecat de priveliştea soarelui răsărind, şi să-i zboare creierii prin toată încăperea.

Devenise melodramatic. Nimeni nu împuşca pe cineva cu carabine. Nu încă.

Îşi termină cafeaua în clipa în care ceasul său de buzunar – un Piaget de comandă, primit în dar de la un actor celebru – începu să sune, amintindu-i că primul invitat îl aştepta.

Scoase o cutie veche de medicamente, smălțuită, din buzunar, meditând la ironiile comportamentului uman. Întâlnea la fiecare pas numai lucruri ambigue, ironice, absurde – făcea parte din meseria lui. Nu pentru întâia oară îi trecu prin minte că s-ar fi simțit mai bine fără acestea – mai resemnat cu absurditatea rolului lui de papă – dacă ar fi fost un suflet pios. Dar pietatea nu era o trăsătură necesară în portretul unui papă din a doua parte a secolului al douăzecilea.

Cafeaua era un stimulent pentru el, avea tendința de a exacerba orice senzație de neliniște pe care o simțea. Pastilele din cutiuța ca o bijuterie

erau Propranolol, un medicament care îi reducea frecvența bătăilor inimii, îi oprea transpirația şi tremuratul mâinilor şi îi menținea vocea stabilă şi autoritară. Pastilele îndepărtau emoțiile care l-ar fi putut copleşi în momente cruciale. Luă una, o înghiți cu apă rece dintr-un pahar de pe tava cu micul dejun şi făcu un semn pe lista pe care o ținea în buzunar. Îşi luase pastila pentru inimă, cea pentru tensiune şi Propranololul.

Îşi imaginã cã, dacã ar fi primit o viațã puțin mai lungã, ar fi putut deveni primul papă sintetic.

Ridică receptorul şi îi spuse secretarului:

— Să intre Eminența sa.

Cardinalul Manfredi Indelicato îl intimida întotdeauna pe omul care fusese numai părintele di Mona, pe când Indelicato urca deja treptele Vaticanului în anii patruzeci, iar silueta austeră a lui Pius se cocoțase în vârful ei. Unii credeau că Indelicato se modelase după chipul lui Pius, dar se înşelau. El era nobil din naştere, cu o familie care, probabil, mergea înapoi până în epoca glaciațiunii; era neînchipuit de bogat, având în proprietatea sa o vilă impunătoare, cu tot cu personal; totuşi, trăia ca un ascet. Din toate punctele de vedere, intelectual, moral, fizic, genealogic, părea omul cel mai bun. Mai bun decât Pius şi decât di Mona. Dar Sal di Mona era papa, în rest nu mai conta nimic. De-ar putea papa să nu uite asta.

Privi chipul alb, palid al lui Indelicato, părul lui negru, probabil vopsit, ochii asemănători cu cei ai unei păsări de pradă care stă la pândă răbdătoare. O pasăre cu picioare lungi care urmăreşte, aşteaptă, gata să-şi înfigă ciocul în pradă, ca o lance, cu o furie sălbatică.

— Sanctitatea voastră, spuse el încet, dând cuvintelor un sunet amenințător.

El putea să facă orice să sune amenințător. Într-un fel, făcea parte din munca lui.

— Ia loc, Manfredi. Nu fi atât de formal. Callistus încerca mereu să întărească relația lor folosindu-i prenumele, încercând să-i mai reducă din măreție. Indelicato se aşează, punându-şi picioarele extrem de lungi şi subțiri unul peste altul. Prietenul tău, Sfântul Jack trebuie să vină dintr-un moment în altul. Ai făcut aşa cum ți-am spus? Chipul subțire, prelung al lui Indelicato se înclină uşor, ca şi cum întrebarea ar fi fost de prisos. Atunci, aş vrea să-ți aud raportul.

Papa se lăsă pe spate, împreunându-şi mâinile în poală. Se întrebă dacă acum era prea târziu ca să-l dreseze pe Manfredi Indelicato, omul cel mai temut de la Vatican, şeful Serviciului de Spionaj şi Securitate, să mai sărute inelul din când în când. Bineînțeles că era prea târziu. Dar ar fi fost amuzant. Foarte rar avea cineva şansa să-l îmblânzească pe diavol.

— Am menținut persoanele în cauză sub supraveghere, Sanctitate. Doctorul Cassoni e un

munte de discreție, din toate punctele de vedere… în afară de unul. Ieri dimineață s-a trezit cu noaptea în cap şi s-a dus la un spital vechi şi neştiut de nimeni, în fundăturile unui cartier mărginaş. Acolo a avut o întâlnire, şi mă tem că presupunerea logică e că dumneavoastră ați fost subiectul conversației.

Era foarte important ca starea sănătății pontifului să nu fie dezvăluită decât în maniera pe care o alegea Vaticanul – Callistus şi cardinalii. Cardinalul Indelicato sugerase ca medicul personal al papei să fie supravegheat.

— N-am nevoie de suspans, Manfredi. Vreau informația! Cu cine s-a întâlnit?

— Permiteți-mi să vă întreb, Sanctitate, cum a ajuns Cassoni medicul dumneavoastră?

— D'Ambrizzi mi l-a recomandat.

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta, murmură Indelicato, cu o undă de autoreproş în glas.

— Nici măcar tu nu poți şti chiar totul.

— Poate că nu, dar bunul doctor s-a întâlnit tocmai cu cardinalul D'Ambrizzi.

Papa nu găsi nimic de spus, dar când îşi ridică privirea din ceaşca de cafea, avu impresia că zărise ceea ce în repertoriul lui Indelicato trecea drept zâmbet, fluturând pe buzele lui subțiri.

Cardinalul D'Ambrizzi intră în încăpere şi, după ce îl salută pe papă, se întoarse spre Indelicato.

— Fredi, Fredi, de ce ai fața asta lungă? Crezi că

ai probleme… ha! Ce ți-aş mai putea spune eu! Se trase înapoi şi îl privi pe bărbatul înalt, subțire, într-un costum imaculat de preot obişnuit. D'Ambrizzi zâmbi, întinse mâna şi pipăi materialul cu degetele lui groase. Frumos costum, foarte frumos. Croitorul tău obişnuit? Eu n-am siluetă pentru aşa ceva. N-are rost să stric un croitor bun pentru mine. Cu cât e mai largă haina, cu atât mai bine arăt, nu, Fredi?

Indelicato privi în jos de la înălțimea sa impunătoare.

— Giacomo, ar trebui să ne vedem mai des. Îmi lipseşte spiritul tău ascuțit. Se întoarse. Monsenior Sandanato, mă bucur că ați venit şi dumneavoastră în dimineața aceasta.

Fură aduse cafele şi chifle, în timp ce papa îi aştepta pe cei doi cardinali să înceteze cu înțepăturile. Dacă nu-i cunoşteai, aveai impresia că te uitai la Don Quijote şi Sancho Panza. Indelicato stătea, sorbind uşor din cafeaua neagră, în timp ce D'Ambrizzi şi-o umplea pe a lui cu zahăr şi frişcă. Sandanato mai mult se uita la ea. De-a lungul anilor, în mintea observatorilor, Indelicato şi D'Ambrizzi erau legați unul de altul – adversari, combatanți, tovarăşi într-un singur țel… acela de a sluji Biserica.

— Opt, rosti papa în liniştea care se lăsase şi urmări toți ochii întorcându-se către el. Avem opt crime. Opt crime în sânul Bisericii. Nu ştiu de ce. Nu ştiu cine le comite. Nu avem nici măcar un

tipar… nu putem să prezicem următoarea victimă. Dar putem să fim siguri că vor mai fi. Făcu o mică pauză. Am socotit toți posibilii ucigaşi… prietenii noştri, Mafia. Extremiştii… Opus Dei. Propaganda Due.

Indelicato clătină din cap.

— Cercetările mele n-au descoperit nicio urmă care să dovedească implicarea vreuneia dintre aceste organizații. Rezultatul e nu, nu ne aşteaptă nimic pe acest drum.

— Nimeni nu vrea să ne dea o lecție?

— Nu, Sanctitate. Nimeni din aceste grupuri.

— Adevărul e, mârâi D'Ambrizzi, că aceşti oameni sunt mereu nemulțumiți de ceva. Iezuiții sunt supărați fiindcă au impresia că dumneavoastră, Sanctitate, îi neglijați în favoarea lui Opus Dei. Opus Dei sunt nemulțumiți pentru că doresc autonomie față de episcopi şi control asupra postului de Radio Vatican, iar dumneavoastră nu vreți să le acordați nici una, nici alta. Marxiştii ne consideră nişte tirani capitalişti care acționează în afara Vaticanului. Conservatorii ne privesc ca pe un pat călduț pentru toți ticăloşii comunişti care vor să distrugă Biserica. Numai Dumnezeu ştie ce gândeşte Propaganda Due, dar ar trebui să-i fie ruşine de Sine – ăştia mă sperie chiar şi pe mine. Dar când e vorba de a omorî oameni din sânul Bisericii… Clătină din cap. În primul rând, se pare că ei ucid la întâmplare, fără să țină cont de vreun principiu

filosofic. Am uitat pe cineva Sanctitate?

Callistus făcu un gest de resemnare.

— Adună trei preoți la un colț de stradă şi obții o nouă grupare care e nemulțumită de ceva. Dar criminali? Nu… dar spune-mi, ce e cu zvonul că un *preot* i-a ucis pe cei trei în America?

Ochii lui D'Ambrizzi se deschiseră larg sub ridurile adânci care-i brăzdau fruntea.

— Pot să vă întreb, Sanctitate, unde ați auzit aşa ceva?

— Giacomo, te rog. Eu *sunt* papa…

— Punct lovit, aprobă D'Ambrizzi.

— Ei bine? E adevărat?

— Pietro? spuse D'Ambrizzi.

Sandanato povesti ceea ce ştia şi, când încheie, Callistus îi mulțumi cu un mormăit impersonal.

— Trebuie să terminăm odată cu problema asta. Trebuie opriți!

— Desigur, Sanctitate, spuse D'Ambrizzi. Dar sunt probleme.

— Dar… dar… Indelicato părea că încearcă să găsească un argument împotrivă, dar, în cele din urmă, se dădu bătut. Are dreptate. Nu putem decât să încercăm.

— Vreau să îi oprim. Dacă vin din sânul Bisericii, trebuie opriți şi orice urmă ştearsă. Nu mă interesează să-i dezvăluim pe criminali… ne vom ocupa de ei la timpul potrivit. Privirea i se înceţoşase, luptându-se împotriva durerii care îi năvălise în cap. Mai mult decât orice, vreau să ştiu

de ce. Respiră adânc. Şi autoritățile din afară nu trebuie să-şi bage nasul în treburile Bisericii… nici aici, în Roma, nici în America, nicăieri. Înțelegeți? Asta e *treaba Bisericii!*

Se crispă incontrolabil, prinzându-şi capul în mâini.

— Sanctitate, spuse D'Ambrizzi, ridicându-se şi apropiindu-se de el.

— Mă simt foarte obosit, Giacomo. Asta e tot. Trebuie să mă odihnesc.

Sprijinindu-se de trupul solid al lui D'Ambrizzi, avându-l pe Indelicato în cealaltă parte, Callistus se ridică şi, încet, se lăsă condus.

Sora Elizabeth se blestemă pentru că fusese prea ocupată ca să mediteze adânc şi cum trebuie asupra lucrurilor. O mulțime de idei, care ar fi trebuit să-i vină cu zile în urmă, îi năvăleau acum în minte. Acum se gândise la maica superioară, călugărița de vârstă mijlocie, care era directorul executiv al Ordinului. Viața şi munca ei se desfăşurau în clădirea cenuşie, care era şi biserică, şi mănăstire, şi castel, de la capătul Scării Spaniole. Era franțuzoaică. O îndrăgise foarte mult pe sora Valentine. Elizabeth o cunoştea destul de bine, de aproape zece ani. Maica superioară dovedea uneori multă căldură şi afecțiune, dar, dacă îi răspundeai în acelaşi mod, se refugia întotdeauna în protocol. Ea stăpânea lumea în care trăia şi, dacă ştiai să te porți când

te prezentai la biroul ei, puteai să întorci lumea cu susul în jos.

Biroul maicii superioare era decorat în bej-piersică şi avea ornamente cenuşii. Un crucifix foarte modern, luminat din spate, plutea parcă la mică distanță de perete, aruncând o umbră cu efecte de scenă. Semăna cu un perete dintr-un mic muzeu particular. Vasele cu flori şi frunze verzi, strălucitoare, desăvârşeau decorul. În spatele ferestrelor, jos, oamenii se agitau în lumina soarelui, pe trepte. Maica superioară se uită pe fereastră, cu mâinile împreunate, apoi se întoarse către Elizabeth. Asemănarea cu actrița Jane Wyman, care fusese cândva doamna Ronald Reagan, era izbitoare.

— Doreşti să vorbim despre sora Valentine?

— Ar fi trebuit să vin mai de mult, spuse Elizabeth, dar se întâmplă atât de multe lucruri, încât m-am lăsat furată de amănunte. Mă întrebam dacă ați văzut-o destul de des în ultimele şase luni?

— Da, bineînțeles. Locuia aici, draga mea.

— Dar stătea mai mult la Paris.

— Nu ştiu dacă mai mult. De obicei, îşi împărțea timpul. Era debordantă, dar discretă, ca întotdeauna. Amintirea îi aduse pe buze un zâmbet cald. Începu să aranjeze florile într-o vază de cristal. I-am pus la dispoziție una din încăperile noastre mari şi un birou. Muncea din greu. Ca întotdeauna.

— Ați eliberat camera?

— Nu încă, soră. E o treabă foarte tristă. Nu m-a lăsat sufletul. De fapt, aveam de gând să te chem pe dumneata în legătură cu lucrurile ei… hârtiile, cărțile, avea o colecție impresionantă, nu-i aşa?

— Habar n-aveam că stătea aici, murmură Elizabeth.

— Nu trebuie să te simți exclusă. Era atât de prinsă de ceea ce făcea. Ştia ce voia, trebuie să recunoşti. A stat mult prin Arhivele Secrete. Avea încă multă influență – cum e expresia aceea americană?

— Trecere?

— Exact. Avea trecere în anumite cercuri înalte.

— Adică?

— Cardinalul D'Ambrizzi, bineînțeles. El i-a netezit drumul – tot o expresie americană, nu? –, iar Arhivele Secrete au devenit domeniul ei personal.

— Pot să văd camera ei?

— Desigur. Acum, că ai venit aici, nu te-aş lăsa să pleci fără s-o vezi. Te conduc chiar eu, draga mea.

Maica superioară o lăsă singură în încăperea însorită. Dincolo de cele două ferestre înguste se întindea o perdea generoasă de flori. Timp de jumătate de ceas, Elizabeth rămase aşezată pe scaunul tapițat, răsfoind diverse caiete, dosare, foi de hârtie. Totul părea legat de cărțile, articolele, chiar şi discursurile pe care Val le realizase

înainte. Suspină deznădăjduită şi ridică un teanc de dosare şi caiete, legate cu trei benzi elastice.

Dosarul de deasupra avea o însemnare făcuta cu stiloul. Un singur cuvânt.

CRIMELE.

2
Driskill

Tot drumul New York-Paris-Cairo n-am făcut altceva decât să înghit calmante, să beau şampanie şi să pierd noțiunea timpului, să închid ochii şi să retrăiesc coşmarul cu păr argintiu şi cu pumnalul în mână. În asta consta somnul meu. Timpul nu-l măsurăm în ore, ci în zile, şi trecuseră nouă zile de la înmormântarea surorii mele. Zăcusem în spital, unde căpătasem sute de cusături în spate, iar următorul lucru pe care mi-l aminteam era aeroportul din Cairo, unde aşteptam un avion al Companiei Egyptair să mă ducă la Alexandria. Era cald şi aglomerat, iar înghesuiala nu-mi făcea deloc bine la spate. Apoi, după ce am înghițit un calmant şi o felie de coşmar, m-am trezit coborând din albastrul cerului către aeroportul minuscul din Alexandria, reconstruit după luptele cu Israelul din 1973. În dreapta avionului văzusem deşertul, o întindere nesfârşită de nisip arzând, în stânga, albastrul mat al Mediteranei, şi acum deşertul dispărea treptat din vedere, iar eu am observat banda lungă

şi subțire a oraşului, îngust, verzui, arcuindu-se de-a lungul celor două golfuri uriaşe din nord şi al lacului Maryut în sud.

Am luat unul dintre taxiurile micuțe, vopsite în roşu şi negru, care se strecurau prin traficul infernal de pe bulevardul Delta. Pe această arteră de circulație, la patru ore distanța în direcția opusă, se afla Cairo. Dincolo de Alexandria, spre vest, tot la patru ore distanță, se afla El Alamein, apoi Matruh, apoi Libia şi Tobruk, fantoma Celui de Al Doilea Război Mondial. Sentimentul ieşirii din timp – nu numai din istorie, dar, mai ales, ritmul atemporal al mişcării dunelor şi al suprafeței frământate a mării, un mister închis pentru om şi pentru oraşele, imperiile şi efemerele lui realizări culturale – era copleşitor, chiar şi în mijlocul traficului şi al oraşului relativ nou, cu patru milioane de locuitori.

Şoferul meu a întors pe strada Canalul Suez, apoi pe Corniche, încercuind Golful de Est, *vechiul* port, a cărui briză răcoroasă menținea clima temperată a oraşului şi care îmi dădea senzația de uşurare pe care o simțeam. Am coborât în piața Sa'd Zaghlul, în fața Hotelului Ceții. De partea cealaltă a străzii, lângă o fâşie de iarbă verde, oamenii se urcau într-un autobuz. Coborând din taxi, m-am simțit din nou adus la viață de briza blândă. Hotelul era îndreptat către Golful de Est, de care era despărțit prin meandrele largi ale centurii Corniche. Dincolo de aceasta, sclipeau

apele Mediteranei. Atunci, pentru câteva clipe, suspendat între ceea ce se întâmplase şi ceea ce avea să se întâmple, m-am simțit în ceruri.

Alexandru cel Mare cucerise Egiptul de la perşi cu trei secole şi jumătate înainte de naşterea lui Hristos. După ce participase la o recepție tumultuoasă la Memfis, se îndrepta de-a lungul țărmului către oaza Siwa, ca să consulte Oracolul din Amun. Avea impresia că oracolul avea să-i dezvăluie că este fiul unui zeu. S-a oprit ca să se odihnească într-un sat frumos de pescari, cu un încântător golf natural. Deoarece întâmplarea s-a repetat de mai multe ori în timpul scurtei sale vieți, el a poruncit să se construiască un oraş în jurul golfului. Aşa cum se obişnuia, oraşul a primit numele său. Lăsând în urma sa o echipă de arhitecți, el a pornit mai departe ca să stea de vorbă cu oracolul. N-a văzut niciodată noul oraş al Alexandriei.

După nouă ani, s-a stins din viață. Trupul lui, potrivit ultimei sale dorințe, se afla pe dram către Siwa pentru a fi înmormântat, când marele general Ptolemeu a oprit procesiunea şi cu o ceremonie fantastică, a îngropat rămăşițele marelui om în piața centrală a noului oraş. Acum, bineînțeles, toată munca lui Ptolemeu e ştearsă de pe fața pământului, îngropată undeva sub Alexandria modernă, sub viermuiala taxiurilor vopsite în roşu şi negru.

Euclid a inventat geometria în Alexandria.

Ptolemeu a înălțat Farul de pe insula Pharos, o sută douăzeci de metri înălțime, o clădire aproape de neimaginat, una dintre minunile lumii antice. Mai târziu, romanii n-au putut rezista ispitei oraşului care devenise centrul economic al Orientului şi, pe rând, s-au perindat pe aici Iulius Caesar, Cleopatra, Marcus Antonius şi Octavian, care a devenit Augustus Caesar. Şi mai târziu, Sfântul Marcu a adus creştinismul în Egipt şi a fondat ceea ce a devenit Biserica Coptă. Apoi perşii s-au întors ca învingători. Şi apoi arabii. Era o poveste lungă, foarte lungă, iar în secolul al douăzecilea englezii, cu Lawrence Durrell şi E.M. Forster, au avut partea lor, iar apoi egiptenii înşişi…

Şi acum, sora mea venise la Alexandria. Trebuia să aflu de ce.

Podeaua camerei mele era bine lustruită şi strălucea mat de parcă ar fi fost frecată la nesfârşit cu ceară. Mobila era veche, puțin îmbătrânită, însă într-un mod demn, aristocratic. Un balcon cu vedere înspre Corniche şi golf se contura în afară. Briza umplea încăperea, răcorindu-mi ochii care ardeau ca nişte cărbuni. Era un telefon în cameră, dar eu nu eram încă pregătit să-l folosesc. Era şi un televizor, dar nu mă încânta ideea de a vedea un *Dallas* sau, şi mai probabil, un *Wagon Train* în arabă. Mai era şi un frigider, cu o rezervă generoasă de gheață. Am comandat o sticlă de gin

şi mai multe de apă tonică, şi lămâie de la bar. Mi-am scos din geantă sticluța cu Tylenol şi codeină. Eram încărcat de calmante şi aspirine. Doctorul meu din Princeton îmi spusese că n-aveam să găsesc aspirine în Egipt.

Am intrat în baie şi mi-am dat jos cămaşa care se lipise de piele. Cu multă prudență am controlat pansamentul de pe rană. Nu aveam nicio şansă, aşa că am strâns din dinți, l-am smuls şi mi-am pus unul nou. Al naibii de neplăcut. Nu-mi plăcea să mă uit la rană. Acelaşi doctor îmi mărturisise că semăna cu o operație pentru extirpare de rinichi. Carnea se strânsese în jurul celor două părți care fuseseră cusute. Doctorul mi-a spus că sunt nebun, că îmi caut necazul cu lumânarea, dacă plec într-o călătorie atât de lungă cu rana proaspătă. Avea, probabil, dreptate. Una dintre probleme era că aveam mereu senzația că şiroaie de sânge mi se scurg pe spate. Era o iluzie, dar mă tulbura.

Mi-am preparat un gin cu apă tonică, mai mult apă, şi m-am întins cu grijă pe pat, cu capul proptit în cele două perne enorme şi moi. Puteam să văd marea de un albastru străveziu întinzându-se până la orizontul lăptos. Aveam impresia că, dacă aş fi aruncat o piatră în ea, s-ar fi spart.

Eram cumplit de obosit, de parcă mi-ar fi turnat cineva plumb în vene. Mi-am dat seama că eram foarte departe de casă.

Gheața de pe față mă împiedicase să-mi pierd cunoştința.

Sandanato nu ştiuse ce să facă. La început nici nu şi-a dat seama ce se întâmplase, apoi a văzut sângele curgând din mine ca benzina dintr-un rezervor spart. Abia puteam să-l aud cum mormăia, în parte pentru el însuşi, în parte pentru mine, întrebându-se dacă ar trebui să mă lase acolo şi să meargă în casă după ajutor sau să strige, în speranța că polițistul lui Sam Turner l-ar auzi, sau ar trebui să încerce să mă ridice şi să mă sprijine înapoi, înspre casă. Apoi cred că am spus ceva, iar el a îngenuncheat, eu m-am agățat de el şi am început să mă ridic pe propriile picioare. Durerea nu era insuportabilă, dar pierdusem mult sânge. Eram pe punctul de a-mi pierde cunoştința, dar ştiam că nu trebuia să leşin pe gheață, în frig.

În cele din urmă, sprijinit de umărul lui, am reuşit să mă ridic şi am parcurs, clătinându-se, cei o sută de metri până la casă, ceea ce a durat parcă ore întregi. Omul lui Turner, care era de gardă, mi-a scos patinele; totul ținea o veşnicie. Apoi a sunat la spital, iar Sandanato s-a aşezat pe podea, lângă canapeaua pe care stăteam întins, şi a vorbit fără oprire; acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit, până în după-amiaza zilei următoare.

Următoarele zile mi-au adus durerea şi au trecut într-un fel de ceață, în care pluteau mai ales

glasuri spunându-mi să renunț definitiv la ideea de a pleca în Egipt. Faptul că nu înțelegeam mi se părea uluitor.

Preotul cu părul argintiu, care omora oameni, care o ucisese pe sora mea în timp ce se ruga, apăruse de nicăieri, din beznă şi ger, şi încercase să mă omoare. Băgase în mine un cuțit şi trei milimetri mai mult ar fi încheiat toată treaba. Doctorii îmi repetau la nesfârşit cât de norocos am fost. Norocul, cred, era o chestie relativă.

Piersică venea să mă vadă în fiecare zi. Chipul lui oglindea o expresie de uluire inocentă, de parcă fiecare dintre aceste întâmplări îngrozitoare îl lovea cu o forță şi mai mare decât cea dinainte. Credința îi era pusă la încercare. Atacul asupra mea îl convinsese că ne aflăm în inima zonei crepusculare, fără hartă, cu un singur prieten, Dumnezeu. Când m-am trezit, el a clătinat din cap, de parcă s-ar fi aşteptat să mă descompun. Mi-a spus că încerca din răsputeri să-şi găsească în fiecare clipă ceva de făcut, ca să nu se gândească prea mult la ceea ce se întâmplase cu Val şi cu mine. Voia să mai rămân acolo după ce aveam să ies din spital. Începuse, pentru prima oară de la sosirea sa la Sfânta Maria, în New Pru, să scotocească prin mansarda şi prin dependințele casei parohiale, cotrobăind printre mormanele de istorie acumulate în cincizeci sau şaizeci de ani. Dar i-am spus că nu pot să-l ajut.

Părintele Dunn a trecut pe la spital de câteva ori.

Ultima oară mergea la aeroport. Avea o întâlnire la Los Angeles cu un producător care realiza un film după unul din romanele lui.

— Îl fac pe Klammer nervos ca un motan, a spus el. Se bucură când scapă de mine. Cât despre tine, Driskill, ce pot să spun? A luat o lingură din tapioca mea de prânz. Te sfătuiesc s-o laşi mai moale. E o minune că eşti încă în viață. Ia-o ca pe un avertisment. Nu eşti un superpolițist. Nu eşti nici James Bond, nici Superman. Îți lipseşte ceea ce îți este absolut necesar… un cascador care să te dubleze. Du-te la Antigua sau la St. Thomas, sau la Hobe Sound, unde te vei învârti printre oameni bogați ca tine; ei or să te învețe bucuriile indolenței. Acolo n-o să fii omorât… eşti nebun dacă vrei să continui, dacă vrei să-ți dai viața. Căci asta se va întâmpla dacă insişti. Înțelegi, Driskill? Se întâmplă ceva îngrozitor, mult mai rău decât în cărțile mele… Trebuie să laşi autoritățile să facă tot ce le stă în puteri. Şi Biserica e obligată să cerceteze. Încearcă să înțelegi – asta e o problemă a Bisericii. Ochii lui cenuşii luaseră foc, asemenea unor pietre nestemate înghețate, dar cu inima fierbinte. Nu te amesteca, Ben! Dacă mori, nu mai eşti de folos nimănui. Şi nu poți să o aduci pe Val înapoi la viață.

I-am zâmbit.

— Cineva va trebui să plătească şi eu o să am grijă de asta. Nu pot să-mi facă aşa ceva, nici mie, nici familiei mele. E simplu, serios.

— Devii obositor, Ben. Nu eşti un erou, credemă.

— Ah, Artie, aminteşte-ți legea familiei Driskill. Timpurile disperate fac eroi din oamenii disperați.

Părintele Dunn nu era deloc impresionat.

— Faci o mare greşeală. Monseniorul Sandanato e de acord cu mine…

— Şi sora Elizabeth, n-o exclude pe ea. Îți imaginezi cât de mult prețuiesc sfaturile a doi preoți şi a unei călugărițe?

El a izbucnit în râs.

— Ei bine, dacă nu pot să te conving, atunci îți urez numai bine. Când ieşea din cameră, s-a întors şi mi-a aruncat una din privirile lui de oțel. În ultimele zile m-am oprit de câteva ori să-l văd pe tatăl tău. A avut o perioadă foarte grea, Ben. N-o să trăiască o veşnicie…

— Ba da, exact asta o să facă.

— I-am dus două din cărțile mele şi l-am provocat să le citească. O să-i crească puțin adrenalina.

Apoi mi-a spus să mă mai gândesc o dată la ce vreau să fac, şi-a pus pălăria, m-a salutat şi a ieşit.

Sandanato mi-a ținut şi el o predică, sfătuindumă să ies din mizeria în care intrasem.

— Ați văzut de ce sunt în stare, pot să vă lovească din senin. Ochii lui întunecați erau cufundați în orbitele injectate şi fuma neîncetat. Tocmai le-ați dat-o pe sora dumneavoastră…

— Nu le-a dat-o nimeni. Ei au luat-o…

— Situația tatălui dumneavoastră e critică, iar dumneavoastră ați fost aproape disecat – *basta!* Nu e lupta dumneavoastră! Nici măcar nu sunteți catolic!

În cele din urmă, Sandanato a plecat la Paris, unde urma să aibă loc înmormântarea lui Curtis Lockhardt, din cauza unor legături de familie pe care le avea acolo. Era atât de afectat de izbucnirea crimelor şi de atacul asupra mea, încât părea mult mai aproape de o prăbuşire psihică decât mine. Dar mai văzusem oameni ca el. Puteau să suporte o povară aproape infinită. Se hrăneau din ea. Aşa stând lucrurile, mi-a spus să aştept măcar până când avea să afle ce făcea Roma în legătură cu crimele. I-am spus că nu mă interesa ce făcea Roma. Roma era problema.

Tatăl meu mi-a rezervat o mare surpriză. Nu era pe drumul spre însănătoşire, aşa cum mă aşteptam. Doctorii mi-au spus că starea lui s-a înrăutățit când a aflat despre nenorocirea mea, de parcă ar fi fost picătura care a umplut paharul. Mi-au mărturisit că şi-au pierdut speranța de a-l recupera complet.

Reacția lui m-a nedumerit: ar fi fost altceva dacă s-ar fi prăbuşit sub greutatea durerii față de moartea lui Val. Dar *eu?* Şi, oricum, eu eram încă viu…

Când l-am văzut, mi-am dat seama că doctorii aveau dreptate. Era îngrozitor de palid, tăcut, iar cărțile părintelui Dunn se odihneau neatinse pe

măsuța de lângă pat. Când am reuşit să-l fac să vorbească, mi-a părut rău.

— Uneori cred că, totuşi, voi muri, Ben. Dintr-o dată mă simt singur, neajutorat…

— Vorbeşti prostii, tată, ştii foarte bine. În afara nenumăraților prieteni care aşteaptă telefonul tău, mai ai şi credința – ai uitat? Nu e acum unul dintre acele momente în care credința trebuie să te ajute?

Nu părea să mă audă.

— Nu-i adevărat. Singurătatea n-are nicio legătură cu *oamenii.* Ei nu contează… sunt obosit, nu mai sunt stăpân pe mine aşa cum eram înainte, nu înțeleg ce se întâmplă – nici nu ştiu exact ce-am vrut să spun. Încerc să exprim ceva inefabil, dar totuşi real. Niciodată nu m-am mai simțit aşa.

N-a rostit niciun cuvânt despre credință. Poate că nu voia să vorbească despre asta cu fiul lui necredincios.

— Ştii ce, ai suportat câteva şocuri dure. Nu poți să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

— Sper că ai dreptate, Ben, sper că am să reuşesc. M-aş bucura foarte mult să stai lângă mine. Putem să ne înzdrăvenim împreună. Mi-ar plăcea să stai o vreme pe-acasă, ca să-mi urezi bun venit. Firma poate să-ți dea un concediu de şase luni… poate facem o croazieră sau mergem la Londra şi ne stabilim acolo pentru un timp, după ce voi fi din nou bine…

Chiar şi vorbind despre asta se însufleția. Restul

discuției însă n-a mers la fel de bine.

El nu voia să plec în căutarea ucigaşului lui Val, nu voia să ştie cu ce se ocupase Val, de ce fusese omorâtă. Mi-a spus că sunt un nebun inconştient, că nu numai că îmi pierdeam timpul, dar îmi riscam şi pielea. Chiar nu aveam destulă minte ca să-mi dau seama că fusesem avertizat? Nu ştiam cât de norocos am fost că am scăpat cu viață? Nu-mi dădeam seama că îi întorceam spatele tocmai atunci când avea nevoie de mine?

Nu-l mai auzisem niciodată pe tata cerându-mi ceva şi, cu atât mai mult, implorându-mă. Aveam impresia că nu-l cunoşteam pe omul din fața mea. Asta m-a făcut să-l părăsesc mai uşor. Nu uşor. Doar mai uşor. Eram fiul tatălui meu: învățasem cum să întorc spatele cuiva. Am văzut o lacrimă prelingându-i-se din ochiul închis.

— Îmi pare rău, tată. Trebuie să plec. Dar mă voi întoarce – poate atunci vom…

— Eşti obsedat, Benjamin. Eşti la un pas de nebunie şi nici măcar nu-ți dai seama. N-o să te mai întorci, Ben. A înghițit cu greu şi şi-a întors privirea într-o parte. N-o să te mai întorci, a repetat.

Lacrimile i se rostogoleau pe obrajii cenuşii. Pentru cine plângea? Pentru el însuşi? Sau pentru Val? Poate chiar pentru fiul său risipitor? Dar nu, asta era imposibil. Pentru o clipă, cedasem sentimentelor din sufletul meu.

În amalgamul de religii pe care le poți găsi în Egipt, musulmanii alcătuiesc, firește, majoritatea covârșitoare, iar copții reprezintă principala organizație creștina. Însă și în Alexandria, ca pretutindeni, Biserica Romano-Catolică își face simțită prezența prin iezuiți și Ordin, prin preoți și călugărițe care alcătuiesc o mică, dar solidă enclavă catolică.

După un somn de șaisprezece ore, întrerupt de două dintre chemările la rugăciunea musulmană, sunete atât de puternice, încât nu numai că se auzeau în toate colțurile orașului, dar au reușit să se strecoare și în creierul meu paralizat, am sunat la sediul Ordinului, care se afla într-o școală susținută de ei. Mi s-a făcut legătura cu o soră Lorraine, maica superioară, care mi-a confirmat fără întârziere că a văzut-o pe sora Valentine în timpul vizitei ei la Alexandria. Într-adevăr, sora mea locuise în casa de oaspeți a Ordinului. În engleza cu accent franțuzesc a sorei Lorraine se simțea nu numai o siguranță grăbită, ci și un zâmbet, iar ea mi-a spus că s-ar bucura să mă vadă atunci când voi putea să trec pe la ea. Am sărit într-un taxi în fața hotelului și în cincisprezece minute am fost condus în biroul ei. Fereastra ei se deschidea spre un teren de joacă inundat de copii în uniforme, ale căror țipete și râsete pluteau în aer, întregind în mod fericit fiecare zi. Terenul de joacă era înconjurat de palmieri.

Sora Lorraine era o femeie mică de statură, în jur de cincizeci de ani, cu părul negru, ochi enormi şi nas ca un cioc. Purta un costum albastru cu haină deschisă, asemănător celor pe care Chanel le-a făcut celebre, şi o bluză de mătase bej cu volan la gât. Pe drum, spre biroul ei, am remarcat câteva călugărițe purtând uniforma tradițională. Şefa, oricum, era de departe un administrator modern. Asemenea tuturor franțuzoaicelor pe care le-am întâlnit, era atrăgătoare printr-un fel de alchimie interioară, din instinct. Întregul era mult mai plăcut decât trăsăturile particulare.

Aflase din presă despre moartea lui Val şi fusese în mod deosebit şocată din cauza recentei lor întâlniri. S-a aplecat deasupra biroului, jucându-se cu un stilou de aur, şi m-a ascultat în timp ce îi spuneam că nu încercam decât să reconstitui ultimele săptămâni ale surorii mele. Şi-a înclinat capul mic şi negricios, înainte de a-mi încheia povestea.

— Da, da, înțeleg. Aş fi vrut să vă pot spune tot ce era în mintea ei, dar, vai, nimeni nu poate şti asta, nu-i aşa? Sora dumneavoastră îmi era foarte dragă, îi admiram munca, o înțelegeam. Draga de ea era evident preocupată de ceva atunci când ne-am întâlnit. Era tensionată, îngrijorată… e o expresie pe care am auzit-o – îşi păzea spatele. Înțelegeți ce vreau să spun*? îşi păzea spatele!*

— Era speriată?

— *Oui.* Era o teamă… anume. De ceva, de

cineva. Vă rog să mă înțelegeți, asta e ceea ce am *observat* eu. Sora dumneavoastră nu mi-a spus nimic despre teamă. Am observat, m-am gândit şi, într-adevăr, îşi păzea spatele. De parcă se aştepta să se întoarcă şi să vadă că e urmărită. Asta mi-a aprins curiozitatea, ştiți?

— De la dumneavoastră ce a vrut? Numai un loc unde să stea?

— Nu, mai mult decât un pat. Venise aici în căutarea unui om, Klaus Richter. Nu mi-a dat niciun motiv, în afara cercetărilor ei. Pentru o carte. Nu a fost greu să-l găsim pe Herr Richter. Îl cunosc personal. Un bun catolic german, merge regulat la biserică. Şi-a permis un zâmbet ironic care a învăluit portretul germanului. Are o firmă de import-export, un depozit mare în portul de vest – foarte diferit de portul pe care îl vedeți dumneavoastră de la Cecil. E un om de afaceri bine cunoscut şi agreat, din câte am auzit. Un jucător împătimit de golf, are poze în presă. Şi, bineînțeles, e *très, très* german, o palmă pe umăr, o bere cu guler, tot tacâmul. E o figură proeminentă în Vechea Gardă Germană – veteranii din Africa Korps întorşi în Egipt să-şi continue viața. Vizitează împreună mormintele din deşert şi aduc omagiul lor atât camarazilor căzuți în luptă, cât şi bravilor lor duşmani. Richter e foarte apreciat de guvernul egiptean, începând chiar de la Nasser. Cred că Richter l-a ajutat ca mediator într-o afacere cu armament cu mulți, mulți ani în

urmă.

— Şi Val a bătut drumul până în Egipt ca să-l vadă.

— Aşa se pare. S-a uitat la ceas. Am o întâlnire, domnule Driskill. Dar dacă mai aveți vreo întrebare… A ridicat uşor din umeri. Sau dacă vreți doar să vorbiți cu mine, vă rog, căutați-mă.

Mi-a dat adresa biroului lui Richter. Cum am plecat de la ea, am simțit că-mi lipseşte. M-am trezit sperând că voi mai găsi o întrebare, două.

Depozitul cenuşiu murdar al Companiei Global Egypt Import Export stătea în rând printre altele asemenea lui, alcătuind o adevărată flotilă de broscoi, mai puțin frunzele de nuferi, înghesuite unele în altele în portul comercial. Vasele cargo, murdare şi absolut comune, stăteau la marginea pontonului, înghesuite printre brațele ruginite ale macaralelor. Încărcatul şi descărcatul navelor, huruitul angrenajelor, valurile de fum negru, mirosurile de petrol şi benzină, strigătele disonante ale arabilor, glasurile germanilor, englezilor, francezilor, toți țipând. Dacă închideai ochii, puteai să crezi că te afli în orice port al lumii. Şi atunci cineva începea să strige în arabă şi totul se întorcea unde fusese înainte.

Klaus Richter avea cam şaizeci de ani, dar era făcut ca un Mercedes – ca să reziste. Îşi purta părul alb şi rar tuns perie, probabil ca în vremea serviciului în Africa Korps. Avea tenul bronzat al unui jucător de golf, sprâncene blonde ieşite în

afară, un ceas de aur Breitling, de buzunar, care îți spunea totul, în afară de clasamentul mondial la golf, iar în picioare avea bocanci de deşert. Purta o haină veche, imaculată şi o cămaşă albastru deschis în spatele căreia se ivea, la gât, un smoc de păr alb. Dunga pantalonilor era ireproşabilă. Când secretara m-a condus înăuntru, el se pregătea să lovească o minge de golf cu crosa, pe mocheta de culoare verde. Secretara şi cu mine ne-am oprit brusc, iar el a trimis mingea într-un dispozitiv special. Când a lovit-o, crosa a scos un sunet pe care îl mai auzisem şi altă dată.

— O crosă Julius Boros, am spus eu.

El s-a uitat la mine cu un zâmbet larg.

— Julie mi-a dat crosa acum douăzeci de ani. L-am întâlnit la un turnir. El a câştigat şi mi-a dat una din crosele lui. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată.

Zâmbetul îi persista pe chip, dar ochii deveneau întrebători: „Avem ceva afaceri, prietene? Sau discutăm numai despre golf?" Avea un accent german, dar puteam să pun pariu că vorbea mai multe limbi. M-am prezentat, i-am spus că aveam o problemă personală, iar el a făcut semn secretarei să iasă.

A traversat încăperea imensă până la geanta lui de golf şi a vârât crosa în tubul ei.

— Am jucat golf peste tot, chiar şi la Augusta şi Pebble Beach. Cele mai bune terenuri. Şi unde trăiesc? în cea mai mare groapă de nisip a lumii!

Era o replică bine învățată, ceea ce l-a făcut să zâmbească. S-a uitat pe fereastră pentru o clipă, la nave, la macarale, la muncitori, apoi s-a întors către mine. Cu ce pot să vă ajut, domnule Driskill?

— Am înțeles că sora mea v-a făcut o vizită, nu de mult. O călugăriță, sora Valentine…

— Dumnezeule! Era sora dumneavoastră! O, prietene, am citit despre moartea ei…

— A fost omorâtă, l-am corectat eu.

— Da, bineînțeles. Ce tragedie – de neimaginat! O întâlnisem, chiar aici, în acest birou, cu numai o săptămână înainte şi apoi a apărut la televizor şi în ziare. O femeie remarcabilă. Cred că sunteți mândru de ea.

S-a aşezat în spatele biroului pe care se aflau în dezordine pliante, note de plată, cataloage, tabele de scor pentru golf, broşuri colorate. Pe pereți atârnau sute de fotografii, imortalizând parcă fiecare clipă a vieții sale. Am remarcat imediat instantanee ale unui Klaus Richter foarte tânăr, stând în lumina orbitoare a soarelui, cu tancul său, în deşert, altul cu o piramidă în fundal, altul ținând în mână o tavă de argint la un club de golf. Pe birou într-o ramă de aur, se afla, am presupus, fotografia celor doi fii ai săi.

— Aveți toată simpatia mea, domnule Driskill. Nisipurile timpului sunt mereu mişcătoare, nu-i aşa? Ca şi cum ar fi vrut să-şi ilustreze spusele, a ridicat de pe colțul biroului o clepsidră înaltă de aproape treizeci de centimetri, a răsturnat-o şi a

urmărit nisipul scurgându-se pe fund. Am văzut şi eu moartea cu ochii. Acolo, în deşertul de vest. Oameni valoroşi seceraţi de tineri. De ambele părţi. Chiar şi în cele mai bune timpuri murim prea devreme, nu-i aşa? Nisipul acesta e din deşertul de vest, domnule Driskill. Îl păstrez mereu lângă mine, ca să nu-i uit pe cei căzuţi. Şi-a desprins privirea de pe clepsidră. Da, am văzut-o pe sora dumneavoastră.

— De ce a venit la dumneavoastră?

Şi-a ridicat sprâncenele, adâncindu-şi ridurile de pe frunte. Craniul ars de soare a sclipit printre firele de păr alb.

— Să-mi aduc aminte. S-a cufundat în fotoliul de piele cu spătar înalt, frecându-şi bărbia cu aspect de bolovan. Da, scumpa mea prietenă, sora Lorraine, m-a sunat şi mi-a vorbit despre ea, apoi a trimis-o aici. Trebuie să spun că am fost surprins – şi măgulit, ca să fiu sincer – de interesul surorii dumneavoastră pentru un soldat bătrân. Ştiaţi că scria o carte despre Biserică, din anii aceia de cumpănă ai războiului?

— Mi-a vorbit şi mie despre asta, am spus. Afară, de-a lungul docurilor, un ciocan pneumatic a început să huruie. Semăna cu o mitralieră grea. A venit ca să vă pună întrebări? Asta era?

— Da, dar eu crezusem cu totul altceva la început. Vedeţi, eu eram aghiotantul lui Rommel, foarte tânăr, e adevărat, dar şi foarte apropiat de marele om. Cum era şi firesc, am crezut că o

interesa Rommel – mareşalul, pretenția mea la faimă. Dar nu, pe ea nu o interesa războiul din deşert, chiar deloc. Ci Parisul! Parisul. Când mă gândesc la război, nu mă gândesc niciodată la Paris. Parisul nu a însemnat pentru mine un război. Nimeni nu trăgea în mine. Noi eram armata de ocupație, Parisul era al nostru, nu un oraş în flăcări… cel puțin, pentru o bună bucată de vreme. Era ceea ce dumneavoastră, americanii, numiți o datorie plăcută – puteau să mă trimită pe frontul de est! Dar sora dumneavoastră aduna material despre Biserică în Paris, în timpul ocupației noastre. Episcopul Torricelli era personajul ei central.

Iar eu îl cunoscusem în timpul slujbei mele administrative – Biserica şi Statul Major al Forței de Ocupație aveau nevoie de legături, chiar şi pentru problemele de fiecare zi. Încercam să păstrăm celulele Rezistenței departe de biserici.

A ridicat din umeri.

M-am gândit la Torricelli, bătrânul cu bomboanele după care era înnebunită Val. Mi-am amintit povestea lui despre tata care ieşise dintr-o ascunzătoare – probabil o biserică – semănând cu un menestrel. Era bizar, după patruzeci de ani, să mi-l imaginez pe Torricelli încercând să-şi croiască drum prin zona de mijloc, între nazişti şi Rezistență, cunoscându-l atât pe Klaus Richter, cât şi pe Hugh Driskill. Oricum, nimeni nu e mai potrivit pentru treaba asta decât un episcop

catolic. Oare dacă tata şi Herr Richter s-ar întâlni acum, ar sta liniştiți într-un club, depanând poveşti despre război?

Îl priveam pe Richter amintindu-şi despre zilele de demult şi apoi ochii mi s-au oprit asupra unei fotografii de pe peretele din spatele lui: Klaus Richter, tânăr, dar deja înăsprit în luptă, împreună cu doi camarazi, într-o zi cenuşie la Paris, având în spate Turnul Eiffel. Chipul mi-a sărit în ochi. Era întors uşor într-o parte, ca să privească o bornă de hotar, iar umbrele îi jucau în ochi. Chipul.

— Spuneți-mi, am zis eu, ați întâlnit vreodată la Paris un preot, D'Ambrizzi. Oacheş, cu nasul mare, solid ca un bivol. Acum e cardinal…

— Să fim serioşi, domnule Driskill, m-a întrerupt el cu o undă de surpriză în glas. Sunt catolic – nu e nevoie să-mi spuneți cine e cardinalul D'Ambrizzi! E unul dintre cei mai influenți oameni din Biserică în ziua de azi… da, ştiu *cine* e. Şi mi-aş aminti cu siguranță dacă l-aş fi întâlnit. Dar nu, nu l-am cunoscut niciodată. Care e rolul lui în povestea asta? E important?

— Deloc. Eram doar curios. Sora mea mi-a vorbit o dată despre el. Mă întrebam dacă ați fost la Paris în acelaşi timp.

Şi-a ridicat mâinile într-un gest de acceptare.

— S-ar putea să fi fost. Erau mulți clerici şi o mulțime de soldați germani. Acum pare ciudat, dar am încercat să nu devenim o pacoste pentru

ceilalți. Nu mai mult decât era absolut necesar. Înțelegeam dragostea lor pentru Paris. Şi nouă ne plăcea. Dacă am fi câştigat războiul, pot să-ți spun un singur lucru. Parisul ne-ar fi schimbat pe noi, dar noi n-am fi schimbat Parisul, însă nemții au fost înghesuiți în cuşca lor şi care-i rezultatul? Am fost cu toții americanizați!

A izbucnit în râs, dar ochii lui aşteptau un răspuns.

— Câteodată am impresia că asta e o scuză bună la toate, pentru restul lumii.

— Poate. A clătinat aprobator din cap. Ca să revenim la sora dumneavoastră – mă tem că i-am provocat o mare dezamăgire. Îl cunoşteam pe Torricelli, dar nu foarte bine şi nici n-am păstrat jurnale, scrisori, lucruri pe care le iubesc istoricii…

Telefonul de pe biroul său a sunat şi secretara i-a spus că îl aşteaptă cineva afară. El s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Mă scuzați un moment. Şeful meu de echipă de la docuri vrea să vorbească cu mine. Vă rog, rămâneți aici. Dacă vreți, încercați puțin crosa, mă întorc într-o secundă.

A luat un teanc de foi galbene şi a trecut în biroul secretarei.

Am început să studiez fotografiile mai de aproape. Pereții conțineau un tablou foarte amănunțit al vieții sale. Am trecut de la un perete la altul şi în colțul cel mai întunecat al încăperii

am găsit un loc gol, un mic spațiu din care lipsea o fotografie. În colț – unde o masă plină de manuale, caiete, liste de prețuri, dicționare în vreo şase limbi, dosare şi plante agățătoare îți distrăgea atenția de la fotografiile de deasupra – locul ar fi putut trece neobservat luni întregi, ani întregi. Trebuia să priveşti pozele de aproape ca să-ți dai seama. Iar eu tocmai asta făceam. Şi l-am văzut. Ceva lipsea din povestea vieții lui Klaus Richter. Iar eu ştiam unde era.

Când s-a întors, admiram crosa lui Julius Boros. S-a aşezat pe marginea biroului, ținând în mână un teanc de foi albe, şi a spus ceva despre formalitățile nesfârşite pe care le presupunea conducerea unei companii de import-export. Privea nisipul curgând în clepsidră.

— Unde rămăsesem?

— La Paris.

— Da, da. Ei bine, nu i-am fost de niciun ajutor surorii dumneavoastră. A străbătut un dram atât de lung…

— Poate că ați ajutat-o mai mult decât credeți.

— Bătrânul Torricelli era visul istoricilor. Era ca un şoarece de câmp. Nu arunca nimic, fiecare meniu şi bon de la spălătorie, fiecare memorandum. Eu îi aduceam acte, hârtii, el le fişa, le organiza, le punea în ordine alfabetică. Era uluitor. Am crezut întotdeauna că pentru asta e nevoie de un orgoliu uriaş, nu sunteți de acord? Omul trebuie să creadă cu tărie în importanța

propriei persoane ca să păstreze totul. La acest gând, a suspinat. Mie mi se părea ca un om care şi-a transformat întregul birou într-o istorie în fotografii a propriei vieți trebuia să aibă şi el un orgoliu măricel. Dar întotdeauna e uşor să-i judeci pe alții. Eu credeam că pot să-i găsesc pe ucigaşii surorii mele. Orgoliul era pretutindeni. Sora dumneavoastră a fost foarte răbdătoare cu mine în ziua aceea. Alergam afară la fiecare cinci minute, purtam negocieri la telefon – a fost foarte înțelegătoare, dar mă tem că i-am provocat o mare dezamăgire.

Am continuat conversația câteva minute, dar eu pregătisem deja terenul pentru tot ce aveam să obțin. El a spus că are o întâlnire de golf, iar eu i-am mulțumit pentru timpul acordat şi am plecat.

Am salutat-o pe secretară. Tocmai primea un pachet de la un poştaş. Era mic, plat, ambalat în hârtie maro şi legat cu sfoară. Afară, în strada aglomerată, am văzut un camion vopsit în albastru şi alb, aşteptând cu motorul pornit. Pe una din părți avea o inscripție albastră, în mai multe limbi. În engleza, scria: „Galeriile E. LeBecq".

Profilul cu nasul ca o banană. D'Ambrizzi, înclinându-se înainte, de parcă ar fi ascultat şoapta cuiva, cu mustața neagră, de bandit, atârnându-i în jos. Un tânăr, cu trăsături dure, lângă D'Ambrizzi: purta uniformă? Gulerul țeapăn

avea un aer de Wehrmacht… Bărbatul de lângă el, cu o față subțire, străbătută vertical de linii adânci, pe care umbrele le umpleau, chipul unui om care emite judecăți aspre, o singură sprânceana groasă cu aspect de pârghie, deasupra ochilor. Şi cel de-al patrulea, care la prima vedere părea afară din obiectiv, neclar… dar era ceva, *ceva* în legătură cu el… două lumânări pe masă, sticle de vin, fotografia făcută cu bliț, aruncând umbre ciudate pe peretele de cărămidă vopsita din spatele lor…

Stăteam într-o cantină mohorâtă, plină de muşte, unde muncitorii beau cafea şi Coca-Cola şi încercam să nu scap din ochi uşile depozitului Global Egypt. Aveam în față o cafea şi îmi plimbam privirea de la depozit la fotografia pe care Val mi-o lăsase în tobă. Am aşezat-o pe masă şi m-am gândit la cei patru bărbați. O auzeam pe sora Elizabeth spunând: „Nu, cinci, cinci bărbați.”

Klaus Richter părea un tip foarte de treabă. Fără îndoială că era un jucător excelent şi, la naiba, înțelesese cât de mult iubeau parizienii Parisul. Ținea foarte mult la toate pozele acelea ale lui, o viață de care era mândru. Iar Julie Boros îi dăruise una din crosele lui celebre. Sora Lorraine a spus că el e unul dintre stâlpii comunității catolice. Avea simțul umorului, numise Egiptul cea mai mare groapă de nisip a lumii… Un tip nemaipomenit.

Şi un mincinos.

Îl cunoscuse pe D'Ambrizzi la Paris, dar mă minţise.

Ştiam că era un mincinos, fiindcă găsisem poza lui în toba jucărie a surorii mele. Stătea lângă D'Ambrizzi, în fotografie. Tânăr, inexpresiv, un chip care văzuse deja prea multe când ajunsese la Paris. Şi eram sigur de unde luase sora mea fotografia.

Val venise la Alexandria în căutarea bărbatului din poză şi îl găsise. Apoi omul cu păr argintiu o omorâse.

Klaus Richter…

Stând în cantină, cu soarele strălucind orbitor, ca o monedă nouă, mi-am dat seama, pentru prima oară de când începuse totul, că eram cu adevărat speriat. Eram singur, păstrându-mi gândurile doar pentru mine, fără sora Elizabeth, părintele Dunn sau monseniorul Sandanato cu care să le împărtăşesc. Soarele strălucea, eu beam o ceaşcă de cafea tare şi nimeni nu încercase să mă omoare toată ziua. Dar eram îngrozitor de speriat, şi asta îmi dădea fiori. Totul năvălise asupra mea atât de neaşteptat. Când mi-am dat seama că unul dintre bărbaţii din fotografie era Klaus Richter… şi era suficient de important ca să mă mintă. Fiorii îmi încreţeau carnea. Teama îmi dădea senzaţia că mi s-a deschis rana şi sângele îmi năclăia spatele.

Uram asta.

Uram spaima. Şi Val fusese înspăimântată…

O oră mai târziu, Klaus Richter a ieşit pe uşa laterală. Avea cu el geanta de golf. A pus-o în portbagajul Mercedesului negru cu patru uşi, parcat pe alee, s-a urcat la volan şi a pornit într-o trombă de praf şi nisip.

Am pus fotografia în buzunar şi am traversat din nou strada. Secretara nu era la masa ei, iar uşa de la biroul lui Richter era deschisă. Cineva stârnise o furtună înăuntru. M-am îndreptat către uşă. Secretara avea un ciocan în mână şi, aplecată peste masa cu cărți, lovea în perete.

Am bătut în uşă şi am spus:

— Mă scuzați. Ea a sărit înapoi, s-a întors cu ciocanul în mână şi cu gura deschisă de spaimă. N-am vrut să vă sperii, am continuat.

— Mi-am dat peste deget, a spus ea, scuturându-şi mâna. Dar – un zâmbet larg i-a apărut pe buzele roşii – m-aş fi lovit şi fără ajutorul dumneavoastră. M-a recunoscut. Tocmai l-ați scăpat pe Herr Richter. Nu se mai întoarce până mâine.

— La golf, pun pariu.

— Bineînțeles. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu e foarte important, dar am crezut că mi-am uitat stiloul aici. Era o scuză slabă, dar ce conta? Lăsați-mă să bat eu.

Mi-a întins ciocanul şi mi-a arătat cuiul. Era exact acolo unde sperasem să fie.

— Ce fel de stilou? m-a întrebat.

— Un Mont Blanc mare şi vechi. M-am aplecat peste masă, am scos cuiul îndoit din perete, am pus altul la loc şi l-am bătut din două lovituri. Şi poza?

Ea despacheta coletul în hârtie maro. A împachetat la loc hârtia şi a ridicat o mică fotografie înrămată. Era la fel ca aceea din buzunarul meu. I-am luat-o din mână, iar ea a zâmbit din nou, timid.

— Ce bine că nu sunteți Herr Richter, a spus. Ține foarte mult la fotografiile lui şi voiam să o pun pe aceasta la loc înainte să observe că a dispărut. Am pus plante şi teancuri de cărți în față, sperând că n-o să vadă…

— Dar ce s-a întâmplat cu originalul? Am agățat poza în cui şi am îndreptat-o, acoperind spațiul gol. Ştiam că Val o luase, o vedeam punând ochii pe ea şi, când Richter a ieşit din cameră pentru negocierile lui, strecurând-o în servieta Vuitton. *Dar de ce?* Ce putea fi atât de crucial în legătură cu poza asta?

— Nu i-aş spune niciodată lui Herr Richter, a continuat ea în şoaptă, dar sunt sigură că femeia care face curățenie în birou a doborât-o în timp ce ştergea praful. Sticla s-a spart, probabil, iar ea, în loc să recunoască, a aruncat-o – bineînțeles că pretinde că nu ştie nimic. Din fericire, Herr Richter mai avea o copie în albumele lui. Aşa că m-am grăbit să o înrămez şi să o pun la loc pe perete, înainte ca el să observe.

Mă urmărea peste tot, în timp ce mă prefăceam că-mi caut stiloul. În cele din urmă, m-am aşezat în genunchi, l-am strecurat din buzunar şi l-am „găsit” sub birou.

M-a condus afară, mulțumindu-mi pentru ajutor. I-am spus că mi-a făcut deosebită plăcere. Aproape că simțeam prezența lui Val lângă mine, bătându-mă pe umăr şi spunându-mi că sunt un nătăfleț.

Dar ce era atât de important cu fotografia asta?

Îl lega pe Klaus Richter, un om de afaceri prosper din Alexandria, de D’Ambrizzi, cu patruzeci de ani în urmă, la Paris. În timpul ocupației. Dar ce o făcea atât de importantă? De ce a mințit în legătură cu ea? Şi de ce mi-a lăsat-o Val? Ce legătură avea cu uciderea ei?

La hotel mă aştepta un mesaj. Mă căutase sora Lorraine, voia să-i dau un telefon. Am urcat în camera mea, m-am spălat pe față, mi-am inspectat bandajul de pe rană şi mi-am făcut un gin cu apă tonică. Am înghițit două calmante. Am rămas la fereastră, privind cum seara se aşternea pe apă şi în piața cu o statuie imensă în centru. Tramvaiele şi autobuzele huruiau în stația Ramli, iar vântul răcoros bătea neschimbat dinspre mare. Mi-am terminat băutura, trecând cu privirea pe deasupra portului, urmărind umbrele alungindu-se şi luminile aprinzându-se pe Corniche. În stânga mea clubul de iahting strălucea asemenea Țârii

Făgăduinței, unde puteai să petreci o noapte minunată. „Deci, de ce a trebuit Richter să mă mintă?” Dacă mi-ar fi spus adevărul, aş fi clătinat din cap în fața misterului care învăluia lupta lui Val şi poate, poate aş fi renunțat…

Eram departe, la marginea cercului. Mă aflam încă afară, în lumea cenuşie, iar luminile de siguranță pâlpâiau. Mai puteam încă să dau naibii totul şi să mă întorc acasă. Aveam doar un neamț mincinos şi nu ştiam încotro s-o apuc. Egiptul nu oferea prea mult. Îmi închipuiam că pot să mă întorc la Richter, să-l confrunt cu fotografia… puteam să forțez, în continuare, drumul către întunericul din centrul cercului, către gaura neagră care o înghițise pe sora mea… Acolo se aflau tainele, acolo se aflau răspunsurile… oare aveau să-mi aducă fericire şi pace? Şi o eternitate blândă pentru surioara mea?

Am sunat-o pe sora Lorraine.

M-a întrebat cum merg cercetările. I-am dezvăluit doar că m-am lovit de un zid şi că începusem să-mi păzesc spatele. A izbucnit în râsul ei galic, în înțelesul mai degrabă lumesc al cuvântului, şi mi-a spus că şi-a mai amintit ceva ce m-ar putea interesa. Am întrerupt-o.

— Soră, pot să vă conving să-mi spuneți numele unui restaurant bun? Ea a început să vorbească, dar am continuat. Şi ați vrea să acceptați invitația acestui singur şi sărman călător? Fără ajutorul dumneavoastră, aş fi bătut degeaba un drum atât

de lung.

De fapt, aveam impresia că, oricum, asta făcusem, dar n-aveam niciun chef să-mi petrec noaptea singur, cu o sticla de gin Bombay şi cu amintirile părului argintiu şi ale lamei de cuțit strălucind în lumina lunii. Slavă Domnului, ea a răspuns că i-ar face plăcere, aşa că i-am mulțumit din nou lui Dumnezeu pentru micile favoruri, pentru Ordin şi pentru era modernă a călugăriei. Viteaza lume nouă. Mi-a spus numele unui restaurant, mi-a explicat cum să ajung acolo şi mi-a promis că ne vom întâlni.

Restaurantul Tikka Grill era situat chiar lângă Clubul de iahting El Kashafa el Baharia, ale cărui lumini le zărisem de la balcon. Sala de mese era la etajul al doilea. De la masa noastră puteam să admirăm, dincolo de port, iahturile albe cu strălucirea petrecerilor de pe punțile lor. Totul semăna cu o scenă dintr-un film cu Humphrey Bogart. Muzica blândă ne învăluia, iar călugărița îmi zâmbea în lumina lumânărilor. Aveam senzația că singurele femei pe care le mai cunoşteam erau călugărițe. I-am mărturisit asta sorei Lorraine, iar ea şi-a aplecat capul mic, cu părul lucios şi moale, într-o parte, privindu-mă cu ochi mari.

— Credeți că aşa încearcă Dumnezeu să vă salveze de propriul dumneavoastră eu?

— Aş vrea ca Dumnezeu să nu-şi mai facă atâtea griji în legătură cu eul meu.

— Să vă fie ruşine, a spus ea. Dumnezeu e pretutindeni, totul intră în grija lui. Alexandria nu face excepție. A sorbit din vinul alb, franțuzesc şi mi-a recomandat chebab de peşte. Conversația a continuat în timpul mesei, iar eu simțeam cum încep să mă relaxez, coborând garda. Pereții erau văruiți în alb. Încăperea era aglomerată într-un mod plăcut. Fețele de masă şi şervețelele aveau o culoare roz, blândă, vinul sec, rece, peştele delicios. O oază liniştită de realitate unde eram, cel puțin pentru moment, în siguranța. I-am spus că Richter fusese destul de amabil, dar nu-mi dezvăluise nimic nou despre Val. Ea şi-a aşezat deoparte tacâmul de argint.

— Domnule Driskill, nu pot să cred că ați venit atât de departe fără un motiv serios. Nu sunt detectiv, dar toată lumea ştie că sora dumneavoastră a fost omorâtă. Ați venit pentru că şi sora dumneavoastră a fost aici… am impresia că v-ați hotărât să – cum se spune în engleză? Să luați taurul în mâini?

— Situația, nu taurul. Sau, dacă vreți, de coame, nu în mâini…

— Mă rog. Pot să fiu sinceră?

— Toată lumea e sinceră când vine vorba despre asta.

— Cred că sunteți puțin nesăbuit. M-am gândit la asta încă de ieri şi aproape că m-am hotărât să vă las, pe dumneavoastră şi ceea ce puneți la cale, în plata Domnului… apoi, însă, m-am gândit că ați

parcurs un drum atât de lung. Iar sora dumneavoastră era o persoană foarte – foarte importantă. Era o mândrie pentru Ordin. Şi – a făcut un gest uşor, de parcă şi-ar fi alungat ceva din minte – n-aş putea să vă opresc să faceți ceea ce v-ați propus. Am dreptate, nu-i aşa?

— Spune-ți ce v-ați adus aminte, soră.

— Sora Valentine a mai văzut pe cineva cât a stat aici. Sau, mai degrabă, avea de gând. I-a spus despre asta sorei Beatrice, care mi-a spus mie – îmi ieşise din minte, abia aseară mi-am amintit.

A suspinat foarte expresiv, ca şi cum ar fi ştiut că ar fi trebuit să nu-mi dezvăluie niciodată numele. Sora Lorraine era o cochetă înnăscută.

— Spuneți-mi numele, am zis.

— Dacă vi-l dau, îmi spuneți şi mie exact ce faceți?

— Soră… Durerea din spate mă omora. Apăruse din senin, ca şi omul cu pumnalul. Nu… nu ştiu nici eu ce fac.

— Vă simțiți bine? S-a aplecat înainte, îngustându-şi ochii enormi. Sunteți foarte palid…

— Nu pot să vă spun. Gândeam, aşa cum făcuse şi Val când sora Elizabeth o întrebase ce se întâmpla. O apăram pe sora Lorraine de ceea ce nici eu nu ştiam. Dar îmi trebuie numele, soră.

— LeBecq. Etienne LeBecq. Are o galerie. *Très chic*. La Cairo şi în Alexandria. E genul de om care are avionul lui personal. Mă tem că îmi e compatriot. Familia lui se ocupă de comerțul cu

artă de generații. La Paris. Cu oameni ca Wittgenstein şi Duveen Gobelin, oameni din domeniul tapiseriilor. LeBecq a ajuns, se pare, în Egipt, când era tânăr, după război... A făcut o grimasă. Familia LeBecq era, ştiți dumneavoastră... Vichy, cred.

— Îl cunoaşteți?

Aveam nevoie de un calmant. Aveam nevoie de o nouă viață şi de o zi fără teamă. Frigurile mă scuturau.

Ea a clătinat din cap.

— Nicio călugăriță catolică, nici măcar din Ordin, nu poate intra în cercurile domnului LeBecq.

— E cumva unul dintre prietenii lui Richter?

— Nu ştiu. Un francez cu antecedente Vichy şi un soldat german al ocupației? A ridicat din umeri. De ce întrebați?

— Sora mea îi leagă unul de altul. Iar astăzi, unul din camioanele lui LeBecq a livrat un pachet la biroul lui Richter.

M-am mişcat prudent în scaun, încercând să mai atenuez durerea. Îmi simțeam spatele ud.

— Ce-i cu dumneavoastră, domnule Driskill? Aveți nevoie de un doctor?

— Nu, nu, vă rog. Mă doare doar spatele. Şi poate influența schimbării fusului orar.

— Cred că e timpul să vă culcați.

A cerut nota de plată. Ea încerca să plătească consumația, dar eu am reuşit să-mi vâr cartea de

credit în mâna chelnerului.

Conducea un Volkswagen decapotabil, iar briza rece a mării m-a înviorat. Am coborât la Cecil, am asigurat-o că mă simt bine, i-am mulțumit pentru ajutor şi am urcat, clătinându-mă, în cameră.

Dacă aş fi fost într-unul din romanele părintelui Dunn, tipii cei răi mi-ar fi scotocit prin cameră sau m-ar fi aşteptat cu pistoale, sau blonda superbă, care stătuse lângă mine în avionul de la Cairo, m-ar fi aşteptat goală în pat, dar camera era liniştită, neschimbată, iar eu eram cât se poate de singur. Patul era aranjat, iar perdelele tremurau încet în adierea vântului.

Am ajuns la sticluța cu pastile, mi-am controlat spatele, care nu avea nimic, şi m-am întins, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să încep să-mi spun rugăciunile.

Galeriile LeBecq dădeau înspre mare, cu zidurile în întregime îmbrăcate în sticlă, reflectând palmierii care se legănau în față. Galeria era albă ca un spital, decorată în crom, plexiglas şi sticlă, cu câteva tablouri imense atârnând singuratice pe vastele întinderi ale pereților. Am descoperit un Rauschenberg, un Noland şi un Diebenkorn, palide, reci, desăvârşite. În vitrinele de la parter, de o parte şi de alta a uşii, se aflau două piese mari de Hockney, pe trepieduri de crom, scăldate în apă şi soare, înconjurate de oglinzi şi umbre provocatoare. Doi clienți eleganți au trecut prin

fața tablourilor dinăuntru, apoi au urcat treptele scării deschise care plutea, asemenea unui vis, prin încăpere.

Am sunat dintr-un restaurant aflat la cinci minute depărtare şi am spus că doresc să mă întâlnesc personal cu monsieur LeBecq, în legătură cu cele două Hockney. Fata avea o voce blândă, limpede, liniştitoare şi m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva. După numai câteva minute, aveam fixată o întâlnire cu LeBecq la ora trei. Am luat prânzul, m-am aşezat afară pe o bancă şi am început să citesc *Leave it to Psmith* de Wodehouse, pe care o luasem din holul hotelului. Mi-am făcut apariția la galerie cu câteva minute mai devreme şi am inspectat puțin locul. Totul era foarte spațios, deschis, răcoros şi aerisit, lipsit de sentimente estetice complexe. Era o artă de vacanță, pentru reşedințele de vară înşiruite pe țărmul mării ale oamenilor bogați din Cairo, care se retrăgeau în fața valurilor de căldură din Delta Nilului.

Femeia care m-a condus în biroul lui LeBecq era scundă, bine făcută, cu gesturi precise şi trăsături ascuțite, umeri şi şolduri feminine. A ei era vocea de la telefon. Purta o fustă plisată de culoarea tutunului, care i se mula pe şolduri când mergea. Avea tenul întunecat, fața ovală şi nasul puțin adus, pometii proeminenți şi o mare cantitate de aur pe piele. Ea mi-a adus aminte cât de mult timp trecuse de când nu mai dorisem cu adevărat să

mângâi o femeie: un anume fel de nevoie fizică putea oricând să pună stăpânire pe tine, dar dorința era cu totul altceva. A murmurat ceva şi a ieşit din birou, iar monsieur LeBecq a intrat după câteva secunde. Biroul era despărțit de galeria principală printr-un perete dublu de sticlă, antifonic. Când am urcat treptele către cuibul de vultur al lui LeBecq, blestemata de scară s-a clătinat ca o punte de frânghie deasupra unui abis, la capătul căreia mă aşteptau toate răspunsurile. LeBecq a tuşit politicos în spatele meu, iar eu m-am despărțit de privelişte, dar, când l-am văzut, am rămas uimit.

Era palid, ca şi cum atunci ar fi ieşit dintr-un sicriu plin de pământ din țara lui natală. Purta un costum negru, o cămaşă albă cu manşete franțuzeşti şi butoni de aur cu onix, o cravată neagră cu gri. Era în vârstă, dar nu-i puteai spune cu exactitate anii, înalt şi slab, ca o scândură. Avea fața îngustă, descărnată. Era ca o figură din Noul Testament, un judecător de o severitate fără limite. Era foarte greu să ți-l imaginezi storcând bani de la bogătaşi, răspunzând dorinței lor de a cumpăra ceva verde pal, ca să se asorteze cu canapeaua din sufragerie. Purta ochelari negri, iar ochii i se zbăteau ca nişte cărăbuşi uriaşi, în spatele lentilelor groase.

— Veniți în legătură cu cele două piese Hockney, bănuiesc, a spus el. Sunt, bineînțeles, nişte piese extraordinare, domnule Driskill.

— Am mințit. Am şi eu două Hockney şi, deşi îmi plac foarte mult, cred că două sunt de ajuns pentru o viață de om.

— Nu înțeleg, monsieur. Ați sunat pentru piesele din vitrină…

— E adevărat. Voiam doar să fiu sigur că vă voi întâlni personal. Ieri l-am văzut pe Klaus Richter. V-a sunat cumva, din întâmplare? Un cuvânt de avertisment, poate.

— Herr Richter? Nu, nu m-a sunat. Stătea cu spatele către marele perete de sticlă. Costumul strâmt îl făcea să arate ca o barză în doliu. Acum vă rog să-mi spuneți ce probleme aveți, dacă aveți vreuna… dacă nu…

Mi-a arătat uşa. Din difuzoarele ascunse au început să curgă acorduri de Vivaldi.

— Sora mea a venit la dumneavoastră şi, după câteva zile, a fost omorâtă. Vreau să ştiu de ce a venit.

— Ce tot vorbiți? Nu cunosc nicio soră a dumneavoastră!

— Numele ei era sora Valentine. A venit în Alexandria ca să vă vadă pe dumneavoastră şi pe Richter. Eu sunt aici ca să aflu de ce.

Arăta de parcă i-ar fi tăiat cineva sforile care-l susțineau. Membrele îi tresăreau nervos, iar el şi-a plecat capul. Purta o perucă neagră, care i-a alunecat de pe ceafă când s-a aplecat înainte. S-a dus cu stângăcie la birou, s-a lovit de spătarul scaunului, l-a aranjat şi s-a aşezat. Deşi acest

lucru părea imposibil, devenise şi mai palid. Şi-a pus mâinile pe masă, încercând să le facă să nu mai tremure.

— Sora Valentine, a murmurat el. Da, am citit în ziare despre moartea ei... Vorbea doar pentru el. Ce vreți de la mine? Ce aşteptați?

— De ce a venit la dumneavoastră?

— Oh... Şi-a trecut mâna, uşor, peste față. Nimic. Voia să scormonească trecutul. N-am putut să o ajut.

— Dumneavoastră ce legătură aveați cu Biserica?

— Biserica Catolică? N-am avut nicio legătură. Vedeți doar – sunt un comerciant de obiecte de artă. Asta am fost dintotdeauna, ca şi familia mea. Se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine. A întins mâna şi a îndreptat o fotografie înrămată de pe birou. Îl arăta pe el, pe o pistă, cu mâna sprijinită de aripa unui avion uşor. Şi atunci purta un costum negru. N-am nimic pentru dumneavoastră, monsieur. Vă rog să plecați, sunt foarte ocupat.

Cărăbuşii se zbăteau neliniştiți în spatele lentilelor.

— Nu plec până nu primesc câteva răspunsuri! M-am aplecat pe biroul lui, privindu-l în ochi. Am o fotografie cu tine, LeBecq. I-am trântit poza pe birou. Zgomotul l-a făcut să sară de pe scaun şi să se tragă înapoi. Îi era teamă de mine, dar eu nu ştiam de ce. Aruncă o privire, am spus. El s-a

întors într-o parte. L-am apucat de braț şi l-am împins înapoi în scaun. Uită-te naibii la poza asta!

Şi-a scos ochelarii şi s-a aplecat circumspect în față, de parcă s-ar fi aşteptat să-l pocnesc. Am ținut fotografia întinsă pe birou, şi el a clipit la ea, apoi şi-a aplecat şi mai mult capul, uitându-se cruciş. Era greu să ți-l imaginezi conducând un avion, fiind atât de miop.

— D'Ambrizzi, Richter… şi tu, am spus. Bărbatul slab, cadaveric, cu o singură sprânceană. Mai tânăr cu patruzeci de ani, dar era el. Spune-mi ce-i cu poza asta! Cine e cel de-al patrulea bărbat? Am aşteptat. Vorbeşte!

— Cum vrei să te ajut? De unde ştiu eu cine eşti?

Pumnul meu a lovit biroul. Fotografia înrămată s-a răsturnat. LeBecq s-a tras speriat înapoi. Buzele lui se mişcau în neştire, dar nu reuşea să articuleze nimic. Apoi a rostit cu o voce spartă:

— Poate tu ai omorât-o… Nu, nu, nu mă lovi! Nu mă atinge!

— Spune-mi despre întâlnirea din poză! Tu, Richter şi D'Ambrizzi… Tot o să-mi spui până la urmă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru tine.

— Poate ai venit ca să mă omori, a spus el disperat, privindu-mă, în sfârşit, în ochi, de parcă şi-ar fi contemplat soarta cea crudă. Ochii lui mari şi umezi îmi vorbeau. Îmi spuneau că eu nu eram singurul care aveam o zi cumplită. Poate ne vei omorî pe toți…

— Ce tot vorbeşti? I-am dat drumul. Trebuia să-l fac să vorbească. Să vă omor pe toți? Care toți?

— Sora ta a venit aici şi a pus întrebări despre vremurile de demult… Ştiam că se va ajunge aici mai devreme sau mai târziu. Trecutul te ajunge întotdeauna din urmă… Cine te-a trimis?

Ochii i s-au ridicat, căutându-i pe ai mei. Mâna bâjbâia după ochelarii cu rame negre.

— Ți-am spus de ce am venit.

— Simon? El te-a trimis?

— Cine naiba e Simon? Cel de-al patrulea? Sau cel cu aparatul?

El a clătinat încet din cap. Îi era foarte greu să înțeleagă ce se întâmpla cu el.

— Vii de la Roma? Asta e? Şi-a trecut limba peste buzele uscate, crăpate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă omorî acum… după atâția ani… Sora ta a murit… fratele meu a murit… nu e destul?

— Fratele tău? Ce legătură are fratele tău cu toate astea?

— Fotografia asta, a spus.

A tuşit, încercând să-şi alunge teama.

Devenea din ce în ce mai bătrân, chiar sub ochii mei. Nu sunt eu în poza asta. E fratele meu… Guy LeBecq. *Părintele* Guy LeBecq. Era cu zece ani mai în vârstă decât mine. Preot. Nu ştiu nimic despre fotografia asta… Te rog, trebuie să mă crezi. Personalitatea i se schimba încontinuu. Acum nu mai era speriat, ci morocănos. Ca şi sora

dumneavoastră, domnule Driskill, a fost şi el omorât… la Paris, cu mult timp în urmă. În timpul războiului. Ucis într-un cimitir, a fost găsit sprijinit de o piatră de mormânt… avea spatele rupt, viața i se scursese din trup…

Am făcut un pas înapoi, ținând încă fotografia în mână, m-am împiedicat de un scaun şi m-am aşezat.

— Îmi pare rău, am spus, în cele din urmă. De unde puteam să ştiu? Banda cu Vivaldi mergea în continuare, iar el respira cu greutate. De ce crezi că am venit să te omor? Cine e Simon? De ce m-ar fi trimis Roma? Nu înțeleg ce se întâmplă aici…

— Ascultați-mă, a rostit el rar. Şi-a potrivit ochelarii pe nas, aşezându-şi mâinile pe brațele scaunului. Vă vor omorî şi pe dumneavoastră. N-aveți nicio îndoială. Sunteți departe de casă şi vă amestecați în lucruri care nu vă privesc. E trecutul, n-o să înțelegeți niciodată nimic din el… aşa că întorceți-vă acasă, domnule Driskill, uitați-ne, pentru numele lui Dumnezeu, uitați-ne… şi poate că vă vor lăsa viața – înțelegeți ce vă spun? Mergeți acasă, jeliți-o pe sora dumneavoastră – supraviețuiți. Sunteți neştiutor – asta e singura dumneavoastră protecție! înveliți-vă cu ea, ascundeți-vă în propria dumneavoastră neştiință. Acum, vă rog să plecați! Nu mai am nimic să vă spun. Nimic!

S-a aşezat tăcut pe scaun, privindu-şi mâinile, iar eu am ieşit.

În timp ce coboram scara plutitoare, fata cea frumoasă, care mă primise, a trecut pe lângă mine în sus. Mi-a zâmbit şi m-a întrebat dacă totul a mers bine. Am ridicat din umeri şi, în timp ce coboram, i-am simțit ochii fixați asupra mea.

Când am ajuns în galeria principala, m-am uitat înapoi la marele perete de sticlă al biroului lui Etienne LeBecq. Nu puteam să-l văd, dar am văzut-o pe fată intrând înăuntru.

Am plecat, m-am întors încet la Cecil.

„Fratele lui?

Isuse Hristoase! Toți suntem nişte bufoni şi întotdeauna mai apare câte ceva la care nu te aştepți.” Am traversat holul hotelului direct către bar. Holul cunoscuse şi vremuri mai bune, dar acele vremuri trebuie să fi fost extraordinare. Acum luxul pălise şi se deteriora din ce în ce mai mult, dar memoria era slabă. Barul avea vedere înspre Corniche şi înspre mare. Razele soarelui aflat la asfințit poleiau drumul cu aur.

Mi-am aşezat spatele într-o poziție comodă, am dat pe gât un pahar de gin cu apă tonică şi am mai cerut unul. Îmi ieşisem din fire cu LeBecq, dar începusem să mă simt mai bine când am aflat că tipul din poză era fratele lui. Şi era mort. Atunci ce îl deranjase atât de tare? A crezut că vin de la Roma, că m-a trimis un oarecare Simon, că vreau să-l omor… „Să ne omori pe toți.” În mod sigur, i-a spus şi lui Val ceva despre asta. „Neştiința e

singura dumneavoastră protecție.” Asta însemna oare că el era conştient de faptul că Val aflase lucruri pe care eu, evident, nu le ştiam? Mi-am dat seama că n-aş fi putut rămâne în biroul lui, chinuindu-l. Dar trebuia să-l mai văd. Nu-l aveam decât pe el şi trebuia să-mi explice, odată şi-odată. Desigur, dar el era un client mult mai dur.

M-am întrebat de ce nu i-am spus lui Richter despre fotografie – şi răspunsul a fost că mi-am dat seama că Val o furase de la el. N-are niciun rost să scormoneşti prin gunoi dacă nu ştii ce vei găsi.

De ce nu i-am vorbit nici unuia din ei despre omul cu păr argintiu, preotul, care o omorâse pe Val şi încercase să mă omoare pe mine? La întrebarea asta nu aveam niciun răspuns, cel puțin unul de care să nu-mi fie ruşine. Poate m-am temut că făceau toți parte din aceeaşi conspirație îngrozitoare… poate m-am temut că ar putea să vină după mine din nou.

— Domnul Driskill, un telefon pentru domnul Driskill. Un băiat de la hotel umbla printre mese, strigându-mă. I-am făcut semn cu mâna şi mi-a spus să vorbesc din cabina unu, în hol.

Când am spus alo, speram să fie sora Lorraine, ca să mă invite la masă, sub aripa ei protectoare. Dar nu era ea. Era o femeie, care vorbea în şoaptă. N-am putut să-mi dau seama dacă încerca să-şi modifice vocea sau voia doar să-şi asigure confidențialitatea convorbirii.

— Domnule Driskill, trebuie să vă văd în seara asta.

— Cine sunteți?

— Mai târziu. Ne întâlnim la…

— Eu nu mă întâlnesc cu străinii decât în locuri sigure, doamnă.

— La statuia lui Sa'd Zaghlul, în piață. Chiar în fața hotelului. Vi se pare destul de sigur?

— Cum o să vă recunosc?

— O să vă recunosc eu pe dumneavoastră. La ora opt.

A închis înainte de a apuca să-i răspund cu vreo replică zdrobitoare. M-am întors la bar şi am înghițit două calmante cu al treilea pahar de gin. Apoi am urcat în cameră, am făcut o baie, mi-am schimbat pansamentul de pe rană şi m-am aşezat la fereastră, încercând să-mi notez tot ce aflasem în Egipt. Nu era o listă foarte scurtă, dar, când am privit-o în ansamblu, s-a dovedit a fi cam descurajantă. Doar o acumulare de lucruri care puteau fi adevărate, dar fără niciun fel de țesut de legătură. Poate că vocea misterioasă de la telefon mi-ar putea oferi ceva.

Cu câteva minute înainte de opt, mi-am pus o pereche de pantaloni şi un pulover gros şi am ieşit afară, în vântul puternic şi rece. Statuia masivă domina întreaga piață. Probabil că mă urmărea, fiindcă a venit la mine imediat ce am trecut strada. Purta aceeaşi fustă plisată de culoarea tutunului, pantofii asortați şi o haină de piele. I-am spus că

era o surpriză plăcută, dar ea a rezistat foarte uşor încercării mele de a fi galant. Era foarte drăguță, dar chipul ei era ca o mască solemnă. Vântul nu-i deranja niciun fir din părul negru. La gât avea un lanț de aur cu o amuletă grea.

— De ce atâta mister? Cum m-ați găsit?

— Cecil a fost primul hotel la care am sunat. A ridicat din umeri. Mi-a fost teamă că nu vreți să veniți dacă ştiți cine sunt.

— Deci, cine sunteți? Lucrați la galerie şi sunteți cea mai frumoasă femeie din Alexandria – altceva?

— Gabrielle LeBecq. E galeria tatălui meu.

Statuia se înălța amenințătoare deasupra noastră. Probabil că avusese o mamă foarte frumoasă.

— Cel puțin, nu sunteți călugăriță, am spus.

— Asta ce vrea să însemne? A continuat să meargă, cu mâinile în buzunarele hainei de piele. Nu sunt nici măcar catolică. Sunt coptă.

— Asta e bine.

— Nu înțeleg.

S-a uitat lung la mine, cu o privire mirată.

— Nu contează.

— M-am născut în Egipt. Mama era coptă.

— Bine. N-are nicio importanță. Gura avea linii fine, cu buzele delicat conturate. Purta cercei de aur. Deci, ce căutăm noi aici?

— Trebuie să vorbim foarte serios. Haideți să bem o cafea.

Am mers vizavi, la cafeneaua Trianon.

Era tăcută şi mă privea fără să zâmbească. N-a scos niciun cuvânt până când am primit cafelele.

— Trebuie să-l lăsați în pace pe tata. Trebuie. Nu trebuie să-l mai tulburați. Nu se simte bine. M-a urmărit, sorbind cafeaua tare, fierbinte. Spuneți ceva.

— Am venit aici ca să văd doi oameni. Tatăl dumneavoastră este unul din ei. Îmi pare rău că l-am supărat, dar…

— Nu înțeleg ce vreți de la el. Când am ajuns la el în birou, respira foarte greu. A avut un atac de cord. Nu trebuie să mai aibă unul. Mi-a spus cine sunteți. Mi-a jurat că i-a spus surorii dumneavoastră tot ce ştia…

— Şi ce anume înseamnă asta, domnişoară LeBecq?

— Nu ştiu. Mi-a spus că a făcut tot ce a putut.

— După ce a vorbit cu tatăl dumneavoastră, sora mea a fost omorâtă. Vreau să ştiu ce i-a spus.

Ea a clătinat din cap.

— Tatăl meu e un om bun. Întrebările ei aveau legătură cu… nu ştiu, ceva de acum patruzeci de ani. Ce importanță ar putea să aibă acum?

— Pentru cineva are mare importanță, din moment ce sora mea a murit pentru ce ştia. Ideea e că nu pot să-mi fac griji pentru tatăl dumneavoastră.

— Dar tatăl meu era un comerciant de obiecte de artă, n-a avut nicio legătură cu războiul, trebuie să înțelegeți. Şi-a muşcat buzele, ca să nu

izbucnească în lacrimi. Fratele lui, preotul, era mai în vârstă. A murit în război, ca un erou. Cred că era în Rezistență. Ceva de genul ăsta. Şi-a trecut mâna peste ochi. Tatăl şi bunicul meu au condus Galeriile LeBecq. Când s-a terminat războiul, tata a părăsit Franța şi s-a stabilit aici.

— De ce? De ce n-a rămas la Paris?

— Ce importanță are, domnule Driskill? A venit aici, s-a căsătorit cu mama şi în 1952 m-am născut eu. E un om respectat, iar dumneavoastră n-aveți niciun drept să-l hărțuiți!

— Ce relații are cu Richter?

A devenit rigidă.

— Sunt prieteni, au făcut afaceri împreună, sunt buni catolici – dar asta nu e relevant. Nu e relevant deloc. Întâi vine sora dumneavoastră, apoi dumneavoastră…

— Ascultați-mă bine, domnişoară LeBecq. Gândiți-vă, cum ar putea ceva *irelevant* să-l supere pe tatăl dumneavoastră atât de tare? De ce m-ar întreba dacă cineva numit Simon m-a trimis să-l omor? De ce m-ar întreba dacă am venit să-i omor „pe toți"? Astea sunt cuvintele *lui.* Mie nu mi se pare deloc irelevant. Sincer, dumneavoastră vi se pare? Sora mea e moartă, iar tatăl dumneavoastră e înnebunit de spaimă… De ce se teme tatăl dumneavoastră atât de tare?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că se teme de… de dumneavoastră. Ştim asta, nu-i aşa? S-a ridicat brusc.

— Uitați…

— Vă implor, a spus ea. Lăsați-l în pace! întorceți-vă de unde ați venit şi nu vă mai amestecați în viața noastră!

A plecat înainte de a apuca să protestez. Până când am plătit cafeaua şi am ieşit, domnişoara LeBecq dispăruse.

A doua zi m-am trezit ameţit de la pumnul de somnifere pe care îl înghiţisem. Aveam puţină febră, nimic periculos, mi-am spus, iar spatele era ca de obicei. Dar, în timp ce după-amiaza se scurgea încet, mi l-am controlat de mai multe ori. Era puţin inflamat, de-a lungul cusăturii, şi supura un pic. Aveam nişte pastile speciale pentru asta, aşa că le-am adăugat celorlalte şi le-am amestecat în gin.

Era o zi goală, pierdută, fără sens. Încercam să nu mă gândesc la bruma de informaţii pe care reuşisem să le scot de la Etienne LeBecq. Era, evident, o sursă fundamentală, dar cum puteam să aflu ceva de la el, dacă nu voia să vorbească? Mă lovisem din nou de un zid şi duceam lipsă de imaginaţie, dar, cum se spune, până şi un porc orb mai găseşte din când în când câte ceva de mâncare.

Am sunat-o pe Margaret Korder în Princeton. Mi-a spus că povestea crimelor de la Helmsley Palace şi cea a asasinării lui Val începeau să dispară din ziare. Poliţia nu făcuse niciun pas înainte şi nu era

nicio noutate de spus. Mi-a mărturisit că tata era necăjit, dormea mult şi nu prea răspundea când îi vorbea cineva. Se pare că îi era dor de mine, iar faptul că începusem cercetările era singurul lucru care mai putea să-l supere sau să-l afecteze în vreun fel. După ce am ascultat totul, am dat un telefon la spital. Dar tata dormea şi mi-au spus că ar fi mai bine să nu-l trezească. I-am rugat să-i transmită că am sunat, că sunt bine şi că nu trebuie să-şi facă griji.

Noaptea se lăsa deasupra Egiptului şi vântul se înteţise la fereastră, când a sunat telefonul. Era Gabrielle LeBecq şi de data asta nu se mai juca cu vocea. Se citea în răsuflarea ei întretăiată că era supărată. Mi-a spus că s-a gândit mult înainte de a suna, dar apoi şi-a dat seama că făceam parte din problemele ei şi s-a hotărât. I-am spus să se liniştească, să vorbească numai în engleza, pentru că nu prea înţelegeam franceza, şi să-mi explice ce se întâmplă.

A spus că tatăl ei dispăruse, că nu-l mai văzuse nimeni de când plecase de la galerie, la scurt timp după ce vorbise cu mine. Nu venise acasă şi nu-i lăsase niciun mesaj.

— Mă tem că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Era distrus după discuţia cu dumneavoastră. A respirat adânc. Din cauza dumneavoastră a plecat… sper doar că n-a mai făcut şi altceva… dacă s-a sinucis… Şi-a reţinut un strigăt de suferinţă. De ce aţi venit aici? De fapt, despre ce e

vorba în toată povestea asta?

— Asta încerc şi eu să înțeleg... de ce a trebuit să moară sora mea?

— Atunci, trebuie să ne întâlnim din nou. Veniți aici... sunt acasă. Sunt lucruri pe care trebuie să vi le spun, să vi le arăt... mă tem că dumneavoastră sunteți persoana pe care a aşteptat-o tatăl meu atâția ani. Vă rog să vă grăbiți, domnule Driskill, înainte de a fi prea târziu.

Mi-a dat adresa, iar eu am coborât, uitând pentru moment de febră şi de spate, am luat un taxi şi am plecat. Nu ştiam ce naiba voia să-mi spună, nu-i aşa? Dar aveam ceva de făcut, care îmi crea iluzia că pot să ajung undeva.

Casa era joasă şi albă în lumina lunii. Arăta de parcă ar fi crescut din creasta dunei de nisip. Am mers pe jos de la poartă, pe alee, şi am trecut pe lângă o mulțime de palmieri, tufişuri şi flori. Casa era întunecată când am ajuns la ea. M-am uitat înapoi, crezând că am auzit un zgomot care nu făcea parte din natură. Sora Lorraine era ghicitoare: începusem să-mi păzesc spatele şi asta m-a făcut să mă gândesc la Val, care nu şi-l păzise îndeajuns de bine la sfârşit. Am ascultat, aşteptându-mă să văd părul argintiu şi lama pumnalului în lumina lunii, dar n-am auzit decât valurile care se spărgeau pe plajă, în spatele casei, şi palmierii foşnind în bătaia vântului şi n-am văzut niciun semn de viață.

Uşa din față era alcătuită, de fapt, din două uşi, cea interioară de lemn şi cea exterioară din fier negru, încrustat. Mă holbam la uşi în căutarea unei sonerii, când cea de lemn s-a deschis brusc, şi am sărit în sus, simțind că mi se face rău. Apoi s-a deschis şi uşa de fier, iar Gabrielle mi-a spus:

— N-am vrut să vă sperii.

— Dar ați reuşit al naibii de bine.

Fața îi era scăldată într-o lumină palidă. Când s-a uitat la mine, am văzut că avea ochii înroşiți de plâns.

— Intrați, vă rog.

A făcut un pas înapoi şi pentru o fracțiune de secundă am avut impresia că mi se întinde o cursă. Apoi mi-a trecut.

M-a condus prin camerele întunecate către lumina care se zărea la capătul coridorului lung, spațios. În umbra prin care am trecut am văzut un tablou de Rouault, o icoană bizantină şi două tablouri de Monet, având un perete numai al lor. În întuneric se ghiceau piese grele de mobilier, ghivece de flori, tapiserii pe pereți, covoare groase: totul era subtil, plin de gust, misterios în lumina palidă a lunii, care intra prin fereastră.

— Aici, a spus ea. Caut să înțeleg ce-l preocupă pe tata. Am făcut dezordine. S-a uitat prin încăpere, la foile de hârtie. Sertarele de la birou erau deschise. Trei veioze erau aprinse. Pe peretele din fața biroului, o piesă masivă sculptată, cu colțurile aurite şi suprafața îmbrăcată în piele, se

afla un Degas. A aranjat câteva hârtii, apoi s-a sprijinit de o masă de bibliotecă, şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi şi-a aprins o țigară cu o brichetă grea de birou. Povestiți-mi tot ce i-ați spus tatălui meu – trebuie să existe o explicație pentru… plecarea lui.

Țigara îi tremura între degete.

— I-am arătat o fotografie făcută cu mult timp în urmă, la Paris. În timpul ocupației germane. Apoi, pur şi simplu, părea să-şi fi ieşit din minți, a început să spună că am venit să-l omor. N-avea niciun sens. Se temea de cineva numit Simon şi m-a întrebat dacă Roma m-a trimis… Sunt de acord cu dumneavoastră, era speriat, speriat de moarte. Dar apoi şi-a revenit şi mi-a cerut să plec.

— Fotografia aceea, a spus ea. Purta o bluză decoltată de caşmir şi o fustă. Avea mânecile suflecate, iar brățările de aur zornăiau. Era trasă la față, obosită, cu cearcăne în jurul ochilor negri, strălucitori. Nervii îi erau întinşi la maximum: era mai mult decât faptul că tatăl ei lipsea de o zi întreagă, trebuia să fie mai mult. Era matură, avea treizeci de ani, dar acum se întâmpla ceva mai presus de puterile ei de înțelegere. Pot să o văd? M-am dus lângă ea, am aşezat poza pe masă, în lumină, şi ea s-a aplecat să o vadă. O pereche de ochelari atârnau de un lanț, la gâtul ei. Şi i-a pus la ochi, pentru a cerceta fotografia. Richter, a murmurat. Şi acesta e tata? Nu cred…

— El a spus că e fratele său, Guy. Preotul.

— Da, aşa e, nu e tata, dar seamănă foarte mult.

A întins degetul către unul dintre bărbaţi şi s-a uitat întrebător la mine.

— D'Ambrizzi. E cardinal acum. Curând ar putea să devină papă.

— Şi acesta? Seamănă cu Shylock…

— Asta e! Vorbeam în şoaptă, pentru că toată casa era cufundată în linişte. Ştiam eu că e ceva cu profilul ăsta… e Torricelli! Episcopul Torricelli. Îmi stătea pe limbă – a fost un om foarte important printre catolici la Paris, în timpul războiului. L-am văzut o dată, când eram copil. Tata ne-a dus pe toţi la Paris, după război. Îl cunoştea pe Torricelli… îmi aduc aminte că cineva l-a strigat Shylock, o poreclă, iar sora mea mai mică a întrebat ce înseamnă Shylock. Torricelli a râs, s-a întors într-o parte şi i-a arătat nasul, incredibil de coroiat – după mine, semăna mai mult cu Punch. Sau cu dansatorul pe care l-a pictat Lautrec. M-am uitat la fotografie. Dumnezeule, am gândit cu voce tare, acum îi cunosc pe toţi… monseniorul D'Ambrizzi, Klaus Richter de la Wehrmacht, părintele Guy LeBecq şi, acum, episcopul Torricelli.

— Fotografia asta înseamnă ceva? Şi-a scos ochelarii şi i-a lăsat să cadă pe piept. De ce i-aţi arătat-o tatălui meu?

— Am crezut că era el. Sora mea avea poza asta la ea când a fost omorâtă. E singurul lucru pe care mă bazez ca să merg mai departe… trebuie să aflu

ce însemna pentru ea. De ce l-a făcut pe tatăl dumneavoastră să fugă?

A tăcut multă vreme. Eu am stat, uitându-mă la Mediterana care spăla monoton nisipurile. Gândurile îmi alergau, fără să ajungă nicăieri. Aveam nevoie de ajutor, de cineva cu mintea mai limpede şi mai agilă decât a mea. Când m-am întors, ea nu se mişcase din loc, stătea fumând ţigara, privindu-mă. Am dat din cap către toate hârtiile pe care le studiase.

— Astea ce sunt?

S-a dus la birou. Mergea graţios, legănându-se elegant pe tocurile înalte. Era obosită, tensionată şi frumoasă. Voiam să sparg momentul în bucăţele şi să-l refac într-un mod mai romantic. Voiam să o ating. Am încercat să alung ideea din minte. Nu era deloc momentul să-mi pierd concentrarea.

— M-am uitat prin toate hârtiile pe care am putut să le găsesc. Am căutat ceva care să-mi explice de ce sora dumneavoastră l-a tulburat într-atât pe tata… de când s-a întâlnit cu ea, nu s-a mai comportat normal. A împins într-o parte rămăşiţele căutărilor ei. I-am găsit jurnalul. Ieri, când a plecat de la galerie, a trecut pe acasă – n-am ştiut asta până n-am găsit jurnalul… când am ajuns acasă, el dispăruse. A scris câteva rânduri, *după* ce a vorbit cu dumneavoastră. Uitaţi-vă.

Era o agendă legată cu arc. Scrisese ceva în franceză. Voiam să înţeleg totul perfect.

— Traduceţi, am spus.

— „Ce se va întâmpla cu noi? Unde se vor termina toate? în iad!” Glasul ei s-a spart. Şi-a muşcat buzele, întorcându-se către mine. Avea lacrimi pe obraji, iar machiajul i se stricase. Unchiul meu a murit ca un erou… şi acum tata, după patruzeci de ani… ştiu că s-a întâmplat ceva îngrozitor… ştiu că dumneavoastră n-aţi vrut să se întâmple…

— Nu, Gabrielle, n-am vrut. Şi eu bâjbâi prin întuneric.

Mi-am aşezat mâinile pe umerii ei, simţind moliciunea caşmirului alunecând pe pielea ei, iar ea s-a apropiat de mine, sprijinindu-şi capul pe pieptul meu. Era mică, fragilă; s-a agăţat de mine, un străin, în teama ei, iar eu i-am sărutat părul mătăsos, i-am simţit parfumul. Voiam să-i spun că totul avea să fie bine, că tatăl ei era teafăr, dar n-am putut. Prea mulţi oameni muriseră. Aşa că am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plângă. Poate că tatăl ei avea dreptate. Poate că ajunsese deja în iad. Acum nu mai era nicio alinare în speranţe deşarte. Stând cu capul pe umărul meu, a şoptit:

— De ce am încredere în dumneavoastră?

— Ce ai de pierdut? Ştii foarte bine că n-am venit să omor pe nimeni. Şi poate fiindcă sunt destul de simpatic pentru un tip mai bătrân. Ea şi-a tras nasul şi a zâmbit. Atunci am îndrăznit să trag un foc în noapte. Poate pentru că ştii unele lucruri pe care nu mi le-ai spus… lucruri pe care ştii că trebuie să le cunosc. Ai încredere în mine, pentru

că vrei să ai.

S-a îndepărtat încet de mine.

— Poftim, mai e ceva în jurnal. Răsfoia paginile, apoi s-a oprit. Aici e ziua în care s-a întâlnit cu sora dumneavoastră. Nu-i menționează deloc numele… dar, priviți aici, a scris o listă de nume.

Simon
Grigorie
Paul
Christos
Arhiducele!

Cât am citit cu voce tare numele, ea s-a uitat la mine, apoi a spus:

— Sunt nume reale, domnule Driskill? Sau sunt nume de cod? Arhiducele…

Am dat afirmativ din cap.

— Şi ce înseamnă semnul acela mare de exclamație? De ce e arhiducele atât de important?

— Sunt patru bărbați în poza dumneavoastră, a spus.

— Şi sunt absolut sigur că sora mea i-a arătat-o tatălui dumneavoastră. El vede poza, nu spune nimic despre sora mea – dar scrie aceste nume…

— Dar nu se potriveşte, nu vedeți? E un nume în plus!

— Ba da, se potriveşte. Cel de-al cincilea a făcut poza. Am rămas, uitându-ne unul la altul, confuzia citindu-se pe chipurile noastre.

— Domnule Driskill, a spus ea, nu vreți să facem o plimbare pe plajă? Poate aerul proaspăt ne va

limpezi gândurile.

— De ce nu-mi spui Ben'?

Tocmai îşi lua haina de pe spătarul unui scaun.

— Atunci, trebuie să-mi spui Gaby. Bine? Am zâmbit şi am dat din cap. Să mergem.

A deschis o uşă de sticlă, iar aerul rece şi sărat a umplut încăperea. Şi-a aruncat pantofii cu tocuri din picioare.

Am coborât pe o scară de lemn, până am atins cu picioarele nisipul compact. Valurile se rostogoleau, strălucind argintiu în lumina lunii. Luminile din Alexandria se vedeau departe, către est. Am ajuns în locul în care nisipul era umed şi aspru, apoi am început să ne plimbăm chiar la marginea apei. Un timp am vorbit despre lucruri personale, viața mea de avocat la New York, moartea bărbatului cu care ea urma să se căsătorească, în războiul cu Israelul din 1973, eşecul meu în încercarea de a mă împăca cu iezuiții şi catolicii, viața ei, singură cu tatăl său, după moartea mamei. Cunoscuse doi bărbați americani şi a râs când i-am spus că eu n-am cunoscut nicio egipteancă.

— Toată lumea se aşteaptă să o întâlnească pe Cleopatra, a rostit ea moale, luându-mă de braț.

Când ne-am întors şi am început să mergem spre casă, vântul sufla o pulbere sărată peste fețele noastre.

Am întrebat-o dacă era posibil ca tatăl ei să-l fi sunat pe amicul lui, Richter, dacă avea nevoie să

discute cu cineva după plecarea mea. Ea a izbucnit într-un râs amar, în contrast cu tonul ei obişnuit.

— Richter? Crede-mă, nu e deloc „amicul” tatălui meu… mai degrabă gardianul lui!

— Ce vrei să spui?

— Hai să intrăm. Mi-e frig. O să fac cafea şi o să-ți povestesc totul despre Herr Richter şi familia LeBecq.

Când ne-am aşezat liniştiți într-o încăpere cu tablouri, covoare persane şi canapele joase, cu vaze de flori şi lămpi mari, grele, care emiteau o lumină blândă, mi-a spus o poveste remarcabilă, pe care o alcătuise de-a lungul anilor, punând bucățelele cap la cap, şi pe care n-o mai spusese nimănui până acum.

Jean-Paul LeBecq, tatăl lui Guy şi al lui Etienne, fusese un catolic foarte conservator şi un simpatizant al guvernului-marionetă instalat de nazişti la Vichy, avându-l pe mareşalul Petain ca personaj principal. Guy era preot. Etienne lucra la galerie, fiind moştenitorul afacerii tatălui său. Sub supravegherea bătrânului LeBecq, el n-a avut de ales decât să urmeze simpatiile politice ale tatălui său. La începutul războiului, Jean-Paul a fost rănit şi a rămas invalid, iar Etienne, având puțin peste douăzeci de ani, a preluat în întregime galeria. A descoperit că bătrânul fusese un fel de diplomat fără acreditare, încercând să îmblânzească relațiile dintre forțele naziste de

ocupație şi Biserica Catolică din Paris. Era important să păstreze canalele de comunicare deschise, pentru că fiecare din cei doi monoliți avea nevoie de celălalt. În această perioadă l-a cunoscut Etienne pe Klaus Richter, care lucra de aceeaşi parte a baricadei, făcând legătura între armata de ocupație şi Biserică. Tot ce spunea ea se potrivea cu frânturile de informații pe care mi le dăduse Richter. Ştia foarte puțin despre implicarea părintelui Guy LeBecq în aceste operațiuni din timpul războiului, dar i se spusese mereu că a murit ca un erou – din nou expresia asta. Nimic mai mult.

Fiind atentă la tot ce auzea cât timp a lucrat ca asistenta tatălui ei şi ascultându-l când cădea în stările lui depresive, Gabrielle a aflat că bătrânul Jean-Paul se ocupase de comorile de artă furate de nazişti din colecțiile particulare, cele mai multe aparținând evreilor. O dată ce sănătatea lui Jean-Paul nu i-a mai permis să dețină un rol activ în afaceri, sarcinile lui au rămas în seama tânărului Etienne.

— Dar de ce aveau nevoie naziştii de un comerciant? am întrebat. Ei *luau,* pur şi simplu, tot ce voiau.

— Da, a spus ea, dar nu uita Biserica. Aceasta voia partea ei din averile confiscate… în schimbul cooperării cu naziştii.

— Dar în ce consta, până la urmă, cooperarea asta?

Ea a clătinat din cap.

— În timpul războiului… cine ştie?

— Dar, ceea ce-mi spui eşti sigură că e adevărat?

— Nu mai fi atât de avocat! N-am văzut cu ochii mei, dacă asta vrei să spui. Dar, da, sunt sigură că e adevărat. Era nerăbdătoare cu mine. L-a măcinat pe tata în toți aceşti ani – de ce ar inventa aşa ceva? Da, aşa s-a întâmplat…

— Dar cum poți să fii sigură?

— Din cauza a ceea ce a urmat – din cauza chinurilor prin care l-am văzut trecând pe tata! Am încercat să uit, dar întâi sora ta, iar acum tu ați adus totul înapoi la viață. Mi-e ruşine de ceea ce a făcut tata…

— Gaby, Biserica şi naziştii aflați împreună în pat, în timpul războiului, nu e o imagine prea frumoasă, dar nu e chiar o nenorocire. Biserica a făcut multe lucruri în război, de care nu poate fi mândră. Nu trebuie să fii prea aspră cu tatăl tău. Mie mi se pare că a fost prins la mijloc, agentul care trecea prada de război din posesia naziştilor în cea a Bisericii – Gaby, era vreme de război, cine ştie ce presiuni au făcut asupra lui… era tânăr, călca pe urmele tatălui său.

Dar mă gândeam: chiar aşa a fost? Asta descoperise Val? Nu, făcea prea mult parte din trecut, din trecutul îndepărtat. Era doar un cap de acuzare dintr-un proces vechi. Cui i-ar mai păsa acum? Cum putea fi cineva atins de acuzații de acum patruzeci de ani?

— Dar nu s-a terminat o dată cu războiul, a spus ea. Asta e problema! Asta e partea cea mai urâtă. Tata a devenit opera *lor!* Ei i-au dat galeriile din Cairo şi Alexandria, după război, pentru a continua comerțul cu opere de artă, fără să observe cineva... au păstrat toată maşinăria în funcțiune!

— Ei? Care ei? Războiul s-a sfârşit...

— Ce simplu e pentru un american să fie naiv! Noi, aici, nu ne putem permite să avem o astfel de viziune asupra lumii – nu atunci când germani cu biografii nou-nouțe au început să-şi facă apariția în Cairo, bogați, puternici, dând sfaturi guvernului. Naziştii, Ben, naziştii – ei ascunseseră milioane şi milioane de dolari în opere de artă, aur, bijuterii şi pietre prețioase de toate felurile posibile... dar toată această pradă nu le era de niciun folos. Ce puteau să facă cu ea? Lor le trebuiau bani – o modalitate de a transforma comorile în bani. Supraviețuitorii nazişti erau peste tot – Legiunea Condor în Madrid, Die Spinne, toți vechii ofițeri SS care plecau din Europa în Africa, Egipt, America de Sud, în scumpa voastră țară, Statele Unite, vechea gardă care visa la un al Patrulea Reich – nu erau numai Mengele, Barbie şi Bormann, ci mii şi mii de oameni despre care n-am auzit niciodată, şi toți aveau nevoie de bani. Un mod de a-i finanța, de a-i instala în afaceri şi portofolii grase de investiții era vânzarea obiectelor de artă. Dar nu era uşor să găsească un

cumpărător de încredere – aşa că au apelat la un fel de şantaj, nu vezi?

— Vrei să spui că vindeau prada *Bisericii?* Şi aşa reuşeau să facă rost de bani…

— Supraviețuitorii naziști aveau Biserica la mână. Cumpărați chestiile astea de la noi sau dacă nu…

S-a uitat la mine, aşteptând să închei fraza.

— Dacă nu cumpărați, spunem tuturor cum v-am aprovizionat cu comori confiscate *în timpul războiului!* Ăsta e şantajul… dar ei dădeau ceva Bisericii în schimbul banilor! Am suspinat şi m-am afundat în canapeaua moale, atent la rana din spate. Să fiu al naibii! Biserica a făcut pact cu diavolul.

— Echilibrul era – *este* – foarte delicat, a spus ea. Biserica nu e lipsită de putere – ar putea să dezvăluie ascunzătorile multor oameni care au fost cândva criminali de război. Aşa că şi supraviețuitorii naziști se tem de Biserică – e un pact bazat pe teamă reciprocă. Iar tatăl meu a fost prins între ei… şi a primit şi el ceva din afacerea asta. S-a îmbogățit pentru complicitate, pentru păcatele lui. Nu ştiu exact amănuntele, dar ei l-au folosit pe tata pentru a vinde, a cumpăra, a face contrabandă şi a transporta marfa din Europa în posesia Bisericii. Apoi plățile se scurgeau în buzunarul naziştilor…

— Prin intermediul lui Klaus Richter, am spus eu.

— Cred că aşa mergea, a aprobat ea. Nu pot să dovedesc nimic, dar tata mi-a spus suficient ca să pot colora şi restul imaginii. De asta s-a temut tata în toți aceşti ani… că ar putea fi descoperit. Tatăl meu e un om slab. Nu poate să reziste la jocurile de felul acesta. Richter îl consideră o verigă slabă. Deci, Richter e omul care-l ținea pe tata în lesă. Richter era supraveghetorul… şi acum, mă tem că tata s-a prăbuşit sub greutatea propriei lui… vinovății…

Plângea încet.

M-am dus lângă ea şi am îngenuncheat. S-a apropiat de mine şi am ținut-o în brațe. Nu putea să-şi stăvilească plânsul şi încerca să vorbească, dar nu reuşea. Apoi şi-a ridicat privirea către mine, cu fața strălucind, udă, şi m-a sărutat. Puțin mai târziu m-a condus în dormitor. Am făcut dragoste cu pasiunea cu care o fac de obicei doi străini, fiecare din noi căutând, fără îndoială, un loc în care să ne putem ascunde pentru o clipă. Când a adormit, m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi am rămas în picioare la capătul de sus al scării de lemn care ducea pe plajă. Vântul rece mi-a uscat transpirația de pe față. Nu-mi aduceam aminte dacă efortul din ultimele două ore îmi afectase cumva spatele. Pansamentul părea să fie la locul lui şi nu mă simțeam mai rău.

Am privit luna reflectată în apă şi, în tăcere, auzind numai foşnetul valurilor spărgându-se de țărm, am încercat să ajung la sora mea, Val, să o

întreb dacă asta era ceea ce căuta… dacă asta era *tot*…

Poate că dăduse peste acest cerc de traficanți de artă, datând din anii războiului, în acelaşi fel în care dădusem şi eu: nişte clerici, nişte escroci nazişti, bătrâni şi nepocăiți, împrăştiați în diverse locuri ale lumii, cu operele lor de artă achiziționate într-un mod mai puțin creştin şi cu visurile lor de putere asupra întregii lumi, spulberate.

Nu era foarte frumos, dar nu era nici suficient ca să influențeze alegerea noului papă, nu era suficient ca să-i omoare pe Val, Lockhardt şi Heffernan: nu se potrivea. Nu. Descoperisem un detaliu urât într-un colț al imensei tapiserii care era Biserica… dar atât.

Dar mai era fotografia. Richter avusese de-a face cu Biserica, ceilalți trei erau clerici, dintre care doi muriseră deja, iar cel de-al treilea era pe punctul de a fi înălțat pe scaunul lui Petru. Aveam cuvântul lui Gabrielle că maşinăria funcționa încă – acest flux de obiecte de artă şi bani. Dacă avea dreptate, atunci existau oameni în interiorul Bisericii care, astăzi, erau implicați în acelaşi joc al şantajului reciproc… Trebuia să existe cineva în sânul Bisericii care era conducătorul nazist. Cineva de demult. Sau cineva nou, ducând tradiția mai departe.

D'Ambrizzi era legătura supraviețuitoare din partea Bisericii.

Cum puteam să fiu sigur că o dezvăluire, acum,

nu i-ar spulbera şansele cardinalului D'Ambrizzi de a primi funcția din vârf? D'Ambrizzi, extraordinarul meu tovarăş de joacă din vara şi toamna anului 1945…

Val fusese foarte apropiată de el. Sora Elizabeth îl cunoştea bine.

Faptele mi se învârteau în minte şi nu puteam să le opresc. Care era rolul Parisului în ziua de azi? Val petrecuse mult timp, din ultimele ei luni, la Paris, încercând să dezgroape ceva îngropat acolo… dar ce? Şi Parisul de *atunci?* La naiba, toată lumea fusese la Paris atunci!

Mă întrebam unde s-ar fi putut ascunde Etienne LeBecq, gândindu-mă cât de mult aş fi vrut să-i pun câteva întrebări, când am auzit un zgomot în spatele meu. Gaby se înfăşurase într-un capot greu şi stătea în cadrul uşii.

— Cred că ştiu unde e tatăl meu, a spus. Uneori vorbea cu Richter despre un loc, un loc catolic, unde se puteau ascunde dacă voiau să scape de tot. Obişnuiau să glumească despre asta.

Richter spunea că nu e chiar la capătul lumii, dar că îl poți vedea de acolo…

— Un loc catolic? Ce înseamnă asta? O biserica? Sau o mănăstire? O ascunzătoare?

— Nu ştiu. Dar ştiu cum îi spuneau ei.

— Cum, Gaby?

— *L'inferno.*

1. Claude Gilbert 2-81
2. Sebastien Arroyo 8-81
3. Hans Ludwig Mueller 1-82
4. Pryce Badell-Fowler 5-82
5. Geoffrey Strachan 8-82
6. Erich Kessler

Dosarul pe care sora Elizabeth îl găsise printre lucrurile lui Val fusese dezamăgitor, fiindcă grosimea lui se datora unui număr de douăzeci de foi albe. Doar pagina de deasupra conținea lista de nume urmate de date. Toate în afară de Erich Kessler, care nu avea nicio dată. Orice informație substanțială, pe care o adunase ea, dispăruse. Probabil că ținuse hârtiile în servieta Vuitton care fusese furată când ea murise. Mai era o foaie în dosar, care nu era în întregime albă. Conținea un amestec de litere de tipar ce nu-i spuneau nimic lui Elizabeth. Un cod de-al lui Val, care dorise să împiedice interpretarea lui. Părea imposibil de descifrat. Dar ea îl luă, oricum.

La birou domnea nebunia, dar ea găsi un moment a doua zi pentru a o invita pe sora Bernadine la o Coca-Cola şi a-i arăta lista.

— Uite o sarcină specială, soră. Sora Bernadine fuma o țigară, singura pe care şi-o permitea după-amiaza, şi totdeauna arăta mai matură şi mai inteligentă când fuma. De fapt, era doar o

impresie, din moment ce ea era matură şi foarte inteligentă, cu sau fără ţigară. Elizabeth îi înmânã o copie a foii cu nume. Recunoşti, ca şi mine, unul sau două dintre aceste nume. Pot să pun pariu că toţi sunt morţi, probabil la aceste date. Perioada acoperă, în mare, ultimele optsprezece luni. Ceea ce vreau eu e conţinutul necrologului care a apărut pentru fiecare în ziarele de acasă. Şi tradu-mi-le în engleză, ca să nu fac vreo gafă. Bine?

— Ca şi făcut, soră. Dar s-ar putea să-mi ia ceva timp…

— Ei bine, pune şi tu cizma atotputernică a Bisericii pe gâtul oricui o cere. E important. Şi păstrează rezultatele pentru tine.

Sora Elizabeth ştia că nu mai exista nicăieri în lume ceva asemănător cu Arhivele Secrete ale Vaticanului.

Douăzeci şi cinci de mile de rafturi. Mii peste mii de volume, atât de grele, încât o persoană nu le putea ridica.

Ştia că era supranumită „Cheia Sfântului Petru” de către istorici. Fără această cheie, istoria Evului Mediu nu ar fi existat.

Undeva, în aceste Arhive, se aflau răspunsurile la întrebări care i-au neliniştit pe mulţi învăţaţi de-a lungul veacurilor.

A strangulat-o prinţul Orsini pe soţia sa Isabella pe patul de nuntă, în secolul al şaisprezecelea… sau a angajat pe altcineva să o facă?

Cine a fost Sfânta Catherina? Cu părul ei lung, blond, a fost ea, de fapt, Lucrezia Borgia?

Ce secrete se ascund în aceste şapte mii de volume grele? Care era preţul cerut pentru iertarea păcatelor? Pentru scutirile necesare de la legea bisericească? Bani şi comori de orice fel, da. Dar serviciile personale aduse papei şi prinţilor lui?

În ce consta complotul din spatele furtului manuscriselor petrarchiene? A fost oare o improvizaţie de ultimă oră, pentru că sigiliile de aur erau inaccesibile?

Se afla oare şi răspunsul la întrebarea care o neliniştea pe călugăriţa din secolul al douăzecilea, sora Elizabeth, undeva în Arhive? La ce lucra Val? Şi de ce a trebuit să moară?

Poate că răspunsul se afla în unul dintre cele aproape cinci mii de registre papale, începând cu scrisorile lui Inocenţiu al III-lea din 1198, toate legate în volume de dimensiunile unui atlas al lumii, cu cerneala devenită aurie din cauza trecerii veacurilor…

Dintre toate *fondi,* cum sunt numite colecţiile de documente – şi nimeni nu ştia câte *fondi* erau cu adevărat – există un *fondo* numit Diverse care ocupă singur cincisprezece încăperi. Conţinutul lui rămâne necatalogat.

De nenumărate ori se spusese, cu motive întemeiate, că numai Dumnezeu ştie ce se ascunde în Arhivele Secrete.

Toate documentele procesului lui Galileo.

Corespondența dintre Henry al VIII-lea şi Anne Boleyn.

Scrisorile personale ale papei Alexandru Borgia şi ale femeilor care l-au iubit – Lucrezia, Vannozza dei Cattanei, Iulia Farnese.

Documentele Sinodului Curții Papale, conținând cele mai intime mărturii asupra anulărilor.

Documentele Adunării Ritualurilor, deliberările prin care se hotărau beatificările şi canonizările, inclusiv toate rapoartele avocaților Diavolului.

Documentele complete ale procesului Monaca di Monza, care dezvăluiau cele mai intime amănunte ale călugăriței din Monza şi ale celorlalte din mănăstire.

Fondo-ul legat de nunciatura Veneției care a ajuns în Arhive în 1835, după căderea Republicii Venețiene şi care conținea istoriile a trei instituții religioase suprimate cu asprime în secolul al şaptesprezecelea.

Toate făceau parte din bagajul de cunoştințe al sorei Elizabeth – şi, mai mult, al lui Val, ştiind ce fel de materiale cuprindeau Arhivele Secrete. Elizabeth auzise de la Val că e aproape imposibil să găseşti, după plan, ceea ce cauți în acumularea imensă de cărți, pergamente, *buste* şi dosare.

Ştia despre încăperea micuță, aflată lângă Camera Meridian, în Turnul Vânturilor. În acea cămăruță pătrată se afla o bibliotecă ce conținea nouă mii de *buste.* Necatalogate, nestudiate, necunoscute. Pentru a inventaria acele nouă mii

de dosare, ar fi fost nevoie de doi oameni care să nu facă nimic altceva timp de aproape două secole. O singură bibliotecă.

Singurul index, care putea fi înțeles, al Arhivelor Secrete fusese realizat cu mult timp în urmă de cardinalul Garampi şi avea mai multe volume. Era incomplet, inexact şi, una peste alta, nefolositor. De asemenea, era scris într-un cod personal.

Ea mai ştia însă şi despre norocul jucătorului. Numai acesta făcea ca studiul în Arhivele Secrete să merite efortul.

Ştia şi despre regula celor o sută de ani... că arhivele legate de secolul trecut sunt închise. Ermetic.

Îşi aminti cum le vorbea Curtis Lockhardt despre regula celor o sută de ani. „Fără această regulă, spusese el, jumătate dintre cei care conduc lumea ar trebui să se sinucidă. Slavă Domnului pentru regula celor o sută de ani. Noi, catolicii, ştim cum să ne ocupăm de aceste lucruri. Lăudați fie sfinții."

Arhivele Secrete ale Vaticanului au un personal total de şapte oameni, conduşi de unul dintre ei, care este numit prefect.

Elizabeth avea întâlnire cu monseniorul Petrella peste jumătate de oră, în Curtea Belvedere, sediul Arhivelor Secrete. Monseniorul Petrella era prefectul. Monseniorul Sandanato, care vorbise cu el în numele ei, era cel mai aproape de rolul de prieten al lui Petrella, dar nici măcar Sandanato nu ştia pentru ce voia ea să meargă acolo.

Peste jumătate de oră, avea să pornească demersurile pentru a afla ce anume în Arhivele Secrete o fascinase într-atât pe Val, în timpul ultimelor ei luni de viață.

Piața Sfântul Petru era scăldată în lumina strălucitoare, dar rece, a soarelui de dimineață, iar ea trecu pe lângă zidurile Leonine şi intră în Vatican pe sub Poarta Sfânta Ana, îndreptându-se hotărâtă, pe lângă *Osservatore Romano,* către Curtea Belvedere, aflată în vecinătatea Bibliotecii Vaticanului.

Avea pregătite toate actele, inclusiv scrisoarea de la papă şi legitimația cu fotografia ei. Dar insistența lui Sandanato asupra legăturii cu Curtis Lockhardt grăbise totul, netezindu-i drumul. Primise, de asemenea, şi aprobarea de a scotoci în anumite zone, şi asta nu se dădea *niciodată.* Curtis Lockhardt adunase, personal, milioane de dolari pentru a ajuta Arhivele Secrete în achiziționarea tehnologiilor de conservare. „Într-o zi, glumea el, o să intru înăuntru şi o să aflu că Petrella a botezat camera cu xerox după numele meu."

Monseniorul Sandanato aştepta înăuntru, în încăperea surprinzător de modernă, cu dale de marmură şi o masă mare unde ea trebuia să semneze.

— Am venit aici acum o lună, ca să mă uit la scrisorile lui Michelangelo, spuse el în timp ce

mergeau către recepție. Petrella e un om arogant, dar şi-a găsit naşul. Mi-a spus că nu pot să le văd imediat, iar eu l-am întrebat de ce. S-a dovedit că Sfântul Părinte le ceruse cu puțin timp în urmă şi lui Petrella îi era frică să-l bată la cap. Bineînțeles, nimeni altcineva nu poate să scoată ceva de aici. A, uite-l. Tonio, prietene!

Imensa cameră de recepție era mobilată cu antichități pe care le trimisese Callistus din apartamentele papale. Pe o masă joasă se afla o tapiserie arătându-l pe Sfântul Petru navigând pe mări vijelioase, un avertisment foarte potrivit pentru cine se încumeta să intre în Arhivele Secrete.

Monseniorul Petrella arăta ca un curtean elegant care avea un ducat numai al lui. Era înalt şi blond, purta o sutană lungă, neagră, iar chipul lui părea bine conservat, înfumurat şi tulburător de neted pentru un om de cincizeci de ani. O întâmpină cu un zâmbet subțire şi o strângere fermă de mână. După ce o aduse, Sandanato se scuză pentru a se întoarce la cardinal, iar Elizabeth rămase singură cu Petrella.

— După cum bine ştiți, soră, rosti Petrella într-o engleză mătăsoasă, există anumite probleme de organizare aici. Problema e următoarea – conținutul Arhivelor nu va fi niciodată în întregime catalogat. Deja este prea mult material şi acesta creşte foarte rapid. Viața mi-a dat rolul lui Sisif şi eu fac tot ce stă în umilele mele puteri. Sper că

sunteți pregătită.

— Cred că ştiu care sunt *fondi* ce mă interesează cel mai mult, dar dumneavoastră m-ați putea ajuta – încerc să duc la bun sfârşit cercetările la care lucra sora Valentine…

— Ce tragedie, suspină el. Ce mister.

O fixă cu ochii lui iscoditori, aşteptând un indiciu.

— Vă amintiți cumva unde îşi petrecea sora Valentine cea mai mare parte a timpului? Mi-ar fi de mare ajutor…

— A, da. Borgia, cred. Dintotdeauna au avut mare căutare aceste documente. Nunciatura Veneției… a petrecut multe zile în Diverse. Câteva dintre *buste*-le din Turnul Vânturilor.

Îşi ridică mâinile într-un gest care spunea că asta e cam tot.

— Cred că am nevoie să fac un tur de recunoaştere. Ştiu că e o încercare destul de grea. Dar îi datorez măcar atât.

— Bine, aprobă Petrella. O abordare realistă, lipsită de false iluzii e condiția necesară pentru ați păstra sănătatea psihică. Totul aici e *terra incognita.* Veniți cu mine şi o să vă arăt numai o bucățică din labirintul în care vreți să intrați. Dar ați mai fost pe aici, nu-i aşa?

— Numai într-un cadru foarte restrâns, când am scris un articol în revistă despre Arhive. Eram pe post de turist, se poate spune. Acum am venit să lucrez.

El a dat din cap, zâmbind, şi a pornit înainte.

Începură din camera de studiu, cu băncile sale negre, enorme, şi cărucioarele pentru volumele prea grele, cu pendula imensă şi tronul pe care prefectul ar fi trebuit să stea, cuprinzând cu privirea întreaga încăpere. Dar el era prea ocupat, de obicei, ca să stea aici.

— Însă ideea contează, explică Petrella.

Prin ferestre se vedea curtea interioară, cu superbii oleandri roşii, portocali şi câțiva cercetători, aflați deja în pauză pentru o țigară.

Ea îl urmă pe coridoarele întunecate, îmbrăcate în rafturi de metal înalte cât două etaje, unde luminile se stingeau automat când treceai mai departe şi te aflai mereu într-o pată de lumină pe o mare de întuneric. Văzu Sala Pergamentelor, unde vechile documente deveniseră cu timpul cărămizii, din cauza unei ciuperci care, până la urmă, avea să le distrugă. În aripa cea mai veche a Arhivelor, văzu scrinurile de plop construite de cei mai vestiți tâmplari ai secolului al şaptesprezecelea pentru Paul al V-lea Borghese şi care conțineau încă blazonul papei. În aceste scrinuri se aflau registrele papale.

Urcară scara îngustă, cufundată în întuneric, până în Turnul Vânturilor. Departe, dedesubt, grădinile Vaticanului se zăreau asemenea unei hărți verzi. Camera Meridian era goală. Doi pereți erau acoperiți cu fresce, înfățişând vânturile asemenea unor zei cu hainele fluturând. Camera

fusese construită pentru a servi ca observator astronomic.

— Nu ne putem împiedica să sperăm că Galileo, a cărui mărturisire semnată se află jos, se consolează puțin cu acest lucru, remarcă Petrella – pe podea era desenai un cerc zodiacal, luminat de razele soarelui care intra printr-o deschizătură îngustă din peretele pictat. Din tavan atârna un indicator de vânt, care se mişca uşor. Calendarul gregorian a fost creat aici, spuse Petrella. Nu există lumini în turn pentru un motiv foarte bun. Din moment ce aici nu se vede niciodată vreo lumină artificială, până şi cea mai slabă licărire nu poate indica decât fie un incendiu, fie un intrus. Inteligent.

Izbucni într-un râs uşor.

După-amiază, Elizabeth se aşează într-un scaun incredibil de incomod, la masa enormă din camera de studiu, şi trimise după primele materiale. Începu cu un *fondo* legat de nunciatura Veneției.

Ura orice o întrerupea din munca la Arhive, dar avea totuşi şi o slujbă. În următoarele zile, reuşi să stea cel mult trei ore pe zi în camera de studiu şi chiar şi asta însemna că Bernadine trebuia să se ocupe de treburile ei la birou. Ceea ce îi încetinea cercetările asupra celor şase nume. Dar, în cele din urmă, Bernadine adună destul material ca să susțină un raport. Elizabeth, pe care cercetarea combinată cu munca de la revistă o

întăreau din ce în ce mai mult, hotărî că amândouă meritau, drept recompensă, un prânz la restaurantul ei preferat, de lângă birou.

Deşi nu descoperise nimic legat de munca lui Val, începuse să se piardă în Arhive. Dăduse peste nişte lucruri fascinante în *fondo*-ul despre nunciatura Veneției şi peste nişte întâmplări savuroase în documentele Borgia, aluzii despre una şi alta, sex, violență, trădare – toate caracteristici ale acelui timp. Citise însemnări pe spatele scrisorilor şi văzuse mici desene obscene pe marginile documentelor, mâzgălite de copişti neruşinați, morți în aceşti patru, cinci sute de ani. Îşi petrecu aceste zile ținând istoria Bisericii şi a civilizației în mâinile ei, se simți atrasă pe drumuri seducătoare pentru care n-ar fi trebuit să-şi piardă timpul… dar nu putea să se împotrivească. Acum, după ce şarpele arhivelor, al trecutului, o muşcase, trebuia să se întoarcă în secolul al douăzecilea şi să meargă la masă.

Bernadine găsise o masă retrasă, într-un colț, şi o aştepta. Comandară prânzul şi Bernadine îşi deschise servieta.

— Raportul preliminar, spuse ea, după care urmează biografiile propriu-zise. Le-am urmărit pe toate, ai avut dreptate, acelea erau datele morții. Se pare că avem aici – dacă te interesează o schema – nişte catolici foarte ghinionişti. O să-i iau la rând, în ordine cronologică. Mai întâi, părintele Claude Gilbert. Un preot de țară francez,

în vârstă de şaptezeci şi trei de ani. S-ar putea spune că a realizat mai puțin decât ar fi putut, şi-a petrecut toată viața în biserica dintr-un sat aflat nu departe de coasta Bretaniei. Un campion în conservarea limbii bretonilor. Un om bun, inofensiv, s-ar zice… în anii cincizeci a scris chiar vreo două cărți, jurnale ale unui preot de țară, în bretonă, ştii cum e…

— Probabil că era în Franța în timpul războiului, spuse Elizabeth.

Sora Bernadine clătină aprobator din cap.

— Da, presupun că era. Avea vârsta potrivită. Ei bine, a fost omorât în Bretania, pe când mergea singur pe un drum de țară; maşina a dispărut de la locul accidentului, iar şoferul n-a fost niciodată găsit. Doi fermieri au văzut accidentul şi au declarat că şoferul nici măcar n-a încetinit…

Elizabeth clătină din cap, înmuind o bucățică de pâine în supa fierbinte.

— Următorul?

— Sebastien Arroyo. Industriaş spaniol, ieşit la pensie, dar trecut prin mai multe consilii de conducere, în vârstă de şaptezeci şi opt de ani. Înainte de război a fost mare crai, îi plăcea să conducă maşini rapide, mare colecționar de artă. A devenit un important colector de fonduri pentru Biserică… foarte devotat, a făcut o mulțime de fapte bune, a avut aceeaşi soție timp de patruzeci de ani. Locuia la Madrid şi, uneori, pe iaht. El şi soția lui au fost împuşcați pe o străduță

întunecată din Biarritz, cu iahtul în port. Nimeni n-a văzut sau auzit nimic... o treabă foarte profesională, şi opinia generală i-a acuzat pe teroriştii basci, deşi ei n-au revendicat crima. Hans Ludwig Mueller era un intelectual german şi un teolog amator. Avea şaptezeci şi patru de ani. Se potrivea perfect în tiparul intelectualului catolic conservator. În timpul războiului a luptat alături de Reich, dar a fost implicat într-un complot împotriva lui Hitler şi a supraviețuit torturilor Gestapoului. Comisia pentru crime de război l-a declarat curat. Avea probleme cu inima şi a rămas imobilizat într-un scaun cu rotile. Într-o vizită la casa fratelui său din Bavaria a sfârşit prost – toată lumea a plecat într-o seară la teatru şi, când s-au întors, el stătea încă în scaunul cu rotile... dar cineva îi tăiase gâtul.

Elizabeth îşi pierduse pofta de mâncare şi se uita la ea fără să o guste.

— O crimă liniştita, curata, spuse ea. Un pumnal asemenea celui din spatele lui Ben Driskill. Continuă.

— Pryce Badell-Fowler, catolic englez, istoric, în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani, văduv, locuia la țară, lângă Bath. Lucra încă, scria, dar nu mai era chiar atât de în formă. Lucra la un *magnum opus,* dar apoi, în acea ultimă noapte, la fermă, s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. Muncea într-un hambar care fusese transformat în bibliotecă şi birou. A izbucnit un incendiu, casa a ars din

temelii şi bătrânul o dată cu ea. Dar când i-au găsit cadavrul, crezând că murise sufocat de fum, au avut o mare surpriză… un glonț în ceafă. Frumos? Frumos.

Sora Bernadine se opri ca să ia o îmbucătură din mâncare şi bău puțin vin roşu.

— Deci, incendiul n-a avut nimic de-a face cu moartea lui. Sora Elizabeth îşi roase unghia degetului mare. Prin urmare, focul a fost pus ca să distrugă ceva…

— Mmm. Sora Bernadine îşi ridică privirea. E o idee bună. Cum ți-a venit? Romane polițiste?

— Am o minte obraznica. Şi următorul?

— Geoffrey Strachan, pronunțat „strawn”. Avea optzeci şi unu de ani şi se afla la castelul lui din Scoția. Era un fel de militar civil şi catolic pe deasupra. Sir Geoffrey. A fost înnobilat în anii cincizeci pentru activitatea din timpul războiului. A lucrat la British Intelligence, MI-5 sau MI-6, niciodată n-am ținut minte chestiile astea. Conducea propriul său Bentley, plimbându-se pe terenurile lui, se pare că îl cunoştea pe ucigaş – oamenii din sat jură că l-au văzut într-o duminică dimineață, împreună cu un bărbat, în maşină, dar când i-au găsit Bentleyul, tras pe marginea şoselei, el zăcea peste volan…

— Cu un glonț în ceafa, deduse Elizabeth pentru ea.

— Ai ghicit din prima!

— N-am ghicit, soră, spuse Elizabeth.

Sora Bernadine suspină şi îşi ridică surprinsă privirea.

— Oh, oh!

— Şi despre Erich Kessler?

— Nu avea nicio dată Ridică din umeri. Poate că trăieşte. Eu îl mai caut încă.

— Soră, am senzația că ar fi mai bine să te grăbeşti.

Sora Elizabeth nu reuşi să doarmă în acea noapte. Se întinse în patul imens, ascultând forfota şi vuietul Romei, iar impresiile zilei îi năvăliră în minte. După prânz revenise la Arhive, dar gândul i se întorcea mereu la lista morților şi la cel care, probabil, nu era încă mort. Val pusese cap la cap cele cinci morți violente, iar schema fusese destul de convingătoare ca să o prezică pe a şasea. Dar era oare Kessler? De ce ar fi el următorul? Ce îl lega de ceilalți cinci? într-adevăr, ce aveau ei în comun care să le fi putut provoca moartea? Şi, inevitabil, de ce fuseseră Val, Lockhardt şi Heffernan adăugați la listă? Val ştia despre cei cinci care muriseră… Curtis Lockhardt o cunoştea pe Val… Heffernan era împreună cu Curtis… asta era?

Neputând să doarmă, îşi puse un halat şi ieşi într-un balcon care se înălța deasupra străzii aglomerate. Roma îi strălucea la picioare. Vântul îi dădea fiori. Îşi strânse halatul pe lângă corp, conştientă de singurătatea pe care n-o putea

înlătura, cu amintirea fetiței din avion şi a lui Val... Dumnezeule, ce mult îi lipsea! Urmărind luminile care alergau dedesubt, se întreba ce ar spune Ben Driskill despre lista de nume şi despre implicațiile ei. El era singurul cu care simțea că putea să vorbească despre asta, dar acum era aproape la fel de departe ca şi Val. Încă o dată îşi dori să nu se fi purtat atât de urât cu Ben. Cum să repare răul făcut? Sau nu va avea niciodată această şansă? Se întrebă dacă el ştia în ce se băga... ar mai fi plecat în căutarea criminalului, dacă ar fi ştiut despre lista cu morți a lui Val?

În zilele următoare, încercă să uite de problemele relației sale cu Ben Driskill, de sentimentul de tristețe şi singurătate pe care i-l provoca pierderea lui Val şi să se concentreze asupra muncii. Se întoarse la *fondo*-ul nunciaturii Veneției, încercând să găsească ceva ce văzuse mai devreme, în primele zile petrecute la Arhive. Era cumplit să caute printre foi şi bucățele de hârtie, încercând să-şi aducă aminte exact ce văzuse. Atunci nu i se păruse atât de interesant, ochii îi trecuseră doar pe deasupra, dar ceva îi rămăsese în minte. La naiba! După ce luase masa cu sora Bernadine, începuse să i se pară important. Dar era pierdută în masa aceea de hârtie.

Enervată, se duse la automatul ciudat de modern de Coca-Cola şi ieşi cu paharul în curte. Doi preoți vorbeau pe o bancă, fumând şi lăsând

soarele cald să le lumineze chipurile palide. Ea purta haine obişnuite. Nu aveau cum să ştie că era călugăriță. Cei doi o văzură, zâmbiră, iar ea îi salută. De când îşi începuse cercetările în Arhivele Secrete, nu mai văzuse nicio femeie. Era o lume a bărbaților. Şi totuşi, una dintre victime era o călugăriță – una dintre cei opt. Se întrebă dacă cei doi preoți din curte, trecuți de prima tinerețe, îşi imaginau ce lucruri îi treceau ei prin minte, ce lucruri se întâmplau în sânul Bisericii lor.

Întoarsă la lucru, în căutarea urmelor a ceea ce urmărise Val, îşi dădu seama că era pe punctul de a pierde firul de tot. Spre seară, se hotărî aproape să renunțe.

Şi atunci îl găsi.

Îi sări în ochi şi, brusc, îşi dădu seama.

Un singur cuvânt.

Assassini.

Printr-o mică şmecherie a sistemului nervos, ea înregistrase cuvântul fără să ştie, fără să-şi dea seama că-l văzuse. Dar fusese acolo. Şi acum, undeva în creierul ei, se făcuse legătura.

Assassini.

Găsi cuvântul scrijelit pe spatele unui meniu. Un meniu foarte cuprinzător, pentru o masă dată, fără îndoială, de un personaj important. Dar nu era niciun indiciu despre numele gazdei, nici cea mai mică aluzie. De fapt, meniul putea fi şi altceva decât un meniu obişnuit, de exemplu, o notă pentru bucătar. În orice caz, ceea ce căutase ea

era scris în italiană pe spatele meniului. Cuvântul ieşise în evidenţă şi i se fixase în minte.

Se apucă să scrie traducerea.

Cardinalul S. A cerut permisiunea de a-l angaja pe Claudio Tricino, unul dintre *assassini*-i toscani, să rezolve problema cu Massaro, care o violase pe Beatrice, propria sa fiică, amanta cardinalului. I-a fost acordată.

Astfel, Tricino a băgat, fără îndoială, un pumnal în spatele lui Massaro, care făcuse, se pare, două mari greşeli. Comisese un incest cu fiica sa şi îl supărase pe cardinal, ambele dintr-o singură lovitură.

Însemnarea ştearsă, mâzgălită, în mod sigur nu avea nicio legătură cu materialul în care fusese introdusă, ca şi neînsemnatul meniu. În celelalte hârtii nu se făcea nicio referire la cardinalul S., la Massaro sau la Tricino. Totuşi, ea o remarcase. Se întrebă: „Oare şi Val?”

Ce ciudat, cum cuvântul îi rămăsese în memorie. „Assassini.” Asasini plătiți. O expresie obişnuită pentru Evul Mediu şi Renaştere. Orice persoană care avea destulă putere şi bani putea să-i angajeze ca să rezolve ce trebuia rezolvat… ca să apere puterea şi banii. Un nobil prins în cursă de duşmanii lui, un prinț care avea un rival, un bogătaş cu o soție necredincioasă sau o amantă incomodă… un frate a cărui soră ştia prea multe…

aluziile din scrisori şi documente erau nesfârşite. Dar, întotdeauna, numai aluzii.

Când venea vorba despre Biserică... ei bine, Biserica se specializase în vărsarea de sânge. Unii spuneau că *assassini*-i erau angajați de papă pentru a comite crimele în locul lui. Dar nu era obligatoriu să fie pentru papă. Un cardinal, un preot bogat dădeau banii, şi cineva murea. Era doar un fapt obişnuit al vieții.

Elizabeth îl întrebase chiar pe unul dintre profesorii din Georgetown despre *assassini.* Părintele Davenant zâmbise şi clătinase din cap, vrând parcă să spună, la ce-i trebuie unei fete drăguțe o asemenea informație? Ea îşi ținuse gura. Atunci, el spusese:

— Bineînțeles că au existat, erau ceva obişnuit, ori de câte ori viața era relativ ieftină. Asta explică şi puținătatea comentariilor despre ei. Crima nu era prea mult studiată pe atunci, era, pur şi simplu, unul dintre aspectele întunecate ale vieții. Fără gust. Fără miros. Bunicul meu a venit din Italia la începutul secolului. El le spunea tuturor ticăloşilor *assassini.* Îmi spunea că Mafia s-a născut o dată cu primii *assassini* angajați în afara Siciliei. Apoi mai sunt, desigur, toate celelalte legende...

Părintele Davenant cunoştea foarte bine aceste legende, dar nu o cunoştea atât de bine pe sora Elizabeth. Ea insistase. Care legende?

— Sora, suntem istorici, nu? Despre ce vorbim

aici?

— Dumneavoastră sunteți istoric. Eu sunt eleva. Multe lucruri au fost la început legende…

— Asta sună bine, dar nu e tocmai exact.

— Atunci, faceți-mi acest serviciu, părinte.

— Sunt doar nişte legende vechi. Mănăstirile ascunse, armata personală de *assassini* a papei… îți poți imagina ce fel de prostii inventează oamenii. Biserica a fost dintotdeauna o țintă atrăgătoare…

— Dar acestea sunt nişte prostii care pot fi verificate… vreau să spun, dacă sunt adevărate sau nu.

— Asemenea oameni au existat. Dar dincolo de aceasta, unde propui să începem cercetările?

— În Arhivele Secrete, evident.

Părintele Davenant izbucnise în râs.

— Eşti foarte tânără, soră. Nici nu poți să-ți imaginezi ce dezordine domneşte în Arhive. E de neimaginat. Există un mod special de a ascunde lucrurile în Arhive. Ştii cum sunt arhivarii, nu aruncă nimic. Când găsesc lucruri de o natură mai sensibilă, să spunem, ei nu au puterea să le arunce… şi atunci le ascund. În văzul lumii. E diabolic, nu-i aşa?

Părintele Davenant nu se mai deranjase să discute cu ea despre *assassini.* Dar îi explicase cum sunt ascunse lucrurile în Arhive. Şi avusese dreptate. Era diabolic.

Ar fi putut să piardă un an de zile căutând. Sau ar fi putut să treacă la următoarele şaptesprezece mii de pergamente şi documente din *fondo* şi să găsească ceea ce căuta. De fapt, se făcuse totuşi ceva organizare şi, a doua zi, ea localiză documentele despre ordinul papei de a distruge mănăstirile, dus la îndeplinire prin intermediul ambasadorului Veneției. Soarta mănăstirii San Lorenzo îți dădea fiori citind-o.

Povestea distrugerii acestei mănăstiri toscane, la mijlocul secolului al cincisprezecelea, putea servi drept subiect pentru una dintre tapiseriile infernale ale vremii, care de atunci au rămas ascunse în colecții particulare. Implica vrăjitorie, incest, profanarea Bisericii, crimă, tortură, violarea călugărițelor, adorarea idolilor păgâni, tiranie sub toate aspectele posibile, trădare, incendii puse intenționat, politică. Tapiseria, dacă ar fi existat, ar fi fost foarte bogată în detalii, dacă nu chiar încărcată de lucruri îngrozitoare.

Personajul central ar fi fost un nobil florentin, Vespasiano Ranaldi Sebastiano, care reuşise să se facă ales episcop al Bisericii, plătind o căruță de ducați pentru această onoare. Era simplu, familia papei avea nevoie de bani şi nimănui nu-i păsa prea mult de unde veneau.

Ca episcop, Sebastiano şi-a bătut joc de Biserică, despuind-o de demnitatea, de misiunea, de natura ei sacră. Ca ofițer în armata personală a lui Sigismondo Malatesta, el a devastat

pământurile Bisericii, a violat călugărițe, jefuind comorile Bisericii. Purtându-şi veşmintele episcopale, el şi-a hrănit turma cu comentarii obscene asupra improbabilității ca o femeie să nască virgina. În castelul lui, practica cele mai vechi vrăjitorii, pigmentate cu propriile inovații. A transformat o mănăstire din apropiere într-un bordel pentru el şi mercenarii lui. Degradarea şi tortura erau lucruri obişnuite, dar poveştile celor care reuşeau să evadeze erau considerate pure invenții ale unor minți bolnave.

Sebastiano a făcut din castelul lui şi un refugiu pentru *assassini.* Când numărul lor a devenit prea mare – îi angaja cu un profit considerabil, un fel de ligă a morții el a pus ochii pe mănăstirea San Lorenzo, aflată la numai o zi depărtare de Castel Sebastiani, pentru a-i caza acolo. Era o idee firească, din moment ce mulți dintre *assassini* fuseseră recrutați dintre călugări: în fond, Sebastiano era un om încântător, desfrânat în ospitalitatea sa, cu o educație desăvârşită, având un spirit ascuțit şi talentul de a conduce o dezbatere, şi, pe deasupra, era episcop. Părerile lui asupra Bisericii nu puteau fi complet ignorate. Deşi puține din scrierile sale asupra stării Bisericii i-au supraviețuit, memoria oamenilor spune că argumentele sale erau considerate de către nobilimea toscană, de către preoți, măicuțe, călugări şi martorii învățați ca fiind cel puțin logice şi convingătoare, chiar dacă în întregime eretice.

Considerând că Biserica avea mare nevoie de o trupă de ucigaşi de nădejde, el a preluat mănăstirea, i-a omorât pe cei care n-au vrut să intre în planurile sale şi a înființat propria lui armată de *assassini* toscani, devotați episcopului duce Sebastiano, dar, în acelaşi timp, liberi de a fi angajați.

Papa ştia despre activitatea episcopului duce, dar nu avea intenția de a se împotrivi. Papa credea că era mai prudent să-l lase să-şi facă singur patul: unul dintre *assassini* trebuia să-l elimine mai devreme sau mai târziu. Ce făcuse, de fapt, Sebastiano? a fost întrebarea care s-a ridicat la curte. Preluase o mănăstire primitivă, dărăpănată; omorâse câțiva călugări analfabeți, violase câteva călugărițe fără prea mare importanță. Practica vrăjitoria, dar asta probabil numai pentru a adăuga sare şi piper vieții sale sexuale. Şi avea propria lui armată de mercenari şi de *assassini* zeloşi. Era mai bine să fie lăsat în pace.

Oricum, o personalitate atât de megalomană ca Sebastiano era obligată să depăşească, la un moment dat, granițele teritoriului *noblesse oblige,* acordat de papă. Sebastiano a luat drept o insultă personală remarca nepotului-cardinal de atunci, un mare iubitor de plăceri, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, despre care se dusese vestea că i-ar fi făcut surorii lui Sebastiano, Celestina, o propunere necuviincioasă… propunere pe care ea a acceptat-o cu promptitudine.

Fiind un maniac extrem de practic, ducele a cerut un tribut corespunzător pentru ceea ce mai rămăsese, la momentul capitulării, din onoarea prea des şifonată a surorii sale. El a sugerat, eventual, o statuie ecvestră îmbrăcată în aur. Nepotul-cardinal a refuzat şansa, iar ducele l-a împuternicit pe fratele Scipione, cel mai priceput şi de încredere ucigaş, să pună punctul pe i. Nepotul-cardinal a fost înjunghiat în dormitorul său, mai exact în patul pe care îl împărțea cu Celestina, care, din nefericire, a gustat şi ea din pumnalul bunului călugăr.

Acum, că răul lui Sebastiano lovise în propria lui familie, papa n-a mai avut de ales decât să ia măsuri foarte aspre. Mai întâi, a numit cardinal pe un alt nepot al său, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Apoi şi-a alcătuit o armată proprie de mercenari, puşi oficial în slujba noului nepot-cardinal, care voia să răzbune uciderea fratelui său, şi i-a trimis la Castel Sebastiani. Mănăstirea a fost atacată prima. Toți *assassini*-i, în afară de nouă dintre ei, au fost înjunghiați. Ducele, lipsit de cei mai de încredere prieteni şi apărători ai săi, a încercat să ajungă la o înțelegere. S-a dovedit a fi la fel de nepriceput în diplomație, pe cât fusese de priceput în desfrânare. Locuitorii castelului, cu excepția ducelui, au fost înghesuiți într-o închisoare şi arşi de vii.

Ducele însuşi a „beneficiat” de smulgerea ceremonioasă a membrelor sale. Corpul şi capul,

aflate încă în viață, au fost părăsite pe un teren părăginit, nisipos şi bântuit de muşte.

Papa a fost mulțumit de deznodământul campaniei sale, mai puțin în privința celor nouă *assassini* care scăpaseră. Se spunea că s-au refugiat în Spania. Zvonurile spuneau că s-au ascuns într-o mănăstire părăsită din munți, dar nimeni nu ştia exact unde se afla. În orice caz, erau doar poveşti.

Papa nu şi-a mai bătut capul cu asta.

Istoria lui Sebastiano şi a asasinilor toscani o lăsă pe Elizabeth mâhnită şi fără vlagă. Dar nu se putea împiedica să nu se întrebe.

Care era diferența dintre ceea ce se întâmplase în secolul al cincisprezecelea şi ceea ce se întâmpla acum?

În acea seară, pe drumul spre casă, ororile asasinilor şi ale stăpânilor lor îi hărțuiau încă gândurile. Capul o durea îngrozitor şi se culcă devreme, epuizată, nedumerită, enervată de faptul că nu avea cu cine să vorbească despre asta, până după miezul nopții, la o ceaşcă de cafea.

Aveau oare vreun sens cercetările ei? Avea impresia că uitase şi de ce se dusese la Arhivele Secrete. Fusese avertizată asupra puterii lor. Dar nimeni n-o avertizase în privința asasinilor care bântuiau prin camera întunecată, a fantomei lui Val, a amintirii durerii şi furiei de pe chipul lui Ben Driskill. Era deja o litanie obişnuită. În curând va

trebui să spună cuiva.

În curând…

Părintele Piersică O'Neale, de la Sfânta Maria din New Prudence, se descurcă cum putu după moartea lui Val, singura femeie pe care o iubise vreodată. Croindu-şi drum prin zilele frumoase, însorite ale iernii timpurii, el îşi păstră obişnuita mască zâmbitoare pe chip. Se întuneca devreme şi, seara, când vântul urla prin streşinile bătrânei case parohiale, iar focul aproape se stingea în cămin, Piersică se trezea uneori în fotoliul său, cu mintea înceţoşată de scotch şi David Letterman zâmbind amar pe ecran la una din glumele stupide de la televizor. Băutura era o modalitate de a suporta moartea lui Val, dar era hotărât să nu întreacă măsura. Prea mulţi preoţi se pierduseră pe acest drum singuratic.

Aşa că îşi umplea timpul cu tinerii, la biserică. Lucra cu grupul de ajutor al femeilor. Accepta fiecare invitaţie la masă şi păstra legătura cu părintele Dunn. Îl vizita pe Hugh Driskill la spital în fiecare zi. Îl urmărea cum se lupta să-şi recapete puterile. Îi contempla voinţa de fier, impunându-se în faţa corpului uriaş, dar inert. Fără nicio îndoială, Hugh Driskill îşi revenea încet, dar sigur. Într-un fel, Piersică simţea că devenea un substitut, un înlocuitor pentru Ben, fiul care plecase Dumnezeu ştie unde. Ştia că nu era ceea ce dorea bătrânul, dar era mai bine decât nimic.

Era o persoană cu care putea vorbi despre Ben şi, în cele din urmă, chiar despre Val. Piersică îl vedea pe bătrân meditând, concentrat, asupra copiilor săi, dar ce îi trecea prin minte era un mister. Un alt om ar fi fost, poate, neajutorat, dar nu şi Hugh Driskill. El nu fusese niciodată neputincios. Îşi păstra gândurile ascunse, chiar când sporovăia cu Piersică, amintindu-şi de vremuri mai bune.

Piersică mai trecea şi pe la mormântul lui Val, din micul cimitir, jelind-o nu numai pe ea, ci şi ceea ce ar fi putut să devină viața lui. Câteodată mergea dincolo de gard şi privea un timp mormântul părintelui Governeau, gândindu-se la povestea lui şi la pasiunile pe care frumosul preot osândit le stârnise în inima Ednei Hanrahan şi a prietenelor sale. Piersica încerca din răsputeri să-şi păstreze credința vie în această perioadă a vieții lui. Era un test cumplit.

Totuşi, niciodată nu se simțea mai ocupat decât când făcea curățenie prin subsol, prin mansardă şi prin mulțimea de cufere care conțineau mărturiile acumulate ale vieții predecesorilor săi de la Sfânta Maria. Aceştia fuseseră nişte strângători irecuperabili.

Cutii de scrisori din anii treizeci. Rapoarte episcopale, declarații financiare, zeci de caiete pline cu tăieturi din ziare, unele dezlipite de la locul lor. Lăzi grele, imense, cu cărți. Tomuri religioase, tratate, best-seller-uri, jurnale de călătorie, clasicii legați în piele. Lăzi şi mai grele,

conținând mii de reviste şi ziare: *Life, Time, National Geographic, The Saturday Evening Post, Collier's, Harper's, The Atlantic, The Saturday Review,* şi aşa mai departe. Crose de golf, rachete de tenis, ciocane şi mingi pentru croquet, echipament de badminton, inclusiv fileuri şi fluturaşi mâncați de molii. Teancuri de hârtie, agende, creioane, stilouri, timbre dintr-o vreme în care cu doi cenți puteai beneficia de o livrare excelentă. Era de necrezut. Edna petrecea ore întregi ajutându-l. Erau atâtea haine vechi, încât puteau deschide o licitație. Sau puteau umple garderoba unei întregi trupe de actori. Nu voiau să le arunce. N-aveau ce face, trebuia să deschidă o licitație, iar ideea o însufleți pe Edna.

Într-o seară, Piersică se aşează în fața căminului şi a televizorului, cu o sticlă de Glenfiddich la îndemână, şi începu să scotocească printr-o cutie cu decupaje, datând de la sfârşitul Celui de Al Doilea Război Mondial. Sub primele două caiete, descoperi un plic, lipit cu scoci, legat strâns cu un şnur. Tentația era irezistibilă. Deschise plicul cu un cuțit şi extrase vreo patruzeci de pagini, scrise de mână, cu o cerneală care se decolorase pe hârtia liniată.

Începu să citească. O citi de două ori şi, în acest timp, se ridică pentru a se plimba prin încăpere. Consumă jumătate din sticla de băutură, apoi se aşează, holbându-se la televizor, încercând să se liniştească. Ce era de făcut?

Citi pentru a treia oară paginile, cu atenție.

De câte ori auzise povestea de la Ben şi Val, cum Hugh Driskill adusese acasă, din război, un preot italian, Giacomo D'Ambrizzi, cum acesta se încuia în biroul lui Hugh pentru a lucra sau a face ceva ce copiii nu aveau voie să întrerupă… Acum el, Piersică O'Neale, pentru numele lui Dumnezeu, ştia ce se întâmplase în birou.

El ținea, în mâinile tremurânde, testamentul lui Giacomo D'Ambrizzi, care, în orice clipă, putea deveni capul Bisericii Romano-Catolice… Stătuse aici în toți aceşti ani, sigur în ascunzătoarea sa, uitat. Uitat? Se întoarse la prima pagină, la titlu. „Faptele din afacerea Simon Verginius". Se întoarse la ultima pagină şi privi semnătura decolorată, data.

Apoi, mult după miezul nopții, puse mâna pe telefon şi îi făcu părintelui Dunn o mare surpriză.

Părintele Dunn petrecuse mai multe zile sechestrat în apartamentul său aflat într-unul din turnurile din Manhattan, înălțat deasupra oraşului, izolat de efectele ulterioare ale crimelor. Ignoră văicărelile arhiepiscopului cardinal Klammer din reşedința sa de la Sfântul Patrick. Ignoră telefoanele agentului său şi ale editorului. Se ocupă numai de crime, de parcă acestea ar fi alcătuit subiectul unuia din romanele sale: urmări faptele înainte, înapoi şi lateral, încercând să prindă firul poveştii în lumina potrivită – pentru a-

l contempla în întregime. Desigur că nu reuşi, dar nu era timp pierdut. Se gândi la Val şi Lockhardt, la sora Elizabeth, la Ben, Hugh, Piersică, D'Ambrizzi, la Sandanato şi la papă, depistă o mulțime de necunoscute, sperând că, dacă le cunoştea, ar putea, la un moment dat, să le înțeleagă. Medita asupra călătoriilor lui Val. Cu ce naiba se ocupase fata asta? Oricum, orice ar fi fost, familia Driskill era implicată, din orice direcție ai fi privit…

Părintele Governeau, atârnând de creanga unui copac din grădina *lor*…

Al Doilea Război Mondial şi cine cutreiera Europa pentru OSS-ul lui Wild Bill Donovan? Hugh Driskill…

Războiul se termină şi cine îşi face apariția în Princeton, adus acasă de Hugh Driskill? D'Ambrizzi… dar ştie cineva de ce? Artie Dunn voia să ştie de ce. Pentru Dumnezeu, omul putea să devină papă oricând…

Sora Val provocase mai multe necazuri în ultimul an, speriase de moarte pe cineva… şi, în cele din urmă, cineva o omorâse ca să o oprească din ceea ce făcea. Dar, de fapt, ce făcea?

Iar Ben Driskill, pur şi simplu, nu voia să renunțe. Felul în care abordase el problema nu era de a gândi totul de la capăt până când se închega un sens. El acționase mai mult ca un buldozer. Nu se comportase ca un avocat: jucătorul de fotbal din el ieşise din nou la lumină…

Ce încurcătura!

În cele din urmă, părintele Dunn îşi făcu un plan care altora nu le-ar fi trecut prin minte. Uitându-se la însemnările sale şi găsindu-le prea complicate, prea neclare, hotărî să se întoarcă la început, în grădină, la părintele Governeau legănându-se în rafalele vântului înghețat.

Plecă din Manhattan într-o dimineață însorită şi se duse la o mănăstire aflată departe de şoseaua principală dintre Princeton şi Trenton. Era o clădire de piatră, cenuşie, care fusese cândva un conac, înconjurată de o pajişte verde, acum maronie din cauza înghețului. Zăpada se topise, dar gerul iernii timpurii devenea din ce în ce mai aspru. Era obişnuit cu liniştea nepământeană a spațiilor religioase. O mai întâlnise de mii de ori mai înainte.

Aşteptă în sala de primire, în timp ce călugărița bătrână de la birou se duse să o cheme pe sora Mary Angelina. Aceasta veni, întâmpinându-l cu un zâmbet cald. Dar era un zâmbet care nu trăda nimic. Sora Mary Angelina înaintă, îi strânse mâna şi îl conduse într-o încăpere plină de reproduceri ale unor picturi religioase. Camera era rece şi mohorâtă, dar chipul frumos, inteligent şi luminos al călugăriței o însufleța.

Se retrăsese în mănăstire după ce predase la şcoala elementară unde învățaseră Ben, Val şi Piersică; apoi devenise directoare. Îl cunoscuse pe Dunn la înmormântarea lui Val.

— L-ați cunoscut pe Hugh Driskill şi pe soția lui, Mary, mai demult, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Parcă a fost ieri.

— Cred că atunci îi cunoşteați pe toți catolicii din împrejurimi.

— Da, presupun că da. Fiind profesoară, e firesc, nu credeți?

— Deci, l-ați cunoscut, fără îndoială, şi pe părintele Vincent Governeau.

— Da, l-am cunoscut. Pentru asta eram aici. Eram tânără, în acele zile.

— Mă întreb… ce vă mai amintiți despre părintele Governeau?

O călugăriță aduse ceaiul, într-un serviciu de argint, şi îl aşează pe măsuța din fața canapelei pe care stăteau. Veşmântul de călugăriță al sorei Mary Angelina foşni, când aceasta se aplecă înainte pentru a turna în ceşti. Părintele Dunn bău ceaiul cu lapte şi două cuburi de zahăr. Ea se întoarse cu acel zâmbet angelic – pe care Ben Driskill îl găsise cândva atât de seducător.

— Pentru asta ați venit să mă vedeți, părinte Dunn?

— Da, soră. Părintele Governeau.

— Ei bine, trebuie să vă spun că vă aşteptam.

— Nu înțeleg. Cum e posibil?

— Pe dumneavoastră sau pe cineva ca dumneavoastră.

— Nu mai spuneți.

— Am învățat din experiență că cei mai mulți

dintre noi trebuie să plătească oalele sparte. Nu sunteți de acord? Eu n-am avut curajul să plătesc atunci când am primit nota de plată – e o metaforă, înțelegeți? Dar am aşteptat aproape jumătate de veac pe cineva să vină şi să mă întrebe despre părintele Governeau…

— Eu sunt acela. De ce ați aşteptat nota de plată?

— Pentru că ştiu de ce a murit aşa cum a murit. După ce a murit ea, eu am rămas singura…

— Ea?

— Mary Driskill. Şi ea ştia…

— De ce s-a sinucis?

Ea zâmbi din nou, cu intensitate maximă.

— Vă rog să luați o prăjitură, domnule Dunn. Aşezați-vă comod, beți ceaiul şi vă voi spune întreaga poveste a părintelui Governeau, Dumnezeu să-l odihnească…

4
Driskill

Maşina închiriată a renunțat la luptă după trei sute de mile de nisip, praf, vânt şi caniculă, o mică parte din ele străbătute de-a lungul țărmului Mediteranei şi restul înfruntând uscatul către locul numit Infernul. Am parcat la marginea drumului, lângă două pompe de benzină care se înălțau asemenea rămăşițelor Legiunii Pierdute, lăsate în urmă, dar stând încă de pază. Aici se

aflau doi câini de vânătoare de culoarea nisipului, unul din ei udând o pompă, patru egipteni care păreau că ieşiseră la o plimbare şi un angajat care mi-a spus că transmisia maşinii mele suna ca dracu'. Purta o cască de base-ball cu New York Yankees şi o salopetă. În spatele lui se înălța o clădire ca un miraj, dacă nu te aşteptai ca un miraj să arate prea bine, un fel de hotel care se prăjea în soare ca un biscuit uriaş. Două etaje, ziduri scorojite, fără nume.

Cât timp omul în salopetă a aruncat o privire în căutarea sursei de zgomot şi fum, eu am intrat în holul răcoros şi întunecat al hotelului. La recepție nu era nimeni, iar holul era gol, cu excepția unor scaune uzate şi a unor mese cu trei picioare. Podeaua era acoperită cu un strat de nisip. Scara ducea către balcon şi cele câteva camere de sus. De la radio se auzea o muzică pe care n-o înțelegeam. O firmă cu Coca-Cola, scrisă în arabă, atârna pe un perete. Era spre seară. Maşina mea era rănită mortal. Mă aflam în țara nimănui, căutând un om care, poate, nici nu era acolo, chiar dacă, prin absurd, aş fi reuşit să ajung unde voiam. Îmi era foame, sete, iar rana din spate mă omora. Poate că era timpul să mă întorc acasă.

Ce ar face, m-am întrebat, Val sau sora Elizabeth în locul meu? Sora Elizabeth, s-o ia naiba pe ea şi pe prietenia ei cu două fețe, era, fără îndoială, la vreun cocteil cu un ambasador papal, băgat până la gât în intrigi… iar eu eram prăjit de soare, un

pic zăpăcit de căldură şi disconfort, cu forțele împuținate rău de tot.

Câinii lătrau, iar tipii de afară stăteau în jurul vechiului Dodge şi râdeau de ceva. O femeie îmbrăcată tot în salopetă a intrat pe o uşă de sub scări, căutându-mă. M-a întrebat în engleză ce doream. I-am arătat cu degetul firma de Coca-Cola şi i-am spus că vreau una cu multă gheață. Şi ceva de mâncare. Ea a plecat şi s-a întors după zece minute cu doi hamburgeri şi un pahar de Cola cu gheață. Astfel, mi-au fost salvate viața şi sănătatea psihică, iar eu nu mi-am mai făcut bagajele şi n-am mai plecat acasă.

Transmisia era, într-adevăr, la pământ. Abia după două-trei zile putea să o pună din nou în funcțiune. Am descoperit că ştiau unde se afla vechea mănăstire numită Infernul, deşi toți credeau că a merge acolo e nebunie curată. Dar, dacă eram hotărât, un şofer numit Abdul avea să vină cu un camion în zori şi, pentru un anumit preț, avea să mă ducă acolo. Puteam să iau o cameră sus, pentru acea noapte. N-am mai avut putere să rămân la o vorbă cu noii mei prieteni. Nu-i interesa deloc itinerarul meu, aşa că am mai băut două Coca-Cola şi m-am culcat. Somnul a venit greu. Am făcut tot ce-am putut pentru spate, am făcut ordine şi m-am întins în patul îngust, simțind un strat de nisip între mine şi saltea. Deşertul se răcea treptat, aşa că mi-am tras pătura până sub bărbie.

M-am gândit din nou la ceea ce-mi spusese Gabrielle LeBecq despre tatăl ei, despre captura nazistă, despre bărbații din poză – toată acea amestecătură de vieți desfăşurate într-o perioadă de patru sau cinci decenii. Era prea complicat. Nu puteam să adun totul la un loc şi să deduc din asta moartea surorii mele. Tocmai de aceea voiam să-l găsesc pe LeBecq. Simțeam în adâncul ființei mele că el se afla pe marginea prăpastiei, că eu puteam să-l împing şi apoi să mă reped după el, să-l prind… şi să-l oblig să-mi spună mai mult. Cineva trebuia să-mi spună mai mult. Undeva, pe drum, voi auzi destul şi atunci voi şti de ce fusese omorâtă sora mea. LeBecq era instrumentul meu. Dacă n-ar fi fugit în deşert, poate că l-aş fi şters de pe listă. Poate. Dar aşa, trebuia să merg după el.

Drumul fusese construit în timpul campaniei nord-africane, cu patruzeci de ani în urmă, şi de atunci stătuse în bătaia soarelui şi a vântului; simțeam în spate stricăciunile fiecărui an. Am strâns din dinți, mi-am lăsat amprentele pe bordul plin de praf al camionului şi m-am rugat să ajungem cât mai repede. Camionul lui Abdul fusese abandonat de trupele italiene în retragere. Au ştiut ei ce-au făcut, iar trecerea timpului n-a îmbunătățit deloc starea vechiului hârb. Călătoria mi-a adus aminte de ceva ce mă făcuse să vomit în brațele unchiului meu o dată, la un bâlci. Dar era singurul mod de a ajunge la mănăstirea

Sfântul Christopher, doar dacă nu voiai să mergi pe jos. Cum spunea tipul, oi fi fost eu prost, dar nu sunt nebun. Îmi simțeam cămaşa umedă la spate şi mă rugam lui Dumnezeu să nu fie sânge.

— Mai e mult? am strigat, încercând să acopăr zgomotul, dar Abdul n-a catadicsit decât să mormăie ceva, aplecându-se peste volan şi molfăind o țigară stinsă de mult. M-am uitat prin parbrizul crăpat, plin de muşte zdrobite, dar drumul era acoperit de valuri de praf şi nisip. Chiar şi în spatele lentilelor întunecate, îmi simțeam ochii arşi de soare. Arşi de vânt. Arşi de nisip. Am luat termosul de pe scaunul dintre noi, mi-am ars degetele pe tabla încinsă şi am sorbit din apa sălcie, ca să nu mi se crape buzele. Eram închis în camionul acela de şapte ore. Nu ştiam cât aveam să mai rezist. M-am întrebat ce fel de oameni mergeau de bunăvoie într-un astfel de loc.

Apărătoarea de deasupra capului trosnea la fiecare curbă, la fiecare groapă din drum şi, de fiecare dată, cauciucurile uzate alunecau în nisip şi trebuiau dezgropate şi trase afară. Camionul era atât de plin de nisipul suflat de vânt din dune, încât arăta ca testamentul unui război între bandele de gangsteri din Chicago. Dacă mă ducea până la mănăstire şi apoi se făcea bucăți, eu cum mai ajungeam înapoi? Sau aveam să mă alătur lor o dată ajuns acolo, nemaiputând să ies? Sau poate preotul cu păr argintiu mă aştepta cu pumnalul şi atunci nu trebuia să-mi mai fac griji pentru

întoarcere.

Atunci am văzut-o, o clădire îngrozitor de aplecată într-o parte, prinzând contur prin perdeaua mişcătoare de nisip. Ghemuită la pământ, neclară, părea o iluzie, iar în spatele ei se întindeau dunele cenuşii şi de un maro murdar. Apoi a dispărut din nou.

Camionul ne zdruncina mai departe, iar Abdul a arătat cu degetul înainte, a mormăit ceva şi apoi a apăsat pe ceea ce-i mai rămăsese din frâne, metalul a scârțâit pe metal şi hardughia s-a oprit. Foarte încet, mi-am luat mâinile de pe bord, mi-am şters ochii cu o cârpă murdară de ulei, pe care el a ridicat-o de pe podea, şi mi-am pus ochelarii.

— Drumul se termină aici, a remarcat Abdul, scuipând o frunză maronie de tutun din colțul gurii. De-aici o iei pe jos, amice. A izbucnit într-un râs misterios şi a scuipat printr-o gaură unde ar fi trebuit să fie un geam. Mă-ntorc mâine. Nu te-aştept. Să fii gata, amice. Plăteşti acum ca să mă întorc. Abdul născut de mult de tot, nu ieri.

A râs din nou la demonstrația lui de inteligență, iar eu i-am dat un pumn plin de bani.

— Abdul, am spus, eşti un amic pe cinste.

— Poți s-o mai spui o dată.

A pornit camionul. Mi-am înhățat geanta şi am aruncat o privire înapoi, pe drumul care abia se vedea. Roțile m-au împroşcat cu nisip când a plecat, dar nu mai avea nicio importanță. Ajunsesem chiar la capătul lumii şi arătam perfect

pentru ocazie.

Mănăstirea era o ruină, păzită de fantoma unui tanc.

Îngropat în nisip, tancul era aşezat într-o parte a porții principale care ducea la chilii. Purta însemnele celor din Afrika Korps, al lui Rommel, decolorat, cu vopseaua scorojită; dominând o curbă largă a drumului, de parcă ar fi purtat în pântece un ultim obuz, un ultim strigăt de victorie, asemenea unui veteran bătrân de la Kasserine Pass, întâmpinându-l pe Patton cu o ultimă salvă muribundă. Era ca un vis, un vis urât, purtând încă mirosul îngrozitor de pulbere şi sânge. Dar tunul domina o întindere dezolantă de nisip şi câțiva palmieri deşirați, istoviți, bătuți de vânt. Duşmanul dispăruse de mult. Istoria şi timpul îi măcinaseră pe toți, lăsând această relicvă mai tristă decât ultimul pom de Crăciun dintr-o plantație.

Un câine obosit şi-a târât oasele afară din umbra zidului care înconjura mănăstirea. A făcut câțiva paşi şovăitori, apoi s-a oprit, aruncându-mi o privire plină de dezamăgire, şi s-a întors înapoi. S-a aşezat jos, ca un scaun pliant, clătinând încet din cap ca să alunge muştele. Erau mari cât degetul meu şi credeau că el se juca cu ele. Păreau că pot să-l mănânce dintr-o înghițitură sau să-l ducă acasă, soției şi copiilor, dar câteva zeci l-au părăsit şi m-au urmărit pe mine în curtea mănăstirii, presimțind un joc mai interesant. Cu

muştele învârtindu-se pe deasupra capului meu şi cu căldura sălbatică, roşie, atacându-mă din toate părțile, aveam impresia că făcusem o călătorie lungă, istovitoare, pentru a mă refugia într-o cavernă subterană.

Nu era nici țipenie de om. Un palmier se înălța deasupra unui ochi de apă noroioasă, unde un alt câine lipăia între două gâfâituri. Prin zgomotul nisipului, care se lovea de zidurile clădirii, şi prin bâzâitul monoton al muştelor, am auzit ceva. Glasuri, mormăind ceva, plutind încoace şi încolo pe aripile vântului. Am mers în direcția din care se auzeau vocile şi am ajuns la zidul din spate. Sunetul era mai puternic, un fel de incantație, iar când am ajuns la o poartă decolorată, atârnând de o frânghie, a încetat. Am înaintat, m-am oprit brusc şi am rămas în umbră, uitându-mă la călugări.

Îngropau pe cineva.

Am stat în umbră, privind, urmărind siluetele deformate de valurile de căldură. Am încercat să-mi răsucesc brațul în spate, să simt sângele. Ştiam că era doar imaginația mea. Ştiam că era doar transpirație. Dar n-am putut să ajung la rană. Era prea înțepenit, prea strâns, şi mă durea cumplit. Era ca un băț. Aşa că m-am sprijinit de zid, privind călugării, încercând să-i studiez pe fiecare în parte. Căutam un călugăr înalt cu păr argintiu şi ochi fără fund, asemenea țevii tunului de afară.

Dar, bineînțeles, nu era acolo. Toți păreau mici,

slăbănogi, cocoşaţi, intraţi la apă sau îndoiţi de spate. Într-o parte se afla un călugăr cu barbă şi trăsături aspre, asemenea unui profet din Vechiul Testament, care plătea ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Avea o vergea în mână şi l-am surprins, singurul din acea adunare, observându-mă. Oaspetele de onoare stătea întins într-un sicriu de lemn, lângă o groapă care se deschidea în pământul nisipos. Micul cimitir era presărat cu cruci simple de lemn, înălţându-se neregulat din pământ, vorbind despre trecut, marcând sfârşitul unor capitole. În timp ce priveam, călugărul cu barbă s-a apropiat de mormânt şi a început să vorbească. Eram prea departe ca să aud ce spunea, dar aşa şi voiam.

Înmormântările. Morţii au trecut prin faţa mea, iluzii născute din durere şi căldură. Sora mea... Lockhardt... Am simţit cum vântul îmi usca sudoarea de pe faţă, lăsând în urmă o crustă sărată care se crăpa mereu. Îmi simţeam trupul crăpând peste tot, asemenea unei fiinţe foarte tinere sau foarte bătrâne, deschizându-şi aripile dintr-o gogoaşă, născându-se sau ieşind la lumină dintr-o peşteră.

După ce sicriul a fost coborât în mormânt şi acoperit cu pământ, i-am văzut pe călugări venind către mine. Înaintau încet, asemenea extratereştrilor din filme. Purtau haine aspre, doi dintre ei pantaloni peticiţi, iar unul o pereche de blugi albiţi de vreme. Fără vârstă, arşi de soare

sau de un cenuşiu mortuar, bărboşi, mirosind a sudoare şi nisip, care are propriul său parfum bizar.

Călugărul aspru, care vorbise ultimul, a venit aproape de mine şi s-a oprit.

— Eu sunt abatele, a rostit el încet, cu o voce care nu se potrivea deloc cu chipul neiertător. Am încercat să vorbesc, dar gura îmi era prea uscată. Sângerați, a spus el. Se uita dincolo de mine. M-am întors. Zidul de care mă sprijinisem era murdar de sânge. Am vrut să înjur, dar limba mi se lipise de cerul gurii. Veniți cu mine, a spus.

L-am urmat în camerele întunecate ale mănăstirii Sfântul Christopher, cel care nu mai era.

Un călugăr masiv, greoi, pe care nu-l văzusem la înmormântare, m-a ajutat să mă întind pe o masă în biroul construit grosolan al abatelui, unde era răcoare şi un întuneric brăzdat de săgeți de lumină care intrau prin ferestrele înguste, tăiate în peretele gros de trei picioare. Numele lui era fratele Timothy şi avea o barbă de o săptămână, ochii injectați, nasul strâmb asemenea unui boxer profesionist şi atingerea unui înger tămăduitor. Mi-a dezlipit pansamentul îmbibat de sânge, mi-a spălat rana şi mi-a spus că a mai văzut altele şi mai rele. Apoi a râs încet.

— Dar aceia erau morți!

Abatele stătea lângă masă, privind.

— Fratele Timothy e foarte spiritual. El ne

înveseleşte zilele.

Am rămas nemişcat, dorindu-mi să pot trage un pui de somn, cât timp a fost pregătit un alt bandaj şi lipit de spate cu leucoplast. Fratele Timothy şi-a admirat opera. M-a ajutat să mă ridic, apoi şi-a făcut de lucru, punând instrumentele medicale într-o trusă de piele crăpată. Şi-a şters nasul cu mâneca hainei lungi, decolorate. Abatele s-a aşezat într-un scaun de lemn, îmbrăcat cu o pânză subțire, punându-şi mâinile pe masă.

— Adu nişte apă oaspetelui nostru, Timothy.

Călugărul masiv a ieşit, târându-şi picioarele, iar abatele şi-a odihnit privirea asupra mea, ochii lui sclipind de o curiozitate reținută.

— Nimeni nu ajunge pe aici din întâmplare, a spus el, aşa că trebuie să presupun că aveți un motiv pentru această vizită. Ați făcut un drum lung. Se vede pe chipul dumneavoastră. Cineva a încercat să vă omoare, judecând după cum arată spatele dumneavoastră. Şi chiar faptul că sunteți aici dovedeşte că sunteți un om foarte hotărât. Ce căutați la mănăstirea Sfântul Christopher?

— Un bărbat.

— Nu mă miră. Numai un urmăritor e în stare să depăşească obstacolele cu care v-ați confruntat dumneavoastră. Ce fel de bărbat? Şi de ce?

— Un bărbat numit Etienne LeBecq. S-ar putea să-l cunoaşteți doar ca un om care se retrage aici din când în când…

— Asta, dacă îi cunosc…

Am scos fotografia din geantă şi i-am dat-o. Pe chipul lui nu s-a văzut nimic. I l-am arătat pe Guy LeBecq, cu speranța că asemănarea i-ar putea aminti abatelui ceva. Fratele Timothy s-a întors cu o cană de apă şi o sticluța cu aspirine. Am înghițit patru şi mi-am plimbat apa rece prin gură, spălând nisipul.

Abatele a studiat atent chipul din poza pe care a netezit-o pe masă. Nu se auzeau decât sunetul nisipului lovindu-se de ziduri şi cântecul ciudat venind dinspre deşert, vântul care se zbătea printre dune. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi m-a privit intens.

— Mă-ntreb cine sunteți, a spus el.

Era la fel de intransigent ca peisajul. N-am putut să-mi împiedic senzația că el era, dintr-o dată, cel mai important om din viața mea. Fără ajutorul lui eram pierdut în acest loc uitat de Dumnezeu. Carnea i se lipise de oasele aflate dedesubt: fața lui arăta de parcă ar fi fost lovită de o rafală de nisip. Mă aştepta ca să umplu spațiile albe de pe hartă, şi aşa am făcut. I-am spus cum mă cheamă, i-am povestit despre călătoria în Egipt. Dar cum ştiusem unde trebuia să ajung? Nu voia să mă lase să-l pun la zid. Era mănăstirea lui şi se purta ca un comandant, deşi, în cele din urmă, poate un abate chiar asta era. I-am spus despre uciderea surorii mele. I-am spus că, puțin înainte de a muri, s-a întâlnit cu LeBecq. I-am spus că nu aveam nimic solid, pe care să mă sprijin, dar

LeBecq reprezenta ceva.

— Omul acesta, spuneți că a vorbit cu ea înainte de a fi omorâtă. Accentul lui părea să fie belgian, deşi nu prea ştiam ce înseamnă asta. Sau poate francez. Ce vreți să faceți, dacă îl găsiți?

— Să vorbesc cu el. Am ridicat din umeri şi i-am simțit privirea calmă, distantă, fixată asupra mea cu un fel de interes academic, de parcă nimic n-ar fi putut să fie destul de important ca să-i capteze în întregime atenția. Puteți să mă ajutați?

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule Driskill. Nu prea ne ocupăm cu ajutorul aici. În interiorul acestor ziduri, ajutorul şi speranța sunt abandonate. Să vă spun cine suntem, domnule Driskill, să vă vorbesc, ca să vă dați seama ce am găsit noi aici, la Sfântul Christopher. A bătut uşor cu degetele în masă, pregătindu-se pentru o explicație pe care ştiam bine că nu trebuia să o întrerup. Suntem un fel de legiune străină de călugări, doar nouăsprezece, care nu plecăm niciodată, care nu vom pleca… *niciodată…* de aici, şi mai sunt câțiva care vin şi pleacă din când în când. Ne rugăm şi aşteptăm moartea, fiind ignorați de Roma. Câteodată un om, asemenea lui Etienne LeBecq al dumneavoastră, se retrage aici ca să alunge răul pe care îl simte înăuntrul său. Toți cei de aici au înfruntat răul dinăuntrul lor, ca şi omul pe care îl căutați. Mulți dintre noi sunt pe moarte – boli incurabile de orice fel, boli pe care noi am hotărât să nu le tratăm… poate din pură

disperare față de condiția umană. Sunt un abate peste morți, domnule Driskill, şi peste cei uitați.

Legenda spunea că mănăstirea fusese construită în secolul al doisprezecelea, iar, în opinia abatelui, nu era exclus să fie aşa. A fost fondată de cistercieni sau, mai bine spus, de un episcop radical care avea impresia că reacțiunea cisterciană împotriva lorzilor Europei – călugării din Cluny – nu fusese destul de violentă. Deoarece călugării din Cluny se apropiaseră din ce în ce mai mult de lume, sporindu-şi puterea economică şi politică, cistercienii au decis să părăsească această lume de privilegii. Un călugăr care făcuse legământ de sărăcie nu trebuia să trăiască într-o lume a bogăției, aşa că cistercienii s-au retras. Dar credința lor – munca – se împotrivea tendinței de a rămâne în sărăcie. Sub atingerea lor, văi şi dealuri sterpe, ascunse, înfloreau. Între cele două nu se putea încheia un armistițiu. Munca şi sărăcia păreau incompatibile. În 1075, fratele Robert, împreună cu alți şapte călugări de la mănăstirea Sfântul Michele de Tonnere, s-a retras în pădurea Molesme. Dar până în 1098, eforturile lor produseseră deja importante resurse materiale care i-au năruit speranțele de a crea o adevărată mănăstire. Puțin după aceea, un alt grup a pornit într-o călătorie primejdioasă, către pacea deşerturilor, unde nicio recoltă nu poate creşte, nicio bogăție sau putere nu poate fi acumulată, şi a construit această mănăstire, numind-o Sfântul

Bernard. Când şi de ce a devenit Sfântul Christopher, abatele nu ştia.

Acolo, sub razele nemiloase ale soarelui, în cea mai cumplita sărăcie, departe de ispitele lumeşti ale Europei, ascetismul a înflorit. Fanatismul, negarea de sine, un zel fără precedent în mortificarea cărnii au devenit regulile de viață ale călugărilor. Şi viața lor nu dura prea mult. Foarte rar ajungea câte unul la vârsta de treizeci de ani. Cel mai adesea, ei se prăbuşeau repede, murind după ce împlineau douăzeci de ani. „Lăsați-vă trupul în afara acestor porți, îi învățau pe tineri. Numai sufletele intră aici. Carnea nu e bună de nimic.” Tot astfel, nimic din ce aparținea lumii nu era binevenit aici. Nici înțelepciunea, nici arta, nici literatura, nimic din ceea ce în mod obişnuit oferă un sens vieții oamenilor. Nici munca. Nimic. Nimicul. Aşteptau în deşert sfârşitul lumii, crezând că numai prin altruismul lor sublim, prin rugăciune şi prin goliciune ireductibilă, lumea oamenilor poate să supraviețuiască.

— În cele din urmă – şi asta s-a întâmplat în mai puțin de jumătate de secol, domnule Driskill, în cele din urmă, au murit cu toții, oasele au rămas să li se albească în soare, iar europenii nu i-au jelit, nici măcar nu i-au observat. În fond, nu mai rămăsese nimeni ca să le spună povestea… au trecut generații înainte ca vreun european să calce pe aici şi să găsească ce mai supraviețuise din amintirea lor.

Abatele a îndepărtat o muscă sâcâitoare. Fratele Timothy moțăia pe un scăunel, în colț. Abatele vorbea de mult timp, de parcă n-ar fi vrut să piardă şansa de a comunica cu cineva din lumea de afară. În afară de întrebările inițiale, viața mea părea că nu-l interesează: îşi savura propria poveste, măsurând-o, cântărindu-i nebunia în timp ce vorbea.

— Mănăstirea a rămas goală, conservată de căldură şi de lipsa de umiditate, timp de sute de ani. Gândiți-vă, domnule Driskill, au trecut veacuri fără nicio rugăciune, fără niciun călugăr, timpul şi stihiile lui Dumnezeu au curățat locul de orice urmă de umanitate.

A zâmbit subțire, şi-a umezit buzele şi a continuat, un povestitor înnăscut, închis într-o lume în care nu avea cine să-l consulte.

În cele din urmă, mănăstirea pierdută – Mănăstirea Diavolului sau Infernul, cum i se răspândise numele – a intrat sub autoritatea papală. Era folosită ca un fel de loc îndepărtat, unde călugării sau preoții incomozi puteau fi trimişi cu siguranța că aveau să moară în încercarea de a ajunge acolo. În orice caz, n-aveau cum să se mai întoarcă. Unii dintre ei – adevărații sihaştri, care doreau să se supună testului suprem, să guste din satisfacția renunțării la tot – cereau să fie trimişi aici, veneau de unii singuri sau bântuiau prin deşert în speranța de a ajunge cumva aici. Veneau ca să moară într-o supremă şi

ultimă zvâcnire a orgoliului, în respingerea totală, definitivă a lumii.

Întunericul se prelingea prin ferestrele înguste o dată cu frigul nopților din deşert, care părea că se apropie rostogolindu-se din depărtări asemenea valurilor de ceață. Abatele nu mai vorbea. Nu eram sigur cât de mult am stat în tăcere. Mă privea de parcă aştepta să reacționez cumva. Dar era pregătit să aştepte mult timp.

— Dumneavoastră de ce ați venit aici”? l-am întrebat.

Am crezut că nu m-a auzit, până când s-a aplecat înainte, şi-a sprijinit coatele pe masă şi şi-a împreunat mâinile. Le-a privit îndelung, vrând parcă să se convingă că nu tremurau. Că mai putea încă să le stăpânească.

— Singura disciplină pe care o avem aici, a rostit el aproape şoptit, e cea pe care ne-o impunem noi înşine. Avem câțiva sihaştri care stau în deşert cea mai mare parte a timpului. Majoritatea dintre noi vorbim, câțiva însă nu. Dar adevărul e că nu suntem decât nişte ființe slabe, care fugim de ceva din lume şi ne ascundem aici, fără iluzii despre stabilirea unei legături cu Dumnezeu. Nu ne facem iluzii că aici am putea dobândi starea de grație. Nu punem întrebări. Ne-am oprit doar de la păcatul suprem de a ne sinucide. De ce? Mai ales, presupun, din cauză că ne temem de ce ne aşteaptă în partea cealaltă… oriunde ar fi asta. Ne ascundem, ne ascundem în frică şi ruşine, pentru

că asta am devenit, creaturi ale fricii şi ale ruşinii.

Din glasul lui lipsea emoția care să-i susțină cuvintele. Am simțit un fior încreţindu-mi pielea şi aducându-mi durerea în spate, dar nu era din cauza temperaturii care scădea. Am avut senzația că descoperisem locul geografic echivalent abisului pe care îl văzusem căscându-se în ochii preotului cu păr argintiu.

— Am venit aici, a rostit el cu blândeţe, pentru că merit acest loc. L-am câştigat. Am văzut răul în mănăstirea mea, Dordogne, acum mulți ani, sodomia şi corupția, aşa că am luat paloşul Domnului în aceste mâini. Am avut o viziune în chilia mea… îi urmăream cu coada ochiului, când ne aflam în capelă, citind Legea. Au spurcat acel loc. M-am dus la miezul nopții în chiliile lor, i-am găsit încuiați împreună şi am pus capăt păcatului lor cu mâinile mele. Haina mea era îmbibată de sânge… am plecat pe jos, tulburat, şi nimeni n-a venit după mine… Doi ani mai târziu, mi-am croit drum până în acest loc… După mai mulți ani, fără niciun motiv, Pius al XII-lea şi-a aplecat atenția asupra mea, am primit şi am trimis scrisori, iar eu am fost numit abate.

N-a rostit niciun cuvânt despre LeBecq până când am încheiat cina sărăcăcioasă, în sala de mese. Eram prea obosit ca să aduc vorba despre el sau, măcar, să observ lucrurile din jurul meu. Aspirinele luate pe stomacul gol nu-mi ofereau o perspectivă prea luminoasă. Dar durerea din spate

se mai înmuiase şi rana se închisese, mulțumită fratelui Timothy.

— Veniți, a spus abatele, aerul nopții vă va face bine. Apoi vă culcați. Dacă nu vă deranjează să dormiți pe scândura unui mort.

Aproape că mi-a făcut cu ochiul.

— Ce vrea să însemne…

Dar el s-a ridicat şi a plecat de la masă. L-am urmat.

Afară era frig. Am mers în tăcere, în lumina lunii care strălucea pe cerul întunecat. Era ca o gaură văzută din interiorul unui imens glob de metal.

— Îl cunosc, desigur, pe Etienne LeBecq, a spus el.

— Am bănuit.

— De-a lungul anilor, venea pe la noi din când în când, un om destul de închis în sine, dar am vorbit cu el în momentele de reflecție. Avea o credință puternică, mă făcea să mă simt foarte slab. Vorbeam despre Biserică şi rolul ei, despre faptul că fiecare dintre noi avea o slujbă, oricât de neaşteptată ar fi fost. El nu ştia, dar îmi era de mare ajutor atunci când îmi puneam credința la îndoială… credința lui în Biserică era nezdruncinată, domnule Driskill. Dar undeva în străfundurile ființei lui, purta o taină îngrozitoare. Care? Nu mi-a spus niciodată. Un câine ne urmărise în noapte şi începuse să pufăie şi să sape în nisipul din valea aflată între două dune mişcătoare. A venit aici acum câteva luni, numai

pentru o noapte sau două – nu mai țin minte. Timpul nu înseamnă nimic aici. A venit şi a plecat, fără să pună întrebări. Câteodată părea că încearcă să fugă de propriul său suflet... Dar informații nu pot să vă dau, domnule Driskill. Nu ştiu nimic despre trecutul sau viitorul lui. Aici nu avem niciun fel de bunuri materiale, nimic despre care să putem spune că ne aparține... nimic, în afară de trecutul fiecăruia dintre noi. Nu avem nici viitor, decât cel pe care îl vedeți aici. Dar trecutul nostru, îl păzim cu zel. Dacă trecutul unui om ar fi fost fericit, atunci de ce ar mai fi venit aici? Şi dacă a fost nefericit sau blestemat... nimeni nu vrea să vorbească despre el.

Câinele săpase cu fervoare crescândă şi ajunsese sub stratul de nisip de la suprafață.

— Simte mirosul morții, a continuat abatele, apropiindu-se de câine şi împingându-l încet cu piciorul. Mi-a văzut expresia mirată de pe chip. Aici am găsit trupul unuia dintre oamenii cei mai bătrâni de aici. N-am discutat prea mult cu el, dar era un om vorbăreț, ca o precupeață. Apoi, într-o dimineață, nu l-am mai găsit nicăieri. Au trecut câteva zile, dar eu ştiam că i se apropia sfârşitul şi i-am lăsat timp să moară aşa cum dorea... singur în deşert. Ultima oară când am vorbit, bătea câmpii despre nişte pajişti verzi. Sunt sigur că, în mintea lui, el a murit în acele pajişti verzi. Apoi l-a găsit câinele... se pare că a mers dincolo de dune şi s-a aşezat acolo. Alegerea lui. Noi respectăm

alegerea fiecăruia dintre noi. Câinele l-a găsit aproape îngropat în nisip, cu o mână ieşind la suprafață; era ca un mic mormânt. L-am îngropat astăzi, când ați sosit dumneavoastră. L-a scuturat pe câine de urechile pleoştite, mângâindu-i blana subțire, mâncată de molii. De ce a murit aşa? Voința lui Dumnezeu, ăsta e singurul răspuns pe care-l vom cunoaşte vreodată... a fost norocos, a avut o moarte bună, domnule Driskill.

Întorcându-ne în chilia în care aveam să dorm, unde călugărul mort, fugind de cine ştie ce secrete ascundea trecutul lui, dormise şi el, a aprins o lumânare. Umbrele dansau pe pereții chiliei micuțe. Deasupra patului îngust se înălța o cruce de lemn, iar mirosul nisipului şi al nopții umplea încăperea. La capătul patului era o pătură. El a cuprins cu o privire camera simplă.

— Utilă, dacă nu luxoasă, domnule Driskill.

Când s-a întors să plece, am spus:

— Încă o întrebare. E doar o idee fugară. Despre un alt om care s-ar putea să fi trecut pe aici. Poate revenind din când în când...

— Da?

— Nu ştiu cum îl cheamă. Nu ştiu dacă e preot sau călugăr, sau chiar un om obişnuit ca LeBecq. Dar cred că vi l-ați aminti... înalt, viguros, deşi cred că are peste şaptezeci de ani, ochelari rotunzi cu ramă de aur, păr argintiu pieptănat pe spate... ochi deosebiți, parcă fără fund...

Abatele stătea în cadrul uşii, cu umbrele

jucându-i pe trăsăturile aspre. Şi el era bine făcut şi, probabil, de aceeaşi vârstă. Dar el era, de fapt, fără vârstă. Am aşteptat, privindu-l, urmărind un păianjen care urca pe perete şi s-a oprit, parcă, să asculte.

— Da, a spus el, în cele din urmă. Cunosc un astfel de om. Fratele August... dar nu ştiu nimic despre el. Dacă despre el e vorba, a stat aici destul de mult, doi sau trei ani, neatins de tributul pe care îl cere şederea aici. Vorbea foarte puțin. Îşi vedea de rugăciunile lui. Apoi – a fost ceva surprinzător – banditul care ne aduce provizii cu camionul, ticălosul acela i-a adus fratelui August o scrisoare... ăsta e un lucru pe care nu-l ştie nimeni, înțelegeți? O scrisoare de la Roma... şi a doua zi a plecat cu camionul banditului.

A ridicat din umeri.

— Mă întreb dacă vorbim despre acelaşi om...

— Avea o înfățişare izbitoare, a spus abatele. Cum să vă spun? Era diferit de ceilalți călugări de aici. El nu se tortura, pur şi simplu, îşi vedea de treabă, de parcă se antrena pentru ceva. Un om deosebit de puternic, dar cu un comportament foarte blând. Era educat. Câteodată pleca în deşert pentru mai multe zile, apoi se întorcea, fără să discute cu nimeni, la fel de viguros... uneori părea indestructibil... nu avea fragilitatea unei ființe umane...

— Da, fratele August, am spus eu. Sunt sigur că el este. Ceea ce-mi spusese abatele mă făcuse să

vorbesc într-un fel nenatural. Dar nu puteam să mă opresc. Mă simțeam ca şi cum aş fi avut replicile învățate. Vestea despre fratele August mă luase pe nepregătite. Mă luptam cu ideea. Acum aflasem ceva despre omul care apăruse de nicăieri. Când a plecat de aici?

— Iar timpul, a mormăit abatele. Acum doi ani, cel puțin aşa cred eu.

A ridicat din nou din umeri în fața ideii de a măsura timpul.

Am stat treaz mai multe ore, gândindu-mă că acum ştiam ceva despre *el.* Misterul nu mai era atât de adânc şi de întunecat. Fratele August. A stat doi ani în acest iad, pe urmă cineva de la Roma l-a chemat… l-a trimis în misiune. După doi ani, sora mea, Lockhardt şi Heffernan erau morți. O călătorie de doi ani de la Infernul până la New York şi Princeton. Eram mort de oboseală, dar continuam să învârt informația pe o parte şi pe alta, apoi îmi ridicam privirea şi vedeam strălucirea unui pumnal, un indiciu, o dovadă neprevăzuta. Eram obosit şi uimit de întorsătura pe care o luase povestea, eram curios de deznodământul acesteia, de ce fel de tapiserie vor alcătui până la urmă ițele încurcate – eram prea agitat ca să adorm, dar prea obosit ca să descurc muntele de informații, de fapte care se adunaseră în jurul meu. În cele din urmă, am căzut într-un somn adânc, din care m-am trezit cu greu,

tremurând sub pătura subțire. Spatele meu stătea incomod pe scândurile patului. M-am întors încet, încercând să mă aşez mai bine fără să-mi lărgesc pansamentul, refuzând să deschid ochii şi să recunosc că eram treaz. Mi s-a părut că am auzit ceva, un fâşâit pe podeaua de pământ. Ce fel de ființe bântuie noaptea prin deşert? Am reacționat nervos: dacă mă ridicam, pe ce puteam să calc? Fâşâitul a încetat, de parcă orice ar fi fost, ar fi simțit că-i descoperisem prezența. În chilie era aproape beznă. Mica deschizătură din zid lăsa să intre o rază de lună, care însă nu mi-a fost de niciun folos. La uşă atârna un paravan, iar în spatele lui, noaptea.

Apoi am mirosit ceva. Pe cineva.

Părul de pe ceafă începuse să mi se ridice.

Cineva era cu mine în chilie.

Simțurile au început să mi se adapteze încet, prea încet. Am auzit respirația cuiva care încerca să nu facă niciun zgomot. Omul care mirosea a transpirație s-a apropiat. Respirația s-a întețit. Se apleca asupra mea. Corpul lui se afla acum în fața razei de lună, oprind-o. În mintea mea, am văzut limpede pe spatele meu coşmarul, pumnalul înfigându-se…

— Am un pistol îndreptat spre tine, am spus răguşit, auzind cum îmi tremura vocea. Totul s-a oprit: zgomotul, respirația. Totul, cu excepția mirosului. Mă temeam de ceva fără nume, fără chip, dar ştiam că era preotul, care venise să

termine cu mine. Mă urmărise fără încetare, venise după mine. Dacă mă atingi, mori, ticălosule!

Îmi jucam viața la cacealma. Totul era o glumă proastă.

— Sunt fratele Timothy. Vocea era subțire şi moale. Eu v-am îngrijit rana… nu aveți de ce să vă temeți de mine. Lăsați pistolul, vă rog. Am o lumânare. Pot să o aprind? Trebuie să vă vorbesc.

Am auzit un chibrit scăpărând; flacăra s-a aprins la un metru de mine. Silueta lui masivă a devenit vizibilă. Fratele Timothy a zâmbit, bărbia lui dublă despărțindu-se în jumătate. Mi-am scos mâna de sub pătură, arătându-i degetul şi i-am spus:

— Păcăleală, păcăleală. El a chicotit, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate că n-a uitat cum se face, apoi a zâmbit stins. Lumânarea a pâlpâit. Tânjeam după căldura unui foc adevărat. Acum, că m-ați speriat de moarte, am spus, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Trebuia să vă văd între patru ochi. Abatele n-ar fi de acord cu amestecul meu, dar trebuie. Ceea ce vreau să vă spun – nu i-am spus nici lui. Dar v-am auzit vorbindu-i despre acest om pe care îl numiți LeBecq, am văzut fotografia… şi am ştiut că trebuie să vă spun ce am văzut… Gâfâia, iar fața îi lucea de transpirație chiar şi pe frigul acela. Şi-a umezit buzele, s-a dus până la uşă, şi-a strecurat capul după paravan, apoi s-a întors.

Omul ăsta e peste tot, s-a scuzat el, observă totul. Se spun tot felul de poveşti despre abate, zvonuri… sunt prostii, desigur, dar mă întreb, de fapt, cine este, a murmurat el, aproape visător, apoi s-a scuturat, revenind în prezent. Nu trebuie să pierdem timpul.

Şi-a şters fruntea cu mâneca hainei şi m-a privit cu ochii lui mici, sclipitori.

— Continuați, am spus, strângând pătura pe lângă mine.

— L-am văzut pe LeBecq. Acum se află în deşert. Puteți să-l vedeți şi dumneavoastră. Am să vă duc la el. O să vedeți cu ochii dumneavoastră.

I-am urmat silueta imensă şi am ieşit de pe teritoriul mănăstirii, trecând pe lângă chiliile în care călugării dormeau gemând, mormăind şi sforăind. În lumina lunii, peisajul părea înghețat. Vântul ridica o cortină de praf, izbindu-te, intrându-ți în ochi. Dincolo de poartă, uriaşul tanc, cu țeava lungă ca o trompă, arunca o umbră ciudată pe nisip, care se mişca asemenea unei fantome.

Timothy a pornit cu pas uşor, ferindu-se să se afunde în nisip. Nu puteam să măsor distanța, aşa că mi-am ținut capul în piept şi l-am urmat, încercând să mă prefac că nu simțeam durerea din spate. Am trecut pe lângă palmieri singuratici, printre dune mişcătoare, mergând destul de repede. După un marş de jumătate de oră,

Timothy s-a oprit şi m-a apucat de braţ.

— E chiar în valea de după ridicătura aceea. O să vă duc direct la el.

Nu mi-am dat seama că am ajuns în vârful dunei de nisip, decât când am văzut avionul din fotografia pe care LeBecq o păstra în biroul lui de la galerie. Părea îngheţat, poleit cu argint şi strălucea ud în lumina lunii. Nu l-am văzut pe LeBecq. Ce căuta în deşert, când ar fi putut să stea la mănăstire? Timothy coborâse şi rămăsese lângă avion, sprijinindu-se cu mâna de o aripă. Îmi făcea semne, strigând ceva, dar vântul i-a împrăştiat cuvintele.

Coborând din vârful dunei, l-am văzut pe LeBecq. Stătea pe nisip, sprijinit cu spatele de elice. Nu ne dădea nicio atenţie. Era miezul nopţii. Dormea, iar vântul ducea departe zgomotele pe care le făceam noi.

Când Timothy s-a oprit în faţa lui LeBecq, arătându-l cu degetul, îndemnându-mă să mă grăbesc, mi-am dat seama că ceva nu era bine.

Am ocolit aripa avionului şi am observat capul lui LeBecq aplecat într-un mod ciudat. Avea o mică gaură întunecată în tâmplă, un crater îngust. Pe nisip, lângă capul lui, se afla un pistol calibrul 22. Gura îi rămăsese deschisă, rotundă. Insectele nisipului se târau înăuntru şi afară. Apoi am avut impresia că gaura din tâmplă s-a mişcat, dar erau alte insecte, atrase de mirosul sângelui. Începuse să se umfle. Două zile în bătaia soarelui nu pot

face deloc bine unui cadavru. Peruca i se deplasase din cauza izbiturii.

M-am aplecat, am ridicat pistolul cu două degete şi l-am pus în buzunarul de la haină.

Timothy îl descoperise devreme, în ziua dinainte, dar când se întorsese la mănăstire, tocmai se desfăşura cealaltă înmormântare, apoi eu mă simțisem rău şi restul zilei am stat departe de el.

— Prietenul dumneavoastră a pus capăt necazurilor lui, a spus fratele Timothy. Cred că greutatea lor îl apăsa foarte tare. Pentru un bun catolic… nu e bine deloc. Acum trebuie să-l aduc înapoi.

S-a aplecat şi a început să-l tragă de gulerul hainei.

— Eu m-aş purta mai atent cu chestia aia, am spus. E putrezită. Mai bine plecăm şi vă întoarceți mâine vreo doi, îl puneți într-un sac, ca să nu se… împrăştie.

— Aveți dreptate. A clătinat afirmativ din capul lui rotund, uriaş. Apoi o să-l îngropăm.

— O anunțați şi pe fiica lui?

— Are o fată? Fratele Timothy şi-a ridicat privirea către astrul nopții. Abatele va şti ce trebuie să facă. Ne-am întors la mănăstire, mergând mult mai încet decât la venire. Un câine se trezise şi se plimba de colo-colo, adulmecând aerul nopții. Părea că se bucură să ne vadă. La acest nivel observam eu lucrurile. În mintea mea, continuam să văd gaura din capul lui LeBecq…

părul înnegrit, ars al surorii mele…

— Frate Timothy?

— Da, domnule Driskill?

— Eu l-am ucis pe omul de acolo.

— Dumneavoastră?

— L-am ucis la fel de sigur ca şi cum aş fi apăsat pe trăgaci. Eu eram coşmarul lui, păcatele lui venind să-l hărțuiască, şi n-am vrut să-l las în pace. Eu reprezentam toate temerile şi păcatele lui, ambalate într-un singur pachet… Eu am fost pedeapsa lui, căzută din cer, iar el a fugit ca un nebun în deşert… s-a aşezat, şi-a privit soarta în ochi şi şi-a dat seama că nu există decât o cale de eliberare…

— Era un om groaznic?

— Nu, nu era groaznic deloc.

— Acum va arde pentru totdeauna în flăcări.

— Chiar crezi asta, Timothy?

— Aşa am fost învățat.

— Dar chiar crezi?

— Dumneavoastră chiar credeți că l-ați omorât?

— Da, eu l-am omorât.

— Ei bine, eu cred că va arde pentru totdeauna în flăcări.

— Atunci e o chestiune de credință?

— Credință. Da, aşa e. Un om care se sinucide va arde în veci.

Cred că mai târziu am adormit. Noaptea părea fără sfârşit. Am întors totul pe o parte şi pe alta, dar oricât mă gândeam, ajungeam la acelaşi

rezultat. Dacă nu aş fi fost eu, sărmanul nenorocit ar fi fost încă în viață. Poate era conştiința mea catolică. M-am gândit la sora Elizabeth şi la felul în care îmi trădase încrederea, dar asta nu mai părea acum atât de important. Ea nu omorâse pe nimeni. Ultimul meu gând în acea noapte a fost la ea, ca şi visele mele. Voiam să-i spun ce făcusem.

Voiam ca ea să-mi asculte mărturisirea.

Îl aşteptam pe Abdul, am văzut norul de praf şi am auzit huruitul maşinii infernale înainte de a o vedea Soarele bătea vertical, nelăsând nicio umbră în locul în care stăteam cu bagajul şi mâna streaşină la ochi. Ultimele douăzeci şi patru de ore îmi păruseră o veşnicie. Mă simțeam ca un lepros. Nimeni nu-mi spusese la revedere, nici măcar fratele Timothy. Ştiam că aşa erau ei, că nu aveau nimic cu mine, dar în felul acesta despărțirea era tristă. Am aruncat o ultimă privire acelui loc uitat, care tremura imaterial în aerul încins, şi am avut impresia că într-o zi avea să se evapore şi nimeni nu va plânge după el sau după locuitorii lui osândiți. Apoi am urcat în camionul lui Abdul, care mă aştepta, zâmbind cu dinții lui inegali, de culoarea nisipului, şi cu țigara umedă strivită în colțul gurii.

În timp ce treceam prin perdeaua de nisip şi praf, asemenea unui remorcher pe cale să se scufunde pe o mare vijelioasă, l-am întrebat dacă-şi amintea de un om pe care îl luase de la

mănăstire şi l-am descris pe fratele August. El a dat din cap, a scuipat şi mi-a spus că nimic nu e gratis, cu atât mai puțin o informație. I-am mai dat nişte bani, iar el i-a îngrămădit în buzunarul de la cămaşă şi mi-a spus că eram un tip de treabă. Purta o cămaşă ponosită de safari şi o pălărie găurită de un glonț. A izbucnit în râs, ca un bandit ce era, şi s-a scărpinat la subsuoară, aproape scăpând camionul de sub control.

Îşi amintea de omul cu păr argintiu. Dar îl dusese numai până într-un sătuc de pe țărmul Mediteranei şi îl lăsase acolo. De atunci nu-l mai văzuse. Îi dădusem banii degeaba. Dar nu mai conta. Ştiam tot ce aveam nevoie să ştiu despre fratele August. Ordinele lui veneau de la Roma.

5

După ce îşi croise drum prin ororile casei lui Vespasiano Sebastiano şi ale lichidării mănăstirii toscane de *assassini,* sora Elizabeth se temea de întoarcerea la *fondo*-ul nunciaturii Veneției. Răul şi vărsarea de sânge deveniseră apăsătoare, având un efect claustrofobie. Se întreba cum să abordeze problema Arhivelor Secrete când, printre hârtiile ei, găsi foaia din dosarul lui Val, pe care se afla o inscripție într-un cod simplu, impenetrabil. Înainte nu îi acordase prea multă atenție, dar acum situația se schimbase.

AS TV IV SV. CF. PBF.

Elizabeth scoase o altă foaie de hârtie şi copie cifrul de mai multe ori, încercând să gândească asemenea lui Val. Ce însemna? Adormi cu el în gând şi se trezi învârtindu-l pe toate părțile. Nu putea să şi-l scoată din minte. Era ca numărul de telefon al unui iubit, imprimat în amintire, ceea ce o făcu să zâmbească, gândindu-se la un iubit al ei de demult. Şi el ar fi putut fi contemporan cu acei prinți renascentişti despre care citise. Totul se petrecuse cu atât de mult timp în urmă. Trecutul.

Începu să dezlege, treptat, codul, pe drum către Vatican.

Să spunem că AS înseamnă Arhivele Secrete. Apoi ea crezu că ştie ce însemna TV.

Se duse la monseniorul Petrella, prefectul, şi îl rugă să o ducă în Turnul Vânturilor.

Când ajunseră în încăperea elegantă, cu cercul zodiacal desenat pe podea, Petrella aruncă o privire neliniştită conținutului ei.

— Vă dați seama cât de neobişnuit e pentru noi să lăsăm pe cineva să răsfoiască *buste*-le de aici. Nu facem niciodată aşa ceva, din toate motivele. Dar s-a făcut o excepție pentru sora Valentine. O prietenă a răposatului domn Lockhardt... Ridică din umeri şi asta spuse tot ce era de spus. Nouă, celor de la Arhive, ne-a fost un prieten neprețuit. Aceeaşi excepție o facem pentru dumneavoastră, soră.

— Vă rămân îndatorată, monseniore. Val a petrecut mult timp aici, nu-i aşa?

— Da, am impresia că – staţi să văd, cum a spus ea? A, da, a spus că a dat peste un filon aici.

— Atunci eu am să-l exploatez, monseniore. Dacă îl găsesc.

Monseniorul Petrella aprobă din cap, zâmbind subţire.

Odată rămasă singură, ea cuprinse cu privirea încăperea, încercând să înţeleagă restul codului lui Val. Poate că nu avea nicio legătură cu Turnul Vânturilor. Dar, pe de altă parte, poate avea.

Nu reuşi să găsească o cifră romană IV care să i se pară relevantă. Asta o puse pe gânduri pentru un timp. Al patrulea raft? Al patrulea de unde? Trebuie să cunoşti aşezarea primului ca să ştii unde se află al patrulea…

Frustrată, pierdu câteva ore cercetând fără folos prin dosare, pomenindu-se la sfârşit transpirată, plină de praf şi descurajată. Poate că o luase pe un drum cu totul greşit. Se întrebă dacă Driskill se distra tot atât de bine la Alexandria, căutând alte urme ale lui Val. Distracţie! se gândi la rana lui, apoi şi-l scoase cu totul din minte.

Dar continuă să-şi croiască drum prin materiale, căutând la întâmplare ceva, orice. *Assassini.* Acesta era scopul ei, trebuia să fie, fiindcă altceva nu avea. *Assassini* şi cei cinci morţi de pe lista lui Val. Cinci morţi şi unul aflat încă în viaţă. Erich Kessler. De ce îşi închipuise Val că el avea să fie următoarea victimă?

Răsfoi în continuare, la întâmplare, dosarele,

îndoindu-se că ceea ce făcea avea vreun sens – plimbându-se la nesfârşit printre foi şi bucăţele de hârtie, cu speranţa că va găsi vreo nouă referire la *assassini.* În adâncul sufletului, ştia că era o muncă titanică. Dar nu era încă pregătită să renunţe. Ar putea, la fel de bine, să nu-şi mai facă probleme. Câteva zile pierdute, şi ce dacă? Nu se sfârşea lumea.

Se ridică, se scutură de praf, aşa cum făcuse, probabil, şi Val, merse la fereastră şi privi pe deasupra Vaticanului, nesigură dintr-o dată de ziua în care se afla, întrebându-se dacă fusese la slujbă doar cu câteva ore înainte sau fusese ieri? în această clipă de libertate, se trezi uimită, recunoscând o calitate pe care o aveau şi ea, şi Val – puterea de a se dedica muncii sale, excluzând total lumea exterioară. Aşa fusese ea, încă din copilărie. Munca avusese întotdeauna prioritate faţă de orice altceva, în viaţa ei. Val, totuşi, reuşise să cuprindă mai mult. Se dedicase unei cariere şi mai neiertătoare decât a lui Elizabeth, dar îi găsise un loc şi lui Curtis Lockhardt. Dar aşa era Val, aşa era viaţa ei. Elizabeth simţi, la fereastră, adierea vântului şi căldura soarelui. Ea nu era Val şi nu putea să-şi trăiască viaţa aşa cum Val o trăise pe a ei. Trebuia să înfrunte restricţiile pe care şi le impusese singură – care o reţinuseră de la... Deodată îi veni în minte un alt mod de a aborda codul lui Val.

Lasă IV. Treci la SV. Singurul SV pe care îl

cunoştea era prescurtarea de la sud-vest. Iar camera din turn era structurată în jurul cercului zodiacal, cu compasul; îşi fixă direcția şi se întoarse către colțul din sud-vest. Acolo, strivit între rafturile cu cărți, se afla un mic cufăr îmbrăcat în piele, ceea ce mai rămăsese dintr-o cutie de pălării a unui om din secolul al nouăsprezecelea. CF. Cufăr. „Val!”

PBF.

Desfăcu legăturile şi ridică uşor capacul de piele groasă.

Acolo, împachetată cu atenție în copertele originale, se afla prima variantă dactilografiată a manuscrisului din 1934 al lui Pryce Badell-Fowler, *Putere şi politică ecleziastică.* Trecuse necatalogat de mai bine de jumătate de secol, scăpase din plasa regulii celor o sută de ani, fusese aruncat în acel cufăr nebăgat în seamă, lăsat să se umple de praf şi să fie descoperit cândva, într-un viitor îndepărtat, de un învățat sau un student încă nenăscut.

Îngenunche lângă cufăr, ridică manuscrisul şi se uită la nume. Pryce Badell-Fowler. PBF. Ucis în hambarul lui transformat în birou, lângă Bath, cu numai şase luni în urmă. Unul dintre cei cinci…

Legate de pagina titlului se aflau două foi din papetăria autorului, cu numele lui gravat în partea de sus, iar sub el *Bath-England.*

Prima foaie era datată 4 ianuarie 1931, o scrisoare către papa Pius al XI-lea, în mare o

scrisoare oficială, mulțumind Sanctității sale pentru facilitarea „accesului la unele materiale rămase neatinse până acum de mâna vreunui învățat”. A doua scrisoare, datată 28 martie 1948 şi adresată papei Pius al XII-lea, arăta că autorul mai avea „doar un pas până la încheierea celui de-al doilea volum atât de aşteptat. După cum ştiți, a trebuit să studiez problema folosirii în trecut, de către Biserică, a asasinilor profesionişti. Vă mulțumesc pentru rezerva pe care ați arătat-o în discutarea acestor probleme, dar vă sunt recunoscător şi pentru candoarea dumneavoastră din conversațiile noastre mai puțin formale. Nu mai e nevoie să adaug că îmi dau seama foarte bine de natura sensibilă a aducerii acestei probleme în secolul nostru, mai precis în cazul lui Benito Mussolini. Nu pot decât să sper că dumneavoastră, Sanctitate, în marea dumneavoastră înțelepciune, înțelegeți nevoia mea de a-mi continua cercetările”.

Scrisorile erau o fereastră deschisă spre trecut. Fascinată de prezența aproape palpabilă a englezului în încăpere, ea începu să citească, răsfoind, fluturând paginile, sperând. Spre sfârşitul manuscrisului găsi ceea ce căuta…

Despre *assassini* se ştie foarte puțin şi la fel de puțin se poate dovedi. Ei mişună prin capitolele cele mai întunecate ale istoriei medievale şi renascentiste, asemenea câinilor sălbăticiți care bântuiau la

periferiile Romei, ospătându-se uneori cu carnea celor neatenți, a infirmilor, a celor nu prea iuți de picioare sau a celor al căror curaj era născut dintr-o credința nefondata pe propria lor invulnerabilitate.

Unii dintre aceşti ticăloşi erau devotați până la moarte papei: aceştia erau asasinii papei, după cum ne arată puținele dovezi scrise care au scăpat eforturilor susținute ale Bisericii de a le şterge din istorie. Deşi zvonurile continuă să spună că dovezi documentare există bine ascunse în firidele adânci din anumite mănăstiri uitate de lume, niciuna nu a ieşit la lumină în timpul vieții celor care au trăit atunci.

Assassini-i papei au apărut de mai multe ori în timpul acelei perioade în care Biserica, într-un secret desăvârşit, a construit şi întărit puterea statelor papale. În timpul domniilor scăldate în sânge şi corupție ale lui Sixtus al IV-lea, Inocențiu al VIII-lea şi Alexandru al VI-lea, tatăl lui Cesare Borgia, *assassini*-i au înflorit, torturând şi omorând adversarii politici ai puterii papale, nu numai din Roma, dar şi din oraşele-state îndepărtate ale Italiei.

Îşi împlineau sarcinile lor îngrozitoare cu ajutorul otrăvii, al pumnalului sau al strangulării. Dintre numeroasele lor victime, ne vin imediat în minte familiile Colonna şi Orsini, din Roma, cate au încercat să submineze autoritatea Bisericii pentru a-şi întări propria influența şi putere. Ambele familii au fost decimate de *assassini,* iar cei obligați să fugă de pe câmpul de luptă au fost urmăriți şi şterşi de pe fața pământului – bărbați, femei, copii.

S-a spus că o organizație secreta mai îngrozitoare şi

mai fanatica în devotament n-a mai existat în cultura occidentala. *Assassini*-i riscau totul pentru a-l sluji pe papă. Ei nu trebuie confundați cu tâlharii obişnuiți care băteau străzile de atunci, colindând aproape necontrolați întreaga Roma, şi nici cu asasinii plătiți pe care orice familie cât de cât importanta îi angaja pentru a rezolva treburile în numele lor. *Assassini*-i erau făcuți dintr-un material de o cu totul altă calitate: deseori erau nobili, uneori chiar duci sau membri ai clerului, care îşi cumpăraseră funcțiile cu o uşurința aroganta, zdrobitoare; mai erau fanaticii care îşi considerau activitatea ca un serviciu suprem adus Bisericii.

Unul dintre cei mai temuți *assassini* se spune ca ar fi fost chiar fiul nelegitim al lui Ludovico Sforza, senior din Milano.

Când diferitele oraşe-state au început să se alieze cu Roma şi să participe financiar, lista celor care contribuiau la averea *assassini*-lor a crescut simțitor… în secret absolut. Deseori, *assassini*-i erau fii nelegitimi sau al doilea şi al treilea născut ai marilor familii, care se puneau în slujba clerului pentru a îndeplini diferite sarcini. Numărul lor se pare că a crescut foarte repede. Statele papale trebuiau apărate cu orice preț.

Nu numai Cesare Borgia bântuia străzile noaptea cu garda lui înarmată, într-un fel de orgie a sângelui, îndeplinind răzbunarea în numele Bisericii, dar şi alții ca el i-au urmat exemplul.

În timpul domniei papei Iulius al II-lea, un pontif blând şi iubitor de pace, prezența *assassini*-lor a început să slăbească.

Au intrat într-un fel de eclipsă, alunecând prin faliile istoriei. Timp de mai multe secole ei s-au făcut remarcați doar sporadic, atunci când tensiunile amenințau să distrugă Biserica.

În timpul Inchiziției iezuite din centrul Italiei, *assassini*-i au ieşit din nou la lumină şi, o vreme, numai menționarea acestui cuvânt era de ajuns pentru a provoca teamă în rândul duşmanilor politicii papale.

Apoi, după ce Inchiziția a luat sfârşit, ei au dispărut. S-au întors în întunericul din care veniseră şi unde stau liniştiți, în beznă şi duhoare, aşteptând.

Nu mai era nimic altceva despre *assassini,* doar acea notiță scurtă care anunța, probabil, cuprinsul celui de-al doilea volum. Afirmațiile lui Badell-Fowler puteau fi, desigur, puse la îndoială, dar, de fapt, aşa erau afirmațiile tuturor istoricilor Bisericii. Istoria Bisericii era, prin natura ei, înțesată de contradicții; adevărul era contorsionat de gelozie, răzbunare şi ura permanent susținută dintre familii. Sorei Elizabeth îi era greu să şi-l imagineze pe Cesare Borgia bântuind pe străzi într-o orgie a sângelui, din moment ce, după părerea ei, el era unul dintre oamenii cei mai străluciți şi civilizați din acea vreme. Avea impresia că Badell-Fowler fusese, în mare măsură, păcălit de presa proastă care i se făcuse spaniolului în publicațiile italiene de atunci. Era mai bine să-l consideri pe Cesare ceea ce, de fapt,

fusese, modelul pentru prințul lui Machiavelli.

Dar asta nu avea nicio importanța.

Firul neîntrerupt al existenței *assassini*-lor o fascina.

După ultima pagină a manuscrisului, găsi o foaie din însemnările lui Badell-Fowler, scrisă cu cerneală neagră de o mână sigură, fermă. Înțelesul cuvintelor era criptic, dar subtextul se afla acolo.

1949
Câți dintre ei se aflau acolo? Au murit toți? NU!
Activități de război.
Simon conducătorul?
Complotul Pius…
Trădat de…?

Elizabeth încercă să se aşeze şi să-şi încetinească bătăile inimii. Nu ştia exact ce însemnau toate astea, dar avea senzația că se află în mijlocul lor, al *assassini*-lor. Val citise asta: acum împărtăşeau o taină.

Acum totul era să rămână în viață. Fusese atrasă într-un vârtej în care preoții puteau fi angajați pentru a ucide – Dunn nimerise, se pare, ținta atunci când găsise bucățica de pânză dintr-un impermeabil negru. Omul care o omorâse pe Val, care ieşise din noapte încercând să-l omoare pe Ben – putea fi chiar un preot, nu cineva deghizat! Badell-Fowler crezuse aşa, Val aflase şi ea, iar Elizabeth îi simțea aproape în spatele ei,

îndemnând-o să continue, oferindu-i ajutorul lor. Avea senzația că erau ca o familie, ceva aproape sfânt.

Copie lista scrisă de mână a lui Badell-Fowler.

Apoi rămase liniştită, ascultând fâşâitul uşor, insistent al ventilatorului, urmărind curenții de aer răvăşind nenumăratele bucăți de hârtie, sângele Arhivelor Secrete.

Badell-Fowler fusese omorât pentru că descoperise ceva despre *assassini.* Munca lui de o viață dispăruse în flăcări. Nu, bunule domn, n-au murit toți în 1949 şi n-au murit nici acum. Ceva *de acum* făcuse ca uciderea acestui bătrân, supraviețuitor al atâtor ani, să devină necesară…

Uşor, un surâs îngândurat îi apăru pe buze.

Nu ştia ce rezolvase Ben Driskill, oriunde ar fi fost. Dar ea târâse *assassini*-i din bezna secolelor unde fuseseră îngropați.

Ea îi găsise în secolul al douăzecilea, unde îşi reîncepuseră activitatea.

Acum, la naiba, putea să ambaleze totul şi să-i ofere pachetul lui Ben Driskill. Putea să-i dovedească faptul că nu era ceea ce credea el, o susținătoare fără minte, neloială a papei, care îşi înghițise lecția de teologie fără să o mestece şi căreia nu-i păsa decât de Biserică, Biserică şi iar Biserică. L-ar face să înțeleagă ca ea voia să-l găsească pe ucigaşul lui Val la fel de mult ca şi el. Era şi lupta ei, indiferent unde ar fi purtat-o.

Dacă era o reacție meschină, un triumf meschin,

nu-i nimic. Putea să trăiască cu asta. Atâta timp cât putea să-i dovedească lui că se înşelase în privința ei.

Trebuia să spună cuiva. Şi cine era mai potrivit decât aliatul cel mai apropiat al lui Val în ierarhia Bisericii? Dacă Val ar fi trăit, dacă şi-ar fi construit cazul spre propria ei satisfacție, s-ar fi întors inevitabil către Sfântul Jack.

Îl sunase pe Sandanato şi îi spusese că începuse să se lămurească de ceea ce făcea Val, dar avea nevoie să vorbească cu cardinalul D'Ambrizzi. După o oră, el o sunase înapoi la birou. Eminența sa îşi aranjase programul serii şi s-ar bucura dacă ea ar lua masa cu el în apartamentul de la Vatican.

Îşi petrecu timpul rămas alcătuind prezentarea pe care urma să o facă. Într-o lume a bărbaților, ea avea un mare dezavantaj: dacă nu avea grijă, putea să-şi distrugă cazul înainte de a apuca să-l prezinte. Nu era nevoie decât de o mică slăbiciune feminină, o scăpare involuntară de entuziasm nefondat. Pentru ei ar fi fost o mare bucurie să o prindă la cotitură, nu pentru că nu le-ar fi plăcut de ea sau n-ar fi avut încredere în ea, ci dintr-un fel de instinct: era femeie, călugărița şi, prin urmare, nu avea mare importanță. Această atitudine nici măcar n-o înfuria. Era ceva dat. Trebuia să se resemneze. Aşa că îşi adună descoperirile – porcăriile, cum ar fi spus Val – şi îşi impuse o ordine lucidă, analitică.

Acum tacâmurile de la cină fuseseră adunate, iar cardinalul şi Sandanato îi ascultaseră povestea. D'Ambrizzi fusese foarte atent, de la început până la sfârşit, şi o privise în linişte din spatele pleoapelor lui grele, zbârcite. Sandanato fusese şi el tăcut, abia atingându-se de mâncarea excelentă, pregătită de bucătarul favorit al cardinalului. El dădea întotdeauna impresia că se hrănea numai cu nervi şi fum de ţigară. Când ea ajunse la sfârşit şi ridică ceaşca de cafea, cardinalul îşi mişcă trupul masiv şi vorbi:

— Cred că nu greşesc, soră, dacă spun că acum mulţi ani a existat o anumită controversă în jurul acestui Badell-Fowler. După război. Cardinalul îşi agita uşor coniacul în pahar, savurând buchetul. Sandanato îşi aprinsese un trabuc, frecându-şi cu degetul un ochi obosit. Scrisese ceva despre legăturile Bisericii cu serviciul de spionaj al lui Mussolini. Nu era un mare secret! Dar ce poţi să pretinzi de la un englez? Nu a criticat el legăturile cu nemţii ale lui Pius al XII-lea? N-a spus el că s-a aliat cu naziştii, că a participat la furtul operelor de artă? Unii au considerat că afirmaţiile lui erau prea explozive şi el a devenit nepopular în aceste cercuri înalte. Chicoti adânc în piept. Apoi? Ridică din umerii lui masivi. Tăcere. Aceşti oameni ştiu să se facă nevăzuţi. În orice caz, astăzi toate acestea par veşti învechite. Nimic nu e mai mort decât un scandal din trecut.

Sora Elizabeth se aplecă hotărâtă înainte.

— Dar, lăsând deoparte ceea ce oamenii au crezut sau au făcut atunci, Eminență, Badell-Fowler a fost ucis acum câteva luni, iar munca lui, care ar fi trebuit să alcătuiască al doilea volum al cărții despre *assassini* – a fost făcută scrum. Era un om bătrân, dar ei n-au putut să-i aştepte moartea. A trebuit să-l omoare *acum*. Ea respiră adânc, căutând în ochii lui orice urmă de bunăvoința. Negăsind niciuna, continuă: Scandalurile din trecut pot deveni, uneori, adevăruri acceptate. Nimeni n-ar mai nega acum că unele dintre acele poveşti mai puțin onorabile au fost adevărate. Biserica era băgată până peste urechi în treburile acelea în timpul războiului…

— Draga mea, spuse D'Ambrizzi cu blândețe, Biserica a fost întotdeauna cu un picior în groapă, ca toată lumea. Şi a avut întotdeauna oamenii ei mari şi buni. Câteodată răul şi binele sălăşluiesc chiar în acelaşi om. Se uită la Sandanato. Nimic nu e mai interesant decât un caz ca acesta, nu crezi, Pietro? Toți cunoaştem astfel de oameni… şi Biserica nu e decât suma bărbaților ei. Şi a femeilor ei, bineînțeles.

— Nimeni nu ştie cu siguranță ce a fost distrus de incendiu, spuse Sandanato. De ce ar fi aşteptat atâtea decenii, dacă ştia ceva atât de dramatic cum spui dumneata, soră?

— Habar n-am. Eu nu fac decât să lucrez cu ceea ce am. *Ştim* că Badell-Fowler încerca să afle

întreaga istorie a *assassini*-lor. *Ştim* că a fost victima unei crime… şi *ştim* că munca lui a fost distrusă. Cred că şi munca a fost ținta lor, alături de el. Nu vedeți? Sau am înnebunit eu? Ea clătină din cap. Nu, nu e imaginația mea… toți aceşti oameni, inclusiv sora Val, au fost omorâți. În mai puțin de doi ani. E posibil să nu fie nicio legătură între ei?

— Nu pare posibil, la prima vedere. Cardinalul părea mulțumit de continuarea discuției. Nu dorea să-i închidă gura. Ideea asta cu *assassini*-i mă face să fiu sceptic.

— Dar, spuse ea, *cineva* ştia, fără îndoială, că Badell-Fowler avea un hambar plin cu dinamită… care putea să explodeze, fiindcă era îndreptată către *ei.* E chiar atât de greu de crezut? Pentru ce altceva l-ar fi putut omorî, distrugându-i toate urmele? Val era mult mai inteligentă decât mine şi, dacă eu am ajuns atât de departe, ea unde ajunsese? A fost ucisă din acelaşi motiv ca şi Badell-Fowler… mai mult sau mai puțin. Ce n-aş da să văd ce descoperise el! îşi puse frâu entuziasmului, nedorind să strice totul tocmai acum. Dacă el a ajuns pe urmele *assassini*-lor până în secolul nostru… dacă a dat nume, numele ucigaşilor din sânul Bisericii… Se cufundă în fotoliul greu, sculptat. Gândiți-vă doar! Activități criminale în interiorul Bisericii, coordonate din interiorul Bisericii. Ceea ce ne aduce la marea întrebare, nu-i aşa? Coordonate de cine? Puse

ceaşca de cafea pe masă şi îşi duse încet paharul de coniac la buze, sorbind din el doar ca să tacă din gură.

— Săracii *assassini,* murmură D'Ambrizzi, clătinând din capul lui uriaş. O teroare veche, dar încă puternică. Calul de bătaie al istoriei Bisericii. Ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că mă îndoiesc de existența celui de-al doilea volum al lui Badell-Fowler. Sunt de mult timp pe-aici, cred că aş fi auzit de o asemenea carte – am şi eu sursele mele, nu crezi? Nu, sora, e o poveste veche şi destul de îndoielnică.

Nu voia să intre într-o discuție contradictorie cu cardinalul, dar a naibii să fie dacă o lăsa baltă.

— Dar acest Simon Verginius? Cine era? Şi când? Vreți să spuneți că Badell-Fowler a fost nebun?

— Doar uşor de păcălit, soră. A găsit ceea ce voia el să găsească. Nu e o greşeală foarte rară printre istoricii de un anume fel. Ca şi pentru jurnalişti. Cât despre acest Simon… să-ți povestesc despre el. Vezi, eu eram acolo. În timpul ocupației, la Paris, Simon era un mit convenabil, un fel de Robin Hood. Avea zece nume, sute de fapte atribuite lui, un erou bun la toate, care n-ar fi putut să facă nici a zecea parte din ceea ce i se punea în cârcă. Nu era un singur om, erau mai mulți. Unii curajoşi, alții probabil criminali, toți anonimi… oameni care făceau lucrurile ce se fac uneori în timp de război… Badell-Fowler a dat

peste aceste poveşti şi le-a crezut. Mulți au pățit aşa de-a lungul anilor. Crede-mă, soră, am fost acolo.

— Ați fost acolo, bineînțeles, spuse ea cu sfială. Şi *assassini*-i sunt tot un mit?

— După atâta timp nici nu mai contează.

Zâmbi binevoitor.

Ea îşi muşcă buza şi îşi strânse mâinile în poală.

— Dar sunt victime ale unor crime *acum,* spuse ea încet, gândindu-se că putea să-şi ia greutatea de pe inimă, din moment ce nu ştia dacă va mai avea altă ocazie. Ele nu sunt mituri. Dacă, am spus *dacă,* ar fi ceva adevărat în legendele despre *assassini,* atunci aceste crime n-ar fi în stilul lor? Simți că Sandanato îşi întorsese privirea, studiind fumul care ieşea din trabuc, ferindu-se să se implice în teoria ei enervantă. Nu se potriveşte cu ideea că ucigaşul din New York şi Princeton a fost un preot? Cineva din interiorul Bisericii?

— Da, da, lătră D'Ambrizzi, pierzându-şi pentru o clipă expresia calmă. Dar dacă vine din interiorul Bisericii, atunci ar trebui să vină dintr-o poziție înaltă, cu foarte multă autoritate… nu pot să cred, soră.

— Dar nu poate fi, la fel de bine, o grupare laterală? Bazată pe vechii *assassini?* Fanatici? Cineva care doreşte un regim de teroare ar avea nevoie de oameni dispuşi să omoare…

— Unde, soră? întrebă Sandanato. Unde ar putea găsi astfel de oameni? De ce le-ar cere

cineva să omoare? De ce ar fi dispuşi să o facă? Mie mi se pare o explicație prea fantezistă…

— Nu e nimic fantezist în omorârea a opt oameni, se încăpățână ea. Cineva i-a omorât. Cineva îmbrăcat în preot a omorât cel puțin o parte din ei, dacă nu pe toți…

— Dar spuneți că Badell-Fowler a fost omorât din cauza cercetărilor lui asupra *assassini*-lor, zise Sandanato. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, prin fumul de țigară. Ea se simți de parcă ar fi atins-o. Dar ceilalți patru? Ei nu aveau nicio legătură cu *assassini*-i. Ei de ce au fost omorâți? Se încruntă, strângându-şi buzele. Ați construit un complot imens. Vă întreb, ce anume ar merita acesta? Ce legătură putea să aibă cu Simon Verginius şi cu *assassini*-i acum patruzeci de ani? Ce poate fi atât de important?

Ea se uită cu coada ochiului la cardinal.

— Cine ştie? Se hotărî să rişte. Poate alegerea noului papă…

Liniştea se lăsă la masă ca o ceață groasă. La naiba, acum mersese prea departe! Era o gafă îngrozitoare să facă această remarcă în fața lui D'Ambrizzi, poate candidatul cel mai important la coroana papală… în cele din urmă, chipul cardinalului se destinse în zâmbetul lui caracteristic.

— Exact ca Val, spuse el. Soră, trebuie să recunosc că ştii să gândeşti. Un adevărat Machiavelli – am spus-o ca un compliment. Acum

văd de ce sora Valentine îți prețuia atât de mult prietenia.

Sandanato mai turnă cafea în ceştile micuțe. Curentul de la fereastra deschisă mişcă flăcările lumânărilor. Conversația se îndepărtă de misiunea sorei Elizabeth şi ea ştiu că momentul trecuse. Nu ştia exact cum să interpreteze reacția lor: evident că scepticismul lor față de teoria conspirației din sânul Bisericii făcea parte din testul la care fusese supusă. Dar în ce măsură le captase atenția? în timp ce conversația îşi urmă făgaşul, ea privi din nou împrejur, încercând să prindă ceva în obiectiv, o *idee* care i se strecurase în minte. Apartamentul cardinalului din Palatul Apostolic era în întregime baroc, gemând de piese antice neprețuite şi tablouri ale câtorva maeştri italieni. Un Tintoretto, pe care i-l dăruise Pius pentru serviciile aduse în timpul războiului, domina încăperea.

Tensiunea provocată de povestea lui Val din Arhivele Secrete trecuse, iar cardinalul se cufundă în istorie, cu gândurile alergând pe drumurile deschise de ea. Insistă asupra unor aspecte sângeroase din istoria Bisericii, trăgând o mulțime de pilde. Ascultându-l, ea se gândi că avusese dreptate în privința dualității Bisericii, aflată mereu cu picioarele în noroi şi cu privirea la cer. Val o numise Ianus cu două fețe, cele două fețe ale Bisericii Romano-Catolice.

D'Ambrizzi vorbi despre Cesare Borgia şi despre

assassini pe care i-a folosit o dată, de două ori, până când a reuşit să-l strângă de gât pe soțul Lucreziei, în patul lui, în vara anului 1500. Vorbea de parcă ar fi fost acolo, un prieten intim al familiei Borgia. Crima a fost o lovitură politică, cu scopul de a o elibera pe sora lui dintr-o căsătorie pentru a o introduce în alta, foarte importantă, cu Alfonso d'Este, moştenitorul ducatului Ferrara. Alianța astfel încheiată a fost un succes, iar în cinstea Lucreziei, dragul ei frate a organizat o petrecere strălucitoare de despărțire, în 1501, de Sărbătoarea Tuturor Sfinților.

— O petrecere fabuloasă, spuse cardinalul cu ochii închişi, de parcă ar fi răsfoit prin amintiri. Cincizeci de curtezane dansând dezbrăcate, adunând cu dinții castanele de pe jos, în timp ce bărbații le priveau. Oricum, lucrurile au ieşit destul de bine pentru toată lumea. În afară de soțul omorât, bineînțeles. Cesare a reuşit să ia pământurile familiei Colonna, i-a aruncat pe Orsini în închisoare şi a intrat în familia d'Este de Ferrara. Îşi deschise încet ochii. Nu era de glumit cu el.

Sora Elizabeth se gândea la curtezanele goale şi la castane, în timp ce auzi ultima frază. „Nu era de glumit cu el…"

— Preotul care a omorât-o pe Val şi a încercat să-l omoare pe Ben Driskill, îl întrerupse ea, uitând cu desăvârşire bunele maniere. Omul cu ochelari şi păr argintiu…

— Da, soră?

D'Ambrizzi se întoarse indulgent către ea.

— El are vârsta potrivită – arată foarte bine, dar are vârsta potrivită. E unul dintre ei... A fost dintotdeauna. Sunt sigură, o simt... toată discuția asta despre Badell-Fowler şi *assassini* din timpul războiului – nu vedeți? Totul se leagă... acest Simon Verginius despre care Badell-Fowler credea că putea fi conducătorul lor? El e preotul nostru cu păr argintiu! E Simon Verginius! Şi asta nu e tot. Complotul Pius de care vorbeşte în însemnarea asta? Gândiți-vă la Pius – ce ticălos a fost sau e posibil să fi fost, legăturile lui cu germanii, cu nişte germani nu tocmai curați... Ei bine, Pius i-a folosit pe *assassini* în Cel de Al Doilea Război Mondial – probabil ca să-i ajute pe nazişti în afacerea despre care vorbeați, Eminență, furtul operelor de artă! Se potriveşte, nu-i aşa? Oricum, merită să te gândeşti.

Se opri şi le zâmbi, după ce depăşise cu mult limitele bunei-cuviințe pe care şi le impusese, dar fără să-şi facă prea multe griji. Cel puțin pentru un minut sau două. D'Ambrizzi şi Sandanato se holbară la ea, apoi unul la celălalt, regăsind răspunsul potrivit.

Val ar fi fost a naibii de mândră de ea!

Callistus se trezi dintr-un somn agitat mult după miezul nopții şi rămase întins în aşternuturile umede, transpirat, cu o durere uşoară de cap, pe

care, slavă Domnului, o putea suporta. Privi luna, pe fereastră, aflată exact în fața lui, şi îşi dădu seama că lumina ei albă, rece, îndepărtată, lipsa ei de implicare, îl făceau să se gândească la moarte. În prezent era şi greu să nu te gândeşti la moarte. Chiar şi înainte de boala aceasta, moartea făcuse tot timpul parte din viața lui de preot. Atât cât îşi putea aminti, slujbele de înmormântare nu lipsiseră niciodată. Intrau în îndatoririle sale.

În urmă cu treizeci de ani, fusese un simplu monsenior, inteligent şi ambițios, la secretariatul de stat al Vaticanului, aflat chiar în epicentrul seismului care scuturase Biserica la moartea lui Pius al XII-lea. Acum te aşteaptă o moarte colosală, cu intensitate de cataclism! în liniştea din încăperea luminată doar de razele lunii, Callistus se auzi izbucnind în râs. Dumnezeule, ce vremuri fuseseră acelea!

Pius fusese ultimul dintre pontifii de modă veche: arogant, autocratic, disprețuind ceea ce alții ar fi numit bun-simț. Monseniorul Salvatore di Mona îl considerase rigid din punct de vedere moral, ruinat sufleteşte într-un mod ciudat şi, destul de probabil, nebun. Vrednic de dispreț, în lumina faptelor sale din Cel de Al Doilea Război Mondial, pe care foarte tânărul Sal di Mona îl petrecuse, în parte, în Parisul ocupat. Nebun, din cauza „viziunilor" pe care Pius pretindea că le-a avut în ultimii săi ani de viață. La moartea bătrânului nemernic, monseniorul di Mona, o

prezență în ascensiune pe treptele ierarhiei bisericeşti, fusese destul de aproape de ororile demne de râs ale aranjamentelor funerare, ca să nu le poată uita niciodată. Fusese suficient ca să-l convingă că nu puteai şti când vine timpul să plăteşti pentru păcatele tale. În cazul lui Pius, nota de plată ajunsese târziu, la câteva ore după ce îşi dăduse ultima suflare.

La Vatican se ştia foarte bine că Pius a trăit mai mult decât i-a fost dat, datorită tratamentului unui doctor gerontolog suedez, Paul Niehans, un protestant, pentru numele lui Dumnezeu, printre pacienții căruia se numărau regele George al V-lea, Konrad Adenauer şi Winston Churchill. Toți suportaseră tratamentul cu celule vii al lui Niehans, care consta în injecții cu țesut purificat, luat de la mieii uciși de curând. Când Pius îşi trăia ultimele ore, la Castel Gandolfo, în toamna anului 1958, iezuiții de la radio Vatican au renunțat miraculos la discreția obişnuită şi au transmis în direct chinurile morții, inclusiv rugăciunile rostite la patul celui muribund. Monseniorul di Mona ascultase transmisiunea în biroul lui, din moment ce, oricum, toată activitatea Vaticanului se oprise. El, împreună cu alți trei preoți, puseseră un pariu asupra momentului morții, care a venit la ora patru dimineața, pe 9 octombrie. Di Mona nu câştigase pariul, dar moartea lui Pius fusese o răsplată îndeajuns de mare.

Apoi s-a instalat teatrul absurdului.

Cadavrul pontifului decedat a fost îmbălsămat la Castel Gandolfo de către medicul său personal, Galeazzi Lisi, şi un specialist, Oreste Nuzzi. După aceea a fost transportat la Roma într-un dric municipal, împodobit cu patru îngeri auriți, un giulgiu de damasc alb, mai potrivit pentru o nuntă, şi o replică de lemn a coroanei papale, care amenința să cadă de pe acoperiş la fiecare groapă din şosea.

Monseniorul di Mona aştepta la Basilica Laterano, atunci când acest alai bizar a ajuns, în sfârşit. Niciodată nu fusese mai sincer decât atunci: el, împreună cu un prieten care gândea la fel, nu ştia dacă trebuie să râdă sau să plângă. Apoi, incredibil, au auzit ceva ce semăna cu un foc de pistol. Primul lui gând a fost să le strige asasinilor: „V-ați trezit prea târziu, idioților! A murit deja!" Dar nu fusese, de fapt, un foc de pistol. Ceva se întâmplase în interiorul dricului. *În interiorul sicriului!*

Slujba de la Laterano s-a desfăşurat în grabă, iar dricul a fost îndreptat urgent către Vatican, unde sicriul a fost dus la Sfântul Petru. Monseniorul di Mona, reprezentând secretariatul, a ajuns să afle exact ce se întâmpla şi s-a retras, clătinând uimit din cap. Datorită vremii neobişnuit de călduroase, Pius al XII-lea începuse să fermenteze, iar presiunea crescuse până când corpul nu mai rezistase şi, practic, explodase. Lisi şi Nuzzi s-au întors, prin urmare, la treabă, muncind toată

noaptea la pregătirea cadavrului pentru serviciul public, care urma să înceapă la ora şapte în dimineața zilei de 12 octombrie. După cum s-a dovedit mai târziu, necazurile de-abia începuseră.

În timp ce ziua se desfăşura – vizitatorii treceau prin fața lui în şuvoi, lumânările pâlpâiau, rămăşițele lui Pius fiind îmbrăcate într-un veşmânt roşu, cu o mitră de aur pe cap – lucrurile au luat-o din nou pe un drum greşit. Era cald în Sfântul Petru. Prea cald. Paloarea cadaverică a lui Pius s-a transformat într-o culoare verzuie. Toată lumea simțea un miros cumplit. „Acum îşi arată, în sfârşit, adevărata față", gândea di Mona pentru el. Bunul-simț a biruit şi sicriul a fost închis, introdus într-o ladă de plumb şi dus, în sfârşit, în mormântul aflat în grotele de sub Sfântul Petru.

Explicația dată acestor întâmplări catastrofale a fost destul de ambiguă, gravitând în jurul afirmației lui Lisi că el şi Nuzzi au folosit metode de îmbălsămare vechi – fără injecții, chirurgie sau eviscerație – care fuseseră bune pentru primii creştini şi erau, fără îndoială, potrivite pentru acest pontif sfânt. Lisi a continuat să-şi vândă presei povestea despre agonia morții pontifului, iar cardinalii care au condus Biserica în perioada dinainte de alegerea noului papă i-au interzis să mai pună vreodată piciorul pe pământul Vaticanului. Din toate punctele de vedere, sfârşitul lui Pius a fost mizerabil.

Foarte potrivit, în ochii monseniorului di Mona,

atunci, şi acum în ochii lui Callistus al IV-lea. Trecerea timpului nu-i îmblânzise părerea. Zâmbea, atât din cauza amintirilor despre el, prins în evenimentele ridicole din acel octombrie, cât şi din cauza prieteniilor care prinseseră rădăcini chiar mai înainte, la Paris, în timpul războiului, când el îşi dăduse seama ce monstru era, de fapt, Pius.

Paris. Cuvântul îl transporta înapoi în timp, îi aducea aminte de prieteni vechi şi de cauze pentru care merita să mori, să faci orice…

Callistus îşi frecă ceafa, simțindu-şi pulsul slab, şi se ridică încet din pat. Ultimul calmant pe care îl luase începea să-şi piardă efectul. Doctorul Cassoni îi spusese că era, în mare, acelaşi lucru cu heroina, iar Callistus îl rugase să păstreze detaliile morbide pentru el. Dar D'Ambrizzi avusese dreptate. Cassoni era un om bun.

Purta un halat albastru închis peste pijamaua roşie şi papuci de mătase. Mai luă o pastilă de pe masă şi o înghiți cu puțină apă. Îşi aprinse o țigară. Briza nopții sufla fumul afară din cameră. Apăsă un buton la casetofon şi acordurile din *Madame Butterfly* începură să curgă. Sărmana Butterfly, aşteptând sub pomii în floare…

Îşi luă bastonul, plecă din camera de odihnă, salutând din cap pe asistentul care citea la o lampă de birou şi se îndreptă spre coridor. Bastonul, lovind podeaua, suna ca un metronom. De când vestea crimelor sporise tensiunile din

Vatican, de când Indelicato şi D'Ambrizzi primiseră ultimele lui ordine, Callistus începuse să colinde coridoarele domeniului său, contemplând calmul şi tăcerea nopții, gărzile, ceea ce el numea schimbul de noapte, şi astfel îşi putea odihni puțin gândurile. Măcar dacă ar putea să creadă că, într-un fel sau altul, totul avea să fie bine.

Bătu încet la o uşă din umbră, atât cât să fie auzit numai dacă cel dinăuntru ar fi fost încă treaz.

— Intrați, Sanctitate.

Vocea era aspră, ca a unui animal. Callistus intră, ezitând.

— Nu te-am trezit, Giacomo?

— Nu, nu, mă tem că sunt o pasăre de noapte zilele astea – ca un liliac bătrân. Intrați, mi-ar prinde bine puțină companie. Poate aşa n-o să mă mai gândesc.

Relațiile dintre ei nu fuseseră întotdeauna la fel de cordiale. Cu câțiva ani în urmă, Giacomo dorise şi el tronul lui Petru, chiar dacă nu prea vorbea despre asta. Prea mulți dintre colegii lor cardinali consideraseră că D'Ambrizzi era mai util jos, în mizeria şi asprimea lumii... iar banii fuseseră împărțiți, zarurile aruncate.

Indispensabil, spuseseră ei, D'Ambrizzi era, pur şi simplu, indispensabil, în timp ce cardinalul di Mona se dovedise, într-adevăr, uşor de înlocuit. Aceasta fusese atunci varianta oficială. Ei bine,

D'Ambrizzi înțelesese toate semnele şi îşi oferise sprijinul lui di Mona, bărbatul mai tânăr pe care îl cunoştea de atâta timp. Ironia sorții făcuse ca D'Ambrizzi să trăiască să aibă din nou aceeaşi şansă.

— Durerea e insuportabilă?

Chipul lui D'Ambrizzi era umbrit, dându-i un aspect sinistru.

— Nu e insuportabilă. M-am rugat înainte de a adormi. După vreo oră m-am trezit şi am început să mă gândesc la moartea lui Pius.

D'Ambrizzi zâmbi.

— Comedie neagră. Nişte tineri fără prejudecăți ar putea scrie o piesă foarte interesantă.

Callistus izbucni într-un hohot scurt de râs.

— Ce crezi despre rugăciune?

Se aşează cu grijă într-un fotoliu bine tapițat.

— Cum ar spune prietenul nostru Indelicato, nu văd niciun rău. Dar nu prea îți stă în fire, nu-i aşa? Ce te-a făcut să te rogi, Salvatore?

La auzul acestui nume vechi, Callistus se înveseli.

— Acelaşi lucru care îi face şi pe alții să se roage. Teama. Crimele astea... Ridică neajutorat din umeri. De unde să pornim? Cum să începem să le oprim? De ce mor aceşti oameni? De ce? Asta e cel mai important. Se foi în scaun, căutând o poziție mai comodă. Calmantul începea să-şi facă efectul. D'Ambrizzi nu părea să aibă ceva de comentat. Când te-am întâlnit prima oară, la Paris, nu

obişnuiai să te supui ordinelor. Nu, te rog, ascultă-mă! Asta m-a impresionat foarte tare, probabil pentru că ştiam că pe mine nesupunerea mă depăşea. I-am auzit pe oameni vorbind, am aflat ce spuneau despre tine. Aveai legături cu Rezistența, îi ajutai pe evrei să fugă din Germania, îi ascundeai de naziști…

— Numai cu sprijinul mareşalului Göring, spuse D'Ambrizzi. Soția lui, actrița, era pe jumătate evreică…

— Îi ascundeai chiar şi în lăzile de cărbuni din bisericile noastre!

— Foarte rar, Salvatore.

— Întrebarea mea e următoarea, Giacomo. Ți-a fost vreodată teamă? Ai fost vreodată atât de speriat, încât să crezi că ceva mai rău nu ți se poate întâmpla? Te-a ajutat credința să-ți depăşeşti teama?

— În primul rând, există întotdeauna ceva mai rău. Întotdeauna. Când era vorba de a-mi stăpâni teama – credința nu mi-a venit niciodată în minte, Salvatore. Eram mereu prea ocupat, gândindu-mă cum să găsesc o cale de scăpare. Teama… Cu vârsta, desigur, memoria mai greşeşte. Dacă mi-a fost vreodată teamă? Poate că eram destul de tânăr şi puternic ca să cred că eram invincibil, nemuritor…

— Asta e blasfemie, cardinale.

— Adevărat! Dar e cel mai mic dintre păcatele mele. Uită-te la bătrânul Pius, la injecțiile lui şi la

tot ce a făcut ca să păcălească moartea... Bineînțeles că mi-a fost teamă. Era un ofițer german, îl cunoscuse pe Pius înainte de război, la Berlin. Era tânăr, fără influență, dar eu trebuia să trec pe la biroul lui din când în când. Îl cunoscuse pe Pius şi îmi povestea mereu cum el personal i-l prezentase pe cardinalul Pacelli lui Herr Hitler, iar acum, D'Ambrizzi, îmi spunea el, Pacelli e papă, şi Hitler îşi aminteşte cine i l-a prezentat. El considera asta o satisfacție imensă. De câte ori mă chema la el la birou – de la fereastra lui puteai să vezi Arcul de Triumf – de câte ori voia să mă vadă, vomitam. Înainte de a pleca şi după ce mă întorceam. Îmi era frică de el.

— Ce credeai că poate să-ți facă, Giacomo?

— Îmi intrase în cap că, într-o zi, aşa, ca un exercițiu sportiv, tânărul Richter putea să-şi scoată revolverul din toc şi să mă împuşte. Să bage un glonț în mine şi să spună că am încercat să-l omor. Da, mi-era teamă să nu mă omoare Klaus Richter. Cardinalul suspina şi tuşi. Doar de dragul sportului. Ştii, mă bănuiau de anumite activități – ar fi trebuit să execute un preot! Nu era niciodată bine să faci aşa ceva într-o perioadă în care preoții reprezentau starea de normalitate într-o țară ocupata... Mai târziu m-am gândit că tânărul Richter era un mare mincinos, părea mult prea tânăr ca să-l fi prezentat pe Pacelli cuiva. Poate încerca să mă impresioneze. În orice caz, mi-era teamă, Salvatore.

— Atunci înțelegi ce simt eu. Simt că suntem cu toții pe o listă îngrozitoare, că ne suspectează cineva de anumite activități – mă simt pierdut, Giacomo, nu ştiu de unde să încep să caut calea de scăpare… opt crime…

D'Ambrizzi aprobă. Callistus părea atât de mic în hainele sale lungi, atât de bolnav şi vulnerabil. Părea că se micşorează cu fiecare zi ce trecea.

— Nu poți să-ți alungi teama. Eşti doar om.

— Mă tem pentru ceea ce se întâmplă cu Biserica. Şi mă tem pentru mine… mi-e frică de moarte. Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori. E ruşinos, Giacomo? Aşteptă în tăcere. Mă gândesc – a fost o vreme când şi tu doreai să ai funcția mea.

— Nu e chiar adevărat, spuse D'Ambrizzi. Susținătorii mei erau, recunosc, destul de zgomotoşi. Unsprezece voturi. Ăsta a fost punctul cel mai înalt la care am ajuns. Apoi s-a ivit discuția despre „rolul meu indispensabil" şi scorul a început să scadă. Să ştii că nu mi-a părut rău. Trăiesc o viață bună, Sanctitate.

— Tu cum ai votat, Giacomo?

— Pentru tine, Sanctitate.

— De ce?

— Am considerat că meritai.

Papa izbucni într-un râs zgomotos.

— Asta, prietene, poate fi înțeleasă în două feluri.

— Cel puțin, spuse D'Ambrizzi, zâmbind.

— Fii sincer şi spune-mi, zise Callistus după o clipă. Ce pune la cale acest Driskill? Ce *poate* să facă? Ştie şi despre celelalte victime?

— Nu. Cu cât ştie mai puţin, cu atât are mai multe şanse să supravieţuiască, nu crezi?

— Bineînţeles. Şi nu putem să permitem unuia din afară să răscolească prin treburile Bisericii. Dacă insistă, vom fi obligaţi să-l oprim…

— Exact.

— Poate că va obosi după un timp şi va renunţa.

— Asta sper şi eu. Dar am crezut că acel atac îi va micşora entuziasmul pentru această urmărire. Şi am greşit, după cum s-a văzut.

— Unde e acum?

— În Egipt, din câte ştiu eu.

— Nu ştim unde vor lovi din nou, nu-i aşa?

— Nu.

— Am senzaţia că istoria a încremenit şi noi toţi ne aflăm într-o balanţă. Care e schema, Giacomo? De ce aceştia opt?

Cardinalul D'Ambrizzi clătină din cap. Callistus se întoarse şi privi grădinile Vaticanului poleite de razele lunii.

— Ţie ţi-e frică de moarte?

— Am cunoscut cândva o femeie tânără care era pe moarte. Am vorbit despre ceea ce o aştepta. Ea m-a liniştit, Sanctitate, mi-a luat mâna şi mi-a spus că trebuie să o cred că, atunci când vine vremea, îţi dai seama că moartea e ultimul tău prieten adevărat. N-am uitat asta niciodată.

— Femeia aceea era o sfântă! Avea înțelepciune… eu de ce n-am niciun pic?

Papa se ridică încet, cu gândurile deja în altă parte, rătăcind printre amintiri. Cardinalul îşi puse brațul pe umerii omului mai mic, îl conduse la fereastră şi rămaseră acolo, împreună, uitându-se în noapte. Nu era nevoie să vorbească. Jos, în liniştea grădinii, un preot singuratic se plimba pe alei, pierzându-se în umbră şi apărând din nou, ca o fantomă, ca un ucigaş…

Întors în patul lui, Callistus se frământă nelinişţit, cu mintea tulburată, întorcându-se în trecutul care-l atrăgea ca un magnet prea puternic pentru forța sa de a se împotrivi, aflată în continuă descreştere. Parisul, întotdeauna Parisul, nu-i mai putea rezista. Timp de mulți ani, ținuse aceste amintiri departe, în larg, refuzând să recunoască faptul că totul se întâmplase cu adevărat. Pur şi simplu, ştersese trecutul cu buretele, dar acum i se terminaseră resursele, situația îi scăpa de sub control şi, asemenea cernelii simpatice, acele zile şi povestea lor începeau să reapară. Se întrebă dacă ceilalți uitaseră. Oare D'Ambrizzi uitase? Şi bătrânul episcop Torricelli, oare şi pe el amintirile înăbuşite se întorseseră să-l hărțuiască pe patul de moarte? Şi bărbatul aspru, auster, de la Roma, care bătuse la uşa lui la Paris, bărbatul în ai cărui ochi se citeau durerea şi pedeapsa… Indelicato, inchizitorul, îşi amintea şi el totul acum, când se

afla la un pas de tronul lui Petru?

Se suci şi se învârti, încercând să alunge amintirile, dar neizbutind să se împotrivească impulsului de a se întoarce în acel cimitir într-o noapte de iarnă, când tremura lipit de gardul negru de fier. Erau trei, fratele Leo, preotul înalt, blond şi Sal di Mona şi, în timp ce ei priveau, în micul cimitir se comitea o crimă, printre pietrele de mormânt vechi, răsturnate. Îşi ținuseră respirația, încercând să nu clănțăne din dinți, şi văzuseră un preot omorându-l pe altul care îi trădase, omorându-l cu mâinile goale, lovindu-l ca pe un sac de box, auziseră oasele trosnind.

Şi monseniorul Sandanato avea o noapte agitată.

Discuția de la masă cu sora Elizabeth îl supărase, deşi încercase să-şi ascundă sentimentele. Ce credea ea că face? Cine îi spusese – cine îi dăduse permisiunea – să continue munca sorei Valentine? O muncă din cauza căreia sora Valentine murise. Ce credea ea că putea să facă cu rezultatele cercetărilor ei? Descoperise cele opt victime a căror legătură Biserica încercase să o ascundă de ochii publicului. Scosese la lumină vechea poveste cu *assassini* – cui îi mai păsa de asta într-o vreme în care scandalurile de la Banca Vaticanului şi intrigile din sânul Bisericii se țineau lanț? Adunase doi cu doi, făcuse legătura între cele opt victime şi *assassini.* Şi ce dacă? Judecând

după felul în care se desfăşurau lucrurile, ea cerea să fie omorâtă, iar el dorea cu disperare să nu se întâmple aşa ceva. Biserica nu-şi putea permite să o piardă pe sora Elizabeth. În afară de asta, mai erau sentimentele lui pentru ea, sentimente care îl supărau din ce în ce mai tare.

Apoi urma problema cu Ben Driskill.

Înainte de a pleca din biroul său de la Vatican, pentru cina din apartamentul cardinalului, primise un telefon de la părintele Dunn, din New York. Dunn voia să ştie dacă ei auziseră despre călătoriile lui Driskill.

— Nu, spusese Sandanato, pierzându-şi răbdarea, şi nu-mi place să-mi pierd timpul gândindu-mă la el. Avem destule probleme şi fără să ne batem capul cu Ben Driskill, care s-a dus în Egipt ca să-i zgândăre pe oamenii care ar fi putut s-o omoare pe sora lui. Probabil că vrea să moară! mai are şi o gaură în spate, de numai două săptămâni – părinte, omul ăsta e nebun? Nu-şi dă seama că asta e treaba Bisericii? De ce nu lasă Biserica să se ocupe?

— Vreți să spuneți, aşa cum se ocupă acum? în locul dumneavoastră, n-aş vorbi despre asta tocmai acum. Dunn chicotea, iritându-l şi mai tare pe Sandanato. Şi vă spun că treburile obişnuite ale Bisericii nu-l impresionează prea mult pe Ben Driskill. E bogat, face tot ce-i place, îşi găseşte singur drumul, toți membrii familiei Driskill au fost şi sunt aşa. Şi să ştiți că nu e chiar nesăbuit,

dar nu-şi găseşte liniştea. M-am mai interesat şi eu despre prietenul nostru Driskill şi i-am alcătuit un portret – ştiți ce cred eu? Cred că s-ar putea să omoare şi el pe cineva. Dacă vă faceți griji pentru Driskill, eu vă sfătuiesc să vă gândiți mai bine la ceilalți.

— Vreți să spuneți că ne-a ieşit de sub control şi că nu putem să facem nimic?

— Ați prins esențialul, monseniore.

— Mă tem, chiar dacă dumneavoastră nu credeți, spuse Sandanato cu răceală, că va reuşi până la urmă să fie omorât.

— Şi eu mă tem pentru el, la fel ca dumneavoastră. De-asta v-am sunat, ca să aflu dacă ați auzit ceva de la el sau despre el…

— Cum v-am spus, răspunsul e nu. Şi dumneavoastră îmi spuneți că nu poate fi oprit?

— Eu nu pot să-l opresc.

Dunn chicoti cu o voce uscată.

— Ce propuneți să facem, părinte?

— Ce-ați zice să ne punem rugăciunile la încercare, prietene?

Singur în apartamentul său, aflat la mai puțin de zece minute de poarta Sfânta Ana, Sandanato se aşează la un birou mic, şubred, lângă fereastra care dădea într-o străduță liniştită. Îşi turnă trei degete de Glenfiddich într-un borcan de dulceață, îl învârti şi privi băutura spălând interiorul acestuia. Participase cândva la un seminar în

Glasgow şi atunci făcuse cunoştință cu whiskyul sec. Italienii nu erau mari băutori de scotch, dar un monsenior de la Vatican putea să încerce aproape orice. Glenfiddich era unul dintre puținele lucruri pe care şi le permitea. Prima înghițitură îi încălzi gâtul şi stomacul, iar el închise ochii, masându-şi uşor articulațiile degetelor. Lucrurile o luaseră pe un făgaş greşit, iar singura reacție rațională părea a fi băutura. Asculta o înregistrare celebră a lui *Rigolleto.* Callas, di Stefano şi Gobbi. Callas se avânta în „Cară nome", şi el aşteptă, minunându-se de vocea pe care ea o ridica până la cele mai înalte, încântătoare note.

Ducea o luptă permanentă împotriva oştirilor tristeții pe care le cunoştea de-o viață. Acum pierdea. Oriunde se întorcea, întunericul părea să-l cheme. Ceea ce vedea că se întâmpla cu Biserica îi ardea stomacul, ca un instrument de tortură. Umbrele se strângeau din ce în ce mai aproape şi aveau să-i înghită dacă Biserica nu putea fi cumva salvată la timp. Văzuse teama din ochii papei, confuzia, neputința de a ține frâul în mână. În curând altcineva avea să devină papă…

Sandanato deschise ochii şi văzu o prostituată din cartier agățând un bărbat pe stradă. Ea izbucni într-un râs răguşit, ca un pahar ce se sparge sau ca o pisică în călduri, îl luă pe bărbat de braț şi îl conduse către cearşafurile pătate, cu mirosurile de transpirație, spermă uscată şi parfum ieftin cu iz de gunoi. Îşi aminti de târfa la

care fusese o dată şi luă o înghiţitură de scotch ca să ardă amintirea.

Mai turnă scotch în borcanul cu buza groasă şi se holbă la imaginea lui oglindită în sticlă. Era nebărbierit. Gura îi mirosea ca o toaletă şi se simţea de parcă nimic din ce mâncase la cină n-ar fi fost digerat cum trebuie. „Unde era Driskill şi ce făcea?” Împinse scaunul înapoi la perete şi se ridică pentru a se plimba prin camera îngustă. Singurătatea era copleşitoare. Ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea la Vatican. Acolo era adevăratul lui cămin. Adevărata lui viaţă se desfăşura acolo, în sânul Bisericii.

Ştia unde îl purtau gândurile, dar rezistenţa lui era slabă, fără valoare. În disperarea şi singurătatea lui, se gândi la sora Elizabeth.

Nu era sigur de ce, şi, oricum, nu prea conta.

Dar era convins că nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea. În aspectul ei atrăgător se puteau citi inteligenţa, prospeţimea şi puterea. Atrăgea atenţia nu numai ca fiinţă umană, ci şi ca reprezentant al Bisericii şi ca orice altceva. El stătea singur, dorindu-şi să fie cu ea, într-o altă cameră ai cărei pereţi să nu emane durere, singurătate, frustrare, rămăşiţe din delirul unui om nebun.

Voia s-o audă vorbind, să se contrazică, să-şi ciocnească spiritele ascuţite. Simţea un fenomen foarte rar, o adevărată potrivire a minţilor lor. Ştia că şi ea gândea ca el, că interesul Bisericii e cel

mai important, că şi ea se angajase să o slujească cu toată ființa ei, asemenea lui.

Era sigur că sora Valentine fusese amanta lui Lockhardt. Cardinalul D'Ambrizzi nu-i lăsase nicio umbră de îndoială. Dar sora Elizabeth? Ştia că se purta irațional, dar reuşise să alunece pe panta nebuniei cu gândul la Ben Driskill şi sora Elizabeth. Nu avea nici cea mai mică dovadă: era conştient că totul se născuse în imaginația lui. Dar îi văzuse împreună, îi urmărise… Pentru o clipă se bucurase, când Driskill îi povestise cât de neplăcut se despărțiseră. Gândurile lui se relaxaseră puțin. Apoi începuse să vadă că Driskill era puternic afectat, că cearta îl duruse şi devenise furios. Era reacția unui om care îi păsa, şi îi amintise lui Sandanato de privirile pe care le surprinsese între ei.

Se frământa îngrozitor şi asta era rău. Crescuse în el ca o tumoare. Era posibil să se fi întâmplat ceva între ei? Driskill îi povestise cum se întâlniseră, cât de bine se înțelegeau ea şi Val, cât de mult se iubeau… Era posibil să fi luat ea jurământul atât de uşor, să fi făcut cu Driskill ceea ce făcuse Val cu Lockhardt?

Iisuse, se ura chiar şi pentru acest gând! Era absurd. Val fusese ucisă, Elizabeth plecase la Princeton, iar el îşi imaginase că ea aterizase imediat în patul lui Driskill! Era o nebunie de adolescent, crescută din teama unui om singur care era preot… şi se lăsase cuprins de o pasiune

nebună pentru o călugărița care abia dacă ştia de existența lui! Ce spectacol clasic, comportamentul unui neghiob – mai văzuse aşa ceva la preoți pe care îi disprețuia fără drept de apel.

Ea ar putea să-l liniştească. Ar fi atât de simplu. Dar el n-ar putea s-o întrebe niciodată. Dorea cu toată ființa lui să o vadă, să afle de la ea că era credincioasă tuturor lucrurilor care dădeau vieții ei – vieții lui – un sens. Voia să aibă încredere în ea, să i se alăture. Avea nevoie de ajutorul ei pentru a ieşi din prăpastia întunecată a singurătății.

Dar oare merita?

Întrebarea era îngrozitoare, dar nu putea s-o alunge.

În cele din urma, când borcanul i se goli, nu se mai putu stăpâni.

Ridică receptorul, formă numărul ei, aşteptă, iar telefonul sună, sună, sună…

Părintele Artie Dunn stătea la fereastra biroului, uitându-se în jos la acoperişul clădirii Carnegie Hall, la Strada Cincizeci şi şapte şi la Central Park South, dormitând sub ceața cenuşie a dimineții. Copacii din parc erau goi de frunze, iar lacurile păreau înghețate, străbătute din când în când de rațe maronii care se ridicau în zbor sau se lăsau pe apă, plutind înspre trestii. Nu reuşise să doarmă decât trei ore şi căscă din răsputeri. Masa de lucru şi măsuța pentru cafea erau pline de

hârtii acoperite cu mâzgăliturile lui. Subiectul „afacerii Driskill”. Familia asta era peste tot. Peste tot! Ce neam extraordinar!

Întreaga *afacere* era extraordinară, uluitoare: depăşea cu mult tot ce scrisese el până acum. Oricum, el n-ar fi putut să o scoată la capăt. De exemplu, povestea gotică absurdă pe care i-o spusese sora Mary Angelina, această călugăriță bătrână cu ochi mari, ascunsă bine într-o mănăstire, ultima stație pentru ea. Îşi depănase liniştită povestea – mai mult sau mai puțin liniştită, oricum – pe care o ținuse în ea timp de aproape jumătate de secol. După ce o ascultase, el îi mulțumise, şi ce altceva ar fi putut să-i mai spună? Nu era chiar o poveste obişnuită de familie, după care să poți face conversație. În primul rând, el nu ştia dacă să o creadă sau nu. Părea perfect sănătoasă, dar nu se ştie niciodată. Nu cunoscuse prea mulți oameni în întregime sănătoşi la cap, care să păstreze un asemenea secret un timp atât de îndelungat şi apoi, la sfârşit, să-l arunce asemenea unei prăzi de război. Nu ştiuse ce să creadă, aşa că îi mulțumise şi apoi se oprise în Princeton, ca să mănânce un burger la Nassau Inn, locul unde începuse totul, în acea noapte mizerabilă în urmă cu aproape o lună. Se hotărî să caute o confirmare a poveştii ei. Ceea ce avea să fie destul de greu, din moment ce Mary Driskill era moartă de mult, părintele Governeau era mort şi mai de mult, iar el nu se putea închipui

gudurându-se prin camera de spital a lui Hugh Driskill şi iscodindu-l despre sora Mary Angelina.

Deci, de unde ar putea să scoată un al doilea punct de vedere? Trebuia să existe o cale.

Când se întorsese la New York, era întuneric şi frig, iar el se aşezase la masa de lucru şi încercase să-i găsească un loc morții părintelui Governeau în schema pe care o construia. Era o încurcătură îngrozitoare pe care trebuia să o descurce, dar nu ştia de unde să înceapă. Tânjea după ordinea şi logica romanelor sale.

Apoi se prăbuşise în pat şi dormise adânc, fără vise, trezindu-se după trei ore, la şapte, când televizorul porni la emisiunea *Astăzi.* Corespondentul NBC la Roma transmitea două din ştirile de la Vatican: scandalul permanent de la bancă, al cărui rezultat consta într-un şir de sinucideri şi, aproape ca un mesaj întârziat, zvonul că starea sănătății papei Callistus al IV-lea se înrăutățise din moment ce aparițiile sale în public, care se răriseră simțitor în timpul verii, încetaseră cu totul în ultima lună. Explicația oficială – o infecție respiratorie rebelă – se bucurase de un comentariu usturător din partea corespondentului NBC. Dunn mormăi somnoros, dar nu se putu abține să nu zâmbească. Îi făcea plăcere gândul că ierarhia Bisericii Romane va trebui să calce cu grijă pe un teren minat, începând să cunoască realitatea. Era surprinzător că reuşiseră să păstreze capacul pus atât de mult

timp.

După ce îşi bău cafeaua, se întoarse la problemele lui, răsucindu-le pe toate părțile cu celulele creierului reîmprospătate. Şi descoperi cel puțin un răspuns. Avea nevoie de cineva care să confirme povestea sorei Mary Angelina. Găsi şi numele acestuia.

Drew Summerhays. Dacă el nu ştia adevărul, atunci nimeni nu avea să-l ştie vreodată. El era mentorul, sfătuitorul, prietenul lui Hugh Driskill.

Dunn formă numărul firmei Bascomb, Lufkin şi Summerhays şi vorbi cu secretara marelui om. Nu, nu avea să fie astăzi la birou, dar mâine la ora două ar fi perfect. Dunn acceptă.

În timp ce dădea telefonul, îşi dădu seama că fusese atât de preocupat în seara dinainte, încât uitase cu desăvârşire de mesajele de pe robot. Singurul care prezenta interes pentru el în dimineața aceea era cel trimis de Piersică O'Neale din New Pru, cu două seri în urmă. După acesta, el revenise de două ori, în ziua în care Dunn vizitase mănăstirea de lângă Trenton. După cel de-al treilea telefon, Piersică renunțase exasperat, aşa că Dunn nu mai pierdu timpul sunând la casa parohiala Sfânta Maria.

Piersică se duse la The Ginger Man, un restaurant situat în intersecția aglomerată din Lincoln Center, pentru a lua masa de prânz. Părintele Dunn stătea la o masă în cafeneaua îmbrăcată în sticla, sorbind dintr-un pahar de

martini sec, când Piersică intră ud de ploaia rece care începuse să cadă deasupra Hudsonului. Ploaia lovea în ferestre ca o nevastă care se săturase de ticălosul ei de bărbat. Stropii săreau pe trotuar, formând bălțoace. Piersică intră cu nasul roşu, scuturându-şi pelerina.

— Tinere Piersică, spuse Dunn, lăsându-se pe spate, ai un fel de simț al urgenței foarte ciudat.

— Ha! De data asta, cred că mă subestimezi. Ar trebui să-ți asculți mesajele mai des. Credeam ca înnebunesc. Comandă un Rob Roy şi deschise servieta neagră, udată de ploaie, în poală. Chipul lui nu mai era atât de copilăresc. Era răcit şi, pentru prima oară de când îl cunoştea Dunn, îşi arăta fiecare zi din vârsta pe care o avea. Artie, spuse el, aşează-te bine pe scaun. Cred că avem ceva aici, dar al naibii să fiu dacă ştiu ce. Dacă tot încerci atât de statornic să dai impresia că eşti cu adevărat înțelept, iată şansa s-o dovedeşti. Uită-te la asta.

Întinse plicul cu rămăşițele benzii adezive, peste masă, părintelui Dunn, care îl deschise cu atenție şi extrase foile scrise de mână.

„Faptele din afacerea Simon Verginius."

— De nimeni altcineva decât de unul Giacomo D'Ambrizzi. Piersică O'Neale zâmbi. Prin aceasta declar oficial că de acum încolo asta e problema ta.

Deja arăta mai bine.

Unsprezece ore mai târziu, începea repriza a

patra a partidei de fotbal american dintre New York Giants şi Philadelphia Eagles, desfăşurată pe un teren ud, plin cu noroi pe jumătate îngheţat. Piersică se prăbuşise istovit în faţa televizorului din biroul părintelui Dunn. Poate, meditã el, că iadul este o partidă nesfârşită de fotbal, jucată într-un noroi unde nu mai ştii care echipă este care, nimeni nu ştie scorul şi, oricum, nimănui nu-i pasă. Aruncă o privire plină de ură resturilor de pizza şi paharelor goale de Cola dietetică. Dunn îşi ridică privirea din manuscris şi îi zâmbi larg. Mângâie foile.

— Din asta ar ieşi un film grozav.

— Sigur, sigur. Dar tu ce crezi despre el? L-ai citit suficient de mult ca să-l înveţi pe dinafară…

— Asta am şi făcut, într-un fel. Mâine dimineaţă te rog să pui obiectul acesta în mica ta servietă neagră, să-l duci înapoi la New Pru şi să-l pui exact unde l-ai găsit. Dacă se duce zvonul despre lucrurile astea – mai bine muşcă-ţi limba, băiete. Îşi ridică degetul la frunte. Am aici tot ce-mi trebuie.

— Deci, cine a fost acest Simon Verginius? Şi Arhiducele? Toate aceste nume de cod? Cine au fost?

— Nu ştiu, şi ăsta-i adevărul. Dar, într-un fel sau altul, am de gând să aflu. D'Ambrizzi a fost, mai mult ca sigur, foarte apropiat de acest Simon şi de ceilalţi.

Îşi rezervă un bilet de avion pentru seara

următoare, la clasa întâi, în direcția Paris.

Trebuia să găsească un anumit om.

Erich Kessler.

Sora Elizabeth lucra până târziu, deşi munca de la revistă n-avea nicio legătură cu ceea ce o preocupa. Ştirile despre boala papei, care fuseseră cunoscute în secret de presa din Roma, începuseră să se scurgă în afară, mai întâi în ziarele din Roma şi apoi la televiziune. Asta nu putea să însemne altceva decât că boala – sau bolile – nu răspundea la tratament. Era destul de rău faptul că cineva din interior dăduse semnalul: acum era timpul să înceapă să pregătească lumea pentru moartea lui Callistus al IV-lea, oricând s-ar ivi aceasta.

Îşi studia încă o dată însemnările despre D'Ambrizzi şi Indelicato, încercând să identifice calul negru care avea să li se alăture în cursă, când sora Bernadine năvăli înăuntru, închise uşa şi îşi înlătură masca liniştită de pe chip. Se aruncă pe canapea şi suspină adânc. Tocmai încheiase o confruntare serioasă cu tipograful şi era epuizată de certurile nesfârşite.

— Am adunat următoarea fasciculă din biografiile pe care mi le-ai cerut.

Se aplecă şi împinse dosarul pe masă către Elizabeth. Aceasta îl deschise şi răsfoi printre hârtii.

— Ceva de interes deosebit?

Ochii ei iscodiră prin materiale, căutând ceva, dar fără să ştie ce.

— Toți au cam aceeaşi vârstă…

— Ştiam asta.

— Toți sunt catolici.

— Şi asta ştiam, soră.

— Toți au fost omorâți…

— Haide, soră! Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Şi, spuse sora Bernadine, zâmbind, toți erau la Paris în timpul războiului.

Elizabeth deschise larg ochii, ca un personaj din desene animate, şi clipi de câteva ori către colega ei.

— Ah… asta e ceva ce nu ştiam, soră. Ai aflat ceva despre Kessler?

Sora Bernadine clătină din cap.

— Omul ăsta e un mister.

Fratele Jean-Pierre venise în satul aflat nu departe de punctul de frontieră cu Spania de la Hendaye în vara anului 1945. Fuseseră zile tulburi pentru Franța atunci, şi în oraşe, şi la țară, iar el profitase de confuzia provocată de începerea erei postbelice pentru a părăsi Parisul şi tot ce se întâmplase acolo. Străbătuse pe jos drumul până pe coasta Bretaniei, apoi îşi croise drum de-a lungul acelei margini stâncoase a Franței, până ajunsese într-un loc liniştit, unde rămăsese până acum. Având în vedere ce rezultate dezastruoase ar fi putut avea pentru el acest război extrem de

încordat, se considera norocos. Îşi găsise un rost ca ajutor al preotului dintr-o biserică veche de țară. Când îl strigau după titlul lui, clopotar, se îmbujora. El avea grijă de clopot, îl lustruia şi îl repara, îndeplinind toate muncile care îl făceau indispensabil. Timp de aproape patruzeci de ani trecuse neobservat, ceea ce nu era uşor, având în vedere aspectul lui neobişnuit.

Când plecase din Paris, ei îl căutaseră, conduşi de preotul care venise de la Roma pentru a conduce ancheta. Simon îi spusese că fuseseră trădați şi că trebuia să se dea la fund. Jean-Pierre simțise că lumea lui se năruia. Simon îl calmase, amintindu-i cât de curajos se purtase atunci când fuseseră prinşi de germani şi duşi într-un hambar pentru interogatoriu. Jean-Pierre îl aprobase şi, de când plecase de la Paris, continuase să se deplaseze, teama făcându-l parcă invizibil. El nu era decât un rănit, bântuind pe străzile din dos ale Franței.

La două săptămâni după plecarea din Paris, urcă pe coama unui deal stâncos şi văzu un pârâu lin şi un sat destul de mare ca să aibă o biserică. Clopotnița îl atrăgea ca un magnet. Aşteptă ascuns până când se lăsă întunericul, urmărind sătenii care se mişcau de colo-colo, cu treburile lor. După ce luminile se aprinseră în căsuțe, iar biserica rămase pustie, el mai aşteptă puțin, până când se ridică luna, ascunzându-şi din când în când chipul în spatele norilor. În cele din urmă,

traversă pârâul, ocoli casele aflate la periferie şi se apropie de biserică prin spate. Uşa era închisă cu zăvorul. Cu mâinile goale, desfăcu balamalele, lăsând încuietoarea neatinsă.

Înăuntru auzi pe cineva sforăind. Preotul, un om în vârstă, înalt şi gras, cu capul acoperit de păr des, cenuşiu, adormise la masa din bucătărie. El trecu pe lângă bucătăria micuță şi căută, prin coridor, uşa de care avea nevoie. Era uşor de găsit. Dulapul, aproape gol. Da, haina preoțească…

Cinci minute mai târziu, cu pachetul sub braț, traversă pârâul înapoi şi se pierdu în noapte.

Acum, după aproape patruzeci de ani, încă mai visa la zilele, bune şi rele, petrecute la Paris. Îşi amintea cum se sfârşise totul – fratele Christos fusese omorât, ei fuseseră trădați, iar Simon îi spusese să plece pentru a se salva. Îşi amintea şi visa, visa la ziua în care avea să fie chemat pentru a sluji din nou. Dar chemarea nu mai venise, anii trecuseră, iar el muncise pentru bisericuța din acel sătuc, şi nici asta nu fusese rău. Simon spusese că totul se terminase şi avusese dreptate.

Câteodată visa la săptămânile pe care le petrecuse cu Simon, ascunzându-se într-o pivniță, cu mirosul rece al prafului de cărbune ce plutea prin aer, în acea ultimă iarnă.

Simon îl salvase, Simon îl îngrijise în timp ce ochiul i se vindeca…

Fusese numai vina lui. Nu fusese atent. Îl

prinseseră cu călugărița care era curierul Rezistenței. El îi ținuse departe cu revolverul până când ea fugise pe şosea, cu bicicleta, apoi îl înconjuraseră şi îl duseseră împreună cu Simon în hambar. În acel hambar, germanii se puseseră pe treabă cu el. Cu amândoi. Îl biciuiseră pe Simon până când acesta se prăbuşise, cu carnea de pe spate ruptă până la os, apoi îşi îndreptaseră atenția asupra lui Jean-Pierre.

Munciseră la el timp de două zile, legat fedeleş ca o halcă de carne şi atârnat într-un cui, până când ei consideraseră că era gata cu el… da, când anchetatorul de la Gestapo încălzise cuțitul în flacără, ei îl ținuseră nemişcat, iar el îi tăiase ochiul bucățele, da, atunci ei consideraseră că era gata, îl înjunghiaseră şi îl lăsaseră în fânul năclăit de sânge, alături de Simon care era mai mult mort decât viu…

Dar Jean-Pierre se ridicase, luase furca de lângă perete şi, când ei se întorseseră, îi măcelărise, mai întâi pe caporal, apoi pe omul de la Gestapo, îi lovise fără oprire, auzind cum li se rupeau coastele şi oasele spatelui, apoi îl trezise şi pe Simon şi se târâseră împreună afară, ajunseseră la mica biserică unde se întâlniseră pentru a primi ordine şi acolo se ascunseseră sub podeaua falsă a pivniței de cărbuni…

Câteodată mai visa la acele zile.

Patruzeci de ani mai târziu. Lustruia băncile de

lemn din biserică, atunci când auzi uşa scârțâind şi lumina de afară inundă podeaua scorojită de lemn. Se ridică, se întoarse şi văzu silueta unui om stând în calea luminii.

— Jean-Pierre…

Făcu un pas înainte şi îşi puse mâna streaşină deasupra singurului său ochi.

Apoi îl văzu pe bărbatul înalt, cu părul acum argintiu, cu ochii limpezi şi decolorați în spatele lentilelor rotunde. Buzele i se deschiseră încet într-un zâmbet.

— August…

Clopotarul se duse la el şi îl cuprinse în brațe, recucerindu-şi din nou trecutul, propriul lui trecut.

— Jean-Pierre, Simon are nevoie de ajutorul tău.

Partea a treia

1
Driskill

Eram mult prea obosit ca să-mi mai pese în ce fel de avion mă urcasem, din moment ce se îndrepta spre Paris, iar eu eram în el. Revenirea în lumea reală, după ceea ce găsisem în deşert, era mai mult decât o simplă schimbare de climă. Lamele din capul meu, mânuite parcă de un bucătar extrem de crud, îşi tociseră tăişurile, zdrobindu-mi creierul într-un mod diferit. Desigur, mai avusesem de-a face cu creieri zdrobiți.

Era ca şi cum ai încerca, la nesfârşit, să înscrii de la linia de un iard şi ratezi de fiecare dată. În cele din urmă, eşti epuizat şi încerci senzația că n-o să mai ai niciodată şansa, că n-o să reuşeşti să mai adaugi niciun punct pe tabelă. O văzusem pe Gabrielle LeBecq în fugă, îi povestisem ceea ce, aparent, se întâmplase cu tatăl ei, şi ea anunțase autoritățile. Ştia că trebuia să plec şi m-a înțeles. Mi-a părut rău că am lăsat-o aşa, dar nu aveam ce face. Ea m-a asigurat că acum avea galeria de condus şi prieteni care s-o ajute să depăşească situația. Nu era genul de om care să aibă nevoie de trei zile de explicații.

Am încercat să iau legătura cu Klaus Richter, dar mi s-a spus că plecase pentru nişte afaceri în

Europa. Programul lui încărcat nu-i permitea să primească un telefon de la mine, dar, dacă doream să-i las un mesaj, el suna aproape în fiecare zi. Singurul mesaj pe care voiam să i-l transmit lui Richter nu putea ajunge la urechile unei secretare. La naiba, nici măcar nu eram sigur ce mesaj aveam pentru el… altul decât întrebarea de ce mă minţise şi ce legături avusese cu acţiunile lipsite de scrupule ale Bisericii în urmă cu patruzeci de ani – şi, fără îndoială, că aş fi primit răspunsul pe care îl merita această întrebare mult prea directă şi usturătoare. Nu trebuia să uit că eram avocat. Nu pune niciodată o întrebare dacă nu cunoşti deja răspunsul. Lecţia numărul unu.

În prima oră de zbor am dormit ca un mort, apoi m-am trezit cu dorinţa de a-mi organiza gândurile, simţindu-mă ca un intelectual ratat, pentru că lăsasem dezordinea să domnească în toate. Dar erau atâtea de ţinut minte şi mi se întâmplaseră atât de multe lucruri pentru care nimic din existenţa mea nu mă pregătise. Singurul lucru pe care îl învăţasem în viaţa mea de avocat era să mâzgălesc mii de însemnări în dosare legale. Un avocat ştia că nu putea să ţină minte totul şi toate acestea se dovediseră mai complicate decât orice zburase prin uşă şi aterizase vreodată pe biroul meu. Aşa că mi-am scos caietul şi m-am pus pe treaba. Până când ajungeam la Paris, trebuia să mă lămuresc ce naiba făceam.

Sora mea mersese de la Paris la Alexandria ca

să-l găsească pe Klaus Richter… şi, poate, pe Etienne LeBecq. Nu eram sigur de asta: când ea îl descoperise pe LeBecq, totul se terminase. Dar era evident că găsise referințe despre Richter în hârtiile episcopului Torricelli, la Paris. Richter – puteam să-l văd, aşezat în spatele biroului, cu clepsidra lui plină de nisip din deşertul de vest, ca să nu-i uite niciodată pe cei căzuți; îmi spusese că îl cunoscuse pe Torricelli, că el fusese un fel de legătură între Biserică şi armata de ocupație, dirijând treburile cotidiene şi încercând să țină Biserica departe de celulele Rezistenței. Îmi spusese că nu-l cunoscuse pe D'Ambrizzi, dar fotografia dovedea că mințise. Şi, cum era firesc, neglijase să-mi spună că participase la traficul de artă dintre nazişti şi Biserică, schimbul reciproc profitabil care se transformase într-un şantaj reciproc: supraviețuitorii nazişti îşi finanțau activitățile obişnuite vânzând opere de artă Bisericii Romane… până aici părea simplu. Improbabil, da, dar simplu. Poate că acum degenerase în şantaj pur, mai puțin formalitățile vânzării obiectelor de artă, dar asta era *prea* simplu. Nu, tainele de acum patruzeci de ani nu erau de ajuns: ceva se întâmpla acum. Poate era vorba despre apropiata alegere a succesorului lui Callistus. Poate că, după patruzeci de ani, acțiunea se desfăşura în continuare. Foarte bine, domnule avocat învățat. Dar cum?

Apoi urmau frații LeBecq. Aveam un LeBecq

mort, strangulat, zdrobit, cu spatele rupt, într-un cimitir din Paris, în timpul războiului. Apoi, pentru scurt timp, aveam un LeBecq viu, vorbind despre un oarecare Simon de care se temea că mă trimisese pe mine – *pe mine* – de la Roma ca să-l ucid… „să ne ucizi pe toți”. Ei bine, toate astea erau un mister pentru mine. Care Simon? Cine erau „toți”? Richter şi Etienne LeBecq? Eram pierdut în ceață. Ce-mi spusese LeBecq? Că neştiința era singura mea protecție. Îmi spusese că ar trebui să mă ascund în propria mea neştiință şi astfel aş putea să scap cu viață…

Apoi Simon apărea din nou în lista de nume sau de nume codificate. Gabrielle şi cu mine o găsisem în jurnalul tatălui ei. Simon, Gregory, Paul, Christos. Arhiducele!

Aveam să aflu vreodată cine erau? Şi de ce era acel semn enigmatic, iritant, de exclamare? Ce-mi spunea despre Arhiduce? Erau oare numele de cod ale bărbaților din fotografie? Plus încă unul?

Când ajungeam la fotografie…

Episcopul Torricelli în haine de stradă, Klaus Richter în uniforma sa de la Wehrmacht, cu gulerul desfăcut, D’Ambrizzi, părintele Guy LeBecq. Şi cel care a făcut poza. Ce naiba făceau? Avea legătură cu preocuparea lui Richter pentru operațiunile Rezistenței în interiorul Bisericii? Sigur că era sarcina lui Torricelli să-i împiedice pe germani să creadă că Biserica adăpostea luptători din Rezistență. Poate că asta era. Sau avea

legătură cu împărțirea capturii de obiecte de artă? Tatăl şi fratele lui LeBecq erau implicați, poate că era şi preotul. Dar ce căuta D'Ambrizzi împreună cu aceste personaje? Cine l-a omorât pe părintele LeBecq în cimitir şi de ce?

Simțeam că înnebunesc.

Mai erau şi rezultatele vizitei la mănăstire.

Un om murise. Din cauza mea. Nu mai puteam să fac nimic, nu mai era nicio scăpare.

Dar găsisem un nume pentru preotul cu păr argintiu şi cu pumnal. *August*.

Aflasem că primea ordine de la Roma.

Era ceva să bănuieşti şi cu totul altceva să auzi faptele spuse cu voce tare. Îmi dădea fiori.

August. Trimis de Roma. Ca să ucidă.

Cine era el?

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cine îl trimitea?

După câteva ceasuri m-am trezit dintr-un somn extrem de agitat, scăldat în sudoare, cu ochii arzând, gâtul uscat şi fața unsuroasă din cauza mizeriei reciclate pe care o întâlneşti de obicei într-un avion. Supraîncălzită, reciclată, transpirată, obținută prin deshidratare, semăna prea mult cu mâncarea şi băutura sub orice critică pe care, oricum, nu le doreai, dar ajuta timpul să se târască în continuare. Rezultatul acelei nopți au fost coşmarurile, în special unul mai vechi pe care încercasem toată viața să-l interpretez, doar că

acum avea un element nou care îl făcea şi mai cumplit, un chip din amintire – al doilea chip din amintire – Etienne LeBecq. În visul meu el era tot proptit de elicea micului său avion, iar gândacii i se târau din gaura de glonț din frunte şi din gura deschisă. Era plin cu gaze, pe punctul de a exploda, ca un balon umflat prea tare, dar nu asta mă deranja. Era capul său înclinat, cu părul ridicat, şi faptul că se holba la mine cu ochii injectați, deşi era totuşi mort. Problema era că el, în visul meu, semăna sau îmi aducea foarte limpede în minte vechiul meu vis care se repeta.

Semăna cu mama mea.

Era o noapte dintre acelea în care crezi că lucrurile nu pot merge mai prost şi, de fapt, reuşesc să meargă mult mai prost: o călătorie obositoare cu avionul, creierul meu măcinat până la risipire de întrebări şi îndoieli, coşmaruri căpătând noi dimensiuni ale groazei, şi un pistol în bagajul meu pentru a echilibra balanța. O lume nouă în care trăieşte o singură ființă!

Când mama a căzut peste balustrada scării interioare a casei noastre din Park Avenue, am auzit din camera mea bufnitura corpului. Era o clădire cu trei etaje, un triplex cum se numeşte acum, cu vreo douăzeci de camere, iar balustrada sculptată era prea joasă, toată lumea spunea că prezenta pericol, că într-o zi cineva avea să cadă. Stăteam în camera mea, ascultând un meci de fotbal al echipei New York Giants la radio, ceea ce

însemna, bineînțeles, că era duminică. Tata era plecat undeva, Val era în vizită la o prietenă de şcoală, iar personalul avea o duminică liberă şi eu se pare că eram singur cu mama.

Am auzit zgomotul: niciun țipăt, niciun strigăt, doar un zgomot care s-a dovedit a fi geamul spart şi capul ei lovind parchetul din foaier. Foaier? Era mai mult un fel de hol de la intrare, ca într-un castel din mitologie. Două tablouri uriaşe, din care unul era un Sargent, nişte copăcei în ghivece mari, un covor persan de proveniență necunoscută, două busturi nu foarte *au courant* şi mama, căzând prin spațiu, prin aerul linişti t, printre valuri de praf şi fum de la mii de trabucuri, căzând ca un bolovan, îmbrăcată în una din hainele ei strălucitoare, o rochie de seară, asemenea unei pânze de păianjen, şi un pahar de martini căzând pe lângă ea – ba nu, strâns în mâna ei – ce Dumnezeu, doar n-o să strice ea o băutură foarte bună numai pentru că voia să se sinucidă, atâta timp cât cobora vertiginos pentru a se izbi de parchet.

De fapt, noi n-am recunoscut niciodată că ea murise de mâna ei. A fost un accident din cauza blestematei de balustrade, prea joasă. Din cauza ginului, a vermutului. O întâmplare nefericită şi neaşteptată. Nimeni n-a suflat un cuvânt despre sinucidere. Iisuse, nu! Nu un Driskill. Dar eu ştiam, ştiam…

Ea s-a lovit de parchet, ținând încă în mâna

cristalul delicat de Baccarat, pentru că nu poți să ştii niciodată când vrei să mai iei o înghițitură, o ultimă înghițitură, apoi am venit eu alergând pe hol, sărind treptele, şi am găsit-o cu paharul spart, şi piciorul acestuia ieşind prin mâna ei palidă, fină, ca o țeapă, o mică plecăciune în fața catolicismului şi a simbolurilor sale, crucificată de piciorul paharului ei de martini. Cred că auzisem paharul spărgându-se şi țeasta ei lovindu-se, crăpându-se, zgomotele mecanice acumulate ale morții mamei mele. Când am ajuns, ea stătea întinsă pe un bufet masiv, sculptat în maniera lui Grinling Gibbons. Ulterior, acesta a fost vândut la licitație pentru frumoasa şi rotunda sumă de cincizeci de mii de dolari, banii de buzunar ai unui domn arab. Era incredibil de moartă, de parcă moartea ar avea grade de comparație. Poate că are. Sângele se împrăştiase pe toată podeaua, mâna ei arăta ca un hamburger, iar sângele îi curgea din gură, nas şi din cap. Părul îi era năclăit. Pielea căpătase o nuanță albăstruie. Avea ochii deschişi. Vasele de sânge îi împăienjeniseră albul ochilor, iar ea părea că se uita la mine de pe celălalt mal al fluviului de sânge. Această întreagă grozăvie i se întâmplase – da, literal, i se întâmplase – în câteva secunde. Într-un fel sau altul, avusese destulă tărie, instinct sau orice fusese, ca să atingă podeaua cu viteza de zece mile pe oră, să-şi adune la un loc rămăşițele membrelor – fiind deja moartă, sărmana mama – şi să se aşeze într-o poziție

decentă, ca fiul ei să n-o vadă împrăştiată, cu picioarele în diferite direcţii şi cu rochia ridicată, moartă într-un mod neplăcut.

Mama. Moartă. Şi iată că-mi apărea din nou în vis, mai întâi acea scenă fantomatică dintr-un hol, în Princeton sau Park Avenue – asta era ceea ce încercasem să uit definitiv, de la bun început, ştiind foarte bine că mi-ar fi dezvăluit motivul, mai cumplit decât mi-aş fi putut imagina sau suporta, pentru care se aruncase de la balcon. Mai întâi, acea scenă fantomatică dintr-un hol, în care ea întindea, ca întotdeauna, mâna, încercând să-mi spună ceva, cu chipul învăluit în umbră sau într-un fel de ceaţă pe care n-o întâlneşti decât la Hollywood şi în vise, cu mirosul de colonie şi pudră plutind în jurul nostru, iar eu mă zbăteam să o aud şi nu reuşeam, aşa cum n-am reuşit nimic în toată viaţa mea, ştiam cât de important era pentru amândoi şi, totuşi, nu puteam să aud… apoi, după ani, luni, ea se aruncă peste balustrada balconului, zgomotul, ochii însângeraţi, băltoaca de gin şi vermut şi acelaşi parfum, amestecându-se cu sânge, martini şi moarte…

Ea şi sărmanul Etienne LeBecq, propria mea victimă în această poveste, treceau în visul meu unul în locul celuilalt, nu puteam să-i despart, totul era amestecat şi necruţător.

Dar, pe de altă parte, din unele închisori nu există scăpare, nu există libertate. În acea noapte era adevărat, întotdeauna fusese.

Cei din familia Driskill cunoşteau totul despre închisorile minții.

De fiecare dată stătusem la hotelul George al V-lea, dar acum trecusem printr-o metamorfoză. Ca şi sora mea, începusem să-mi păzesc spatele. Aşa că, odată ajuns la Paris, nu m-am mai oprit în locul obişnuit şi am găsit un mic hotel, uitat de lume, pe malul stâng al Senei, pe Boule Miche. Am urcat pe o scară îngustă, lângă tutungerie, am luat o cameră şi am primit cheia. În dreapta se aflau o încăpere îngustă pentru micul dejun şi un lift şubred cu o cabină mică. Camera mea era lungă, strâmtă şi curată, mirosind a lac pentru mobilă. Era situată pe un colț, cu unul dintre acele mici balcoane franțuzeşti dând înspre Boule Miche şi un altul, la baia spațioasă, triunghiulară, dând într-o stradă unde străluceau becurile roşii ale unui restaurant. Era o seară umedă şi răcoroasă, iar în depărtare se auzeau tunete. La apus cerul părea roz. Maşinile alergau neobosite pe bulevard, de parcă oamenii ar fi devenit arțăgoşi şi nerăbdători, în aşteptarea ploilor de noiembrie. Ştiam că în zori iluzia creată de luminile artificiale ale nopții avea să dispară şi Parisul avea să-şi arate adevăratul chip ud, cenuşiu, cu farmecul vechimii neştirbit.

Cearşafurile erau țepene din cauza apretului, pernele grele de puf, iar eu eram prea obosit ca să gândesc. Am adormit cu cartea lui Wodehouse,

Leave It to Psmith, pe piept. Poate că eram condamnat să rămân pentru totdeauna un neştiutor. O auzeam pe Val râzând din depărtare de fratele ei mare şi rău.

M-am trezit târziu, auzind o bătaie în uşă. Cheia s-a învârtit şi fata care mă primise în hotel a intrat zâmbind, purtând o tavă cu cornuri, brioşe, unt, dulceață, tacâmuri de argint, cafea, lapte, zahăr, tot ce aveam nevoie pentru a supraviețui. Am stat în pat, mestecând şi privind ploaia care bătea în ferestrele înalte, rămase deschise peste noapte. Cerul era de un cenuşiu perfect. Am deschis geamul de la baie şi am simțit briza rece mângâindu-mi spatele în timp ce-mi contemplam fața înfiorătoare, cu barba nerasă, şi ochii care păreau că aveau să rămână pentru totdeauna obosiți, storşi, împăienjeniți. Am stat în fața chiuvetei, încercând să repar dezastrul. Încă tuna, bubuiturile reverberând deasupra ploii care cădea monoton. După ce am făcut un duş cald, mi-am schimbat bandajul de pe rană. Dacă nu cumva imaginația mea doritoare exagera un pic, spatele părea mai bine. Am înghițit câteva calmante, deşi nu erau absolut necesare. Stând în balconul de la baie, am simțit răcoarea aerului umed pe față şi am privit în jos la oamenii îmbrăcați în pelerine care îşi plimbau câinii, îşi ridicau ziarul de dimineață sau stăteau în uşile cafenelelor, fumându-şi țigările omniprezente şi uitându-se la maşinile care treceau fâşâind pe caldarâmul

umed, cu farurile reflectându-se în pelicula de apă. La prânz eram gata de plecare.

Ştiam care era prima mişcare. Ştiam de unde să încep.

Nu-l mai văzusem de zece ani pe Robbie Heywood, căruia toată lumea îi spunea Vicarul, dacă ne luăm după ce zicea tata, dar eu mi-am dat seama că era un fel de ticălos bătrân şi dur care, pur şi simplu, nu voia să plece şi să moară de unul singur. Acum avea, probabil, vreo şaptezeci de ani, dar acest fel de om era nemuritor. Ce fel de om era Vicarul? Ei bine, era un ziarist australian bătrân şi alunecos ca fire care străbătuse toată Europa de la Paris la Roma începând din anii treizeci. O jumătate de secol, spunea el, dar ce înseamnă timpul pentru un porc?

Tatăl meu îl cunoştea de mult timp, din 1935, când tata lucra la Roma pentru Biserică. Ni l-a prezentat pe Vicar la Paris, în aceeaşi excursie în care eu şi Val îl cunoscusem pe Torricelli. Aşa că tata fusese terenul pe care eu şi Robbie Heywood îl avusesem în comun în următoarele mele călătorii la Paris, când îl căutasem ca să-l salut şi să-l invit la o cină foarte scumpă. Robbie Heywood considerase întotdeauna aventurile mele cu iezuiții extraordinar de amuzante. El era, probabil, singura persoană care putea să râdă de toate acestea, fără să mă provoace să-i trag un pumn. Când el credea că era amuzant, vedeam şi eu că era, într-adevăr, amuzant. Presupun că era un fel

de om sofisticat cum numai Biserica putea educa, un catolic care nu se încălzea niciodată prea tare nici pro, nici contra Bisericii. Calm, amuzat de ceea ce el numea „drojdia celei mai pure răutăți". Robbie scrisese foarte mult despre Biserică, fiind ceea ce tata numea un observator al Vaticanului, un braț mai bătrân al acestuia, iar eu începusem să mă gândesc la el în avion, pe drum către Paris. Presupun că ar fi trebuit să-mi vină în minte mai de mult, atunci când aflasem că Val fusese la Paris în timpul cercetărilor ei. N-o auzisem niciodată vorbind despre el, deşi acesta îmi punea mereu întrebări despre ea, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Mă îndoiam că ea îl mai văzuse vreodată după ce îl cunoscusem atunci, când eram copii. În primul rând, pentru că nu era genul de bărbat care să placă unei femei. Şi apoi, ea era elevă, în timp ce Robbie era un bârfitor, un jurnalist imoral, un actor amator dintr-o producție teatrală australiană din *The First Page.* Aşa că abia când mă aflam pe jumătate adormit în cabina uscată, presurizată, Vicarul mi-a năvălit în minte şi acolo a rămas, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva Val îl căutase şi pe el.

Mă gândeam, desigur, că Robbie Heywood ar putea fi o altă legătură cu trecutul.

Fusese la Paris în timpul războiului.

Am sunat la el, dar n-a răspuns nimeni. Era cât pe ce să sun la Tabbycats, dar apoi m-am hotărât să apar acolo neanunțat şi să-l iau prin

surprindere. Mi-ar fi făcut bine o plimbare prin ploaia rece. Nu reuşeam să-mi scot senzațiile deşertului din minte, din ochi şi din oase. Puteți să păstrați deşertul, mie dați-mi un oraş scăldat în ploaie, cu oameni pretutindeni, miros de benzină şi ulei, şi străzi ude.

Apartamentul lui Robbie se afla într-una din clădirile acelea vechi, dărăpănate din piața Contrescarpe, pe unde îşi făcea veacul Rabelais în urmă cu cinci sute de ani. Vicarului îi plăcea această zonă pentru duritatea, vechimea şi istoria ei. Odată îmi arătase locul, strada Mouffetard 53, chiar lângă piață, unde muncitorii găsiseră, în 1939, în casa scării, 3351 de monede de aur de douăzeci şi două de karate. Trezorierul lui Ludovic al XV-lea le ascunsese acolo cu mult timp în urmă. Vicarul tocmai se mutase în apartamentul care dădea spre piață şi rememorase bucuria descoperirii de parcă ar fi fost ieri. Vicarul putea reînvia trecutul: acum eu eram nerăbdător să-i spun una dintre poveştile pe care el le aprecia cel mai mult. Afaceri murdare, şantaj şi crimă, toate în sânul Bisericii Romane.

Am părăsit hotelul, liniştit de peisajul familiar, răsfoind prin diferite amintiri şi întorcându-mă la problema tulburătoare a morții mamei mele, ce o determinase să se arunce de la balcon – dar, cum spuneam, simțeam cum Parisul alunga tensiunea acumulată în mine. Mă gândeam la moartea mamei şi a surorii mele, dar, pentru prima oară

după mult timp, toate acestea nu mă mai înnebuneau. Am traversat bulevardul Saint-Germain prin piața Maubert despre care ştiam – mulțumită tot Vicarului – că avea o istorie urâtă ca loc de execuție publică. În 1546, sub domnia lui Francisc I, îl prinseseră pe filosoful şi tipograful umanist Etienne Dolet şi îl arseseră pe rug ca eretic aici, în piața Maubert. Rugul a fost format din propriile lui cărți. Mulțimea scăldată în *gros rouge,* țipând excitată, a fost, probabil, ultimul lucru pe care l-a auzit Dolet. Robbie Heywood nu trecea niciodată prin piață fără să salute statuia monseniorului Dolet. „Vremurile se schimbă, spunea el, şi Parisul nu te lasă niciodată să uiți asta." În ploaie, piața deschisă, care înlocuise stâlpul de execuții, fremăta de oameni.

Am mers pe strada Monge până când am făcut la dreapta în strada Cardinal Lemoine şi am mers pe aceasta până în piața Contrescarpe. Acolo vântul nu adia deloc, iar frunzele ude stăteau lipite de trotuar asemenea urmelor de pantofi. Silueta maiestuoasă a Pantheonului plutea ca o apariție, o ciudată navă spațiala aterizând sau decolând în ceață şi ploaie. Mi s-a tăiat respirația şi am rămas uitându-mă la ferestrele apartamentului lui Robbie, aflat la etajul al doilea. Aveau obloane şi erau brăzdate de ploaia care picura constant de pe streşini. Contrescarpe arăta întotdeauna ca un decor de film în care se turna vreo scenă dură cu Jean Gabin. În centru se afla un mic spațiu

acoperit de iarbă şi copaci, care păreau părăsiți, uzi, negri şi goi de frunze. *Les clochards,* vagabonzii şi puşlamalele care se învârteau prin aceste locuri de secole, erau tot acolo, un *quorum* cenuşiu, discutând afacerile zilei. Poate că mă aşteptaseră acolo, nemişcați, în toți aceşti ani. Stăteau înghesuiți sub copaci, îmbrăcați în pulovere şi pelerine. Două umbrele sclipeau ca nişte pietre ude, netede, strălucitoare. Câțiva se adăposteau sub un soi de acoperiş făcut din rămăşițele unei lăzi.

Tabbycats, bar şi cafenea, era tot acolo, cu prelata lui joasă, în dungi verzi şi albe, decolorate de vreme. Pânza era vălurită şi în cutele ei se adunau ochiuri de apă. Copertina nu avea să mai trăiască încă o vară. Varul alb de pe ziduri devenise cenuşiu şi, în unele locuri, se umflase şi plesnise. Am traversat piața, *les clochards* uitându-se mirați la acest străin, şi am intrat în taverna bătrână, şubredă pe care Vicarul o folosea ca birou.

Motanul uriaş, leneş, stătea, cu o aroganță zdrobitoare, la capătul barului lustruit, privindu-mă fix, cu coada legănându-se încet asemenea pendulei unui orologiu. Era fie acelaşi motan dintotdeauna, fie o copie perfectă. Părea să nu îmbătrânească niciodată. Claude se afla în spatele tejghelei, stând de vorbă cu un bărbat chelios al cărui cap semăna cu un glonț şi cu un nas borcănat care-i acoperea toată fața, ca al unei

cârtițe. O pereche de ochelari stătea într-un echilibru nesigur călare pe nas. Purta costum negru, cămaşă albă şi cravată neagră. Barmanul era acelaşi Claude, dar mustața şi părul îi albiseră. „E o fundătură, spusese Robbie prima oară când ne-am întâlnit aici, dar e biroul meu, Claude, barmanul, e tot australian, aşa că pot să am încredere în el, nu ca nenorociții ăştia de francezi. Asta e taverna unui tip cinstit, înălțimea voastră, singura tavernă din oraş care merită acest nume."

Claude s-a îndreptat către mine, cu motanul încurcându-i-se printre picioare, până când s-a oprit brusc şi a şuierat:

— Domnule Driskill, a trecut atâta vreme.

— Aproape zece ani, am spus eu. Ai o memorie foarte bună. Dar motanul nu pare să-şi amintească de mine.

— Oh, pe Balzac nu l-ați mai văzut până acum. Nu are decât şase ani. Dar şi el e un ticălos. Singura lui treabă e să ude bananierul de acolo. Era o achiziție nouă. Era înalt, cu o circumferință considerabilă. Balzac are grijă de el în locul meu. Face pipi pe el. De două ori pe zi, îl face să crească foarte repede. De frică.

A suspinat şi a comandat o *bière* alsaciană.

— Vicarul a fost pe aici azi? Am vrut să-i fac o surpriză.

Afară tuna din nou, iar motanul se scărpina pe gât. Claude a aşezat paharul în fața mea.

— O, Doamne, a oftat. Doamne, Doamne, Doamne! S-a uitat la bărbatul cu nas de cârtiță şi a dat din cap. Clive, vino încoace. Acesta e Ben Driskill, l-ai auzit pe Vicar vorbind despre el.

Omul a venit către mine şi mi-a întins mâna. I-am scuturat-o. Şchiopăta şi avea un baston.

— Clive Paternoster, la dispoziția dumneavoastră. Robbie s-a întristat foarte tare când a auzit vestea tristă a morții surorii dumneavoastră. Ce grozăvie, sunt sigur că-l auziți spunând asta. S-a întâlnit cu ea de mai multe ori în această vară, ştiți. Aşa am cunoscut-o şi eu. Da, bătrânul Vicar…

— Unde e? am întrebat. Să nu-mi spuneți că munceşte.

Am zâmbit, dar ei nu mi-au răspuns la fel.

— Ați întârziat cu trei zile, prietene, a spus Clive Paternoster, clipind către mine pe deasupra nasului său enorm. Vicarul a ars în flăcări, chiar ieri. Nu mai e, domnule Driskill. Era destul de tânăr. Exact şaptezeci de ani. Eu am şaizeci şi trei. Şi-a împins ramele negre la loc pe nas. Vicarul e mort, domnule Driskill, secerat.

— Îmi pare rău, am rostit cu o voce în care se citea uimirea. Era un tip de treabă. Mă gândeam: se întâlnise cu Val! Dar de ce?

Despre ce vorbiseră? Avea vreo importanță? El fusese la Paris în vremea aceea… Ce a fost? De ce a murit?

— O, s-a terminat repede, a spus Claude cu

amărăciune, mângâind motanul. Nu s-a chinuit.

A aruncat o privire plină de tristețe înspre Paternoster.

— Asta am vrut să spun şi eu… secerat.

— Nu înțeleg.

— Violența străzii, a rostit moale Clive Paternoster. Cineva a băgat un cuțit în el. S-a uitat la ceasul lui negru. Puteți să veniți la înmormântare. Într-o oră vom pune rămăşițele Vicarului în pământ.

Vicarul a fost înmormântat într-un mic cimitir retras, dintr-un cartier cam înspăimântător, nu departe de un nod de cale ferată. Sicriul era sărăcăcios, preotul nu foarte interesat şi răcit, pe deasupra, mormântul negru şi plin de noroi. Cărarea era maronie şi udă, iarba tăiată prea scurt şi de culoarea pământului. Eram şase în cortegiu, nimeni nu plângea şi nu-şi frângea mâinile de durere. Un şir dublu de copaci mereu verzi se întindea de o parte şi de alta a aleii care ducea la mormânt, simetria perfectă având un aspect foarte parizian. Aşa a ieşit Vicarul din scenă, şi totul s-a desfăşurat în aşa fel, încât să-ți arate că nu merită să mori, ci doar să trăieşti.

La plecare, ieşind pe jos din cimitir, Clive Paternoster şi-a aprins o țigară Gauloise şi şi-a înfundat mâinile în buzunarele pelerinei negre. Avea umerii lăsați şi îți dădea impresia că-şi împinge nasul înainte, ca un om împingând o

alună uriaşă cu nasul, prin tot Parisul. Picăturile de ploaie i se scurgeau de pe borurile pălăriei.

— Eu şi Robbie am fost colegi de cameră în ultimii cinci sau şase ani. Oamenii ne spuneau cuplul ciudat, dar ne înțelegeam foarte bine. Doi pârțari bătrâni apropiindu-se de sfârşit – v-am minţit mai devreme, am şi eu aproape şaptezeci de ani –, doi pârțari bătrâni, amintindu-şi cum era să fii tânăr şi plin de viață. Nu-mi vine să cred că s-a dus. Amândoi am parcurs mai mult decât ni se cuvenea din partea noastră de războaie, crime, scandaluri, alegeri... eu m-am ales cu piciorul beteag de la un trăgător mongol, în timpul altercațiilor dintre coreeni. Dar Biserica a fost cea care se poate spune că ne-a apropiat. A devenit o obsesie. Biserica e un mecanism foarte interesant. Un adăpost perfect pentru ticăloşi, desigur.

— Spuneți-mi cum a murit. Tot ce ştiți.

Şi-a ridicat privirea plină de curiozitate către mine şi apoi a ridicat, din umeri. Nu s-a putut abține să nu spună o poveste bună.

— Cineva l-a înjunghiat la numai cinci minute de casa noastră. L-am găsit în fața uşii, se prăbuşise cu fața în jos, într-una din hainele lui stridente, îngrozitoare, de stofă, ştiți, căzuse cu fața în zăbrelele balustradei, dacă mai ştiți cum arată aşa ceva, şi când eu am intrat, jos, am auzit un zgomot ciudat, ca ticăitul unui ceas, tic-tic-tic făcea încontinuu, dar nu mai auzisem niciodată sunetul ăsta... am rămas în casa scărilor,

cufundată în întuneric, apoi mi s-a părut că simt un miros cunoscut – în Algeria, într-o celulă unde-i torturau pe prizonieri, lucrurile astea se întâmplau foarte des în altercațiile din Algeria – era miros de sânge. Când am mai făcut un pas înainte, ceva mi-a picurat pe pălărie, tic-tic-tic, am simțit, mi-am scos pălăria şi era ceva umed, apoi o picătură enormă mi-a căzut în cap… sânge, bineînțeles, de la etaj picura sânge… când am ajuns sus, bătrânul Robbie era mort sau, mă rog, aproape mort, bolborosea ceva despre câmpii verzi, ca bătrânul Falstaff, ştiți, vorbind despre vară, presupun că acolo era şi el, într-o după-amiază însorită de vară…

Şi-a aprins încă o țigară, de la chiştocul celeilalte, şi am mers mai departe. Mergea foarte repede cu bastonul. Cred că ne aflam undeva în Clichy.

— Ei bine, am urmărit sângele ca un bătrân vânător indian, Robbie fusese înjunghiat în pântece şi în piept, era un miracol că reuşise să urce atât de mult… Vicarul era un om puternic, foarte puternic… aşa că am urmărit dâra de sânge, slavă Domnului că era o zi uscată, n-a fost prea greu. Sângele se oprea la colțul dintre strada Mouffetard şi strada Ortolan, probabil că acolo s-a întâmplat… a fost vreun *clochard* din piață care ştia cine era Robbie, s-a dus după colț şi a băgat un cuțit în el…

— A fost jefuit?

— Nu, asta e ciudat. M-a făcut să cred că a fost vreun psihopat...

— Da, presupun că da.

Nu mai era nimic de spus. Poate că fusese, într-adevăr, omorât de un maniac, poate că nu avea nicio legătură cu problemele mele, şi luna era o roată mare de caşcaval. Poate că depăşisem limita cu suspiciunile mele.

În cele din urmă, am luat un taxi şi ne-am întors în Contrescarpe. Clive Paternoster mi-a arătat locul unde Robbie fusese înjunghiat. Am refăcut drumul pe care l-a urmat şi el, încercând să ajungă acasă, a intrat, a stat în casa scărilor şi apoi a urcat treptele până la etaj unde a sângerat până a murit. Femeia de serviciu frecase covorul pătat şi sângele se curățase în mare parte. Acum rămăsese o dâră şi mai evidentă de pete decolorate pe covorul zdrențuit.

M-a invitat înăuntru şi am văzut locul din care cei doi burlaci bătrâni şi uscați îşi făcuseră cămin printre amintirile a două cariere bogate. Erau multe fragmente şi bucățele din viața lor. O elice de lemn din Bătălia Angliei, vâsle încrucişate de la o regată Henley, o crosă de cricket dintr-o partidă de la Lord, o fotografie cu Vicarul şi Führerul, Vicarul cu papa Pius, Clive Paternoster cu Pius şi Torricelli, de Gaulle la masă, Jean-Paul Belmondo fumând o țigară, Brigitte Bardot pe genunchii lui Paternoster, Ives Montand, Simone Signoret şi Paternoster, Hemingway şi Vicarul ținându-se de

după umeri sub Arcul de Triumf. Două vieți extraordinare care făcuseră cândva parte din istoria acelor vremuri, dar care acum se restrângeau, se izolau, se micşorau. Paris, piața Contrescarpe, Tabbycats, colțul însângerat, petele decolorate de pe covor, micul apartament plin de amintiri care aveau să sfârşească la o vânzare de lucruri vechi pe vreo tarabă într-o stradă lăturalnică…

Les clochards aprinseseră un foc şi se strânseseră în jurul lui, neluând în seamă lapoviță rece a serii. Aveau două tigăi uriaşe de fier, înnegrite de fum, cu nişte cârpe înfăşurate în jurul cozilor, pline cu cârnăciori cu usturoi, ceapă, piper şi bucățele de cartofi. Sticle de vin roşu, ieftin, nişte pâini lunguiețe şi crocante, ăsta era picnicul unor *clochards.* Mirosea încântător, alături de parfumul ploii şi al toamnei târzii care se schimba pe nesimțite în iarnă. În timp ce priveam, unul dintre vagabonzi a udat conținutul celor două tigăi cu vin. S-a auzit un sfârâit şi un norişor de abur s-a ridicat în aer.

Stăteam împreună cu Clive Paternoster la o masă, la fereastră. Balzac contempla bananierul. Eram la cină, *pot au feu.* După ce consumasem un pateu cu castraveciori, iute, piperat şi împănat cu usturoi, plus un foarte bun vin Margaux.

— Nu spun că Vicarul n-a avut păcatele lui, a rostit Paternoster, înmuind o bucățică de pâine în sosul consistent, dar îi simt lipsa. Cunoşteam

amândoi aceleaşi lucruri, puteam să stăm de vorbă. Puteam să depănăm amintiri. Când îmbătrâneşti, nu e chiar aşa de rău să stai cu cineva într-o seară ploioasă şi să povesteşti. Nu era perfect, dar niciun om rău.

— De ce a vrut sora mea să-l vadă?

— Toate prostiile despre Cel de Al Doilea Război Mondial. Voia să ştie despre Torricelli şi…

S-a oprit, cu ochii scăpărând din orbitele încreţite. Avea sprâncenele stufoase, ca un gard viu netăiat de mult.

— Şi? Ce? Nu vă opriţi.

— O interesa absolut totul din acea perioadă. Orice ne puteam aminti. Am fost şi eu acolo, bineînţeles. Torricelli! Ăsta era o frumuseţe! Dumnezeule, era chiar diavolul în persoană, se strecura peste tot. Ştia foarte bine ce înseamnă viaţa şi cum se învârte lumea – era un drac bătrân atoateştiutor. Dar, în fond, aşa şi trebuia să fie, nu? Era prins la mijloc şi nici măcar nu voia să iasă de acolo. De o parte naziştii, de cealaltă parte Biserica – între ciocan şi nicovală! în special după ce D'Ambrizzi a ajuns aici de la Roma. Omul ăsta era ca un pistol. A clătinat din cap, amintindu-şi acele zile. Îl scotea din minţi pe Torricelli.

— Şi ce i-aţi spus surorii mele?

— Ea s-a întâlnit cu Vicarul o dată, când eu n-am putut să merg. A ridicat din umeri. Aşa că nu ştiu – dar ştiu că l-a sunat pe Philippe Tramonte, în legătură cu hârtiile…

— Ce hârtii?

— Tramonte e nepotul bătrânului episcop, un porcuşor tâmpit, poponar după părerea mea, dar e foarte important. El are în grijă colecția documentelor lui Torricelli, căreia îi spune „Arhiva”. Vorbesc serios. Dacă vreți să ştiți ce căuta sărmana dumneavoastră soră, va trebui să aruncați o privire prin Arhiva asta prăfuită. A pufnit disprețuitor. Dacă doriți, îl sun pe Tramonte mâine dimineața şi vă aranjez o întâlnire.

La a doua ceaşcă de cafea, i-am pus întrebarea care-mi bătea atât de insistent la uşă.

— Ştiți cumva dacă Vicarul a mai avut vreun vizitator de curând – un preot înalt, cam de aceeaşi vârstă cu dumneavoastră? Un bărbat distins, cu păr argintiu, viguros…

Paternoster şi-a strâns nasul de cârtiță, făcând ochii mari.

— Da’ ştiu că vă descurcați! Vă invidiez. Dacă nu sunt indiscret, de unde ştiți?

Sângele mi se răcise, dar fiecare instinct de avocat pe care îl aveam mi se trezise şi stătea la pândă.

— Am tras şi eu un foc în noapte. El a fost unul dintre ultimii oameni care a văzut-o pe sora mea.

— Un aducător de ghinion.

— Ce voia de la Vicar?

Paternoster a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu, a apărut aici într-o zi. Stăteam cu Robbie la o masă afară într-o dimineață,

săptămâna trecută. La naiba, a fost chiar cu o zi înainte de a fi omorât. Dintr-o dată l-am văzut pe preotul ăsta cu păr argintiu stând acolo... s-a prezentat... a spus că era, staţi să văd, părintele August Horstmann, cred. Da, August Horstmann. Vicarul s-a uitat de două ori la el, apoi a spus ceva ciudat... a spus: „Să mă ia naiba, August! Toţi aceşti patruzeci de ani am crezut că eşti mort!" Apoi m-a prezentat, eu am plecat la treburile mele, iar ei s-au îndepărtat împreună... prieteni vechi.

— Prieteni vechi, am repetat eu.

— Seara l-am întrebat ce e cu tipul ăsta, dar Vicarul nu mi-a spus prea multe despre el. Am înţeles că părintele Horstmann era o cunoştinţă din timpul războiului...

— Paris, am spus eu încet. În timpul războiului.

Şi a doua zi, Vicarul era mort. Cu numai patru zile în urmă.

Am avut senzaţia că Clive Paternoster era un om foarte norocos.

Iar August Horstmann ştiuse că am să mă îndrept către Robbie Heywood.

După una dintre obişnuitele mele nopţi infernale – infernale pentru că nu mai puteam alunga teama din mine am simţit o mare uşurare văzând lumina slabă, cenuşie la fereastra de deasupra bulevardului Saint-Germain şi două rândunele aşezate pe balustrada balconului, uitându-se la mine. Eram obosit, şi tensiunea izvorâtă din teama că Horstmann mă urmărea mi-a adus din nou

durerea ascuțită în spate. Oricum, mă simțeam mai bine treaz decât în pat cu visele mele.

Spre mijlocul dimineții, mă aflam la numai zece minute depărtare de hotelul meu, apăsând pe soneria de lângă o uşă masivă de lemn cu balamale ca nişte ancore. Un zid lung se întindea de o parte şi de alta, ascunzând privirii casa şi curtea interioară. Putea fi oricare dintre miile de locuințe de acest fel din Paris. După ce am aşteptat cinci minute, am sunat din nou. Mi-a deschis un bătrân administrator care părea coborât direct din secolul al şaptesprezecelea. Poarta a scârțâit din balamale. Ziua se anunța cenuşie şi mohorâtă. Pete de umezeală se vedeau pe ziduri. Aleea udă din curte scârțâia sub paşi, amintindu-mi de cimitirul din Clichy, cu o zi înainte. Administratorul a trântit poarta, scuipând printre dinți, şi mi-a arătat o uşa din clădire. Apoi s-a îndepărtat, adus de spate, cu o greblă în mână, şi când m-am întors înspre uşa întunecată, un bărbat cu o haină de catifea cam veche şi peticită mă aştepta.

Philippe Tramonte arăta de parcă ar fi fost creat de Aubrey Beardsley: slab, palid, înalt, haină de catifea, pantaloni cenuşii cu dungi care păreau trase cu rigla, papuci negri cu ciucuri. Nasul coroiat în stil shylockian, cu osul proeminent, era cea mai bună dovadă a legăturii lui cu unchiul său, episcopul. Pe degetul mic avea un inel cu un ametist uriaş: părea făcut pentru a fi sărutat.

Glasul îi era înalt şi subțire, vorbea engleza bine, dar cu accent puternic, iar suspinele sale – expresive, adânci, copleşitoare – ne-au acompaniat de-a lungul drumului către arhivă, ca un fond muzical de Maurice Jarre. Dorea să mă facă să înțeleg că rolul lui de arhivar era greu şi costisitor. Am fost de acord. Lucrurile erau dure pretutindeni.

M-a condus pe un coridor lung, către ceea ce fusese cândva un salon foarte impunător, acum aflat în declin. Ornamentele de pe pereți erau căzute pe alocuri. Centrul încăperii era acoperit cu un covor tocit cam de mărimea Atlantidei, dar mult mai bătrân. Două mese lungi, cu picioare sculptate, cu lămpi pe ele, înconjurate de scaune, tronau în mijlocul covorului. Un şevalet enorm stătea la un capăt al încăperii, acoperit cu o tapiserie înfățişând scena obişnuită a cavalerului ucigând balaurul ce scuipă flăcări, surprins în timp ce răpea o tânără blondă. Unele lucruri nu se schimbă cu trecerea veacurilor. Şevaletul era gol, dar gândurile mi-au zburat înapoi la tabloul tatălui meu, înfățişând viziunea lui Constantin care a schimbat Biserica şi lumea occidentală pentru totdeauna. Tata prefera întotdeauna temele mari. Cavalerii, balaurii şi blondele nu erau pentru el.

Tramonte m-a condus la o bibliotecă închisă cu sticlă şi mi-a spus că a înțeles că mă interesau documentele cercetate de sora mea. Era, desigur,

mult prea încărcat de propriile sale poveri pentru a-şi exprima părerea de rău în legătură cu moartea ei. A ridicat leneş o mână pentru a-mi arăta cutiile de pe rafturi. Purtau etichetele 1943, 1944, 1945. Acelea erau. Un suspin adânc i-a zguduit pieptul îngust, apoi m-a rugat să fiu atent, să păstrez materialele în ordinea în care le-am găsit şi să pun la loc fiecare cutie după ce terminam cu ea. I-am spus că era foarte amabil. A clătinat afirmativ din cap, ca şi cum ar fi primit doar ceea ce i se cuvenea, şi s-a făcut nevăzut, lăsându-mă singur. Am dus prima cutie cu documente pe o masă lungă, întunecata şi perfect lustruită, mi-am scos caietul de însemnări şi m-am apucat de treabă.

Mi-am petrecut două zile şi jumătate scotocind prin hârtiile bătrânului episcop, majoritatea scrise în franceză şi italiana, câteva în germană şi restul în latină şi engleză, iar când, în sfârşit, am pus creionul jos şi m-am rezemat de spătarul incomod al scaunului, aveam o durere cumplită de cap. Îmi croisem cu greu drum prin mai multe teancuri de documente şi acum mă întrebam ce găsisem nou, la ce se adăuga totul. Mă aflam în a treia zi, iar ploaia de noiembrie bătea la fel de monoton în ferestrele înalte. Am trecut prin jurnale, memorii, însemnări întâmplătoare pentru el sau pentru alţii, scrisori primite sau trimise. Era ca şi cum ar fi trebuit să alcătuiesc un mozaic, fără să am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să arate la sfârşit.

Mă gândeam mereu la Val, încercând să înțeleg ce urmărise, dar oare ea ce *ştiuse?* începeam să-mi dau seama că nu aveam aproape nicio şansă să aflu ce fusese în mintea ei. Fragmente şi bucățele, da, dar nu întregul tablou. Imaginea pe care mi-o formam despre mecanismul gândurilor ei era şi mai mult încețoşată de faptul că eu străbăteam drumul invers, înapoi către momentul în care ea, pentru un anume motiv, îşi începuse căutările – dar mă îndoiam că aveam să ajung vreodată în acel punct. Era ca şi cum aş fi bântuit prin junglă în căutarea izvorului Nilului.

Din ceea ce citisem, mi-am dat seama că între Torricelli şi preotul înfierbântat Giacomo D'Ambrizzi se desfăşurase o luptă aprigă, în privința sprijinului acordat de Biserică Rezistenței. D'Ambrizzi oferise ajutor şi protecție sabotorilor din Rezistență, iar asta îl scotea din minți pe Torricelli, fiindcă el trebuia să facă echilibristica pe sârmă, liniştindu-l pe reprezentanții armatei germane de ocupație. Torricelli trebuia să se ocupe de Abwehr, de Gestapo, de diferiții curieri, de toată lumea. După părerea episcopului, D'Ambrizzi înnebunise, fiind un cap înfierbântat, preocupat mai mult de moralitatea situației decât de realitate; avea sentimentul limpede că D'Ambrizzi provoca trăsnetul naziştilor să se abată asupra Bisericii din Paris, dacă nu din toată Europa. Torricelli îşi comunicase îngrijorarea chiar papei Pius, care îi

replicase că episcopul ar face bine să se asigure că nici D'Ambrizzi, nici altcineva din sânul Bisericii nu ridica un deget pentru a ajuta Rezistența. Citind documentele, nu m-am îndoit nicio clipă că Pius vorbise foarte, foarte serios. Sora mea fusese, probabil, în al nouălea cer, dezgropând informații atât de explozive.

Se făceau referiri la Richter, la familia LeBecq, la problema obiectelor de artă şi la posibilul drum al acestora. Aparent, Richter era implicat în adunarea colecțiilor de la evreii deposedați, pentru galeria particulară a lui Göring şi, de asemenea, pentru Biserică. Deci, de aici pornise Val în căutarea echipei care, până la urmă, ieşise la suprafață în Alexandria. Torricelli menționa şi un anume „Colectorul", sosit de la Roma pentru a studia operele de artă şi a decide ce anume dorea Biserica să păstreze pentru ea. Cine era acest Colector, m-am întrebat. O nouă întrebare adăugată pe lista.

Mai erau şi o mulțime de aluzii obscure la Simon.

Etienne LeBecq se temuse că Simon mă trimisese de la Roma ca să-l ucid… se temuse atât de tare, încât, în cele din urmă, fugise ca să se sinucidă. Simon era unul dintre numele de cod. Şi iată că apărea din nou. Simon a făcut asta, Simon a făcut aia. Toate în 1943 şi 1944. Parisul fusese eliberat spre sfârşitul lui august 1944 şi viața se schimbase brusc, după plecarea germanilor.

Traducerea informațiilor despre Simon îmi îngreuna şi mai mult înțelegerea. În afara acestei probleme, s-a mai ivit una: scrisul de mână al lui Torricelli o luase şi el razna, mâna începea să-i tremure. Povestea părea să fie următoarea: în iarna lui 1944-1945, în timp ce lupta de la Bulge răvăşea codrii Ardennes, Torricelli fusese dat peste cap de descoperirea unui „complot atât de odios, încât nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să-l convoc pe arhiduce la o întâlnire secretă. Numai el îl poate opri pe Simon! Ce altceva pot să fac? Dacă-i stau în cale, s-ar putea să mă omoare. Nu pot decât să-i spun arhiducelui şi să mă rog să-l poată opri. Oare Simon îl va asculta? Nu mai pot să încredințez hârtiei niciun cuvânt. Oricare mi-ar fi convingerile politice – şi, într-o lume ca aceasta, mai am oare convingeri politice? — nu pot să sprijin intențiile lui Simon. E o minune că am aflat de ele… Ce va spune arhiducele? Şi Simon – e bun sau e rău? Dar dacă arhiducele se află în spatele acestui complot şi Simon nu e decât unealta lui? Oare arhiducele se va întoarce împotriva mea, dacă eu mă întorc împotriva lui Simon? Dar *trebuie,* căci altfel sângele victimei noastre va păta şi mâinile mele!”

În acea seară am ieşit singur şi am luat masa la un mic restaurant unde pizza era bună, alături de două ochiuri, şi câteva anşoa plutind într-un strat subțire de ulei de măsline, suc de roşii proaspăt,

usturoi şi verdeață. Încercam să mă concentrez asupra mâncării, fiindcă, altfel, singura posibilitate ar fi fost să înfrunt conflictul brutal dintre informația brută şi valorificarea ei. În experiența mea de avocat, mă lovisem inevitabil de aceeaşi dihotomie. Cineva care lucra pentru tine venea şi îți trântea pe birou un munte de informații – totul, de la declarațiile de ieri până la precedentele din urmă cu şaptezeci şi cinci de ani. Ceea ce trebuia să faci era să le *valorifici,* să devii propriul tău serviciu de informații. Trebuia să învârți toate informațiile în minte până când începeai să întrevezi o interpretare logică. Trebuia să elimini lucrurile irelevante, să scrutezi ceea ce rămânea timp de zile, săptămâni, luni întregi, până când începea să se contureze un deznodământ – ca imaginea de pe giulgiul din Torino sau chipul de pe Marte despre care vorbea toată lumea nu de mult. Doar un indiciu putea să te aşeze pe drumul cel bun. Un indiciu.

Ei bine, aveam destule indicii. Destule informații aflate pe punctul de a prinde contur.

Aşa că era timpul să mănânc o pizza, să beau bere Fischer din plin şi să mă plimb de-a lungul gardurilor ce înconjoară grădinile Luxembourg, lăsând ploaia de noiembrie să se abată asupra mea. N-avea niciun rost să mă gândesc la ceea ce ştiam. Trebuia să le las să se lege singure.

Mai târziu în acea noapte, dispoziția mea s-a schimbat. Eram sigur că August Horstmann mă

urmărea, aşteptând momentul cel mai prielnic pentru a mă ucide. Făceam exact ce făcuse şi Val. Pe ea o omorâse. Îl omorâse şi pe Robbie Heywood când îşi dăduse seama că, mergând înapoi pe urmele lui Val, aş fi ajuns la bătrânul jurnalist. Fără îndoială că acum se învârtea pe acolo, ca să mă ucidă şi pe mine.

Dar poate şi-a imaginat că, Robbie Heywood fiind mort, cazul era închis şi drumul, la fel de mort ca şi sora mea. Poate că eram în siguranță. Poate că nu-şi închipuise că Clive Paternoster ştia atât de multe lucruri…

Şi ce era cu povestea asta despre vechea prietenie dintre Horstmann şi Heywood?

L-am sunat pe tata la spital, în Princeton.

Avea vocea slabă, dar limpede. Nesiguranța şi bâlbâiala îi dispăruseră din glas. M-a întrebat unde eram, ce făceam, pe cine am mai văzut. I-am spus că mergeam pe urmele lui Val, că găsisem oameni care fuseseră la Paris în timpul războiului: Richter, LeBecq, nepotul care era ultimul urmaş al lui Torricelli, Clive Paternoster. I-am spus că Robbie Heywood fusese ucis de acelaşi om care îi omorâse pe Val, Lockhardt şi Heffernan – un preot numit August Horstmann, pe care Vicarul îl cunoscuse cândva. Tatăl meu a rostit încet, plin de durere:

— Oh, nu Robbie, nu Vicarul… La naiba…

— Ascultă, tu te-ai plimbat prin Paris în timpul

ocupației germane. Ai auzit vreodată aceste nume de cod?

I-am spus despre Simon şi arhiduce. Uitasem foarte uşor că tata putea fi o sursă valoroasă de informații. E adevărat că niciodată nu spusese nimic despre anii petrecuți la OSS. Dar acum poate îşi amintea ceva şi îşi deschidea gura. Dar, pentru moment, el a izbucnit într-un râs ascuțit, înecat de tuse.

— Fiule, tot ce îmi amintesc e că muream de frică să nu primesc un glonț în fund de la vreun trăgător nebun. Mi-era frică să nu fac vreo greşeală şi să fie nevoie să-mi înghit pastila de cianură înainte de a sufla vreo vorbă. Îți spun ceva, Torricelli avea dreptate când spunea că D'Ambrizzi colabora cu Rezistența. Asta îl făcea să se urce pe pereți. Nu era treaba mea, dar auzeam şi eu zvonurile – aşa l-am cunoscut pe D'Ambrizzi, prin legăturile mele din Rezistență. Eu nu făceam decât să mă vântur pe acolo, veneam de obicei cu paraşuta sau cu vreo barcă de pescari de-a lungul coastei Bretaniei – îmi îndeplineam şi eu sarcinile, încercam să ies viu din Elveția…

— N-am uitat filmul, am spus eu.

— Filmul! A tuşit din nou. Vino acasă, fiule. Te rog, Ben, viața ta e în pericol, orice ar fi ceea ce se întâmplă…

— O să fiu atent.

— Atent, a rostit el morocănos. Nu înțelegi că atenția nu contează nici cât negrul sub unghie?

A început din nou să tuşească şi nu s-a putut opri timp de zece-cincisprezece secunde. Apoi vocea unei asistente mi-a explicat că nu era nimic grav, doar o pneumonie uşoară la unul din plămâni. Nu trebuia să-mi fac griji, situația era sub control. Tusea încetase. I-am spus să-i transmită că-l voi căuta din nou, în curând.

— Spuneai că sora mea a vrut să afle despre Torricelli şi încă ceva. Ce anume? Ce mai voia să ştie?

Stăteam într-un fotoliu Morris adânc, între elicea de lemn şi masa plină de fotografii înrămate, şi mă luptam cu un pahar de scotch oferit de Clive Paternoster. Gazda mea se sprijinea de cămin, fumând o pipă venerabilă pe care o tot lustruia de nas.

— Serios, băiete, nu-i nimic pentru tine aici.

Şi-a tras nasul şi a băut din paharul de scotch, mişcându-şi mărul lui Adam.

— Nu, nu, vorbesc serios. Trebuie să fie ceva – ai dat înapoi. Lasă-mă pe mine să-i cântăresc importanța. A fost sora mea.

— Da, dar ne aflăm pe tărâmul basmelor, al spiritelor şi al omuleților cu pălării verzi şi papuci cu ciucuri…

— Despre ce naiba vorbeşti?

De la fereastra lângă care stăteam, puteam să văd, printre ramurile dezgolite ale copacilor, copertina ponosită şi luminile de la Tabbycats.

Acolo jos, Horstmann aranjase să dea, întâmplător, peste vechiul său prieten Heywood, care îl crezuse mort în toți aceşti patruzeci de ani.

— Ei bine, sora ta vine la Vicar cu capul plin de întrebări despre război, despre Torricelli şi… şi…

— Şi ce?

— Şi despre *assassini!* Acum eşti mulțumit? Bătrânul Clive a luat-o razna!

A pufăit nervos din pipă, iar mirosul de lemn ars a umplut încăperea.

— *Assassini?* Nu pricep. Care-i problema? E doar varianta italiană a asasinilor. Ce mare scofală, Clive? Am citit şi eu cuvântul în unul din jurnalele lui Torricelli…

Şi-a lovit nasul imens cu pipa, apoi i-a lustruit lemnul întunecat.

— Zici că ai citit în hârtiile lui – devine interesant, trebuie să recunosc. E o dovadă care susține teoria Vicarului.

— Luminează-mă, am spus răbdător.

Nu era un bătrânel simpatic pe care să-l zoreşti cu una, cu două. Ai fi pierdut partea cea mai interesantă.

— *Assassini,* omule! Vii şi-mi spui că eşti catolic, dar habar n-ai de *assassini* – mă uimeşti. Educația ta a fost neglijată într-un mod supărător.

Clătina din cap, trecându-şi mâna osoasă prin părul cenuşiu care i se rărea în creştetul capului său îngust.

— Atunci, învață-mă tu!

— Ca s-o punem într-o formă mai simplă – a zâmbit, arătându-şi dinții galbeni, de iepure – *assassini*-i, fiul meu, erau indivizii care ucideau în numele papei, în trecut, în vremea Renaşterii, în zilele lui Borgia, când inelele cu otravă erau la moda. Un instrument de impunere a politicii papale. Acum, problema nu mai are nicio legătură cu Renaşterea, după cum presupun că ți-ai dat seama… nu, problema e că sora ta a muşcat din ceea ce se zvonea că *assassini*-i au readus la viața… aici la Paris, în timpul războiului. Un zvon. Nici eu nu-i dau prea mare crezare, zvonuri existau pretutindeni, dar Vicarul, o, el, era mult mai aproape de lucrurile acestea decât mine. Vicarul era un „intrigant" conştiincios, era la Viena când au făcut filmul *The Third Man,* nu se sătura niciodată de el, n-a pierdut nicio reluare. Îi plăceau intrigile, credea în ele – vedea câte o conspirație în spatele fiecărei cărămizi care se mişcă – de asta iubea Biserica, nu l-a dezamăgit niciodată! Obişnuia să spună că, pe lângă ea, Cancelariatul Reichului sau Sovietul Suprem păreau o joacă de copil, spunea că Biserica era toată numai intriga, conspirații, şoapte prin colțurile întunecate, glasuri în încăperile goale şi şacali în spatele uşilor încuiate… ei bine, el credea că povestea asta cu *assassini* era prea bună ca să fie aruncată la gunoi… Vicarul mi-a spus atunci că cineva i-a readus la viață pe *assassini,* că acționau în Paris… de parcă nu se întâmplau

suficient de multe lucruri la Paris în vremea aceea… Paternoster a izbucnit în râs, amintindu-şi toate acestea, şi şi-a îndesat tutunul în pipă. Spunea că ei făceau toate treburile murdare ale Bisericii, dar al naibii să fie dacă ştia care erau treburile astea! Pe cine omorau? Vicarul nu putea să-şi dea seama. Sau, dacă şi-a dat, mie nu mi-a spus niciodată. Dar ştia că îşi reluaseră activitatea şi era sigur că îi cunoştea pe unii dintre ei…

— Personal? am întrebat. Îi cunoştea personal?

— Da, îi *cunoştea.* Toți făceau parte din cler, am înțeles, aceşti *assassini.* Aşa că atunci când sora ta l-a întrebat despre *assassini,* a nimerit exact pe felia lui – vechea lui marotă! Mi-a povestit tot ce au vorbit… nu pot să dau vina pe el, tu poți? Pentru că i-a spus şi ei? Nu şi-a imaginat că ar putea să-i facă vreun rău acum, după patruzeci de ani… aşa că i-a povestit despre un alt vechi prieten de-al lui, fratele Leo.

— Cine era fratele Leo? Cred că am nevoie de o agendă.

— Pai, eu nu l-am cunoscut, dar Vicarul spunea că e unul dintre ei… dintre *assassini.* Şi-a tras din nou nasul, apoi şi l-a suflat într-o batistă uriaşă. Nu ştiu dacă sora ta, săraca, s-a dus să-l caute – oricum, nu i-ar fi folosit la nimic, dar Vicarul a crezut că ar fi interesant pentru cartea ei…

— De ce n-a putut să-l vadă pe fratele Leo? A murit?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar se află la una dintre

mănăstirile acelea uitate de Dumnezeu de pe coasta Irlandei... Sfântul Sixtus, cred că se cheamă. Presupun că sora ta n-ar fi fost bine primită...

S-a uitat întrebător la mine, frecându-şi nasul enorm cu batista.

— E ciudat, Clive, am spus, după ce m-am gândit câteva clipe. Ce rău i-ar fi putut face povestirea despre *assassini* de acum patruzeci de ani? Niciunul. Chiar niciunul. Dar hai să-ți spun eu ce s-a întâmplat. Ea a început să creadă că *assassini*-i mai există şi acum. Am încercat să-mi dau seama ce informații ar fi putut să dețină ea, care ar fi făcut ca moartea ei să devină necesară. Pur şi simplu, nu puteam să-mi imaginez – cum e posibil ca un lucru vechi de patruzeci de ani să-i pecetluiască soarta acum? Ei bine, descoperirea unui cuib al *assassini*-lor – sau chiar numai a unuia dintre ei – ar fi fost de ajuns ca s-o ucidă. Blestematul de Horstmann! Paternoster mă privea cu un aer buimac. Horstmann e unul dintre ei, Clive. Vicarul l-a cunoscut acum patruzeci de ani, aşa cum l-a cunoscut şi pe fratele Leo. Doar că Horstmann e încă în acțiune. L-a ucis pe Vicar, a venit până la Paris după el, pentru că se temea să nu aflu şi eu ceea ce aflase sora mea. Aşa că s-a întors, după ce a omorât-o pe sora mea şi aproape şi pe mine, ca să-l ucidă pe Vicar. Dar a dat-o-n bară, Clive, nu s-a gândit la tine.

M-am ridicat şi l-am bătut uşor cu palma pe

umăr.

— Al naibii, a mormăit el, încercând să reziste torentului de informații.

— Sora mea a aflat cumva despre *assassini* şi cuiva nu i-a plăcut să rişte, aşa că ea a trebuit să moară înainte de a răsufla ceva… din cauza asta a încercat Horstmann să mă omoare…

— Nu prea pot să țin pasul cu tine, băiete.

— Partea frumoasă e că… Horstmann primeşte ordine de la Roma.

— Şi a încercat să te omoare? Nu mai pricep nimic.

Am continuat să-i explic şi să beau din scotchul lui, deşi mare parte din ce i-am spus s-a dovedit, în cele din urmă, total greşit. Dar în acea noapte suna bine şi, oricum, în parte era adevărat.

Înainte de a pleca de la el, Clive Paternoster a extras un atlas vechi al arhipelagului britanic, dintr-un raft. Acolo, cu unghia lui murdară şi ruptă, mi-a arătat mănăstirea Sfântul Sixtus.

2

În dimineața următoare, ziua întâlnirii de la ora două, părintele Dunn primi un telefon personal de la Drew Summerhays.

— Am dreptate, spuse Summerhays cu vocea lui subțire, ascuțită, când presupun că vă preocupă probleme personale – sau, în orice caz, nu strict profesionale?

Părintele Dunn chicoti, stând la fereastră şi încercând să vadă rațele din Parcul Central fără ajutorul binoclului.

— Să zicem că nu aştept o notă de plată la sfârşitul discuției.

— Ei, atunci să zicem că e o problemă personală, că puteți suporta o companie mai bătrână şi că veți trece pe la micul meu cămin – se poate, părinte?

— Cu plăcere.

— Bine. Veniți în jos pe Strada Cinci până la piața Washington. Eu stau pe aleea din spate. Spuse numărul casei. Atunci, vă aştept la ora două.

Dunn coborî din taxi şi traversă Strada Cinci către aleea pietruită, pe care automobilele nu puteau pătrunde din cauza unor stâlpi înfipți în ciment. Lumina strălucitoare, dar rece, a soarelui alunga umbrele din scenă. Casa micuță strălucea în galben, alb şi oliv, de parcă ar fi fost vopsită cu numai o zi în urmă. Ghivecele galbene erau acum plantate cu brăduți care îşi ridicau capetele din pământul negru asemenea vârfurilor unor copaci uriaşi. Bătu la uşă cu un mâner de bronz care reproducea una dintre figurile groteşti de la Notre-Dame. Părea că zâmbeşte, un salut grotesc de bun venit.

Valetul lui Summerhays, Edgecombe, deschise uşa şi îl pofti pe Dunn într-o încăpere luminată de soare, cu un aer vesel dat de cuverturile galbene

şi albe care acopereau canapeaua şi scaunele. O bibliotecă, un cămin mic, ornamental, cu o poliță curată pentru butuci, vaze cu flori proaspăt tăiate şi, în capătul celălalt al camerei, dincolo de glasvand, o grădiniță atent îngrijită şi pregătită pentru iarnă, scăldată încă în razele soarelui. Prin difuzoarele ascunse curgeau acordurile uneia dintre *Gymnopédies,* de Erik Satie, fiecare notă picurând ca o piatră prețioasă în oglinda unui lac de adâncă tăcere. Dunn se întrebă cum putea cineva să stăpânească fiecare detaliu atât de perfect; poate că acest mediu încântător îl menținuse în viață pe Summerhays atât de mult timp. Avea impresia că moartea devenea şi mai tristă dacă însemna părăsirea unei astfel de lumi.

În timp ce admira grădina, auzi glasul subțire, precis, în spatele lui.

— Părinte Dunn, ce plăcere. Deci, ați găsit drumul.

Summerhays stătea țeapăn, inflexibil în cadrul uşii, proaspăt bărbierit şi mirosind uşor a parfum, îmbrăcat într-un costum cenuşiu, cămaşă albă apretată, cravată roşu cu oliv şi pantofi de piele lăcuiți. Era absolut impecabil, şi Dunn zâmbi, făcând o scurtă remarcă în gând. Aceasta avea să-şi găsească locul în următoarea sa carte.

Summerhays se aşează pe unul din scaunele îmbrăcate, iar Dunn, care nu se simțea, ca de obicei, în largul lui, stătu la capătul unei canapele. Pe peretele alb din spatele lui Summerhays,

atârna un tablou uriaş al lui Jasper Johns. Steaguri americane, care îți aduceau aminte, dacă te gândeai bine, că aceasta era locuința unui patriot.

Edgecombe aduse un serviciu de cafea de argint, îl lăsă pe o masă joasă şi se făcu nevăzut.

— Părinte, spuse Drew Summerhays, mă bucur foarte mult că vă văd, dar trebuie să recunosc că sunt curios. Presupun că ceea ce ne uneşte în acest moment e familia Driskill. Greşesc, părinte?

— Ați nimerit perfect. Uitați, nu vreau să ne învârtim de jur-împrejur, ocolind problema. Ce-ar fi să trec direct la subiect, fără niciun comentariu trecător asupra lui Jasper Johns?

Ochii lui Summerhays sclipiră.

— Domnul Johns n-o să afle niciodată.

— Foarte bine. Prietenia dumneavoastră cu Hugh şi Mary Driskill merge mult timp în urma, nu-i aşa? De când durează?

— Cam de la început, spuse Summerhays.

— N-o să-mi fie uşor.

— Sunteți preot. Aveți experiență în discutarea problemelor delicate. Şi eu am. Amândoi vorbim despre lucruri complicate de aproape un secol. Aşa că haideți să-i dăm drumul, părinte.

— Am auzit de curând o poveste extraordinară, începu Dunn. Poate fi adevărată, dar are nevoie de o verificare. Pare o poveste fabricată, din punctul de vedere al suişurilor şi coborâşurilor din viața noastră de fiecare zi…

— În afacerile noastre nu există poveşti fabricate.

Summerhays zâmbi glacial.

— Nu mai sunt chiar aşa sigur de asta. Povestea mea e despre un preot mort de cincizeci de ani, o femeie moartă de treizeci de ani şi despre unul dintre prietenii dumneavoastră cei mai apropiați…

Summerhays zâmbi cu un aer de resemnare.

— Nu mă surprinde faptul că până la urmă a ieşit la lumină. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Se aplecă înainte şi turnă cu grijă cafeaua în cele două ceşti. Frişcă?

— Astăzi o prefer simplă. Dunn îşi arse limba cu cafeaua tare, neagră. E ciudat… şi ea a spus tot aşa. De jumătate de secol aştepta să vină cineva să o întrebe…

— Cine anume?

— O călugăriță bătrână, prietenă a familiei Driskill. A fost profesoara lui Ben şi a lui Val. Era apropiată de Mary Driskill. Sora Mary Angelina…

— A, da. Bineînțeles. Am cunoscut-o. O femeie izbitor de atrăgătoare.

— Spuneți-mi – m-am tot întrebat, cum arăta Mary Driskill?

— Mary. Încântătoare, înaltă, impresionantă, de o mare demnitate înnăscută. Avea părul şaten deschis, tenul palid, un simț al umorului de-a dreptul muşcător. Nu-şi făcea uşor prieteni. Aşa era Mary. Avea o singură slăbiciune, veche şi statornică, băutura… era foarte politicoasă, bine

crescută, reținută, unii ar putea spune că era chiar puțin în afara lumii acesteia. Sorbi din cafea, ținându-şi farfurioara în mână, apoi le aşează pe amândouă pe brațul fotoliului. Din multe puncte de vedere, Hugh şi Mary erau o pereche potrivită. Sentimentele nu le prea dădeau pe dinafară.

— Dar se iubeau? întrebă Dunn.

— Ei bine, dragostea nu e întotdeauna esențială în căsătoriile dintre oameni ca ei. A lor a fost mai mult o alianță între prieteni, o avere mai mare – cea a lui Driskill – înglobând una mai mică. Eu aş zice că a fost o înțelegere…

— Ca o preluare sau o fuziune?

— Cum vreți să-i spuneți, părinte. Dumneavoastră sunteți maestrul cuvintelor. Dar unde ajungem pe calea asta? Sora Mary Angelina aştepta pe cineva ca s-o întrebe – despre ce?

— Despre moartea părintelui Vincent Governeau.

— A, asta.

— Sora Mary Angelina a fost foarte apropiată de Mary Driskill, a fost confidenta ei. Un fel de duhovnic feminin. Cineva cu care ea putea să vorbească.

— Mi s-a spus că multe femei, în ziua de azi, preferă să apeleze la serviciile unor ginecologi femei. Presupun că principiul e cam acelaşi.

— Mary Driskill a venit la sora Mary Angelina după mulți ani de la moartea părintelui Governeau care, vă amintiți, a fost găsit spânzurat de un

copac din gradină, lângă heleşteu.

— Într-adevăr, îmi amintesc perfect. Cred că, fiind avocatul şi consilierul lui Hugh Driskill, am fost prima persoană anunțată. Zâmbi rece. Un fel de complice neinculpat.

— A dat cineva o explicație sinuciderii părintelui Governeau?

— Aceleaşi pretexte învechite, spuse Summerhays. Depresie, criză de credință, alcoolism, toate motivele pentru care preoții, uneori, mai alunecă în prăpastie.

— Atunci, dumneavoastră ați acceptat povestea cu sinuciderea?

— Ce vreți să spuneți, părinte?

— Ați fost mulțumit de concluzia că s-a sinucis.

— Păi, se pare că se spânzurase de un copac…

— Oare de ce am impresia că ştiți foarte bine că părintele Governeau a fost omorât?

— Nu pot să-mi imaginez. Poate am spus eu ceva…

— Nu. Doar că dumneavoastră sunteți un om prea implicat ca să nu ştiți. Părintele Governeau a fost ucis şi atârnat în copac după aceea… iar adevărul n-a ieşit niciodată la lumina, fiindcă Hugh Driskill a fost şi este Hugh Driskill. Am vorbit cu polițistul care a investigat cazul. Nu e nicio îndoială că a fost crimă. Când sora Valentine s-a întors acasă, în ziua în care a fost ucisă, l-a sunat pe şeful actual al poliției şi i-a pus o mulțime de întrebări despre Governeau. Ia gândiți-

vă, domnule Summerhays – face de luni întregi cercetări prin toată Europa, mintea îi e ocupată de o mie de alte probleme, vine acasă, numai câteva ore o despart de moarte… şi ea întreabă autoritățile despre părintele Governeau! Uluitor, nu-i aşa? De ce? Vă spun eu de ce – pun pariu că nici sora Valentine nu credea că s-a sinucis. Acum ştiți prea multe ca să-mi mai serviți vechea poveste cu sinuciderea…

— Deocamdată, părinte, spuse Summerhays zâmbind subțire, arătându-se încă interesat, să zicem că aveți dreptate în legătură cu moartea părintelui Governeau. Am impresia că, altfel, conversația noastră va ajunge într-un impas. Asta ar trebui să ne aducă înapoi la sora Mary Angelina.

— La zece ani după moartea părintelui Governeau, după război, când avea deja doi copii şi un soț pe coperta revistei *Time* şi din viața căruia fusese inspirat un film – când viața ei ar fi trebuit să se afle pe cea mai înaltă culme, Mary Driskill bea în fiecare seară până adormea, trecând, probabil, printr-o depresie nervoasă îngrozitoare. Aşa vă amintiți şi dumneavoastră?

Summerhays înclină uşor din cap.

— Hugh era foarte îngrijorat. Mary era atât de fragilă. Era greu şi pentru copii – o succesiune de bone, sărmana Mary bolborosea la ei, îi speria… era foarte instabilă şi, desigur, după puțin timp… Ridică aproape imperceptibil din umeri. A murit.

— Pariez că asta a *fost,* într-adevăr, sinucidere,

spuse Dunn.

— Nu, ați pierde. Era beată, a căzut, săracul Ben a găsit-o. El avea paisprezece sau cincisprezece ani, cred. A fost un accident. Ei nu puteau să refuze să o înmormânteze în cadrul consacrat al cimitirului.

— „Ei“ fiind Biserica?

— Cine altcineva?

— Bine, să ne întoarcem la Mary Driskill. Când trecea prin această criză, prin această depresie, ea nu s-a simțit în stare să apeleze la Biserica. Cel puțin, nu oficial. Pur şi simplu, nu putea să mărturisească unui preot ceea ce ştia şi o tulbura. Dar mai era şi prietena ei, în care putea avea încredere, o femeie *şi,* în acelaşi timp, Biserica – sora Mary Angelina. A stabilit o întâlnire cu sora Mary Angelina, la casa din Princeton; copiii se culcaseră, Hugh era plecat, iar Mary Driskill i-a povestit călugăriței ce se întâmplase cu părintele Governeau.

— Şi acum, spuse Summerhays, sora v-a povestit dumneavoastră.

— Aşa e. Iar eu vreau să ştiu dacă ceea ce mi-a spus poate fi adevărat. Sunteți singura persoană care poate să confirme această poveste. Vreți să mă ascultați?

— Nici nu v-aş lăsa să plecați fără să-mi spuneți.

Summerhays îşi pierdu zâmbetul, iar ochii îi deveniră distanți, limpezi şi reci.

— Mary Driskill a spus că l-a cunoscut pe

părintele Governeau înainte de război, când Hugh era încă la Roma, lucrând pentru Biserică. Governeau a venit de câteva ori pe la ei, ca să țină slujba în capelă. Era un om bun, serios, cinstit, un om al lui Dumnezeu. Mary avea încredere în el. Dar el s-a îndrăgostit de tânăra femeie care părea atât de singură… asta se întâmpla, cred, în 1936 sau ’37, nu prea țin minte datele…

— N-are nicio importanță, părinte. Continuați.

— Pe scurt, au devenit amanți. Bineînțeles că amândoi erau consumați de sentimentul de vinovăție. Dar erau, în acelaşi timp, copleşiți de pasiune. Era o poveste disperată, vizite în miez de noapte la casa din Princeton, doi catolici devotați sfâşiați între datorie şi păcat. Apoi a sosit timpul ca Hugh Driskill să se întoarcă la Roma – ce avea să se întâmple cu Mary şi părintele Governeau? Au hotărât că trebuia să pună sfârşit relației lor, era singura alternativă. Într-un fel sau altul, aveau să-şi refacă viața… nu avea să fie uşor, dar nu puteau să facă altceva. Ei bine, n-a fost uşor… a fost chiar imposibil. Pentru părintele Governeau, cel puțin. A sunat-o, dar ea n-a vrut să vorbească cu el. I-a scris bilete, dar ea n-a vrut să răspundă. Asta l-a împins puțin cam departe. A venit la ea într-o seară, când Hugh era plecat – Hugh era întotdeauna plecat – Mary a încercat să-l alunge, i-a spus că s-a terminat, s-au certat toată seara şi, în cele din urmă, părintele Governeau s-a săturat. A împins-o pe Mary Driskill pe podea, i-a rupt

rochia şi a violat-o… a durat destul de mult timp, prea mult… afară ningea, bătea vântul, şedința lui Hugh s-a terminat mai repede, pentru ca oamenii să poată ajunge acasă şi Hugh a ajuns într-adevăr acasă. A dat peste soția sa chiar în clipa în care un preot o viola… Hugh a văzut roşu. A înhățat primul obiect pe care a pus mâna, un urs de argint de la Asprey, din Londra, şi i-a crăpat capul cu el… l-a omorât. Împreună, Hugh şi Mary au inventat povestea cu sinuciderea, Hugh l-a spânzurat în grădină… apoi a urmat muşamalizarea… şi ce e mai ciudat, ceea ce o scotea din minți pe Mary Driskill n-a fost faptul că soțul ei îl omorâse aproape degeaba pe părintele Governeau, nu, nu, ceea ce o supăra era faptul că Governeau fusese îngropat ca un sinucigaş, în afara Bisericii… nu a putut să suporte, aşa că i-a povestit sorei Mary Angelina, care a aşteptat toți aceşti ani. Dunn îşi termină cafeaua. Se răcise. Acum, domnule Summerhays, tot ce vreau să ştiu e dacă într-adevăr s-a întâmplat aşa.

O vreme, Summerhays îl privi tăcut pentru un timp. Apoi suspină şi se foi uşor în scaun.

— Nu, rosti el moale, nu aşa s-a întâmplat. Nu, a înțeles ea totul greşit. Stați să-i spun lui Edgecombe să ne aducă nişte cafea proaspătă şi apoi o să vă povestesc eu cum s-a întâmplat, de fapt…

Încă o noapte petrecută în cămăruța obscură, cu

patul îngust, biblioteca şi cele două lămpi de bronz, una din ele având becul ars de mai multe luni. Încă o noapte petrecută în încăperea cu miros de preot şi scotch. Frigiderul micuț huruia puternic în bucătărie. Norişori groşi de fum de țigară pluteau prin aerul umed. Fereastra era deschisă. Ploaia monotonă cădea pe pavajul străzii înguste şi se năpustea la vale înspre Tibru, gâlgâind în rigole. Aceeaşi târfă stătea în cadrul unei uşi, la colț, privind în gol către o noapte care se anunța plictisitoare.

Monseniorul Sandanato stătea la fereastră, holbându-se în noapte, fără să vadă nimic. Plecase târziu din biroul cardinalului, mult după ce D'Ambrizzi se retrăsese în apartamentul său. Se întorsese acasă prin întunericul care se lăsa, dorindu-şi să poată dormi, dar temându-se de ceea ce avea să vadă în spatele pleoapelor. Aşa că deschisese o sticlă de Glenfiddich, îşi umpluse paharul şi se aşezase la fereastră.

Nici nu mai ştia de câte ori repetase în minte conversația din seara în care sora Elizabeth venise la cină în apartamentul lui D'Ambrizzi. Dar nu se putea opri. Mintea ei era atât de fină, de iscoditoare: îi făcea plăcere să o asculte cum cântărea posibilitățile, construind o teorie. O teorie asupra crimelor pe care sora Valentine le „descoperise", o teorie asupra identității preotului cu păr argintiu, despre care Elizabeth credea acum că era „Simon". Mai era şi teoria asupra

sensului „Complotului Pius“ la care se referea Torricelli… un complot creat de Pius pentru a-i reînvia pe *assassini* şi a-i folosi în ajutorul naziştilor, în timpul ocupației Parisului.

Totul părea să aibă sens, desigur, altfel ea nu s-ar fi gândit la asta, aşa cum era limpede că se gândise. Dar când o întrebase *de ce*… de ce erau oamenii omorâți acum, de ce se aflase Val pe listă şi toți ceilalți pe care Val îi descoperise, atunci ea îşi pierduse încrederea în sine. „Alegerea noului papă…” Ce altceva ar putea justifica această vărsare de sânge?

Îşi turnă încă două degete de scotch şi suspină. Îşi frecă ochii deja îngrozitor de injectați. Încotro naiba se îndreptau toate şi unde aveau să se termine? Voia să iasă afară: într-un fel, se simțea mai sigur în stradă, printre turişti, bărbați în căutare de fete şi fluxul constant de preoți murmurând între ei. Mai sigur în fața cui? în fața abisurilor întunecate ale minții sale, probabil.

Începea să nu se mai simtă acasă între zidurile Vaticanului acum, când problemele – crimele, teama, nehotărârea, neputința şi confuzia – îşi strângeau tentaculele din ce în ce mai aproape de inima Bisericii. Începuse să-şi urască apartamentul, cu mirosul sau de singurătate, de lupta şi de remuşcare. Nu-şi mai găsea locul. Îşi dori să poată pleca undeva departe, să se retragă la o mănăstire liniştită, unde nu contau decât vechile obiceiuri, unde ştia tot ce se întâmpla şi ce

înțeles aveau toate…

Îşi alungă ideea din minte, ca şi cum i-ar fi luat jucăria unui copil. Mai târziu. E timp pentru toate.

Telefonul îl întoarse înapoi la viață.

Tresari când auzi vocea.

Sora Elizabeth rămăsese trează până târziu şi lucra, când monseniorul Sandanato o căutase, iar ea îi spusese, sigur, veniți, dar îl avertizase că s-ar putea să nu dureze mult. Era obosită, spusese, şi nu era sigură cât mai rezista.

El dorea prea mult să fie cu ea, ca să mai țină seama de politețe, şi îi spusese că ştia că e târziu şi trebuia să se culce. Acum, aşezat pe canapea, privind-o cum se încolăcise în fotoliu, cum sorbea dintr-un pahar de vin, cu caietele şi dosarele împrăştiate pe măsuța de cafea din fața ei, asculta *Rigoletto* la difuzoarele mari, aflate în fiecare colț al camerei. Uşile de la terasă erau larg deschise, iar ploaia bătea în balustrada de metal. Vântul mişca uşor draperiile. Sora Elizabeth purta blugi şi un pulover gros de lână.

— Deci, aveți o noapte proastă, rosti ea înțelegătoare. Ştiu cum e. Am avut şi eu destule în ultima vreme. Iar dumneavoastră aveți o mulțime de necazuri. Cred că au început să înnebunească acolo. Înclină din cap în direcția Vaticanului. Cine se ocupă de investigațiile crimelor?

Zâmbi puțin răutăcios.

— Ghiciți, spuse el.

— D'Ambrizzi?

— El e unul dintre credincioşii anchetatori. Dar Indelicato…

Elizabeth se lovi cu palma peste frunte.

— Bineînțeles, unde-mi era mintea? Doar e genul lui de *afaceri!*

— Toată lumea e atât de frustrată, spuse el. Nimeni nu ştie ce să facă… sau dacă se poate face ceva. Nici măcar Indelicato. Dar el e, fireşte, omul la care au apelat. Problema e că nu se înțeleg asupra dimensiunilor problemei. Se încruntă. Să nu vă lăsați păcălită de modul în care vorbeşte D'Ambrizzi despre asta – ştie că se întâmplă ceva şi ştie că nu poate să vină decât dinăuntru.

— Ei bine, întrebarea cea mai gravă e – cum va fi afectată alegerea noului papă?

— Cred că vă grăbiți, soră. Sanctitatea sa poate să mai trăiască încă un an…

— Sau poate să moară mâine. Nu încercați să mă duceți, prietene.

— Ce pot să spun? Există o nelinişte crescândă în sensul că acesta a fost un pontif prea indulgent, că ar fi trebuit să fie mai dur… există senzația că totul a explodat acum, că s-a ajuns în situația aceasta ca rezultat al putreziciunii liberale care şi-a făcut loc în sânul Bisericii. Unii spun că situația ne-a scăpat de sub control şi că ordinea trebuie restaurată… Ridică din umeri. Vă închipuiți şi dumneavoastră.

— Atunci e un adevăr acceptat ceea ce spunea

Val, că aceste crime fac parte dintr-un plan. De ce n-a vrut D'Ambrizzi să recunoască în fața mea?

— Soră, el aparține unei alte generații. Şi sunteți călugăriță… el crede că ar fi o nebunie, dacă nu ceva mult mai rău, să vorbească despre toate astea cu dumneavoastră. Sunteți prea…

Îşi căută cuvintele, simțindu-se în încurcătură.

— Băgăreață afurisită?

Luat prin surprindere, el izbucni într-unul din rarele lui hohote de râs.

— Aveți o minte prea ascuțită, asta voiam să spun. Sunteți prea inteligentă şi el ştie, nu uitați, că sunteți ziaristă.

— Şi ce-o să fac? O să tipăresc teorii scandaloase şi acuzații în revistă? Sau o să le duc la *New York Times*? Să fim serioşi!

— Şi se teme pentru dumneavoastră. Sunteți prea inteligentă şi insistentă. Aşa era şi sora Valentine. Nu poate să uite ce i s-a întâmplat.

— Dar ce-ar fi trebuit să facă? Descoperă că acea crimă în masă vine din interiorul Bisericii – că sunt ucişi catolici devotați, că *assassini*-i erau încă activi în Cel de Al Doilea Război Mondial şi s-ar putea să fie şi acum – ce să facă? Să uite? Pentru că s-ar putea să fie neconvenabil pentru unii?

— Ar fi trebuit să vină la noi. La cardinal. Să ne spună… ar fi trebuit să ne lase pe noi să inițiem primii paşi. Era problema Bisericii şi, astfel, ea ar fi trăit şi acum. Începuse să vorbească plin de

încredere, dar sfârşi într-o şoaptă. Oricum, asta e o părere. A lui D'Ambrizzi.

— Şi a dumneavoastră?

— Nu ştiu…

— Oh, scutiți-mă! Patriarhatul ăsta e drăguț, comod şi îngrozitor de demodat. Femeile gândesc, scriu, acționează şi, la naiba, suntem la fel ca toți ceilalți oameni. Val găseşte nişte oameni care sunt măcelăriți la grămadă, iar dumneavoastră îmi spuneți că ar fi trebuit să dea fuga la profesor şi să-i spună! Ideea asta îmi face greață!

— Păi, soră, nu s-a dus nici la poliție – nu asta ar fi trebuit să facă un „cetățean responsabil"? Dar sora Valentine, nu – ea s-a hotărât să descopere de una singura ce se întâmpla… şi de ce a făcut asta? Pentru că era călugăriță, pentru că făcea parte din Biserica – ea nu era ca toți ceilalți. Ei bine, eu nu văd de ce între ceea ce a făcut şi ceea ce ar fi trebuit să facă – să-i spună profesorului, cum ziceți dumneavoastră – ar exista o contradicție. Ori se ducea la poliție şi supunea Biserica unei investigații foarte supărătoare… ori păstra secretul în sânul Bisericii. Evident că ea a ales ultima variantă… dar ar fi trebuit să apeleze la cineva puternic. Sau la conducătoarea ordinului vostru – ea ar fi ştiut ce să facă. Sandanato se deplasa în față, înspre marginea canapelei. Cred că înțeleg viziunea dumneavoastră, dar vă scapă viziunea mai largă – Biserica nu se confundă cu lumea. Lumea se schimbă mai repede. Ceea ce a

făcut dovedeşte că ştia care e diferența dintre lume şi Biserica... dar dacă ar fi urmat procedura, lăsând problema să urmeze cursul ascendent obişnuit, ea ar fi fost încă în viață, continuându-şi munca.

Se ridică, trecându-şi degetele prin părul ud de ploaie. Pelerina îi atârna pe spătarul unui scaun. Clătină din cap şi îşi ridica brațele, exprimându-şi propria confuzie şi frustrare, neavând curajul să vorbească. Se temea că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi putut opri, că spaima şi coşmarurile lui ar fi izbucnit într-un discurs neinteligibil, întretăiat de sughițuri şi oftaturi. Ea putea să ajungă pe neaşteptate până în inima lucrurilor, chiar fără să-şi dea seama ce făcea. El avea nevoie de timp pentru a se gândi, dar nu mai avea. Cât de mult avea să îndrăznească să-i spună? Ea îl urmărea cum se plimba prin cameră şi spuse:

— Nu încerc să vă bat la cap cu toate astea. Aveți slujba dumneavoastră, Val a avut-o pe a ei şi eu o am pe a mea. Fiecare trebuie să ia propriile lui hotărâri şi să suporte consecințele.

— Ştiu. Stătea cu spatele la ea, uitându-se la ploaia care inunda Via Veneto. Sunteți un prieten neprețuit. V-am deranjat în seara asta, iar dumneavoastră ați avut bunătatea să mă suportați. Aşa cum se întâmplă, soră, am puțini prieteni. Am munca mea, am superiori. Dar nu ştiu cum să mă port cu prietenii – aşa că profit de dumneavoastră.

— Am avut impresia că v-ați înțeles destul de bine cu Ben Driskill, spuse ea. Aveți vreo veste de la el? Aş vrea să ştiu…

El clătină din cap.

— Nu, n-am nicio veste. O să apară el. Îl alungă pe Driskill din discuție. Nu vedeți, soră? Singurii mei prieteni – nu, sunt un om fără prieteni. Eu am de-a face numai cu oameni din Vatican. Ştiți că e un loc autoritar, în care relațiile au o formă impusă. Şi – trebuie să fiu sincer în ceea ce mă priveşte – eu sunt un om solitar. Noi, preoții, orice ar crede lumea de afară, suntem ființe solitare, în cel mai profund sens al cuvântului. Probabil că e la fel de adevărat şi pentru voi, călugărițele…

— Eu nu cred. Pentru multe călugărițe şi preoți, de asemenea, asta e o viață foarte colegială. Prieteni de-a gata, se poate spune…

— Poate pentru unii.

Ridica uşor din umeri, într-un mod foarte italian.

— Preoții mi s-au părut întotdeauna oameni foarte sociabili, cu excepția celor complet tâmpiți, bineînțeles.

El râse din nou de limbajul ei profan.

— Cunoaşteți vechea zicală, suntem atât de sociabili în public, pentru că dormim singuri. Se întoarse în mijlocul încăperii. Privea în ochii ei verzi, inteligenți şi luminoşi, fixați într-ai lui. Asemenea multor zicale vechi, aceasta a supraviețuit pentru că e adevărată. Noi suntem

altfel… şi am descoperit că nu sunt bine pregătit pentru a-mi înfrunta sentimentele din ultimul timp. Acum trebuie să mă întreb, de ce m-am îndreptat spre dumneavoastră? Nimic nu vă obligă să-mi luați poverile de pe umeri, soră, totuşi, am venit la dumneavoastră.

— Poate că poveştile lacrimogene mă dau gata.

Ea zâmbi. Era atât de tensionat tot timpul. Cineva trebuia să-l mai relaxeze din când în când.

— Am venit pentru că ştiam că mă veți asculta.

Ea încuviință din cap, cu ochii larg deschişi şi chipul răspunzând nevoilor lui. Acest chip îl provocă. Începu să vorbească, fără să-i mai pese de ora târzie şi de ceea ce ar fi putut să creadă despre el. Vorbi despre sănătatea din ce în ce mai precară a papei, despre relația lui apropiată cu D'Ambrizzi, ca şi despre relația lui D'Ambrizzi cu Callistus. Vorbi despre crime, despre hotărârea oarbă a lui Driskill de a se arunca cu capul înainte şi despre consecințele posibile ale acestui act. Ştia că se dezlănțuise cu furie din cauza frustrării, că aceasta izbucnise necontrolată. Simți mâna ei pe brațul lui, se uită la ea de parcă uitase că se afla în încăpere, iar ea îl conduse înapoi pe canapea, murmurând cuvinte de alinare.

— Sunteți obosit, spuse ea. Acesta e un ceas de criză. Odihniți-vă. Aveți nevoie.

El se aşează cu capul în mâini, încercând să nu mai continue, să nu mai dezvăluie nimic. Nimic, niciun cuvânt. Dacă mai vorbea, ea avea să creadă

că e nebun. Îi aduse un pahar de coniac, pe care îl bău recunoscător.

— Iertați-mă, spuse el. Vă rog. Aveți dreptate, sunt foarte obosit… şi îngrijorat. Uitați tot ce v-am spus.

— Desigur. Oricum, nu e treaba mea.

— Dar, ca un prost, am făcut-o să fie. Încercați să mă iertați.

— Credeți-mă, nu e nimic.

— Crimele… Chipul lui se contorsionă în spatele palmelor. Vin din interiorul Bisericii. N-are niciun rost să ne mai prefacem.

De ce nu putea să se oprească, să se ridice şi să dispară? Dar se uită la ea, simți parfumul corpului ei proaspăt spălat, şampon, pudră şi ulei de baie, şi nu plecă. Rămase în tăcere, ascultând-o pe ea vorbind despre sora Valentine, cât de apropiate, dar, în acelaşi timp, cât de diferite fuseseră, cât de ciudat se simțea acum Elizabeth, când preluase munca lui Val. Îi spuse cât de rău îi părea că ea şi Ben Driskill se despărțiseră supărați şi, la auzul numelui lui Driskill, Sandanato căzu pradă temerii că ea ar putea să simtă ceva pentru Driskill şi se zbătu să nu-şi arate teama, invidia, gelozia.

Mai târziu, el spuse:

— Biserica trebuie să facă orice ca să se apere. Nu-i aşa, sora? Nu este marele bine cel care contează? Este trecerea timpului cheia istoriei Bisericii?

Ea aprobă gânditoare.

— Biserica e binele. Asta e o axiomă, bineînțeles. Orice altceva, viața *noastră* este irelevantă, noi – preoți şi călugărițe – am fost păcăliți… Deci, Biserica e binele.

— Atunci, dacă aceste crime vin din interiorul Bisericii… şi aşa e… există posibilitatea ca Biserica să se curețe de uscături prin aceste crime. *Posibil.* E posibil, soră, nu-i aşa?

— În sens strict logic, spuse ea rece, Biserica ar putea să comită asemenea acte pentru a se apăra. Logic. Teoretic. Dar ați transformat principiul într-o absurditate.

— Chiar? Sunteți sigură?

— În viața reală, în lume, asta ar fi pe de-a-ntregul monstruos…

— Dar Biserica nu e lumea…

— Cum ar putea uciderea acestor oameni – Val şi Curtis Lockhardt! — să însemne curățarea Bisericii de uscături? Gândul e bolnav, trebuie să recunoaşteți. Monstruos.

— Da, da, bineînțeles că e monstruos… dar… mă întreb, dacă aceste crime vin din interiorul Bisericii, fiind comise de oameni care pun Biserica pe primul plan – ei bine, nu pot fi justificate în acest sens?

Ochii îi ardeau. Simți picături de sudoare pe frunte şi o febră constantă care îl menținea, îl ajuta să caute în continuare un răspuns.

Sora Elizabeth clătină hotărâtă din cap.

— Nu se poate, nu există nicio scuză. Omorârea

lui Val… cum puteți să vă gândiți la aşa ceva?

— Soră, recunosc că aceste întrebări mă înnebunesc, mă ucid. Vreau să spun, posibilitatea ca aceste crime să fie un fel de epurare, pe care noi nu putem s-o înțelegem… dar care să facă parte dintr-un bine mai mare.

— Dacă nu pot să înțeleg ceva, atunci zic la naiba cu acest lucru!

— Asta nu poate fi adevărat, nu pentru o călugăriță…

— E adevărat când e vorba de crima! îl țintui cu privirea ei cea mai aspră. Intenția dumneavoastră se citeşte printre rânduri, monseniore.

— Chiar?

El îi zâmbi şi îşi trecu mâna peste sprâncene.

— Vreți sa spuneți că aşa ceva s-a mai întâmplat şi altădată. Curățarea uscaturilor, epurarea celor care încurcă, provoacă necazuri… toate pentru apărarea Bisericii, bineînțeles.

Ea nu-şi putu ascunde sarcasmul din glas.

— Păi, acesta era domeniul sorei Valentine, nu-i aşa? Violența ca politică – o fascina…

— A vorbit despre asta cu dumneavoastră? El aprobă. Asta nu înseamnă că era de acord, spuse ea. Nici Val şi nici eu n-am fi încercat să justificăm violența ca politică sau ca mijloc de a îndeplini un scop. Val era istoric, nu avocat. Şi, mai ales, nu era avocatul diavolului.

— Ştiți foarte bine că era un avocat. Apărarea a fost viața ei…

— Dar nu apărarea violenței.

— Totuşi, mă întreb… dilema morală. Răul în slujba binelui. Tensiunea începea să dispară. Faptul că era cu ea, că vorbea cu ea, chiar dacă nu se înțelegeau, îl făcea să se simtă din nou om, să nu se mai gândească la lucruri îngrozitoare.

— Eu o consider o contradicție morală fără rezolvare. N-am puterea şi înțelepciunea să o înlătur.

— Dar s-ar putea ca într-o zi *să fie nevoie* s-o rezolvați. Nu înțelegeți? Mergeți pe urmele lui Val, în umbra ei, îi continuați munca… dacă se va întâmpla să vă confruntați cu o alegere, soră?

— Ce alegere?

— Dacă Biserica, în persoana ucigaşului, vă spune: „Încetați munca, uitați tot ce făcea sora Valentine… şi trăiți. Sau insistați şi veți fi omorâtă, pentru binele Bisericii.” Veți fi obligată să alegeți.

— În primul rând, ce rost are să mă speriați?

— Ca să rămâneți în viață.

— În al doilea rând, am să încerc să evit confruntarea.

— Înțeleg, soră. Vă doresc din tot sufletul să vă bucurați de acest lux. Dar dorințele şi rugăciunile mele s-ar putea să nu fie de ajuns. Răul în slujba binelui – se transformă în bine? S-ar putea să avem încă nevoie de clarviziunea Magului…

Ea izbucni în râs.

— Vă referiți la D’Ambrizzi.

— Magul, repetă el. Ianus cu două fețe, privind înspre viitor şi înspre trecut. Poate că, în fond, el are răspunsul. Mare parte din viața lui e un mister. În sfârşit, se ridică. Poate că *assassini*-i de demult şi-au slujit scopul – acum, în timpurile mai noi, cine ştie cu ce probleme se va confrunta Biserica? Ne aflăm în inima întunericului, soră.

Îşi puse pelerina. Ea se ridicase şi îl ajuta. Apoi se opri şi îşi duse degetul la gură, îndemnându-l să asculte pasajul din *Rigoletto.*

Cea mai frumoasă scenă abia începuse, duetul dintre Rigoletto şi Sparafucile. Muzica era sumbră şi diabolică, sinistră, bogată în acordurile violoncelului şi contrabasului.

Sparafucile îi vorbeşte lui Rigoletto despre el.

„Un om care pentru o mică recompensă

Vă va descotorosi de un rival… Pentru că aveți unul.

Sparafucile îşi scoate sabia din teacă…

Aceasta este unealta mea. Vă poate sluji?”

Sparafucile era unul dintre *assassini.*

Durerea îl cuprinse pe Callistus la miezul nopții, aşa cum se întâmpla de atâtea ori. Se ridică, se dădu jos din pat şi se plimbă prin dormitor, cu transpirația picurându-i pe față şi dinții scrâşnind, aşteptând să-i treacă. Mai devreme sau mai târziu, avea să vină momentul în care n-o să-i mai treacă, iar sfârşitul avea să urmeze curând. Dar, se întrebă, putea el să aştepte până ce soarta

avea să-i semneze cruda sentință?

Apoi durerea începu să slăbească, iar el se relaxă, temându-se că s-ar putea întoarce, că era doar o păcăleală. Se aşeză la birou şi ridică frumosul pumnal florentin pe care îl primise de la cardinalul Indelicato cu ocazia urcării sale pe tronul lui Petru. Îl folosea, de obicei, la deschiderea scrisorilor, iar acum, când petrecea mai mult timp în dormitor, îi găsise un loc pe micul birou. Pumnalul era o piesă valoroasă, lucrată în aur şi oțel, foarte veche. Strălucirea slabă a lămpii de pe masă se reflectă în lama. Îşi văzu propriul chip, un abur de trăsături, oglindit pe suprafața metalică. Se întrebă câți oameni omorâse această lamă.

Când durerea se stinse, el îşi frecă ochii, apoi luă prosopul aflat lângă piciorul patului şi îşi şterse sudoarea de pe față. Se întinse înapoi în pat, aşteptând să se întoarcă somnul. Ştia că avea mult de aşteptat. Observă cu uimire că încă mai ținea pumnalul în mână. I se întâmpla des în ultima vreme să nu-şi amintească deloc ceea ce făcuse înainte. De unde apăruse pumnalul? Probabil că nu-l pusese la loc pe birou… îl privi cu atenție, amintindu-şi ce-i spusese Indelicato, că aparținuse familiei lui de mult, mult timp, de veacuri, că reprezenta curajul şi lipsa de scrupule, calități pe care el trebuia să le îndeplinească din clipa în care încetase să mai fie cardinalul di Mona şi devenise papa Callistus.

Se gândea din ce în ce mai mult la cardinalul Indelicato în ultima vreme, cât de bine s-ar fi descurcat el la KGB, CIA sau MI-5 sau – zâmbi cu amărăciune amintirii – la Gestapo. Înzestrarea pentru operațiunile de spionaj o avea în sânge, în inima ființei lui. Acum îl supraveghea pe vechiul lui duşman, D'Ambrizzi. Callistus se întreba dacă D'Ambrizzi ştia că era urmărit. Callistus trebuia să admită că Indelicato primea informații excelente de la agenții lui. Indelicato îl ştia pe D'Ambrizzi de mult timp: el era omul cel mai indicat pentru urmărire. Dar, astfel, cine mai rămânea să-l urmărească pe Indelicato? Gândurile papei alergau. D'Ambrizzi fusese întotdeauna perechea lui Indelicato în toți aceşti ani.

La suprafață păreau perfect opuşi: Indelicato avea sânge rece de reptilă, cu privirea sclipitoare şi chipul lipsit de expresie, iar D'Ambrizzi era sociabil, cald şi plin de viață. Dar când se ivea ocazia, amândoi erau brutali, fără milă, neîndurători... şi se urau adânc unul pe altul. Amândoi erau infinit mai bine pregătiți decât el pentru a fi papă, totuşi el fusese cel ales, dovedind încă o dată ceea ce spun oamenii despre căile ascunse ale Domnului.

Callistus descoperi încă o veche maximă greşită. El află că nu toată viața îți trece prin fața ochilor când eşti pe moarte. Nu. Tot ce-i trecea prin fața ochilor era perioada petrecută la Paris, noaptea în care ei stăteau lipiți de gardul de fier şi urmăreau

ce se întâmpla în micul cimitir. Noaptea în care tremurau de frig, privindu-l pe preotul înalt şi subțire, cu sprâncenele unite, părintele LeBecq, Guy LeBecq, al cărui tată era bine cunoscutul comerciant de obiecte de artă din strada Faubourg-St.–Honoré… părintele LeBecq îi trădase. Acum ei erau singurii supraviețuitori, ceilalți muriseră toți, numai din cauza părintelui LeBecq… LeBecq, trădătorul aflat printre ei… totul se învârtea în jurul Complotului Pius, cum devenise cunoscut mai târziu în anumite cercuri, totul ținea de Complotul Pius, conspirația lui Simon, pe care nimeni nu-l vedea niciodată, Simon, care îi conducea în munca lor, Simon Verginius, care nu avea să-i părăsească niciodată…

Printre pleoapele întredeschise, văzu pumnalul, îl învârti încet în mână… câteodată, când durerea era, într-adevăr, cumplită, când nu vedea în fața ochilor decât o perdea roşie de durere cu o gaură neagră în mijloc – în asemenea momente se gândea la pumnal, la vârful lui ascuțit ca gândirea unui iezuit, la lama lui subțire ca un fir de ață… şi se gândea cât de uşor ar putea să oprească durerea, un țurțure trecut peste gât, peste încheieturi sau înfipt în inimă, şi apoi, în sfârşit, liniştea…

Gheață…

În acea noapte, cimitirul era înghețat tot, Parisul era prins într-un frig arctic, în cimitir erau

băltoace înghețate, pietrele de mormânt luceau… bărbatul masiv, cu o constituție de animal, îmbrăcat în sutană, îl aştepta pe părintele LeBecq, un preot aşteptându-l pe altul şi, dincolo de gard, tremurând, ținându-şi răsuflarea, erau Sal di Mona, fratele Leo şi olandezul cel blond… apoi cei doi bărbați din cimitir, vorbindu-şi în şoaptă printre pietre; dintr-o dată, bărbatul masiv cu brațe lungi, puternice sări asupra celui mai înalt asemenea unui câine de vânătoare uriaş, deformat, luptându-se cu el, cuprinzându-l, zdrobindu-i, lăsându-l să cadă ca o marioneta… apoi criminalul rămase nemişcat, suflând abur în noaptea înghețată, cu chipul luminat de un felinar, profilul… un chip pe care avea să-l cunoască mult mai bine, având-l lângă el pentru tot restul vieții…

În ziua următoare Sanctitatea sa papa Callistus se simți suficient de bine pentru a convoca o întrunire în biroul său. Participanții erau aceiaşi – D'Ambrizzi, Indelicato, Sandanato şi două dintre ajutoarele mai tinere ale lui Indelicato, aşteptând în anticamera. Ultimii doi se bucurau de încrederea lui Indelicato şi lucrau la anumite aspecte ale investigației asupra crimelor. În colțul cel mai apropiat de birou se afla o instalație de oxigen pe rotile, cu sertăraşe pentru alte echipamente şi ustensile medicale. Papa nu voia să-şi asume niciun risc.

Pierderea în greutate, pe care o suferise, începuse să se vadă pe chipul papei, brăzdat de riduri noi, adânci, de îngrijorare, care-i dădeau aspectul vag al unui clovn trist. Fața sa, cunoscută în toată lumea, se schimba irevocabil, topindu-se. În plus, purta lentile de contact şi una dintre ele îl deranja. Îşi trăgea tot timpul pleoapa, îndepărtând-o de ochi şi cerându-şi scuze de fiecare dată. Apoi renunță şi se lăsă pe spate în scaunul de la birou, jucându-se cu pumnalul florentin pe care descoperise că îl purta cu el.

— Ei bine, spuse el, să trecem la treabă. Prezentați-mi raportul progreselor făcute.

Nu era nevoie să le explice ce dorea. Acum îl interesa un singur lucru.

Cardinalul D'Ambrizzi luă un dosar din mâna lui Sandanato. Lumina soarelui care se strecura prin ferestre scotea în evidență paloarea şi obrajii scobiți ai lui Sandanato. Părea chiar mai încordat decât de obicei. Mâinile papei tremurau, iar el le lăsă să cadă pe masă, strângând încă pumnalul. D'Ambrizzi însuşi arăta obosit şi bătrân, ca un om cu prea multe taine îngrozitoare, ascunse în spatele ochilor lui uriaşi, de broscoi. Neliniştea umplea încăperea, ca un gaz toxic.

— Am cercetat activitatea din ultimele săptămâni ale sorei Valentine, Sanctitate, spuse D'Ambrizzi. Unde a fost, ce a făcut, am încercat să punem cap la cap evenimentele care au condus la moartea ei. Am aflat că Ben Driskill a luat-o pe

urmele ei, înapoi, începând cu crima. A fost la Alexandria acum o săptămână, plus-minus câteva zile. Acolo s-a întâlnit cu vechiul nostru prieten Klaus Richter…

— Glumeşti, interveni papa brusc. Richter? Richter al nostru? Din vremurile acelea? Mi-ai spus că el era omul care te înspăimânta!

— Chiar el, Sanctitate. Şi vă asigur că mă înspăimânta cu adevărat.

— Candoarea asta, murmură Indelicato, ți se potriveşte perfect, Giacomo.

— Şi, continua D'Ambrizzi, s-a mai întâlnit cu un om care după aceea s-a sinucis.

— Cu cine anume?

— Etienne LeBecq, Sanctitate. Un comerciant de obiecte de artă.

Callistus deschise larg ochii, simțind o explozie de adrenalină. Inima îi bătea înnebunită, sărindu-i în piept. Se gândea: LeBecq, fratele părintelui Guy, care îl bântuia prin vise; acum, după patruzeci de ani, erau morți amândoi, toate păcatele întorcându-se asupra lor. Asta era? Toți fuseseră amestecați în Complotul Pius… Asta însemna că erau toți păcătoşi, chemați, în sfârşit, să-şi ispăşească păcatele?

D'Ambrizzi continuă, răsfoind prin hârtii.

— De asemenea, ni s-a raportat din Paris că un bătrân jurnalist pe nume Heywood…

— Robbie Heywood, îl întrerupse moale Callistus. Cred că nu l-ai uitat, Giacomo. Purta

haine stridente, putea să-ți împuie urechile şi să te bage sub masă dacă-i dădeai ocazia. Dumnezeule, mi-l amintesc… Dar cum a ajuns el în povestea asta?

— Mort, Sanctitate, spuse D'Ambrizzi. Omorât de un atacator necunoscut. Poliția n-are niciun indiciu, bineînțeles.

Callistus încerca să-şi amintească ultima oară când îl văzuse pe Heywood.

— Dar ce legătură are el cu toată mizeria asta?

— Sora Valentine s-a întâlnit cu el la Paris în timpul cercetărilor ei. Acum e mort. S-ar putea să existe o legătură…

— Va trebui să afli mai mult decât atât, Giacomo, spuse Indelicato. Vocea lui avea un sunet mecanic, rece. Voi trimite pe cineva la Paris să cerceteze.

— Îi urez noroc, spuse D'Ambrizzi neîncrezător. Ridică puternic din umeri. Poate că nu e decât o coincidență. Înjunghiat pe stradă. Se mai întâmplă.

— Prostii. Indelicato se încruntă acru. Biserica e atacată, iar Heywood a căzut victimă. E limpede.

— Totul se întoarce la Paris, şopti Callistus. Învârtea încet pumnalul în mână. Şi unde se află acum prietenul nostru Ben Driskill? Tatăl lui cum se mai simte?

— Tatăl lui îşi revine, dar e un proces foarte lent. Iar pe Ben Driskill se pare că l-am pierdut. A zburat la Paris. De obicei, stătea la George al V-

lea, dar… nu-i acolo. Se întoarse către cardinalul palid ca un mort care stătea tăcut picior peste picior. Fredi, Fredi, eşti prea tăcut. Mă îngrijorezi când nu spui nimic.

Indelicato se lăsă pe spate, unindu-şi degetele pe piept.

— Sunt uluit de resursele tale. Bunul monsenior aici de față – înclină din cap către Sandanato – este responsabil pentru această bogăție de informații?

— De data asta, nu. Sărmanul Pietro are şi aşa prea mult de muncă. Nu, pur şi simplu, am dat drumul din lesă armatei mele personale – o, nu fi îngrijorat, Fredi, e doar o glumă. Am trimis şi eu câteva iscoade, am pus întrebări…

— Şi preotul cu păr argintiu, spuse Callistus, cine e?

D'Ambrizzi clătină din cap.

— Rețeaua ta continuă să mă uimească, spuse Indelicato. Dar unde e Driskill?

— Te pricepi să urmăreşti oamenii, spuse D'Ambrizzi. Poate ai pierdut prea mult timp urmărindu-mă pe mine.

Izbucni într-un râs gâlgâitor, din piept.

Indelicato zâmbi uşor.

— Se pare că nu suficient de bine.

Callistus vorbi, ignorând schimbul de replici.

— Deci, acum avem nouă crime… şi o sinucidere?

— Cine ştie, Sanctitate? spuse Indelicato. Domneşte teroarea. Cine ştie câte mai sunt… şi

câte vor mai fi.

Deodată, Callistus se ridica țeapăn, cu oasele rigide şi muşchii contractați, degetele i se strânseră, gura se schimonosi într-o grimasă sinistră, o spumă albă i se ivi printre buzele palide şi, fără să spună un cuvânt, se prăbuşi peste birou.

Jean-Pierre, omul pe care August Horstmann îl găsise în satul spaniol pe post de clopotar, purta o haină lungă, neagră, cu tivul puțin ros, şi o pălărie veche, turtită, cu boruri largi, obişnuită la preoții de țară. Îşi purta mâncarea într-un sac maroniu care fusese târât, şifonat şi pătat în multe rânduri. În tren, nimeni nu-i acordase atenție. Nimeni în afara unei fetițe blonde, cu părul strâns în codițe, care părea hipnotizată de ochii lui, unul – o orbită goală, cu nişte rămăşițe albe lăptoase, şi celălalt – albastru, asemănător cu ai ei. El îi zâmbi şi ea se holbă la el, sugându-şi degetul mare, iar el îşi dori să poată coborî din tren înainte de a ajunge la Roma. Dar asta, bineînțeles, nu era posibil.

Ajunse la amiază, iar la Roma era cald. Prea cald pentru anotimpul în care se afla. Transpira, în flanela sa groasă de corp. Se obişnuise cu răcoarea şi vântul regiunii spaniole, cu munții, râurile şi ritmul blând al muncii sale.

Acum tocmai ieşise de pe peron, simțindu-se nesigur printre turişti, în mulțimea care se vânzolea şi se grăbea. Se întrebă fugar dacă avea

să mai vadă vreodată mica biserică de țară. Avea să mai vadă vreodată luna argintie de la fereastra cămăruței sale, să mai simtă mireasma aerului curat şi proaspăt şi briza care purta până la el puțin din zbuciumul oceanului? Avea să mai audă vreodată susurul pârâului care curgea prin sat, să-i mai simtă undele mângâindu-i picioarele?

Porni în căutarea unui telefon. Era un număr de la Vatican.

După ce stabili legătura şi primi instrucțiunile, îi rămase destul timp pentru o plimbare.

Putea să viziteze grădinile Vaticanului. Trecuse foarte mult timp de când nu mai văzuse grădinile. De-abia ieşise din copilărie când fusese ultima oară la Roma.

Da, telefonul odată rezolvat, avea destul timp să se plimbe prin oraş.

Voia să uite pentru o clipă de ce venise la Roma.

3
Driskill

O nouă maşină închiriată, o nouă după-amiază scăldată în torentele de ploaie, cu nori mohorâți, amenințători, atârnând deasupra vârfurilor munților care se vedeau de-a lungul coastei de nord-vest a Donegalului. Aveam impresia că munții mă alungă la vale, că-mi închid drumul înapoi, obligându-mă să mă îndrept spre furia Atlanticului. Donegal era un loc de o frumusețe

extraordinară, dar şi de cea mai cumplită sărăcie, aflat pe coasta Irlandei, un loc pe care Dumnezeu îl crease cu scopul precis de ascunzătoare – golfuri largi, create prin inundarea văilor dintre munți; pretutindeni privirea întâlnea stânci şi întuneric de nepătruns. Pământul nu mai putea să întrețină populația care îmbătrânea şi scădea cu trecerea fiecărui deceniu. Natura în aceste locuri era de o frumusețe care îți tăia răsuflarea, dar se afla chiar în inima tuturor relelor din această țară – pumnul ridicat împotriva sorții. O regiune în întregime catolică, evident.

Totuşi, drumul era liniştit, calm, iar spatele nu mă mai durea atât de tare. Ceea ce se afla înaintea mea era un mister, dar eram împins din urmă de un puternic amestec de teamă şi furie. Acum adăugasem pe lista mea de coşmaruri şi moartea bătrânului Robbie Heywood, prins în cursă şi măcelărit de părintele August Horstmann, probabil la ordinul cuiva de la Roma. Eram, pe cât posibil, pregătit pentru ceea ce mă aştepta.

Am inspirat adânc mireasma ierbii umede şi a copacilor, amestecată cu mirosul cărbunelui îngropat în pământ. Aş fi dat aproape orice ca să uit pentru o clipă de crime, de *assassini* şi de intrigile de la Roma. Era minunat să priveşti drumul pustiu, bălțile licărind, să inspiri aerul umed, să descoperi un fel de linişte sufletească în priveliştea căsuțelor albe, luminate de strălucirea palidă a soarelui, ascuns în spatele norilor

cenuşii, cu margini roşiatice.

Dar pentru mine toate acestea trecuseră: aveam sentimentul neliniştitor că această privelişte misterioasă, care se transforma din câmpie blândă în stânci amenințătoare la simpla întoarcere a capului – aveam sentimentul că mă înghițea, că s-ar putea să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Tot timpul în această lungă călătorie singuratică, sora Elizabeth îmi umpluse gândurile.

De ce? N-avea niciun sens să mă gândesc la ea, să-mi doresc să se afle lângă mine şi să mă asigure că făceam ceea ce trebuia. Eram nevoit să-mi amintesc la fiecare pas că ea nu însemna nimic pentru mine. Ultima ei imagine, cearta de acasă, nu era deloc încurajatoare. Şi totuşi, trebuia să fac un efort ca să nu uit lucrul cel mai important: ea era de-a *lor,* o călugăriță, cineva în care nu puteai avea încredere. Ea trecea totul prin filtrul Bisericii, fie prin regulile seculare, fie prin haosul dogmatic. În niciunul din cazuri, nu aveai şanse să câştigi împotriva lor.

Uită-te la Torricelli, mi-am spus: acesta era un caz semnificativ. Sărmanul Torricelli, un adevărat om al Bisericii, fusese prins la mijloc între naziști, catolici şi membrii Rezistenței, fără să aibă însă posibilitatea reală de a alege. Tot ce putea face era să se strecoare în vârful picioarelor înainte, fără să alunece nici într-o parte, nici în alta, ignorând sau

refuzând să deosebească râul şi binele. Dacă nu puteai să desparți râul de bine într-o lume condusă de naziști, însemna că aveai necazuri. Nu-i aşa?

Totuşi, sora Elizabeth ar fi înțeles dilema bătrânului episcop. Când intrai în Biserică, sufereai un fel de amputare: Biserica îți extirpa simțul moralității şi îl înlocuia cu ceva ce-i aparținea, ceva artificial, o invenție şi o rețetă, în acelaşi timp. De atunci înainte nu mai era loc pentru simplitate, pentru bine şi rău. Eficiența era noul cod moral şi trebuia acceptat.

M-am întors la Elizabeth şi mi s-a părut că trecuse o veşnicie de când n-o mai văzusem. Pe atunci nu fusesem încă înjunghiat de Horstmann, nu mă confruntasem cu ipostaza mea de victimă a unei crime, nu mă transformasem într-un urmăritor şi nu plecasem încă la război. Pe atunci nu purtam armă. Chiar *trecuse* o veşnicie de când n-o mai văzusem. Fusesem şi eu la un pas de moarte. Provocasem moartea unui omuleț speriat în Egipt. Îi găsisem un nume preotului cu păr argintiu. Vizitasem mănăstirea din iad. Descoperisem încă o crimă la Paris. Eram cu totul alt om față de cel care îşi luase rămas-bun de la Elizabeth. Dar ea nu avusese cum să se schimbe. Era încă o creatură a Bisericii, aflată în posesia ei, primind instrucțiunile ei, susținând poveştile ei oficiale. Credea că era o ființă mai bună, asemenea surorii mele, dar se înşela. Credea că ştia multe

lucruri, dar, de fapt, nu ştia decât doctrina. Era prinsă în pânza de păianjen din care Val reuşise, în mod miraculos, să se elibereze, asta era diferența.

Ştiam toate astea, dar nimic nu mai conta atunci când îmi aminteam cum râdeam împreună şi făceam vaste incursiuni prin frigider, cum am descoperit ceva din taina amenințătoare pe care Val o lăsase în urmă, cum am mers împreună pe țărm să-l vedem pe bătrânul polițist şi am aflat că părintele Governeau fusese omorât, iar crima fusese muşamalizată... Totul fusese minunat. Până când spectacolul s-a terminat, iar eu am dat ochii cu adevărata Elizabeth.

Era călugăriță. Şi acesta era ultimul lucru din lume cu care voiam să mă amestec. N-aveam nicio şansă să câştig într-o confruntare cu Biserica şi cu jurămintele ei. Nu puteam să risc. Ştiam totul despre călugărițe din momentul în care găsisem pasărea moarta, înfiptă în gardul din curtea şcolii... Nu puteai să ştii niciodată ce gândeau. Le acordai încrederea ta, te bazai pe ele şi, dintr-o dată, îți spuneau că ele nu sunt femei, nu sunt oameni, ele sunt călugărițe. Dar sora Elizabeth reuşise să-mi adoarmă vigilența. Ea ştersese liniile, tocise ascuțişul avertismentelor pe care le învățasem pe dinafară, înlăturase deosebirile dintre ea şi alte femei. Iar eu o lăsasem să mă rănească.

Rănit. Acesta era al doilea motiv, cel mai

cumplit, pentru care detestam toată încurcătura asta cu Elizabeth. O iubisem pe sora mea, iar Biserica o omorâse. Dacă mă îndrăgosteam de Elizabeth, ştiam că Biserica avea s-o omoare până la urmă şi pe ea. Un alt nevinovat avea să moară. Eram sigur.

Bineînțeles că ea m-ar fi considerat nebun, dacă ar fi ştiut că mă gândeam la ea în felul acesta. În fond, îmi dovedise că era călugăriță. Îmi trădase încrederea.

Vijelia începuse deodată, iar picăturile de ploaie se prelingeau printre faldurile grele de ceață. Simțeam cum mă pătrund frigul şi umezeala, când am văzut primele chilii joase, ca nişte faguri, vechi de o mie de ani, ruinele unor ziduri de piatră şi conturul cenuşiu al unei clădiri acoperite de muşchi, înălțându-se dintre stânci…

Mănăstirea Sfântul Sixtus.

Mai citisem despre astfel de locuri, dar nu văzusem niciodată aşa ceva. Simțeam cum pământul, sub greutatea veacurilor, îmi fugea de sub picioare, iar eu alunecam înapoi, în timp şi spațiu, până în secolul al şaisprezecelea, când Sfântul Finian descrisese acel fel de ascetism ce se desfăşura într-un peisaj dezolant ca acesta care se întindea în fața mea, de-a lungul țărmului pustiu, presărat cu stânci sterpe. Sfântul Sixtus era o mănăstire-stup, o invenție a locuitorilor acestui țărm irlandez, atacat neîncetat de furia

zdrobitoare a valurilor oceanului. Stupii construiți din bucăți mari de piatră păreau striviți între ocean şi stânci, ca şi de o creație mai recentă, ridicată probabil într-o perioadă de peste o mie de ani.

Sfântul Finian şi succesorii lui stabiliseră regulile unui ascetism aproape inuman, iar călugării trebuiau să supraviețuiască cu somnul şi mâncarea reduse la minimum, suportând flagelări îngrozitoare şi slujbe interminabile. Călugării nu aveau voie să folosească animale la munca pământurilor lor stâncoase. Ei se înjugau în locul acestora, la plug. Ascetismul a invadat ordinele, iar călugării fie alegeau viața de ermit, fie jurau să umble în pelerinaj pentru toată viața. Totul în lumina unei severități irlandeze unice. Niciodată în istorie aşezămintele monastice tradiționale nu mai fuseseră privite ca locuri care puneau în primejdie mântuirea sufletului.

Sfântul Columban fusese întotdeauna unul dintre oamenii pe care îi admiram cel mai mult. Penitențele sale – lista pedepselor pentru toate păcatele cărnii – te făceau să te minunezi, gândindu-te la sfinți, în general, şi la cei irlandezi, în special. Sodomia şi masturbarea trezeau în el un sadism neînchipuit. O imagine mi se fixase în minte încă din prima zi în care studiasem lucrările lui, la seminar. Un călugăr gol, stând singur, cufundat până la gât în valurile turbate ale unei mări, lângă un țărm negru ca acesta din fața mea,

din zori şi până seara, de seara până în zori, cântând psalmi până i se rupeau corzile vocale, până când sângele i se răcea, până când se dădea bătut şi aluneca sub valuri… Pentru ce? Ce sens avea? Oare numai pentru că erau, pur şi simplu, nebuni, nu aveau altceva mai bun de făcut decât să-şi urmeze pornirile bolnave? Câteodată prindeau printre ei câte un duşman al Bisericii, un necredincios sau un sodomist şi atunci îl crucificau pe faleza stâncoasă şi târau crucea prin nisip pe țărm, ca fluxul să îl ia de acolo şi să îl înece înainte de a muri sufocat sau din cauza pierderii de sânge… Nici după ce trecuse un sfert de secol nu puteam să uit acele poveşti, acum când priveam acest spațiu al morții pentru prima oară.

Am ieşit de pe drumul îngust şi am coborât din maşină, simțind muşcătură vântului şi mirosul înțepător al aerului umed, sărat. Coasta Irlandei era locul ideal pentru aceşti călugări fanatici, cu ochii înroşiți, care, oricât s-ar fi maltratat, nu erau niciodată mulțumiți. Coline sterpe, stâncoase, se ridicau în fața mării, iar bucățile de stânci erau împrăştiate de-a lungul țărmului, de parcă cineva le-ar fi spart cu ciocanul. Văi adânci porneau dinspre apă ca spițele unei roți, piscuri şi promontorii țâşneau ca nişte gheare, copăcei firavi se târau pe pământ, iar din crăpăturile stâncilor creşteau mărăcini şi tufişuri, într-o aglomerare sălbatică. Cineva spunea, într-o carte pe care o

citisem de mult, că regiunile nelocuite şi nelocuibile erau pentru aceşti călugări „tot atâtea invitații la durerea pe care ei o căutau pentru viața lor pământească”.

Poate că în zestrea mea genetică purtam implântat un atavism profund. Am fost nevoit să trec printre relicvele celeilalte lumi, să privesc totul cu ochii unui pelerin întunecat, aruncat pe aceste țărmuri în urmă cu cinci sute de ani de soarta capricioasă şi vântul neîndurător. În spatele meu, marea tuna şi se zbuciuma de-a lungul stâncilor inegale, presărate pe plaja albă şi neajutorată, prinsă asemenea mie între vârfurile amenințătoare, ca între nişte fălci uriaşe. Peşteri şi falii întunecate mă priveau asemenea unor ochi negri, impenetrabili. Sărmanii nenorociți de demult ridicaseră mănăstiri mărginite dintr-o parte de talazuri înfricoşătoare şi din partea cealaltă de pământuri sterpe, neîndurătoare, de parcă ar fi vrut să se ascundă nu numai de lume, ci şi de însuşi Dumnezeu, sperând că vor fi cumva trecuți cu vederea, uitați, dacă nu iertați.

Singura clădire mai mare a mănăstirii era construită din pietre mari, necioplite; partea de jos a zidurilor era acoperită cu un strat umed de muşchi verde-închis, iar partea de sus cu muşchi şi licheni uscați, a căror culoare devenise maronie, măcinați parcă de o boală necunoscută. În vârful unui turn, o cruce înțepa norii şi nu se auzea niciun sunet, în afara vântului înghețat şi a

valurilor care se zbuciumau ca un instrument acvatic de tortură; disperarea punea încet stăpânire pe sufletul tău.

Am înaintat printre chiliile-faguri, ocolind pietrele uriaşe care se desprinseseră cu multe veacuri în urmă şi alunecaseră singure la vale. M-am uitat înăuntru, în întuneric, dar nu era nicio urmă de viață, doar mirosul păsărilor şi al oceanului. Cum puteau să trăiască în aceste locuri şi, în acelaşi timp, să creeze acea artă ornamentală de care încă ne mai minunăm, cu ochii larg deschişi: cărțile, inciziile în aur, continuând fără întrerupere preistoria germană şi celtică? Ce fel de genii erau ei? Nu cunoşteam răspunsul, nu puteam nici măcar să schițez contururile unui răspuns, ceea ce probabil explica de ce credința mea eşuase cu mult timp în urmă.

În cele din urmă, m-am întors la maşină, cu răsuflarea tăiată de puterea vântului care bătea neîntrerupt. Ştiam de ce nimeni nu fusese în stare să mai adauge un amănunt cât de mic la nobila istorie a arhitecturii monastice. Pentru că erau irlandezi şi detestau orice putea fi îndurat, orice însemna frumusețe sau eternitate. Mai bine să bântuie prin lume sau să se ascundă într-o peşteră şi după aceea să dispară, să se întoarcă în trecut, asemenea inscripțiilor latine şterse de pe pergamente, pentru a face loc noilor învățături, care la rândul şi la timpul lor vor fi, de asemenea, şterse.

Am continuat să urc drumul îngust, târând după mine trecutul, asemenea unui imens cadavru.

Trebuia să merg mai departe. Aveam o sarcină de îndeplinit.

L-am găsit pe fratele Leo într-un fel de grădină, un mănunchi de legume şi câteva flori, în vârful unei coline, chiar în faţa unui zid de piatră care se prăbuşise cu multe veacuri în urmă. Stătea îngenuncheat în pământul ud, negru şi, când m-am aplecat în vânt şi am încercat să înaintez înspre el, şi-a ridicat privirea. Mi-a făcut vesel cu mâna, de parcă m-ar fi cunoscut, şi s-a întors la treburile lui grădinăreşti. M-am cățărat peste ruinele zidului, alunecând pe muşchiul ud, şi m-am trezit izbit de o altă rafală de vânt. El s-a uitat din nou la mine, a spus ceva, dar cuvintele i-au fost împrăştiate în vânt, şi a zâmbit. Avea faţa rotundă, bătrână şi uscată, părând puţin neatent, dar foarte hotărât să termine ceea ce făcea. Purta pantaloni negri, murdari de noroiul umed, şi un pulover negru cu guler înalt în jurul gâtului său plin de riduri. Muncea cu mâinile goale, pătate de noroi şi era puţin murdar pe obraz, unde dusese, probabil, mâna ca să se scarpine. Şi-a terminat, în cele din urmă, treaba, a nivelat pământul în jurul unor plante cu un aspect destul de ciudat, pe care nu le-am putut identifica, şi s-a ridicat.

S-a şters pe mâini cu o bucată de prosop nu prea

curată.

— Frate Leo, am spus. Mă numesc Driskill. Am venit de la Paris ca să vă văd. Robbie Heywood mi-a dat numele dumneavoastră.

A întors către mine o față inocentă, una dintre acelea care par mereu mirate, şi a clipit. A ridicat un deget butucănos, de parcă aş fi rostit cuvântul magic.

— Robbie, a spus el. Ce mai face Robbie?

Nu părea irlandez. Intonația şi pronunția erau neidentificabile. Era, probabil, născut în Irlanda, dar trăise în altă parte. Pentru moment nu i-am spus decât că Heywood murise. A ascultat, făcându-şi de lucru cu un săculeț de îngrăşământ, strângându-l la gură, adunând nişte mistrii şi o lopată micuță. Din când în când dădea din cap. Nu mi-am dat seama cât de mult înțelegea din ce-i spuneam.

— Paris, a zis el. Ați venit tocmai de la Paris. Robbie a murit. Îi spuneam „Vicarul". El v-a trimis la mine? Sunt uimit, recunosc. Nu-mi vine să cred. După atâția ani. Noi, aici, suntem destul de retraşi. A început să se certe cu sine. Dar nu am dovada privindu-mă pe mine în ochi? Sunt uimit, într-adevăr. Vicarul! M-aş fi bucurat să-l mai văd o dată. Şi-a deschis ochii larg, cu o expresie inocentă, părând să ştie ce gândisem eu mai devreme. O, bucuria nu mai e interzisă aici. Ce uşurare, ce binecuvântare. Era un om atât de gălăgios şi agitat, dar în zilele cele mai negre era o

companie foarte bună. Dumnezeule mare! A clătinat din cap, cu sprâncenele stufoase bătute de vânt. Mort. Vremurile de demult au început să dispară. Umbrele se adună, se adâncesc.

Mi-a zâmbit vesel.

— N-a trăit atât cât ar fi trebuit, am spus. Robbie Heywood a fost ucis la Paris acum o săptămână.

— Dar cine ar face aşa ceva?

— Un om care a venit prin timp, din urmă cu patruzeci de ani, un om în care avea încredere… un om care l-a urmărit şi nu i-a dat nicio şansă. Cu mai puțin de o lună în urmă, sora mea, o călugăriță, sora Valentine, a fost omorâtă de acelaşi om. Robbie Heywood credea că dumneavoastră ați putea să aruncați puțină lumină asupra ucigaşului… cine e, de unde vine, de ce omoară oameni. Din nou.

— Pot să vă întreb, a rostit el calm, de ce a omorât-o pe sora dumneavoastră?

— Deoarece făcea cercetări pentru o carte care se pare că dezvăluia în detaliu ceea ce s-a întâmplat la Paris în timpul războiului. Torricelli, naziştii, Rezistența, ceva numit „Complotul Pius”. Şi un om-fantomă, numit Simon…

— Opriți-vă, vă rog. Mi-a zâmbit blând, de parcă el s-ar fi aflat deasupra tuturor lucrurilor pământeşti, deasupra vinii, a păcatului şi a crimei. Păreți foarte bine informat asupra unor secrete foarte vechi şi bine păstrate. Nici nu ştiu ce să cred despre dumneavoastră, domnule Driskill.

— Am bătut un drum lung ca să aud povestea dumneavoastră. Au murit oameni…

— Cât de bine ştiu, a murmurat el enigmatic.

— …începând cu părintele LeBecq într-un cimitir din Paris în urmă cu patruzeci de ani – nu, bineînțeles, nu el a fost primul. Cine ştie când a început totul? Sora mea şi vechiul dumneavoastră prieten, Heywood, nu sunt decât cei mai recent adăugați pe listă. A început cu mult timp în urmă – am nume de cod pe care dumneavoastră ați putea să le identificați.

Cuvintele, întrebările şi ideile țâşneau din mine prea repede, iar el se trăgea înapoi. Nu putea să-mi facă față. Am văzut-o în ochii lui, care s-au întunecat pentru o clipă, în timp ce vorbeam. M-am oprit brusc, lăsând valurile să-mi înece cuvintele.

El a îmbrățişat cu privirea oceanul până la orizont, unde îți venea să crezi că e linişte şi pace.

— Mi-e teamă de dumneavoastră, domnule Driskill – dacă acesta e numele dumneavoastră adevărat. Vedeți, a continuat el hotărât, când eu am început să protestez, am ştiut că va veni cineva cu o notă de plată. Pentru că s-au întâmplat lucruri atunci, lucruri care nu pot fi uitate atâta timp cât cel puțin unul dintre noi mai trăieşte, unul care ştie toată istoria… sau chiar numai fragmente. Mă tem că eu nu ştiu la fel de mult ca oricare dintre noi. În mod sigur prea mult ca să fiu lăsat în viață, dacă ar vrea cineva să acopere

trecutul, să-l şteargă. Cineva şi-ar aminti într-o zi de Leo, s-ar întreba dacă mai trăieşte şi apoi ar afla. Şi-a încrucişat braţele pe piept, ciupindu-şi pielea din palmă. A durat mai mult decât m-aş fi aşteptat. Şi acum, mă întreb, dumneavoastră sunteţi acel om? Şi dacă sunteţi, care dintre ei v-a trimis?

Şi-a coborât privirea, urmărind valurile care se zbuciumau mai adânc în apropierea stâncilor. L-am strigat, dar vântul şi zgomotul apei mi-au împrăştiat cuvintele. Am întins mâna şi l-am prins de braţ, mai dur decât am vrut. S-a întors încet şi bunătatea de pe chipul lui m-a învăluit asemenea graţiei lui Dumnezeu.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, am spus. Nu eram prea diplomat. Mersesem prea departe ca să mă mai pot întoarce, iar vântul îmi tăia respiraţia, făcându-mă să mă simt slab. Acest om era una dintre puţinele chei pe care le aveam. Trebuie să-mi spuneţi, cu propriile dumneavoastră cuvinte… adevărul…

— Înţeleg că vreţi să aflaţi povestea mea. Vorbea în şoaptă, luminat parcă de o revelaţie tăinuită, pe care eu nu puteam să o văd, dar reuşeam să-l aud, să disting fiecare cuvânt. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Şi-a ridicat capul şi apoi şi l-a plecat cu un aer resemnat, filosofic. Va trebui să mă convingeţi – poate că mi-am trăit anii cei mai folositori şi mai frumoşi ai vieţii, dar nu vreau să mor înainte de vreme. Înţelegeţi? V-am spus că mi-

e teamă de dumneavoastră. Dacă ați venit ca să mă omorâți – dacă veniți într-adevăr de la *ei* – dacă ați venit de la Roma ca să mă omorâți… eu n-am cum să vă opresc. Dar dacă ați venit, aşa cum spuneți, în căutarea adevărului, atunci am să vă spun povestea mea. Veniți să ne plimbăm şi spuneți-mi încă o dată cine sunteți. Haideți să facem schimb de poveşti, a dumneavoastră pentru a mea. A zâmbit din nou. Spusese că îi era teamă, dar nu-i era. Niciun oscior nu-i tremura de frică. Şi dacă ați venit de la *ei,* poate vă conving că nu sunt decât un bătrân inofensiv şi nu reprezint niciun pericol pentru stăpânii dumneavoastră – cine ştie?

— Ei, am spus eu. Cine sunt ei?

— Tinere domn, oricine ați fi, ştiți foarte bine cine sunt *ei.* Altfel, de ce ați mai fi ajuns aici? Veniți să ne plimbăm pe faleză. Să nu ne prefacem. Vă dau şansa să mă omorâți.

A chicotit pentru sine, de parcă ar fi făcut o glumă la adresa mea. I-am urmat paşii.

În timpul Celui de Al Doilea Război Mondial, Biserica Catolică era la fel de preocupată, chiar obsedată, de propria supraviețuire, ca orice altă instituție europeană. Activitatea ei trebuia proiectată şi executată cu deosebită grijă şi extremă atenție, în funcție de situația războiului, de balanța schimbătoare a puterii, de *real politik.* Complicații suplimentare erau create de problema

moralității individuale care venea în conflict cu moralitatea, într-un fel mai exigentă, a organizației, după cum avea să-mi demonstreze povestea fratelui Leo. Rolul Bisericii a devenit din ce în ce mai ambiguu, din cauză că, în secolul al douăzecilea, Biserica nu mai avea o forța armată proprie, nicio posibilitate de a-şi impune politica sau de a-şi apăra independența de interesele exterioare. În primul rând, trebuia luat în considerare cursul războiului la orice moment dat; în al doilea rând, trebuia acordată atenție şi crimelor comise în mod sistematic de naziști, în văzul lumii – care, oricum, erau imposibil de ignorat, oricât ar fi vrut cineva; şi, în al treilea rând, mai era faptul, ale cărui consecințe erau greu de prevăzut, că Biserica era condusă de papa Pius, un om cu legături puternice, adânci şi oarecum mistice cu germanii.

În mijlocul acestei confuzii de moralitate, scopuri şi efecte, s-a ivit o reacție mai puțin obişnuită: un grup de activişti catolici din Paris – preoți, călugări, câțiva laici – au fost recrutați de un preot care avea să le fie cunoscut sub numele de Simon Verginius – adică Simon. El i-a unit printr-un jurământ sacru de păstrare a tainei pentru toată viața. Ei nu aveau să dezvăluie niciodată existența frăției lor, ca şi identitatea lor, cuiva din afara grupului. Atâta timp cât jurământul rămânea necălcat, ei nu puteau fi descoperiți.

— Dar, bineînțeles, s-au ivit probleme chiar de la constituirea acestor principii fundamentale, m-a asigurat fratele Leo, ridicând obosit din umeri. Deocamdată am să pun doar întrebările, fără să dau niciun răspuns, a mai spus el. Mai întâi, a cui a fost ideea aceasta a grupului? în mod sigur, nu a lui Simon. Ordinele veneau de undeva de la Roma – cel puțin, asta a fost impresia mea pe când eram un tânăr prins în evenimente şi doritor să iau şi eu parte la istorie. Cineva, de undeva, îndruma mâna lui Simon… aveam şi o dovadă din interior. Conflictul. Simon s-a răzvrătit împotriva unor ordine şi acesta a fost începutul sfârşitului nostru.

Scopul acestui grup era să apere Biserica de nenorocirile războiului, să îmbogățească Biserica din prăzile de război, să păstreze Biserica puternică şi deasupra conflagrației, a furtunilor ambiției şi nebuniei care alcătuiau, de fapt, războiul. Într-o țară, într-un oraş condus de invadatorii nazişti, implicațiile pe care le presupuneau aceste scopuri erau evidente şi, în mod inevitabil, intrau în conflict cu moralitatea unor indivizi. Fratele Leo m-a lăsat să meditez asupra acestora şi şi-a continuat povestea.

Membrii grupului se cunoşteau între ei după numele de cod. Leo a spus că le-a uitat, ca rezultat al încercărilor lui de a le îngropa în trecutul îndepărtat. A insistat, spunând că a uitat câți formau acest grup şi asupra acestui punct n-a mai

discutat. Christos, da, era unul numit Christos, a recunoscut că îşi amintea numele şi curând am aflat de ce. Pe atunci erau, a spus el, o organizație catolică exemplară: complet autoritară, nimeni nu îndrăznea să dea glas întrebărilor, nici măcar nu se gândeau la ele, în afara clipelor de singurătate, când coborau garda. Primeau ordine şi le îndeplineau. Hatârurile erau lăsate în grija altora. Aceşti oameni se considerau, fără umbră de îndoială, arme în slujba Bisericii. Era vreme de război, iar Biserica nu dăduse niciodată înapoi în fața armatelor seculare: în orice caz, nu *prea des*. De-a lungul istoriei, îşi crease propria armată, îşi trimisese propriii soldați să lupte, să moară dacă trebuia, să ucidă dacă era nevoie. Acum, la Paris, Biserica îşi alcătuise o nouă armată care făcea ceea ce trebuia să fie făcut. Fratele Leo nu m-a privit în acel moment, dar eu am înțeles: fusese nevoie de crime şi nimeni nu ezitase să le comită.

— Era un moment în care trebuia îndeplinite ordinele, a spus el. Orice fel de ordine. Toate ordinele. Nu o spuneți, domnule Driskill – sunt de acord cu dumneavoastră… că îndeplinirea ordinelor era o scuză jalnică pentru crimă. Un gardian la un lagăr de concentrare din Treblinka, un preot urmărindu-şi victima într-o mahala pariziană… A ridicat din umeri şi a privit marea pe care se lățeau umbre. Vântul devenea tăios. Nu încerc să-mi găsesc scuze, nici mie, nici celorlalți. Vă spun, pur şi simplu, cum s-a întâmplat.

Câteodată primeam ordinul să ucidem un om. În numele binelui, desigur. Acest bine era întotdeauna Biserica. Credeam că astfel salvam Biserica, nu-i aşa?

Dar, de cele mai multe ori, motivul era altul. De obicei, nu era decât un târg. Se întorceau la mersul pe sârmă. Negociau loialitatea, acțiunile pe care grupul le putea realiza, se târguiau pentru binele Bisericii. Partenerii lor erau naziştii: Wehrmachtul, SS-ul, Gestapoul. Şi, în schimb, Biserica profita: o parte deloc neglijabilă din obiectele de artă capturate care ajungeau, într-un fel sau altul, la Roma, jafuri din colecțiile unor evrei care dispăreau fără urmă. Când era nevoie, micul grup al lui Simon, avându-l de obicei pe Christos la cârma misiunii, îi supraveghea pe luptătorii Rezistenței şi nu aveau de ales decât să-şi trădeze prietenii francezi, să le mai arunce naziştilor câte un os, pentru a menține echilibrul fragil dintre activitatea *alături* de Rezistența şi activitatea *alături* de nazişti, dar întotdeauna în *slujba* Bisericii, care trebuia să supraviețuiască luptătorilor Rezistenței, invadatorilor nazişti şi războiului, în general.

Dar se iveau ocazii în care nu mai era vorba de un târg, nu se mai punea problema simplă a trădării Rezistenței de o parte şi a sabotării naziştilor de cealaltă parte. Uneori naziştii voiau să moară un om. De ce nu-l omorau ei înşişi? Fratele Leo se gândise mult la întrebarea asta. Era

oare un test al dorinței grupului de a colabora cu armata de ocupație? Sau era, pur şi simplu, un exercițiu de impunere a voinței lor?

Fratele Leo şi-a amintit o întâmplare, când neînțelegerile dintre Simon şi Christos au ieşit la lumină. Mai devreme sau mai târziu, oricum ar fi apărut necazuri în rândul lor, credea cu convingere fratele Leo. Totul răbufnise din cauza unui preot din Rezistență…

Părintele Devereaux era preotul care devenise prea bun în afacerile Rezistenței. Un ofițer SS fusese răpit şi apoi găsit în groapa de gunoi a unui sat de lângă Paris. Vinovații nu erau cunoscuți, dar satul arătase semne de simpatie pentru Rezistență, în mare parte datorită atitudinii părintelui Devereaux.

SS-ul a cerut o replică simbolică. Preotul trebuia să moară, iar catolicii conduşi de Simon au primit însărcinarea să-l ucidă. Simon a declarat grupului că asta nu era posibil, că el avea de gând să-i refuze pe nazişti. Dar Christos, preotul înalt şi slab ca o stafie, l-a contrazis, spunând că menținerea bunelor relații cu naziştii era mai importanta decât viața unui preot scandalagiu. Era război, a spus el, şi în război e firesc ca oamenii să moară. Pentru binele cel mare, părintele Devereaux trebuia să moară, aşa cum ordonaseră cei de la SS.

Christos susținea că trebuie să privească în perspectivă. Câte o moarte ici şi colo avea să le asigure existența în slujba Bisericii.

— Vedeți, domnule Driskill, a spus fratele Leo încet, în timp ce marea se liniştea, cu o intonație firească, de parcă nu avea mare importanța, noi eram *assassini* renăscuți, reluându-şi activitatea pentru Biserică… Câteva crime nu cântăreau prea mult. Şi nici măcar nu erau crime! Erau întâmplări obişnuite pe câmpul de luptă. Christos se considera un realist, un pragmatic. Câțiva din grupul lor îl găseau brutal, fără scrupule. Dar el a insistat şi ei s-au supus, iar Simon n-a ridicat mâna să-i oprească, dar nici nu s-a implicat în ceea ce s-a întâmplat acolo, în noaptea în care Devereaux a fost ucis. Christos i-a supus pe câțiva dintre ei voinței lui, a observat fratele Leo. Dar nu pe Simon, pe mine, pe micul Sal sau pe olandez. Noi ne supuneam numai lui Simon. Noi am rămas cu el, nu cu Christos…

Dar au mai fost şi alte ocazii, misiuni urâte cu consecințe mortale, iar ei au făcut aşa cum li s-a spus. Simon şi restul. Oricum s-ar fi încheiat războiul, Biserica trebuia să fie pregătită să se alieze cu învingătorul. Biserica trebuia să supraviețuiască.

Roma ştia? Papa Pius ştia?

Întrebări care nu trebuiau gândite sau puse. Dar Simon venise de la Roma la Paris…

Fratele Leo vorbea calm, limpede, frecându-şi obrajii înroşiți de muşcătura vântului şi netezindu-şi părul alb pe cap pentru ca, în clipa următoare, vântul să-l ciufulească din nou.

Apoi a venit ultima noapte, spre sfârşitul iernii amare a anului 1944.

Din nou venise timpul ca un om să fie omorât.

Dar, de data asta, naziştii nu ştiau nimic. Nici Rezistența. Nimeni în afara *assassini*-lor nu ştia că un om important avea să fie ucis.

Pentru binele Bisericii. Pentru a salva Biserica.

Era misiunea lui Simon şi cea mai elaborată acțiune pe care o încercase vreodată. Era nevoie de mai multe planuri, de mai multe mijloace de transport, pentru care se bazau pe ajutorul Rezistenței, de mai multe provizii, venite tot de la Rezistență.

Dinamită. Două mitraliere. Grenade de mână.

Aveau să schimbe cursul istoriei şi să salveze Biserica printr-o singură lovitură îndrăzneață.

Trebuia să se ascundă în coliba unui pădurar aflată pe dealul care străjuia o linie ferată, pitită în spatele unor coline împădurite. Trenul îl aducea pe marele om la Paris pentru o întâlnire secretă cu înaltele oficialități naziste. Se zvonea că mareşalul Göring se număra printre participanți.

Ei voiau să arunce linia în aer. Şi dacă marele om nu murea la deraierea trenului, atunci aveau să-l împuşte pe el şi pe oricine ar fi încercat să-i oprească.

Dar n-a fost aşa.

Germanii ştiau. Marele om fusese avertizat. Cineva le spusese, cineva din interiorul grupului.

— Marele om nici măcar nu era în tren, a spus

fratele Leo. Am fost trădați... a ieşit o mizerie îngrozitoare, numai câțiva am scăpat. Mulți dintre noi au murit, au fost urmăriți şi ucişi după aceea, la Paris, când un om căruia îi spuneam Colectorul a venit să ne găsească... Ei bine, a spus el, trecându-şi mâna peste buze, s-a întâmplat de mult. Simon ştia că totul se terminase, dar mai ştia şi cine ne trădase. Toți eram speriați, încercam să ne salvăm viața. Simon avea să aibă grijă de noi – nu ştiam cum. Dar credeam în el, ştiam că avea să aibă grijă de noi. Aşa a făcut, ne-a spus ce să facem şi apoi a plecat să se întâlnească cu trădătorul... Christos. El era... el fusese dintotdeauna cel mai nazist dintre noi... Olandezul, micul Sal şi eu l-am urmat pe Simon în acea noapte, voiam să-l ajutăm dacă avea nevoie de noi, ştiam că Christos avea pistol.

Noaptea era rece, vântul purta prin aer bucățele înghețate de zăpadă. Februarie 1944. Un cimitir năpădit de buruieni, lângă o biserică dărăpănată, într-unul din cele mai înfricoşătoare cartiere ale Parisului. Gheața sclipea ca sticla spartă pe pietrele de mormânt. Prin băltoacele înghețate se iveau buruieni maronii, uscate. Sub tălpi scrâşneau şoareci morți de foame şi frig.

Printre pietre, în lumina slabă, se aflau Simon şi Christos.

Leo, Olandezul şi micul Sal tremurau în umbră, dincolo de gard. Leo se temea să nu-i înghețe nasul ca un nasture. Sal mormăia fără încetare

rugăciuni: viața lui de preot luase o întorsătură neașteptată, ducându-l în cimitirul înghețat, în miezul unei nopți pustii, învăluită în teamă.

Christos îi spunea lui Simon că el nu trădase pe nimeni, că nu înțelegea ce se întâmplase, da, trebuie să fi fost un trădător, da, mai exista încă un trădător, dar el nu ştia cine era…

Simon i-a spus că totul s-a sfârşit, Christos era un nazist, întotdeauna fusese şi totul avea să se termine în noaptea aceea.

— Tu l-ai omorât pe preotul din Rezistență, Devereaux, şi tu ne-ai trădat prietenilor tăi naziști…

— Devereaux a fost o obligație, era o amenințare pentru noi. Trebuia să moară!

Glasul lui Simon nu s-a mai auzit, dar Christos s-a tras înapoi, după care vocea lui Simon s-a auzit din nou: „Ai omorât un om bun, cinstit.” O rafală de vânt i-a lovit. Leo s-a întors către Olandez care a clătinat din cap şi şi-a dus degetul la buze. O lumină palidă, gălbuie, s-a stins în sala de mese a Bisericii. Un motan a sărit din spatele unei pietre de mormânt, ochii i-au sclipit galbeni şi un şoarece a murit.

„Nu, a spus Simon, nu poate fi pentru binele nici unei Biserici. Nu poate fi lucrarea lui Dumnezeu…

Şi ceea ce voiai să faci pentru omul din tren, credeai că era lucrarea lui Dumnezeu!

Te-ai aliat cu naziştii, nişte păgâni fără credință, şi vrei să mă faci să cred că e pentru binele nostru,

pentru binele Bisericii. Bine – poate că aşa e. Simon vorbea rar, în faţa lui Christos, dar Leo auzea fiecare cuvânt. Dar uciderea părintelui Devereaux – asta e trădarea Bisericii, a lui Dumnezeu şi a noastră. Şi acum ne-ai trădat din nou. Omul din tren merita să moară… Şi în locul lui au murit oamenii noştri. Din cauza ta… acum s-a terminat, asta e ultima noapte…”

Christos a scos un pistol din buzunarul paltonului pe care îl purta peste haina de preot. Leo a făcut un pas înapoi de la gard, călcând pe motan.

Poate că, dacă motanul nu s-ar fi aruncat asupra altui şoricel bucuros să scape de viaţă, un ghem de blană şi ochi înfometaţi, Christos l-ar fi putut împuşca pe Simon, i-ar fi lăsat cadavrul să îngheţe bocnă şi ar fi schimbat lumea în felul lui.

Dar motanul s-a aruncat şi atunci Christos a întors pentru o fracţiune de secundă capul, atenţia i-a fost distrasă de la scopul lui, iar Simon, cu o agilitate surprinzătoare pentru trupul lui masiv şi puternic, a sărit asupra lui cu toată disperarea ultimei şanse.

Braţele imense l-au încolăcit, unindu-se în spatele lui Christos, şi au început parcă să danseze într-un fel de ritual străvechi, printre pietre de mormânt, printre pisici şi şoareci; au rămas îmbrăţişaţi mult timp, cu feţele aproape lipite, strălucind de transpiraţie şi contorsionate de furia morţii, vechiul instinct al morţii, apoi, în

sfârşit, s-a auzit un scrâşnet, un zgomot de oase trosnind, un horcăit şi un corp prăbuşindu-se.

Christos era mort.

Ucigaşul abia răsufla.

A târât cadavrul înspre gard şi l-a împins cu piciorul, proptindu-l între o piatră şi nişte tufişuri ude, întunecate, apoi i-a îndepărtat picioarele de pe alee şi a plecat liniştit, până când l-au înghițit întunericul, noaptea înghețată şi vântul.

O dată cu moartea lui Christos au murit şi *assassini*-i. Cel puțin aşa credea fratele Leo. În vara următoare Parisul a fost eliberat, deznodământul războiului a fost firesc şi inevitabil, deşi zilele negre ale aliaților se aflau încă în viitor, undeva între prezent şi sfârşit. Dar pentru micul grup de asasini totul se sfârşise.

Leo şi-a întins brațele în lumina soarelui care apunea, ca şi cum ar fi făcut un exercițiu. Acoperişul norilor, albastru şi roşu, şi negru la orizont, se închidea deasupra noastră, înghițind ultimele raze.

După noaptea în care l-a ucis pe Christos, n-am mai vorbit cu Simon... nu l-am mai văzut niciodată.

Fratele Leo înainta printre morminte, îngenunchind ici şi colo pentru a îndrepta un coş cu flori, pentru a curăța florile moarte pe care le numea cap-de-mort, sau pentru a smulge buruienile uscate, rebele. Soarele se scufunda în

mare, iar vântul se întețea, coborând şi mai mult temperatura. Tremuram, dar nu numai din cauza frigului. Imaginea lui Simon mi se limpezea în minte, prinzând viață. Şi acum aflasem despre Christos, preotul nazist. Dar eu mă gândeam la el sub un alt nume, stingându-se în noapte.

— Şi atunci ce ați făcut? Vreau să spun după ce Christos a murit, iar Simon a plecat. Şi, apropo, nu sunt chiar cu totul în ceață – de exemplu, ştiu că pe Christos îl chema LeBecq şi era fiul unui comerciant de obiecte de artă. Dar Simon… cine era Simon?

El mi-a ignorat întrebarea şi a continuat. Avea propriul lui plan.

— După noaptea aceea m-am întors la ocupația mea obişnuită din Paris, şi ăsta a fost sfârşitul. Cel puțin, pentru un timp. Adică, până când a sosit Colectorul de la Roma.

— A, da, Colectorul. Cum îl chema la el acasă?

— Nu fiți nerăbdător, domnule Driskill. Aici avem destul timp. Altceva nu prea găsiți, dar timp avem destul.

— Nu puteți să vă supărați pentru că sunt curios, am spus. Cine era Olandezul de care ați pomenit? Şi micul Sal, preotul a cărui viața s-a desfăşurat cu totul altfel decât s-a aşteptat el? Cu ei ce s-a întâmplat?

— Presupun că s-au întors cu toții la viața lor anterioară, viață pe care o abandonasem în acele zile. Cel puțin, pentru un timp, adică…

— Ştiu, ştiu. Până când a venit Colectorul.

— Exact. A venit să ne colecteze, vedeți. S-a ridicat în picioare, sprijinindu-se cu mâna de o piatră. Câteva flori cândva galbene erau împrăştiate la baza ei. Simon a fost singurul om cu adevărat mare pe care l-am cunoscut. Înțelegeți? El nu cunoştea altă fidelitate decât cea pentru Dumnezeu şi pentru Biserică. Aş putea să privesc acum înapoi şi să spun că s-au făcut lucruri care nu trebuia făcute, dar erau timpuri aspre pentru toată lumea, o luptă pe viață şi pe moarte. Totuşi, Simon nu se asemăna celorlalți oameni – chiar şi sfinții au mai greşit, nu-i aşa?

— Asta ca s-o spunem mai blând, am zis eu.

— Aşa a fost şi cu Simon. Dar era un om mare. Curajul său nu avea limite.

— Deci, cine naiba era el?

— Domnule Driskill, vă *rog!*

— Dar l-ați cunoscut. L-ați cunoscut *bine…*

— Să spunem că l-am observat. Am petrecut câteva nopți împreună, ascunzându-ne prin hambare. El mi-a vorbit. A susținut sensul acțiunilor noastre – dacă era bine, dacă era într-adevăr pentru binele Bisericii… A dezbătut fiecare aspect al problemei, iar eu l-am ascultat. Era un om mult mai inteligent decât mine. Studiase atent trecutul, ceea ce noi numim istorie. El, Simon Verginius, a fost cel care mi-a povestit despre Concordatul Borgia.

M-a condus afară din cimitir şi ne-am plimbat

încet către faleză.

— Despre ce?

Am strigat împotriva unei explozii puternice a oceanului care a lovit stânca.

El s-a sprijinit de un copac încovoiat, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor murdari de noroi. A vorbit din nou, ca şi cum n-ar fi fost nimic important, doar un episod din îndepărtata istorie a războiului. Marea s-a odihnit pentru o clipă.

— Simon spunea că a fost un concordat, o înțelegere între papa Alexandru Borgia şi organizația acestor oameni care îi făceau – cum a numit-o Simon? — da, „munca de jos”. Crimele. Simon spunea că noi eram urmaşii acestor oameni care trăiseră cu cinci sute de ani înaintea noastră, spunea că noi făceam parte din istoria vie a Bisericii. Mi-a mărturisit că el văzuse cu ochii lui şi pipăise cu mâinile lui acest concordat... Leo s-a oprit şi a privit în jos la spuma clocotitoare; chipul lui era un model de seninătate, o emblemă simbolizând împăcarea cu trecutul.

— Vi l-a descris? Mai există şi acum?

El a zâmbit îngăduitor față de ultima mea curiozitate.

— Au dispărut multe lucruri în timpul războiului şi după aceea. Dar pe Simon îl obseda soarta concordatului, a pergamentului pe care era scris. Vedeți, el spunea că pe acesta erau înscrise numele oamenilor care îl slujiseră pe papa Alexandru. Mai erau înscrise şi numele fiecărui

descendent, într-un lanț neîntrerupt, numele tuturor oamenilor de când Alexandru întocmise acordul. Eu nu eram prea convins, părea atât de fantastic… dar, pe de altă parte, istoria Bisericii e supraîncărcată de documente secrete, nu-i aşa? Mie mi se părea tipic pentru catolici. Simon se temea să nu cadă în mâinile naziştilor, în timpul războiului – se temea să nu îl țină veşnic ca o sabie deasupra capului Bisericii.

— Vreți să spuneți că el chiar a avut acest document în posesia lui? Leo a înclinat capul. Şi cum a dat el peste acest acord uluitor?

— Nu mi-a spus niciodată.

— Poate mințea, poate încerca doar să vă impresioneze.

— Simon? Să mintă? Niciodată.

— Dar cum puteți fi atât de sigur?

M-a privit pe furiş cu coada ochiului, de la înălțimea vârstei sale.

— Ştiu. Îl cunoşteam. De-asta sunt atât de sigur.

— Spuneți-mi şi restul. S-ar putea să aveți soarta Bisericii în mâinile dumneavoastră. *O listă cu assassini…*

— Mă îndoiesc, domnule Driskill. Asta e propagandă iezuită…

N-aveam de gând să-l impresionez povestindu-i despre căutările mele, despre tot ce mi se întâmplase. Lui i se întâmplaseră şi mai multe, acum lupta lui cu viața luase sfârşit, iar eu nu

puteam să-l intimidez, să-l impresionez, să-l sperii sau să-l oblig să facă altceva decât ceea ce-şi propusese. Şi agenda lui era de mult alcătuită.

— Am fost iezuit cândva, am spus.

El a râs din toată inima.

— Domnule Driskill, a spus el, ce om mai sunteți şi dumneavoastră! Sunteți, cumva, cinstit?

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns.

În lumea mea nimeni nu punea astfel de întrebări. Ce puteai să răspunzi?

— Ei bine, a suspinat el, să ne întoarcem la concordat… Când Simon a plecat din cimitir, se gândea la Concordatul Borgia… ca istorie. Era un fel de permis, de legitimație – nu credeți? Propria lui istorie îl validase, nu? Când e nevoie de *assassini,* când ei se pot pune în slujba Bisericii, atunci se întorc la viață. S-a uitat la mine cu ochii larg deschişi. Eu nu-mi doresc să port responsabilitatea de a decide momentul, domnule Driskill, dumneavoastră ați vrea?

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu concordatul.

— O, l-a trimis în nord. Ca să fie păstrat în siguranță. De fapt… Avea obrajii roşii, cu un aer de veselie, ca Moş Crăciun într-o piesă şcolară. L-a trimis în nord prin mine! Avea încredere în mine. A zâmbit, arătându-şi dinții mici, albi şi oarecum fioroşi. Cu mine şi cu încă un individ. Olandezul care fusese acolo, lângă cimitir, în ultima noapte. El a venit la mine cu o scrisoare şi un pachet. Scrisoarea era de la Simon care îmi spunea să iau

acest pachet, concordatul, şi să plec cu Olandezul spre ținuturile din nord… o, a fost o adevărată aventură! Am mers ca pescari bretoni, am traversat Canalul în Anglia. Capă şi spadă. Dar am reuşit. Cred că Dumnezeu a vrut să încheiem misiunea lui Simon. S-a uitat la marea întunecată, retrăind clipa triumfului.

Astfel, a continuat el, întorcându-se cu spatele la mine, l-am salvat din mâinile naziştilor. Vedeți, e chiar aici. L-am adus în acest loc, la Sfântul Sixtus. Asemenea multor mănăstiri irlandeze şi aceasta a fost dintotdeauna un depozit de documente ale Bisericii, începând din Evul Mediu. E o tradiție. Lucrurile sunt păstrate peste veacuri. Neştiute şi în siguranță.

— Vreți să spuneți că e aici? Chiar aici?

Tâmplele îmi zvâcneau. „O listă cu *assassini…*”

— Da, bineînțeles. Cel care se ocupă de arhive, fratele Padraic – foarte bătrân, a început să se stingă, din păcate –, el îl are, ascuns undeva în arhivele de la Sfântul Sixtus. În aceşti patruzeci de ani, eu şi Padraic am devenit prieteni foarte buni. Acum a venit timpul ca amândoi să ne eliberăm conştiința de această povară. Nu intenționam să o facem, dar acum ați venit dumneavoastră, poate că sunteți răspunsul lui Dumnezeu la îndoielile noastre asupra a ceea ce s-a înfăptuit atunci în numele Lui. Noi vom muri în curând… dar dumneavoastră puteți fi răspunsul la rugăciunile noastre. Noi nu suntem decât nişte oameni bătrâni

şi simpli. A suspinat din nou, dar fără să se compătimească. Vă propun să primiți concordatul, să fie la dispoziția dumneavoastră... cred că e al meu şi pot să vi-l dau, nu-i aşa? Şi-a deschis brațele şi a ridicat din umeri. Cel care a venit în nord cu mine, Olandezul, a dispărut de mult. I s-a pierdut urma. Iar Simon? Ei bine...

A ridicat din nou din umeri.

— Simon mai e în viață? Ştiți sigur?

— O, da, Simon e încă în viață. Ca şi micul Salvatore. Un mic zâmbet i-a jucat pe chip. Sunt oameni importanți acum, a spus el enigmatic.

— De ce nu-mi spuneți odată, pentru numele lui Dumnezeu? Vocea îmi tremura de enervare. Şi-mi era al naibii de frig. Cine era Simon? Cine naiba *este* Simon?

— Dacă nu vi-l dau, va rămâne, probabil, pierdut pentru totdeauna. Eu şi Padraic o să murim, iar concordatul o să rămână în groapa asta pentru un veac sau chiar două. Dar, dacă vi-l dau... spuneți, îmi veți face mie şi Bisericii un serviciu?

— Care?

— Vă dau Concordatul Borgia dacă îl duceți şi îl predați pentru mine – puteți face asta?

— Unde să-l predau? Cui?

— Auzi, cui! Lui Simon, bineînțeles. Înainte a fost al lui. Duceți-l acasă, la Simon, din partea mea.

— Va trebui să-mi spuneți unde...

— Evident. Unde şi cui.
— Mă uimiți, frate Leo.
— Serios?
— Erați nişte ucigaşi. Toți.
— Credeam că ați înțeles circumstanțele. Războiul, toată nebunia aceea…
— Şi acum ați luat-o de la capăt.
— Eu nu, după cum vedeți. Ceilalți, care or mai fi rămas, sunt răspunzători pentru faptele lor.
— Aveți de gând să-mi spuneți cine e Simon?
— Da. La timpul potrivit. S-a uitat îndelung în ochii mei. Cineva încă ucide, a murmurat. Ucide pentru Biserică. Ah, domnule Driskill, încep să-mi fac griji pentru păcatele mele. A rămas nemişcat o veşnicie, mi s-a părut mie. Încă ucide pentru a salva Biserica. Dar Robbie Heywood? Şi sora dumneavoastră? S-a întors cu spatele la mine, cu chipul invadat dintr-o dată de oboseala şi îngrijorare. Dumnezeule, a spus, am pierdut legătura cu toate astea!

Trebuia să-mi păstrez calmul. Nu-mi puteam permite riscul de a-l speria pe bătrân. Dar eram sfâşiat pe dinăuntru de emoție. Eram atât de aproape acum de nişte răspunsuri. Simon trăia, aveam să-i aflu numele, aveam să aflu unde era… Dar trebuia să joc după cum cânta fratele Leo.

De aceea m-am trezit ud până la piele, coborând atent pe stâncile dure, căutând puncte de sprijin. Trecusem pe la două mănăstiri de când îmi

începusem cercetările şi îmi era dor de altceva. Pajişti verzi, gard viu, piscină în curte, un clopot blând în depărtare. Mănăstirile nu însemnau pentru mine decât linişte şi timp pentru meditație. Nimic mai mult.

Ne aflam la jumătatea drumului către baza falezei, când nori negri au năvălit dinspre ocean şi ne-au împresurat, aruncându-se asupra noastră cu toată puterea, udându-ne din cap până-n picioare. Leo s-a întors către mine, cu apa şiroindu-i pe față, strigând ceva despre „o răbufnire a vremii, suntem obişnuiți cu aşa ceva", iar eu mi-am plecat capul şi l-am urmat. La vale, la vale, printre stânci ascuțite şi pietre alunecoase, la vale, până când ne-am oprit pe o fâşie bătătorită de nisip, imposibil de văzut din vârf. De fapt, era un mic intrând, apărat de nişte bolovani uriaşi care ieşeau din apă la o depărtare de cincizeci de metri, cu valuri care se rostogoleau pe nisip şi se retrăgeau în tăcere printre stâncile de la baza falezei. El mi-a făcut din nou semn şi am înaintat pe nisipul dur precum cimentul, umed şi compact, urmând o cărare care şerpuia printre pietrele alunecoase şi înşelătoare pentru paşii noştri.

— Peştera, a spus el, arătându-mi cu degetul.

Ne-am adăpostit în gura ei. A scos o pipă micuța din buzunar, împreună cu un săculeț de piele, în care avea câteva fire de tutun. Şi-a umplut pipa, a aprins-o, a pufăit şi şi-a frecat mâinile. În timp ce uraganul urla sălbatic la numai câteva picioare de

noi, mi-a explicat că faleza era plină ca o sită cu astfel de peşteri, toate aparținând mănăstirii, unde se retrăgeau, ascunzându-se de lume, toți cei care găseau chiliile prea luxoase pentru gustul lor. Unele dintre peşteri, inclusiv cea în care ne aflam, îşi aveau capătul chiar în clădirea mănăstirii. S-a dovedit că aducerea mea în această peşteră nu era întâmplătoare.

Mi-a spus că ducea într-una din încăperile ascunse unde erau păstrate, în cutii speciale, documentele secrete. Acesta era domeniul arhivarului, fratele Padraic.

— Puteți să găsiți de unul singur acest loc? m-a întrebat, frecându-şi palmele reci cu pipa. Puteți să coborâți de pe faleză mâine, la prima oră? Poate fi periculos. I-am spus că presupun că da. Bun. Fiți atent. La prima oră. Atunci toată lumea va fi a noastră, iar eu şi fratele Padraic vă vom aştepta aici. O să vă înmânăm blestematul de concordat, împreună cu nişte instrucțiuni privind ceea ce trebuie să faceți cu el, şi asta va fi tot. Am încredere în dumneavoastră, domnule Driskill. Cred în bunul Dumnezeu care v-a trimis la mine. Şi apoi voi fi terminat cu toată povestea astă după atâția ani – voi fi scăpat de amintiri… A pufăit, privind cortina de ploaie de la intrarea peşterii. Toți avem păcate, nu-i aşa? Ale unora sunt mai mari decât ale altora. Tot ce putem face e să mărturisim, să ne căim şi să ne rugăm pentru îngăduință. Am ucis oameni în numele Bisericii.

Acum, când începuse să vorbească despre asta, nu se mai putea opri.

M-am întrebat dacă mai vorbise cu cineva de când ajunsese la Sfântul Sixtus. Am presupus că îi povestise lui Padraic. Dar povara crescuse în el până în momentul în care îmi spusese mie, un străin pe care pariase, aşteptând să câştige sau să piardă tot. De fapt, e un păcat sau două? Am ucis *şi* am dat vina pe Biserică. Cred că sunt două. Să vă spun ceva, domnule Driskill. Deseori se spune că, de la prima comuniune încoace, noi distrugem pas cu pas Biserica. E o minciună, prietene. Biserica ne distruge pe noi. E ca o ghicitoare, nu-i aşa?

Ploaia s-a oprit, norii de furtună s-au împrăştiat, aducând noaptea asupra mănăstirii şi ţărmului ei neospitalier, iar el a pornit înapoi de-a lungul fâşiei de nisip, în direcţia din care venisem. Şi-a cerut scuze pentru că trebuia să ţină ascunsă vizita mea, dar mi-a spus că era mai bine să nu fiu văzut. Cu cât erau mai puţini implicaţi, cu atât mai bine. I-am atras atenţia că fusesem deja văzut de câţiva călugări în clădirea principală, când am întrebat unde puteam să-l găsesc, dar el a ridicat din umeri.

— O să mint, a declarat el vesel, o să le spun că sunteţi un văr de-al meu din America şi că aţi plecat deja. Dacă întreabă cineva.

Păcatele mai mici n-aveau nicio importanţă.

Mi-a spus că puteam să stau peste noapte în una

din chilii. El avea să-mi aducă pâine, brânză, vin şi o pătură. Cât timp el a plecat să facă rost de lucrurile necesare, eu am tras maşina închiriată după un cot al drumului şi am parcat-o în spatele unui paravan de stânci, ziduri sfărâmate şi buruieni înalte. Oricine ar fi văzut asta, mai ales în întuneric, ar fi trebuit să o caute cu mare atenție. Am aşteptat întoarcerea lui Leo în fața chiliei, înfăşurat în vechiul meu pardesiu, ca un observator de coastă dintr-un alt război, mai puțin secret.

S-a întors cu provizii şi două lumânări groase. Ne-am ghemuit în mijlocul fagurelui de piatră. Am încercat să nu mă gândesc la umezeala care se strecura peste tot şi la pereții alunecoşi. El a desfăcut sticla de vin roşu, iar eu l-am înghițit cu bucățele de pâine proaspătă şi brânză albă. Mi-a repetat planul pentru a doua zi şi, când se pregătea de plecare, am rostit un nume.

— August Horstmann.

Tocmai se aplecase pentru a ieşi prin deschizătura joasă din zid, ținându-se cu mâna de boltă.

— Ce-ați spus?

A vorbit, rămânând nemişcat, cu spatele la mine.

— August Horstmann. El e omul pe care îl numeați Olandezul?

S-a întors încet, cu buzele strânse, privindu-mă cu un aer de dezamăgire.

— Nu-mi place să fiu luat în râs, domnule Driskill. Vreau ca omul să fie sincer cu mine, nu să mă păcălească şi să râdă de mine pe la spate…

— Ce tot spuneți?

— Ați ştiut tot timpul şi m-ați lăsat să bat câmpii ca un bătrân nebun…

— Da de unde! Am spus-o la nimereală.

Nu i-am spus că Olandezul îl omorâse pe bătrânul Heywood, vicarul.

— Horstmann e cel care a venit cu mine în nord. Olandezul. Noi am adus concordatul aici, la Sfântul Sixtus. Când s-a lăsat noaptea, el a dispărut ca o umbră… iar eu am rămas. Era un om curajos, neînfricat, Olandezul.

Eram mort de oboseală, iar frigul şi umezeala nu-mi făceau deloc bine la spate. Îl simțeam lipicios, umed, de parcă pansamentul ar fi fost lipit cu ciment de carne. Numeroasele înțepături şi dureri nu m-au lăsat să dorm. Mă învârteam încontinuu sub păturile cu care mă învelisem, dar acolo nu exista ceva care să semene cu o poziție confortabilă. Lumânarea de ceară pâlpâia în curent, iar fumul negru se încolăcea în sus. Oceanul bubuia de parcă s-ar fi aflat la uşa mea. Dar probabil că nici în patul meu de acasă n-aş fi reuşit să adorm.

Legăturile se stabileau singure în capul meu. Horstmann şi Leo. Împreună, ei aduseseră acest Concordat Borgia de la Paris pe coasta de nord a

Irlandei. Acum patruzeci de ani. Simon Verginius îl încredințase lor pentru a-l duce în siguranță, departe de mâinile naziştilor. Paris, *assassini.* Simon. Concordatul. Horstmann… LeBecq în cimitir şi fratele lui proptit de elicea unui avion în deşertul egiptean, patruzeci de ani mai târziu, cele două morți fiind cumva legate. Sora mea Val… Richter, Torricelli, D'Ambrizzi, LeBecq surprinşi cu aparatul de fotografiat…

Colectorul… micul Sal, Olandezul şi Leo tremurând în frig… părintele Governeau la care se gândea sora mea în ziua în care a murit…

Leo. N-avea niciun rost să-i spun că tovarăşul său din acea periculoasă fugă de naziști era încă implicat în acțiune, asemenea unui spirit rău.

Dar nu puteam să-l împiedic pe Horstmann să-mi invadeze gândurile şi să se stabilească, în cele din urmă, acolo, ca o altă armată de ocupație. Aveam impresia că nu mai eram singur în fagurele vreunui călugăr de demult. Horstmann se afla lângă mine. Fusese la Paris înaintea mea, anticipându-mi mişcările, şi îl omorâse pe Heywood pentru a mă împiedica să aflu despre *assassini,* dar nu reuşise. Încercase să mă omoare în Princeton şi nu reuşise nici atunci, dar ştiam că avea să tot încerce să mă omoare până când unul din noi avea să dispară… în tristețea acelei nopți, cu ploaia picurând prin crăpăturile zidurilor de piatră, m-am întrebat dacă aveam vreo şansă în lupta împotriva lui. Sau el avea să încerce la

nesfârşit să mă omoare, iar şi iar, şi iar, ca şi cum am fi fost amândoi prinşi în labirintul iadului.

Am căscat, scuturat de un fior, şi m-am înfăşurat şi mai strâns în pături. În chilie eram în siguranță. N-avea cum să ştie unde eram… Totuşi, el mai fusese aici în urmă cu patruzeci de ani, chiar aici la Sfântul Sixtus.

Trebuia să-mi recapăt calmul. Trebuia să-mi împiedic teama de Horstmann să mă copleşească şi să mă înnebunească. Dar el era un ucigaş cu sânge rece, hotărât, nemilos, omorând pentru a apăra secretul, secretul lui Simon, iar eu îl simțeam, îi auzeam răsuflarea şi paşii în spatele meu…

Puteam să inversez situația, m-am întrebat, puteam să devin eu vânătorul şi să-l hăituiesc până când ar fi căzut? Dar cum puteam să urmăresc un om invizibil? Puteam să-l hăituiesc, să-l înghesui într-un colț şi să-l omor pentru Val, pentru Lockhardt, pentru Heywood şi pentru monseniorul Heffernan? Şi pentru mine? Eram eu în stare să omor pe cineva? Dacă eram, atunci ştiam pe cine.

El era înspăimântător în nebunia lui, era deasupra puterii mele de înțelegere, asemenea tuturor marilor taine ale Bisericii. Mă simțeam ca un om urmărit de o fiară mitică ce putea să se facă invizibilă oricând avea chef, să reapară într-o explozie de fum şi flăcări doar pentru o clipă, cât să-mi arate că nu mă scapă din ochi, apoi să

dispară din nou, în timp ce eu fugeam înnebunit înspre propria mea osândă. Se părea că nu aveam de ales. Trebuia să continuu, să mă zbat până la sfârşit.

Reacţia mea faţă de Leo era neclară. Mă deranja. Era, fără nicio umbră de îndoială, un bătrân bun şi blând, totuşi, povestea lui despre acei *assassini* din Paris nu-mi dădea pace. Trădarea cu sânge rece a Rezistenţei, numai pentru a rămâne în relaţii bune cu naziştii, presupun că era o imagine destul de precisă a atitudinii Bisericii în acele zile. Pius n-a vrut nici măcar să arunce anatema asupra lui Hitler! Şi mai era şi părerea lui Leo despre Simon. Leo îl considera un fel de sfânt. Acest Simon, care intrase prin cine ştie ce mijloace în posesia concordatului, mi se părea cel puţin un criminal, dacă nu mai rău… Dar realitatea fusese, probabil, teribil de complicată şi, oricum, cine naiba eram eu ca să-i judec? Eu nu voiam decât să găsesc un om şi să-l omor.

Ce se întâmplase cu Simon după război?

Cine era? Tot el îi dădea şi acum ordine lui Horstmann?

Pe când mă cufundam, în sfârşit, în somn, m-am gândit la sora Val, întrebându-mă ce-ar fi înţeles ea şi sora Elizabeth din povestea asta…

Când am tresărit prima oară în somn, a fost din cauză că mi-am dat în mod ciudat seama de ceva, subconştientul m-a avertizat.

Mă gândeam la Val, moartă în capelă, la felul în

care îmi vorbise tata în acea noapte, încercând să învingă durerea, şi la zgomotul corpului său prăbuşindu-se pe scări, în dimineața următoare. Timpul le amestecase pe toate, şi când m-am trezit a doua oară, îmi era frig, eram leoarcă de transpirație şi aveam un nod în stomac. Mi-am scuturat capul, încercând să-mi limpezesc visele. Am văzut-o pe Elizabeth în cadrul uşii, acasă, când venise pe neaşteptate şi eu crezusem că era sora mea, Val. Mai târziu am văzut pumnalul lucind în lumina lunii, durerea şi gheața lovindu-mi fața şi Sandanato strigându-mă din depărtare.

„Iisuse, ce vise!”

Apoi n-am mai adormit, iar zorile s-au ivit curând.

Când am părăsit fagurele, un vânt rece răscolea ceața aproape materială. M-a lovit peste față, ca o mânuşă udă. Nu vedeam decât la un pas înainte. Într-o clipă eram din nou ud până la piele şi mi-am croit cu greu drum, împiedicându-mă de fiecare groapă sau ridicătură, până în vârful falezei; mă simțeam ca un prost prins în cumplita Grimpen Mire a lui Conan Doyle, unde copoiul urla şi un pas greşit îți asigura călătoria către eternitate. Eu nu eram Sherlock Holmes, iar copoiul de la Baskervilles nu era pe urmele mele, dar gândurile negre din noaptea de groază mă lăsaseră sleit de puteri şi încordat la maximum; încercam din răsputeri să-mi țin teama în frâu şi

simțurile treze.

Am înaintat pas cu pas de-a lungul falezei, dar oriunde mă uitam nu vedeam decât ceață groasă. Dispăruseră toate: mănăstirea, peretele abrupt din stânga mea, valurile care se luptau cu stâncile. Aşa că am mers mai departe, iar versurile lui Eliot îmi băteau fără încetare la uşa minții.

Am văzut măreața clipă strălucind,
L-am văzut pe eternul Lacheu ținându-mi
haina şi chicotind,
Într-un cuvânt, mi-era frică.

Am ajuns la zidul prăbuşit al cimitirului, căutând în memorie configurația peisajului, bâjbâiam în faleza alunecoasă după locuri în care puteam să-mi pun piciorul până le găseam. Aveam impresia că orbecăiam de ceasuri întregi, murdar, ud şi dezorientat în ceață. Într-un cuvânt, mi-era frică.

Mă țineam de tulpinile firave ale arbuştilor, de bucățile rupte din stâncă şi de rădăcinile încolăcite care ieşeau la suprafață, rugându-mă să nu se desprindă de la locul lor, şi, astfel, am înaintat, pas cu pas, pe peretele falezei. Ceața părea o surdină, înecând vuietul valurilor. În acelaşi timp, mă orbea şi mă dezorienta, dar îmi ascuțea celelalte simțuri: zbuciumul valurilor se transforma în vibrații ale stâncilor, făcându-mi picioarele să tremure, de parcă faleza era pe

punctul de a se sfărâma în bucăți.

Cuprins de panică, m-am oprit undeva între vârful falezei şi plajă. Credeam că o să-mi pierd echilibrul şi o să mă prăbuşesc undeva în necuprinsul cenuşiu de dedesubt. Am aşteptat agățat de perete până când am depăşit punctul culminant al spaimei şi apoi am pipăit cu piciorul pentru pasul următor. Am alunecat. M-am agățat cu mâna dreaptă de o rădăcină încolăcită ca un şarpe, solul subțire din jurul ei s-a desprins şi ea a ieşit din locul unde se prinsese. Mi-am auzit urletul în cădere, m-am răsucit în aer ca o pisică, zgâriindu-mi carnea de pe mâini, căutând un punct de sprijin, o salvare, dar nu era niciuna.

Am aterizat în patru labe, cu capul legănându-se ca al unui câine bătut, şi răsuflarea tăiată de groază. Alunecasem şi căzusem ceva mai puțin de doi metri până ajunsesem pe nisip. Aproape atinsesem baza şi nici nu-mi dădusem seama, din cauza ceții care mă învăluia. Zbătându-mă să-mi recapăt respirația, m-am aşezat cu spatele lipit de stânca udă şi mi-am şters fața de transpirație şi apă. Nu vedeam nimic. Îmi venea să vomit. Îmi era rău din cauza sperieturii.

Nici nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi reuşit să zăresc ceva prin ceață. Poate că aş fi stat şi acum acolo, încremenit, un trup nelocuit care conținuse cândva un om. Dar vântul a izbucnit deodată dinspre apă, aducând o rafala de ploaie, şi a împrăştiat puțin ceața, iar eu am zărit, preț de

o secundă, fâşia de nisip întinzându-se în dreapta mea şi mi-am dat seama unde eram.

M-am ridicat cu genunchii arzând din cauza căzăturii, cu palmele murdare de sânge şi ploaia lovindu-mă peste faţă, şi am pornit înspre peştera din stâncă, unde aveam să-i găsesc pe Leo şi pe fratele Padraic. I-am blestemat pe amândoi pentru că-mi dăduseră o sarcină aproape imposibilă. Adrenalina mă împingea înainte. Dacă aş fi dat ochii în acea clipă cu îngerul negru din coşmarurile mele, i-aş fi sărit de gât şi l-aş fi făcut bucăţele, cu pumnalul lui cu tot, sau aş fi murit luptându-mă. Ceea ce presupun că era mult mai probabil.

Apele se retrăgeau în reflux. Din faldurile de ceaţă se iveau, ca nişte fantome, pescăruşii. Am ajuns la gura peşterii şi m-am oprit sub lespedea de la intrare, unde Leo îşi fumase pipa şi îmi spusese că Biserica ne distrugea pe noi, nu invers. Dar acum Leo nu era acolo, ceea ce mi s-a părut absurd. Drumul meu până la peşteră durase o veşnicie. El ar fi trebuit să vină cu Padraic din interiorul mănăstirii: nu asta îmi spusese, că unele peşteri duceau până în pivniţele clădirii principale? Ar fi trebuit să fie acolo, aşteptându-mă.

N-avea niciun rost să stau acolo şi să aştept. M-am îndreptat către fundul întunecat al peşterii, ştiind că nu aveam prea mult de mers până când bezna m-ar fi oprit. Drumul meu s-a dovedit mult

mai scurt.

Un bărbat mă aştepta aşezat pe o piatră. Părea adormit.

Dar avea ochii larg deschişi, cufundați în orbitele negre ca nişte nuci. I-am văzut albul ochilor ca două răsărituri gemene de lună, mi-am dat seama că nebunia o luase de la capăt şi am înghețat pe loc, ca un om care ştie că e deja mort, aşteptând doar lovitura. Ascultam paşii apropiindu-se în spatele meu, silueta care ieşea ca un coşmar din întunericul de smoala, cu pumnalul în mână, sfârşitul…

Dar n-a venit nimeni. M-am uitat înapoi, văzând parcă umbra unui om la gura peşterii. Nu era nimeni acolo. Nu venea nimeni.

Am făcut un pas înainte şi m-am uitat la bătrânul îmbrăcat în sutană. Sângele de pe gâtul lui nu se uscase încă, o panglică purpurie. L-am simțit pe degete. Fratele Padraic…

M-am sprijinit de peretele alunecos. Am simțit în gură gustul acru al fricii, încercând să mă concentrez asupra durerii din genunchi, din palme şi din spate. Am încercat să gândesc, dar mecanismul parcă se stricase. Nu puteam să gândesc. Voiam să ies naibii din peşteră. Dar oare afară ce mă aştepta?

M-am întors înapoi prin băltoace şi m-am trezit din nou în necuprinsul cenuşiu, clipind, încercând să mă orientez.

Unde era fratele Leo?

Unde era concordatul?

Trebuia să mă întorc la mănăstire... nu prea puteam să judec limpede. Am mers, împleticindu-mă înspre plajă, am bântuit prin ceața răscolită de vânt, ştiind că nu mai puteam să urc pe faleză şi că trebuia să mă întorc pe plajă.

Stâncile uriaşe au căpătat dintr-o dată formă, ieşind din ceață, şi am văzut ceva, pe cineva, stând în apă, între stânci şi mine. Apoi ceața a şters imaginea. M-am apropiat de mare, încordându-mi privirea, încercând să prind din nou forma aceea din apă. Se întâmpla ceva îngrozitor.

Am intrat în apă şi am văzut din nou.

O cruce, înfiptă în apă, lovită de valuri. Se apropia de mine prin perdeaua de ceață şi ploaie, îmi făcea semne, asemenea lui Ahab când provoca balena...

Nu se vedea clar prin faldurile de ceață. Ploaia îmi întuneca vederea, lovindu-mă peste față. Undeva departe, dincolo de ceață şi ploaie, soarele lucea slab, albind aburul din jurul meu.

Atunci am văzut.

La trei metri de locul în care stăteam în apa fremătătoare, care îmi ajungea până la glezne.

O cruce grosolană înfiptă cu susul în jos în nisip, clătinându-se într-o parte şi în alta, în cadența valurilor.

O cruce inversata. Cel mai vechi avertisment al creştinismului.

Bătut în cuie pe cruce, cu o mână atârnând,

legănată de mişcarea valurilor, se afla cadavrul ud, umflat şi albăstrui al fratelui Leo.

Situația era cumplită.

Am intrat în panică. Fără scăpare. N-am încercat să judec la rece, nu m-am bazat pe ajutorul raţiunii şi al experienței în cântărirea situației. Pur şi simplu, nu le mai aveam. Nu m-am gândit la pistolul pe care-l aveam în buzunar, nu mi-a trecut prin cap să-l urmăresc pe ticălos. Nu m-am dus la mănăstire să le spun ce făcuse un maniac. N-am făcut nimic din ceea ce viața şi pregătirea mea mă învățaseră să fac. Am fugit.

De când descoperisem cadavrul surorii mele Val în capelă, mă descurcasem destul de bine. Dar priveliştea crucificării groteşti a fratelui Leo îmi ardea în creier şi m-am îndepărtat, pe jumătate fugind, pe jumătate împleticindu-mă, pe plajă, clătinându-mă şi căzând, o caricatură a groazei. Am reuşit cumva să ajung la chilie, mi-am înhățat geanta, am aruncat-o în maşină, am zgâriat aripa de colțul ascuțit al unei borne şi am ieşit din noroiul înghețat până pe drumul îngust. Acționam orbeşte, fugind de parcă m-ar fi urmărit ceva, ceva de care nu puteam să scap, oriunde m-aş fi dus. Temerile cele mai cumplite ale copilăriei renăşteau în mine şi m-am trezit, pentru un timp, din nou copil, luptându-mă cu monştrii întunericului, obsedat de câteva versuri dintr-o carte pe care nu mi-o mai aminteam.

…Un om ce pe un drum pustiu
Aleargă bântuit de spaimă
Şi, după ce s-a-ntors o dată.
Merge nemaiprivind în urma;
Fiindcă ştie că un monstru groaznic
Îi închide calea înapoi.

Timp de două ore, am condus ca un nebun, până când m-am liniştit îndeajuns ca să mă opresc la marginea drumului şi să mănânc pâinea şi brânza rămase de noaptea trecută. Vremea se încălzea câte puțin, cu cât mă îndepărtam de ocean, dar o ploaie măruntă cădea în continuare. Nici nu m-am uitat la peisajul care mă înconjura sau la satul unde m-am oprit pentru o cafea. Apoi am mai băut o cafea, alături de ouă, cârnăciori, roşii coapte şi pâine prăjită. Foamea era de nestăpânit, de parcă faptul că mâncam ar fi alungat ființa care mă urmărea. În cele din urmă, m-am aşezat pe o bancă, în razele soarelui care ieşise dintr-o dată, şi am privit nişte copii jucându-se cu o minge de fotbal pe iarbă, am privit mamele plimbându-şi bebeluşii în cărucioare, iar inima a început să mi se liniştească, aducându-mi încet înapoi capacitatea de gândire.

Trebuia să fie Horstmann, nu putea fi o altă fantomă ucigaşă. Horstmann. El adusese concordatul în nord, cu patruzeci de ani în urmă; acum venise să lase moartea în locul lui. Fără

îndoială că venise din cauza mea. Ştiuse că pornisem în căutarea fratelui Leo. Aflase multe lucruri de la Robbie Heywood înainte de a-l omorî, apoi aşteptase, mă supraveghease, mă urmărise… şi îl omorâse pe Leo, care avea de gând să-mi spună prea mult.

Dar de ce nu mă omorâse pe mine?

Horstmann a stat la pândă şi, după ce a lovit, a dispărut din nou… Mingea de fotbal s-a rostogolit la picioarele mele. Cu o lovitură de picior, am trimis-o înapoi, către fetița cu codițe, care mi-a mulțumit prin locul gol în care se aflaseră cândva cei doi dinți din față.

El a pus mâna pe concordat. Puteam să-mi iau adio de la el. Doar dacă nu descopeream cui avea să i-l dea după aceea.

Dar de ce nu aşteptase, pur şi simplu, în peşteră ca să mă omoare şi pe mine? De data asta, ar fi fost mult mai uşor. Dar m-a lăsat să trăiesc… Oare din cauză că acum avea concordatul? Cât de important era acesta? Erau trecute şi numele *assassini*-lor lui Simon? Oare mersese şi mai departe? Oare lista se mai îmbogățea şi acum?

Nu. Prostii.

Poate că eu nu mai contam pentru ei. Acum, că îi omorâse pe cei doi care ştiau răspunsul la ghicitoarea cu *assassini,* acum, că pusese mâna pe concordat, eu rămăsesem un simplu deşeu nefolositor, un apendice fără importanță?

Atunci de ce nu terminase cu mine?

Era posibil să mă protejeze cineva? îi poruncise cineva lui Horstmann să nu mă ucidă? Dar cine putea să fie? Până acum nu cunoşteam decât un om care-i dădea ordine lui Horstmann… Simon Verginius. Cu mult timp în urmă.

Totuşi, Horstmann încercase o dată să mă ucidă. De ce s-ar fi oprit acum? Chiar dacă nu reprezentam decât un capăt desfăcut, de ce să nu mă lege de ceilalți o dată pentru totdeauna? De ce să nu ucidă trei oameni în ceață, dacă tot ucisese doi?

Poate că fusesem doar norocos. Poate că întârziasem la a doua întâlnire cu pumnalul… poate că plecase să mă caute prin ceață, am trecut fără să ştim unul pe lângă altul şi, astfel, am scăpat…

Iisuse, aşa nu ajungeam nicăieri.

Şi apoi m-am trezit din nou gândindu-mă la sora Elizabeth, simțind nevoia să-i povestesc prin ce trecusem, să-i văd chipul şi ochii verzi să – Dumnezeule! — să o îmbrățişez şi să mă agăț de ea.

Era un gând tâmpit. Cred că din cauza şocului.

Am mai rămas un timp în parc. Dincolo de iarba maronie, unde se jucau copiii îmbrăcați în jachete groase, am văzut gara. O clădire mică de cărămidă, cam dărăpănată şi înnegrită de vreme, un refugiu pentru călătorii singuratici. Un tren a oprit, a aşteptat cel mult un minut sau două şi apoi a plecat scrâşnind.

Din gară a ieşit un bărbat şi s-a îndreptat spre mine, trecând cu paşi mari printre copii. Venea către mine. Către mine. S-a oprit în faţa mea şi şi-a lăsat geanta jos.

— Mi-au spus că aici opreşte un autobuz către Sfântul Sixtus. S-a întors şi a privit de-a lungul drumului. Trebuie să-ţi spun că arăţi mai rău decât mi-aş fi putut închipui. A întors iar capul şi m-a privit întrebător. Ar trebui să te vadă acum croitorul tău. Eşti o ruşine pentru ideea de privilegiu excesiv.

— Părinte Dunn, am spus.

4

Stătea într-un compartiment de clasa întâi, cu geanta plină de haine ude, şi privea lumina soarelui strecurându-se printre norii de furtună, aruncând umbre care scoteau în evidenţă alcătuirea peisajului. Oamenii erau împrăştiaţi prin tren. Alţi doi preoţi mâncau sandvişuri, îşi zornăiau sacii maronii, ştergând merele de pânza costumelor negre.

Horstmann îi urmări un timp, învârtind încet în mână vechiul rozariu, binecuvântat de însuşi Pius într-o audienţă dinainte de război. Apoi îl puse deoparte, îşi scoase ochelarii, ciupindu-se de vârful nasului înroşit, şi îşi închise ochii de gheaţă. Fusese o noapte lungă, în care vorbise cu fratele Leo, amintindu-şi despre zilele de demult,

despre acea noapte cumplită când traversaseră Canalul într-o barcă deschisă, agățându-se unul de altul şi amândoi de viață, rugându-se cu voce tare, împotriva vântului care urla.

Fratele Leo fusese, în mod firesc, tulburat când vechiul lui tovarăş pierdut apăruse pe neaşteptate în camera lui în miez de noapte. Apoi tulburarea se schimbase imediat în ezitare şi teamă. Dar Horstmann îi alungase temerile, spunându-i că fusese trimis de Arhivele Secrete pentru a aduce în sfârşit Concordatul Borgia la Roma, înapoi la locul lui firesc. Da, fusese personal trimis de Simon, da, acum, după toți aceşti ani, nu mai era niciun pericol. Horstmann îi turnase o poveste care putea fi adevărată, iar fratele Leo dorise cu toată ființa lui să o creadă. Horstmann îi spusese că un jurnalist mizerabil din New York era pe urmele concordatului, că dăduse din întâmplare peste povestea frăției secrete şi acum cursa dintre Biserică şi *New York Times* era în plină desfăşurare, pentru că revista voia să dezvăluie totul într-o lumină cât mai proastă, să provoace un mare scandal şi să creeze probleme foarte grave Bisericii. Apoi el îl descrisese pe jurnalist. Ben Driskill.

Instinctul fratelui Leo îl avertizase să nu creadă povestea, dar teama provocată de apariția fantomatică a lui Horstmann îl determinase să vrea să o creadă. Dar Horstmann, cu un sentiment care semăna cu regretul, observase îndoiala din

ochii bătrânului… „Sărmanul bătrân.” Biologic, ei aveau cam aceeaşi vârstă, dar viața însemna mai mult decât numărul anilor.

Ce se întâmplase în dimineața aceea în peşteră fusese o afacere tristă.

Îndoielile fratelui Leo prinseseră din nou viață, sesizase ceva ciudat la vechiul său tovarăş şi asta îi provocase sfârşitul. Fratele Padraic nu păruse să-şi dea seama că murea: îşi încrucişase brațele şi bolborosise ceva, ca şi cum ar fi crezut că Horstmann era un înger al morții care aterizase ca un om din spațiu. Cu Leo avusese probleme. Încercase să scape, îl strigase pe Driskill, iar Horstmann îl lovise repede, aproape cu ură, ceea ce nu-i stătea în fire, apoi încheiase ritualul. Găsise o cruce veche, lăsată de la vreo slujbă îndeplinită demult pe plajă, poate chiar de la o altă crucificare, acum udă şi mâncată de cari, şi i se păruse ca un blestem faptul că o găsise proptită de peretele peşterii. Simon ar fi înțeles gestul. Simon făcuse şi el acelaşi lucru, undeva în Franța, cu un preot care încercase să-i toarne la SS…

Fratele Leo nu era cu nimic, cu nimic mai bun decât cel care îi trădase la sfârşit, îi ruinase şi îi împrăştiase ca pe cenuşă în cele patru vânturi. Leo ştia secretul concordatului şi totuşi voia să-l încredințeze unui străin. Simon le spusese limpede, cu mult timp în urmă, că taina era sfântă. Totuşi, Leo i-o dezvăluise lui Driskill.

De neînțeles.

Moartea nu era de ajuns.

Ritualul – vechi, brutal, osândind pentru eternitate – se dovedise necesar, iar Dumnezeu îi dăduse puterea să-l îndeplinească…

Ceața îl ascunsese pe Driskill. Horstmann nu era dispus să-l aştepte.

Driskill.

Horstmann începuse să-l considere un fel de copoi al iadului. Driskill era opera diavolului. Ceața îl salvase de data aceasta, altfel ar fi luat locul lui Leo pe cruce.

De ce nu voia să moară odată?

În noaptea aceea, pe patinoarul din Princeton, Horstmann îl omorâse. Dar el n-a murit. Ca şi cum s-ar fi păstrat pentru o alta soartă.

Dar cum era posibil? Şi unde era acum? Ce făcuse după ce îl găsise pe fratele Leo în ceață, golit de sânge şi albastru de frig…

I se făcuse frică?

Nu. Nu credea că lui Driskill i se făcuse frică. Driskill era un păgân neîndurător, lui nu-i era frică. Nu-i era frică de moarte, era plin de păcate. Ar fi trebuit să se teamă de moarte, de pedeapsa cumplită pentru păcatele lui, de ceea ce-l aştepta în bezna eternă. Dar el nu se temea.

N-avea niciun sens.

Unde era acum Driskill? îl urmărea? Se întrebă cine hăituia pe cine? Gândul îl înlemni. Dar Dumnezeu era de partea lui.

Horstmann îşi puse ochelarii la loc, spunându-

şi că n-avea de ce să se teamă. Nimeni nu era mai vigilent decât el. Nimeni.

Aşa că închise ochii, ținând servieta de piele pe genunchi. În sfârşit, Concordatul Borgia era în siguranță. Pentru el era ca o ființă vie, o inimă fără corp pulsând de sângele şi devotamentul care aveau să curețe definitiv Biserica de uscături… îşi aminti noaptea aceea în Paris, când Simon le încredințase concordatul, îi trimisese în misiune, misiunea care îl transformase pe Leo într-un sihastru, iar pe el într-un hoinar, şi le spusese să aştepte ziua în care vor fi din nou chemați să salveze Biserica…

Rolele casetei audio se învârteau încet, iar vocile umpleau încăperea, puțin prea înalte, fără bas, dar, oricum, calitatea înregistrării n-avea nicio importanță.

A fost la Alexandria acum o săptămână, plus-minus câteva zile. Acolo s-a întâlnit cu vechiul nostru prieten Klaus Richter…

Glumeşti. Richter? Richter al nostru? Din vremurile acelea? Mi-ai spus ca el era omul care te înspăimânta!

Chiar el, Sanctitate. Şi vă asigur că mă înspăimânta cu adevărat.

Candoarea asta ți se potriveşte perfect, Giacomo.

Draperiile erau trase, împiedicând să intre lumina cenuşie a unei dimineți înnorate. Dincolo de pajiştea mărginită de pini, se vedea ceața

maronie care se lăsa ca o pleoapă deasupra Romei. Un grădinar tăia gardul viu cu ceva care semăna cu un fierăstrău mecanic, judecând după zgomot. Vaietul sinistru pătrundea prin draperiile grele care atârnau la ferestrele deschise şi la uşile cu canaturi din sticlă. Părea o viespe monstruoasă încercând să se hotărască asupra victimei.

Şi s-a mai întâlnit cu un om care după aceea s-a sinucis.

Cu cine anume?

Etienne LeBecq, Sanctitate. Un comerciant de obiecte de artă.

Urmă o pauză lungă.

De asemenea, ni s-a raportat din Paris că un bătrân jurnalist pe nume Heywood…

Robbie Heywood. Cred că nu l-ai uitat, Giacomo. Purta haine stridente, putea să-ți impuie urechile şi să te bage sub masă dacă-i dădeai ocazia. Dumnezeule, mi-l amintesc… Dar cum a ajuns el în povestea asta?

Mort, Sanctitate. Omorât de un atacator necunoscut. Poliția n-are niciun indiciu, bineînțeles.

— Antonio! Asta e o mină de aur! Cât de secret este totul! Cum ai făcut rost de casetele astea?

În biblioteca din vila cardinalului Antonio Poletti, care avea un frate diplomat în misiune la Zürich şi un alt frate care se ocupa de producerea şi distribuirea unor filme mai puțin decente la Londra, pentru o piață mică, dar bună, cinci bărbați consumau, la micul dejun cafea, chifle şi

fructe. Şi aveau o mare problemă în braţe.

Poletti avea patruzeci şi nouă de ani, chelie şi o pădure de păr pe mâini şi pe picioare, toate acestea fiind expuse în întregime, din moment ce purta un costum de tenis. Ceilalţi patru erau: cardinalul Guglielmo Ottaviani, în vârstă de şaizeci de ani, care era, în general, considerat membrul cu cea mai exagerată „problemă de atitudine" din întreg Colegiul Cardinalilor, dar a cărui fire irascibilă îl făcea puternic şi convingător, era temut; cardinalul Gianfranco Vezza, unul dintre cei mai bătrâni oameni importanţi ai Bisericii, un om care cultiva intenţionat impresia celorlalţi că era complet sclerozat, pentru a întinde mai uşor celor neatenţi colţii de fier ai capcanelor; cardinalul Carlo Garibaldi, un „om de club", grăsuţ, amestecat printre cardinali, un politician înnăscut care învăţase mare parte din ceea ce ştia la picioarele cardinalului D'Ambrizzi; şi cardinalul Federico Antonelli. Stăteau comod în diferite fotolii şi pe canapele de un roşu închis, înconjuraţi de adevărate ziduri de cărţi – dintre care cardinalul Poletti însuşi scrisese câteva. Întrebarea lui Garibaldi rămase fără răspuns, căci înregistrarea continuă.

Dar ce legătura are el cu toată mizeria asta?

Sora Valentine s-a întâlnit cu el la Paris în timpul cercetărilor ei. Acum e mort. S-ar putea să existe o legătura…

Va trebui să afli mai mult decât atât, Giacomo. Voi

trimite pe cineva la Paris sa cerceteze.

Îi urez noroc. Poate ca nu e decât o coincidență. Înjunghiat pe stradă. Se mai întâmplă.

Prostii. Biserica e atacată, iar Heywood a căzut victimă. E limpede.

Cardinalul Poletti se aplecă peste măsuța de cafea şi apăsă pe butonul de oprire. Îşi roti încet privirea de la un chip la altul.

— Miezul problemei, spuse el. Aţi auzit? „Biserica e atacată." Asta am vrut să auziţi din gura lui Indelicato… el vede ceea ce este, un atac. Se încruntă la cafeaua care se răcise. E mai bine să ne facem planurile acum decât să încercăm să rezolvăm totul în ultima clipă, când suntem asaltaţi de străini – polonezi, brazilieni, americani! Dacă le dai destulă frânghie acestor oameni, ne spânzură pe toţi, cu tot cu Biserică. Ştiţi că am dreptate. Cardinalul Garibaldi vorbi din nou, fără să-şi mişte buzele groase, un ventriloc aflat temporar în căutarea unui bleg.

— Spui că aceste voci – Callistus, D'Ambrizzi, Indelicato, eh? Ei bine, e o mică problemă aici, Antonio. Cum ai pus mâna pe casetele astea? Unde a avut loc discuţia?

— În biroul Sanctităţii sale.

— Extraordinar. Ai pus un microfon în biroul lui! Nu-i nevoie să te uiţi aşa la mine. Sunt la curent cu cele mai noi inovaţii în vocabular.

— Influenţa acelui frate al tău, presupun, murmură cardinalul Vezza.

Îşi frecă barba albă de pe faţă. În ultimele zile uita deseori să se bărbierească.

— A, dar care din ei? spuse Ottaviani, adoptând una dintre atitudinile lui, zâmbind cu gura ca o seceră. Asta e întrebarea.

Diplomatul sau pornograful? chicoti uşor în barbă, distrându-se de încurcătura tânărului Poletti.

Poletti îl ţintui cu privirea.

— Pe zi ce trece te faci tot mai mult ca o babă. Se ridică, sărind în picioarele sale încălţate cu ghete Reebok, se aplecă şi ridică racheta de tenis Prince. Exersă de câteva ori returul, închipuindu-şi, probabil, că, în loc de mingile imaginare, avea capul lui Ottaviani. Mereu dezagreabil, mormăi el.

Cardinalul Vezza, un bărbat gras, care se mişca încet, se aplecă cu greu înainte. Ca de obicei, avea probleme cu reglarea aparatului din ureche.

— Eu aş crede că diplomatul. Nu sunt puse mereu microfoane la ambasade? El ar trebui să ştie despre lucrurile astea.

Garibaldi îşi repetă întrebarea.

— Ei bine? Cum ai reuşit?

— Am o rudă îndepărtată care face parte din personalul medical al Vaticanului. A lipit un microfon, care porneşte atunci când vorbeşte cineva, de tubul de oxigen al Sanctităţii sale. Poletti ridică, studiat, din umeri, dând de înţeles că asemenea minuni se întâmplă în mod obişnuit în viaţa lui. E un om absolut de încredere…

— Nimeni, strigă deodată Vezza, nu e *chiar atât* de demn de încredere.

Izbucni într-un râs răguşit. Începu să tuşească, o tuse seacă ce nu reuşise să-l dea gata în şaptezeci de ani de fumat. Îşi ținea țigara între degetele îngălbenite, cu unghii rupte şi crăpate. Fuma fiecare țigară până la filtru.

Antonelli, un bărbat blond şi înalt, puțin trecut de cincizeci de ani, dar care părea cu zece ani mai tânăr, tuşi uşor, arătându-le celorlalți că e timpul să înceteze cu hârjoneala copilărească. Era avocat şi un conducător nedeclarat printre cei din Colegiul Cardinalilor, în ciuda tinereții sale.

— Presupun că mai e ceva pe casetă. Putem asculta mai departe?

Poletti îşi aruncă racheta, la întâmplare, pe un scaun, se întoarse la masă şi apăsă un alt buton. Vocile înregistrate începură din nou să vorbească, iar cardinalii tăcură, ascultând.

Şi preotul cu păr argintiu… cine e?

Rețeaua ta continuă să mă uimească. Dar unde e Driskill?

Te pricepi să urmăreşti oamenii. Poate ai pierdut prea mult timp urmărindu-mă pe mine, Fredi.

Se pare că nu suficient de bine.

Deci, acum avem nouă crime… şi o sinucidere?

Cine ştie, Sanctitate? Domneşte teroarea. Cine ştie câte mai sunt… şi câte vor mai fi.

Apoi urmă o pauză, un zgomot înăbuşit de cădere şi o larmă de glasuri.

Poletti opri casetofonul.

— Ce naiba a fost zgomotul ăla? întrebă şocat Vezza.

— Sanctitatea sa, prăbuşindu-se, zise Poletti.

— Şi cum se mai simte pontiful? întrebă Ottaviani.

Sursele sale îi descriau foarte precis situația.

Acum îl punea la încercare pe Poletti şi Poletti ştia asta.

— E pe moarte, spuse Poletti şi pe buze îi flutură un zâmbet înghețat.

— Asta ştiu şi eu…

— Se odihneşte, ce pot să spun? Nu suntem aici ca să ne facem griji pentru sănătatea lui – am trecut de mult peste asta! E prea târziu ca să-şi mai facă cineva griji pentru Callistus, în caz că amănuntul v-a scăpat. Suntem aici pentru a vorbi despre *viitorul* papă…

— Şi, spuse Ottaviani, nu pot decât să presupun că aduni dovezi în sprijinul candidatului tău.

Era un bărbat subțire, mic, cu spatele puțin strâmbat, ceea ce îl făcea să semene cu o caricatura de Daumier, iar Poletti interpreta acest lucru ca pe pecetea lui Cain. El zâmbi şiret, o expresie care părea să se potrivească trupului său diform.

Poletti privi grupul, cu buzele strânse, încercând să nu vorbească prea mult, pentru a evita să-i spună în față lui Ottaviani părerea lui sinceră, ca îl considera un schilod bătrân şi insuportabil şi cât

de mult dorea să-l târască afară, să-l sprijine de un zid undeva şi să-l împuşte. Poletti îşi văzu chipul reflectat într-o oglindă străbătută de vinişoare de aur. Din păcate era adevărat că, aşa păros, cu capul mic, buza de sus lungă şi bărbia micuță, arăta ca un fel de miracol: un prinț al Bisericii, jucător de tenis, care, în acelaşi timp, era o maimuță. Îşi întoarse privirea de la oglindă. Nu putea să suporte atâtea adevăruri neplăcute într-o singura dimineață.

— *Suntem* atacați, spuse Poletti, ridicând racheta de tenis pentru a-şi întări afirmația. *Domneşte* teroarea. Asta e atmosfera care ne înconjoară când suntem în pragul alegerii noului papă. Ar fi bine să nu scăpăm din ochi aceste circumstanțe, atunci când hotărâm cui acordăm sprijinul nostru...

— În gura ta asta sună a politică, spuse Vezza puțin întristat.

Nu mai striga, în schimb acum abia putea fi auzit.

— Dragul meu Gianfranco, zise răbdător Garibaldi, chiar e politică. Ce altceva ar putea fi? înțelepciune dăruită?

— Adevărul e că, până la urmă, totul e politică, spuse blând Antonelli.

— Bine zis, aprobă Poletti. Nu e nimic rău în a face politica. E o ocupație veche de când lumea.

Ottaviani îşi lovea uşor degetele unele de altele.

— Dragul meu prieten, i se adresa el lui Poletti,

are dreptate această babă – îşi întoarse capul către Garibaldi – când spune că tu ai de gând să-ți asumi rolul de conducător de campanie al unui om pe care vrei să-l susținem şi noi, alături de tine?

Zâmbetul său permanent îndurerat nu îi dispărea aproape niciodată de pe chipul cu riduri adânci, care semăna cu o hartă a durerii şi a hotărârii de a o depăşi, în acelaşi timp.

— E adevărat că am un nume pe care aş vrea să-l luăm în considerare.

— Ei bine, dă-i drumul, spuse Vezza. Îi plăcea să dea impresia că se află într-o pauză de atenție şi că e uşor plictisit. Această atitudine îi îndemna şi îi încuraja pe ceilalți să spună lucruri care să-i stimuleze atenția. Spune-l.

— Ați ascultat caseta, zise Poletti. Era acolo o voce poruncitoare, hotărâtă, o voce care a recunoscut seriozitatea crizei cu care ne confruntăm…

— Dar el e deja papă!

— Nu, la naiba, nu el! Vezza, prietene, câteodată mă îngrijorezi.

— El a spus că domneşte teroarea, Tonio.

— Indelicato a spus-o, zise Poletti, luptându-se să-şi păstreze calmul. Indelicato a spus că suntem atacați…

— Eşti sigur? insistă Vezza. Mie mi s-a părut că era…

Începuse să meşterească din nou la aparatul din

ureche.

— Gianfranco, crede-mă, *era* Indelicato! imploră Poletti.

— O casetă video ar fi fost de preferat în locul chestiei pe care ai lipit-o de tubul de oxigen, cârti Vezza. Vreau să spun că aceste voci fără chip… ar putea fi ale oricui, nu-i aşa? Crezi că am putea lipi şi o camera video? Atunci am avea, într-adevăr, ceva…

— Şi acum avem, *într-adevăr,* ceva. Ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l găsesc aici e bombăneala asta lamentabilă…

— Îmi pare rău, Tonio, spuse Vezza pe un ton neconvingător. N-am vrut să par nerecunoscător…

— Dar ai reuşit să-mi arăți cât de puțin apreciezi eforturile mele şi, sincer, sunt surprins…

Antonelli îl întrerupse blând.

— Ne-ai oferit nişte informații neprețuite, Tonio, şi îți rămânem îndatorați. Asta nu se poate pune la îndoială. Acum, trebuie să înțeleg că ne sugerezi să-l sprijinim pe cardinalul Indelicato?

— M-ai înțeles perfect, rosti uşurat Poletti. Şi îți mulțumesc pentru amabilitate, Federico. Indelicato e omul potrivit pentru aceste vremuri…

— Vrei să spui, zise moale Ottaviani, că nu trebuie să luăm în considerare decât un singur aspect? Că suntem ținta unui fel de atac? Şi nimic altceva nu mai contează, asta vrei să ne faci să credem? Nu încerc decât să înțeleg ce se află în mintea ta, Eminență.

Poletti nu era niciodată sigur dacă Ottaviani îşi bătea sau nu joc de el.

— Asta vreau să spun.

— Indelicato? zise Vezza. Asta n-ar fi ca şi cum l-ai alege prim-ministru pe şeful KGB-ului?

— Şi care-i problema? întrebă Poletti, fulgerându-l cu privirea. Mi se pare alegerea potrivită în această situație. Suntem în război…

— Dacă suntem în război, observă Garibaldi cu siguranța unui om de club, n-ar trebui să alegem un general? Ca Sfântul Jack, de exemplu?

— Te rog, suspină Poletti, nu vrei să lăsăm sfințenia pentru mai târziu şi să-i spunem D'Ambrizzi?

— Atunci D'Ambrizzi, spuse Ottaviani. Făcu o grimasă de durere, aranjându-şi pernele la spate. Mie mi se pare un om demn de luat în considerare. Un om care priveşte înainte…

— Un liberal, zise Poletti. Spune-i aşa cum e. Chiar îți place ideea de a alerga de colo-colo împărțind prezervative…

— Poftim? rosti Vezza, înălțându-şi capul.

— Prezervative, scrisori franțuzeşti, căciulițe, spuse Garibaldi din spatele unui mic rânjet.

— Dumnezeule mare, mormăi Vezza. Ce-i cu ele?

— Dacă D'Ambrizzi ar deveni papă, noi le-am împărți pe treptele bisericilor după slujbe, am fi invadați de preoți-femei, de preoți homosexuali…

— Ei, am întâlnit şi până acum o mulțime de

preoți homosexuali, dar tu chiar crezi că D'Ambrizzi ar încuraja aşa ceva? Vezza făcu o figură neîncrezătoare. Adică, l-am mai auzit pe Giacomo spunând unele lucruri care m-au făcut să mă întreb…

Antonelli întrerupse din nou, politicos, dar dându-le de înțeles că el voia să aibă ultimul cuvânt asupra subiectului.

— Cardinalul Poletti şi-a permis o mică hiperbolă, dacă pot să spun aşa. El n-a vrut decât să ne arate o tendință a cardinalului D'Ambrizzi care, dusă mai departe într-o succesiune logică, ar putea conduce la aiurelile pe care ni le-a descris. Am dreptate, Tonio?

— În întregime, prietene. Ai dus imaginea schițată de mine la perfecțiune.

— Oare, spuse Antonelli, nu putem să tragem o concluzie, în lumina celor auzite pe casetă şi a celor spuse de Tonio? Ce părere avem – într-un sens preliminar, bineînțeles – despre Indelicato ca omul nostru?

Garibaldi aprobă foarte diplomatic şi spuse:

— El poate fi omul potrivit pentru o sarcină grea. Nu i-e frică să ia măsuri drastice, nu i-e frică să-şi facă un duşman. Ce poveste v-aş putea spune…

— Ce poveşti am putea spune noi toți, zise somnoros Vezza. Nu prea are simțul umorului…

— Tu de unde ştii? îl interpelă Poletti, uitându-se aspru la bătrânul învăluit în fum de țigară.

— …Dar îşi ia munca în serios. Aş putea să mă

obişnuiesc cu el. E mai bine decât vreunul dintre criminalii sau scrântiții pe care i-am văzut purtând pălăria roşie pe timpul meu.

— Şi tu, Ottaviani? spuse Antonelli. Tu ce zici?

— Ce-ați zice de un african? zise el răutăcios. Sau, poate, un japonez? Sau chiar un american, dacă-i pe-aşa.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, zise Poletti, ignorând zâmbetul care se lățea pe fața lui Ottaviani, nu vorbi prostii!

— Dar n-am vrut decât să văd dacă Vezza recunoaşte o încercare de umor clerical.

Ottaviani îi zâmbi scurt bătrânului.

— Poftim? spuse Vezza.

— În mare, spuse Ottaviani, eu îl consider pe cardinalul Manfredi Indelicato o ființă cu sânge rece, o maşină cu aspect uman, un fel de măcelar…

— Nu fi timid, îl încurajă Antonelli. Spune ce gândeşti.

— Eu nu m-aş întoarce niciodată cu spatele la el. I-ar fi stat foarte bine pe post de Mare Inchizitor… pe scurt, e omul potrivit ca să se urce pe tronul lui Petru.

Capul lui Poletti țâşni într-o parte, ca să se holbeze la Ottaviani.

— Vrei să spui că i-ai susține candidatura?

— Eu? Am spus eu aşa ceva? Nu, nu cred. I-aş susține poate asasinarea, dar nu alegerea. Nu, eu sunt înclinat să-l sprijin pe D'Ambrizzi, un om în

întregime corupt şi cu tendinţe lumeşti, un prizonier al propriului său pragmatism, care ar deveni, fără îndoială, o personalitate foarte îndrăgită în lume… ca un fel de actor celebru. Cum ar putea un cinic adevărat să nu se simtă atras de această perspectivă?

Întâlnirea preliminară a Grupului Celor Cinci era pe sfârşite. În cele din urmă, Ottaviani şi Garibaldi fuseseră conduşi acasă de şoferii lor, iar Antonelli le făcuse cu mâna din strălucitorul său Lamborghini Miura, de un negru clerical. Vezza se sprijini în baston şi înaintă, şchiopătând, pe sub veranda acoperită cu ţiglă, ascultându-l pe Poletti care vorbea în continuare despre una sau alta. Vezza îşi ţinuse volumul aparatului de auzit la minimum, în mare parte din conversaţie, pentru că ştia dinainte ceea ce aveau să spună ceilalţi, condiţionaţi fiind de istorie şi de personalitatea lor. Avea şaptezeci şi patru de ani, o memorie încărcată, şi auzise cam tot ce se putea auzi. Nu se deranjase să asculte prea mult nici din ceea ce spusese el, fiindcă şi asta mai auzise. Indelicato, D'Ambrizzi: pentru el n-avea importanţă care dintre ei câştiga, fiindcă el era convins că organizaţia al cărei membru cotizant era de patruzeci de ani – consiliul cardinalilor – reuşea să se descurce întotdeauna. Aşa fusese mereu, din câte ştia el. Nu cunoştea niciun papă care, la vreme de restrişte, să nu dea fuga la profesioniştii Vaticanului. Întâlnirea prin care tocmai trecuse,

pe jumătate moțăind, era o obişnuită adunare de vrăjitoare a cardinalilor. El mai participase la multe asemenea adunări, mai privise de multe ori în cazanul clocotind de dorințele clerului. Aceasta însă, din cauza implicării lui Antonelli, avea o mai mare însemnătate. Dacă se hotărau până la urmă asupra lui Indelicato, atunci acesta avea mari şanse de câştig. Vezza, pur şi simplu, nu era interesat. Aflase în urmă cu trei luni că îl lăsau rinichii. După cum mergeau lucrurile, până şi Callistus putea să-i supraviețuiască. Numele viitorului papă se afla foarte jos pe lista preocupărilor sale, totuşi o întrebare nu-i dădea deloc pace.

Vezza şi Poletti stăteau la marginea drumului de acces, în vântul rece care bătea pe deal, aşteptând să sosească Mercedesul negru. Vezza mări volumul aparaturii din ureche.

— Spune-mi, tinere Tonio, zise el, despre caseta asta a ta. Cineva vorbeşte despre nouă crime… am auzit bine?

— Era Sanctitatea sa.

— Ei bine, eu sunt un om bătrân şi pe deasupra nici nu aud bine, aşa că s-ar putea să fi pierdut ceva, undeva pe drum. Dar de dragul clarității, hai să ne amintim crimele… Andy Heffernan şi vechiul nostru prieten Lockhardt la New York, sora Valentine la Princeton şi acel jurnalist, Heywood, la Paris. Sinuciderea este cea a lui LeBecq, în Egipt, deşi trebuie să recunosc că numele lui nu-

mi spune nimic... patru crime şi o sinucidere. Acum ajută-mă, în caz că mi-a scăpat ceva. După socoteala mea sunt, pe scurt, cinci crime. Tu ce crezi? Cine sunt ceilalți cinci?

Poletti văzu Mercedesul negru apărând din spatele rândurilor înalte de gard viu care străjuiau poarta. Slavă Domnului că discuția nu avea să dureze prea mult. Vezza punea uneori cele mai iritante, cele mai directe întrebări.

— Hai, hai, spuse bătrânul. Ajută-ți un coleg mai în vârstă. Cine erau ceilalți cinci?

— Nu ştiu, Eminență, spuse, în sfârşit, Poletti. Pur şi simplu, nu ştiu.

Undeva, în colțurile cele mai îndepărtate ale minții, Callistus auzi bătaia pendulei din partea cealaltă a dormitorului, dar parcă nu făcea parte din realitate. Era vag conştient de faptul că era întins în pat, că era ora două dimineața, iar garda sa de noapte fusese trezită de acel ceas blestemat, primit în dar de la un cardinal african, cioplit de un trib primitiv, evident obsedat de dualitatea sexuală. Acum părea mai viu în noapte, se simțea mai bine în întuneric. Îşi auzi oftatul, deşi nouăzeci la sută din creierul său era adormit, auzi destul de limpede cum ninsoarea bătea în acoperiş şi în ziduri, adusă de vânt dinspre munți, printre pinii ale căror crengi se aplecau sub greutatea zăpezii.

El, Sal di Mona, stătea în uşa colibei

pădurarului, cu o eşarfă groasă înfăşurată în jurul gâtului, acoperindu-i partea de jos a feței. Vântul de munte părea că nu se oprea niciodată. Privind de-a lungul defileului scăldat în razele lunii, credea că aveau să-i înghețe ochii. Peisajul fusese golit de culori. Zăpada era albă, restul era negru ca smoala. Copacii, vârfurile stâncilor, urmele de picioare ce se împleteau pe versantul muntelui, până la panglica neagră a căii ferate pe care el şi Simon o inspectaseră cu o oră în urmă. Pârâul curgea pe lângă linii, încolăcindu-se asemenea unei panglici de doliu.

Înăuntrul colibei ceilalți şase fie moțăiau, cu pleoapele zbătându-se, fie citeau la flacăra lumânării. Unul dintre ei rostea, mişcându-şi doar buzele, rozariul. Simon se ridică din scaunul primitiv, puse cartea în buzunarul hainei şi îşi aprinse o țigară. Privi în ochii lui Sal di Mona şi zâmbi.

— O noapte lungă, spuse el, strecurându-se afară, unde rămase nemişcat ca un bolovan, privind peste valea care tăia munții, fumul de țigară intrând înapoi în colibă.

Venirea lor schimbase mirosul de lemn umed al încăperii. Acum se umpluse de mirosul de ulei de la puştile automate, aerul se încălzise de la trupurile lor transpirate, iar din foc mai rămăsese jarul. Era cald şi frig în acelaşi timp. Nimic nu era normal, nimic nu părea real. Planul, care li se păruse la început plin de eroism, acum îi apăsa ca

o povara: tot eroismul dispăruse. Acum nu mai erau decât un grup de oameni speriați, riscând totul pentru a ucide un alt om, care avea să vină prin trecătoare, cu trenul din zori. Nu era nimic eroic în asta. Acum rămăseseră presimțirile negre, teama, nodul din stomac, tremurul din genunchi şi o senzație de gol în intestine.

Sal di Mona nu mai omorâse niciodată un om. Nu el avea să-l ucidă pe bărbatul din tren. El nu primise puşcă. Sarcina lui era să folosească grenadele pentru a opri trenul pe linia avariată. Ceilalți – doi dintre ei, Olandezul şi încă unul, conduşi de Simon – aveau să folosească puştile. Afară, auzea paşi scârțâind în zăpadă, paşii lui Simon care se învârtea în jurul colibei, apoi se duse la postul de supraveghere, instalat pe o stâncă, de unde se vedea o bună bucată din linia ferată. Mai erau cel puțin două ore până când coloana de fum a locomotivei avea să apară, dar Simon, ca şi Sal di Mona, nu putea să adoarmă, nu avea stare.

După încă o oră, dormeau toți, cu excepția lui Simon, care se sprijinise de un perete, fumând o țigară, şi a lui Sal, care se holba în cartea de rugăciuni, fără să înțeleagă nimic.

Deodată Simon se ghemui, traversă încăperea şi strivi între degete flacăra lumânării.

— E cineva afară, şopti el. Se mişcă ceva.

Îl prinse pe Sal de braț şi îl împinse către uşa joasă din spatele colibei, unde acoperişul se

apleca, atingând aproape pământul înclinat al dealului. Olandezul era şi el treaz, iar cei trei se târâră afară, scrutând, pe sub streşini, umbra unui grup de copaci.

Zgomotele făcute de soldaţi ajunseră la urechile lor, în liniştea de mormânt. Mitralierele şi puştile se loveau cu un clinchet de metal, zăpada scrâşnea sub picioare, şoaptele reţinute erau purtate de vânt. Erau undeva printre copaci, vreo doisprezece ivindu-se în drumul lor către intrarea din faţă a colibei. Nu ştiau de uşa din spate. Păreau să nu se grăbească.

— Nemţii, şopti Simon.

Sal di Mona zări o rază de lună reflectându-se în lentila rotundă a ochelarilor unui soldat.

— Dar cum…

— Tu cum crezi, părinte? Am fost trădaţi.

Simon se apleca şi intră înapoi prin deschizătura joasă. Se întorcea ca să-i trezească pe ceilalţi, dar umbrele dispăruseră după colţul colibei. Sal di Mona încerca să înţeleagă ce se întâmpla, dar totul se desfăşura prea repede. Avea două grenade în buzunarul hainei. Olandezul ţinea puşca mitralieră în mâini.

Olandezul îi arătă vârful dealului, acoperit de un pâlc des de copaci, împinse umărul lui Sal şi îi şopti ceva. Înaintaseră vreo douăzeci de metri prin zăpada luminată de lună, când auziră alte sunete metalice, clare în liniştea nopţii. Apoi zgomotul unei bubuituri la uşa colibei. Strigăte în germană.

Focuri de puşcă izbucniră, iar ei alergară cu răsuflarea tăiată la adăpostul copacilor.

Totul, absolut totul, ieşise pe dos.

Sal di Mona se gândi pentru a nu ştiu câta oară că nu era făcut pentru aceste blestemate acțiuni de război.

Auzi o explozie, apoi încă una, urlete şi strigăte de confuzie şi durere.

Silueta masivă a lui Simon apăru în spatele colibei, târându-se prin zăpadă. Apoi se opri, se întoarse cu fața la colibă, brațul său descrise un arc în aer şi ceva căzu pe acoperiş, dispărând după ziduri. Explozia provocă un alt val de strigăte, iar Simon urcă în fugă dealul. Când ajunse la ei, gâfâia.

— Acum sunt toți morți sau pe moarte, şopti el. Şi câțiva dintre nemți. Luă grenadele lui Sal, le scoase cuiele şi le aruncă înapoi, la baza dealului. Haideți, trebuie s-o luăm din loc.

Grenadele explodară, aruncând în aer spatele colibei.

Nimeni nu-i urmărea, dar îi puteau auzi pe nemți tropăind, strigându-se unii pe alții.

În zori ajunseseră la şosea, unde aşteptară neliniştiți vechiul camion, să vină să-i ia. Ajunseseră la timp.

Patru dintre oamenii lor muriseră, ei rămăseseră în viață şi totul se sfârşise.

Simțea mirosul exploziilor, nu putea să şi-l scoată din minte.

A doua zi la Paris, aflaseră că marele om pe care plănuiseră să-l ucidă nici măcar nu era în tren.

Când se trezi în dormitorul papal, era leoarcă de transpirație, frigul îl pătrunsese până la oase, şi simțea încă mirosul grenadelor explodând, vedea încă raza de lună reflectată în ochelarii unui soldat german ascuns în întuneric, îl vedea pe Simon urcând dealul înspre ei, după ce aruncase grenada pe acoperiş…

— Giacomo? Tu eşti? Ce cauți aici? De când stai aici?

Zorile cenuşii se înălțaseră asemenea unor nori de furtună deasupra Vaticanului, dar asta nu era decât o rămăşiță a visului, a amintirilor. Fusese furtună în dimineața care urmase acelei nopți din munți, iar drumurile fuseseră înecate de ploaia aproape înghețată. Dimineața aceasta nu era decât o altă dimineață după patru decenii, o altă dimineață din suferința papei Callistus.

— Nu pot să dorm, spuse D'Ambrizzi. Îmi ajung trei sau patru ore pe noapte. Câteodată chiar mai puțin. Am venit aici acum o oră. M-am gândit la multe lucruri, Sanctitate. Trebuie să vorbim. Se aşează într-un fotoliu lângă fereastră, îmbrăcat într-un capot de mătase în dungi, şi îşi puse picioarele încălțate în papuci pe raftul de jos al măsuței pe rotile care conținea echipamentul medical necesar pentru sănătatea papei. Cum vă simțiți?

Callistus se ridică în şezut, îşi trecu uşor

picioarele peste marginea patului şi rămase aşezat acolo, respirând adânc. Faţa îi era scăldată în sudoare. Pijamaua i se lipise, umedă, de spate. D'Ambrizzi îl privi cum se lupta să-şi ascundă durerea. Era un proces agonizant.

— Cum mă *simt?* Cum mă simt? Callistus încercă să chicotească, dar tuşi. Ştia că D'Ambrizzi se referea la prăbuşirea penibilă, leşinul sau ce fusese, din biroul său în urmă cu câteva zile. Mă simt uşurat că n-a fost un infarct – deşi să mă ia naiba dacă ştiu de ce mă mai agăţ de viaţă, de parcă aş mai avea vreun viitor… Sfârşitul îmi va fi probabil grăbit de unul sau altul dintre medicamente. E cumplit de obositor, Giacomo.

— Aha, tratamentul e mai rău decât boala.

— Măcar de-ar fi un tratament, prietene. Asta e ceea ce face ca totul să devină o farsă. Pe seama mea. Zilele astea mă feresc să pun întrebări despre sănătatea mea. Cui îi pasă? înţelegi? Cui Dumnezeu îi mai pasă? Cine vrea să ştie? în afara turmei de oi, a nespălaţilor şi a celor care cred în *voodoo* şi în ce-o mai fi… pur şi simplu, nu mai contează. Zâmbi ironic. Cel puţin, pentru Dumnezeu şi planurile lui.

— O, credeţi că Dumnezeu are vreun plan? Eu nu cred. D'Ambrizzi îşi clătină capul masiv. Nu. Cred că El improvizează. Nimeni, nici măcar Dumnezeu, oriunde ar fi, nu putea să clocească un plan atât de mizerabil. Îşi aprinse o nouă ţigară neagră, cu bandă aurie. Dar despre asta am venit

să vorbesc cu dumneavoastră…

— Lipsa de planuri a lui Dumnezeu? Sau problema identității sexuale a lui Dumnezeu, dacă are aşa ceva?

— Oricât de amuzant ar părea, spuse D'Ambrizzi, subiectul pe care vreau să vi-l propun nu are nicio legătură cu sexul. Are însă, Sanctitate, legătură directă cu continuarea rolului dumneavoastră util pe planeta Pământ, oricât de puțin timp ne-ar mai fi rămas. Chiar trebuie să vorbim.

Callistus se ridică, refuzând să apeleze la baston, şi merse încet până la fereastră. Se bucura ca un tâmpit, gândi el, de faptul că era încă în viață. Era recunoscător pentru acest mic dar, oricât de înălțătoare ar fi fost lumea cealaltă, care avea să vină. Se bucura… chiar dacă visele, zilele şi fiecare amintire îi erau bântuite de moarte, învăluite în moarte. Toate victimele, toți morții de demult, toți care mureau acum, cei nouă… şi câți vor mai fi? Cine era cel mai potrivit pentru a le pune capăt? Cine putea să dezgroape sensul, să-l materializeze, să spargă cristalul? Toată noaptea se gândea la cei morți, îi visa, pentru ca apoi, în fiecare dimineață, să se trezească, să se roage, să se târască până la slujba şi să rezolve – din ce în ce mai prost, îşi dădea seama – tot ce-i mai stătea în puteri. Lumea începea să se obişnuiască cu ideea morții lui. În fond, de ce nu? Era el, Callistus, dar cu cât se apropia de moarte, cu atât

părea să se trezească din ce în ce mai mult la realitate, să se întoarcă din nou la Salvatore di Mona de odinioară…

— Deci vrei să vorbim, spuse Callistus. Câteodată îmi trece prin minte că eu chiar stau de vorbă cu cardinalul D'Ambrizzi, unul dintre oamenii mari ai Bisericii, unul dintre marii conducători ai vremurilor noastre, Sfântul Jack… şi sunt sincer uimit. Cu ce drept îi răpesc eu timpul, îl distrag pe acest mare om de la îndatoririle sale importante – nu zâmbi, Giacomo. Sunt absolut sincer. Tu eşti *D'Ambrizzi…* iar eu sunt…

— Şeful, spuse D'Ambrizzi. Da, Sanctitate, vreau să stăm de vorbă.

— Te-ai gândit vreodată, Giacomo, că trăim vremuri primejdioase şi cinice?

D'Ambrizzi izbucni în râs.

— Nu în mod special, Sanctitate. Toate vremurile sunt primejdioase şi cinice. Iar astea sunt vremuri bune.

— A, s-ar putea să ai dreptate. Dar mă gândeam că ar fi mai bine să vorbim în apartamentul tău, dacă nu te deranjează. S-ar putea să-mi fi pus aparate de ascultat – microfoane, ştii – aici. Dar m-am gândit că la tine le-ar fi frica să pună!

Râse.

— Cine?

— Ghici. Îşi luă halatul de pe pat, se strecură în el şi îşi ridică înciudat bastonul. Vino, să mergem

în camera ta. D'Ambrizzi pornise după el către uşă, când Callistus se opri în anticameră. Giacomo, n-am curajul să plec fără tubul de oxigen. Îşi înclină capul către măsuță. Poți s-o tragi tu după noi? E plictisitor, dar mă tem că n-am ce face. M-ar omorî dacă aş lăsa-o aici.

Cu D'Ambrizzi împingând măsuța, cei doi uriaşi ai Bisericii, unul bătrân, celălalt bătrân şi muribund, alcătuiau o procesiune bizară, mergând încet prin coridoarele Vaticanului, în elegantele lor haine de noapte, trecând pe lângă tapiserii şi tablouri neprețuite, pe lângă funcționarii şi personalul de serviciu din noaptea aceea sau pe lângă cei sosiți o dată cu zorii.

După ce uşa se închise în urma lor, D'Ambrizzi rămase lângă masa grea, sculptată, cu picioarele în formă de lei fioroşi, stând pe cozi, ținând placa masivă de lemn lăcuit, care semăna cu sticla, pe capetele lor. El ținu un scaun – papa prefera unul cu spătarul drept şi cu brațe –, iar Callistus se aşează încet, tremurând continuu, abandonându-se sprijinului solid al acestuia.

Primele raze unduitoare ale soarelui se strecurau în cameră, odihnindu-se pe covorul de Aubusson şi pe suprafața lucioasă a mesei. Tablourile – printre care, un Tintoretto – dădeau încăperii un aer distins, absent, din apartamentele papale, pe care Callistus se chinuise să le aranjeze.

— Giacomo, iată-mă, sau ceea ce a mai rămas

din mine. Plin de curiozitate. Ce te frământă? De obicei, nu dovedeşti prea multă preocupare față de problemele Bisericii…

— Nu e drept să spuneți asta.

— Sau față de orice alte probleme, dacă tot veni vorba. Dar acum ți se citeşte pe față. Ce e?

Callistus simți cum îi renaşte speranța. Nu voia să moară fără să vadă încheiată această nebunie. Cât timp mai avea? Se temea îngrozitor să nu-şi piardă mințile, să n-o ia razna sau să se piardă în amintiri, rupându-se de realitate.

— Înainte de a începe, Sanctitate…

— Te rog, Giacomo, termină cu Sanctitate. Ştim foarte bine cine suntem, doi veterani, răniți pe câmpul de luptă. Întinse mâna şi atinse mâna cardinalului. Acum continuă. Spune-mi.

— Vreau să-ți vorbesc despre ceva de care vei avea timp să te ocupi – ceva ce va putea să-ți încununeze lucrarea pe pământ –, aşa că iartă-mă dacă ceea ce-ți voi spune la început ți se va părea fără sens. Vom ajunge şi la asta imediat. Dar e important să ştii cum am ajuns la hotărârea mea de acum. Fii îngăduitor cu mine, Salvatore. Aminteşte-ți… eu vorbesc acum cu tine, *il papa.* Aminteşte-ți cine eşti şi câtă greutate, putere şi măreție poartă funcția ta.

Callistus se lăsă pe spate, începu să se relaxeze şi să uite durerea care-l însoțea permanent. Îl cunoştea pe D'Ambrizzi de mult timp şi ştia pentru ce se pregătea. Se întorceau înapoi, ca sub

bagheta unui magician, înapoi în istoria Bisericii lor, avându-l pe D'Ambrizzi ca ghid. Dacă n-ar fi fost sigur că era o călătorie plăcută, ştia că era cel puțin instructivă. Ce legătură avea cu el, ce anume trebuia să facă, nu ştia.

— Îmi cunoşti de mult dragostea pentru oraşul Avignon, spuse D'Ambrizzi. Vreau să-ți vorbesc despre Avignon, dar nu despre oraşul încântător pe care-l cunoaştem amândoi. În loc de asta, aş vrea să te gândeşti alături de mine la secolul al paisprezecelea, la mutarea instituției papale la Avignon. Lumea noastră era dezmembrată atunci, înconjurata de familii războinice. Imediat după alegerea sa, în 1303, Benedict al XI-lea a părăsit Roma, a fugit mâncând pământul pentru a-şi salva viața, a hoinărit un pic şi a murit în primăvara următoare la Perugia – nu de moarte bună, te asigur. Otrăvit. O farfurie cu smochine, dacă e să dăm crezare biografilor săi. Viața în Biserică era ieftină pe vremea aceea, comparativ cu ziua de azi. Comorile, puterea, controlul – toate se aflau la mare risc. Dezbaterile pentru următoarele alegeri au durat un an. În 1305, Clement al V-lea era încoronat la Lyon. Dar el n-a îndrăznit să se întoarcă în Roma cea sfâşiată de război. Aşa că s-a stabilit la Avignon, condus acolo de lumea seculară, pentru că Biserica intrase într-un război secular.

Astfel, instituția papala a trecut la francezi. A devenit instrumentul politicii franceze, mai

laicizată decât fusese vreodată – Biserica era acum cu adevărat o entitate politică. Din punct de vedere spiritual, Biserica îşi pierduse calea. Roma era oraşul lui Petru, pontifii erau urmaşii lui Petru, însă acum Biserica îi întorsese spatele, abandonând Roma. Şi Sfântul Oraş a decăzut. Roma era bântuită şi distrusă de criminali, contrabandişti, răpitori şi hoți. Bisericile erau pângărite, marmura şi sculpturile furate. În 1350, cincizeci de mii de oameni – pelerini – veneau în fiecare zi pentru a se ruga la mormântul Sfântului Petru şi găseau vaci păscând iarba crescută în absida principală, şi podeaua acoperită cu bălegar.

Ioan al XXII-lea, Benedict al XII-lea, Clement al VI-lea… Clement *a cumpărat* Avignonul cu optzeci de mii de florini de aur! El a construit Palatul Papilor, iar cardinalii l-au umplut, ca şi pe propriile lor vile luxoase, cu obiecte de arta şi cu vastele lor averi personale. Erau prinți ai lumii seculare… Când Urban al V-lea a murit, averea sa personală conținea doua sute de mii de florini de aur. Biserica nu mai era Biserica lui Petru, fusese mâncată de viermi pe dinăuntru. Putrezea din cauza viciului şi a bogățiilor, din cauza indulgenței, a decăderii şi a laicizării; materialismul triumfase! Biserica trăia acum de parcă n-ar mai fi existat veşnicie, judecată, mântuire, nimic în afara haosului infinit şi a întunericului etern.

Vocea cardinalului se stinsese într-o şoapta, şi el se opri, lăsându-şi bărbia în piept. Callistus se temea să vorbească, pentru a nu distruge vraja. Unde ducea totul, habar n-avea, dar viața Bisericii din Avignon părea să palpite în jurul lui. Îl privi pe cardinal mişcându-se, întinzând mâna după ulciorul şi paharele aflate pe o tavă de argint. Turnă cu grijă un pahar cu apă şi i-l oferi lui Callistus care îşi umezi buzele. Medicamentele îl deshidratau.

— Petrarca, zise D'Ambrizzi, întorcându-se încălzit la povestea sa, spunea că Avignonul era fortăreața suferinței, locuința urii, fântâna viciului, templul ereziei, un Babilon fals şi construit pe păcat, atelierul minciunii, iadul bălegarului.

— Închisoarea Babilonului, murmură Callistus.

D'Ambrizzi îl aprobă; avea buzele uscate şi ochii bulbucați ca ai unui broscoi.

— Petrarca spunea că Avignonul devenise un adăpost al vinului, femeilor, cântecului şi preoților care păcătuiau, de parcă gloria lor n-ar fi stat în Hristos, ci în chefuri şi necurățenie. Sfânta Catherina din Siena spunea că în Avignon a simțit duhorile iadului…

— Să nu crezi că nu apreciez lecția ta de istorie, Giacomo, dar mă întreb de ce-mi spui acum toate astea?

— Pentru că s-ar putea să nu mai avem timp, Sanctitate, rosti răguşit D'Ambrizzi. Şi nu mă refer

la sănătatea ta. Închisoarea Babilonului… totul se întâmplă din nou. Iar tu, *Papa,* conduci o Biserică ce se îndreaptă spre captivitate. O Biserica ce s-a scufundat, de bunăvoie şi cu mare nerăbdare, în mocirla viciului! D'Ambrizzi se uită în ochii papei, care începuseră să clipească uşor, strălucind acum pe chipul său încreţit de riduri. Acum depinde de tine să conduci Biserica înapoi, pe pământ sigur… în slujba omului şi a lui Dumnezeu. Zâmbi, arătându-şi dinţii îngălbeniţi. Acum, cât mai ai timp, Salvatore.

— Nu înţeleg…

— Să-ţi explic.

Papa înghiţi o pastilă pentru tensiune. Cu un gest reflex, scoase pumnalul florentin din buzunar şi începu să-l învârtă încet pe degete. Mâinile îi erau încreţite, cu aspect pergamentos, şi îi tremurau uşor, dar chipul i se luminase. Când D'Ambrizzi îi propuse să se odihnească puţin, bătrânul muribund alungă sugestia cu un glas din care răzbătea iritarea.

— Nu, nu, pot foarte bine să continuu. O să mă odihnesc destul după ce terminăm discuţia, Giacomo.

— Foarte bine. Atunci să ne întoarcem la crudul adevăr, continuă D'Ambrizzi, coborându-şi vocea pe un ton grav, rostind apăsat cuvintele, de parcă ar fi vrut să le implânte în mintea lui Callistus. Biserica noastră e din nou captivă, e sclava lumii

seculare – a lumii oamenilor şi a tuturor nevoilor primare cărora oamenii, trupul, carnea li se supun. Înțelegi ce spun? înțelegi cu adevărat? Suntem prizonierii dictaturilor de dreapta, ai mişcărilor eliberatoare de stânga, ai tuturor organizațiilor, CIA, Mafia, KGB, poliția secretă bulgară, Propaganda Due, Opus Dei, ai băncilor din toată lumea, ai nenumăratelor servicii secrete străine, ai intereselor egoiste ale cardinalilor, ai investițiilor interminabile pe care le avem în bunuri imobiliare şi în fabrici de armament… pe scurt, suntem prizonierii propriei noastre lăcomii şi dorințe de putere, putere, putere! Când sunt întrebat ce anume vrea Biserica, îmi aduc aminte de o vreme în care răspunsul ar fi fost complex, necesitând o judecată adâncă, implicând conceptul de bine şi rău – dar acum, eu ştiu răspunsul dinainte de a mi se pune întrebarea… mai mult! Vrem mai mult, întotdeauna mai mult!

Papa simți ceva zbătându-i-se în piept şi privi la tubul de oxigen. Îl purta cu el peste tot, de când se prăbuşise în birou. Acum poate s-ar fi dovedit util… dar bătaia măruntă, disperată, din piept se potoli. Alarmă falsă. Îşi şterse cu batista un firicel de salivă din colțul gurii înainte de a vorbi.

— Dar, Giacomo, cred că tu, mai mult decât orice alt om al timpului tău, ai păstorit Biserica înspre această lume modernă, lumea *reală,* unde trebuie să ne alegem singuri drumul, unde trebuie să luptăm pentru a supraviețui. Tu, *tu* ai produs

mare parte din energia pe care o pulsăm în marele organism al lumii... în Occident şi în blocul comunist, în naţiunile tinere ale Lumii a Treia. Tu, Giacomo, mai mult decât oricine, ai ridicat zestrea financiară a Bisericii pe aceste înălţimi fără precedent. Tu ai negociat cu marile puteri în cele mai delicate probleme. Nu poţi să mă contrazici. Atunci – ce să înţeleg din tot ce mi-ai spus până acum?

Un zâmbet subţire juca pe buzele arse ale lui Callistus. Chipul îi era lipsit de culoare. Pielea devenise aproape transparentă, dezvăluindu-i oasele feţei.

— Poţi s-o numeşti înţelepciunea cu greu câştigată a unui om bătrân, Salvatore, rezultatul faptului că mi-am petrecut o mare parte din viaţă făcând ceea ce tocmai mi-ai descris. Tu mai ai încă şansa de a beneficia de pe urma a ceea ce am început să înţeleg acum, la sfârşitul carierei mele... Mai e încă timp. Prin urmare, *trebuie* să asculţi şi să înveţi. Am primit un semn, Salvatore – primul din toată viaţa mea, un semn pentru a ne avertiza şi a ne îndrepta paşii... iar noi i-am ignorat adevăratul înţeles! Pumnul său lovi suprafaţa lucioasă a mesei. Callistus îl urmărea cu o curiozitate crescândă, fascinat de spectacolul lui D'Ambrizzi. Crimele, şopti D'Ambrizzi. Te rog să încerci să vezi şi tu. Crimele – un semn asemenea crucii care i-a apărut lui Constantin pe cerul scăldat în flăcările amurgului. Tu ai şansa uriaşă

de a modela Biserica, pentru binele tuturor succesorilor lui Petru care îți vor urma. Tu poți să redai Bisericii scopul ei, adevăratul ei scop… dacă vei recunoaşte semnul, adevărul crimelor, adevărul *din spatele* crimelor. Nu sunt crime *sfinte,* Salvatore. Nu sunt crimele *Bisericii,* nu sunt ceea ce par, ceea ce am presupus noi că sunt. Am fost proşti, orbiți în fața a ceea ce ar fi trebuit să vedem, închişi în cochilia egoismului şi înfumurării noastre. Aceste crime, de care ne-am lăsat îngroziți, nu sunt o provocare din interiorul Bisericii – indiferent cine s-ar afla în spatele lor! *Ele fac parte din lumea pe care am creat-o pentru noi înşine.*

— Dar erau inevitabile, pentru că ne-am lăsat pe mâna duşmanilor noştri… Sunt crime seculare, pentru că noi am devenit nici mai mult nici mai puțin decât un şurub în uriaşul angrenaj secular… iar crimele reprezintă prețul pe care trebuie să-l plătim lumii. Ne amestecăm în speculații financiare lipsite de scrupule, în crimă şi în politică, într-o nesfârşită acumulare de bogății… şi trebuie să ne dăm tributul!

— O, unii vorbesc în şoaptă despre *assassini,* dar, dacă îi credem, ne înşelăm pe noi înşine. Am fost orbi, iar aceşti *assassini* nu sunt mai mult decât un simbol, o unealtă pe care am inventat-o pentru a ne autopedepsi. Dar tu, Sanctitate, poți deveni ochiul vigilent al Bisericii, tu poți să-i opreşti… numai tu…

— Dar cum, Giacomo? Ce anume îmi spui că trebuie să fac?

Callistus, un om câtuşi de puțin mistic, se întrebă dacă nu cumva avea în față un fel de mesager divin sau un profet. Dumnezeu îi vorbea? Era oare acest bătrân, care fusese odinioară mentorul său, receptacolul inspirației divine? Callistus n-avea timp de minuni, fie ele divine sau nu. Judecata lui era în întregime cea a unui birocrat şi cum ar fi putut un birocrat să se comporte într-o asemenea situație? Totuşi, fusese elevul cardinalului timp de atâția ani... Personalitatea puternică a lui D'Ambrizzi îl copleşea. Se mai vedea încă în aspectul sălbatic al bătrânului, ca şi cum ar fi trecut printr-un filtru, esența omului.

— Aminteşte-ți doar cine eşti.

— Dar cine sunt, Giacomo?

— Eşti *Callistus.* Adu-ți aminte de primul Callistus, şi misiunea ta va deveni limpede...

— Nu ştiu...

Mâna imensă se prăbuşi dintr-o dată pe brațul lui Callistus, ca o lopată.

— Ascultă-mă, Callistus... şi fii tare!

Sora Elizabeth se sprijini de spătarul scaunului, se trase mai departe de masa de lucru şi îşi puse picioarele pe ea. Birourile redacției erau pustii şi întunecate. Era zece şi zece minute, uitase să mănânce de seară, iar stomacul îi ardea, ca şi cum

cafeaua i-ar fi făcut o gaură până în partea cealaltă a pământului. Simțea că nu mai poate. Ținea în mână un pix ieftin. I se terminase pasta. Îl aruncă spre coşul de gunoi, nu nimeri şi-l auzi rostogolindu-se într-un colț. Perfect. Aruncările de trei puncte nu-i reuşeau niciodată.

— Cine naiba e Erich Kessler? Ce căuta numele lui pe lista lui Val?

Vorbi încet, limpede, iar cuvintele picurară în tăcere, ca şi cum ar fi vrut să le trimită peste o mare învolburată până la poalele unui oracol. Încercase totul, mai puțin consultarea unui vraci Ouija sau a unui mentalist. Dacă numele lui Erich Kessler ar fi apărut în orice altă parte şi nu pe o listă scrisă de Val, ar fi presupus că acest om, pur şi simplu, nu exista. Dar Val era prea conştiincioasă şi precisă. Numele însemna că acest om exista şi că era legat într-un fel de ceilalți. Faptul că numele lui nu era urmat de nicio dată, însemna aproape sigur că era încă în viață, din moment ce la ceilalți numele era urmat de data morții. Dar unde naiba era?

Nu mai putea. Nu ajungea nicăieri. Ce să facă?

Se trezi la miezul nopții, cu picioarele tot pe birou.

— Asta, spuse ea, e nebunie curată.

Se întoarse în apartamentul din Via Veneto, dar nu reuşi să adoarmă. Înainte de a-şi da seama, veni vremea pentru alergare, apoi ziua începu, iar ea trebuia să dea un telefon.

— Eminență, sunt sora Elizabeth. Îmi pare rău că vă deranjez…

— Nu vorbi prostii, draga mea. Ce pot face pentru tine?

— Trebuie să vă văd, Eminență. Nu vă răpesc decât un sfert de oră.

— Înțeleg. Atunci, azi după-amiază. La patru, la mine.

El îi spunea întotdeauna Vaticanului „la mine”. Sfântul Jack.

O aştepta singur în biroul său. Era îmbrăcat în hainele ceremoniale. Văzu că ea făcuse ochii mari şi un zâmbet larg îi apăru sub nasul ca o banană.

— Un spectacol pentru turişti, explică el. Mă tem că am fost un fel de locțiitor al Sfântului Părinte. Ia loc, soră. Ce te preocupă?

Deschise tabachera încrustată, căută în ea cu degetele lui butucănoase şi, în cele din urmă, scoase una dintre țigările lui negre, puțin mototolită din cauza căutării. Şi-o aşeză pe uriaşa lui buză de jos şi scăpără un chibrit de unghia degetului mare.

— Crimele, spuse ea. Numele de pe lista lui Val, numele oamenilor care am descoperit că au fost ucişi.

— Scuză-mă, soră, dar am mai discutat o dată despre asta. Dacă n-ai mai aflat nimic nou…

Ridică puternic din umeri, mişcându-şi faldurile hainei orbitoare.

— Eminență, gândiți-vă la Val. Gândiți-vă la felul în care şi-a dat viața, încercați să vă puneți în locul ei. Era foarte aproape de o descoperire atât de importantă, încât au fost nevoiți s-o ucidă... gândiți-vă la Val...

— Draga mea, nu-i nevoie să-mi arăți ce sentimente trebuie să am față de sora Valentine. Sunt prieten cu familia Driskill încă dinainte de război, când l-am întâlnit pentru prima oară pe Hugh Driskill. Era la Roma... lucra pentru Biserică... şi obişnuiam să mergem la concerte împreună. La un concert mi-a fost prezentat. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, soră. Era Beethoven. *Concertul numărul şapte,* în si-bemol major. Opus 97. Lui Hugh îi plăcea în mod deosebit. Acesta a fost primul lucru despre care am discutat cu Hugh... Dar asta n-are prea mare importanță. Ceea ce contează este dragostea mea pentru aceasta familie, pentru toți. Dar trebuie să recunoaştem că *sunt* nişte încăpățânați. Hugh cu misiunile lui de la OSS, paraşutări şi Dumnezeu ştie ce altceva. Valentine cu săpăturile ei în nişte lucrări care i-au provocat moartea... şi Ben, care nu ştiu ce crede că face. Şi eu vreau să-l găsesc pe cel care a omorât-o. Conduc şi eu propria mea investigație, în felul meu, şi, sincer, soră, aş vrea să fiu lăsat să-mi văd de treabă. Fără să-mi fac griji că tu sau Ben Driskill veți fi omorâți... începi să mă înțelegi, soră? Pricepi ce vreau să spun? Vreau să ieşi o dată pentru totdeauna din afacerea

asta. N-ai niciun drept şi niciun motiv ca să continui. Niciunul. Uită-te la mine, soră Elizabeth, şi spune-mi că mă auzi.

— Vă aud, rosti ea moale.

— A, sesizez un „dar“ în vocea ta. Am dreptate, soră?

— Cu tot respectul, Eminență, nu înțeleg de ce n-am dreptul să încerc să termin munca începută de Val. Mi se pare nu numai că am dreptul, dar, mai mult, am obligația. Eu… eu aşa simt, Eminență.

— Îți înțeleg sentimentele, soră. Le-am avut chiar şi eu la timpul meu. Ceea ce nu înțeleg sunt acțiunile tale. Lasă asta pe seama altora.

— Dar, Eminență, ceilalți – ei sunt cei care ucid! Aceşti „ceilalți” ai dumneavoastră sunt în interiorul Bisericii…

— Asta e presupunerea ta, soră. Opreşte-te! E o problemă a Bisericii, las-o să rămână în interiorul Bisericii…

— Cum puteți să spuneți aşa ceva?

El îi zâmbi şi îşi aprinse o altă țigară.

— Pentru că port pălăria roşie, presupun. În ceea ce te priveşte, cred că ăsta e cel mai bun motiv. Se uită la ceasul de la mână. Trebuie să plec, soră.

Se ridică, apăsat parcă de greutatea costumului bogat împodobit.

— Erich Kessler, spuse ea. Cine e Erich Kessler? D’Ambrizzi se holbă la ea. El e ultimul pe lista lui

Val. Singurul nume care nu e urmat de data morții. Dar se pare că acest om nu există. Cine e? E oare următoarea victimă?

D'Ambrizzi o privea cu ochii lui de crocodil întredeschişi.

— Habar n-am, Elizabeth. Serios. Acum las-o baltă, te rog! Cu totul!

Îşi coborâse glasul până aproape de o şoaptă, dar semnele de exclamare se citeau limpede.

— Dacă Erich Kessler e următoarea victimă pe listă, atunci el trebuie să ştie de ce au fost ucişi ceilalți… asta ar însemna că Erich Kessler cunoaşte toate răspunsurile. Mâinile îi tremurau şi simțea că e pe punctul de a izbucni în plâns. Plec la Paris. Val a fost acolo, a lucrat acolo.

— La revedere, soră.

Deschise uşa.

Monseniorul Sandanato stătea la biroul său, în anticameră. Îşi ridică privirea.

— Soră, zise el.

Ea trecu pe lângă el, se repezi ca o furtună pe coridor şi la naiba cu ei toți, cu fiecare dintre ei!

Cardinalul D'Ambrizzi se întoarse către monseniorul Sandanato.

— Pietro, ai avut ceva noroc în căutarea lui Kessler?

— Nu, Eminența. Nu încă. S-a dovedit a fi un individ nu prea uşor de găsit.

— Mai încearcă, Pietro.

În acea seară, sora Elizabeth răspunse unei invitații mai vechi, din partea mai multor surori din Ordin. Cinară în marea sală de mese a mănăstirii, fiind servite în porțelanurile cele mai fine şi argintăria cea mai veche. Atmosfera era colegială, numai bună pentru starea încordata a nervilor ei. Lumina lumânărilor se reflecta în cristal, iar conversația curgea calmă, liniştită, întreruptă de râsete reținute. Elizabeth nu mai trăise de mult o astfel de viață şi nici nu o dorea, dar când se regăsi în ea, prinsă de spiritul şi ritmul ei, îi plăcu şi îşi aminti unul din motivele pentru care devenise călugăriță. Era o oază de linişte în multitudinea de alternative pe care lumea ți le băga pe gât, chiar dacă nu le doreai.

Seara fu un amestec minunat de relaxare, calm, politețe, spirite blânde, dar ascuțite, piperate cu ironie şi sarcasm. Aceste femei nu erau indulgente față de Biserică: dimpotrivă, ele se numărau printre criticii ei cei mai incisivi. Astfel, se aşezară împreună, în elegantele lor costume negre tradiționale – pentru unele dintre ele fiind singura ocazie de a le purta într-o lună – şi discutară. Pentru Elizabeth această seară şi compania surorilor aduceau încă o dovadă că mai exista o lume dincolo de Vatican, de umbrele amenințătoare ale *assassini*-lor şi de crime. O dovadă că mai exista o lume a ordinii, disciplinei şi inteligenței, lipsită de presiunile apăsătoare, zdrobitoare pentru bărbații care îşi petreceau

întreaga viață în Palatul Apostolic. Stând alături de surori, ascultând conversația ce se desfăşură liber la masă, amintirile unor experiențe şi sentimente la care se putea raporta atât de uşor… stând cu ele, ea descoperi o oază de linişte şi pace, departe de nenorocire, de sânge şi de teamă.

Mai târziu, stând în salonul împodobit cu tablouri vechi în rame aurite, învăluită în aroma cafelei, se gândi la Val, la serile petrecute în această încăpere, bând cafea cu surorile, după cină… Sărmana Val. Ce ar fi făcut ea dacă D'Ambrizzi i-ar fi dat nişte ordine atât de stricte? Nu era o întrebare uşoară. Şi, se întrebă ea, ce i-ar fi sugerat Ben Driskill? îşi muşcă limba, simți gustul sărat al sângelui şi se chinui să zâmbească. Ben i-ar fi spus să-l trimită la naiba… Dar, în fundul minții, ea număra morții. În cele din urmă, seara ajunse la sfârşit şi ea îşi luă rămas-bun. Seninătatea acestor câtorva ore se şterse deja, devenind la fel de neclară ca o fotografie îngălbenită, uitată, din copilărie.

Se întoarse la turnul de pe Via Veneto, încercând să-şi recapete calmul, dar în zadar. Încă simțea înțepătura conversației cu D'Ambrizzi. Nu mai trăise niciodată o astfel de experiență: furia directa, dispariția bruscă a stilului său diplomatic.

Până la urmă, îşi spuse ea, avea să se rezolve totul, avea să-şi încheie cumva munca.

Dumnezeule, ce prostie! Să-şi încheie munca… Nu mai era nicio rază de speranță!

Se dezbrăcă, îşi pregăti o baie fierbinte şi se cufundă încet în apă, privind cum aburul se condensa pe pereți. Se frecă cu spumă şi se lăsă pe spate, relaxându-se în uleiul de baie şi mirosul proaspăt de curățenie.

Lăsase uşa de la baie întredeschisă. Într-o oglindă din hol se reflecta mişcarea draperiilor bătute de vânt, de la uşa glisantă care ducea pe terasă. I se închideau ochii. Văzu ca prin ceață masa de fier forjat, fața de masă fluturând. Cu câteva zile în urmă invitase o prietenă la ea şi făcuse toate pregătirile. Apoi, în ultima clipă, se hotărâseră să meargă în oraş. Acum vedea cristalul, sfeşnicul greu de argint, lucind în apărătoarea de sticlă. Terasa era luminată de becurile din stradă, de toate luminile reflectate din oraşul clocotitor; străluceau asemenea unor bijuterii prinse de draperii, atârnând…

Muşchii ei obosiți se relaxau sub apă. Simți cum căldura îi absorbea încordarea, mângâindu-i trupul. Simți cum alunecă în somn şi se bucură, dorind să adoarmă…

Pe jumătate adormită, avu impresia că se mişca ceva în oglindă, un nor trecând prin fața lunii, umbra unei păsări într-o zi însorită, ceva mişcându-se în apartamentul cufundat în întuneric, o pâlpâire.

Ceva.

Când privi din nou, văzu draperiile unduindu-se

în noapte, strălucirea slabă a sfeşnicului de pe suprafața de sticlă a mesei.

Se uită la oglinda, aşteptând.

Un liliac? îi era groază de lilieci. Poate că intrase vreunul din greşeală de pe terasă, se trezise prizonier, iar acum se lovea de pereți.

Umbra tremură din nou în oglindă. Aproape prea repede pentru a fi văzută. O formă ca un gând trecător, făcându-se nevăzută înainte de a putea fi identificată.

Ceva.

Simți cum i se ridică părul de pe ceafă, cum i se încrețeşte carnea. Încet, fixându-şi privirea în oglindă, se ridică din apă, se întinse goală, udă, după halatul de baie, ieşi din cadă şi şi-l înfăşură în jurul trupului înfiorat. Genunchii îi tremurau, iar sfârcurile i se strânseseră de frig. Inima i se zbătea asemenea liliacului.

Preț de o secundă se gândi să se baricadeze în baie. Nu, nu, s-ar închide singură în cuşcă. Acelaşi lucru era adevărat şi pentru dormitorul din partea cealaltă a holului. Până şi un copil ar putea sparge uşa firavă. Şi ceva îi spunea că nu era un liliac… nu era niciun copil.

Nu mai rămăsese decât uşa de la intrarea în apartament. Măcar dacă ar avea un telefon în baie…

Dumnezeule, o luase razna. Era numai din cauza încordării, a îngrijorării, a *assassini*-lor, a mărturisirilor pe care i le făcuse monseniorul

Sandanato, era teama pentru Ben Driskill şi amintirile despre Val, era confruntarea cu D'Ambrizzi. Totul era din cauza nervilor.

Întrerupătoarele? Nu, erau toate în sufragerie… şi care voia să aprindă luminile? Sau nu?

Imaginația. Umbre? Moarte?

Merse pe hol înspre sufragerie. Nu ştia ce putea să facă pentru a se apăra, dar nu voia să rămână închisă în partea din spate a apartamentului… iar bucătăria şi cuțitele erau tocmai în partea cealaltă a întunericului.

Sufrageria era populată de umbre, forme ale mobilelor, lămpi, plante în ghivece, în spatele cărora se ascundeau răufăcătorii. Nu era nicio mişcare. Nu auzea decât adierea vântului pe terasă şi zgomotele atenuate ale străzii. Dar umbrele erau adânci şi negre.

Intră în încăpere şi rămase nemişcată, ascultând.

Poate că o păcălise oglinda. Draperiile încă se mai mişcau uşor. Vântul era neaşteptat de rece, înghețat.

Camera era goală, fără îndoială.

Se întoarse către terasă. Uşa era tot deschisă, nu se schimbase nimic. Nu fusese decât imaginația ei. Teama care i se cuibărise în creier…

Păşi spre terasă, împinse uşa până o deschise de tot, iar zgomotele din stradă deveniră mai puternice. Suspină adânc, de uşurare. Ieşi pe terasă. Dedesubt, traficul era la fel de intens.

Oamenii se mişcau, se îmbrânceau. Realitatea. Nimeni nu se strecurase în apartamentul ei, iar realitatea consta dintr-un milion de turişti şi prostituate care stăteau până târziu şi se distrau. Se întoarse ca să intre înapoi.

El stătea în cadrul uşii.

Un bărbat înalt, nemişcat, urmărind-o. La numai doi metri şi jumătate depărtare.

Purta o haină lungă, neagră, asemenea miilor de costume preoţeşti pe care le vedeai în fiecare zi la Roma. Tăcea, de parcă ar fi aşteptat ca ea să vorbească. Apoi buzele lui se mişcară, dar nu se auzi niciun sunet.

De ce îi mai lăsase timp, de ce nu-şi terminase treaba în sufragerie, când ea stătea cu spatele la terasă sau când zăcea neajutorată în cadă? Acum putea să-l vadă.

El păşi în lumină. Ea văzu albeaţa unui ochi îngrozitor. Ţipă.

Instinctiv, se mişcară amândoi în aceeaşi clipă.

El veni către ea, iar ea făcu un pas într-o parte şi apucă sfeşnicul greu de argint, cu apărătoare de sticlă.

Mâna lui prinse halatul moale, de mătase. Ea se smuci de lângă el, se eliberă, şi halatul i se desfăcu. Ochiul o fixa fără să clipească. Un ochi mort…

Zăpăcit, încruntându-se la auzul ţipătului ei de groază, distras la vederea bruscă a trupului ei gol, bărbatul – preotul – slăbi strânsoarea, ratând

lovitura care ar fi aruncat-o peste balustradă.

În acea fracțiune de secundă, ea se pregăti să-l întâmpine şi, când el se apropie din nou de ea, lovi cu sfeşnicul cu apărătoarea de sticlă, pe lângă brațele lui lungi, înspre ochiul cel alb, simți sticla spărgându-se şi argintul scrâşnind pe os.

El strigă înăbuşit, iar ea se sprijini de masă şi îşi puse arma la loc, folosindu-şi toată puterea pentru a împinge; el îşi ridică brațele, dezvăluindu-şi fața ca o mască de sânge, cu albeața dispărută fără urmă, apoi bâjbâi după ea, dar ea îl împinse, iar el se împletici înapoi, se lovi de balustradă şi se întoarse; chipul său era roşu ca o mare de rubine, încrustat cu cioburi de sticlă asemenea unor diamante false, şi gura i se deschise, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet…

Ea se trase îngrozită înapoi, holbându-se la agonia lui.

El se ridică din nou ca s-o înfrunte.

Brațele lui erau larg deschise, ca şi cum ar fi implorat…

Apoi alunecă încet peste balustradă.

Ea îl urmări cum cădea, cu brațele desfăcute, costumul fluturând în aer, plutind, întorcându-se într-o parte, dar la sfârşit nu văzu altceva decât ochiul singur, îngrozitor, strălucind ca un bec roşu…

Partea a patra

1
Driskill

Părintele Dunn mi-a redat siguranța, ca şi cum m-ar fi găsit atârnând în unghii de una dintre acele stânci ascuțite şi m-ar fi tras înapoi.

Vederea lui, venind prin parcul unde copiii se jucau sub supravegherea atentă a mamelor bârfitoare, vederea lui, strecurându-se printre ei, reprezentând lumea reală a normalității, m-a revigorat, m-a scos cu un şoc din spirala descendentă a sentimentelor mele față de ceea ce mi se întâmplase.

Mă făcusem praf, ca un ou scăpat pe o lespede de marmură, nu mai rezistasem şi fugisem, iar acum nu mai aveam nicio posibilitate de a îndrepta lucrurile. Eu, personal, îl condusesem pe Horstmann la sărmanul frate Leo şi la fratele Padraic, iar ei plătiseră pentru că eu mă amestecasem în viața lor. Eram la fel de responsabil pentru morțile lor ca şi pentru cea a lui Etienne LeBecq, totuşi reuşeam să scap cumva de consecințele greşelilor mele. Aveam o viață fermecată, dar toată lumea în jurul meu murea.

Experiența trăită la Sfântul Sixtus mă supusese unei transformări umilitoare, îmi dădea senzația că eram un animal speriat, alergând şi lovindu-mă

de zidurile pătate de sânge ale unui labirint, nesigur de rolul pe care ar fi trebuit să-l joc: vânător sau pradă. Vânător sau pradă, amândoi mureau la sfârşit. Şi întotdeauna apărea un alt vânător. Schimbările mele de dispoziție ezitau, legănându-se între cele două ipostaze, şi, oricare din ele ar fi fost, eu îmi pierdusem arma, pentru numele lui Dumnezeu. Pistolul, chiar dacă nu ştiam cât m-ar fi ajutat.

Dacă Artie Dunn nu şi-ar fi făcut apariția atunci, presupun că m-aş fi împleticit un timp pe marginile abrupte ale unui abis nervos. Poate chiar m-aş fi aruncat în el. Nu mă complăceam, pur şi simplu, în autocompătimire. Mă înecam într-un fluviu de sudoare, teama mă sugruma. Niciun coşmar – nici măcar mama cu mâna întinsă către mine, spunându-mi ceva, nici amintirea capului lui Val cu părul pârlit şi năclăit de sânge – nici cel mai cumplit coşmar nu se compara cu acea dimineață de pe plajă. Toată viața aveam să-l revăd pe fratele Leo bătut în cuie pe crucea de lemn, cu picioarele în aer, înecat în valuri, devenind albastru, umflat…

Dar Artie Dunn s-a ivit din senin, a picat la țanc, cum se spunea în timpuri mai puțin sumbre, şi m-a scos din mine.

Ne-am întors cu maşina mea închiriată la Dublin, apoi am zburat cu avionul până la Paris şi, în tot acest timp, nu ne-am oprit din vorbit. Era ca un concurs la radio, pe care îl ascultam sub

pătură. „Poți să depășești asta?”

Ceea ce am auzit mi-a deschis ochii. De când plecasem din Princeton, avusesem sentimentul că eram absolut singur, ca un astronaut părăsit pe partea întunecată a lunii. Ascultându-l pe Dunn, începeam să-mi dau seama că restul lumii trăise mai departe, fără mine.

Ce făcea Artie Dunn, am vrut să știu, pe coasta sălbatică a Irlandei?

Ei bine, plecase la Paris în căutarea lui Robbie Heywood, ceea ce m-a surprins. Se pare că Dunn îl cunoscuse pe Heywood la sfârșitul războiului, când acesta era capelan în armată. Descoperise că Heywood era mort și se trezise vorbind cu Clive Paternoster, la fel ca mine. Probabil că Paternoster începuse să se întrebe cine avea să mai apară pe urmele unui Driskill sau ale altuia. Paternoster îi spusese că trecusem prin Paris, luându-l prin surprindere pe Dunn care, când auzise că plecasem în Irlanda și de ce, lăsase baltă treburile pentru care venise la Paris și pornise în căutarea mea. De ce? Pentru că Paternoster îi spusese că eu știam că Horstmann îl omorâse pe Heywood, îi povestise despre interesul meu pentru *assassini.* Dunn își imaginase că eu eram în pericol, din moment ce Horstmann era încă în libertate. L-am felicitat pentru clarviziunea lui și l-am întrebat pentru ce venise în Europa, de ce îl căutase pe Robbie Heywood.

— Trebuia să-l găsesc pe Erich Kessler, a spus

Dunn. M-am tot gândit şi, orice făceam, mă întorceam la Kessler. Mai mult decât oricine, el poate să aibă răspunsurile. După ce am citit testamentul lui D'Ambrizzi – plin de acele blestemate nume de cod – am ştiut că trebuie să-l găsesc pe Kessler, asta presupunând că mai trăieşte.

Eram pe drumul de întoarcere la Dublin şi o furtună cu torente de ploaie izbucnise din senin, iar ştergătoarele alergau înnebunite pe parbriz. La radio era un concert de muzică gaelică, pe care îl înțelegeam mai bine decât ceea ce spunea părintele Dunn. Cine era Erich Kessler?

— Robbie Heywood, a continuat el, era un punct de plecare în căutarea lui Kessler. Când era vorba de catolici, el părea să le ştie pe toate…

— Acest Kessler e catolic? am început eu.

— Nu – a ridicat privirea surprins din câte ştiu eu, nu.

— Nu pricep nimic din ce-mi spui.

— Şi eu pricep al naibii de puțin, a zis el, dar încerc. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-i dăm de cap.

A zâmbit încrezător, dar ochii lui cenuşii, aşezați ca nişte pietre pe fața lui roz, bucălată, erau la fel de distanți şi rupți de realitate ca întotdeauna.

— Testamentul lui D'Ambrizzi, am spus, şi Kessler ăsta – ce tot vorbeşti acolo? Imediat o să-mi spui că ştii totul despre Concordatul Borgia…

— Pe naiba, a suspinat el. Avem o mulțime de

goluri care trebuie umplute, Ben. S-a ghemuit în pardesiul său gros şi şi-a tras pălăria verde peste sprâncenele cenuşii, stufoase. Sprâncenele arătau de parcă le-ar fi pictat, un travesti de mântuială. Poți să dai drumul la căldură în rabla asta? S-a zgribulit, lovindu-şi palmele înmănuşate. De ce nu-mi spui ce-ai mai făcut de când ai plecat din Princeton? Mă va încălzi pe mine, iar pe tine te va împiedica să adormi. Arăți de parcă n-ai mai dormit de săptămâni.

Am început să-mi depăn povestea şi i-am spus despre întâlnirea cu Klaus Richter, despre fotografia din biroul lui, care se potrivea cu cea lăsată de Val în vechea tobă de jucărie – Richter, LeBecq, D'Ambrizzi şi Torricelli; i-am spus despre povestea lui Gabrielle LeBecq, cu tatăl ei şi Richter implicați în contrabanda cu artă şi în şantajul reciproc dintre Biserică şi naziști de-a lungul anilor. El m-a întrerupt cu o întrebare tăioasă.

— Acum cine e legătura de la Vatican?

— Nu ştiu.

Ceea ce ştiam era faptul că el pusese întrebarea fără o clipă de ezitare asupra problemei pe care o discutam.

I-am povestit despre călătoria mea la mănăstirea din deşert, despre conversația cu abatele, cum el îl identificase pe Horstmann, dându-i un nume, cum Horstmann fusese şi el la Infernul, unde primise ordinele de la Roma, cum asta îl lega pe Horstmann şi pe şeful lui de la Roma de uciderea

surorii mele. I-am povestit cum l-am găsit pe tatăl lui Gabrielle, fratele lui Guy LeBecq, mort în deşert, i-am spus cum îl hăituisem pe sărmanul nenorocit până când îşi luase viaţa, de teamă că fusesem trimis de la Roma ca să-l ucid; i-am povestit cum eu şi Gabrielle am răsfoit prin jurnalul lui şi i-am văzut teama înscrisă cu lacrimi şi sânge, numele de cod… totul.

„Ce se va întâmpla cu noi? Unde se va sfârşi totul? în iad!

Şi numele codificate Simon, Gregory, Paul, Christos. Arhiducele!"

Bărbaţii din fotografie. Richter şi D'Ambrizzi erau singurii rămaşi în viaţă. Oare era fotografia în stare să-i anuleze orice şansă lui D'Ambrizzi în cursa pentru coroana papală? Ce făceau de fapt cei patru bărbaţi? Şi cine a făcut poza?

El m-a ascultat atent, iar eu am continuat cu drumul până la Paris, unde am ajuns cu câteva zile după uciderea lui Heywood şi cum am citit însemnările lui Torricelli despre Simon, *assassini* şi „odiosul complot"; i-am spus cum Paternoster mi-o luase înainte şi îmi povestise despre Leo, care fusese unul dintre ei. Urmărisem îndeaproape paşii lui Val, aflasem exact aceleaşi lucruri.

— Ceea ce înseamnă că acum eşti numai bun de cules, a spus el sumbru. Bine că te-am găsit. Ai nevoie de un protector, fiule.

— Azi-dimineaţă chiar am avut nevoie de tine.

— Eu sunt prea bătrân pentru aşa ceva. O să

descoperi că sunt mult mai subtil decât crezi. O să fiu alături de tine atunci când ai *cu adevărat* nevoie de mine şi nimeni altcineva n-o să aibă. Poți să fii sigur de asta. A căscat. Totul e cât se poate de misterios. Ce păcat că Leo n-a apucat să-ți spună cine era Simon. Ne-ar fi fost de mare folos – poate ne-ar fi condus chiar la Arhiduce. Dar, a murmurat el, până acum s-ar putea să fie toți morți şi îngropați… A tuşit, ca şi cum ar fi prevestit o răceală. Te-ai gândit vreodată, Ben, că minte cineva în povestea asta? Asta e problema. Doar că nu ştim cine anume… Cineva ştie totul, Simon şi restul, dar ne minte…

— Aici greşeşti, părinte, am spus. Toți sunt catolici şi, prin urmare, toți mint. Dar fiecare minte, fără îndoială, despre propria lui bucățică de pământ, fiecare minte în propriul său interes. Aşa sunt catolicii, ce să-i faci.

— Dar şi eu sunt catolic, a zis el.

— Nu uit asta nicio clipă, Artie.

— Ce individ obraznic eşti.

— Eu îi înțeleg pe catolici, nu-i privesc prin ochelari cu lentile roz. Am fost şi eu catolic cândva…

— Şi încă mai eşti, dragul meu. În fundul sufletului, ai rămas unul din turmă. Unul dintre noi. Şi aşa o să rămâi mereu. A întins mâna şi m-a bătut pe braț. Ai doar o simplă criză de credință. Nu te îngrijora.

— Da, una de douăzeci şi cinci de ani, am

mormăit.

Părintele Dunn a râs până când a început să strănute. Şi-a căutat din nou batista.

— Nu dispera. Mai e timp pentru a fi salvat. O să te faci bine. Acum, înainte de a începe sfârşitul acestei poveşti – ai spus ceva despre Borgia?

I-am explicat ce-mi spusese fratele Leo despre acest document bizar care devenise un fel de istorie a *assassini*-lor. Nume, locuri, dâra însângerată care străbătea mai multe veacuri din istoria Bisericii. Când am încheiat, el a dat din cap.

— Mie mi se pare că seamănă prea mult cu un decor de scenă. Probabil un fals realizat în secolul al nouăsprezecelea, pentru a convinge pe cineva să facă ceva îngrozitor. Ajunsesem aproape de aeroport, ploaia se oprise, iar jeturile reactoarelor păreau să patineze deasupra capetelor noastre. Totuşi, se potriveşte cu ceea ce am aflat.

— Ştii ceva despre concordat?

— Am citit despre el în testamentul lui D'Ambrizzi. Cel puțin, aşa îi spun eu, „testamentul". Pare prea impozant?

— *Ce e?*

— Ceea ce scria D'Ambrizzi în biroul tatălui tău, când tu şi Val voiați să iasă ca să vă jucați împreună. Mi-a arătat clădirea firmei de închirieri, unde puteam să înapoiez maşina. Hai să ne urcăm în avionul de Paris, bem două cafele şi pe urmă îți povestesc.

— Ce naiba ştii *tu* despre asta?

— Stai uşor, Ben. M-a fulgerat cu o privire nerăbdătoare. L-am citit.

— L-ai… citit…

M-am aşezat şi l-am privit lung.

Era greu să ai de-a face cu Artie Dunn.

D'Ambrizzi, închis în birou toată vara şi toamna anului 1945, în timp ce eu şi Val alergam pe-afară şi ne strâmbam la geamuri, încercând să-l scoatem afară la joacă, se cufundase, pentru nu ştiu ce motive ale lui, într-o ocupație ce presupunea reflecții foarte adânci. Poate că dorise să-şi elibereze conştiința de greutatea unor lucruri pe care ar fi vrut să nu le cunoască, însă nu putea să le uite. Oricare i-ar fi fost motivele, el se simțise evident obligat să pună pe hârtie faptele pe care le văzuse la Paris în timpul războiului. El acționase în acel abis cețos care se căscase între Biserică, naziști şi Rezistență; nu existase nicio posibilitate de alegere, nicio scăpare. Făcând parte din personalul lui Torricelli, el observase tot ce se petrecea şi nu ştiuse cam ce să facă. Aşa că scrisese totul în casa unui prieten american – şi ce naiba căuta el în Princeton, cu Hugh Driskill, prietenul şi salvatorul său? — apoi dispăruse.

Într-o dimineață, pur şi simplu, nu mai era acolo, ne lăsase pe mine şi pe Val să ne întrebăm ce se întâmplase. Vechea poveste cu omul negru. Dar acum aflam că el avusese timp să încredințeze

manuscrisul, spre păstrare, bătrânului preot de la biserica din New Prudence, unde rămăsese departe şi uitat timp de patruzeci de ani. El făcuse efortul considerabil de a-l scrie, îl ascunsese şi, foarte probabil, uitase de el. Ce rost avea? De ce nu puteam eu niciodată să văd rostul? Continuam să descopăr lucruri, dar acestea nu-mi ofereau niciodată răspunsuri. Acum mai ştiam ceva – povestea lui D'Ambrizzi şi a testamentului său pierdut – dar asta nu-mi aducea decât o nouă furtună de întrebări.

Monseniorul D'Ambrizzi se afla pe drumul ascendent în ierarhia Vaticanului, când papa Pius îl trimisese în misiune la Paris să lucreze ca legătură a episcopului Torricelli cu Roma. O dată cu ocupația germană s-a ivit şi un nou nivel al responsabilităților. Păstrarea unor relații rezonabile între forța lui Torricelli din Paris şi naziști reprezenta un test dur pentru talentul diplomatic al lui D'Ambrizzi. El a muncit din greu până când, într-o zi, situația a devenit mult mai dificilă.

Un preot a sosit de la Roma cu o misiune din partea Sfântului Părinte. Acesta trebuia să fie un ajutor personal pentru Torricelli, dar misiunea lui reprezenta, de fapt, unul dintre cele mai întunecate secrete cu care D'Ambrizzi se confruntase vreodată: el fusese târât în această situație numai pentru că Torricelli, tulburat şi îngrozit de povestea noului preot, i-a împărtăşit

totul lui D'Ambrizzi.

Noul preot, pe care D'Ambrizzi, în „memoriile" sale, îl menționa numai sub numele de cod *Simon,* adusese un document de la Vatican, dovedind validitatea misiunii pe care urma să o îndeplinească. O hârtie care însoțea documentul explica faptul că era înregistrarea istorică secretă a *assassini*-lor din sânul Bisericii – ucigaşii de încredere ai Bisericii, de care papii se slujiseră de-a lungul secolelor, începând din Renaştere şi chiar dinainte. Documentul era cunoscut sub numele primit atunci când una dintre marile familii italiene a dat lumii un papă şi a restabilit relațiile cu un grup de ucigaşi, recrutați atât dinăuntrul, cât şi din afara Bisericii... Concordatul Borgia. Era, de fapt, permisul oferit de papă celor care omorau din ordinul papei, pentru binele Bisericii. Erau înscrise numele multor *assassini,* numele mănăstirilor unde se refugiau în vremuri de criză (crize în care, fără îndoială, jucau şi ei adesea roluri de instigatori); lista mergea până în anii 1920 şi 1930, când Biserica s-a aliat cu Mussolini, servind ca una dintre sursele principale ale lumii de spioni şi agenți fascişti italieni.

Scrisoarea adiacentă, purtând sigiliul papal, îi dădea lui Torricelli instrucțiuni pentru reconstituirea unui grup de *assassini* şi folosirea lui în scopul menținerii bunelor relații atât cu naziştii, cât şi cu Rezistența. Aceşti *assassini* trebuiau să fie, de asemenea, şi o unealtă utilă în

acumularea diferitelor capturi – bogății, obiecte de artă, tablouri şi altele – pentru Biserică, în schimbul serviciilor făcute forțelor de ocupație.

D'Ambrizzi scria că el l-a urmărit pe Torricelli dându-şi speriat acordul, în timp ce Simon îndeplinea misiunea în numele amândurora, l-a urmărit pe Simon recrutând *assassini,* l-a văzut devenind pe zi ce trecea tot mai dezgustat – detesta tot ce însemna nazism, tot ce îi cereau să facă. D'Ambrizzi l-a urmărit pe Simon care începuse să-şi dea seama de simpatia lui Pius pentru cauza naziştilor, de ostilitatea lui față de evrei şi de toate celelalte victime ale nazismului, de refuzul acestuia de a vorbi cu toată responsabilitatea şi puterea morală pe care i-o conferea poziția sa împotriva acestei tiranii satanice care distrugea umanitatea. În mod inevitabil, Simon a luat conducerea *assassini*-lor în mâinile sale, în timp ce Torricelli se făcea că nu vede. Simon a tăiat legătura dintre *assassini* şi Torricelli. În acest fel, Simon a tăiat şi legătura dintre *assassini* şi Pius, dintre *assassini* şi orice reprezenta Biserica. Preoții, călugării şi laicii care luptau pentru această cauză – pentru binele Bisericii – au devenit armata personală a lui Simon, folosită de acesta aşa cum credea el.

Atunci Simon Verginius i-a transformat într-o grupare puternică antinazistă, îndeplinind foarte rar ordinele primite de la nazişti. În locul scopului inițial, *assassini*-i au început să ucidă

simpatizanți şi informatori ai naziştilor din rândurile clerului şi să ascundă evrei şi luptători din Rezistența în biserici şi mănăstiri.

Când naziştii s-au prezentat la episcopul Torricelli cu un ordin direct, cu aerul lor tipic, amenințător, de stăpâni, cerându-i să omoare un preot care provoca mari necazuri Ocupației, Simon şi Torricelli au ajuns la un conflict deschis. Iar Torricelli a fost nevoit să recunoască în sinea lui că Simon acționa şi conspira împotriva ordinelor lui şi ale Bisericii.

Cam în aceeaşi perioadă, Torricelli a descoperit cumva că Simon plănuia să asasineze un om foarte important. Din câte ştia Simon, nu era decât o posibilitate ca Torricelli să afle despre conspirație. Printre *assassini* exista un trădător: unul dintre oamenii lui de încredere îl trădase.

Simon a încercat să ducă la bun sfârşit asasinarea: nu avea ce face, programul era exact şi crima nu putea fi amânată. Omul venea la Paris cu un tren particular, printr-o trecătoare din Alpi.

Totul era pregătit. Dar germanii fuseseră anunțați şi erau şi ei pregătiți. Povestea lui D'Ambrizzi despre rezultatul dezastruos al încercării de asasinare era foarte sumară. Mai mulți oameni din echipa lui Simon au fost uciși, ceilalți au scăpat şi s-au întors la Paris, unde Simon s-a hotărât să afle cine îi trădase.

Torricelli l-a convins, în cele din urmă, că el n-ar fi făcut un lucru atât de josnic, oricât ar fi

dezaprobat complotul. Apoi Simon l-a urmărit pe trădător – era preotul din cimitirul înghețat despre care îmi povestise Leo, LeBecq – şi l-a ucis. După aceea el i-a împrăştiat pe *assassini* pentru că, scria D'Ambrizzi, se zvonea că trebuia să sosească un anchetator de la Roma. Din câte ştia D'Ambrizzi, ultimul act de conducător al lui Simon a fost să trimită unul sau doi oameni în nordul Irlandei, la mănăstirea Sfântul Sixtus, pentru a ascunde Concordatul Borgia.

Când părintele Dunn a ajuns în acest punct al memoriilor extraordinare ale lui D'Ambrizzi, tocmai sorbeam un coniac, după cină, în compartimentul de clasa întâi al avionului 727. Două întrebări îmi zăboveau în minte, printre mulțimea de fapte care păreau, cel puțin la prima vedere, să confirme tot ce îmi spusese fratele Leo. Cine era în acel tren? A cui viață fusese salvată prin trădarea lui Christos – sau părintele Guy LeBecq, cum îl cunoşteam eu?

Şi, în al doilea rând, trebuia să mă întreb de ce pusese D'Ambrizzi întreaga poveste pe hârtie. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, aş fi fost şi mai curios să aflu cum ajunsese să ştie atât de mult despre *assassini.* Dar pentru D'Ambrizzi nu era cazul; el era un om foarte implicat şi alert: fusese acolo, prin urmare era de înțeles că ştia atât de multe lucruri. Dar cu ce intenție scrisese povestea lor şi apoi o lăsase în urmă, uitată?

Chiar existența unui testament al lui D'Ambrizzi era uluitoare, dar trebuia să recunosc că nu prea adăuga nimic la ceea ce-mi spusese fratele Leo şi nici la ceea ce aflasem de la Gabrielle LeBecq. Nu voiam să umbresc descoperirile părintelui Dunn, dar acesta era adevărul. Singurul lucru pe care îl adăuga într-adevăr era faptul că D'Ambrizzi reuşise să observe punerea în practică a complotului lui Pius – reactivarea *assassini*-lor.

Dunn m-a ascultat, apoi şi-a aplecat capul şi mi-a aruncat una dintre privirile lui pe sub sprâncene.

— Ascultă până la sfârşit, băiete. Am zis eu că am terminat?

D'Ambrizzi a aşteptat şi a observat desfăşurarea dramei care i-a asmuțit pe nazişti, ca şi Vaticanul, împotriva *assassini*-lor. După primăvară a urmat vara anului 1944 şi în august Parisul a fost eliberat de către Aliați, ocupanții germani au plecat, deşi războiul în sine era departe de deznodământ. Viața în oraş se desfăşura haotic. Nevoile nu puteau fi acoperite şi o amărăciune violentă s-a răspândit ca o epidemie în rândurile populației. Crima a invadat periferiile Parisului şi nu putea fi stârpită până când nu-şi îndeplinea scopul. În această atmosferă, omul Vaticanului şi-a continuat investigațiile în cazul uciderii părintelui Guy LeBecq, nesupunerea armatei de ucigaşi a lui Simon, încercarea de asasinare a omului din tren – adică felul în care *assassini*-i

trădaseră misiunea încredințată lor de Sfântul Părinte.

Anchetatorul de la Vatican, care venise sub acoperire şi îi dădea raportul numai episcopului Torricelli (care, la rândul lui, îi spunea totul lui D'Ambrizzi), era un monsenior dur, rece, lipsit de sentimente, care, scria D'Ambrizzi, a devenit cunoscut sub numele de „Colectorul", probabil din cauza mentalității sale de polițist, hotărât să găsească dovezi. În opinia lui D'Ambrizzi, Colectorul nu se deosebea deloc de *assassini,* cu excepția faptului că el reprezenta dezgustul Sfântului Părinte față de refuzul lor de a-i sluji pe naziști. Disprețul şi ura cu care D'Ambrizzi îl trata pe Colector, cel puțin în memoriile sale, erau adânci şi evidente. Aşa mi-a spus Dunn, care citise hârtiile cu ochii lui.

Luni întregi, Colectorul i-a interogat pe toți cei care îl cunoscuseră pe părintele LeBecq, punând întrebări în văzul lumii şi la lumina zilei; noaptea, în secret, el intra în lumea oamenilor care ştiau sau auziseră ceva despre *assassini* şi încercarea lor de a-l ucide pe omul din tren.

Simon s-a dovedit a fi o fortăreață greu de cucerit, refuzând să admită că ar avea vreo informație despre complot, reuşind să evite acea parte a anchetei care se ocupa cu respectarea ordinelor Vaticanului de a lucra alături de naziști în timpul ocupației. Colectorul a făcut presiuni, iar D'Ambrizzi a văzut frânghia strângându-se în

jurul gâtului lui Simon. Sfântul Părinte nu voia să renunțe, nu-l chema înapoi pe Colector şi nu voia să accepte situația aşa cum era.

Însuşi D'Ambrizzi, pentru că ştia atât de mult despre activitatea *assassini*-lor, datorită colaborării cu Torricelli, nu era ferit de atenția Colectorului. De mai mult de douăsprezece ori, el a fost chemat la interogatorii care durau cel puțin şase ore fiecare, repetând la nesfârşit detaliile anilor de război petrecuți la Paris. Spre primăvara anului 1945, D'Ambrizzi şi-a dat seama că omul numit Colectorul era foarte presat de Vatican – de Sfântul Părinte – să-l găsească pe ucigaşul lui LeBecq şi pe cei care plănuiseră asasinarea omului din tren. Un țap ispăşitor, dacă era nevoie, cineva care să poată fi arătat cu degetul. Acesta s-ar fi întors la Roma, unde îl aştepta cine ştie ce soartă.

Simon, pur şi simplu, a dispărut, ca prin minune, într-un nor de fum, sub bagheta unui magician. D'Ambrizzi nu l-a mai văzut niciodată.

Furios, Colectorul a început să-l privească lung şi lacom pe episcopul Torricelli care, în fond, fusese însărcinat de Sfântul Părinte să-i supravegheze pe *assassini,* atunci când Simon a fost trimis de la Roma. D'Ambrizzi ştia că episcopul era un veteran foarte şmecher în afacerile Bisericii, şmecher şi circumspect, având o capacitate aproape supraomenească de a se retrage în cochilia lui şi de a scăpa nevătămat din

orice furtună. Şi nu îl preocupa prea mult *felul* în care se salva sau *cine* plătea în locul lui.

D'Ambrizzi şi-a dat seama că atunci când Torricelli avea să înceapă să se uite în jur, în căutarea unui țap ispăşitor, pentru a satisface cererile insistente pe care Colectorul le auzea de la Roma, el avea să se oprească fără îndoială asupra credinciosului său *aide-de-camp*… D'Ambrizzi. Cel care îi ascultase confesiunile, căruia îi dezvăluise multe dintre temerile lui asupra felului în care *assassini*-i se împotriveau dorințelor Vaticanului. D'Ambrizzi era un țap ispăşitor perfect.

Aşa că D'Ambrizzi a făcut prima mutare, înainte ca Torricelli să-l predea Colectorului.

În seara zilei în care primise chemarea de la Roma pentru „trimiterea într-o altă misiune", el a cerut ajutorul unui agent de spionaj american. Era, reflecta el în manuscris, ca şi cum ar fi fost chemat înapoi la Moscova. Un om inteligent ştia foarte bine că nu trebuia să se întoarcă. Americanul era un vechi prieten care se perindase prin Paris în timpul ocupației germane: un om în care avea încredere şi care, pe deasupra, avea şi relații. Cu ajutorul lui – D'Ambrizzi spunea destul de amănunțit povestea – a reuşit să se facă nevăzut, scăpând din ghearele Colectorului. Ca şi Simon, el a dispărut, cu Colectorul pe urmele lui, adulmecând asemenea unui câine de vânătoare derutat, dar încă nepregătit să renunțe.

Prietenul american al lui D'Ambrizzi l-a scos din

Europa postbelică, sub identitatea unui preot mort, şi l-a adus în Princeton, New Jersey.

Prietenul lui american era, bineînțeles, Hugh Driskill.

În Princeton, monseniorul D'Ambrizzi şi-a încredințat povestea hârtiei.

Când părintele Dunn a încheiat povestea lui D'Ambrizzi, am reflectat la ea, încercând să-mi dau seama dacă într-adevăr adăuga ceva, în afara unei interesante ramificații laterale, la trunchiul istoriei pe care o cunoşteam. Povestea mi se zbătea şi se răsucea în palmă ca o ființă vie, de parcă ar fi încercat încă să mă păcălească, să mă inducă în eroare, pentru a-şi păstra misterul.

Dar era limpede că D'Ambrizzi cunoştea multe răspunsuri. Cum ar fi putut cineva să-l determine să răscolească trecutul – mai ales unul în care Biserica folosea un grup de ucigaşi trimişi în ajutorul naziştilor – şi să-l aducă la lumină împreună cu numele reale, nu cele de cod, era o întrebare a naibii de grea.

Dar mi-am dat seama că acum ştiam din două surse independente, poate chiar trei, dacă puneam la socoteală povestea la a doua mână a lui Gabrielle, o poveste despre Paris, pe care Biserica ar avea toate motivele să o dorească uitată. Iar Val aflase despre asta.

Oare mai era ceva? Era asta de ajuns ca să omori şi să fii omorât?

Cine erau toți aceşti oameni?

Colectorul?

Bărbatul din tren?

Ce se întâmplase, de fapt, cu Simon?

Şi de ce nu exista nicio referire la figura cea mai întunecata dintre toate… Arhiducele? Era destul de important pentru ca Etienne LeBecq să-i pună un semn de exclamare după nume… destul de important ca Torricelli să apeleze la el în timpul celei mai cumplite crize…

Lui D'Ambrizzi îi scăpaseră foarte puține lucruri. Dar îi scăpase personalitatea din umbră…

Arhiducele.

Parisul a apărut dintr-o dată, strălucind dedesubt, iar noi coboram repede înspre el.

În dimineața următoare am găsit o cafenea cu terasă, de unde se vedea Notre-Dame, şi ne-am aşezat în scaunele împletite la o masă acoperită cu sticlă, deasupra căreia flutura o copertină cu Cinzano. Era o dimineață senină, strălucitoare şi caldă pentru mijlocul lui noiembrie, dar ziua părea că se balansa pe muchia subțire a primejdiei, reflectând propria noastră situație. Nori albi şi înalți se îngrămădeau şi se încolăceau asemenea unui lanț de munți în ceață, în spatele catedralei. Razele soarelui se odihneau pe chipurile groteşti care rânjeau în jos către restul lumii.

Am mâncat omletă gătită din belşug cu unt, peşte şi brânză. Cafeaua cu lapte era dulce şi

groasă, iar eu m-am lăsat pe spate, contemplând priveliştea senină, în timp ce părintele Dunn se încrunta din când în când, din spatele numărului de dimineață al ziarului *Herald Tribune.* M-am bucurat de liniştea şi răgazul clipei. Nu-mi venea să cred că în dimineața dinainte, cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, mă holbam îngrozit, cu răsuflarea tăiată, la cadavrul fratelui Leo, crucificat în mare, făcându-mi semne cu mâna care-i atârna în valuri, şi fugeam pentru a-mi salva pielea, cu un monstru real sau imaginar pe urmele mele. La acest gând, care ieşise la lumină în timpul nopții ca o fiară ce se ridică din mocirlă, inima îmi îngheța, refuzând să mai bată.

În cele din urmă, părintele Dunn a lăsat ziarul jos şi l-a împăturit cu grijă. Şi-a suflat nasul.

— Răceala mea s-a agravat şi mă doare şi în gât. Ai dormit bine?

— Mai bine decât în noaptea trecută. E o minune dacă nu mă aleg cu o pneumonie.

— Suge o chestie din asta.

Mi-a întins un pachețel de bomboane de zmeură. Am luat una şi am băgat-o în gură. Poate că nu era cea mai potrivită companie pentru cafeaua cu lapte.

— Deci, cine e Erich Kessler?

Dimineața se făcuse nevăzută pe tăcute, în timp ce noi stăteam acolo. Briza care bătea dinspre Sena devenise mai iute, mai rece şi mai tăioasă în ultima oră. Dunn m-a privit pe deasupra ceştii de

cafea.

— De ce e atât de important? am întrebat.

— A, Erich Kessler… a fost mereu un om al secretelor. Cunoştea secrete, păstra secrete, el însuşi era un mister. A fost geniul serviciului de informații german, în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial.

Nu mă aşteptam la aşa ceva, dar, în fond, la ce mă aşteptam? Unde era locul lui în acest mozaic?

— Un nazist?

— Oh, habar n-am. În primul, în ultimul şi în fiecare rând, îşi era loial numai lui însuşi. El era puştiul răsfățat al organizației cunoscute în grupurile de spioni sub numele de Gehlen Org. Era protejatul generalului Reinhard Gehlen, spionul şef. S-a uitat la mine, dându-mi timp să înțeleg. Gehlen a lucrat pentru Hitler, OSS, CIA şi pentru Republica Federală a Germaniei, în această ordine. Un tip foarte deştept, alunecos şi oportunist – iar Kessler i-a fost un elev strălucit.

Dunn i-a făcut semn chelnerului să-i mai aducă o cafea, apoi şi-a încălzit mâinile pe ceaşca fierbinte.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Păi, a fost un supraviețuitor, asta e sigur. Ca şi Gehlen, tânărul Kessler a prevăzut cum avea să se sfârşească războiul. A văzut-o în hărțile şi planurile industriei inamicului, a văzut-o în estimările forței de muncă şi în producția de petrol – a văzut-o din 1942, când, după Pearl Harbor,

America mai bâjbâia încă prin beznă căutându-şi papucii. Din ’42 încoace, el a ştiut că războiul nu era decât mania egocentrică a lui Hitler… un monument al psihopatologiei. Ei bine, Erich era sigur de un lucru – marea prăbuşire a lui Hitler nu avea să o atragă şi pe a lui. Aşa că a avut grijă să-şi asigure supraviețuirea. Toată această pregătire la serviciul de informații n-a avut alt scop decât cel de a-l salva din apocalipsa care se apropia…

Lucrând cu viclenie şi extremă discreție, el şi-a aranjat o legătura cu rețelele de spionaj ale Aliaților, din Franța şi Elveția, refuzându-i pe englezi şi pe francezi, care priveau cu ochi cât se poate de răi acest război al lui Hitler şi ar fi putut să trateze destul de dur o persoană ca el, şi hotărându-se asupra americanilor. Prin intermediul unui vechi prieten din copilărie, el a luat legătura cu un agent OSS, unul dintre cowboy-i lui Wild Bill Donovan, cum îi numea Gehlen. Omul de la OSS a recunoscut legitimitatea propunerii lui Kessler şi a devenit ofițerul lui supraveghetor.

Începând din 1943, Kessler, prin intermediul americanului, le-a furnizat Aliaților informații despre posibilitățile serviciului de spionaj german; iar atunci când războiul se îndrepta irevocabil spre sfârşit, informațiile lui despre ruşi, care erau foarte rezervați când aveau de-a face cu Aliații, s-au dovedit şi mai interesante: omul de contact al lui Kessler, americanul, ştia încă din ’43 că aceşti

ticăloşi nenorociți erau adevărații lor duşmani, ştia că lumea postbelică va necesita o masivă concentrare a serviciilor de informații în Est. Astfel, Kessler a petrecut o mare parte din război pregătindu-şi viitorul, aşa cum a făcut şi Gehlen, care la rândul lui a devenit un mare expert în problemele ruseşti, în perioada postbelică, şi a servit CIA cu cinste.

După ce războiul s-a terminat, Kessler a devenit un agent infiltrat adânc, hoinărind cu uşurință prin toată Europa. Ceea ce îl deosebea de ceilalți agenți germani, preluați şi puşi din nou la treabă de către învingători, era domeniul său special al unei cercetări cu totul deosebite: Biserica Catolică. Multă lume credea că el ştia mai mult decât oricine despre activitatea Bisericii în anii războiului. Dosarele lui despre Biserică, cunoscute în unele cercuri sub numele de Codexul Kessler, probabil pentru că suna ca în filme, au provocat un conflict destul de puternic între Vatican şi americani. Kessler le păstra ascunse într-o bancă elvețiană, reduse la un microfilm şi trecute ilegal peste graniță în lenjerie de damă de către un comerciant. Acolo au rămas timp de câțiva ani, până când el le-a scos, în sfârşit, la vânzare. Evident, Biserica a fost cea care a licitat cel mai mult: ea *trebuia* să le aibă, în timp *ce* americanii doar le voiau.

La puțin timp după ce Biserica a achiziționat dosarele, maşina lui Kessler a fost împinsă de pe

şosea, pe Grand Corniche, între Nisa şi Monaco. Ca prin minune, el a scăpat cu viață.

Cine încercase să-l omoare? Vaticanul, care voia să se asigure de tăcerea lui definitivă? Sau CIA, care îl folosise mult timp şi acum se supărase din cauză că vânduse materialele Vaticanului? Kessler n-a aflat niciodată. Dar i-a părut foarte rău că, dintr-un motiv inexplicabil, nu făcuse o copie de asigurare după codex, pentru el. Mai târziu, gândindu-se la asta, şi-ar fi tras bucuros un picior zdravăn în fund, dar ironia sorții făcuse ca aşa ceva să devină imposibil.

„Accidentul" de automobil l-a lăsat invalid, legat de scaunul cu rotile pentru toată viața. A stat mai mult de un an într-un spital din Franța. Apoi a plecat să trăiască în Brazilia, încercând să se piardă în Rio; după aceea s-a mutat la Buenos Aires, unde erau atât de mulți naziști bătrâni refugiați, încât a ajuns să nu mai poată suporta toată pălăvrăgeala lor despre ridicarea Celui de Al Patrulea Reich şi renaşterea cavalerilor teutoni. De acolo a plecat la Brisbane, în Australia, dar s-a simțit ca şi cum ar fi fost în vizită pe Lună. Apoi a petrecut un timp în Japonia.

Totuşi, se proteja destul de bine. Cu fiecare pas pe care îl făcea părea să se cufunde mai adânc în ceața trecutului, devenind mai mult o legendă, o amintire luminoasă, pierzându-şi înțelesul de timp care se înfăşură în jurul lui ca mantia unui hoț la drumul mare. Dar mai erau încă oameni

care s-ar fi bucurat să-l vadă pus la zid şi împuşcat. Chiar şi aceştia i-au pierdut, până la sfârşit, urma, deşi se spunea că erau obligați să-l urmărească pentru totdeauna. Poate că ei credeau că poveştile despre hotărârea lor de a-l găsi şi de a-l reduce la tăcere erau suficiente pentru a-l face să rămână ascuns în gaura lui până la moarte…

— După război am dat peste el la Paris, a spus Dunn, învârtind în gură o bomboană de zmeură. Şi-a strâns eşarfa în jurul gâtului şi şi-a pus pardesiul căptuşit. Norii acoperiseră aproape în întregime lumina soarelui de dimineață. Notre-Dame devenise dintr-o dată mohorâtă, nu mai era înălțătoare. Era şi greu să nu dai peste el dacă te învârteai puțin. Era omniprezent. L-am văzut, am băut ceva împreună. M-a intrigat, pentru că avea o viziune interesantă asupra războiului, deşi trebuia să aduni indiciile bucată cu bucată ca să obții o imagine coerentă. Cred că i-a plăcut de mine, acest preot rebel, un fel de puşti şmecher, de fapt, şi i-am dat impresia că nu luam foarte în serios Vaticanul. Nu mi-era frică să o spun – aşa că presupun că l-am amuzat. Nu încerc să mă flatez gândindu-mă că îl depăşeam în vreun fel… era jocul lui, la subiectul Biserică mă depăşea de departe. În orice caz, după aceea i-am pierdut urma. Dar nu era un tip uşor de uitat… îți rămânea fixat în memorie, aşa că, de-a lungul timpului, am adunat tot felul de ştiri trecătoare despre el. În fond, el prezenta un interes deosebit

pentru catolici. Ultimul lucru pe care l-am auzit e că voia să se întoarcă în Europa… apoi am citit manuscrisul lui D'Ambrizzi, materialul despre *assassini,* un material atât de fierbinte, încât Biserica ar fi în stare să ucidă fără ezitare, dacă astfel ar putea să împiedice povestea să iasă la lumină, şi am început să lipesc bucățelele, Val, Lockhardt şi Heffernan ucişi de un preot, cel puțin din câte ştim noi… nu e nevoie de un geniu ca să facă aceste legături, dar ceea ce m-a oprit din drum a fost apropierea remarcabilă dintre două epoci total diferite, despărțite de patruzeci de ani. Şi cel cu care am vrut să vorbesc despre acele vremuri a fost Erich Kessler. El cunoştea cel mai mult, nu era nici preot, nici catolic, deci nimic nu l-ar fi oprit să-mi dezvăluie taina… de fapt, avea chiar un motiv foarte bun să vrea să înfigă pumnalul în inima Bisericii, cât mai tare şi cât mai adânc, în cazul în care ei ar fi fost cei care încercaseră să-l omoare şi-l lăsaseră schilod.

— Dar cum naiba aş fi putut să-l găsesc eu?

— Ei bine, am auzit zvonuri despre întoarcerea lui în Europa şi despre faptul că sănătatea nu-i era tocmai bună. Era adevărat? Sau era numai un fel de campanie de dezinformare? Asta, trebuia să recunosc, i-ar fi stat în fire. M-am gândit că, dacă ar fi avut idee cineva despre ceea ce făcea Kessler, acesta trebuia să fie Vicarul, Robbie Heywood. Aşa că am venit la Paris şi am avut un şoc cumplit… preotul ucigaş îl omorâse pe Vicar… şi… tu

fuseseşi acolo înaintea mea. Cred că ai fi putut să mă dărâmi cu o suflare. Situația se înrăutățea pe zi ce trecea şi nu exista scăpare din fața crimei… dar Dumnezeu, în infinita Lui înțelepciune, îl cruțase pe bătrânul Clive Paternoster, care ştia cam tot ce ştiuse Robbie. L-am pus pe Clive să-l urmărească pe Kessler, iar eu am pornit în căutarea ta… Băiete, n-am mai fost aşa speriat în viața mea – eram *sigur că* o să-ți găsesc cadavrul însângerat în Irlanda…

Începuse să plouă. Ziua superbă fusese doar o iluzie, vremea nu-şi ținuse promisiunea. Realitatea se pogorâse asupra Parisului asemenea vălului pe o colivie de papagal. Oraşul devenise abătut şi mohorât.

Ne-am plimbat de-a lungul Senei, oprindu-ne să răsfoim prin albume cu poze, volume de cărți vechi şi reproduceri aşezate în aer liber, pe tarabe. Ploaia se prelingea printre frunzele galbene şi maronii, acoperind fluviul cu bășicuțe.

Aşteptam.

Ne-am oprit într-un loc oarecare pentru nişte *pommes frites,* care s-au continuat cu *croque-monsieur* şi bere Fischer. În păienjenişul de străduțe din spatele librăriei Gibert Jeune, care îi aproviziona pe studenții de la Sorbona, ne-am oprit să ne uităm la vitrina unui magazin de jucării. În vitrină era expus ceva ce părea a fi un pistol Smith and Wesson. Părintele Dunn s-a

dovedit a fi oarecum cunoscător a ceea ce era acesta. Îmi amintesc ca părea foarte real, nu semăna deloc cu o jucărie. Aproape că puteai să simți, prin geamul vitrinei, mirosul de ulei de in sau ce o fi fost substanța care se foloseşte pentru ungerea armelor. Dunn a arătat cu degetul pistolul jucărie.

— Incredibil, nu-i aşa? Ai putea jefui o bancă cu ăsta.

— Presupun. Dillinger a evadat din închisoarea Greencastle cu un pistol pe care şi-l făcuse singur şi îl lustruise cu cremă de ghete. Oamenii cred orice.

— Da, bănuiesc că da.

— Bineînțeles că da, am spus. Dacă n-ar fi aşa, tu ai fi şomer, părinte. Biserica dovedeşte că am dreptate.

— Eşti un rahat obraznic, Ben.

— Parcă ai fi tata. O să-ți spun ce i-am spus şi lui. Cine se aseamănă se adună.

— Spui că ți-ai pierdut pistolul acolo, în nord.

Am încuviințat din cap.

— Asta e o treabă foarte dubioasă.

— Ştiu. Oamenii mint. Toată lumea minte. Se pare că tot ce ştiu e că Horstmann nu e Simon. Eu aşa crezusem.

— Dubios. Trebuie să ai o armă când eşti încolțit.

Nu era decât un joc. Ne jucam ca să treacă timpul.

— Serios, Ben, cred că ar trebui să ne înarmăm. Ce zici?

— Nu mi-ar plăcea să depind de o armă ca aceea, am zis, întorcându-mi capul înspre vitrină.

— Mie mi se pare o arma numai bună. Nu poți să te răneşti cu ea.

— Numai bună până când trebuie să răneşti pe altcineva cu ea.

— Dumnezeule mare, niciodată n-a ieşit nimic bun dintr-un foc de armă.

— Prostii. E un proverb vechi, părinte. Să nu-ți scoți arma dacă nu vrei să tragi. Să nu tragi dacă nu vrei să bagi pe cineva în mormânt.

— Asta ai inventat-o tu, Driskill.

— E un proverb celebru. Sunt sigur.

— Atunci a spus-o Billy the Kid.

— Da. Acum, că mi-ai zis, cred că era, într-adevăr, Billy the Kid. Da, sunt sigur că el era.

— Billy Bonny.

— Exact. William Bonny.

— Numai gura era de el şi a murit foarte, foarte tânăr.

— Ar fi murit şi mai tânăr, dacă ar fi purtat o armă jucărie, părinte.

— Totuşi, Ben.

A deschis uşa magazinului de jucării.

Înăuntru, i s-a adresat tinerei vânzătoare într-o franceză acceptabilă.

— Aş vrea două din acelea, a zis el, indicând cutia expusă în raft.

— Revolvere? a întrebat ea în engleză.

El a încuviințat din cap.

— Două.

— Doriți şi o cutie de capse?

— O, nu, n-avem de gând să tragem cu ele. Nu-i aşa, Driskill?

— Eu în niciun caz.

— Deci, i-a spus el fetei, doar pistoalele. Fără muniție.

A zâmbit.

Când am ieşit din magazin ploaia se întețise. Mi-a întins pistolul meu jucărie.

— Pune-l în buzunar. Pentru orice eventualitate. Mi-a făcut cu ochiul. Mi-am îndesat pistolul în buzunarul pelerinei. Ei? Nu te simți mai bine?

— Mă uimeşti, am mormăit.

Şi-a băgat mâna în buzunarul pardesiului şi şi-a mângâiat arma. Un zâmbet copilăresc s-a ivit pe fața lui roz. Fuma o pipă pe care o ținea întoarsă, ca să nu plouă în ea.

— Părintele pistolar. Mie-mi convine. La urma urmei, poate ajung subiect de legendă.

— E o jucărie de plastic.

— Ei bine, totul este iluzie şi realitate. Noi nu facem decât să începeţoşăm puțin linia care le desparte. S-a uitat la ceas. E patru. E timpul să mergem să-l vedem pe Clive.

Taxiul Peugeot a urcat, gâfâind, dealul până în piața Contrescarpe. Ploaia formase bălțoace în

piață, iar vagabonzii stăteau în jurul focului ca şi în urmă cu câteva zile. Luminile de la Tabbycats străluceau cald prin ferestre, ca nişte felinare de alamă lustruite.

Clive Paternoster se aşezase la o masă lângă fereastră. Ochelarii i se balansau într-un echilibru precar pe nasul de cârtiță, pe care şi-l sufla puternic. Era anotimpul răcelilor. Pardesiul lui ponosit atârna într-un cuier la geam, iar el se ridicase pe jumătate de pe scaun ca să ne întâmpine.

Ne-am înconjurat cu pahare de coniac. Ei doi pufăiau din pipe, învăluind geamurile într-un fum greu, cu miros de lemn.

— Deci, l-ai găsit în Irlanda, i s-a adresat Paternoster părintelui Dunn.

— L-am adus viu înapoi, a spus Dunn.

— Spune-mi, l-ai găsit pe fratele Leo? Ce mai face?

— O, da, am spus. L-am găsit. Am făcut o pauză, pomenindu-mă nepregătit pentru a răspunde la cea mai evident posibilă întrebare. E bine, am spus, în cele din urmă. Se simte bine.

Minciuna s-a născut dintr-un nou sentiment de protecție pentru Paternoster. Nu voiam să-l trag şi pe el în cerc.

— Dar tu, a zis părintele Dunn, ai descoperit ceva aici?

— Uneori cred că e o minune. Paternoster s-a uitat la noi cu mândrie, trecând de la chipul lui

Dunn la al meu şi întorcându-se la el. Poate că nu mi-am pierdut încă nasul de copoi. Vicarul ar fi fost mândru de mine. Am reaprins vechea rețea la fel de uşor ca şi cum aş fi aprins lumina. Nu, nu, nu-ți face probleme – sunt cel mai discret om din lume. Le-am servit un pretext, am adunat bucățelele la un loc… da, părinte, pe scurt, ştiu unde e Erich Kessler…

— Bine lucrat, prietene. Ai dat lovitura. Ochii de irlandez ai lui Dunn zâmbeau. Acum, care-i povestea?

— Ştiu unde e şi… ştiu *cine* a devenit.

Erich Kessler îşi luase numele de *Ambrose Calder.*

Locuia lângă Avignon.

Voia să ne primească pentru că nu-l uitase pe Artie Dunn.

Ne-a dat instrucțiuni precise pentru ce aveam de făcut.

Ambrose Calder nu voia să rişte.

Părintele Dunn sugerase odată, la New York, că Lockhardt s-ar putea să fi avut un apartament sau o casă la Paris, pe care i-a pus-o la dispoziție lui Val pentru perioada în care ea lucrase în Europa. Nu ştiu de ce nu-mi venise şi mie ideea: îmi închipuisem că locuia la sediul din Paris al Ordinului. Din fericire, Dunn luase legătura cu biroul lui Lockhardt din New York, le explicase situația cât mai convingător posibil, iar ei

aranjaseră cu amabilitate ca Dunn să primească o cheie de la o adresă din Paris. Adresa, deloc surprinzătoare, având în vedere gusturile lui Lockhardt, era cât se poate de prestigioasă şi scumpă: chiar lângă strada Faubourg St.

— Honoré, la o aruncătură de băț, mai mult sau mai puțin, de Palatul Elysée, reşedința preşedintelui Franței, de ambasada americană şi de incomparabilul Bristol. Cu mult timp în urmă, tatăl meu avusese o neînțelegere cu conducerea Bristolului şi noi ne-am trecut patronajul asupra hotelului George al V-lea; întotdeauna păstrasem un loc în inima mea pentru Bristol, un hotel care a pierdut sprijinul financiar al tatălui meu şi a mers mai departe nepăsător.

Nu ştiam dacă Val locuise vreodată acolo, dar, având cheia în mână, am luat un taxi şi am traversat fluviul prin ploaia mohorâtă. Ne-am oprit nu departe de intersecția cu strada La Boétie. Mi-am amintit o întâmplare ciudată din trecut: episcopul Torricelli ne dusese, pe mine şi pe Val, la numărul 19, pe strada La Boétie şi ne făcuse cunoştință cu *croissants.* Nouă ni se păruseră mai delicioase decât orice altceva, umplute cu gem de fructe de toate felurile. Le-am mâncat în fiecare zi, am băut primele noastre ceşti de *café au lait,* potrivită la culoarea cea mai bună, iar episcopul s-a uitat în jos, de-a lungul nasului său shylockian, şi ne-a spus că un scriitor celebru, la vârsta de treisprezece ani, a consumat cu mult

timp în urmă aceleaşi *croissants* de la numărul 19, cu o plăcere la fel de mare ca a noastră. Eu am ascultat povestea, închipuindu-mi că era vorba de vreun francez de care nu auzisem niciodată. Era prin 1856 şi 1857, când băiatul a făcut o pasiune pentru *croissants* şi nu era deloc un francez, ci un american ale cărui cărți le-am citit mai târziu. Henry James. Numărul 19, strada La Boétie. *Croissants.* Mi-am amintit totul dintr-o străfulgerare, când am coborât din taxi, ridicându-mi gulerul împotriva vântului şi a ploii şi văzând indicatorul străzii. Mi-am amintit ziua aceea de vară, episcopul, conturile, cafeaua şi pe sora mea într-o rochie roz, cu o fundă verde pal la spate şi o pălărie roz cu panglică pentru a se asorta; acum era cu treizeci de ani mai târziu, ea era moartă, eu îi urmăream ultimii paşi şi ei probabil că vindeau în continuare *croissants* la numărul 19, iar eu renunțasem la Henry James de când mă scufundasem în mlaştina lui *The Golden Bowl.* Îmi era dor de sora mea, asta era partea cea mai îngrozitoare. Nu aveam să mai mănânc niciodată *croissants* cu Val.

Era o clădire cenuşie, calmă, plină de demnitate şi de bani. Poarta de fier ar fi trebuit să păzească cel puțin un prinț moştenitor sau secrete neprețuite. Clădirea părea insensibilă la schimbare, moarte şi impozite. Dar, desigur, Lockhardt era mort, Val era moartă şi poate că ea folosise această clădire.

Dunn a intrat în cabina portarului imediat după ce am pătruns prin uşa din faţă. S-a întors fredonând şi am urcat până la ultimul etaj în cuşca strâmtă şi şubredă. Scara principală se încolăcea strâns în jurul ascensorului. Printre zăbrelele podelei puteai să vezi cablurile.

— La mansardă, a spus Dunn.

Am păşit afară din lift. Am văzut flori pe o masă, covoare cenuşii şi groase, o oglindă uriaşă. Foarte ştearsă. Apartamentul lui Lockhardt era unul din cele două de pe etaj.

În mod inexplicabil, uşa de la apartament era deschisă de câteva degete. Dunn s-a uitat lung la mine, a ridicat din umeri şi şi-a dus arătătorul la buze. Am deschis larg uşa şi am intrat primul înăuntru.

Holul era străbătut de un curent rece, scăldat în mirosul şi zgomotul ploii. Undeva era deschisă o fereastră. Se vedea o lumină palidă, cenuşie, în partea cealaltă a unei elegante sufragerii cu candelabru, un cămin rococo, oglinzi cu rame aurite, nişte desene oarecare şi mobilă joasă, acoperită cu cearşafuri. În mijlocul încăperii m-am oprit şi am ascultat.

Cineva plângea încet, cu suspine adânci. Era un sunet înduioşător, incredibil de trist, care îngâna bătaia stropilor de ploaie pe acoperiş şi în streşini. Prin ceaţa densă de afară, în întuneric, vedeam luminile palide ale Turnului Eiffel.

M-am oprit în cadrul uşii şi m-am uitat în micul

birou unde geamurile erau larg deschise. În colț ardea o lumină slabă, iar draperiile fluturau în vânt. Cineva şedea la masa de lucru, cu capul în mâini, smiorcăindu-se încet.

Cred că am făcut un mic zgomot, fiindcă fața s-a ridicat şi m-a privit. A fost o mişcare bruscă, de teamă, dar înceată, de parcă nimic n-ar mai fi contat.

O clipă am crezut că aveam o bizară halucinație, chipul era absolut neaşteptat.

Era sora Elizabeth.

Cum aş putea să redau conflictul sentimentelor care au năvălit peste mine în secunda în care am recunoscut-o? Mă gândisem la ea atât de des de când o văzusem ultima oară, câteodată îi chemam chipul din amintire, altă dată doream să-l alung. Acum apăruse când mă aşteptam cel mai puțin, iar amestecul de sentimente pe care îl stârnise în mine atunci, în Princeton, a renăscut mai puternic, în doar câteva secunde, plăcerea, căldura şi afecțiunea cedând asemenea unor nisipuri mişcătoare în fața realității crude a despărțirii noastre.

Purta costumul preferat al Ordinului, iar părul lung, şaten, strâns la spate cu agrafe, îi dezvăluia fruntea înaltă, sprâncenele groase şi drepte, ochii mari despre care ştiam că erau verzi. Pelerina era aruncată pe colțul mesei de lucru care, în rest, era gol. Chipul îi era scăldat în lacrimi.

Aş fi putut foarte uşor să-mi alung încordarea, să mă duc la ea şi să o iau în braţe, să o mângâi fără să-mi pese cine sau ce era… *ce era,* acesta era cuţitul care mi se răsucea în rană… Era de o frumuseţe disperată, tristă. Şi-a recompus expresia şi şi-a şters lacrimile cu încheieturile mâinilor, ca o fetiţă. M-a văzut şi mi-a zâmbit cu o fericire aproape palpabilă, care a avut un puternic impact emoţional asupra mea – am vrut să o ating, dar ştiam că, dacă o făceam, eram irevocabil pierdut. Pentru mine era la fel de moartă ca şi Val. Întreaga mea viaţă, tot ce am învăţat, constituia dovada.

Mă holbam la ea, când Artie Dunn a intrat, a cântărit situaţia şi a spus:

— Dumnezeule mare, ce mai urmează?

Părintele Dunn era acel gen de preot care ştie întotdeauna cel mai apropiat mic restaurant, iar cel de acum se afla pe strada St.

— Philippe-du-Roule, la distanţă de câteva blocuri. Era întunecat şi înţesat de lume, iar focul arunca umbre mişcătoare pe pereţi. Mirosul de usturoi şi de sosuri aromate, stropite cu vin, te lovea chiar de la intrare. Baghetele erau proaspete şi calde, *vin du pays* plin de caracter şi vigoare. Atmosfera m-a trezit, mi-a limpezit mintea într-o clipă, iar surpriza şi stânjeneala provocate de întâlnirea cu sora Elizabeth au dispărut ca prin farmec.

Ea a spus că nu mâncase toată ziua şi arăta de parcă n-ar fi dormit toată săptămâna. Roşeaţa sănătoasă din obraji îi dispăruse, iar ochii aveau cearcăne vinete. Nici ea şi nici eu n-am vorbit prea mult după neaşteptata noastră întâlnire, aşa că Dunn a purtat povara conversaţiei. Nu părea să-l deranjeze. El ne-a condus până la restaurant, ne-a aşezat la o masă, a comandat şi a gustat vinul, după care a aranjat programul unei seri care s-a transformat într-o lungă discuţie. A sugerat ca ea să înceapă prin a ne spune ce o adusese la Paris, ceea ce a şi făcut, deşi povestea a fost întreruptă de aducerea felurilor de mâncare: supă de ceapă, ciuperci cu usturoi, pateu bogat în usturoi şi alte arome, unt dulce, friptură înăbuşită, care era specialitatea casei, două sticle şi jumătate de vin. Masa ar fi fost memorabila, dacă povestea ei n-ar fi fost şi mai impresionantă.

În timp ce aceasta se desfăşura, mă luptam să ţin fragmentele la un loc şi să le potrivesc cu ceea ce descoperisem. Era ca şi cum aş fi încercat să menţin echilibrul fragil al unui caleidoscop, pentru a nu se mişca şi a nu crea o altă structură. Dar el se mişca încontinuu, iar eu trebuia să-l potrivesc la loc în propria mea structură. Ea devenea vechea Elizabeth, mâncând ca un fermier, recăpătându-şi puterile, iar eu trebuia să mă lupt ca să-mi împiedic inima să fugă la ea. În acea seară la Paris ea era aceeaşi femeie de care mă îndrăgostisem în Princeton şi trebuia să-mi ţin în

frâu toate sentimentele. Nu trebuia să vadă nimic din ceea ce simțeam. Atunci, bineînțeles, m-aş fi aflat la mila călugăriței. În spatele fațadei trăia Biserica.

Povestea ei a căpătat o formă cronologică în mintea mea. Începea cu descoperirea numelor celor cinci victime pe care Val le trecuse pe o listă în dosar. Claude Gilbert, Sebastien Arroyo, Hans Ludwig Mueller, Pryce Badell-Fowler, Geoffrey Strachan. Toți uciși, toți având o legătură cu Parisul în timpul războiului sau după, toți implicați într-un fel sau altul în activitatea Bisericii. Şi toți având mare importanță, dintr-un motiv oarecare, pentru Val.

Elizabeth înaintase pe urmele lui Val şi, asemenea ei, descoperise existența *assassini*-lor. Îi urmărise de-a lungul veacurilor până la ridicarea lui Mussolini în 1920. Ea făcuse o legătură destul de sigură între Cel de Al Doilea Război Mondial, cele cinci victime şi ucigaşii lor. Oricine putea descoperi lipsuri în această teorie, dar ar fi dat peste crime, documente şi circumstanțe care aproape că cerşeau să fie legate între ele. Totul avea sens, cu excepția unui singur lucru: care era motivația crimelor după atâția ani de la terminarea războiului?

Elizabeth a aprobat când am ridicat problema şi a spus că exact aceeaşi obiecție o făcuseră D'Ambrizzi şi Sandanato.

— Şi ce fel de răspuns le-ai dat?

— Nu e evident? Ce se întâmplă acum în Biserică şi merită să ucizi pentru asta? Care e marele premiu? Alegerea succesorului lui Callistus…

— Dar ce legătură au aceste cinci victime cu noul papă?

Dunn i-a zâmbit blând.

— Uite ce e, n-am zis că eu cunosc răspunsul. Era plină de nerăbdare. Eu pun nişte întrebări la care trebuie să se răspundă – nu ajungi nicăieri dacă nu pui întrebări potrivite. Val repeta asta încontinuu. Totul e cum pui întrebarea, spunea ea. Şi vreau să mă întorc la lista lui Val. Mai era un nume acolo. Unul care pare să nu existe. N-am putut să găsim nimic despre el. Dar după numele lui nu urma nicio dată. Oare Val a crezut că e mort? Sau a crezut că el e următoarea victimă? Erich Kessler. Îl cheamă Erich Kessler…

— Nu se poate! Mi-am ieşit din fire. M-am uitat la Dunn. Cum Dumnezeu a aflat Val despre el?

— Nu contează, a spus Dunn, decât că a aflat. Şi-a ridicat privirea din paharul cu vin. Vreau să spun că înțelegi de ce ar vrea să-l omoare şi pe el. La naiba, Ben, probabil că el ştie tot…

— Staţi un pic – voi ştiţi cine *e!* Elizabeth îşi recăpătase spiritul. Ne-a aruncat o privire exasperată. Ei bine? *Cine?*

În acest fel s-a scurs toată seara, poveştile noastre se împleteau şi ne scăpau de sub control, până când intervenea Dunn şi restabilea ordinea. Dar structura care începea să se articuleze sub

ochii noştri a meritat efortul, întreruperile şi salturile imaginației înapoi şi înainte în timp.

I-am spus lui Elizabeth că trebuia să-şi încheie povestea cât putea de bine înainte de a o începe pe a mea, iar ea a continuat îndârjită. Era la fel ca atunci, în Princeton, la masa din bucătărie, în miez de noapte: hotărâtă, plină de viață şi de bucuria descoperirii. Pare o nebunie, dar, în mijlocul celui mai cumplit coşmar, noi ne-am trezit într-o dispoziție strălucită.

Ea îşi prezentase descoperirile lui D'Ambrizzi şi credinciosului său slujitor din umbră, Sandanato, le spusese întreaga istorie, deoarece cardinalul era omul Bisericii, pe care ea îl respecta şi îl iubea cel mai mult, omul pe care îl cunoştea de mult timp, din copilărie. Şi – ochii ei verzi, de pisică, au fulgerat de mânie – ei n-au vrut să o ia în serios, au refuzat să admită că *assassini*-i erau mai mult decât o veche sperietoare anticatolică. Ea încercase nu o dată, ci de două ori, iar D'Ambrizzi îşi pierduse răbdarea cu ea. Furioasă, se hotărâse să vină la Paris. Se gândise la apartamentul în care Val locuise, probabil… dar totul se schimbase cu câteva nopți în urmă. Atunci D'Ambrizzi fusese nevoit să o ia în serios.

— Şi ce anume atât de extraordinar s-a întâmplat cu câteva nopți în urmă? am întrebat.

Dar Dunn ne-a întrerupt. Voia să ştie mai mult despre ceea ce spusese D'Ambrizzi cu privire la această fiară mitică, *assassini*-i.

Ea a spus că el considera că totul era o legendă, bazată pe un sâmbure de adevăr din urmă cu nu ştiu câte secole. Badell-Fowler era un bătrân sclerozat; nimeni nu-l luase vreodată în serios. El n-a acceptat nimic; cei cinci oameni uciși, distrugerea cercetărilor lui Badell-Fowler… erau lucruri care se întâmplaseră pur şi simplu, nu era nimic deosebit de amenințător în ele. Nicio legătură, nicio implicație misterioasă. Nici *assassini.* Şi nu auzise niciodată de un bărbat numit Erich Kessler.

Dunn a oftat, a împins farfuria cu friptură şi şi-a şters colțurile gurii cu şervețelul.

— Îmi pare foarte rău să aud toate astea. Foarte rău. Şi zici că te-a luat în serios?

Ea a încuviințat din cap.

— Mă ia în serios. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, cu siguranță că pe Val a luat-o în serios. Ştie că am preluat munca lui Val…

— E posibil, am spus eu, ca el să încerce să te apere, să nu fii omorâtă?

— Nu ştiu, a ridicat ea din umeri. În parte, s-ar putea. Cred că mi-ar spune întâi adevărul şi *apoi* ar încerca să mă convingă să stau deoparte. Nu cred că m-ar minți, mă respectă pentru ceea ce sunt şi ceea ce fac…

— Soră, a spus părintele Dunn. Nu vreau să te jignesc, dar te înşeli. D'Ambrizzi e cardinal. Aici vorbim despre Biserica de la Roma. A zâmbit blând, fața încrețindu-i-se într-o expresie cât se

poate de paternă. Îți vorbesc ca preot şi ca elev al Bisericii. Poate că D'Ambrizzi te place. Sunt chiar sigur de asta. De ce nu te-ar plăcea? Dar nu te respectă nici pe tine, nici munca ta. Eşti femeie, şi asta nu e bine. Eşti călugăriță, asta e şi mai rău. Şi eşti jurnalistă, plină de întrebări, principii şi standarde după care îți place să măsori oamenii… mulți oameni nu se lasă măsurați. Atunci încep să clipească beculețele roşii, soră. Faptul că eşti americancă înrăutățeşte şi mai mult situația – pentru că americanii nu ascultă glasul rațiunii. Te-ar minți fie şi numai ca o precauție obişnuită, te-ar minți *în mod reflex.* Crede-mă, pentru indivizi ca D'Ambrizzi, tu eşti duşmanul. Şi ține cont că țin la bătrânul ticălos…

Ea n-a ezitat şi l-a privit hotărâtă în ochi.

— V-am ascultat, chiar v-am ascultat. Dar – să *mă mintă?*

— Deja a făcut-o, soră.

— Dovediți-mi.

— Ai dat vreodată peste numele de Simon? Simon Verginius?

— Da. În Badell-Fowler.

— D'Ambrizzi ştie foarte multe lucruri despre *assassini.* El l-a cunoscut îndeaproape pe Simon Verginius la Paris, a fost implicat în afacerea cu *assassini…* Simon Verginius era numele de cod al unui preot trimis de papa Pius…

— Complotul Pius, a murmurat ea.

— …Trimis de Pius la Paris, la episcopul

Torricelli, pentru a forma un grup de *assassini* care să lucreze cu naziştii, să ajute la ascunderea implicării Bisericii în acțiunile Rezistenței, să ajute la împărțirea obiectelor de artă furate de la evreii din Franța… iar Simon, cine naiba o fi fost, n-a vrut să omoare oameni pentru Gestapo şi SS şi…

— De unde ştiți?

Vocea ei nu mai era la fel de sigura.

— Pentru că D'Ambrizzi a pus totul pe hârtie, în Princeton, după război. A scris povestea, a ascuns-o şi acum noi am citit-o. E ceva de capul ei. Nu ştim de ce a scris-o, dar autenticitatea ei nu poate fi pusă la îndoială… El a scris-o şi eu am citit-o, soră. Iată de unde ştiu.

La jumătatea povestirii ea şi-a muşcat buzele, apoi a continuat, fără să se grăbească, fără să alunece peste detalii, pur şi simplu relatându-ne despre bărbatul în haină de preot cu un ochi alb ca laptele care s-a făcut purpuriu când ea i-a înfipt sfeşnicul cu apărătoare de sticlă în el; ne-a spus cum el încercase să o omoare, ea se luptase cu el, iar el alunecase peste balustrada terasei apartamentului de pe Via Veneto… Apoi şi-a mai muşcat o dată buzele şi asta a fost tot. Fără lacrimi, fără efuziuni sentimentale, fără izbucniri de mânie. Doar povestea.

Când s-a oprit, m-a privit pentru prima oară în ochi.

— Tot ce-am putut să mă întreb, a zis ea, a fost

de ce n-a supraviețuit Val? De ce n-a simțit primejdia şi nu s-a luptat cu omul din capelă?

— Pentru că n-a fost acelaşi om, am spus eu. Dacă Horstmann ar fi venit în camera ta atunci, ai fi fost şi tu moartă. Crede-mă! Am înghițit în sec, pentru că mi se uscase gura. Habar n-ai cât ai fost de norocoasă.

— Horstmann? a rostit ea.

— Soarta cea mai ciudata a făcut ca monseniorul Sandanato să se afle jos în stradă…

— Spune mai bine veghea îndrăgostitului, am zis eu.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti aşa. Situația e prea serioasă ca să glumeşti.

— Nu glumesc, am spus. Dar dă-l naibii, nu e atât de important. Continuă, te rog.

— Încercați să nu vă mai certați, copii, a spus Dunn.

— Sandanato era jos în stradă când s-a întâmplat. Ceea ce se petrece în Biserică l-a epuizat. Are toată lumea pe cap – crimele, boala papei, D'Ambrizzi se întâlneşte tot timpul cu papa, fie noapte, fie zi, luptele pentru poziție dintre *papabili.* Arată ca moartea, uneori am impresia că e gata să se prăbuşească. În acea noapte se plimba şi el fără țel, s-a trezit aproape de clădirea mea şi s-a gândit să vadă dacă sunt trează şi am chef de vorbă. În ultima vreme îmi împărtăşeşte unele din gândurile lui despre Biserică; stăm mult de vorbă, aşa cum vorbeam cu Val până noaptea târziu…

— A, am spus eu. Îmi aduc aminte… viața spiritului.

Ea m-a ignorat.

— Oricum, a auzit un strigăt, n-a ştiut ce s-a întâmplat, dar a auzit o femeie strigând, arătând cu degetul în întunericul de sus… era preotul, cel care încercase să mă omoare, căzând prin noapte… A aterizat pe capota unei maşini, apoi s-a prăbuşit în stradă… S-a cutremurat. Unde două sau trei maşini au trecut peste el. N-a mai rămas mare lucru din el. N-a putut fi identificat… Poate că nici nu era preot. Sandanato a urcat în apartamentul meu, era înnebunit…

Am clătinat din cap.

— Mă întreb de unde a ştiut că preotul a căzut exact de pe terasa ta?

— Nu cred că avea de unde, a zis ea. El… a vrut doar să vadă dacă am pățit ceva…

— Nu putem să ne ascundem de ei, am spus. M-am gândit că poate Horstmann era singurul care ajungea la ei şi îi omora înainte de a ajunge eu. Dar acum ştim că ei nu mă urmăresc numai pe mine, ne urmăresc pe amândoi…

— Nu mă lăsa pe dinafară, băiete, a spus Dunn. Sunt şi eu băgat în treaba asta. Poate mă urmăresc şi pe mine.

A golit încă o sticlă de vin, scurgând ultima picătură în paharul lui. Apoi a făcut semn chelnerului să ne aducă nişte cafea şi coniac.

— Deci, am spus, sunt mai mulți? Şi cine le dă ordinele? Cine le cere să omoare? Cine a spus că sora Elizabeth ştie prea mult şi trebuie să moară? Cine are de câştigat din moartea noastră? Ce legătură are cu succesorul lui Callistus?

Ea voia să ştie ce am aflat noi despre omul ei misterios, Erich Kessler, iar Dunn i-a spus povestea, i-a spus că i-am dat de urmă la Avignon şi voiam să mergem acolo. Încă o legătură cu naziştii, iar Dunn a zis:

— Dar unul dintre naziştii cei buni, draga mea.

— Nazişti buni, nazişti răi… A clătinat din cap, cu ochii închişi. Credeam că sunt morți şi îngropați de mult.

Şi-a lăsat umerii în jos.

Când am rămas, în sfârşit, tăcuți, restaurantul era aproape gol, iar chelnerii se adunaseră într-un grup, urmărindu-ne şi căscând. Era miezul nopții şi din foc mai rămăsese doar o moviliță de jar.

Sora Elizabeth stătea chiar la Bristol, în josul străzii. Era aproape cel mai scump hotel din Paris. Ea a zâmbit distant, de parcă ar fi avut un secret. Când am ajuns la câteva zeci de metri de hotelul aflat pe superba stradă Faubourg St.

— Honoré, o limuzină neagră şi strălucitoare, cu picăturile de ploaie alunecând pe vopseaua perfectă, a oprit la intrare.

— Stați, a spus ea, făcându-ne semn să ne oprim.

Doi bărbați au coborât din spatele maşinii, în

timp ce şoferul le-a deschis uşa, iar portarul a alergat la ei cu o umbrelă uriaşă, neagră. Primul bărbat purta o pelerină neagră şi o pălărie neagră turtită. Acesta s-a întors şi i-a oferit braţul celui de Al Doilea, care era îndesat şi purta o haină preoţească şi pantofi grei. Lumina i s-a reflectat pe chip, pe nasul ca o banană şi fălcile încleştate. Când a ieşit, a aruncat o ţigară neagră pe trotuarul spălat de ploaie.

Cardinalul D'Ambrizzi şi monseniorul Sandanato.

Am prins-o de braţ şi am smucit-o cu faţa la mine.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Le-am spus că vreau să vin la Paris, să văd dacă puteam să mai descopăr ceva din ceea ce a făcut Val înainte de a fi omorâtă. D'Ambrizzi, furios cum era, mi-a propus să-i însoţesc din moment ce ei tot veneau aici ca să se întâlnească cu economiştii şi miniştrii de Finanţe ai Pieţei Comune. După încercarea de asasinare a mea, a insistat să plec de la Roma, în timp ce ei aveau să încerce să-l identifice pe mort şi… şi… mă rog. Aşa că i-am acceptat propunerea. Stăm cu toţii la Bristol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă ce le spui, Elizabeth. Bunul şi dragul nostru Sfânt Jack nu e chiar cum ni-l închipuiam noi…

— Tot ce ştim, a spus ea, e că s-ar putea să mă fi minţit în legătură cu *assassini*-i numai ca să mă

protejeze… să mă inducă în eroare şi să mă facă să renunț. Tu însuți ai sugerat această explicație, Ben. Apoi dumneavoastră – s-a uitat la Dunn – mi-ați povestit despre testamentul din Princeton – asta mi se pare fapta unui om care încearcă să se uşureze de povara vinovăției. Serios, ce-ar fi trebuit să facă cu tot ce ştia? Să dea fuga plângând la papă? Potrivit spuselor lui, toată mizeria asta a pornit de la papă! Aşa că m-a mințit, mare scofală, a vrut să o las baltă… şi aşa aş fi făcut, dacă aş fi putut, dacă aş fi avut o fărâmă de bun-simț, dar am ajuns atât de departe cu Val, încât, pur şi simplu, nu pot să renunț. Şi un nenorocit – un *ticălos* – a încercat să mă omoare.

S-a oprit brusc, stăvilind torentul cuvintelor.

D'Ambrizzi şi Sandanato intraseră în hotel.

Dunn făcea semne după un taxi, lăsându-ne o clipă singuri.

— Am o întrebare, am spus. Ultima oară când am vorbit, te hotărâseşi că destul e destul, că era timpul să nu mai vedem cai verzi pe pereți şi să ne întoarcem la realitate. Şi realitatea ta era că nimic din ceea ce am sugerat eu nu se putea întâmplă în sânul Bisericii, venind de undeva de sus… N-a fost o discuție plăcută, soră. Mă întreb, ai rămas la aceeaşi părere? Biserica e la fel de pură şi deasupra tuturor relelor?

În timp ce vorbeam, se uita în jur, de parcă ar fi fost cineva în noapte, în stare să o ajute.

— Nu ştiu. Ce vrei de la mine? Eu nu pot să

întorc spatele Bisericii la fel de uşor ca tine... E viața mea. Sunt sigură că poți să înțelegi. Nu părea prea încrezătoare. Se pare că ai avut dreptate. Dar încearcă să înțelegi cât de greu îmi e să recunosc asta. Noi suntem în căutarea oamenilor care au făcut aceste lucruri îngrozitoare, ei pot fi din interiorul Bisericii, dar asta nu înseamnă că trebuie să osândim toată Biserica, nu-i aşa? Ben – a întins mâna ca să-mi atingă mâneca, dar şi-a retras-o repede – crede-mă, nu vreau să mă cert cu tine. Amândoi am pierdut-o pe Val... acum va trebui să mă gândesc la tot ce mi-ai spus în seara asta. Dar te rog să nu fii supărat pe mine, nu mă judeca prea aspru...

Taxiul a tras lângă bordură. Dunn s-a urcat înăuntru şi mi-a lăsat uşa deschisă. M-am întors cu spatele la ea.

— Ben, a spus ea, de parcă atunci mi-ar fi descoperit numele şi îi făcea plăcere să-l folosească.

— Da?

— Nu pot să mi-l scot din minte pe părintele Governeau. Mai ştii ceva de el? Ce s-a întâmplat cu el, de ce a întrebat Val de el în ultima ei zi? Ce legătură poate exista între el şi povestea cealaltă? Ce urmărea Val?

— Nu ştiu, am răspuns. N-am nici cea mai vagă idee.

— Şi tatăl tău – cum se mai simte?

— E... nu ştiu. Îşi revine. Îl cunosc, o să se facă

bine. E prea ticălos ca să moară.

Am urcat în taxi. Părintele Dunn şi-a strâns umbrela.

Sora Elizabeth ne-a urmărit, îndepărtându-ne.

— Ce spunea? a întrebat el.

— Voia să ştie despre părintele Governeau. Ce puteam să-i spun? în ritmul în care înaintăm s-ar putea să nu aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu el. Era problema lui Val şi, oricum, ce mai contează?

Părintele Dunn stătea tăcut, uitându-se pe geam afară, în ceaţă şi vânt. Noapte pariziană.

— Mă omoară gâtul, a mormăit el, în cele din urmă.

Mama mi-a apărut din nou în vis, la fel de misterioasă ca întotdeauna. Întindea mâna înspre mine, îmi vorbea încet, iar eu mă străduiam s-o aud. Aveam impresia că, dacă aş fi putut să-mi încordez auzul puţin mai tare, să mă concentrez puţin mai mult, aş fi distins cuvintele. Nu era doar un vis: măcar atât ştiam. Era amintirea unei întâmplări care avusese loc cu adevărat. De ce nu puteam să mă forţez, să mă oblig să-mi aduc aminte? De ce?

M-am trezit transpirat, tremurând, cu spatele umed şi dureros. Îmi schimbasem pansamentul de dimineaţă şi acum era leoarcă de sudoare. În cameră era frig, fereastra era deschisă. M-am trezit şi mi-am refăcut bandajul. Cicatricea se vindeca, marginile se lipiseră şi nu mai supura.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc era telefonul sunând şi ploaia lovind în ferestre.

Am ridicat receptorul, întrebându-mă ce naiba avea Dunn să-mi spună atât de important, încât nu mai putea să aştepte.

Dar era sora Elizabeth care suna de jos, din hol. M-a informat că avea să vină cu noi la Avignon, în căutarea lui Erich Kessler, alias Ambrose Calder. Mi-a spus că avea dreptul primului venit. Ea îl căuta de mai multă vreme decât mine. Nu voia să accepte un refuz.

2
Driskill

Avignonul se întindea în fața noastră scăldat în razele oblice ale soarelui, care ieşea din spatele unor nori îngrămădiți ca o turmă de oi; după-amiaza era caldă pentru noiembrie, iar mirosul proaspăt al ploii plutea în aerul curat şi limpede. Capitala regiunii Vaucluse era situată chiar pe malul răsăritean al fluviului Ron. Oraşul părea oarecum lipsit de importanță, dominat de o fortăreață cu opt turnuri construită pe stâncă, la şaizeci de metri deasupra restului Avignonului. Era Palatul Papilor, înălțat pe vremea captivității babiloniene [2] , stând ca un tiran somnoros, încălzindu-se la soare deasupra supuşilor săi, un

[2] Perioada de exil a papilor la Avignon, 1309-1377. (n. tr.).

monstru legendar veghind asupra turmei sale credincioase, dar îngrozite. Soarele la apus arunca asupra lui o lumina galbenă, stinsă.

Îl vizitasem ca turist în urmă cu mulți ani. Acum mintea îmi era străbătută de gânduri complexe ca ale lui D'Ambrizzi, simple ca ale lui Horstmann şi de ambivalența propriilor mele sentimente față de sora Elizabeth. Dar, văzând oraşul pentru a doua oară, mi-am amintit ce învățasem despre el prima oară. Era greu să-ți imaginezi că acest loc încântător a fost cândva cloaca decăderii şi corupției pe care o descrisese Petrarca, dar e de înțeles că locuitorii Romei i-au urât pe papii francezi. Totuşi, trebuie să fi fost un punct de atracție pe vremea aceea. Italienilor le plăcea să arate că epidemiile frecvente de ciumă, care s-au abătut asupra oraşului în timpul captivității, reprezentau răzbunarea unui Dumnezeu plin de mânie. Când nu era ciumă, erau *les routiers,* armatele de mercenari care năvăleau de pe câmpurile dinspre Nâmes, cerând atât aur, care se găsea din plin, cât şi binecuvântarea papei, care se găsea şi mai din plin, în schimbul retragerii şi prădării altor oraşe.

Când am ajuns acolo, am găsit o atmosferă festivă, mulțimile întesând străzile. Zidurile de apărare ridicate de papi înconjurau şi acum oraşul, cu turnurile, porțile şi posturile lor de observație. Cealaltă atracție turistică era podul St. Bénézet, neterminat, intrând în Ron şi sfârşindu-

se abrupt în punctul în care fusese abandonat în 1680. Fluviul se dovedise prea puternic, aşa că podul cu patru bolți s-a oprit în mijlocul curentului, intrând cel mult în istorie şi rămas în amintirea unui cântecel pe care îl ştie fiecare copil din Franța.

Mi-am amintit dintr-o dată tot ce uitasem despre vechiul Avignon. Mi-am amintit chiar şi faptul că John Stuart Mill a scris *On liberty* când trăia în Avignon şi a cerut să fie înmormântat aici, în Cimetière de Saint-Véran. Dar eu nu mai eram un turist, deşi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să sfârşesc în acelaşi cimitir, dacă Horstmann era încă pe urmele mele.

Mă întorceam cu un alt rol decât cel de turist. Am ezitat să-i pun un nume.

Un vânător înarmat cu un pistol de jucărie?

O victimă jucând până la ultima carte, aşteptându-şi sfârşitul?

Poate că nici nu avea nevoie de un nume.

Ne-am stabilit cartierul general la un hotel oarecare al oamenilor de afaceri, iar părintele Dunn a dat un telefon ca să-l înştiințeze pe Ambrose Calder sau pe reprezentantul lui că sosise la Avignon şi urma instrucțiunile primite. A coborât în hol, unde noi îl aşteptam, şi mi-a spus că s-au făcut aranjamentele ca el, şi numai el, să-l întâlnească pe cel care fusese cândva Erich Kessler. Dunn plănuia mai întâi să-l liniştească şi

apoi să ne trimită vorbă să venim şi noi.

— El pune condițiile, a spus Dunn. Tot ce pot să fac e să-l rog.

— Unde e? a întrebat Elizabeth.

— Nu mi-a spus decât că nu e departe de oraş. Va veni o maşină să mă ia. Voi doi puteți să vă omorâți timpul făcând o plimbare prin oraş. Apoi vă întoarceți aici ca să-mi primiți mesajul. A observat expresia îngrijorată de pe chipul lui Elizabeth. N-o să mi se întâmple nimic. Kessler al nostru e unul dintre cei buni. S-a uitat la mine cu un zâmbet care îi încrețea toată fața. Probabil.

— Doar dacă nu e Arhiducele, a murmurat Elizabeth, dar Dunn nu a auzit-o.

Eu şi sora Elizabeth nu formam o pereche prea fericită. Aruncați împreună din cauza lui Dunn şi a circumstanțelor, mă simțeam de parcă mă pierdusem în tabăra duşmanului. Ştiam că mă comportam îngrozitor, că îi păream rece şi îndepărtat, dar nu aveam ce face. Era vorba de propria mea supraviețuire. Mă temeam de ea, de forța cu care putea să mă rănească, mă temeam de ceea ce simțeam pentru ea. Abia dacă i-am adresat două cuvinte, dar nu mă săturam s-o privesc. Purta o fustă gri cu pliuri care îi jucau pe şolduri, un pulover albastru împletit, cizme de piele şi o jachetă Barbour. Ştiam că ar fi trebuit s-o împiedicăm cumva să vină cu noi. Dar nu era uşor de oprit. Ca şi pe Val, nu puteai decât să o

omori.

Enervați şi cu răsuflarea tăiată din cauza înghesuielii, ne-am trezit într-o piață, dedesubtul zidurilor masive, de fortăreață, ale palatului. Soarele coborâse sub linia orizontului şi dintr-o dată se făcuse frig. Zidurile palatului se înălțau ca nişte pereți verticali de stâncă. Umbrele învăluiau piața. Luminile străluceau în diferite culori, ca la carnaval, iar mulțimea părea insistentă, jilavă şi apăsătoare. Râsetele lor păreau amenințătoare, oglindindu-se în naivitatea lor.

Într-o latură a pieței fusese ridicată o scenă. *Commedia dell'arte* era în plină desfăşurare, *il dottore* şi toate celelalte personaje tipice țipând şi dansând şi improvizând în fața publicului îngrămădit. Hohotele izbucneau şi se rostogoleau într-un mod spontan, organic, teluric, dar tot ce vedeam eu erau măştile actorilor care le confereau un aspect desfigurat, mortuar, de pe altă lume. În colțurile scenei ardeau torțe uriaşe, iar umbrele țopăiau şi se roteau asemenea unor ucigaşi de pe altă scenă, adunându-se în noapte. Toate gândurile mele erau întunecate, amenințătoare, sinistre. Nu vedeam nimic de râs în acel spectacol.

Sora Elizabeth a văzut o masă liberă pe o platformă înălțată în fața unei cafenele, sub nişte becuri albastre, roşii şi galbene agățate printre crengile umede, goale de frunze ale copacilor, fantome ale verii. Ne-am aşezat, am reuşit să atragem atenția unui chelner şi am aşteptat

tăcuți, în timp ce el s-a strecurat printre mesele înghesuite. Am primit ceştile de cafea fierbinte, ne-am încălzit mâinile şi am rămas nemişcați, uitându-ne la actori.

— Arăți de parcă ți-ai fi pierdut orice speranță, Ben. E chiar atât de rău? Sau putem să încheiem ceea ce am început? Nu ne-am apropiat puțin de răspunsuri acum?

A sorbit din cafeaua cu un strat subțire de lapte aburind deasupra. Ştiam că avea să-i lase o mică mustață de spumă pe buza de sus şi ştiam că ea avea să o lângă delicat. Întrebările ei erau inocente, iar ea se uita când la mine, când la mulțimea de umbre, cu capetele către țopăiala şi strigătele de pe scenă.

— Nu ştiu. Dacă mi-am pierdut orice speranță? Iisuse… sunt obosit şi speriat. Mi-e frică să nu fiu omorât, dar mi-e frică şi de ceea ce voi afla. Ceea ce s-a întâmplat în Irlanda m-a făcut praf, m-a distrus… Mergeam prea departe cu destăinuirile, îmi coboram garda. Dar n-are niciun rost să intrăm în asta acum. A fost rău, foarte rău. Ceva se întâmplă cu mine.

— Ai trecut prin prea multe, a spus ea.

— Nu e numai asta. Şi tu ai fost foarte aproape de a fi ucisă, iar un om a murit… dar tu nu eşti cuprinsă de disperare şi teamă. Se întâmplă ceva ciudat înăuntrul meu. Nu pot să scap de imaginea fratelui Leo… albastru, umflat şi brațul acela care-mi făcea semne. Cu cât mă apropii de sfârşit, de

inima întunericului, unde se află toate răspunsurile – Roma, desigur, mă refer la Roma – , cu atât devin mai speriat. Nu ştiu, poate că totuşi nu-mi mai e teamă de moarte, poate că nu e asta – dar sunt al naibii de speriat de ceea ce voi descoperi. Val aflase, ştiu că aflase totul…

Am clătinat din cap şi am luat o înghiţitură zdravănă de cafea. Orice, numai ca să împrăştia vraja mărturisirii.

— Ce naiba se întâmplă cu mine?

— Eşti epuizat. Fizic şi psihic. S-au adunat toate pe capul tău. Ai nevoie de odihnă, a zis ea.

— E aici, ştii. El e aici. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea s-a uitat nedumerită la mine.

— Cine?

— Horstmann. Ştiu că e aici.

— Nu spune asta, te rog.

— Dar e adevărat. Aşa se întâmplă mereu. Într-un fel sau altul, el ştie. Trebuie să înţelegi. Într-un fel sau altul, scumpa ta Biserică îl îndrumă. Îl informează. Nu are numai noroc, soră. Cineva *îi spune.* Şi e aici, chiar acum. Aici.

Mi-a ascultat izbucnirea, apoi s-a întins peste masă şi mi-a luat mâna. I-am simţit atingerea şi m-am îndepărtat.

— Şi cine e în spatele lui, Ben?

— Nu ştiu. Papa, pentru numele lui Dumnezeu. De unde să ştiu eu? D'Ambrizzi a mințit, poate că e D'Ambrizzi. Ea a clătinat din cap. Soră, felul tău de a judeca e suspect. Iartă-mă, dar le eşti loială,

faci parte dintre ei.

Bâjbâiam prin întuneric şi eram conştient de asta. De fapt, vorbeam ca să mă aflu în treabă. Habar n-aveam ce naiba se întâmplă. Niciodată nu avusesem nici cea mai vagă idee.

Am rămas tăcuți, holbându-se la scenă, încuiați fiecare în compartimentul său etanş, incapabili de a ne întâlni, de a comunica.

— De ce mă urăşti? Ce ți-am făcut, în afara faptului că am iubit-o pe sora ta şi m-am făcut luntre şi punte ca să aflu cine a omorât-o şi de ce? Nu pot să nu mă întreb – cu ce naiba te-am călcat pe nervi atât de tare?

M-a luat prin surprindere, aşa că i-am dat răspunsul tipic al laşului.

— Ce tot spui acolo? Am lucruri mai importante în ceea ce mi-a mai rămas din cap ca să te mai urâse şi pe tine, soră.

— Poate că sunt numai o călugăriță, aşa cum a spus Dunn, dar nu-mi lipseşte un anumit simț feminin…

— Bine, bine, scuteşte-mă de amănunte despre intuiția ta feminină.

— Ben, ce-i cu tine? Ai uitat cum ne simțeam în Princeton, când eram o echipă bună?

— Bineînțeles că n-am uitat. Ce-i cu tine? Tu ai fost cea care a părăsit echipa! îmi amintesc ultimele noastre discuții…

— Şi eu mi le amintesc. Şi-mi amintesc de vremea în care ne simțeam bine…

— Te-am tratat ca ființă umană, ca femeie. Asta a fost greşeala mea. Presupun că ar trebui să-mi cer scuze…

— Pentru ce? Sunt ființă umană şi sunt femeie!

— Eşti doar călugăriță. Nimic mai mult. Asta e tot ce contează pentru tine. Şi hai să ne oprim aici.

— De ce? De ce să ne oprim aici? De ce nu putem să limpezim lucrurile? Şi sora ta a fost călugărița, mai ții minte? A încetat ea prin asta să mai fie o persoană? Care-i problema? Ai urât-o şi pe ea? O priveai şi pe ea cu acelaşi dezgust? Eşti al naibii de transparent…

— Val era sora mea. Nu te avânta pe terenuri nesigure! Las-o baltă.

A oftat, privindu-mă fix. Ochii îi erau ca nişte flăcări verzi. Buzele îi erau strânse, pline de o tensiune încăpățânată.

— Eu vreau să vorbim. Vreau să lămurim lucrurile, să trecem prin toate astea împreună, ca Ben şi Elizabeth… prieteni, doi oameni care se plac şi țin unul la altul… Dinții din față i-au străpuns buza inferioară. Ochii îi erau larg deschişi, rugători. Orice am însemna unul pentru celălalt.

— Foarte bine, am spus. Problema e Biserica, faptul că eşti călugăriță, că Biserica – oricât de diabolică ar fi – rămâne, în cele din urmă, lucrai cel mai important pentru tine. Eu nu voiam să continuăm discuția. N-avea niciun rost. Voiam să plece, să dispară din viața mea, să mi se şteargă

din amintire. E simplu. Nu pot nici măcar să încep să înțeleg ceva din toate astea. Lecția asta am învățat-o demult, dar am uitat-o, tu m-ai făcut s-o uit, am uitat cum eşti, cum sunteți toți… e ca o boală care vă macină pe dinăuntru, Biserica şi numai Biserica, nu contează dacă e buna sau rea. Cum poți s-o slujeşti? Cum poți să i te abandonezi cu totul, trup şi suflet? Nu e nobilă sau altruistă – are o foame teribilă şi se hrăneşte din viața voastră, vă consumă ca un imens vampir instituțional, vă suge viața şi lasă în urmă trupuri goale de bărbați şi femei, vă cere totul şi nu vă cruță nicio clipă… Cum poți să-ți dai viața Bisericii când afară te aşteaptă o existență adevărată, un loc în care poți să fii persoana pe care instinctele tale o doresc? Eu am văzut această persoană pe care o ucizi în numele Bisericii tale…

Nu ştiu cum a reuşit să-şi păstreze calmul în timpul tiradei mele. Din câte ştiam, poate i-a fost posibil fiindcă era călugăriță, unul dintre micile bancuri pe care le făcea Dumnezeu cu mine. Poate că Biserica îi dăduse puterea de a mă suporta aşa cum eram atunci. Ea a avut bunul-simț de a se abține până când chelnerul ne-a adus alte ceşti de cafea şi sandvişuri. Poate credea că, aşteptând, m-ar fi făcut pe mine să mă simt prost şi chiar să-mi cer scuze. În acest caz, i-aş fi spus că nu mi-a dat destul timp. Că nici până la sunetul goarnei lui Gabriel n-ar fi fost destul timp.

— Nu mi-am propus de la început să devin călugăriță. Într-un fel, a fost o întâmplare. Nu, asta sună de parcă ar fi fost un accident, dar, în mod sigur, n-a fost aşa. Dimpotrivă, a fost aproape inevitabil, ținând cont de circumstanțele vieții mele şi de personalitatea mea. Când a sosit timpul, am luat hotărârea conştientă şi bine cântărită de a mă devota lucrării Bisericii. Te scutesc de amănuntele siropoase… o să-ți fac doar o schiță a vieții mele.

Am crescut în anii Eisenhower – ăsta e un cuvânt de cod, înțelegi? Părinții mei erau catolici foarte devotați, cu o situație bună, un Buick Roadmaster şi o camionetă veche Ford Woodie, tata era doctor, iar mama îşi dedica fiecare secundă liberă Bisericii. Bunicii, verişorii şi toți prietenii mei, toți cei pe care-i cunoşteam erau catolici. Fratele meu Francis Terhune Cochrane – apropo, asta e numele nostru de familie, Cochrane – vorbea la un moment dat despre îmbrăcarea sutanei. Toți băieții vorbeau, evident, şi toate fetele treceau prin faza călugăririi. Dar, de obicei, era doar o fază. Firesc.

Când aveam zece ani, John Kennedy, un catolic, a fost ales preşedinte. Dumnezeule, ce bucurie! Locuiam în Kenilworth, lângă Chicago, iar primarul Daley câştigase – furase, spuneau unii – alegerile pentru Kennedy, ceea ce era şi mai bine. Era ca şi cum câştigasem bătălia pentru drepturi civile. Un catolic la Casa Albă – tu şi familia ta

eraţi, probabil, cam de aceeaşi părere, deşi tatăl tău avusese şi el drum deschis către Casa Albă, în timp ce al meu rămăsese un simplu doctor –, dar, ştii şi tu, se deschideau porţile unei lumi noi şi frumoase! Dar, într-o perioadă foarte scurtă, totul a început să se prăbuşească. Totul s-a schimbat… Aveam treisprezece ani când a fost ucis Kennedy. Au apărut The Beatles şi au întors muzica pe dos – pentru o fetiţă de treisprezece ani, toate astea păreau uluitoare. Rolling Stones, rebeliunea, drogurile, oameni care picurau acid, *Hair,* Vietnam şi, mai ales, faptul că te puteai trezi cu un băiat peste tine, desfăcându-ţi picioarele când tu erai toată udă, pentru Dumnezeu, şi păcatul catolic! îţi spun eu – mai ales când îţi plăcea ceea ce îţi făcea acel băiat şi îţi plăcea să-i faci şi tu anumite lucruri – Dumnezeule, era o confuzie în masă! apoi a urmat Bobby Kennedy, cu ochii ficşi, holbându-se în aer, cu sângele curgându-i din cap, Martin Luther King la balconul Motelului Kent State, Woodstock, Bob Dylan, răzmeriţa poliţiei din Chicago, în ’68, iar pe mine toată nebunia asta m-a înspăimântat…

Poate eram o toantă sau doar o adolescentă prea sensibilă, picată într-un moment potrivit sau dimpotrivă. Ideea e că m-am uitat înapoi la viaţa mea şi am înţeles dintr-o dată că îmi plăceau siguranţa, credinţa şi – iartă-mă fiindcă vorbesc ca un habotnic – iubeam Biserica – eram doar o puştoaică, roasă de sentimentul de vinovăţie,

dezamăgită de micile şi pateticele mele încercări de sexualitate, tulburată de droguri, de părul lung şi de atitudinea nepăsătoare faţă de lume pe care o întâlneam pretutindeni în jurul meu... Acum, când privesc înapoi, văd o fetiţă care urmărea, în anii şaizeci, prăbuşirea irevocabilă şi nebăgată în seamă a tuturor valorilor pe care ea se bazase în anii cincizeci. Unor tineri le plăcea schimbarea, şansa de a se revolta, altora, nu. Eu, pur şi simplu, nu înţelegeam – revolta nu m-a atras niciodată. Dar a te pune în slujba schimbării era altceva şi, astfel, am făcut câţiva paşi în direcţia implicării în mişcarea pentru drepturile omului, dar Kenilworth nu era exact o zonă fierbinte a înfruntărilor politice. Revolta nu era genul meu, era genul lui Val, prin însăşi natura ei.

Mi-am dat seama că mi-a plăcut siguranţa primilor mei zece ani din viaţă... ceea ce s-a întâmplat începând din 1963 m-a îngrozit. O, fireşte că atunci n-aş fi recunoscut, dar nimic nu putea să stea în calea credinţei mele în bunătatea părinţilor, a Bisericii, în dreptatea unei ordini ideale a lucrurilor. Mulţi dintre prietenii mei s-au îndepărtat de Biserică, au căzut în capcana drogurilor, au fugit, hotărându-se că tot ce-şi doreau era să provoace necazuri şi apoi să le arunce părinţilor în faţă... dar eu, nu. Pur şi simplu, nu-mi stătea în fire.

Eu vedeam o lume care se desfăcea din încheieturi, se prăbuşea. Toate valorile, în spiritul

cărora crescusem, începeau să cadă în dizgrație, căile „normale” pe care le urma viața unui om se închideau… Apoi fratele meu Francis, idealistul familiei, cel care plecase la război ca să-şi slujească țara, a fost ucis în ofensiva Tet, iar eu mi-am revenit foarte greu din acest şoc. În aceeaşi situație, un alt copil ar fi spus, poate, că această moarte inutilă dovedea că Dumnezeu nu există şi s-ar fi întors împotriva Bisericii. Dar eu, nu. Eu trebuia să înfrunt situația, să încerc să mi-o explic, şi nu puteam, nu voiam să urlu, să plâng şi să dau vina pe cine îmi era mai la îndemână sau pe Lyndon Johnson. Nu voiam să spun că moartea lui Francis era dovada faptului că viața nu avea niciun sens, niciun scop. Viața are un sens, binele şi răul există, ca şi pedeapsa finală pentru cei care o merită… Dumnezeu a dat vieții un sens – iar eu am cerut Bisericii răspunsurile de care aveam nevoie. Biserica părea să însemne mai mult decât oricare altă alternativă disponibilă. Iar caracterul atemporal al Bisericii m-a impresionat, în comparație cu toate celelalte lucruri care păreau triviale. Ți se pare că vorbesc ca un fanatic? Sper că nu. Pentru că nu sunt. Dar Biserica o puteam lua în serios, în timp ce rock-ul contestatar şi blugii strimți, pur şi simplu, nu puteam să-i iau *în serios.* Eram împotriva războiului din Vietnam şi eram pentru simțul responsabilității şi pentru acceptarea consecințelor propriilor tale fapte. O, Dumnezeule, ascultam şi eu muzică, îmi

cumpăram discurile şi purtam îmbrăcămintea cu insigna de luptător pentru pace, dar toate astea păreau trecătoare... înțelegi ce vreau să spun? Biserica rămăsese în acelaşi loc de mult timp, ea *conta.*

Am cunoscut doi preoți foarte de treabă, o călugăriță bătrână extraordinară, cu o minte atât de ascuțită şi de strălucitoare, încât am căzut în admirație... Dumnezeule, era o admiratoare a lui Elvis, o femeie cu adevărat fericită, care se bucura de viață şi a cărei existență avea, într-adevăr, un sens. Era profesoară, administrator la o şcoală, nu se temea să se implice în politică şi le spunea întotdeauna în față celor de la Vatican unde să se ducă... Era, pur şi simplu, măreață, ea m-a inspirat, m-a făcut să-mi dau seama că, dacă în rest mergea totul bine, atunci poate aş fi reuşit să trăiesc în continuare fără plăcerile vieții sexuale şi, în acelaşi timp, fără să o iau razna – poți să înțelegi? Ştiam că nu avea să fie perfect, dar putea să fie bine...

Ei bine, asta ori o înțelegi, ori nu. Mănăstirea era şi un adăpost, nu neg asta. Ce se spune despre preoți şi călugărițe, că nu caută decât un loc pentru a se ascunde – desigur, de ce nu? Toată lumea caută o ascunzătoare, Ben, toată lumea – şi cei mai mulți îşi găsesc până la urmă un loc. Eu m-am ascuns o vreme într-o mănăstire. Bineînțeles că părinții mei au fost mândri... cunoşti şi tu acel amestec de mândrie şi durere

care se citeşte pe chipurile părinților catolici atunci când fiicele lor preferă Biserica în locul unei existențe casnice, cu soț, copii şi ipotecă… dar ei au fost mândri de mine, mândri, curioşi şi plini de îndoială. „Fetița noastră, o, Sfântă Fecioară, asta înseamnă că micuța noastră Liz n-o să fie niciodată la casa ei?” Sau ceva asemănător. Dumnezeule, mi se pare amuzant acum, când privesc înapoi…

Eu voiam să-l slujesc pe Dumnezeu. Să slujesc umanitatea. Şi să am o viață de care să mă bucur.

Biserica părea că se îndrepta înspre o nouă definiție a femeii şi a rolului ei în Biserică, înspre o interpretare mai liberală a tuturor lucrurilor…

Ei bine, nu poți să ai totul, nu-i aşa, Ben?

Ştii şi tu asta, Ben, nu-i aşa?

— Adevărul e că voi sunteți un fel de extratereştri. Nişte creaturi de pe Jupiter sau din împrejurimi. Acum arătați la fel ca noi ceilalți şi vă învârtiți prin lumea noastră, păreți că faceți parte dintre noi… Dar nu e decât o iluzie, o farsă pe care o exploatați la maximum. Sunteți ca un gaz incolor şi inodor care ne învăluie creierul şi ne adoarme simțurile.

E o iluzie, pentru că, de fiecare dată când viața se apropie de voi, săriți înapoi şi începeți să vă puneți la loc cele şapte văluri, vă ascundeți în spatele minciunilor voastre sfinte, pe care le folosiți pentru a justifica orice, orice fel de trădare… Sunt călugăriță, spuneți voi, ați uitat că

sunt călugăriță? Biserica e salvatorul meu şi să mă bată Dumnezeu dacă o să gândesc vreodată cu propriul meu cap, asta spuneți… Sunt călugăriță, sunt făcută dintr-un material mai fin şi mai pur, ştiu şi care parte a feliei mele de pâine e unsă cu unt… şi, ce noroc pe capul meu, spuneți voi, nu trebuie să am de-a face cu bărbați! Ce uşurare! Soră, ți-e teamă, pentru că eşti o mincinoasă, o copie ridicolă şi o ticăloasă…

— Dar Val? Era şi ea tot o mincinoasă, o copie ridicola şi o ticăloasă…

— Nu, ea nu era. Val era implicată în viață până peste cap, cântărind-o, formulându-şi propriile judecăți, riscându-şi viața…

— Dacă aş fi murit, dacă nenorocitul ăla m-ar fi împins peste balcon, atunci aş fi fost şi eu la fel de minunată ca Val? Asta e problema? Mă urăşti pentru că n-am murit? Eşti incredibil de meschin…

— Nu te urăsc…

— Tu chiar ai nişte probleme, Ben. Am impresia că mă urăşti pentru că urăşti Biserica, urăşti Biserica pentru că te urăşti pe tine şi te urăşti pe tine pentru că ți se pare că ai dezamăgit Biserica, l-ai dezamăgit pe tatăl tău şi ai ratat totul în viață, totul… Ei bine, eşti nebun, mult mai nebun decât mine… Nu te-ai dezamăgit nici pe tine, nici Biserica! Pur şi simplu, nu era pentru tine… Dar tu ai lăsat treaba asta să te scoată din minți. Şi acum dai vina pe mine – de ce? Val era călugăriță

şi eu eram prietena ei cea mai bună. Aveam fiecare stilul ei, dar lucram de aceeaşi parte a baricadei… Ce te-a apucat? De ce nu mă laşi în pace? Am recunoscut că am greşit – aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, hai să uităm ultima noastră discuție din Princeton!

Val… eu… care e diferența? Ce mare scofala? Maturizează-te şi tu, lumea nu e în alb şi negru!

— Te iubesc, asta-i problema… Am văzut destul ca să mă îndrăgostesc de tine… Ai dreptate, soră. Sunt nebun. Iar tu nu meriți… Ai auzit ce ți-am spus atunci. Tu şi Sandanato – *asta* da iubire. Vă cam meritați unul pe altul, nu crezi?

Furioasă, s-a ridicat, a împins scaunul într-o parte şi m-a săgetat cu privirea, având buzele supte şi albe.

— Foarte bine. Faci o mare greşeală şi va trebui să trăieşti cu ea pentru tot restul vieții tale! Oricum, îți meriți greşeala în ceea ce mă priveşte, te-ai purtat ca un adevărat ticălos. Şi eşti bine venit – n-ai decât să îmbătrâneşti şi să mori cu greşelile şi cu ura ta… dar te-ai înşelat! Te-ai înşelat în privința Bisericii, a mea şi, ce-i mai trist, te-ai înşelat în privința ta…

S-a îndepărtat în grabă, croindu-şi drum orbeşte prin mulțimea care aplauda spectacolul trupei de comedie. Capul i se mai vedea încă atunci când s-a oprit brusc şi a țipat, încercând să fugă de ceva sau de cineva. Eu stăteam neajutorat. Mulțimea se închisese la loc, despărțindu-ne.

Apoi Arlecchino, personajul din trupa de comedie, i-a sărit în față şi s-a strâmbat sălbatic, grotesc, mişcând din fund şi rânjind lasciv din spatele măştii. Ea s-a întors din nou, încercând să treacă pe lângă el când acesta s-a repezit la ea. În cele din urmă, dându-şi seama că pe ea n-o interesa piesa, i-a aruncat un zgomot obscen în față. În timp ce mulțimea râdea, îmbrâncind-o, ea şi-a croit drum cu coatele şi a dispărut în întuneric.

Lucrurile se desfăşurau în mare viteză, rotindu-se amețitor în jurul meu, dar eu am rămas nemişcat ca o statuie, întrebându-mă dacă ceea ce spusese despre mine era adevărat. Din câte ştiam eu, nu prea se înşela. Poate că îmi datoram o privire interioară foarte atentă, dar introspecția psihologică nu te poate duce prea departe. Mai târziu puteam să mă ocup şi de ceea ce se petrecea în capul meu, dar asta numai dacă scăpăm cu viață. Şi, cum spusese ea, aveam toată viața înainte ca să-mi strâng lanțul.

Personajele *commediei dell'arte* îşi croiau drum înapoi către scenă, unde fusese adus un car viu colorat, asemănător celor folosite de aceste trupe cu multe veacuri în urmă. Câteva dintre becurile care luminau mulțimea începuseră să se stingă, iar zgomotul conversației dintre turişti, studenți, puşti, locuitori ai oraşului şi bețivi s-a diminuat. Am aruncat o privire pe deasupra oceanului de pălării, berete, palme aplaudând şi pocnitori

luminoase. Reflectoarele coborau încet asupra scenei şi de undeva se auzea muzică. Următorul spectacol trebuia să înceapă dintr-un minut în altul.

M-am ridicat şi am plecat de la masă, scrutând prin mulțime, atent nu numai la monologul meu interior, ci şi la încercarea de a o găsi pe Elizabeth. Ce tâmpit fusesem, să-mi exteriorizez sentimentele „Te iubesc…", ce comportament idiot! Şi ce tip galant fusesem! Ea se hotărâse să-mi acorde încrederea ei, într-un mod cât se poate de intim şi neaşteptat, să-mi povestească felul în care alesese să devină călugăriță, iar eu m-am gândit că era momentul perfect de vulnerabilitate pentru a o ataca, a-i cuceri pozițiile şi a înscrie un punct-două… Avea dreptate. Chiar eram nebun. Trebuia să o găsesc, să-mi cer scuze şi să mi-o scot din minte. Renunță, bătrâne Ben, doar e călugăriță, pentru numele lui Dumnezeu…

Cam aşa sunau gândurile mele, în timp ce dădeam roată mulțimii, auzeam zbieretele şi bolboroseala actorilor, ascultam briza dinspre Ron şuierând prin crengile umede şi goale ale copacilor. Undeva, deasupra mea, se juca o altă piesă, iar hohotele de râs se auzeau slab, coborând asupra noastră. Unde naiba se dusese?

La început nu mi-am dat seama ce vedeam, poate pentru că era atât de neaşteptat. Eu o căutam pe Elizabeth, dar…

De partea cealaltă a mulțimii l-am văzut pe Drew

Summerhays!

N-avea niciun sens. Ce căuta el în Avignon? Summerhays ar fi trebuit să se afle acum în altă parte, împărțindu-şi sezonul de iarnă între locuința lui elegantă de pe Strada Cinci, cu pisicile şi cercul său de prieteni catolici, şi fântânile arteziene, între paharele de băutură şi casa din Bahamas care, de-a lungul anilor, îşi câştigase locul în cărțile de istorie. Preşedinții veneau acolo cu iahturile pentru a-l vizita pe Summerhays.

Dar iată-l aici, în Avignon, cu aceeaşi ținută inflexibilă.

Şi-a întors capul nobil şi s-a adresat altui bărbat, mai scund, purtând una dintre acele pălării verzi tiroleze, cu pană într-o parte; asta era tot ce puteam să vad din el, asta şi un guler de pardesiu ridicat.

Drew Summerhays…

Am început să cântăresc posibilitatea ca aceasta să fie doar o coincidență, dar ideea era de-a dreptul ridicolă. Summerhays nu putea să se afle întâmplător la Avignon, unde eram eu, Dunn şi Erich Kessler. Era prea cusută cu ață albă. Deci, care era scopul?

Am început să-mi croiesc drum prin mulțime, ca să-l urmăresc mai de aproape. Cu ce credeam eu oare că m-ar fi ajutat asta? Şi de ce nu voiam să ajung la el, să-i vorbesc, să mă alătur lor? Nu mă întrebați. Poate speram că aveam să descopăr că, de fapt, nu era Summerhays, că făcusem o

greşeală, că lucrurile nu deveneau şi mai complicate.

Toată lumea râdea şi aplauda, iar eu treceam pe lângă ei, înghiontindu-i, călcându-i pe picioare şi primind numai priviri urâte. Am ajuns la vreo şase metri de Summerhays şi tovarăşul său, şi nu mai era nicio îndoială. Summerhays purta un palton gri-cărbune cu guler de catifea. Nu râdea şi nici nu aplauda. Era țeapăn, calm şi rece, ca şi cum în centrul ființei sale s-ar fi aflat esența morții, repausul etern. Arăta de parcă şi-ar fi depăşit vârsta şi s-ar fi transformat din om în altceva. Tipul cu pălărie cerceta încet, meticulos, mulțimea, căutând ceva sau pe cineva, poate o cărare cu rămurele rupte şi urme de mocasini. În acea fracțiune de secundă, fără să-mi mai dau răgaz pentru a-mi pune la îndoială impulsul, m-am hotărât să-i vorbesc. Ce naiba, era Summerhays, mentorul meu demn de încredere…

Am mai parcurs vreo trei metri de umanitate înghesuită, apropiindu-mă pe la spate, când m-am oprit brusc, mi-am ținut răsuflarea şi am simțit cum hotărârea mea se spulberă şi moare. Întrebările au renăscut. Ce naiba căuta el aici? De ce aş avea încredere în Drew Summerhays? De ce aş mai avea încredere în cineva? Surprizele se țineau lanț. Aveam senzația că stăteam într-un tunel, privind un torent de apă care năvălea cu viteză înspre mine, precedat la un pas de şobolani înnebuniți, chițăind, şi nu puteam să mă mişc din

loc.

Bărbatul de lângă el îşi flutura pălăria cu pană înapoi şi înainte, făcându-şi vânt. Metronomul de lână se mişca la înălțimea umărului lui Summerhays. Nu puteam să-mi desprind privirea de pe pana lipita de pânza verde. Atunci, omul s-a întors şi i-am văzut chipul. Purta ochelari şi mustață şi avea un ten verzui. Unul din obraji arăta de parcă ar fi fost folosit, cu mult timp în urmă, ca țintă în poligon. Dar trebuia să-i vezi gâtul, cicatricea oribilă din care se ivea țesutul roşiatic, zdrențuit, încrețit între bărbie şi nodul de la cravată. Poate că panoul de tragere nu fusese decât o încălzire pentru tăierea gâtului. Iisuse, Drew!... Acest tip stătea acolo, prieten cu Summerhays, unul dintre prinții laici ai Bisericii.

Urmărindu-i din capătul tunelului meu de coşmar, am simțit din nou ceva din ceea ce mă cutremurase atât de puternic pe plaja din Irlanda. Teama, ca un fluviu de gheață, injectată în venele mele. Dar era ceva dincolo de teamă. Brațul atârnând în apă al bătrânului... pana sclipitoare de pe pălăria aceea ridicolă... nu-i vedeam sensul, nu înțelegeam de unde vine şi unde se duce, dar nu voiam să merg acolo... Aşteptasem prea mult.

Summerhays s-a întors. L-am privit drept în față. Şi el m-a văzut.

Ochii ni s-au întâlnit în clipa recunoaşterii. Am văzut pălăria oprindu-se în aer şi mâna lui Summerhays pe mâneca lui, fixându-mă în

continuare cu ochii. Mi s-a părut că totul a durat o veşnicie. Eram încă o dată prizonier în țara nimănui, privind mâna odihnindu-se pe mânecă şi capul aplecându-se, în timp ce încercam să înțeleg. Dar nu reuşeam. Ceva se întâmpla şi eu nu ştiam ce. Mă strigase Summerhays pe nume? Nu puteam să aud. Dar ştiam că trebuia să scap de acolo.

M-am întors la viață şi m-am trezit înapoi în mulțimea densă, îmbrâncind aceiaşi oameni pe care îi deranjasem când trecusem în direcția opusă. Cineva m-a înjurat şi m-a înghiontit cu mâna în care ținea o sticlă de vin, m-a stropit pe mânecă, dar trecusem deja, mă aflam la marginea dintre spațiul luminat în diferite culori şi întuneric.

Trebuia să scap de acolo. M-am uitat o dată înapoi peste umăr şi am văzut agitația neîntreruptă. Bărbatul cu pălăria caraghioasă venea după mine. Am simțit o greutate în buzunarul de la haină. Pistolul.

Dar era de plastic. Era o jucărie.

Trebuia să scap.

Cu răsuflarea tăiată şi inima zbătându-se în piept, m-am oprit pe o stradă îngustă, apoi m-am strecurat pe o alee şi m-am lipit de un zid dărâmat. Chiar şi străzile laterale gemeau de turişti, trecând într-un şuvoi şi flecărind, actori într-o diversitate de costume, asemenea unor refugiați prin timp, dintr-un vechi film de la Hollywood. M-am sprijinit

de zid ca să-mi recapăt răsuflarea. Când mi-am ridicat privirea, mă holbam în doi ochi strălucitori. O față acoperită cu glugă s-a apropiat de a mea. I-am simțit duhoarea respirației în timp ce gâfâia şi, asemenea Morții, întindea o mână. Degetele-i mi-au atins fața şi m-am tras înapoi, m-am lovit cu capul de zid şi l-am înjurat.

A mormăit ceva şi m-a împins cu mâna, un cerşetor în haine de călugăr. Nu era Moartea, nu încă. I-am îndepărtat mâna şi l-am împins înapoi. Cred că l-am speriat. A rămas neclintit o clipă, s-a clătinat pe tocuri şi apoi s-a tras înapoi, cu fața încă acoperită de glugă.

— Dă-te naibii la o parte.

S-a uitat înapoi în stradă. Nu venise singur. Mai erau câteva siluete cu glugi, urmărindu-ne, asemenea corului dintr-o piesă imaginară foarte macabră. Am rămas toți nemişcați, apoi m-am gândit că, poate, erau, într-adevăr, călugări, *les pénitents noirs,* despre care se spunea că mai aveau încă două capele în oraş. Îi văzusem cu ani în urmă, figuri întunecate, acoperite cu glugi, care mărşăluiau în picioarele goale pe străzile din Avignon; tradiția lor data din secolul al paisprezecelea, când *les pénitents noirs* erau laici, care se autoflagelau şi în rândurile cărora s-au numărat regi ai Franței. Acum stăteau şi se holbau la mine, actori, călugări sau hoți, aşteptând.

L-am împins pe cel care mă înfruntase şi m-am îndreptat către ceilalți care îmi închideau drumul.

M-am răstit la ei. S-au dat la o parte înciudați, fără să rostească o vorbă. Mi-am plecat privirea şi mi-am dat seama că aveam un pistol în mână, abia vizibil în întuneric. Ei s-au retras, urmărindu-mă pe mine şi pistolul din mâna mea. Apoi am trecut pe lângă ei, dând drumul jucăriei ridicole în buzunar.

M-am întors în stradă, împotriva voinței mele, şi am trecut pe lângă grupuri de actori, căutându-l pe bărbatul cel scund. Un jongler cu torțe mi-a atras privirea, flăcările țâşnind în întuneric. Unde era Elizabeth? Ce se întâmpla?

Omul cu pălăria tiroleză stătea lângă jongler, cu chipul luminat de bastoanele aprinse care zburau prin aer. Scruta bezna învăluită în fum, cu ochii rotindu-se uşor către mine.

Eram sigur că m-a văzut chiar în clipa în care am rupt-o la fugă, lovindu-mă de mesele de pe trotuar, unde oamenii stăteau la un pahar de vin şi o cafea, înghesuiți pentru a lupta împotriva frigului. Am trecut pe lângă un cărucior cu flori, pe lângă un alt grup de actori, iar măştile lor cu nasuri coroiate s-au întors asemenea unor păsări de pradă, gata să mă sfârtece cu ciocul, să-mi sugă sângele. Când am privit înapoi, pe lângă spectatorii adunați în jurul lui Arlecchino, care îşi făcea numărul țopăind ca un nebun, l-am văzut pe omul care mă urmărea oprit pentru o clipă de *pénitents noirs.* M-am strecurat după un colț, în timp ce el încerca să se elibereze, am fugit în jos

pe străduța îngustă şi m-am întors din nou, alunecând pe pietrele de pavaj, încercând să-mi pierd urma.

Trebuia să mă gândesc. Trebuia să mă odihnesc undeva. Şi trebuia să o găsesc pe Elizabeth.

Summerhays, dintre toți oamenii…

Ce îl adusese la Avignon? Ce anume ştia el? Ce legătură avea cu omul acela mic? Aflase oare Summerhays despre Ambrose Calder? Ştia că încercase cineva s-o omoare pe Elizabeth? Ştia despre Horstmann?

Drew Summerhays părea întotdeauna că le ştie pe toate.

Asta îmi spusese mereu tata.

Din cadrul uşii în care stăteam, am simțit pământul cutremurându-se şi am auzit o bubuitură infernală, apoi un nor imens de comete şi meteoriți, albaştri, albi şi roz, a coborât din cerul negru, luminând oraşul cu razele viu colorate. Am sărit înapoi, m-am lovit din nou la cap, de data asta într-un portic de piatră, am simțit o altă zguduitură, am auzit bubuitura şi urletele de răspuns din stradă.

Nu era decât preludiul unei salve neîntrerupte de artificii, căzând într-o ploaie de lumină de pe înălțimile palatului. Spectacolul de *son et lumière* pe care îl văzusem anunțat mai devreme în afişe şi pliante. Cerul părea să se răsucească şi să danseze într-o salvă nesfârşită de explozii aurii,

verzi, argintii, roşii, portocali.

Nu ştiam unde era omul cel scund, dar îmi era teamă de el, de parcă ar fi fost un alt copoi turbat urmărindu-mă neîncetat pe străduțele înguste, necunoscute. Când mi-am scos puțin capul din ascunzătoarea întunecată, am văzut un alt grup de *pénitents noirs* înghesuindu-se în fața unei bisericuțe, strivite parcă între cafenele şi magazine, de partea cealaltă a unei piețe pătrate, în mijlocul căreia trona o fântână arteziană. Copii îmbrăcați în jachete pufoase se holbau înmărmuriți, asemenea călugărilor cu glugi, la furtuna cu tunete şi fulgere izbucnită deasupra capetelor lor.

Piața era plină de oameni. În acea noapte toată lumea din Avignon ieşise afară, pentru a asista la unul dintre nenumăratele spectacole, pentru a privi focurile de artificii, pentru a se umple de priveliştea şi mirosurile festivalului. Exploziile zguduiau cerul nopții asemenea unei salve de artilerie.

Nu-l vedeam pe cel care mă urmărea, nici pălăria lui cu moț şi pană. Atunci am început să o caut pe sora Elizabeth, întrebându-mă încotro o luase. Înfruntam din nou panica din Irlanda, brațul atârnând al lui Leo.

Am traversat piața, îndreptându-mă către bisericuță. În acea clipă părea îngrozitor de singură, întunecată, nebăgată în seamă, nefiind în stare să concureze cu actorii mascați şi cu

artificiile care izbucneau din palat.

M-am strecurat neobservat printre spectatorii în extaz şi, mişcându-mă din umbră în umbră, am urcat câteva trepte până la uşa grea de lemn, cu margini de fier, am deschis-o puțin, numai atât cât să mă pot strecura înăuntru, şi am rămas în întuneric, transpirat, gâfâind, cu o mână pe zăvorul uşii închise în spatele meu. Pe dinăuntru părea mult mai mare decât pe dinafară, aerul era îmbâcsit şi rece, uscat şi jilav în acelaşi timp, mirosind a lumânări şi ceară, a fum de tămâie. Nu se simțea nici cea mai slabă mişcare în aer. Lumânările ardeau cu flacăra dreaptă, nemişcată, iar reverberațiile artificiilor păreau să se lovească de zidurile de piatră, unde se şi stingeau. Am parcurs, bâjbâind, drumul spre altar, sprijinindu-mă cu mâna de un perete. Coloanele erau încrustate, masive, groase. În cele din urmă, m-am aşezat pe un scaun de lemn, unul dintre sutele care fuseseră aliniate pe podeaua netedă de piatră, şi am respirat adânc. La naiba. Nu ştiam niciodată dacă eram vânător sau vânat. Oricum, în seara aceea răspunsul era simplu.

Eram zăpăcit, descurajat, leoarcă de sudoare. Sufletul parcă renunțase la luptă şi se topise. Pistolul jucărie din buzunar s-a lovit de scaunul vecin şi a scos un sunet puternic, de parcă s-ar fi prăbuşit o coloană. Lucrurile îmi scăpaseră de sub control şi nu mai înțelegeam nimic. Cine pe cine urmărea? Cine câştiga? Nu, mai bine fără

întrebarea asta.

Nu ştiam ce să cred despre Summerhays, dar omuleţul al cărui gât trecuse parcă printr-un aparat de tuns iarba era de ajuns ca să mă facă să mă gândesc la o lume secretă, la o adunătură diabolică de vrăjitori, conspirând, conspirând… de parcă Summerhays ar fi avut în slujba sa un consiliu personal de cardinali, de parcă ar fi fost un papă al lumii sale. Ce urmărea Summerhays? El urmărea tot timpul ceva, de ce n-ar fi făcut-o şi acum? Papa era pe moarte, jocul era în plină desfăşurare…

Aveam senzaţia că această poveste veche de când lumea se strângea în jurul meu, ca ochiurile unui năvod, prinzându-mă în capcană, strangulându-mă până când îmi dădeam sufletul… ca o frânghie muşcând din gâtul meu…

Auzisem un zgomot în spate?

Ceva moale, un pas furişat, înăbuşit aproape de exploziile ce bubuiau afară.

Iisuse, începusem să aud lucruri?

Era posibil să mă fi văzut în înghesuiala cumplită, nebună, din piaţă? Era aici, cu mine? De ce eram *sigur* că omul avea un cuţit? Oare din cauza gâtului său ciopârţit?

Uşa din faţă a bisericii se închidea. Aproape că am simţit curentul de aer, ca un suspin, pătrunzând înăuntru din piaţă.

Cineva era cu mine în biserică.

Dar nemişcarea şi tăcerea de moarte au revenit.

Am pipăit pistolul jucărie. Un reflex ciudat. S-a agățat de buzunar, mi-a alunecat printre degete şi a căzut, zornăind ca un tacâm de argint pe lespedea de piatră. Blestematul a sunat ca un ecou al veacurilor trecute. L-am recuperat şi am aşteptat, cu picături de sudoare alunecându-mi pe nas. Înghețasem.

Nimic. Mi-am împins scaunul în spate şi m-am ascuns în beznă, lângă o coloană. Părul de pe ceafă mi se ridica şi se mişca încet, dansând şi cântând. Cumva, pe străduțele întunecate şi prin mulțimile înghesuite, ticălosul mă urmărise şi mă ajunsese într-o biserică.

Perfect.

Oriunde se ascundea, reuşea foarte bine să nu facă nici cel mai mic zgomot. Nu auzeam decât propria-mi respirație şi bubuiturile exploziilor din cer. Artificiile izbucneau şi eu vedeam strălucirea lor colorată, filtrată prin vitralii. Un înger fantomatic cobora, se lăsa asupra noastră printre flăcările exploziilor.

Atunci am auzit un zgomot înăbuşit, un pas sau doi, dar puteau fi oriunde – de partea cealaltă a rândurilor de scaune sau chiar în spatele meu. Zgomotul a alunecat de-a lungul zidurilor, s-a strecurat printre coloane, asemenea unei mingi scăpate de un copil în stradă. El se mişca undeva, uşor, cu grijă, căutându-mă.

— Domnule Driskill?

Am înghețat din nou, am strâns pistolul în mână

şi m-am lipit de coloană. De unde venise glasul? Nu trebuia decât să-mi dezvălui prezența. Şi eram mort.

— Fiți rezonabil, domnule Driskill. Trebuie să vorbim.

Avea pantofi cu talpă moale, care înăbuşea orice sunet, şi se strecura asemenea ceții prin noapte. M-am retras dincolo de spațiul liber lateral şi m-am lipit cu spatele de zid. Când am ajuns la el, am scăpat un suspin uşor. O rază slabă de lumină cenuşie se odihnea pe zid, în stânga mea, o frântură din cerul nopții luminat de exploziile colorate, filtrată printr-un vitraliu spart. Dacă aş fi putut să trec de această zonă cenuşie, aş fi mers mai departe pe lângă zid şi aş fi încercat să găsesc o ieşire, o uşă din spate, ca să scap din cursa pe care mi-o întinsesem singur.

Aveam nevoie de o cale pentru a mă pierde în noapte. Orice cale. Cum mă urmărise? Fusesem atât de sigur că îmi pierduse urma… şi totuşi, era aici.

Dar cine era? Şi ce legătură avea cu Summerhays?

Întrebările îmi explodau în creier asemenea artificiilor de pe cerul nopții. Mă simțeam ca un sărman nenorocit, neajutorat, căzut în groapa cu vipere.

Am simțit o mişcare, o vibrație de atomi şi molecule, invizibilă, tăcută, dar apoi, hotărându-mă să dau totul naibii şi să risc, am făcut cei doi

paşi până în partea cealaltă a petei de lumină cenuşie, ținându-mi răsuflarea, strângând în mână pistolul din buzunar, lipindu-mă de perete şi privind înapoi de unde venisem.

Mâna a venit din întuneric, încolăcindu-se ca un şarpe pe brațul meu. Respira foarte uşor, lângă urechea mea.

— Domnule Driskill, e timpul să fiți atent... am un cuțit foarte ascuțit chiar... aici. I-am simțit vârful străpungându-mi haina şi cămaşa şi înțepându-mă în spate. El mi-a tras uşor mâna din buzunarul pardesiului. Dați-mi pistolul, domnule Driskill.

— Dar e...

— Sssst. Mi-a descleştat pistolul dintre degete. O, domnule Driskill... asta e o... jucărie. Mi l-a dat înapoi. Fiți atent, a rostit el moale.

M-a împins foarte uşor în raza de lumină, iar eu m-am întors cu grijă ca să-l văd, să-i văd cicatricea şi pălăria ridicolă.

Dar mă înşelasem. Nu era cine credeam eu.

Vârful cuțitului m-a muşcat din nou.

— Întoarceți-vă acasă, domnule Driskill. Întoarceți-vă acasă, şi eu mă voi ruga pentru dumneavoastră. Mergeți acolo unde puteți face ceva bun. Eu nu vreau să vă fac niciun rău. Dumneavoastră şi călugăriței. Vă rog să... plecați.

M-a fixat cu ochii lui fără fund, lumina cenuşie reflectându-se în lentilele plate.

Horstmann.

Apoi a dispărut.

Am rămas singur în biserică.

3
Driskill

M-am oprit la capătul unei străduțe înfundate, plină de noroi şi alunecoasă, şi am ascultat câinii urlând la luna care se zărea printre norii bătuți de vânt. Parcasem Citröenul închiriat pe movila umedă, aşa cum îmi ceruse Dunn. Telefonul lui venise nu mult după ce ajunsesem înapoi la hotel.

— De unde naiba vrei să ghicesc care e străduța potrivită? încercam să-mi țin nervii în frâu. Ultimele două ore nu fuseseră tocmai liniştite.

— Te simți bine? Pari supărat…

— Nu m-ai crede dacă ți-aş spune.

— Trebuie să te calmezi şi să pricepi ce-ți spun eu. Sora Elizabeth e cu tine?

— Nu chiar. Acum mai spune-mi o dată, care e străduța înfundată?

— Nu trebuie decât să parchezi maşina, spusese el, să te dai jos şi să-ți ții răsuflarea. O să auzi câinii. Dacă nu-i auzi, înseamnă că ai nimerit în altă parte. Ia-ți cizmele, băiete.

Acum auzeam câinii şi m-am întors la maşina absurd de mică, unde Elizabeth se uita tăcută la ceața care se ridica de pe câmpurile ude. Vorbisem foarte puțin de când o găsisem în holul hotelului. Nu era nimic de spus. Îi datoram scuze, dar era

peste puterile mele. Ştiam că aveam dreptate în privința ei, a Bisericii şi a listei ei cu priorități, care puteau oricând să mă lovească, să mă rănească; nu puteam să mă dau bătut în fața faptului că ea era totuşi o ființă umană care avusese încredere în mine şi îmi vorbise deschis. Asta nu era important acum.

Voiam să-i povestesc ce mi se întâmplase. Summerhays, bărbatul cu gâtul tăiat. Şi Horstmann care mă aşteptase, Horstmann cu mâna pe brațul meu…

Horstmann.

Când îmi dădusem seama că plecase, era prea târziu ca să-l mai găsesc. Dispăruse fără urmă în mulțimea din piața aflată în fața bisericii. La fel şi Summerhays cu tovarăşul său.

Poate că nu fusese decât un vis. Aveam impresia foarte limpede că trăiam într-un vis, dar, desigur, nu era un vis. Mă simțeam ca Basil Fawlty când avea o zi proastă şi spera că era un vis, apoi se lovea cu capul de maşina de scris şi ajungea la concluzia că nu, nu, era real. Nu, nu, era, într-adevăr, real. Fusese Summerhays, fusese Horstmann, iar eu voiam să-i povestesc lui Elizabeth, dar nu puteam.

Puteam să mă împac cu gândul că ceea ce se întâmplase în ultimele două ore fusese adevărat. Ceea ce nu înțelegeam era ce nu se întâmplase.

Eram încă în viață.

El mă prinsese singur în biserică.

Dar eram încă în viață. Nu reuşeam să găsesc nicio explicație logică, rațională. Scena era împânzită de cadavre. Al meu de ce nu era acolo?

Ce-ar fi spus Elizabeth? Voiam să-i povestesc, dar încă nu ne vorbeam.

Aşa că am rămas în noroi, fără cizme, bineînțeles, uitându-mă înainte la o sută de metri de drum foarte prost, unde se contura o umbră, în noapte şi ceață. Eram la treizeci de kilometri de Avignon şi începuse din nou să plouă. Mă afundam în noroi. Dar eram dispus să trec printr-o situație mult mai rea, ca să stau de vorbă cu Erich Kessler.

La telefon, Dunn îmi spusese ceva mai mult, inclusiv faptul că Erich Kessler insista să-i folosim noul nume, Ambrose Calder. Era într-o formă bună, din toate punctele de vedere, şi fusese mai activ în ultimii ani decât se aşteptase Dunn. Trecuseră câțiva ani de când reuşise să-şi formeze o rețea secretă de agenți personali, un fel de CIA, care lucrau la un al doilea set de cărți, fiind plătiți din nişte conturi secrete, pe care el le deschisese pe când lucra la CIA. Îşi trimitea agenții, asemenea unor sonde şi senzori, în cele mai îndepărtate şi mai întunecate colțuri ale Europei. Într-o anumită măsură, s-a asigurat că foştii săi patroni şi persecutori, ca şi inamicii săi, ştiau că punea ceva la cale. Doar că nu ştiau exact ce, şi această neştiință îi înspăimânta şi îi ținea ascunşi în cuştile lor. Din când în când, emisari secreți îi mai

făceau câte o vizită, de la Langley sau Vatican, de exemplu, şi îi vorbeau foarte dur, dar el ştia – şi toți ceilalți ştiau – că era în siguranță. Îi țineau discursuri de avertizare şi îi cereau informații, iar secretul existenței lui era păstrat cu sfințenie din cauza faptului că voiau să ştie mai multe şi că era un om primejdios de ucis. Ambrose Calder putea să te lovească şi să te distrugă chiar şi din mormânt. M-am întrebat: oare Elizabeth îi descoperise cea de-a treia identitate? Arhiducele?

Nimeni nu ştia cu siguranță ce anume depusese el în băncile din Zürich, dar, pe de altă parte, nimeni nu dorea să-şi asume riscul de a-l omorî pentru a afla. Prin urmare, el era considerat unul dintre oamenii aflați în cea mai mare siguranță de pe planetă. Moartea lui într-un dormitor calm, liniştit, cu un câine la picioare şi ceilalți urlând la lună, era mai mult sau mai puțin asigurată de câteva dintre cele mai dezvoltate servicii de informații din lume.

Numai un nebun ar vrea să-l omoare şi să rişte să-şi atragă blestemul asupra capului. Atunci de ce se afla pe lista lui Val? M-am întors la maşină şi am bătut în parbriz.

— Vino, am spus. Acesta-i locul.

Ambrose Calder era un bărbat subțire, cu fața, gâtul şi mâinile fremătând de muşchii ca nişte frânghii, pomeții proeminenți, perciunii cenuşii, neraşi de două zile, şi sprâncenele ca nişte aripi

gata de zbor. Era chipul unui om care stă în aer liber, din cauza câinilor şi a îngrijirii lor, înroşit de vânt, cu urmele venelor care păreau că se spărseseră încercând să se întindă peste pomeții mult ieşiți în afară. Unul dintre câinii din casă se uita la el, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă n-ar trebui să sară şi să latre la toți aceşti străini care intraseră. În afara lătratului, care se stinsese într-un mârâit ocazional, câinii Semoyed nu dădeau niciun semn de viață. Calder bea şliboviță ca pe apă, de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe o durere ascunsă.

— Deci, a spus el, ați venit la mine fiindcă vreți să ştiți cine îi omoară pe catolicii voştri.

— Vrem să ştim mai mult decât atât, a spus Elizabeth.

— Da, da, a zis el, îndepărtând-o ca pe un țânțar. Vreți să ştiți de ce. Şi mai vreți să ştiți cine era Simon. Părintele Dunn mi-a spus totul destul de limpede. Vă spun, sunteți un grup foarte curios! Şi prea îndrăzneț! De ce v-aş spune ceva? Unde vă sunt electrozii şi instrumentele de tortură? Ei bine, o să vă spun tot ce pot şi motivul e destul de simplu – altfel nu aveți nicio şansă să aflați aceste lucruri. Cu vârsta devin sentimental şi mi se face milă de copiii care se încurcă într-un joc de oameni mari. Înțelegeți? Vă ajut pentru că întotdeauna mi-a plăcut lupta cinstită – mă întreb, sunt chiar curios, cât de mare va fi catastrofa pe care o veți provoca! Biserica şi felul în care se crede

importantă mă amuză... aşa că vă trimit pe voi, pisici înfometate, în vizuina leului. O să-i deveniți pradă? Sau o să-i zburătăciți pe porumbei, o să-i zăpăciți şi, poate, chiar o să-i speriați pe leii cu gheare sângeroase... Iertați-mă, mi-am permis prea multe. Înainte de a-mi mulțumi, aşteptați să vedeți dacă vă aduce vreun folos.

A întins o mână puternică. Valetul i-a aşezat între degetele uriaşe un trabuc puțin mai mic decât o bâtă de base-ball. Calder a scăpărat un chibrit pe unghia degetului mare, sub care-i intrase puțin pământ, şi a privit flacăra izbucnind. Şi-a aprins trabucul şi a suflat nori groşi de fum.

— Răspunsurile de felul celor pe care le căutați dumneavoastră nu sunt niciodată directe şi simple, a spus el. O, câteodată sunt mai directe şi mai simple decât altele, cum ar fi cele despre dragul nostru centru de la Moscova. Ei sfârşesc întotdeauna prin a acționa cam primitiv, oricât s-ar strădui să n-o facă. Cu englezii trebuie să ai grijă – ei sunt inteligenți, nişte drăcuşori şmecheri în această parte a lumii. Sunt pe locul al doilea în clasamentul celor mai mari mincinoşi din lume. Stai jos, Foster, s-a adresat el câinelui. E un cățel bun. L-am botezat după Dulles. Câinele, cel puțin, e credincios. Dar nici măcar britanicii, diabolici cum sunt şi dăruiți din plin cu acel umor ironic şi răutăcios, nu se pot pune cu Biserica, cu Vaticanul... acolo te afli într-adevăr în mijlocul mincinoşilor, al conspiratorilor, al profesionişti lor.

Întreaga lor lume e un castel de cărți de joc, o adiere mai puternică a rațiunii îl spulberă din temelii – totuşi, prin voința lor, ei îl susțin, îi dau un trup şi o greutate. Este marea iluzie… pe lângă el, cele mai puternice imperii seculare par o joacă de copii inutilă. Îi admir pentru cât sunt de porci. Toți cei implicați în afacerile acestei iluzii suntem destinați să ajungem porci, cel puțin din punct de vedere profesional. De fapt, i-am dat acestui porc nobil, de curte, un nume urât.

Zâmbetul îi era foarte larg şi subțire şi incredibil de lipsit de umor.

— V-ați făcut temele foarte bine. Documentele lui Torricelli, faptul că l-ați suportat pe imbecilul acela de nepot al lui – care ar trebui pus la zid odată, e o jignire adusă bunului-gust… bătrânul Paternoster, un tip foarte simpatic… fratele Leo… şi dumneavoastră, soră, munca aceea infernală din Arhivele Secrete, aproape o minune, Dumnezeule, gândindu-ne cât de mult urăsc ei femeile. Şi memoriile indiscrete ale lui D'Ambrizzi, care au ajuns în mâinile părintelui Dunn – aproape o dovadă, recunosc, sunteți destinați, de undeva de sus, să mergeți până la capăt. Înțelegeți, aceste eforturi pe care le-ați depus până acum v-au obținut audiența din această seară. Părintele Dunn a fost un avocat foarte eficient. Beau pentru voi. Pentru toți trei…

— Ascultați, am zis eu. E vorba de sora mea. Ați înțeles asta? Pentru ea mă aflu aici. Biserica nu

înseamnă nimic pentru mine. Biserica mi-a ucis sora, era unul dintre slujitorii ei cei mai devotați şi a ucis-o, iar eu am pornit în căutarea ticălosului care a apăsat pe trăgaci. Dar, cumva, moartea surorii mele s-a pierdut în această mlaştină oribilă… Am întors piatra Bisericii şi acum ea fierbe şi se zbate, şi supurează dedesubt, iar eu m-am trezit în această mocirlă – D'Ambrizzi, Torricelli, naziştii şi toată harababura asta pe care o cunoaşteți mai bine decât mine, m-am săturat de ea –, dar eu îl vreau pe cel care mi-a ucis sora. Numele lui e Horstmann şi eu… eu… Mi-am aruncat brațele în sus şi m-am ridicat. Câinele hotărâse că, deşi prea înfierbântat, eram, în principiu, de treabă. A venit la mine şi mi-a atins mâna cu botul lui umed şi rece. Ce mai faci, Foster? am murmurat.

Ambrose Calder a ascultat, privindu-mă prin norii de fum. Purta o haină de seară. Stătea într-un scaun cu rotile de modă veche, cu spătarul împletit şi brațe laterale. Era împins de un tânăr, îmbrăcat tot în haină de seară, care arăta ca un anchetator al securității de stat. După ce i-a aprins trabucul lui Calder, acesta s-a retras în linişte.

— Înțeleg, domnule Driskill. În locul dumneavoastră, presupun că aş simți la fel. Dar problema e că, dacă v-ați hotărât să-l căutați pe ucigaşul surorii dumneavoastră, trebuie să suferiți consecințele. *Ați* răsturnat piatra. *Sunteți*

în rahat până la genunchi. Sau, ca s-o privim altfel, e asemenea spiritului rău din sticlă. O dată ce a scăpat, nu mai poate fi băgat înapoi. Şi după ce vă veți croi drum prin mocirlă, *dacă* veți reuşi să treceți prin ea, atunci poate vă veți îndeplini şi scopul original… cine ştie? A luat o înghițitură din paharul de şliboviță. Acum nu vă mai puteți întoarce înapoi. Viața dumneavoastră atârnă în balanță, domnule Driskill. Dar sunt sigur că sunteți conştient de asta. Şmecheria e să evitați să tropăiți pe această piatră.

— Din cauza asta, am spus eu, mă aflu aici.

Calder a izbucnit în râs, s-a întors spre părintele Dunn şi a început să vorbească despre Cel de Al Doilea Război Mondial, de parcă ar fi uitat pentru moment de mine şi de Elizabeth.

Casa era imensă, părăginită prin unele locuri, veche şi ascunsă printre pini. Nu puteam să-mi imaginez cum arăta la lumina zilei. Încălzirea centrală nu ajungea până în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii, dar din căminul princiar, de piatră, vâlvătaia vioaie îmi alunga frigul din oase. Pe masă trona o cutie de trabucuri Davidoff, o sticlă foarte veche de coniac, plină de praf, tabachere masive de cristal, scrumiere uriaşe de sticlă şlefuită. Calder şi-a aprins unul dintre trabucurile imense, a împins o scrumieră către mine şi mi-a spus:

— Poftim. Am făcut totul în afară de a fuma în cinstea dumneavoastră. Acum, să trecem la

prietenul nostru Simon Verginius.

Acordurile concertului pentru violoncel al lui Kavalevski curgeau romantic din difuzoarele imense, iar noi am început să trecem la subiect.

La început, Elizabeth a povestit cum a găsit dosarul lui Val cu cele cinci nume, victimele. Calder a ascultat cu atenție, strângând trabucul între dinți. Şi-a umplut din nou paharul cu şliboviță şi a plescăit din buze.

— Claude Gilbert, a spus ea, Sebastien Arroyo, Hans Ludwig Mueller, Pryce Badell-Fowler, Geoffrey Strachan. Toți au fost omorâți în ultimii doi ani. Toți au fost catolici implicați, devotați. Oameni distinşi. Toți au stat la Paris în timpul războiului sau imediat după aceea... Dar – ce anume îi lega? Vreau să spun, ce altceva... şi de ce a fost necesar să fie ucişi? Şi de ce acum?

— În primul rând, e o listă de patru nume plus unul, fără nicio legătură cu celelalte – cel puțin, nu în felul în care sunt legate acestea. Badell-Fowler a fost probabil ucis din cauza muncii sale, din cauza cercetărilor despre *assassini,* după cum ați descoperit dumneavoastră. Să-l punem deoparte. El ştia despre *assassini* şi din cauza asta a trebuit să moară. Tonul lui Calder devenise mai precis, mai serios şi mai puțin amuzat. Acum juca în propriul său teren, căruia îi cunoştea fiecare contur. Ceilalți patru – mai degrabă cred că v-ați înşelat în privința lor. Da, sunt legați, dar nu în

felul în care ați presupus dumneavoastră. Catolici, da, dar nişte catolici diferiți în mod esențial. Marele afacerist din Madrid, pasionat de iahturi, un om important al Bisericii – Arroyo. Dar ştiați că a fost prieten apropiat cu însuşi generalisimul Francisco Franco? O, da, foarte apropiați, aceştia doi. I-a fost sfătuitor în multe privințe.

Mueller, germanul. Învățat, a fost în slujba Reichului în timpul războiului – în Abwehr. L-am cunoscut destul de bine. Dar el era unul dintre cei înspăimântători – un om de partid. O vreme s-a spus că a fost amestecat într-o conspirație împotriva lui Hitler. A scăpat ca prin urechile acului de a fi spânzurat de un cârlig într-un abator, a supraviețuit războiului şi s-a întors la cariera lui de Herr Doktor Professor. Catolic, da, bineînțeles. A făcut un atac de cord, care l-a împiedicat să-şi atingă capacitatea maximă. Cel mai interesant lucru în legătură cu acea conspirație împotriva lui Hitler a fost faptul că Mueller a fost un implant. Cunoaşteți termenul? Nu? Să vedem cum pot să… a, da, un spion! A fost un spion al Gestapoului în mijlocul adevăraților conspiratori – un vârf de lance voluntar, un om de la Abwehr implicat într-o operațiune a Gestapoului… a trădat complotul, bineînțeles, asta era misiunea lui, şi a primit o decorație pentru asta. La un moment dat, după aceea, am fost ofițerul lui supraveghetor. Ştiam despre această operațiune. El a stat o vreme şi la Paris, în

timpul ocupației.

Să vedem… părintele Gilbert, preotul breton. Credincioşii lui oameni din parohie au fost al naibii de aproape să-l ucidă la puțin timp după ziua Z. Problema lui era că nu era un luptător. Mai degrabă un admirator. S-a gândit că ar fi mai bine pentru el să se înțeleagă cu tipii de la conducere. După ce „hunii" şi-au făcut bagajele şi au şters-o, câțiva dintre compatrioții lui bretoni n-au văzut cu ochi buni activitatea lui din timpul războiului. Colaboraționist, i-au spus, şi când i-au atras atenția asupra acestui lucru, aceştia aveau tendința de a-şi folosi parâmele de la bărci şi satârele pentru carne. I-au făcut o vizită… câțiva fermieri l-au scuturat şi ciopârțit destul de bine. A stat un an la Roma, în convalescență, apoi i s-a găsit o ocupație mai puțin primejdioasă, s-a apucat să scrie nişte volumaşe de memorii imaginare, jurnale ale unui preot de țară… cu ajutorul banilor pe care i-a câştigat de la protectorii lui, Legiunea Condor, *Die Spinne,* oameni din ăştia, vechii nazişti.

Şi Geoffrey Strachan, omul de la MI-5. Sir Geoffrey. Plin de onoruri, a fost scos la pensie relativ tânăr şi trimis pachet la castelul familiei sale din Scoția; nu se ştiu prea multe despre ultimii săi treizeci de ani din viață. De ce această retragere bruscă? Păi, a apărut o mică problemă asupra căreia s-a trântit capacul. Strachan a fost la Berlin înainte de război, s-a întors ca să-l

avertizeze pe primul-ministru, l-a însoțit la München... problema era că Strachan era un agent al Celui de Al Treilea Reich, foarte apropiat atât de Dönitz, cât şi de Canaris. Mergea la vânătoare de mistreți cu Göring. Englezii au descoperit adevărul în 1941, l-au folosit pentru scopurile lor, au păstrat totul secret şi apoi l-au îndepărtat, fără să provoace niciun scandal. Investigațiile nu erau pe atunci aşa cum sunt acum, evident. În anii cincizeci, ei erau atât de preocupați de spionii roşii, încât un vechi nazist părea o joacă de copil.

Scrumul trabucului ajunsese lung de jumătate de centimetru, iar el l-a privit cu dragoste, de parcă i-ar fi părut rău să se despartă de el. L-a rotit uşor pe marginea uneia dintre scrumierele masive şi l-a privit căzând.

— Acum, a spus el, începeți să înțelegeți? încercați să vă dați seama că lumea asta e foarte complicată. Aceşti oameni nu erau doar nişte catolici importanți şi binefăcători... ei făceau parte dintr-o lume mai cuprinzătoare, o lume a intereselor contradictorii, a metodelor şi a motivațiilor. Da, aceşti oameni erau catolici, s-au plimbat cu toții prin Paris în anii patruzeci. Ştiau ei despre *assassini?* Poate. Unii dintre ei ştiau cu siguranță. Dar nu din cauza asta exista între ei o legătură în mintea... cuiva, care îi dorea reduşi definitiv la tăcere.

Cheia, prieteni, e faptul că erau cu toții naziști.

Din cauza asta au fost omorâți. Catolici care au colaborat cu naziştii. Eu ştiu. Poziția mea îmi cerea să ştiu. Înțelegeți? Bineînțeles că da. Ați descoperit, prin intermediul fiicei lui LeBecq şi prin intermediul arhivei lui Torricelli, legătura care exista în acele zile între Biserică şi Reich. Eu nu fac decât să vă completez depozitul de informații. Aceşti patru oameni cunoşteau această legătură, ştiau despre ceea ce domnişoara LeBecq a numit şantajul reciproc… şi, prin urmare, trebuiau să moară.

Oriunde te uitai, oricând te uitai, formele erau schimbătoare. Nu aveai niciodată timp să te obişnuieşti cu situația aşa cum apărea ea la un moment dat. Victimele de pe lista lui Val fuseseră, pur şi simplu, transformate din martiri, nevinovați măcelăriți, în nişte ticăloşi cinici care trăiseră şi aşa prea mult. Ei erau şterşi. În interesul unui alt om care voia să-şi şteargă propriul trecut. Să-şi rescrie propria istorie.

— Sper că nu vreți să spuneți că Lockhardt a fost un fel de nazist, a intervenit sora Elizabeth din nou.

— Bineînțeles că nu, soră. Era destul de diabolic, desigur, un mare mânuitor al sorții şi nu-i plăcea să sprijine un învins, aşa că uneori sprijinea un pic pe toată lumea. Dar am crezut că motivul uciderii lui Lockhardt e deja limpede pentru toată lumea. Şi-a lărgit cu degetul gulerul țeapăn şi alb. Focul încinsese aerul. Era prea

apropiat de sora Valentine. Ea a trebuit să moară din cauza a ceea ce ştia... aceasta a fost, aproape sigur, şi cauza atacului asupra lui Driskill, aici de față. De teamă că ea a apucat să-i spună povestea. Iar dumneavoastră, soră Elizabeth, vi s-a aranjat marea cădere, fiindcă aflaserăți prea multe lucruri şi nu dădeați niciun semn că vreți să vă veniți în fire.

Obrajii lui erau roşii din cauza băuturii şi a focului, dar se simțea minunat. Din când în când îi făcea cu ochiul părintelui Dunn, care îi răspundea cu un zâmbet răbdător.

— Mă gândesc, am spus eu, la lista lui Val. De ce era numele dumneavoastră cel de-al şaselea? Vreau să spun, numele dumneavoastră anterior. Sunteți singurul care nu împărtăşeşte elementul comun cel mai important – nu ați fost ucis.

Afară, câinii au început să latre. Vântul se trezise.

Calder şi-a împins scaunul până la fereastră, a tras draperiile şi a privit în întuneric.

— Uneori devin nervoşi, a spus el.

Nu puteam să-mi alung un gând.

„Cineva îşi şterge trecutul... Oamenii sunt şterşi de pe fața pământului, trecutul este rescris... Cineva...

Cineva care vrea să devină papă."

Valetul lui Calder a intrat pentru a reînvia focul, a adus cărbuni şi un şal pentru umerii stăpânului

său.

— Circulația mea nu mai e ca odinioară, a murmurat gazda noastră, apoi s-a întors către servitor. Du-te şi ai grijă de câini. Spune-i lui Karl să controleze parcurile, să se plimbe prin zonă. Manevra obişnuită.

— Vreți să vă referiți, am spus, la întrebarea despre Simon Verginius, Complotul Pius, la identitatea omului important din acel tren nenorocit…

— Şi la câinele care a lătrat în noapte, nu? începeți să semănați cu Sherlock Holmes, domnule Driskill.

— …şi la identitatea unui bărbat numit Arhiducele?

— Parcă aş fi un chelner care primeşte o comandă. Dar – a ridicat o mână osoasă, oprindu-mi scuzele – pentru ce naiba ne aflăm aici, dacă nu pentru a vorbi despre zilele de demult? Despre ce e vorba, în fond, dacă nu despre acele zile… acelea *au fost* zile extraordinare, vă asigur. De unde vreți să începem? O să vă spun tot ce ştiu… nu-i aşa, părinte?

S-a uitat la Dunn, care a încuviințat din cap.

— Totul începe cu Simon Verginius, am spus.

— Şi sfârşeşte tot cu el, nu-i aşa? Bine… deschiderea dosarelor lui Ambrose Calder, fostul colaborator al Celui de Al Treilea Reich, continuă. Deodată, a lovit puternic cu palma în masă. A sunat ca o copită de cal lovind pământul. *Achtung!*

Pentru prima oară vorbea ca un german. Înainte nu auzisem nici cea mai vagă deformare a accentului, doar un fel de intonație euro-atlantică, imposibil de identificat. Foi fă pricepeți să faceți un om să forbească… A izbucnit în râs. În vechile filme americane îi puneau pe nemți să spună chestia asta… Eu eram unul dintre acei nemți. A oftat. Cu mult timp în urmă. Acum, să ne întoarcem la Simon Verginius…

Dunn a luat un trabuc Davidoff, nemaiputând să reziste tentației. Elizabeth stătea lângă foc, picior peste picior, cu mâinile pe genunchi. Ochii ei, verzi şi arzători, nu părăseau nicio clipă chipul extraordinar al lui Calder. Îşi concentra toată energia în ei, asemenea unei raze laser.

— Ştiți, desigur, cum a venit Simon la Paris, cu o misiune de la papa Pius… pentru a forma un grup de *assassini,* treabă mai uşoară în acele zile decât şi-ar putea închipui cineva azi, în vreme de linişte şi pace. Denumirea de Complotul Pius se referea în mod sigur la planul Sfântului Părinte de a folosi *assassini* pentru sprijinirea politicii secrete a Bisericii. Simon Verginius a lucrat prin intermediul episcopului Torricelli, a stabilit legătura cu forțele de ocupație – eu am aflat toate astea fiindcă lucram în spionaj, de partea germană, bineînțeles – şi ştiam că el colabora şi cu Rezistența. Pius voia să câştige pariul şi voia ca Biserica să primească partea ei din pradă, mai ales obiecte de artă, dar şi aur, bijuterii şi orice altceva.

Dar arta, acesta era obiectivul cel mai important. Imaginea lui Göring şi Pius luptându-se pentru un Tiepolo mi s-a părut întotdeauna amuzantă. Nişte lacomi. Mai bine l-ar fi rupt în două decât să îl cedeze celuilalt.

Simon, la rândul lui, a avut un dinte împotriva naziştilor. Asta ştim cu toții, asta ştiu *eu.* Cred că n-a fost niciodată de acord cu treaba asta. Nu era în firea lui să vină la Paris şi să rezolve treburile murdare ale nemților. Pius a făcut o greşeală – bătrânul ticălos n-a făcut prea multe, dar ecoul acesteia încă nu s-a stins. Pur şi simplu, nu şi-a ales omul potrivit.

— Înseamnă că n-a fost chiar atât de simplu, a spus Elizabeth.

— Nu chiar atât de simplu, a repetat Calder. Prada, crimele, legăturile dintre nazişti şi Biserică… toate astea au format o bază excelentă pentru şantaj reciproc. Au reuşit să rămână cinstiți sau necinstiți, dacă vreți, unii față de ceilalți de-a lungul tunelului prăfuit al timpului, atâta timp cât jucătorii au rămas în viață şi fermi pe poziție. Ei bine, câțiva dintre ei sunt încă pe poziție, iar Simon îi cunoaşte pe toți…

— Atunci Simon, în mod sigur, mai trăieşte? a rostit, tuşind, Dunn, pentru a ne arăta că era treaz şi ne urmărea.

Calder a zâmbit din nou.

— Simon îi cunoştea pe toți din acele vremuri, nu-i aşa? Pe Torricelli, LeBecq, Richter, fratele Leo,

August Horstmann şi pe mulţi alţii. Simon îi cunoştea pe toţi, dar numai o mână de oameni aleşi ştiau că el era legendarul Simon, acel Simon despre care D'Ambrizzi spunea că era mai mulţi oameni la un loc.

Am băgat mâna în buzunarul hainei şi am scos un plic pe care l-am pus pe masă. Acesta a atras atenţia lui Calder.

— Aţi adus un element ajutător! a exclamat el. Bravo, domnule Driskill! Am jucat şi eu cândva într-o trupă de actori amatori. Demult. Când eram în armată. Întotdeauna am spus că talentul unui actor depinde de elementele ajutătoare. E ceva în plic?

Am deschis plicul şi am scos fotografia veche cu care pornisem. Am netezit-o şi am împins-o pe masă înspre Calder. Ochii lui au urmărit bucata de hârtie îngălbenită, dintr-o altă vreme, dintr-o altă lume.

— Sora mea ştia că se afla în primejdie de moarte, am spus. Acesta e singurul indiciu pe care mi l-a lăsat.

— Nimic mai mult?

— Asta e tot.

— Avea mare încredere în dumneavoastră, domnule Driskill.

— Mă cunoştea bine. Ştia că o iubeam. Ştia că nu mă dau bătut şi că aceasta poză avea să mă stârnească…

— Iar restul nu depindea decât de

dumneavoastră.

A ridicat fotografia.

— Torricelli, Richter, LeBecq şi D'Ambrizzi, am rostit eu, de parcă aş fi recitat o litanie. Tot timpul m-am întrebat cine a făcut fotografia. A fost Simon, nu-i aşa?

Calder şi-a ridicat sprâncenele stufoase, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Apoi a început să râdă, un hohot puternic, în sfârşit, plin de umor. El ştia un banc pe care eu nu-l auzisem. M-am uitat la părintele Dunn. El a ridicat din umeri.

— Nu, nu, a spus Calder, calmându-se. Ochii îi erau umezi. Nu, domnule Driskill, un lucru pot să vă spun cu siguranță: nu Simon Verginius a făcut *această* fotografie.

— Ce-i aşa de amuzant în chestia asta?

Calder a clătinat din cap.

— D'Ambrizzi a relatat povestea lui Simon în hârtiile acelea pe care le-a lăsat în America – e adevărat? Da. Dar a avut o reținere în a-i spune lui Simon pe nume. Iar Horstmann l-a ucis pe fratele Leo înainte ca acesta să vă spună cine era Simon… Asta ne face să credem că Simon vrea să rămână anonim. A zâmbit larg, de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni din nou în râs. Chiar nu ştiți cine e Simon…

— Terminați cu şaradele, am spus. Cine e?

— *D'Ambrizzi, bineînțeles.* Simon e dragul nostru Sfânt Jack! Bătrânul ticălos! Sunt sigur că vedeți şi dumneavoastră. D'Ambrizzi vrea să fie

papă… şi a fost Simon… e un ucigaş… a colaborat cu naziştii… şi acum trebuie ca nimic din toate astea să nu iasă la lumină, aşa că trebuie să devină din nou ucigaş. Ce instrument poate fi mai bun decât un om care e obişnuit să ucidă în numele lui? A oftat, iar spătarul împletit al scaunului cu rotile a trosnit sub greutatea lui. Un coşmar al relațiilor publice, domnule Driskill, dacă înțelegeți ce vreau să spun, şi a început din nou să râdă.

Soră, îmi spuneți că investigația Vaticanului pare să bată pasul pe loc… Păi, de ce n-ar fi aşa? E o glumă! D'Ambrizzi declara că el crede că *assassini*-i n-au fost decât o legenda, iar Simon Verginius un mit – şi îi dă mâna s-o facă! Simon, sau D'Ambrizzi, se anchetează pe sine însuşi. Misiunea lui e să îndrepte ancheta pe un drum greşit. Papa e pe moarte – cât de atent ar putea *el* să supravegheze investigația? D'Ambrizzi se ocupă de asta. Atunci când el va reuşi să-şi impună propria versiune, crimele vor înceta. Unealta lui, Horstmann, va fi trimis înapoi la culcare. Gândiți-vă, când au început crimele de pe lista alcătuită de sora Valentine? Când a aflat D'Ambrizzi de boala papei! Interpretarea mea e simplă – cea de-a doua situație a provocat-o pe prima. Dați-mi voie să fiu sincer – dacă credeți în eficacitatea rugăciunii, atunci vă sfătuiesc să vă rugați pentru viața voastră şi poate că astfel veți supraviețui.

— Arhiducele, am spus.

Mintea mea se împleticea dintr-o parte în alta, ca un beţiv în ajunul Anului Nou, dar voiam să continuu să forţez nota.

— A, da, Arhiducele. Ei bine, aici m-aţi prins. Am avut motive întemeiate ca să-l cunosc – dar numai de la depărtare, numai ca Arhiducele. Nu l-am văzut niciodată, n-am vorbit cu el decât o dată, într-o biserică bombardată de la periferia Berlinului. Nu ştiu cum a ajuns acolo şi nici cum a plecat. Voia să vorbească cu mine, să-mi asculte personal raportul. Avea un simţ extraordinar pentru dramatic. El era în cabina preotului din confesional. Am intrat, nu puteam să-l văd, ploua şi era frig, acoperişul fusese bombardat, iar mirosul acela îngrozitor de lemn ars, care se umezeşte şi nu mai dispare niciodată, stăruia printre ziduri… Arhiducele. Ce legătură a avut el cu Torricelli, ce semnificaţie avea semnul acela de exclamare după numele lui, ce au avut de-a face LeBecq şi ceilalţi cu el, habar n-am. Arhiducele. Cine ştie? Până la urmă, el a fost unul dintre oamenii cei mai misterioşi… mult mai misterios decât mine, asta e sigur. Genul de om care-şi petrece întreaga viaţă sub acoperire.

Ca Drew Summerhays… Ca însuşi Kessler, aşa cum mi-l descrisese Dunn la Paris.

Durase foarte mult, dar, în sfârşit, totul începea să prindă contur.

— Încă ceva, a spus părintele Dunn. Poate nu înseamnă nimic, dar nu pot să scap de gândul

ăsta, mă irită faptul că nu ştiu… cine era tipul din tren pe care Simon plănuise să-l ucidă? Am citit povestea lui D'Ambrizzi despre cariera lui Simon, iar acum dumneavoastră spuneți că D'Ambrizzi şi Simon sunt unul şi acelaşi – poate că da, poate că nu…

— *Sunt* unul şi acelaşi, a rostit moale Calder.

— Dar cine era marele om din tren?

Calder a ridicat din umerii săi masivi.

— Poate era un barosan de la Reich. Cam asta cred eu. Göring sau Himmler, cineva de genul ăsta. Sau un colaborator important – dar nu, eu aş paria că era un nazist de rang foarte înalt. Dar asta nu făcea parte din domeniul meu. Şi, în fond, ce mai contează?

— Părintele LeBecq a considerat că era destul de important ca să justifice trădarea, am spus eu. Ştiți unde îşi avea Arhiducele cartierul general?

— În Londra. Apoi în Paris.

— Şi omul trimis de Vatican, a spus sora Elizabeth, ca să-l găsească pe Simon… sau ca să dovedească faptul că Simon a refuzat să se supună ordinelor Vaticanului – acest om numit Colectorul. Ştiți cine era? Nu e o figură importantă, cineva care cunoştea o mare parte din adevăr? Şi care se bucura de încrederea lui Pius?

— Da, trebuia să îndeplinească toate aceste calități, a spus Calder. Dar la acea dată viața mea devenise deja mult prea complicată. Gehlen Org se fărâmița, războiul se afla în faza finală, eu

încercam să scap cu viață, dar aranjarea predării mele în siguranță americanilor nu era o treabă uşoară. Îl căutam pe Arhiduce – la propriu şi la figurat – trebuia să vorbesc cu el, voiam să ajung la el, preferabil întreg şi nevătămat, dar el se muta dintr-un loc în altul, Londra, Paris, Elveția… Eram în culmea disperării. Şi nu prea acordam atenție la ceea ce făceau nişte catolici renegați la Paris. Habar n-am cine era Colectorul. Vaticanul avea câțiva oameni pregătiți, care ştiau ce trebuiau să facă… presupun că el era unul dintre aceşti duri… acum probabil că e mort, având în vedere totul. E posibil ca şi Arhiducele să fi murit. Tot ce ştim cu siguranță e că Simon n-a murit. A ridicat privirea, furat de o idee nouă. Dacă Arhiducele e în viață, atunci poate că el se află în spatele planului lui Simon de a deveni papă, poate că Arhiducele mai trage încă nişte sfori. Sau… *sau,* să privim dintr-o altă perspectivă – Arhiducele ştie adevărul despre Simon, îi cunoaşte identitatea. Poate că Arhiducele e următorul care trebuie să moară… Şi poate că Arhiducele e pregătit şi aşteaptă.

Ideea părea să-l amuze.

Ne-am întors toți trei cu maşina la Avignon. Când am ajuns la hotel, era ora patru dimineața. Străzile erau pustii, cu excepția celor de la salubritate, care curățau rămăşițele carnavalului din seara anterioară. Sora Elizabeth n-a scos aproape niciun cuvânt. Părea dărâmată, de parcă

ar fi primit mult mai multe veşti proaste decât putea suporta. Darea în vileag a lui D'Ambrizzi fusese o lovitură cumplită. În tăcerea singurătății sale, ea trebuia să-şi reinventeze lumea, Biserica.

Părintele Dunn m-a întrebat dacă nu vreau să bem împreună un pahar înainte de culcare. A scos o sticluță argintie din buzunarul hainei şi mi-a arătat un colț retras din hol. O lampă de masă arunca o lumină slabă, iar afară, în colț, un felinar se clătina în bătaia vântului. A luat o duşcă din sticlă, apoi mi-a dat-o mie. Am simțit băutura tare arzându-mi gâtul. Mi-a căzut în stomac ca un bolovan. Imediat mi-am simțit capul mai uşor.

I-am spus că l-am văzut pe Summerhays în mulțime. Pe chipul lui a apărut exact expresia potrivită, de surprindere.

— Cât de bine îl cunoşti pe Summerhays, Ben?

— Destul de bine. Ai o sclipire în ochii aceia iscoditori.

— Mă gândeam doar. E un fel de versiune mai bătrână a lui Lockhardt, nu-i aşa? Din întâmplare, ca şi cum nu s-ar fi gândit prea serios la asta, a spus: Mă întreb ce făcea în timpul războiului?

— Care război? Civil? Americano-spaniol?

— Da, fiule, e bătrân. Fața lui roz era o mască de înțelegere amară. Spiritul tău poate face minuni cu călugărițele, dar nu cu preoții bătrâni şi sofisticați.

— Ce-ar fi să găsim un preot bătrân şi sofisticat şi să-l întrebăm pe el, Artie? Nu prea am avut de

ce să râd în ultima vreme…

— O, ce păcat. Va trebui să remediem situația într-o zi. Eu mă gândeam mai mult la războiul lui Hitler.

— Acum gândeşti pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Da, dacă nu mă înşală memoria, Drew Summerhays a fost – nu ştiu, într-un fel neobişnuit – unul dintre cavalerii templieri ai lui Wild Bill Donovan, ştii tu, catolic, student la Yale, un tip născut pentru OSS, dar a fost mai mult un strateg decât un agent. Nu sunt prea sigur de asta, el a avut o viață plină de secrete, poți să fii convins că nu cunoaştem decât a suta parte din ceea ce a făcut. Dar *a fost* la Londra în timpul războiului. Tata a mai scăpat din când în când câte o informație despre el… I-a condus pe agenții OSS în Europa ocupată, în Germania. A fost şeful tatălui meu, sunt sigur. Poate chiar el l-a recrutat pe tata. Am aşteptat, până când înțelesul cuvintelor mele s-a limpezit. L-a cunoscut pe Pius, probabil şi pe episcopul Torricelli. El a fost în acest joc încă de pe timpul familiei Borgia, Artie, îți jur pe Dumnezeu că e încă în joc şi ştii foarte bine care era numele lui de cod…

— Arhiducele, a spus părintele Dunn.

— E singurul candidat, am zis. Doar dacă nu ne-a mințit Kessler ca să ne abată de pe urmele lui… în acest caz, Kessler e Arhiducele. Stând în scaunul lui cu rotile, chiar în mijlocul pânzei de păianjen, rotindu-se…

— Atunci ce naiba a căutat Summerhays în Avignon chiar în această seară?

— Păi, asta e partea cea mai grea, nu? Summerhays nu face nimic degeaba... Dar povestea nopții pe care am petrecut-o în oraş nu a ajuns decât la jumătate.

— Mă uimeşti, a spus părintele Dunn.

— Eu şi sora Elizabeth nu ne-am înțeles prea bine aseară, o diferență de opinie...

— Am simțit eu o răceală între voi.

— Ideea e că eu am rămas singur acolo în mulțime, când l-am văzut pe Summerhays şi pe omul lui. Când m-au observat şi ei, mi-am dat seama brusc că voiam să scap de acolo, că era ceva ciudat în ceea ce se întâmpla. M-am zăpăcit şi m-am trezit pe jumătate fugind de personajul acela ciudat, cu gâtul ferfeniță şi pană la pălărie, pe jumătate căutându-l... oricum, am fost găsit de altcineva, un om care ştia parcă unde mă aflam, care nu mă scăpase niciodată din ochi şi care – nu glumesc – mă aştepta...

— Dă-i şi un nume, Ben.

— Horstmann! Horstmann era aici în Avignon, toată lumea s-a adunat în Avignon...

— Adică, tu crezi că era cu Summerhays?

— Cine naiba să mai ştie? Cine să mai înțeleagă ceva?

— Sfântă Marie, ce s-a întâmplat? Cum ai scăpat?

— Mi-a spus să mă întorc acasă. Nu m-a omorât,

aproape m-a implorat să mă duc acasă. Imaginează-ți.

— Hai să zicem că Arhiducele e Summerhays, iar Simon e D'Ambrizzi, a murmurat Dunn. Amândoi au motive adânci ca să-l iubească şi să-l respecte pe tatăl tău, familia voastră, pe tine. Dacă ei sunt în spatele acestei poveşti, atunci Horstmann lucrează pentru ei. Asta ar putea explica avertismentul. Vor să ieşi din acest joc periculos…

— Dar, în acest caz, ei mi-au omorât sora, am spus.

Dunn a dat încet din cap.

— Poate chiar ei au omorât-o. Şi dacă e aşa, atunci au omorât-o ca să se protejeze pe ei înşişi. Şi ăsta e un motiv în plus ca să te salveze pe tine… vor să scape de vină. Tatăl tău i-a salvat fundul lui D'Ambrizzi după război, l-a adus în America în momentul cel mai fierbinte, iar Summerhays a fost patronul tatălui tău pe drumul către putere. Dumnezeu ştie ce misiuni a îndeplinit tatăl tău pentru Summerhays, în timpul războiului, poate că Summerhays îi e dator… aşa că, dacă au fost nevoiți s-o omoare pe sora ta, fiica lui, îți dai seama prin ce chinuri trebuie să treacă amândoi? Nu vor să fie nevoiți să-l omoare şi pe fiul lui Hugh Driskill.

Nu mă mai rugasem de douăzeci şi cinci de ani, dar în acel moment cumplit, de pe buze mi-a ieşit o rugăciune.

— Doamne, dă-mi putere, am spus, şi am să-i

omor pe toți…

Dimineața am plecat din Avignon.
Trei pelerini speriați, îndreptându-se spre Roma.

Partea a cincea

1

Cardinalii jucau boccie pe pajiştea vilei lui Poletti. Ottaviani tocmai aruncase bila grea, cu pătrățele, şi aceasta se rostogolise pe iarba verde, perfect tunsă, cu o acuratețe demnă de invidiat, mişcând din loc bila lui Vezza şi lovind mingiuța albă, strălucitoare – „punctul”. Vezza se îndreptă greoi către un scaun de lemn şi se aşeză încet, asemenea unei vechi clădiri care se apropia uşor de pământ. Tuşi şi îşi şterse saliva de pe buzele uscate şi crăpate.

— Ce s-a întâmplat cu principiul de a-l lăsa pe cel mai bătrân să câştige? Unde e bunul-simț? Se lăsă greoi pe spate, suspinând adânc. Apoi cotrobăi prin buzunarele pantalonilor de flanel şi scoase un pachet de țigări şi o brichetă ieftină. M-am săturat de jocul ăsta. Se spune că lucrurile astea pot să te omoare, ştiați?

Poletti îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Țigările nu sunt un risc pentru sănătate recent descoperit.

— Nu țigara, tontule. *Ştiu* asta. Eu mă refeream la porcăriile astea de brichete. Se spune că explodează, te înconjoară de flăcări. Îşi aprinse țigara. Dumnezeu a fost cu mine de data asta. Întoarse capul către Ottaviani. Guglielmo trişează. Întotdeauna a trişat. Eu de ce nu învăț niciodată?

Şosetele îi alunecaseră pe picioare, dezvelindu-i gleznele şi gambele lipsite de pâr, ca nişte fuse, care păreau incapabile să suporte un corp atât de greu. El crede că are voie să trişeze din cauza spatelui său schilodit. N-are niciun pic de onoare.

Antonelli, care fusese partenerul lui Ottaviani, se aşează pe iarbă. Soarele strălucea în spatele unei cortine de poluare.

— Gianfranco, i se adresă el lui Vezza, nu poți să trişezi la boccie. Nimeni nu poate. În felul acesta, boccie e în întregime abstract, spre deosebire de viața de zi cu zi.

— Nu mă deranjează, spuse Ottaviani. Nu ştie să piardă, niciodată n-a ştiut. A avut o experiență considerabilă în această privință, încât ai crede că a devenit un expert până acum…

— Eu nu pierd decât la jocuri, prietene. În lumea reală câştig întotdeauna.

Zâmbetul lui Vezza îi descoperi dinții cu forme ciudate, galbeni ca nişte bomboane de zahăr ars.

— Lumea reală! pufni Poletti. Tu n-ai văzut lumea reală niciodată, de la începutul ei. Tu şi lumea reală sunteți la fel de străini ca şi…

Cardinalul Garibaldi îl întrerupse, ochii lui mici şi rotunzi strălucind alerți pe fața lui rotundă.

— Apropo de lumea reală, cum stăm cu problema călugăriței ucise…

— N-a fost ucisă, a murmurat Antonelli. Omul îmbrăcat în preot a fost cel care a murit.

— Se pare că nu ne înțelegem. Eu mă referam

la călugărița ucisă în America, dar e acelaşi lucru, nu-i aşa? Deci, ce ştim despre călugărița care a fost *aproape* omorâtă? Aveți noutăți?

Cardinalul Poletti rostogolea bilele spre săculețul în care le aduseseră pe pajişte.

— N-avem nicio veste. N-au reuşit să-l identifice pe preot – dacă era preot. Se pare că nu avea decât un ochi…

— Nu mă surprinde, zise Vezza, după căzătura aceea!

— Nu, nu, şi înainte de căzătură avea tot un singur ochi. Poletti oftă încet. Dar a fost desfigurat complet din cauza căderii…

— Nu, de fapt, aici greşeşti. Vezza îşi mişcă degetul bătrân, zbârcit. N-a fost desfigurat din cauza căderii. A fost desfigurat din cauza contactului cu pământul. Şi de camionul sau autobuzul care a trecut peste el.

— Întrebarea care mă sâcâie pe mine, suspină Antonelli de sub pălăria pleoştită care îi umbrea ochii, e de ce a încercat s-o omoare pe sora Elizabeth. Ştim, desigur, că era prietena cea mai dragă a sorei Valentine… ceea ce presupun că o leagă de Driskill şi de trupa lui. Dar de ce să o omoare pe ea? Iar americanii joacă un rol prea mare în această problemă. Asta, de obicei, nu duce la nimic bun.

— O, nu sunt nişte tipi chiar atât de răi, spuse Garibaldi diplomatic, o dată ce ajungi să-i cunoşti.

— Doamne, omule! exclamă Ottaviani. Colțurile

gurii i se contractară din cauza durerii care nu-l părăsea aproape niciodată. Eşti înspăimântător de naiv! Altfel, cum ai fi putut să ajungi unde te afli acum? Americanii sunt cei mai răi. Sunt grosolani, necioplițI, nu țin cont de tradiție şi de regulile jocului… pe scurt, mie îmi *plac!* Le place să scuture lucrurile. Şi mai zic că noi suntem ticăloşii şmecheri, diabolici, conspiratori… ne măgulesc. În douăzeci de ani n-am întâlnit niciun cardinal cu adevărat diabolic şi viclean! Toți suntem nişte copilaşi pe lângă predecesorii noştri. Iar americanii sunt încântător de puțin conştienți de propria lor valoare. Nu înțeleg prea bine ce porci vicioşi şi cu sânge rece sunt. Da, mie *chiar* îmi plac.

— Atunci îți va face mare plăcere să afli, zise Garibaldi, că Drew Summerhays e aici, la Roma.

— Dumnezeule mare, rosti Poletti. Poate a murit Sfântul Părinte şi Summerhays a aflat înaintea noastră!

Pe chipul lui se citea că vorbea jumătate în glumă, jumătate serios.

— Şi ce anume miroase pe aici? fornăi Vezza.

— Un vultur profesionist, zise Poletti.

Îngenunchease în iarbă şi punea bilele în săculeț. Soarele era destul de cald pentru sfârşitul lui noiembrie.

— Iar noi nu suntem? zâmbi subțire Ottaviani.

Poletti nu-l băgă în seamă.

— Dacă moare un papă, Summerhays nu poate

fi prea departe. El trebuie să se prezinte aici, să forțeze mâna cuiva, să-şi împingă omul înainte… Cine e omul lui, apropo?

Ottaviani ridică din umeri în numele tuturor.

— Vom afla curând.

— Indelicato îmi va cere informații despre susținătorii lui, zise Poletti. Cei care-l sprijină… oamenii pe care se poate baza ca să-l voteze şi să mai convingă şi pe alții.

Privi cu atenție chipurile celorlalți. Soarele îi strălucea în ochi. Şi-i acoperi ca un cercetaş indian.

— Ei bine, mormăi Vezza, mi se pare de bun-simț să ascultăm ceea ce are de spus Summerhays înainte de a ne angaja…

Ottaviani rânji ca un lup.

— Lăcomia nu moare decât o dată cu omul. Şi nu se diminuează o dată cu vârsta. Proba A, bătrânul, *foarte* bătrânul nostru prieten Vezza. Cu asta mi-am susținut cazul.

— Presupun că Fangio îi atrage pe străini de partea lui, spuse Garibaldi. Asemenea unui burete însetat, acesta părea întotdeauna să absoarbă cele mai ciudate veşti. Le promite acces la putere, indiferent dacă sunt marxişti, africani, japonezi, eschimoşi, sud-americani, metodişti sau criminali, pur şi simplu. Şi, desigur, D'Ambrizzi e foarte închis. El nu face nicio aluzie, spune mereu că nu s-a gândit serios la asta… dar, de fapt, el ştie foarte multe şi poate să se bazeze pe numeroşii

săi datornici. Între şantaj şi recunoştință, s-ar putea ca tronul lui Petru să-i fie destinat. Iar dacă în spatele lui se află Summerhays, atunci ştim că banii sunt de partea lui, dacă se ajunge la asta.

— Cine îl sprijină din afară? Ştim sigur că e Summerhays?

Antonelli îşi puse picior peste picior, îşi inspectă tenişii, lovi uşor iarba şi oftă.

— Din moment ce Lockhardt e mort, presupun că ceilalți americani sunt de partea lui. Summerhays, Driskill…

— Driskill e bolnav, preciză Poletti, iar Summerhays are două sute de ani. Poate, adăugă el cu o undă de speranță, ei nu mai au greutatea de odinioară…

— Banii sunt totdeauna grei, zise Vezza.

— Dar Driskill nu se simte bine, îți spun eu, insistă Poletti. Fiica lui a fost omorâtă. Fiul se pare că e pe punctul de a o lua razna – Indelicato rămâne alternativa cea mai puternică. El va şti cum să rezolve criza prin care trecem.

— Driskill, zise Ottaviani, îi va da lui Summerhays mandatul său şi va rămâne acasă. Trebuie să ştim pe ce poziție se situează Summerhays.

— Tipul e slab ca o frunză! spuse Poletti. Oare *ştim* noi ce pune el la cale?

— Oricum, nu poartă o firmă luminoasă, remarcă acru Ottaviani, pe care să scrie: „Toți cei care-l sprijiniți pe D'Ambrizzi aliniați-vă în spatele

meu, veniți aici pentru a fi exceptați de la lege, păşiți în faţă şi cereți-vă mita...” E prea subtil pentru aşa ceva. Apropo, Summerhays a fost la Paris.

— D’Ambrizzi abia s-a întors de la Paris.

— Exact. Conspiră, crede-mă pe cuvânt. Poletti privi în sus, la norul de praf şi mizerie care cobora asupra Romei. Acum cum stăm, D’Ambrizzi sau Indelicato? Fiecare dintre noi reprezintă un număr important de voturi.

— Eu nu vreau să mă angajez, spuse Vezza, clătinând din cap. Nu cu Summerhays în joc.

— Există vreun candidat curat în teren?

— Ce tot vorbeşti acolo? Când intri în cursă, te murdăreşti. Nu fi stupid.

— Dar sunt ei atât de murdari, încât să-i afecteze în alegeri?

— Ei, acum, nimeni nu e chiar atât de murdar!

— Cum se mai simte Sfântul Părinte?

— Se scufundă, spuse Poletti. Dar rezistă.

— Va avea şi el ceva de spus în treaba asta?

— Cine ştie?

— Indelicato a ales un moment grozav pentru petrecere.

— Poate asta o să mai înmoaie tensiunile.

— Prostii. Nu vrea decât să încingă atmosfera. Lui îi convine tensiunea, fiindcă nu cedează niciodată.

— Ei bine, dacă se aşteaptă ca D’Ambrizzi să cedeze... atunci va avea de aşteptat mult şi bine.

— Ideea e că unul din ei va trebui să înceapă să se sprijine tare pe oameni.

— Ideea e că unul din ei, D'Ambrizzi sau Indelicato, va fi obligat să iasă din cursă – sau să acorde sprijinul său altcuiva – sau se mai poate întâmpla să apară un oarecare, furişându-se pentru a câştiga… am mai văzut noi aşa ceva. Şi ştim ce trebuie făcut.

— Să înceapă să se sprijine pe oameni? Ce tot spui acolo? Indelicato se sprijină deja pe noi. Pe *mine!* Poletti se ridică în picioare. Mai am o casetă pe care vreau s-o ascultați. A doua discuție dintre D'Ambrizzi şi Sfântul Părinte.

— Ştii, nu prea îmi place chestia asta cu casetele…

— Garibaldi, eşti făcut din material nobil. Dacă nu-ți place, atunci te rog să stai aici, afară, să te antrenezi la boccie şi să nu ciuleşti urechile.

— Dumnezeule, n-am spus decât *că nu prea* îmi place… n-am dat cu parul! Calmează-te. Ridică din umerii lui înguşti, rotunzi. Vino. E datoria noastră – oricât de neplăcută ar fi – să ascultăm aceste casete.

— Ce uşor te adaptezi, prietene.

În biblioteca întunecoasă, cardinalii îşi reluară pozițiile obişnuite, în jurul mesei. Cafeaua fu servită, iar ei aşteptară până când Poletti bâjbâi după casetă şi o puse în casetofon, cu degetele lui scurte şi păroase. Apoi apăsă pe un buton şi vocea lui D'Ambrizzi răsună printre ei.

Eşti Callistus. Adu-ți aminte de primul Callistus şi misiunea ta va deveni limpede…

Nu ştiu…

Ascultă-mă, Callistus! Fii tare!

Dar cum, Giacomo?

Acel Callistus, într-o lume în care provocările adresate Bisericii s-au înmulțit ca buruienile, de la zeițele pisici ale Nilului până la caii fantastici de mari ai celților, acel Callistus a cioplit în stâncă adevăratul sens al Bisericii. Imperiul Roman se prăbuşea, haosul îl asalta din toate direcțiile… dar Callistus a înțeles că misiunea Bisericii era salvarea… aşa cum a spus limpede Iisus, salvarea tuturor păcătoşilor. A tuturor. Chiar şi a noastră, atunci când am păcătuit. A venit timpul să ne pocăim şi să fim mântuiți, aşa a spus primul Callistus, iar Hippolytus a strigat împotriva lui, l-a numit proxenet fiindcă predica absolvirea păcatelor pentru prostituate şi femeile adultere care se căiau. Hippolytus, primul antipapă autoproclamat. Dar Callistus avea dreptate. Salvarea era totul… şi când el a fost ucis în stradă, Pontian i-a dus lucrarea mai departe…

Ce vrei să spui?

Fă din salvare scopul acestei Biserici. Adu-o înapoi din lumea seculară, retrage-o din politică, din afaceri şi din vârtejul puterii şi al presiunilor seculare. Foloseşte puterea morală! Oferă oamenilor salvarea eternă, nu bogății şi putere aici şi acum. Ai grijă de suflete… şi aceste crime pe care

ni le impune lumea seculară vor înceta, iar această Biserică… această Biserică, Sanctitate, va fi salvată!

Spune-mi cum, Giacomo…

Când caseta se termină, iar vocea lui D'Ambrizzi se stinse într-o şoaptă slabă şi dispăru, în încăpere se aşternu liniştea. O adiere mişcă draperiile grele. În cele din urmă, Vezza spuse:

— Care din ei e mai nebun? Cred că asta e întrebarea, nu-i aşa?

Îşi controlă vechiul aparat auditiv şi îl lovi cu o unghie lungă.

— Cu D'Ambrizzi nu poți fi sigur niciodată, rosti moale Antonelli. Oricare ar fi planurile lui – şi nu cred sub nicio formă că tocmai am ascultat expunerea lor – putem fi siguri că nu e nebun. Rămâne de văzut ce vrea să-i impună Sfântului Părinte… dar nu uitați, nimeni nu se pricepe mai bine să manipuleze inimile şi mințile oamenilor decât Sfântul Jack… Callistus devine unealta Sfântului Jack… dar la ce treabă vrea să-l folosească rămâne un mister…

— Putem fi sinceri între aceşti pereți, spuse Poletti.

— Cine zice că D'Ambrizzi sau Indelicato nu ți-au pus microfoane?

Întrebarea lui Garibaldi îl opri pe Poletti la mijlocul unui gând. Garibaldi zâmbi, trecându-şi limba peste linia unde se uneau buzele-i rotunde.

— Uite că l-ai speriat, spuse Antonelli. Nu-i

nimic, Poletti. Continuă.

— Tocmai voiam să spun că această discuție pe care am ascultat-o seamănă cu nebuniile care se debitau în vremea lui Ioan al XXIII-lea. El voia să schimbe totul. Plănuia să răpească Bisericii toată puterea şi bogăția sa lumească. Cred că nu e nevoie să vă aduc aminte ce măsuri a trebuit să luăm. O sarcină foarte neplăcută. Slavă Domnului că nu eram cardinal pe vremea aceea…

— Norocosule, mormăi Vezza. A fost crimă…

— Dar *am fost* aici pentru Ioan Paul I, spuse Poletti. Era un prost îndrumat greşit…

— Astea sunt veşti răsuflate, bombăni Vezza printre dinți. Ce propui? Crimă, presupun. Sânge, sânge, toată lumea vrea sânge. Părea că vorbea doar cu el însuşi. Dar Callistus e pe moarte… De ce să comiți o crimă când nu trebuie decât să numeri orele şi timpul o va face în locul tău?

Tăcerea dură câteva minute, fiecare dintre ei contemplându-şi propria moralitate, propriile planuri. Ochii lor refuzau cu încăpățânare să se întâlnească.

În cele din urmă, glasul tăios, ca o lamă de cuțit, al lui Ottaviani sparse tăcerea, căzând ca o bucată de fier pe sticlă.

— Nicio problemă cu Callistus, spuse el, dar Sfântul Jack e perfect sănătos…

Piersică O'Neale ajunse la locuința familiei Driskill în lumina slabă, cenuşie a după-amiezei

târzii. Hugh Driskill îl sunase la casa parohială. Vocea lui era slabă, dar mai puternică decât se aşteptase Piersică. Îi spusese că era acasă de patruzeci şi opt de ore şi simţea deja că înnebunea. Avea nevoie de companie şi îl rugase pe Piersică să treacă pe la el când putea. Îi spusese că se gândea la ceva anume, dar avea să-i spună despre ce era vorba, când Piersică avea să ajungă acolo.

Margaret Korder, secretara şi scutul lui împotriva lumii, îi deschise uşa. În spatele ei, o sora grasă, îmbrăcată în alb imaculat ezită între a se uita la uşă şi a trage cu ochiul în Sala Lungă. Parcă era legată cu o lesă invizibilă care o împiedica să înainteze, să intre în Sala Lungă.

— O, părinte, rosti moale Margaret Korder, mă tem că nu se comportă prea bine. Cred că are nevoie de un bărbat cu care să vorbească, dar toţi vizitatorii lui sunt obsedaţi de muncă şi, ştiţi şi dumneavoastră… sunteţi exact ce-i trebuie. Cineva cu care *să vorbească,* nu să conducă lumea, mă înţelegeţi. Nu-i dă voie sărmanei infirmiere să intre în cameră. La propriu. Nu e chiar în cea mai bună formă, dar tot poate să facă un tărăboi cât doisprezece oameni la un loc. O ajută să-şi îmbrace haina de nurcă pe care nu avusese nicio problemă să o cumpere din salariul ei. Eu stau tot la Nassau Inn. Practic, am devenit o chiriaşă permanentă.

— Sunteţi o comoară, zâmbi Piersică.

— E vocaţia mea, părinte. Viaţa mea e munca.

Deşi în seara asta sunt atât de epuizată, încât mă simt ca de plumb.

— A, domnişoară Korder. Cred că ştiți unde sunt îngropate multe cadavre. Mă mir că n-ați fost răpită niciodată.

— Părinte!

— Am glumit. Serios, am glumit. Are de gând să-mi facă viața foarte amară?

— Încercați să nu vă certați cu el. Ea oftă. O băutură, un trabuc, nu putem să-l oprim. Când am încercat, s-a făcut stacojiu şi era gata să explodeze – dar asta ar fi mai rău decât o băutură şi un trabuc. Dacă aveți nevoie de ea, o găsiți pe sora Wardle aici în hol, în bucătărie sau prin casă. Pe mine ştiți unde puteți să mă găsiți. O să stau liniştită în cameră, cu o cină şi o carte bună. Ați citit cărțile părintelui Dunn?

— Fireşte. E prietenul meu.

— Îmi plac la nebunie. Ce minte diabolică! De unde ştie un preot atât de multe despre sex?

Piersică roşi ca un puşti de şaisprezece ani.

— Puterile miraculoase ale imaginației. De unde altundeva?

— Ei bine, presupun că aveți dreptate, nu-i aşa?

Hugh Driskill era tras la față. Ridurile de la colțul ochilor i se adânciseră. Când Piersică se apropie de canapea, el puse deoparte unul dintre albumele de fotografii legate în piele neagră. Piersică văzu pentru o clipă chipul lui Val, o

fotografie color pe terenul de tenis, ea stând cu picioarele încordate şi drepte, cu fusta fluturând în vânt, arătându-i pantalonaşii albi. Zâmbea, privind în soare, cu o mână deasupra ochilor. Douăzeci… o, la naiba, douăzeci şi cinci de ani trecuseră. Era neînchipuit de dureros să se gândească la faptul că era moartă.

— Stai jos, părinte. Bea ceva. Avem o mulțime de bunătăți. Pe măsuța de cafea se afla o sticlă de Laphroaig, o cană mare de apă şi un vas de argint cu gheață. Hai, Piersică, umple-le. Vreau să te țin aici o vreme. Tu poți să mă asculți plângându-mă de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Umple-mi ăsta, am gura uscată. Îl urmări pe Piersică preparându-şi o băutură şi apoi umplând celălalt pahar greu, mare. Doctorii, infirmierele şi creatura asta incredibilă care e aici acum mă tratează de parcă aş fi pe moarte şi, dacă tot sunt pe moarte, ce mai contează în ce zi se întâmplă? Margaret e o salvatoare de vieți omeneşti. Dar lucrurile, după cum ai observat, nu merg prea bine… de fapt, nici nu prea mai merita să trăieşti. Dar mai am câteva lucruri de făcut înainte de a pleca – Dumnezeule, cum a zburat timpul, Piersică! Aşa se lamentează toți oamenii care mor, presupun. Ei bine, aşa să fie. Fata mea e moartă, mi se spune că Biserica are ceva de-a face cu asta, fiul meu e plecat Dumnezeu ştie unde, stând în coasta Bisericii şi făcându-se de râs… am prieteni la Roma, ştii, mai aflu şi eu unele lucruri. A, da, bineînțeles că aud…

Discursul lui parcă fusese puțin neclar: Piersică nu era sigur. Dar el nu-l auzise niciodată pe Hugh Driskill angajat într-un asemenea fluviu de mărturisiri. Fusese întotdeauna un om care se adresa în foarte puține cuvinte, şi acelea absolut impersonale. Bătrânul purta un halat de baie roşu închis, cu picățele albastre şi inițialele lui înscrise pe buzunarul de la piept. Gesticula cu paharul, în care gheața zornăia, înspre capătul îndepărtat al încăperii, lângă foaier, unde sora Wardle rămăsese pe poziție. I-e frică de mine. Ea îşi dă seama cine sunt. Sărmana fată. M-am purtat urât cu ea. I-am spus că ar trebui să se bărbierească. Nu ştiu ce mi-a venit…

— Păi, spuse Piersică, nu i-ar strica să dea o dată cu lama pe față.

Hugh Driskill râse, un hohot slab, înăbuşit.

— Piersică, nu te supăra, dar nu cred că Dumnezeu a intenționat să te facă preot.

— Şi alții au mai ajuns la concluzia asta.

— Eşti un naiv. Ăsta e un material prost pentru un preot. Dar un om de treabă. *Eşti* un om de treabă. Fiica mea te-a iubit… erai un băiat bun. Spune-mi, Piersică, tu ai iubit-o pe Val?

— Da.

— Da, se potriveşte. Mi-a spus că ai iubit-o. Şi mi-a mai spus că eşti un om demn de încredere…

— Când v-a spus, domnule?

— Domnule? *Domnule?* Te rog, Piersică. Mi-a spus-o ultima oară când am vorbit cu ea. Chiar

înainte de a muri.

— Serios?

Hugh Driskill se uita la fata din fotografie, care privea în soare. Întoarse uşor paginile. Piersică văzu o bună parte din istoria familiei trecându-i prin fața ochilor.

— Iată-te şi pe tine… stând lângă un brad de Crăciun cu Val… zile fericite, de demult. Nu puteam să prevedem viitorul, nu-i aşa, părinte?

— Mai bine, zise Piersică. Ne-ar fi stricat acele zile fericite de demult.

— Uite aici, e soția mea. Împreună cu cardinalul Spellman… nu mult înainte de a muri. Mary a mea a fost o femeie nefericită, dar, desigur, ai cunoscut-o şi tu, nu-i aşa?

— Nu chiar, domnule. Eram prea tânăr. Eu am apărut mai târziu.

— Desigur. La ce mă gândeam? Ei bine, n-ai pierdut cine ştie ce, ca să fiu sincer. Mary era o ființă foarte distantă, sau putea să fie. N-a fost niciodată o mamă prea bună pentru copii… nu ştiu, adevărul e că nu mi-o mai amintesc foarte bine – crezi că e ruşinos? Memoria mea nu mai e la fel de vioaie în ultima vreme. Adevărul nu e întotdeauna un oaspete binevenit. De exemplu, am aflat că Sfântul Părinte e aproape pe moarte.

— Cred că dumneavoastră ar trebui să ştiți mai bine decât mine. Aveți relații. Cardinalul D'Ambrizzi…

— Da, presupun că aşa e, chiar în situația asta

patetică în care mă aflu. Bătrânul Jack m-a sunat de câteva ori. Ei bine, Piersică, ar trebui să-ți spun adevărul. Te-am adus aici ca să pun ghearele pe tine, băiete. Poți să mă consideri un fel de Inchiziție… Zâmbi viclean. Îți aminteşti de unul dintre predecesorii tăi la biserica din New Pru, părintele John Traherne? îți aminteşti?

— Părintele Traherne. Sigur. Fireşte.

— Ei bine, l-am cunoscut destul de bine. În ultimii lui ani, părintele John devenise obsesiv de curios. Dă-mi voie să-ți spun o poveste despre el, Piersică. În seara asta joci rolul fiului meu… al fiului pe care nu l-am avut niciodată, cel care ar fi trebuit să se facă preot, nu cel care a devenit fotbalist şi avocat în loc de – dar n-o să-l vorbesc de rău în fața unui vechi prieten…

Întinse paharul pentru a-i fi umplut din nou.

Piersică începuse să se îngrijoreze de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. De unde şedea, putea să vadă curtea din față, luminată intens. Îşi văzu maşina rablagită, albită de zăpada care începuse să cadă de la venirea lui. La buletinul meteo de la radio anunțaseră că prima mare ninsoare a iernii venea dinspre Ohio şi dinspre Vestul Mijlociu. Ningea puternic, dar vântul nu adia deloc, iar peisajul era liniştit, ca într-o felicitare de Crăciun. Umplu paharul lui Hugh Driskill cu Laphroaig, apă şi gheață.

— Părintele Traherne se sătura câteodată de mine. Atunci se îmbăta criță. Ştia că eu îi plăteam

salariul la New Pru şi era irlandez, aşa că era normal să mă urască de moarte. Mereu căuta să se distanțeze, să-mi arate că era un om mai mare decât mine, că n-avea nevoie de mine… cunoşti genul, oameni mărunți care urâse viața pe care o duc… obişnuia să-şi bea mințile, nici nu e de mirare… Tu nu bei mult, nu-i aşa, Piersică?

— Aşa e, domnule. Nu sunt un mare băutor.

— Îmi aduc aminte când Traherne a venit odată la mine, beat turtă, curaj irlandez, şi mi-a spus că monseniorul D'Ambrizzi – asta era el atunci – venise într-o zi în New Pru ca să-l vadă. Asta se întâmpla când D'Ambrizzi stătea la noi, după războiul din Europa. Ei bine, lui Traherne îi făcea mare plăcere să-mi spună că el şi D'Ambrizzi împărtăşeau o mare taină. Ceva ce eu nu ştiam şi ei ştiau. Ce minte îngustă! Pumnul lui Hugh Driskill se strânse în jurul paharului când sorbi din el. Slăbise, nu numai la față, unde pielea îi devenise uşor transparentă, ci şi la mâini. Venele apăreau ca nişte rădăcini încolăcite, pielea era cenuşie, întunecată deasupra lor. Nu putea să-şi țină gura, ştii cum sunt ăştia. Nici nu mai ştii ce e adevăr şi ce e minciună, şi aiureli alcoolice. Oricum, el îmi spune că D'Ambrizzi e acum marele lui prieten, că a venit la el în New Pru şi i-a dat nişte hârtii importante, ca să le păstreze în siguranță… Traherne zice că trebuie să aibă grijă de ele până când D'Ambrizzi va avea nevoie de ele… Traherne zice că D'Ambrizzi i-a spus să nu

lase pe nimeni, *pe nimeni,* să vadă aceste pagini. Dar bătrânul Traherne – asta se întâmplă după mulți, mulți ani, iar D'Ambrizzi a devenit un cardinal care conduce practic Biserica –, bătrânul Traherne e beat, uită de marele secret şi vine să-mi spună tot!

Izbucni în râs, clătinând din cap. Infirmiera renunțase şi se retrăsese la bucătărie. Ninsoarea devenise mai deasă. Piersică îşi dori să fi fost în cu totul altă parte. Oriunde ar fi fost mai bine.

— Îți vine să crezi, Piersică? Bătrânul ticălos păstrează secretul atâția ani şi apoi ce face? Se îmbată, vrea să-mi arate cât de important e el şi îşi dă drumul la gură, lăudându-se cu manuscrisul… şi continuă să mă tachineze, îi dă întruna cu importanța lui şi mă întreabă dacă n-aş vrea să-l răsfoiesc un pic, boşorog sclerozat. I-am spus că D'Ambrizzi scrisese totul în propria mea casă, dacă ar fi vrut să văd şi eu, m-ar fi lăsat s-o fac atunci. Din moment ce n-a vrut, eu n-aveam de gând să-l citesc fiindcă aşa îmi cerea Traherne şi exact aşa i-am spus şi lui. Sorbi din paharul de scotch şi îşi strânse halatul, de parcă un fior i-ar fi trecut prin oase. Era palid şi ochii îi erau neliniştiți, arzători. Dar… lucrurile se mai schimbă. Fiica mea a murit, omul pe care ea, probabil, l-a iubit a fost omorât… cineva, poate acelaşi asasin, a încercat să-l ucidă şi pe fiul meu… Biserica se pare că e implicată în această nebunie – de unde naiba să ştiu eu? Papa e pe

moarte, D'Ambrizzi se apropie de tronul lui Petru... toate mi s-au amestecat în cap cât am zăcut în spitalul ăla blestemat, şi ce e mai interesant, Piersică, m-am gândit mereu la perioada în care D'Ambrizzi a stat la noi... cum se încuia în birou şi scria, scria... apoi m-am gândit la Traherne, la hârtiile pe care D'Ambrizzi i le-a încredințat, dar nu s-a mai întors după ele şi nici n-a mai trimis vreo vorbă... Piersică, mă urmăreşti?

Piersică se dusese lângă fereastră şi privea fulgii care cădeau, felul în care se adunau uşor şi aruncau umbre albastre, tremurătoare. Îşi înfundase mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea reiată, dar nu se putea abține să nu-şi strângă pumnii. Îşi dorea să nu fi auzit niciodată de blestematele acelea de hârtii.

— Sigur, vă urmăresc, domnule. Dar...

— Niciun dar, cum se spune. Vino încoace, Piersică, nu pot să te văd acolo. Îl urmări cum se întoarse de la fereastră şi se opri în fața lui. Acum, spune-mi, băiete. Ți-a vorbit vreodată Traherne de aceste hârtii? Sau părintele Kilgallen, predecesorul tău imediat, nu te-a luat niciodată deoparte să-ți spună: „Ascultă, băiete, trebuie să-ți dezvălui un mic secret..."?

— Nu, domnule, niciodată.

Piersică simți că roşeşte, o văpaie trecându-i pe obraji ca o umbră.

— Atunci ai găsit singur hârtiile, nu-i aşa? Te-ai

împiedicat de ele, te-ai întrebat ce erau, le-ai răsfoit… aşa s-a întâmplat? Nu e nicio crimă, să ştii. Au trecut patruzeci de ani de-atunci.

— Domnule Driskill, serios, nu ştiu ce…

— Părinte, părinte. Hugh Driskill zâmbea stins, de parcă emoția i-ar fi provocat dureri. Tu nu ai cea mai mare calitate care-i trebuie unui preot. Nu ştii să minți, niciodată n-ai ştiut. Eşti un om cinstit. Ştii despre hârtii, nu-i aşa, Piersică?

— Domnule Driskill, a fost o întâmplare, vă jur…

— Înțeleg, fiule. Crede-mă. Acum vreau să-ți mai pun câteva întrebări. Relaxează-te. Te simți bine, Piersică?

— Nu ştiu, domnule. Ăsta-i adevărul.

Piersică se întreba unde era părintele Dunn şi ce sfat i-ar da.

După o jumătate de oră, Piersică se întoarse în maşina lui hodorogită, îi păru rău că nu-şi pusese ştergătoarele de zăpadă şi se îndreptă spre New Prudence. Primise un ordin. Să ia manuscrisul lui D'Ambrizzi şi să se întoarcă cu el. În aceeaşi seară. La naiba cu ninsoarea. Hugh Driskill avea un dar anume. Pur şi simplu, nu puteai să-l contrazici.

Imediat după ce se întoarse la Roma, sora Elizabeth se duse în apartamentul de pe Via Veneto, după ce făcuse o scurtă vizită la sediul Ordinului, de la capătul Scării Spaniole. Driskill şi Dunn încercaseră să o ia cu ei la cină, la Hassler, restaurant aflat la capătul aceleiaşi Scări

Spaniole, dar ea le spusese că era obosită şi nu voia decât să treacă pe la sediu. O urmăriseră cum se îndepărta, le simțise ochii în spate. Respinsese şi propunerea lui Driskill ca el şi Dunn să o însoțească până acasă, să arunce o privire pe-acolo, ca să preîntâmpine vreo altă nenorocire. Nu voise în ruptul capului. Omorâse un om, putea să mai omoare unul dacă era nevoie: încercase să pară dură şi indiferentă, dar ştia că era de tot râsul. Oricum, trebuia să se mulțumească cu atât. Nu avea nevoie de niciunul din ei.

Dar când ajunse singură în holul din fața uşii, inima îi bătea ca o tobă, iar odată ajunsă în apartament, aprinse toate luminile cât putu de repede. Voia să aibă multă lumină şi nicio umbră.

Când se apropie de uşa de la baie, îşi dădu seama că nici nu se punea problema să facă o baie liniştită. Nu voia să se întindă în cadă, să moțăie învăluită în abur, să piardă controlul. Făcu un duş, în schimb, cu uşa cabinei deschisă, ca şi uşa de la baie, ca să vadă holul în toată lungimea lui. Nu mai făcuse niciodată un duş atât de scurt.

Îmbrăcată în halat, îşi turnă un pahar de vin, prepară spaghete cu sos şi se aşează pe canapeaua din sufragerie, cu o partitură de Ennio Morricone pe platanul patefonului. Dar nimic nu o ajuta să nu se gândească, să nu revadă în minte scena cu Ben şi ceea ce se întâmplase după aceea, iar şi iar.

Mânia şi frustrarea îi luaseră mințile atunci când îl părăsise şi răsturnase furioasă scaunul, şi

făcuse acel gest dramatic, fără sens. Lacrimile de umilință, de mânie, de furie aproape o orbeau, ca şi mâhnirea cumplită pe care i-o provocase acest om şi ura lui nebunească, nestinsă față de Biserică, de slujitorii ei, şi se părea – avusese dovada în fața ochilor şi urechilor ei – față de ea în mod special. Ura lui era organică, neiertătoare, irațională: începuse să-şi epuizeze rezerva de adjective ofensive. Cum, *cum* putuse să o rănească atât de tare? Tocmai atunci când era vulnerabila şi îi vorbise despre viața ei cu atâta încredere? Ce urmărea? Pur şi simplu, s-o rănească?

Dar, desigur, dacă ar fi fost din simplă cruzime, atunci Ben Driskill n-ar fi fost decât un porc şi un ticălos.

Iar ea ştia că nu era aşa.

Durerea şi suferința lui, oricât de adânc ar fi fost îngropate, erau mai puternice. Mai puternice decât jignirea adusă orgoliului ei, decât şutul primit de mândria ei. Întrebarea era dacă ea putea să-l ajute în vreun fel.

Părea puțin probabil.

Totuşi, el spusese – Dumnezeule, oare auzise bine? — spusese că o iubeşte…

De acolo unde se dusese?

Orice ar fi făcut, reuşea numai să înrăutățească situația. Credea că astfel îşi oferise sufletul deschis şi încrederea şi fusese sigură că el avea să le accepte, să le accepte cu bucurie. Dar orice ar fi

făcut, strica mereu totul.

Prostii! Nu *totul.* Numai ceea ce avea legătură cu blestematul de Driskill.

Driskill fusese palid, înfrigurat şi aproape dărâmat în timpul întâlnirii cu Erich Kessler. Dunn, în schimb, fusese la fel de indescifrabil ca întotdeauna. De partea cui, se întrebă ea, era el de fapt?

Ambrose Calder. Acesta era, într-adevăr, un tip extraordinar. Vărul primar al doctorului Strangelove. În ce măsură îi luaseră Ben şi Dunn păl ăvrăgeala în serios?

D'Ambrizzi ca Simon Verginius era de-a dreptul absurd.

Dar întorcându-ne la întrebarea numărul unu: cine era în spatele *assassini*-lor? Pur şi simplu, nu putea fi D'Ambrizzi, fiindcă ceea ce se întâmpla în prezent – dacă nu şi în trecut – era un rău îngrozitor. Ea îl cunoştea pe D'Ambrizzi. El nu putea fi rău…

Atunci cine era?

Cardinalii? Un criminal printre cardinali? Poate altcineva, un om singur aflat într-o poziție înaltă: Indelicato? Ottaviano sau Fangio? Cineva pe care ea nu-l cunoştea? Poate cineva din afara ierarhiei oficiale a Bisericii, unul dintre prinții laici, un echivalent deformat al lui Lockhardt? Arhiducele? Sau Colectorul? *Cine erau ei?*

Era posibil, se întrebă ea somnoroasă, să fi fost însuşi papa?

Poate era o mână nevăzută, cineva care nu putea fi dezvăluit, un fel de infecție, o boală, un simbol… care poate că avea să-şi atingă scopul şi astfel crimele vor înceta, misterul se va stinge încet, vor trece generații până când va veni vremea ca *assassini*-i să lovească din nou, pentru a păstra Biserica sub controlul stăpânilor ei secreți.

Acum stătea cu paharul şi farfuria goale, holbându-se la terasa în care bărbatul acela încercase să o omoare. Îl văzu din nou, cu ochiul lui lăptos, simți apărătoarea de sticlă a sfeşnicului în mână, simți impactul din clipa în care îl lovise în față… Cum poți să omori o amintire?

Ratase totul într-un mod îngrozitor.

Oamenii nu ştiau cât de importante sunt pentru călugări relațiile stabilite în afara Bisericii. Ei nu-şi dădeau seama ce însemnau aceste lucruri, ce legături implicau şi, câteodată, ce speranțe reprezentau.

Dar ea stricase tot ce avusese cu Ben Driskill atunci, la Princeton, din cauza nesiguranței, a egoismului şi a fricii. Se ascunsese la pieptul Bisericii, se refugiase din fața unei lumi pe care nu era sigură că putea să o stăpânească – dar această lume o ajunsese oricum, pusese mâna pe ea, îi alungase toată siguranța. Ea îl admirase, îl plăcuse şi se simțise atrasă de el: se întorsese împotriva lui nu pentru că i-ar fi făcut ceva, ci din cauza propriei ei neputințe de a se implica, din

cauza îndoielilor şi temerilor pe care le avea cu privire la viața pe care şi-o alesese. Îi cerea lui să plătească pentru greşelile ei, în timp ce ea se complăcea într-o orgie de îndoieli şi fugea să se ascundă în fustele Ordinului.

Într-un fel, Ordinul îi ceruse prea puțin, iar ea îi dăduse numai ce i se ceruse, spre deosebire de sora Val, care oferise mult mai mult, lărgise şi redefinise Ordinul cu hotărârea şi angajamentul ei de a-l transforma în ceva mai bun şi mai frumos.

În acea clipă se simțea nedemnă de sora Val.

Cum ar fi putut să-i explice logica ei ciudată lui Ben, care nu vedea decât răceala din ea şi umilința pe care i-o pricinuise în Princeton? Ştia că el avea dreptate: după moartea recentă a surorii lui, ea îi întinsese mâna, iar când el se apropiase ca să o prindă, ea îl abandonase. Poate că acum, după Avignon, erau chit.

Înapoi la Roma, dorea cu disperare să doarmă. Poate când se va trezi, totul avea să fie bine.

Somnul însă nu veni.

— Vrei să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat cu călugărița?

— Eminență, nu trebuia să o omoare, i-am spus limpede, am încercat…

— Nu suficient de limpede! Treaba asta era şi înainte o mare porcărie, dar acum devine şi mai mare!

— Horstmann a spus că acest om era de

încredere…

— Horstmann nu l-a mai văzut de treizeci de ani! Horstmann e bătrân şi fanatic. Cred că a înnebunit de mult. Dacă n-a fost nebun de la bun început. Oricum, nu pe călugăriță trebuie să o omorâm… ci pe Driskill…

— Dar, Eminență, e oare înțelept? Acum când el se află la Roma?

— Nu-mi spune tu ce e înțelept! Şi pot să-ți aduc aminte că tu eşti cel care l-a lăsat pe Driskill să ne scape din mână?

— Acum avem nevoie de el, el are nevoie de noi… trebuie să-l ascultăm. Iertați-mă, dar ăsta e adevărul…

— Horstmann ar fi trebuit să-l omoare pe Driskill la Paris… sau la Sfântul Sixtus… Nu mai avem timp. Sfântul Părinte poate să moară dintr-o clipă în alta. Trebuie să fim siguri de deznodământ înainte de a se întâmpla aşa ceva…

— Mai există vreo şansă ca el să-şi facă dorințele cunoscute?

— E o spadă cu două tăişuri, evident. Dacă primesc binecuvântarea lui, e una. Dar, dacă o primeşte altcineva, e cum nu se poate mai rău. Mai bine să moară. Acum, ce se mai aude cu Horstmann?

— Eminență?

— S-ar putea să mai avem nevoie de el o dată.

Ridică din umeri.

— Cine? Acum e periculos, mai periculos decât

oricând. Toată lumea a venit la Roma. La cine vă gândiți?

— N-o să-ți placă. Dar asta ar rezolva totul…

Îi şopti numele.

— Horstmann n-o s-o facă niciodată, Eminență.

— O să facă ce i se spune. A fost programat pentru asta cu mult timp în urmă, de către un expert. El nu e un om. E o unealtă.

— Iertați-mă, Eminență. Dar e un om.

— Nu fi laş tocmai acum. Aproape am ajuns. Nu uita, Biserica trebuie salvată.

Pe Callistus nu-l mai interesa dacă era noapte sau zi, întuneric sau lumină. Bezna – bezna lui interioară – îl învăluia, se apropia cu fiecare răsuflare, cu fiecare bătaie a inimii. Simțea cum sistemele lui cad, unul câte unul. Viața fusese prea scurtă, dar, poate, suficient de lungă. Se întrebă ce va urma. Era foarte obosit. Şi foarte dezamăgit.

Trăia din ce în ce mai mult în trecut, mintea lui intrând şi ieşind din ceață, amintindu-şi, văzându-şi încă o dată vechii tovarăşi. Horstmann, micul Leo, LeBecq murind în cimitir, noaptea de aşteptare în munții înzăpeziți, aşteptarea trenului, Simon… toți se adunau parcă la patul lui, clătinând din cap, salutându-l, morții şi vii conducându-l pe ultimul drum…

Era prea târziu acum ca să devină un nou Callistus. Prea târziu ca să ducă la îndeplinire

planul lui D'Ambrizzi. Îi spusese cardinalului că nu mai era timp, iar acesta îşi plecase capul uriaş.

— Mai rezista încă puțin, spusese D'Ambrizzi.

Callistus moțăia, mormăind în somn, când secretarul îl atinsese uşor pe umăr.

— Da, da, zise el, simțindu-şi gura uscată şi pronunțând cuvintele cu greutate. Ce e? Trebuie să mai iau pastile?

— Nu, Sanctitate. A sosit ceva pentru dumneavoastră.

Callistus văzu plicul alb.

— De la cine?

— Nu ştiu, Sanctitate. L-a adus jos un curier.

— Bine. Aprinde lampa aceea. Întoarse capul către o măsuță de lângă pat. Mulțumesc. Dacă am nevoie de ceva, te chem. Mulțumesc.

Rămas singur, pipăi în buzunarul halatului şi simți pumnalul florentin, se înțepă la deget în vârful lui ascuțit ca un ac. Scoase pumnalul din buzunar şi văzu picătura de sânge din vârful degetului. Şi-l băgă în gură, îl linse şi apoi se întoarse la plic. Vârî lama pumnalului înăuntru şi îl deschise.

Era o singură foaie de hârtie, împăturită în jumătate. O deschise şi văzu un rând scris de mână. Înainte de a înțelege cuvintele, recunoscu scrisul. Când citi, un zâmbet fugar îi apăru pe chip.

Eşti încă unul dintre noi. Nu uita…

Simon V.

2
Driskill

Era o linişte ciudată, de parcă lumea s-ar fi oprit aşteptând căderea celuilalt pantof. Fireşte, lumea nu ştia nimic despre asta. Dar eu aveam sentimentul că se apropia furtuna. Aşteptam cu toții să ieşim din centrul liniştit al uraganului şi să fim loviți cu toată puterea. Atâta timp cât cardinalul D'Ambrizzi rămânea în secret cu papa, calmul avea să persiste. M-am întrebat, oare chiar e pe moarte bietul bătrân care condusese o Biserică ce dădea multe semne de prăbuşire sau era o altă poveste crezută de toată lumea şi care avea să aibă un final surpriză? Nimic nu era previzibil. Ani şi ani viața mea nu fusese decât rutină: cazurile care îmi treceau prin mână, chipurile clienților şi inevitabilele lor preocupări, veşnicele neînțelegeri dintre mine şi tata, nopțile agitate când îi visam pe iezuiți şi piciorul pe care era să-l pierd din cauza unei mici probleme cu lanțul, femeile pe care le cunoşteam la vreun bal de caritate şi cu care aveam câte o scurtă aventură, nu foarte satisfăcătoare. Dar acum – acum nimic nu mai era previzibil. Pur şi simplu, nu mai eram în stare să ghicesc nimic. Niciodată

în viață nu mă simțisem atât de naiv şi de confuz. Eram cufundat până la genunchi în cadavre. Şi eram înarmat cu un pistol jucărie. Tot ce voiam – sau, mai exact, tot ce *puteam* – să fac era să mă gândesc la o anumită călugăriță.

În cele din urmă, hotărârea mea de a sta departe de ea, de a-mi vedea de treburile mele, s-a prăbuşit. Presupun că era inevitabil. Pur şi simplu, nu puteam să las lucrurile aşa cum fuseseră când plecasem din Avignon. Cum aş fi putut? îi spusesem că o iubeam. *La ce* mă gândisem oare când îmi dădusem drumul la gură? Păi, mă gândeam că mă îndrăgostisem de ea. Evident. Pentru prima oară în viață. De o călugăriță. Şi uitasem dintr-o dată toate temerile care mă apăraseră de ea până atunci. Am văzut lumina. Asta era singura explicație. Problema era că, atunci când doi oameni sunt aruncați împreună de împrejurări, călugăriță sau nu, mințile lor nu mai funcționează în acea izolare binecuvântată şi ignorantă. Adevărul era că ea era o femeie vie şi reală.

Am sunat-o, cu glasul plin de scuze nerostite, şi am invitat-o la o plimbare prin grădinile Borghese.

— Trebuie să vorbesc cu tine, înainte ca toate astea să meargă mai departe, am spus. Mergem la o plimbare. Şi o să te rog să asculți cu mare atenție ceea ce am să-ți spun. Îți datorez scuze. Dar nu numai atât.

— Bine, a spus ea.

Am simțit îndoiala din vocea ei.

Mă simțeam în siguranță – orice ar fi însemnat asta – în grădinile Borghese, afară, în aer liber, înconjurați de turişti care nu auziseră niciodată de *assassini* şi se plimbau, râdeau, consultau ghiduri, de femei purtându-şi copiii şi împingând cărucioare. Vila fusese construită în secolul al şaptesprezecelea, pentru un cardinal Borghese. Parcul se întindea în toate direcțiile, imens şi verde, o hartă cu dâmburi, lacuri, vile, privelişti blânde, pajişti. Marea esplanada din piața Siena strălucea veselă în lumina soarelui. Pretutindeni se vedeau numai pini.

Ne plimbam prin iarbă, urmând malul unuia dintre lacuri. Copiii râdeau fericiți. Ea nu se putea abține să le zâmbească. Copii. Uitându-mă la toți acei italieni eleganți, în costume perfecte, cu hainele aruncate pe umeri şi ochelari de soare, mă simțeam din ce în ce mai mult ca un țărănoi ratat. Îmi văzusem chipul în oglindă. Ochii încercănați, fața trasă de oboseală, de parcă ar fi avut probleme de mult timp şi abia acum se vedeau adevăratele dimensiuni ale dezastrului. Ce tip superb!

— Ei bine, a spus ea, ce ai să-mi spui atât de important, încât trebuie să ascult cu mare atenție?

— Ascultă, soră, şi o să auzi… Am încercat să zâmbesc, iar ea şi-a întors privirea înspre suprafața netedă a lacului. Când m-am încurcat în mizeria aceea din Irlanda, am dat cu capul de

două lucruri pe care trebuie să ți le spun. Ne privesc pe amândoi. Faptul că m-am hotărât să-ți spun n-a fost chiar cel mai uşor lucru din lume…

— Atunci, poate că n-ar trebui, a spus ea. Mai gândeşte-te o dată, Ben.

— M-am gândit de o mie de ori. N-a devenit mai uşor. Deci… în primul rând, acolo mi-am pierdut firea. Am văzut cum s-a întâmplat şi a fost urât, ca şi cum m-aş fi uitat de departe la un alt nenorocit demn de milă care o lua razna. Doar că eram eu. Bătrânul Ben Driskill şi-a pierdut tot curajul. Am primit şi eu porția mea de lovituri, crede-mă, una după alta, dar asta a fost cu totul altceva, ceea ce s-a întâmplat la Sfântul Sixtus… Voiam să-i mărturisesc, aşa cum îmi mărturisise şi ea, ceva ascuns de ochii celorlalți, ceva care mă făcea vulnerabil. Voiam să-mi pun toată speranța în ea. Voiam să-i arăt că şi eu am încredere în ea. Astfel, îmi ceream eu scuze. Eram pierdut în ceață, oceanul făcea pământul să se cutremure, iar eu l-am găsit pe omul acela în peşteră, cu gâtul tăiat, şi-mi era frică să ies afară… dar până la urmă am ieşit. Trebuia să scap de acolo, dar mă temeam să nu mă aştepte, fiindcă acolo în ceață nu aveam cum să-l găsesc… Horstmann. El m-ar fi văzut pe mine, dar eu pe el nu, şi ştiam că voia să mă omoare. Ştiam că eram înfrânt. Totuşi, m-am întors afară, chiar dacă ştiam că aveam să mor. Încă nu mă prăbuşisem pe dinăuntru, puteam să dau ochii cu ceea ce mă aştepta.

Mergeam fără țintă, împleticindu-mă, prin ceață, când l-am văzut pe fratele Leo bătut în cuie pe cruce, cu capul în jos, albastru şi pătat de sânge, făcându-mi semne cu brațul care-i atârna în valuri, am văzut de ce era în stare Horstmann şi mi-am dat seama cât de slab eram pe lângă el. Nu puteam să-l opresc. Iar eu eram următorul… Nu era doar teamă, Elizabeth. Era ceva mult mai cumplit. Eram pustiu, nu mai puteam să ripostez. Am privit-o o clipă în ochi. Voiam să mă înțeleagă. Voiam să-mi ierte păcatul ruşinos al fricii. Am avut senzația că devenisem una cu el, ucigaşul şi victima, două semnături pe acelaşi pact – el avea să ucidă şi eu aveam să mor.

Atunci n-am mai rezistat şi am fugit. Ca un copil urmărit de omul negru. Era înăuntrul meu, eram una şi aceeaşi ființă – am fugit disperat şi nu m-am oprit decât în maşină, dar inima nu s-a liniştit decât când am ajuns la mile şi mile depărtare – vezi tu, eu nu ştiam că există o astfel de teamă.

Am mers mai departe, cu mâinile în buzunare, uitându-mă în jos, de parcă aş fi fost singur cu laşitatea mea. Numai atunci am fost singur.

— Înțeleg, a spus ea. Nu poți să te condamni. Ai fost singurul care a reacționat normal.

Aproape că m-a atins. Dar s-a retras, înainte ca impulsul să pună stăpânire pe ea.

— Nu eram numai speriat, am spus. Îmi pierdusem speranța şi voința de a trăi. Nu ştiam dacă aveam să le mai găsesc vreodată. Nu ştiam

unde să le caut. Nu ştiam dacă mai eram bun de ceva Teama e încă în mine, nu pot s-o alung…

— O să-ți revii. E în firea ta. O să-ți treacă. Eşti ca şi tatăl tău, indestructibil.

Cuvintele i-au ieşit din gură înainte de a apuca să le oprească. Ştia prea bine că nu trebuia să mă compare cu tata.

— Acesta e al doilea lucru de care mi-am dat seama. Chiar *sunt* ca tatăl meu. El m-a făcut, înțelegi. El m-a creat, m-a format. Nu prin dragoste, nu dându-mi un exemplu sau încurajându-mă… ci disprețuindu-mă. A disprețuit ceea ce el considera a fi slăbiciunea mea şi m-a transformat într-un ticălos dur şi neiertător. N-am ce face. *Sunt* fiul tatălui meu. După Irlanda mi-am dat seama de asta – îmi era greață de mine însumi, dar ştiam ce voiam. Şi acum ştiu ce vreau. Ştiu ce am de făcut şi asta o să fac… Dar înăuntrul meu n-a mai rămas nimic. Şi nu există decât un fel de a umple golul…

— Vezi, m-a întrerupt ea, ai început deja să te vindeci. Ştiai ce făceai, ştii ce ai de făcut pentru a te pune pe picioare. A încercat să zâmbească, dar s-a răzgândit. Şi-a dat seama că o aşteptau probleme. Nu mă întâlnisem cu ea numai ca să-mi cer scuze fiindcă mă purtasem urât cu ea la Avignon, doar o întoarcere a gestului de prietenie. Şi-a dat seama că încă nu încetasem să-i tulbur viața. Aveam de gând să fiu incomod şi călugărița vedea toate semnalele de avertizare. Ştii…

— Ştiu, asta-i problema. Exista un singur loc în lumea asta în care voiam să fiu…

— Te rog, Ben, opreşte-te aici. S-a îndepărtat câțiva paşi, de parcă ar fi vrut să nu mai audă sunetul vocii mele, să-l oprească. Te rog, nu…

— Cu tine, am spus. Voiam să fiu cu tine… Voiam să mă apăr de moarte şi să fiu cu tine. Chiar mai mult decât voiam să-l ucid pe Horstmann. Să mă ia naiba dacă ştiu ce să fac, Elizabeth. Lucrurile stăteau foarte rău între noi, dar mi-am amintit – am ştiut că, dacă aş fi putut să ajung la tine, aş fi îndreptat totul. Dar mă temeam de tine şi asta înrăutățea şi mai mult situația, tot ce spun şi tot ce fac e greşit, nu pot să mă eliberez de trecut, de catolici… Ea s-a întors şi a plecat. La naiba, m-am adresat spatelui ei. Aveam impresia că vorbeam o limbă necunoscută. Te iubesc, Elizabeth.

S-a uitat o clipă înapoi la mine. Am crezut că avea să plângă. Era palidă. Dar nu avea nicio lacrimă în ochi. Şi ea părea golita de orice gând.

Am urmărit-o, am întins mâna şi am atins-o pe braț. S-a smucit. Nu voia să mă privească. Un preot solitar a trecut prin fața noastră, ne-a privit, a dat serios din cap şi a plecat, pantofii lui negri şi grei lovind ritmic marginea sutanei.

— Soră, am spus, mă uimeşti. Credeam că ți-ai dat seama până acum.

Am dat drumul uşor aerului pe care îl țineam în plămâni.

Un băiețel stătea în fața noastră, ținând, cu amândouă mâinile, o telecomandă. Pe lac se rotea uşor un iaht mare, încercând să prindă vântul în pânzele lui albe. Ea privea velele care se umflaseră dintr-o dată.

M-am aşezat pe un dâmb, i-am prins mâna şi am tras-o lângă mine. Ştiam că nu puteam să mai spun nimic. Vorbisem deja prea mult: cu câteva clipe mai devreme fusesem stăpân pe mine, acum nu mai eram. Am aşteptat în tăcere. Ea îşi fixase privirea pe pânzele albe.

— Vorbesc serios, ştii, am spus, în cele din urmă. N-are niciun rost să ignor adevărul. Nu pot să-l explic. M-am îndrăgostit de tine… m-am trezit pierzându-mi curajul, voința, şi mi-am dat seama de ceea ce sunt – fiul tatălui meu. Dar te-am găsit pe tine. Ca şi cum mi-aş fi regăsit speranța. O comoară.

— Trebuie să încetezi, a spus cu vocea sugrumată, reținuta. Te rog, Ben… A clipit, cu ochii umezi. Nu e bine, n-ar trebui să-mi spui aşa ceva. Eu nu sunt femeia potrivită pentru tine. Şi tu nu eşti bărbatul potrivit pentru mine. Pentru mine nu poate exista niciun bărbat. Sunt încă soră… Plângea, ştergându-şi, neajutorată, câte o lacrimă. Mă doare cumplit.

Nu a mai putut să continue.

— Ascultă-mă…

— Nu, nu vreau să te ascult! Mânia i-a fulgerat în ochi. Dacă ții la mine puțin, aşa cum spui,

încetează. Nu-mi mai vorbi aşa niciodată. Adu-ți aminte cine sunt şi ce sunt… şi respectă-mă!

M-a privit sfidătoare în ochi, lacrimile uscându-i-se pe obraji. O regăsisem doar pentru o clipă. În sfârşit, o secundă din adevărata Elizabeth. Dar acum se retrăgea din fața mea, ca o stafie. Stricasem totul. O îndepărtam chiar când, în sfârşit, o atinsesem. Ochii îi erau tulburați, dar fața i se albise de încordare şi buzele îi tremurau. Nu mai gândeam. Am prins-o de umeri şi am tras-o către mine, am sărutat-o, simțindu-i buzele moi, sărate din pricina lacrimilor. Totul era străin pentru ea: am simțit cum o părăseau puterile, cum tremura în brațele mele, ca şi cum mânia şi sfidarea erau numai cuvinte, iar asta era cu totul altceva. I-am sărutat gura, obrajii, i-am simțit pielea moale, mirosul părului. „Elizabeth…”

M-a îndepărtat încet, cu blândețe, şi-a pus mâinile între noi, acolo unde sânii ei se lipiseră de pieptul meu. I-am zâmbit plin de speranță şi am privit-o neîncrezător cum clătina din cap. „Nu, nu, nu.” I-am citit pe chip. Teamă. Se temea de mine. Parcă era o călugăriță, o vrăjitoare în fața inchizitorului, care ştia că avea să ardă pe rug, auzea focul trosnind, ştia că sfârşitul îi era aproape.

Avea o paloare cadaverică, se uita fix la mine şi am văzut totul pe chipul ei. Negarea. Şi am simțit totul putrezind în mine. „Trebuia să ştiu că nu puteam să am încredere în tine.” Era în ochii ei, în

felul în care strângea din dinți. „Tu eşti de-a lor. Dar am avut încredere în tine, e numai vina mea.” Ochii i se holbau la mine, prin mine, de parcă aş fi devenit o parte dintr-un coşmar reciproc, fără sfârşit, de dragoste imposibilă şi fără rost. „Eşti ceea ce eşti, nu o femeie!”

— Eu n-am vrut să vorbesc, a şoptit. Tu m-ai făcut.

Nu ştiam ce să mai spun.

— Driskill… Abia puteam să o aud. Te rog… nu te uita aşa la mine, Ben.

M-am ridicat.

— Vii, soră?

I-am întins mâna.

Ea a clătinat din cap. Eu am plecat, trecând prin mulțimea de turişti şi preoți. Pretutindeni erau preoți. Zvonul se întinsese peste tot. Papa era pe moarte. Roma se umplea.

Pânzele prinseseră, în sfârşit, vântul, iar băiețelul predase controlul naturii. Tatăl lui stătea mândru de o parte.

— Bravo, Tony! Bun spectacol, bătrâne!

Englezii se jucau.

Când am privit înapoi, ea se uita pe deasupra lacului, iar umerii îi tremurau. Un preot venise la ea, oferindu-i ajutor.

După ce am părăsit-o, am pornit înainte orbeşte, fără să-mi pese unde mergeam şi ce făceam. Trebuia să-mi recapăt stăpânirea, să mă controlez

şi să încerc să înțeleg ce nu mersese bine în peisajul idilic al grădinilor. Şi trebuia să-mi aduc aminte pentru ce venisem la Roma…

Rațiunea îmi spunea că n-avea niciun rost să-mi îndrept mânia către Elizabeth: ea era ceea ce era. Locul unde stăteau de obicei căldura şi dorința la ea era apărat, încercuit de ziduri, pustiu. Iar eu greşisem îngrozitor, mă făcusem de râs ca un prost. Începuse să devină un obicei.

Ceea ce mi se părea ciudat era că felul în care îmi spulberase toate speranțele şi sentimentele îmi pusese din nou adrenalina în circulație. M-a adus înapoi în situația în care mă aflasem înainte ca ea să vină la Paris. Nu mai aveam ce pierde. Într-un mod ciudat, în clipa în care începusem să-mi dau seama ce simțeam pentru ea, începusem şi să mă pierd. Cedasem în fața fricii, fiindcă dintr-o dată avusesem toate motivele din lume pentru a trăi: iubeam pe cineva, neaşteptat, absurd, dar aşa era. Ea mă înjunghiase, ca un fel de Horstmann al sufletului, şi, astfel, tăiase corzile care mă legau de viață, de ea Ea era moartă pe dinăuntru, cel puțin pentru mine, aşa că eu eram eliberat. Poate că, de fapt, mă salvase. Mă întorsesem la unica dorință de a-l prinde pe Horstmann.

După ce mi-am calmat furia, mi-am dat seama că eram singur şi voiam să vorbesc cu cineva, nu exista decât un loc în care să mă duc.

L-am găsit pe părintele Dunn la pensiunea pe care el o prefera eleganței de la Hassler, unde eu

luasem o cameră. El spusese că hotelul făcea parte din Vatican.

— Nu vezi cum ceața minciunii ți se strecoară pe sub uşă? Nu, Ben, Hassler nu e pentru mine de data asta.

Acum stătea la o masă simpla, lângă fereastra care se deschidea din dormitor în străduța îngustă. Fuma un trabuc, holbându-se la pachetul înfăşurat în hârtie cerată de pe masă.

— Te-am văzut venind, mi-a spus el prin perdeaua de fum. Am sperat să te opreşti.

Am dat din cap în direcția pachetului.

— Faci afaceri cu o bucățică din Crucea cea adevărată?

— Nu chiar.

A desfăcut pachetul, împăturind la loc hârtia, apoi o pânză care era uleioasă şi mirosea a metal uns.

Un pistol automat de calibrul 45, folosit de guvern, se odihnea pe masă. O prezență grea, întunecată în mica încăpere. Nu era jucărie.

— Ce fel de preot eşti tu, de fapt?

Mi s-a uscat gura când el l-a ridicat şi l-a trecut dintr-o mână în alta. Toată lumea se dovedea a fi altfel decât mă aşteptam.

— Unul care vrea să-i prindă înainte de a fi prins de ei. Ți-am mai spus asta. Sunt omorâți oameni. Horstmann n-a fost impresionat de pistolul tău. Probabil că nu şi-ar fi bătut prea mult capul nici cu al meu. A râs uşor, a împachetat pistolul la loc,

l-a aşezat în servieta lui deschisă, s-a uitat la ea şi a împins-o sub pat. Hai să ne plimbăm, a spus. Trebuie să vorbim. Apropo, nu vreau să te supăr, dar arăți ca un accident de maşină. Poate îmi spui de ce, băiete. Când viața mea e în pericol, îmi place să mi se explice totul. Aşa că ajută-mă.

Cunoştea geografia misterioasă din Trastevere ca pe opririle de pe drumul Crucii. Aproape a oftat de uşurare când am trecut podul şi am ajuns acolo, de parcă cele mai secrete colțuri ale locului se potriveau cu ale lui. Îl cunoştea atât de bine, încât mi-a povestit despre monumente care acum nici nu mai existau.

— Aceasta e piața San Apollonia. Acolo, de partea cealaltă a pieței, se afla biserica San Apollonia. Acum nu mai e, fireşte. Dar cândva a fost căminul multor femei pline de căință. În august 1520, fiica unui brutar, o copilă numita Margherita, a venit la ele. Margherita… acum toată lumea o cunoaşte. A fost iubita lui Raphael, fata din marele său tablou *Fornarina* – fiica brutarului. Ea a fost modelul lui şi pentru Madona Sixtină. Şi pentru *Femeia cu văl* de la Pitti. Priveşte la tablouri. Sâni mici, cu sfârcuri ca nişte boboci de trandafir. A venit la călugărițe la patru luni după moartea lui Raphael… chiar şi ultima sa lucrare, *Transfigurarea,* din galeria Vaticanului, o include şi pe ea, iar el a pictat-o chiar acolo, în aceeaşi piață.

Am mers mai departe, privind un lucru sau altul, şi am trecut în Via della Lungaretta. Era un psiholog foarte priceput, vorbea cu mine despre diferite lucruri, liniştindu-mă, în timp ce eu reduceam lucrurile la o perspectiva mai accesibilă.

Ne-am oprit să bem un pahar de Orvieto la o cafenea din piața San Maria. Fântâna din mijloc susura şi stropea, copiii se jucau, iar vinul mă aducea înapoi la viață.

— Îți place foarte mult să spui poveşti, am zis, aşa că spune-mi povestea pistolului tău.

— O, e un fel de talisman, presupun. Un suvenir din armată. Am studiat la Roma după război şi l-am lăsat unui prieten de aici. Ieri am trecut pe la el, am vorbit despre vremurile de demult. M-am gândit să arunc o privire la vechiul revolver. Şi am descoperit că a avut mare grijă de suvenirul meu. A ridicat din umeri. Nu e mare scofală, Ben. I-a făcut semn chelnerului să ne mai aducă vin. O adiere a trecut prin piață. Hohotele de râs ale fetelor căzeau ca nişte monede zornăind în fântână. Acum spune-mi şi tu de ce ai venit la mine arătând de parcă te-ar fi lovit un camion? Ce s-a întâmplat?

Când vorbeai cu Artie Dunn aveai un sentiment ciudat. Poate din cauză că nimic nu părea să-l surprindă. Şi mă prinsese exact când voiam să vorbesc. Aşa că i-am spus despre mine şi Elizabeth, toată povestea, începând cu noaptea aceea ninsă din parcul Gramercy, când sora mea

era încă în viață, apoi cum a fost când şi-a făcut apariția în Princeton, cum m-a ajutat să depăşesc moartea lui Val. I-am spus cât de proaspătă, vie şi strălucitoare fusese, i-am spus că ea fusese cea care-i descoperise pe *assassini,* a dat un nume duşmanului nostru, când acesta era doar umbra fugară a unui bătrân cu pâr argintiu şi cu pumnal. Ea găsise modelul care se repeta din vechea tapiserie. Ea descoperise drumul către Badell-Fowler, drumul către epoca noastră. Când ni se păruse că ne înfundasem de tot, ea nu se dăduse bătută... şi avusese dreptate. I-am spus toate astea. I-am spus că mă îndrăgostisem de ea şi i-am povestit ce se întâmplase în grădinile Borghese. M-a ascultat răbdător, sorbind din vin, în timp ce vântul aducea un aer proaspăt, cu miros de ploaie. Apa care țâşnea din fântână stropea copiii.

— Înveseleşte-te, a spus. E femeie. Lordul Byron a spus cel mai înțelept lucru despre femei. „Există în femei un anumit flux care, atunci când creşte, ne duce... Dumnezeu ştie unde.” Mă tem că asta spune totul.

— Dar în afara tuturor capcanelor de până acum, am spus, ea mai e şi călugăriță, iar eu sunt un prost.

— Prostii. Cai verzi pe pereți. Sora Elizabeth e o femeie modernă. S-a întâmplat să-şi aleagă o carieră care-i cere anumite lucruri neobişnuite. Restul nu mai contează. Asta nu e Biserica de pe

vremea copilăriei tale. Nici măcar din perioada ta iezuită. Totul s-a schimbat. A devenit aproape de nerecunoscut.

— Vocația rămâne vocație, am spus cu dârzenie.

— Dragul meu prieten, a început Dunn cu blândețe, aici e vorba de o femeie complexă din punct de vedere intelectual – nu de fata unor țărani analfabeți sau de o copilă ignorantă care l-a văzut pe Hristos stând într-un copac şi s-a hotărât să devină pentru toată viața mireasa lui. Ea are toată gama de îndoieli, poate nu față de religia ei, dar față de felul în care îşi conduce viața, față de propria ei capacitate de a lua decizii. M-a privit cu un zâmbet înțelegător, meditativ. E o femeie excesiv de modernă, ceea ce înseamnă că e confuză, nesigură şi, desigur, o pacoste. Toate astea ar fi adevărate dacă ar fi o femeie de afaceri, profesoară sau casnică – dar e călugăriță, ceea ce e puțin diferit. Nu mult, nu cum era înainte. Ea n-a simțit fiorul unei chemări divine. Dumnezeule, se ştie că Ordinul nu atrage deloc astfel de femei. Ele vor la mănăstire. Ordinul s-a specializat în militanți, activişti şi elitişti, acesta-i adevărul. Driskill, n-ar trebui să-ți spun eu toate astea – eşti un tip deştept. Şi-a aprins un trabuc şi, în acest timp, am încercat să potrivesc tot ce-mi spusese el cu Elizabeth pe care o cunoşteam. Femeile pe care le atrage Ordinul, ei bine, nu pot să rămână toate acolo. Jocul se joacă acum după reguli noi. Iar sora Elizabeth experimentează toate îndoielile

acestor vremuri. Îşi pune întrebări despre iubire, bărbaţi, copii, despre angajamentul ei personal, jurământul ei, teama de propria ei slăbiciune şi vulnerabilitate, ideea de a dezamăgi Biserica şi pe ea însăşi. Dumnezeule, Ben, ai trecut şi tu prin ceva asemănător. Adu-ţi aminte. Şi recunoaşte, băiete, că nu e uşor să fii femeie în vremurile acestea. Eşti un tip destul de inteligent, ar trebui să înţelegi asta.

A tras un fum din trabuc, privindu-mă ca un profesor care aşteaptă răspunsul elevului.

— Pot să ştiu şi eu de când eşti expert în domeniul femeilor? Eşti ca o călugăriţă care vorbeşte lumii despre controlul naşterilor, despre căsătorie şi avort. Poate că habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Vrei o poveste? O să-ţi spun o poveste despre preoţi şi femei. Trebuie să curăţăm câteva din pânzele de păianjen care flutură prin bietul tău cap, prietene. A suflat un inel perfect de fum şi a trecut trabucul prin mijlocul lui. Mai bine ia încă o gură de vin.

Mi-a spus o poveste extraordinar de dureroasă despre legătura lui cu o franţuzoaică măritată, după război, la Paris. El o iubise, ea îl iubise şi ea avusese o fată la care el ţinea foarte mult. Totul s-a terminat foarte rău. Amândouă muriseră în mod tragic, iar părintele Dunn a trecut printr-o perioadă foarte grea. Se întâmplase cu mult timp

în urmă, iar el a povestit liniştit, în timp ce fântâna susura, vinul curgea şi trabucul ardea.

— Preoții sunt departe de a fi perfecți, a spus el. Nu sunt decât oameni. Ne luptăm cu aceleaşi tentații ca şi ceilalți. Cu puterea, singurătatea, băutura, femeile, păcatul în toate ipostazele sale. Salvatore di Mona a rezolvat toate problemele financiare ale familiei sale când a devenit cardinal, ca să nu mai vorbim când a devenit papa Callistus. Poate că nu e de mirare câți oameni vor să vină în ajutorul unui cardinal, al oricărui cardinal. Lista de alcoolici, adulteri, trădători, oameni nu foarte diferiți de restul celor care suportă presiuni de toate felurile. Amândoi cunoaştem foarte multe nume… A ridicat din umeri. D'Ambrizzi e numai unul.

— D'Ambrizzi?

— Să nu-mi spui că te-ai mirat de ceea ce ne-a povestit Kessler. Se potriveşte perfect. El e omul cel mai adânc implicat în lume. Un adevărat *prinț* al Bisericii. Puterea lui depăşeşte visele noastre, te asigur. Ca şi Lockhardt, tatăl tău sau Summerhays, doar că el acționează de partea cealaltă a gardului. Sunt făcuți toți din aceeaşi plămadă. Ceea ce-i place lui D'Ambrizzi cel mai mult sunt intriga, maşinațiile din consiliu.

— D'Ambrizzi, am spus mai mult pentru mine.

Era posibil ca el să fi poruncit omorârea surorii mele, să-şi fi trimis unealta cu păr argintiu ca s-o ucidă… să-i omoare pe Lockhardt, pe Heffernan…

pe fratele Padraic şi pe sărmanul Leo... Iar eu aveam un pistol jucărie.

Am plecat din cafenea. O ceață fină umpluse aerul, iar mirosul de fructe, flori şi restaurante ne învăluia, ca şi cum ne-am fi aflat într-un bazar exotic.

Mi-a arătat biserica Santa Maria, considerata cea mai veche din Roma, fiindcă în timpurile imperiale Trastevere era centrul vieții evreieşti. Era necesar un loc de întâlnire al credincioşilor lui Iisus şi un alt papă Callistus, primul cu acest nume, îl construise. L-am urmat pe Dunn după colț, până în mica piață San Callistus – legată de Santa Maria prin Palatul San Callistus – care, mi-a spus el, aparținea Vaticanului.

— Sfântul Părinte şi-a luat numele după acest Callistus?

— Dacă da, a fost o alegere nefericită. Părintele Dunn m-a condus în partea cealaltă a pieței, pentru a sta în fața palatului. Pe locul palatului de acum s-a aflat înainte casa în care sărmanul Callistus a fost închis şi torturat. După aceea a fost aruncat pe fereastră într-un bazin din curte. Asta a fost demult. În anul 222, mai precis.

Ne-am oprit pe un pod şi am privit la apele Tibrului. Ceața se transformase în ploaie şi picura în fluviu. El îmi vorbea despre D'Ambrizzi şi Simon.

— În război el s-a simțit în elementul lui, a spus. Omul a fost proiectat pentru a fi folosit în caz de

criză. A fost creat de o firmă serioasă şi făcut ca să reziste. Dar acum nu-l mai văd în rolul lui Simon. Presupun că asta şi vrea totuşi – să nu fie evident. Nu ştiu, Ben.

Se uita la apele întunecate ale Tibrului, care curgeau în ploaie. Am auzit tunete undeva departe, peste Toscana. Am început să ne plimbăm. Nu aveam altceva de făcut decât să aşteptăm sfârşitul discuției dintre D'Ambrizzi şi Callistus. N-aveam ce face decât să aşteptăm şi să ne întrebăm ce să facem după ce aşteptarea avea să se termine.

— Vino, a spus el. Vreau să-ți mai arăt ceva.

După zece minute ne-am oprit peste drum de o clădire şubredă, jumătate depozit, jumătate aprozar, lângă care era un restaurant. Era întuneric, iar vântul care bătea dinspre rău era rece.

— Clădirea asta aparține Bisericii, a spus el. Întreg blocul, de fapt. Nu e un *ristorante* prea rău. Proprietarul era un preot din Napoli. Vino.

L-am urmat pe o alee care ocolea clădirea şi ajungea în spate. Un automobil singuratic, trecut bine de prima tinerețe şi arătându-şi vârsta, era parcat lângă o uşă metalică, deschisă de două degete.

— Vino, a repetat el. Nu fi timid. A împins uşa şi a păşit într-un coridor îngust, slab luminat, care mirosea a sos de spaghetti, peşte, usturoi şi mirodenii. Am auzit un zgomot dintr-o încăpere de

la capătul holului. Cineva arunca săgeți într-o uşă. Sunetul era inconfundabil. Ne-am oprit chiar în fața uşii. Intră, mi-a spus părintele Dunn.

Un bărbat scotea săgețile din lemn. S-a întors, ținând în mână vârfurile ascuțite de metal lucitor.

Nu-l mai văzusem de foarte mult timp. De când sora mea şi cu mine îl aşteptasem nerăbdători să iasă la joacă. Purta un costum gri-închis, cu dungi subțiri, cămaşă albă, cravată neagră şi guler apretat care dispărea după gât.

Văzându-mă, chipul i s-a luminat de un zâmbet larg. A venit spre mine şi s-a oprit, privindu-mă în ochi. Apoi m-a înhățat de umeri şi m-a îmbrățişat.

— Ce mult a trecut, Benjamin. Erați nişte copii pe atunci. M-a scuturat ca pe o păpuşă uriaşă. Era încă foarte puternic. Benjamin.

A făcut un pas înapoi, ca să se uite la mine, iar eu am privit în ochii cardinalului Giacomo D'Ambrizzi.

Oare de ce mă adusese Artie Dunn în gura lupului?

3

Sora Elizabeth se aşează la masa de lucru, în încăperea pustie, cu ochii închişi şi mâinile strânse pe un teanc de foi de hârtie. Se întorsese la birou din grădinile Borghese, iar sora Bernadine o pusese la curent, scurt şi repede, cu starea materialului care era gata pentru tipărit. La

încheierea raportului, sora Bernadine se sprijini de un dulap cu dosare, închise un sertar cu şoldul şi zise:

— Ştiu că nu e treaba mea, dar te simți bine? Arăți puțin şifonată – ai plâns?

Sora Elizabeth îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs moale.

— A, spuse ea gânditoare. Nu mai mult decât de obicei, presupun. Văzând îngrijorarea de pe chipul asistentei, adăugă: Nu, nu, n-am nimic. Dar ai dreptate, sunt obosită.

— Probabil că e şi din cauza nebunului care a intrat în apartamentul tău.

— Probabil.

— Ai nevoie de o pauză serioasă, Liz.

— Nu-ți face probleme. O să-mi fie bine.

Acum stătea singură la masă, în biroul liniştit şi întunecat, ascultând muzică pop la radioul Sony portabil. Deschise fără tragere de inimă ochii şi văzu ecranul verde al computerului. Solicitase comparația dintre D'Ambrizzi şi Indelicato pe care o făcuse cu câteva săptămâni în urmă şi se uită la viețile celor doi, reduse la câteva rânduri, la căile pe care cei doi le urmau pentru a-şi pune coroana papală pe cap. Se gândi la anii războiului. Acum nu mai părea să existe nicio îndoială asupra faptului că D'Ambrizzi învârtise ceva la Paris – ce n-ar fi dat să pună mâna pe paginile manuscrisului lăsat în New Prudence! –, dar pe ea o interesa mai mult, în acel moment, ce făcuse

Indelicato. Lucrase la Roma, aproape de papă…

Nu putea să-şi scoată din minte imaginea celor doi oameni, ca două armate, recrutând susținători, îndreptându-se inexorabil către acelaşi scop. O cursă de-o viață pentru tronul lui Petru. D'Ambrizzi şi Indelicato, țăranul şi aristocratul, legați unul de altul peste ani, pas cu pas, duşmani şi frați întru credință.

Bâjbâi prin întuneric în căutarea unui pachet de țigări pe jumătate gol şi plin de praf, vechi de şase luni. Dintr-un motiv ascuns, necunoscut, fuma două țigări pe lună şi acum era timpul. Mâinile îi tremurau şi, când găsi pachetul, era gol. Stătea aruncat printre agrafe de hârtie, benzi, pixuri şi tutun uscat, scuturat. Sora Bernadine i-o luase înainte. „Doamne, vrei să fii puțin atentă, te rog? Am trecut prin multe, nu-i aşa? Aşa că vreau să fumez, doar o țigară. Crezi că-ți cer prea mult? Ce se spune despre tine? S-ar putea să fie adevărat." Închise sertarul şi îşi văzu mâinile, nu mai putea să-şi ia ochii de la ele…

Uscate, osoase, ca de hârtie, mâini reci, cu vene albastre – mâini de călugăriță bătrână…

Începu să suspine.

Îşi aminti mâinile lui Val, întotdeauna puternice, bronzate, suple. Acum Val n-avea să mai fie niciodată bătrână, n-avea să mai fie o babă uscată şi searbădă, jelind după viața, copiii şi dragostea pe care nu o va cunoaşte niciodată…

Se holba la mâini printre lacrimi.

Telefonul sună.

Îşi şterse ochii cu un şervețel, încercă să-şi oprească lacrimile şi să alunge tristețea.

Răspunse, şi la capătul celălalt al firului auzi o voce cunoscută şi aşteptată. Monseniorul Sandanato.

— Ascultați-mă, soră. Rămâneți acolo unde sunteți. Nu plecați de la birou. Cu nimeni. Aşteptați-mă. Înțelegeți ce spun? Sunteți în pericol. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Plec acum de la birou.

Sandanato ajunse în mai puțin de cincisprezece minute. Venise cu respirația tăiată şi cu fața lucind de transpirație. Tenul lui închis, măsliniu, se albise. Se aşează pe marginea mesei de lucru, ochii lui arzând de febră îi căutară pe ai ei.

— Unde ați fost? Erați la Paris şi pe urmă ați dispărut – asta e o nebunie. Am fost foarte, foarte îngrijorat.

— Îmi pare rău, zise ea. Am dat de Ben Driskill şi de părintele Dunn la Paris…

— O, Doamne, suspină el încet. Continuați.

— Am mers cu ei la Avignon.

— Dar de ce?

— De ce nu? Nu-şi ascundea exasperarea. Nu vreau să-mi spuneți dumneavoastră ce să fac! Nu uitați, ei sunt doi dintre cei buni. Poate că dumneavoastră şi cardinalul nu luați teoria mea despre *assassini* la fel de serios ca mine, dar ei au găsit un om care a reuşit să arunce mai multă

lumină asupra acestor lucruri…

— Ce om? Despre ce vorbiți? Se întinse peste masă şi îi luă mâna. Soră, iertați-mă – mă comport ca un nebun dar trebuie să-mi spuneți adevărul acum. Suntem aproape de sfârşitul acestor întâmplări cumplite. Vom curăța Biserica, soră, şi o vom face acum. Dar trebuie să-mi spuneți despre omul din Avignon. *Vă rog*! îi strânse mâna, încurajând-o.

Ea simți că-i scapă un suspin de uşurare, de parcă i s-ar fi luat o piatra imensă de pe inimă, şi îi povesti excursia şi întâlnirea cu Kessler/Calder. Când ajunse la pasajul care afirma că Simon Verginius era, de fapt, D'Ambrizzi, se uită la Sandanato, aşteptând explozia, negarea.

Dar aceasta nu veni. Umerii lui Sandanato căzură. Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, cu mâinile în buzunare, clătinând din cap.

— Soră, dumneavoastră şi Driskill trebuie să renunțați şi să vă retrageți acum. Ascultați-mă. Nu vă pricepeți, nu sunteți *jucători,* sunteți doar chibiți, şi nu vreau să fiți loviți de trăsnet, înțelegeți?

— Nu. Nu înțeleg absolut nimic. Nici pe dumneavoastră, nici pe Driskill, pe nimeni. Dar nu pot să cred că D'Ambrizzi e vinovat de…

— Vă rog să-mi promiteți că nu vă veți amesteca!

— Nici moartă – cine v-a dat toată această putere dintr-o dată? Şi de ce nu vreți să negați povestea

lui Kessler?

— Bine, spuse el, făcând un gest teatral de calmare, stăpânindu-se printr-un efort de voință. Nu neg povestea lui Kessler, fiindcă s-ar putea să fie adevărată. D'Ambrizzi s-ar putea să fi fost Simon. Da.

— Ce tot spuneți? E el Simon acum? Asta contează – Pietro, îl iubeşti pe acest om – eşti mai aproape de el decât oricine pe pământ…

— Nu vorbim acum despre relațiile personale, soră. Am trecut de asta. Noi vorbim despre viitorul Bisericii… vorbim despre cel care s-ar putea să devină papă. Acum am ajuns foarte aproape de sfârşit. Crimele între care sora Valentine a făcut legătura, uciderea ei, atacul asupra dumneavoastră…

— Noi? Care *noi?*

— Cardinalul Indelicato şi cu mine! Da, credeți-mă. Eminența sa şi eu lucrăm împreună ca să descoperim adevărul…

— Dumneavoastră şi *Indelicato!* Dumnezeule, dar sunteți duşmani de moarte! Vă urâți reciproc. Ce se întâmplă? De când lucrați alături de Indelicato?

Mintea i se tulbura. Una dintre piesele de rezistență ale Bisericii era perechea Sandanato şi stăpânul lui, D'Ambrizzi. Ce se întâmplase?

— De când… de când mi-am dat seama că D'Ambrizzi conduce Biserica pe căi greşite. De când mi-am dat seama că nu făcea nimic pentru a

duce la îndeplinire ordinele Sfântului Părinte în privința ucigașului sorei Valentine, ucigașul tuturor celorlalți. D'Ambrizzi ascundea, de fapt, adevărul, încurca ițele… Fiindcă el – chiar el – se afla în spatele lor. Eu şi Indelicato am observat ce-i făcea lui Callistus, cum îl izola, îi ținea predici, îl conducea, pentru că papa nu mai are puterea de a hotărî singur. Am văzut planurile ascunse ale lui D'Ambrizzi… şi ne-am îngrozit.

Se uită la ea, chipul lui fiind o mască chinuită.

— Dar când? Cu cât timp în urmă?

— Asta n-are nicio importanță, soră. Ceea ce contează e ca dumneavoastră să înțelegeți cât de greu mi-a fost. Ştiți că el mi-a fost ca un tată… dar Biserica trebuie să fie pe primul plan. Noi doi suntem de acord asupra acestui lucru. Întotdeauna am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să vă spun adevărul. De-asta am încercat să vă vorbesc despre nevoia de a curăța Biserica… şi cum binele ar putea veni din rău. N-am timp să vă spun totul acum, soră. Nu mai e timp.

Lumina slabă îi transforma fața într-un basorelief întunecat, obrajii şi orbitele, în găuri negre. Spiritul suferinței, martirul, pregătit să moară pentru Biserica lui, fie ea bună sau rea.

Ea se zbătea să asimileze tot ce spunea el. Încerca să reinventeze lumea în acea fracțiune de secunda. D'Ambrizzi fusese atâta amar de vreme una dintre certitudinile Bisericii, un stâlp infailibil

al raţiunii, al bunului-simţ, al inteligenţei: omul care gândea în perspectivă. Sfântul Jack, cel care ar fi trebuit să devină papă.

— Kessler a spus adevărul, şopti ea. Asta vreţi să-mi spuneţi? Că tot ce mi-a spus Ben era adevărat?

— Habar n-am ce-a spus Driskill, dar vreau ca dumneavoastră să staţi departe de el şi de părintele Dunn. Driskill e capabil să-şi poarte singur de grijă…

— Credeam că aţi spus să stăm amândoi, şi eu, şi el, deoparte!

— Puţin îmi pasă de ce păţeşte Driskill, soră! Pentru dumneavoastră stat…

— Eu nu stat în stare să-mi port de grijă? Asta e?

El îi ignoră brusca izbucnire nervoasă.

— Trebuie să ne confruntăm cu ceea ce se întâmplă aici. N-are niciun rost să ne certăm. *Dumneavoastră* reprezentaţi o mare ameninţare pentru planul lui D'Ambrizzi. Dacă vă ţineţi după el, o să vă îndepărteze din drum fără nicio ezitare… poate încă mai credeţi în el, dar ceea ce faceţi, ceea ce aţi făcut în aceste săptămâni – poate să-l distrugă!

— Asta e foarte greu de crezut, spuse ea.

— Gândiţi-vă cum trebuie să fi fost pentru mine.

— Dacă aveţi dreptate, atunci care e planul lui? Ce se întâmplă?

Sandanato pescui o ţigară din buzunarul de la

haină şi o aprinse, fumul încolăcindu-se în lumina lămpii de pe masă. Ea nu mai voia să fumeze. El tuşi şi culese o bucăţică de tutun de pe limbă.

— D'Ambrizzi, spuse el, scrutând-o, vrea să preia puterea asupra întregii Biserici… începând cu inima ei. Şi-a centralizat puterea, are o mână solidă de susţinători în rândul cardinalilor şi în presă, are banii americani în spate, stă cu un picior bine înfipt în lumea politică şi materială, iar cu celălalt în Vatican. Presa îl iubeşte, soră… Eu îl iubesc, ca şi dumneavoastră, ca şi Val – dar omul pe care îl iubim şi în care avem încredere ne-a folosit pentru a-şi îndeplini propriul plan. El e singurul om de care Sfântul Părinte mai vrea să asculte. Deţine controlul absolut asupra minţii lui Callistus, asupra celor care au acces la el. El îl convinge pe Sfântul Părinte să vorbească cu anumiţi cardinali, să-l impună pe D'Ambrizzi ca succesor al său, ca alegerea sa personală – cardinalul D'Ambrizzi vrea să fie papă şi a făcut totul ca să-şi ascundă trecutul. Trebuie oprit, soră!

— Iar dumneavoastră şi Indelicato puteţi să-l opriţi, spuse ea.

— Dacă poate cineva.

— Atunci dumneavoastră şi Driskill sunteţi aliaţi, zise ea, încercând să vadă totul, în întregime.

— Nu, nu. Nu înţelegeţi? Dunn îl are la degetul mic pe Driskill! Aşa a fost de la bun început. Dunn

e un om subtil, îl manipulează…

— Dar ce e rău în asta? Dunn e…

— Ce e rău în asta? Elizabeth, Dunn e omul lui D'Ambrizzi! Nu vezi? Din cauza asta Dunn s-a implicat chiar din prima zi, de la Princeton… el a fost cu Driskill în noaptea aceea, el a fost primul care l-a găsit pe Driskill în capelă, cu sora lui moartă. Ben Driskill nici n-a avut răgazul să reacționeze la moartea lui Val, fără ca Dunn să fie lângă el, să-l conducă, să-l mângâie. Tuşi din nou, din cauza fumului, şi trecu pe lângă ea pentru a privi în stradă, de la fereastra biroului. Cred că Dunn ştia că sora Val trebuia să moară… ajunsese prea aproape de adevărul despre D'Ambrizzi… Ea făcuse legătura dintre el şi naziști în trecut şi ştia că trecutul trebuia şters, uitat. Iar D'Ambrizzi voia ca Dunn să fie acolo pentru a-l ajuta pe Driskill să treacă prin clipele grele… şi pentru a se asigura că sarcina fusese bine îndeplinită.

— Dar ei au încercat să-l omoare pe Ben când patinați împreună pe lac…

— Ben i-a dezvăluit lui Dunn că vrea să reconstituie trecutul lui Val, să descopere ce anume a condus la moartea ei…

Cuvintele cădeau mai departe, o enormitate după alta, ca nişte bombe cu efect întârziat programate cu mult timp în urmă şi explodând acum în adâncurile psihicului ei. Biserica era aruncată în aer. Dunn era un ticălos, D'Ambrizzi era un ticălos, Sfântul Părinte era prizonierul lui

D'Ambrizzi… toate pentru ca D'Ambrizzi să fie ales papă. O călătorie de patruzeci de ani, de la *assassini* la coroana papală.

Sandanato o rugă să vină cu el, să o ducă la sediul Ordinului, unde putea să rămână până când avea să se termine totul. Dar ea îl respinse. El insista, iar mânia şi frustrarea ei izbucniră din nou şi arunca asupra lui o cascadă de vorbe. Totul era o nebunie, nu puteai să urmăreşti nimic din ceea ce se întâmpla… iar el încercase să-i explice totul calm şi rațional. Totul era D'Ambrizzi şi concepția lui pervertită, extraordinară. Papa era bolnav pe moarte; Biserica trebuia condusă şi mai adânc, în mijlocul curentului lumii seculare, iar el era expertul, el era cel mai bun. Ca papă, el putea să vadă Biserica în viitor ca pe o mare putere laică. Dar existau anumiți bărbați şi o femeie, apoi două femei, care ştiau prea mult despre trecutul lui, despre legăturile lui cu naziştii, despre *assassini*… aşa că începuse să înlăture obstacolele. Dacă priveai din această perspectivă, cea reală, nu era greu să înțelegi.

Ea îl alungă pe Sandanato şi el plecă înciudat, sfătuind-o să stea departe de Driskill, Dunn şi D'Ambrizzi până când toate astea aveau să se sfârşească.

Driskill. Singură, până şi gândul la numele lui o durea. Niciodată în viață nu suferise o înfrângere atât de sumbră şi definitivă. În ceea ce-l privea pe Driskill, toate opțiunile erau închise, ea era legată

de mâini şi de picioare. Nu mai avea nicio speranță.

După încă o oră, plecă de la birou şi afară o lovi vântul rece al sfârşitului de noiembrie. Era întuneric şi liniște pe strada cu birouri închise. Porni cu paşi vioi, dar când ajunse la colț, un Mercedes negru, lustruit, trase şi opri lângă ea.

Un preot într-o pelerină neagră, cu gulerul alb ivindu-se de dedesubt, ieşi de pe locul de lângă şofer.

— Sora Elizabeth?

— Da?

— Sfântul Părinte a trimis această maşină după dumneavoastră. Vă rog.

Deschise larg uşa din spate.

— *Sfântul Părinte?*

— Vă rog, soră. Nu avem prea mult timp.

O apucă de braț şi ea intră în spațiul întunecat al banchetei din spate. Era singură. Maşina porni.

— Vaticanul e în partea cealaltă. Puteți să-mi explicați ce se întâmplă, părinte?

El îşi întoarse fața către ea şi dădu solemn din cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ne mai oprim undeva, soră.

— Unde?

— Trastevere, soră, spuse el, în timp ce maşina prindea viteză, strecurându-se pe străzi dosnice, pustii şi întunecate, îndreptându-se spre Tibru.

Şoferul claxonă şi o puzderie de pisici apărură în

lumina farurilor, dând buzna în toate părțile pentru a-şi scăpa viața.

4
Driskill

Încercam încă să înțeleg de ce mă aflam acolo, când au adus-o pe sora Elizabeth în încăperea mare, nefinisată. Camera era rece, prăfuită şi aproape goală – doar eu, Dunn şi D'Ambrizzi. Mai erau o masă de lucru şi câteva scaune aranjate la întâmplare în jurul unei mese lungi, zgâriate. Nimeni nu spusese prea multe şi, oricum, nimic care să mă poată ajuta.

Ea era însoțită de un preot care a condus-o înăuntru şi a plecat, trăgând uşa după el. Purta pardesiul cu cordon şi o geantă aruncată pe umăr. S-a uitat speriată la noi, a început să spună ceva, dar a înghețat când l-a văzut pe D'Ambrizzi. El a păşit pe podeaua de ciment, zâmbind, s-a uitat la ea şi a condus-o la masă. Ea s-a tras înapoi un moment, dar el era irezistibil.

— Te rog, stai jos, a spus el, arătând absolut schimbat în costumul lui gri cu dungulițe.

Totul la el părea schimbat. Ținuta – care în mod normal însemna că se legăna uşor pe tocuri, cu mâinile încrucişate pe pieptul uriaş – avea acum un aer nehotărât, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu mâinile şi cu picioarele. Astfel, părea inocent, nesigur, absolut dezarmant. Un zâmbet fugar a

trecut pe chipul lui Dunn când m-a privit în ochi. „Ticălosule”, am gândit.

— Îmi pare îngrozitor de rău, a spus D’Ambrizzi, că a trebuit să vă aduc aici într-un mod atât de nepoliticos, fără să vă anunț şi fără să vă explic de ce. Dar nu avem prea mult timp, iar voi veți afla imediat motivele mele. Vremurile acestea, nu e nevoie să vă amintesc eu, sunt – cum? — neobişnuite. Necesită măsuri cel puțin la fel de neobişnuite. Vă rog să primiți scuzele mele cele mai sincere. După ce ne-am aşezat cu toții la masă, el a traversat greoi camera şi a tras un scaun în spatele mesei de lucru, pe cimentul aspru. Nu părea obişnuit să stea fără asistentul lui. Sandanato nu se vedea nicăieri. Şi trebuie să mă iertați încă o dată, dacă voi domina aceste discuții. Am multe să vă spun. Voi încerca să anticipez întrebările voastre… înțelegeți că, din păcate, timpul meu e limitat. Şi avem multe de acoperit. S-a uitat la ceas cu un gest studiat, ca un actor pus față în față cu un obiect mai puțin familiar. Fără îndoială că Sandanato era cel care îl informa asupra trecerii timpului. S-a sprijinit de spătarul scaunului, privind suprafața goală a mesei de lucru. Bine. Începem. Părintele Dunn îmi este un prieten foarte drag, mai mult decât v-ați putut imagina. El m-a informat asupra activității tale, Benjamin. Egipt, Paris, Irlanda, Avignon. El mi-a vorbit despre manuscrisul găsit în New Prudence. Am aflat de la început că tu eşti convins

că August Horstmann este ucigaşul. Şi, desigur, am aflat că Erich Kessler v-a spus că eu sunt acel Simon Verginius care a jucat un rol foarte important în dezvăluirea acestei poveşti. Da, cred că sunt destul de bine informat.

Acum, trebuie să vă spun, cred că meritați să primiți anumite explicații. De ce am zis că *meritați?* Tu, Benjamin, meriți să cunoşti adevărul pentru că sora ta a murit. Iar tu, soră, pentru că, la rândul tău, ai fost foarte aproape de moarte. Amândoi meritați să aflați adevărul pentru hotărârea pe care ați dovedit-o, o hotărâre *nesăbuită,* aflată la un pas de nebunie – totul pentru a descoperi adevărul despre nişte lucruri adânc îngropate sub țărâna grea a timpului. Sincer, n-aş fi crezut că o asemenea muncă de detectiv e posibilă în aceste circumstanțe. Dar voi ați perseverat. A clătinat din cap cu o durere trucată, nasul coborându-i către bărbie, ca al lui Punch. Voi ați făcut problema mea mai greu de rezolvat, mi-ați făcut mai dificilă sarcina de a opri aceste crime şi, în cuvintele credinciosului meu Sandanato, de a „salva Biserica".

A făcut o pauză, căutând parcă un răspuns care să ne mulțumească pe toți, apoi a renunțat. A respirat adânc, cu greutate, şi s-a lăsat cu tot corpul pe scaunul subțire.

— Da, a rostit el adânc, din piept, eu am fost Simon Verginius. Pe mine m-a trimis papa Pius la Paris, în slujba lui Torricelli, pentru a organiza un

grup de luptători de gherilă în scopul de a proteja interesele Bisericii – sprijinindu-i pe naziști, câștigându-le încrederea și ajutorul, pentru a obține o parte din comori pentru Biserică. Nu era o treabă ușoară, vă asigur, cu oameni ca Göring și Göbbels care voiau totul pentru ei. În orice caz, era o sarcină absolut neortodoxă și urâtă, recunosc, dar vă rog să încercați să înțelegeți ce greutate, ce putere avea un ordin dat personal de papa Pius – misiunea era cea mai întunecată taină din lume. El mi-a spus că... mi-a spus că îmi încredința o sarcină crucială pentru supraviețuirea Bisericii. Voi – voi nu puteți să vă închipuiți ce zdrobitoare era personalitatea acelui om, firea lui ca un laser... și el alesese un om capabil de a-i duce la îndeplinire ordinele. Mă doare cumplit s-o spun. Dar eu eram un pragmatic înnăscut și student la istorie. Istoria – dacă vrei să supraviețuiești – e căminul unui pragmatic. Căminul Bisericii seculare. Ei bine, eu eram un om secular. Nu prea potrivit pentru un preot, veți spune. Poate că da, poate că nu. Dar eram potrivit pentru această sarcină. Eram dispus să fac orice pentru binele Bisericii.

Da, iertați-mă dacă sar de la una la alta. Încerc să ating punctele importante...

Da, eu l-am ucis pe părintele LeBecq în cimitir. A trecut atât de mult timp, încât nu-mi amintesc prea bine cum arăta. Era un porc înnăscut. Omorârea lui a fost un act de război, execuția pe

câmpul de luptă a unui trădător, un om care ne trădase naziştilor. Şi-a ridicat brusc privirea, ochii îi erau acoperiți de pleoapele grele, ca ai unui crocodil, dar la fel de iscoditori ca întotdeauna. Aşteptați pocăința unui preot? Atunci mă tem că aşteptați în zadar. Aşa cum ați descoperit şi voi din diferite surse, eu – Simon – n-am fost niciodată de acord cu ajutorul dat naziştilor… asta era misiunea mea, o vreme am depus tot efortul pentru a o îndeplini – dar nu după mult timp am început să colaborez mai intens cu Rezistența, păstrând relațiile cu naziştii numai cât era necesar pentru a-i împiedica să calce cu cizmele lor grele peste Biserică. Lui Torricelli i-am fost un ghimpe cumplit în coastă, sărmanul. El voia să trăiască şi să-i lase şi pe alții să trăiască, să supraviețuiască, ignorând realitatea. Orice spuneam sau făceam îl speria de moarte. El era prins între nazişti, Biserica reprezentată de mine şi diverşi spioni americani care se vânturau prin Paris ca nişte viruşi. S-a uitat la ceas şi şi-a împreunat mâinile pe masă. Degetele îi erau umflate ca gleznele unei femei grase. Da, am încercat să-l asasinăm pe un om mare, un om *important*. Într-adevăr, el trebuia să vină la Paris cu trenul. Părintele LeBecq ştia acest lucru, participase la întocmirea planului, dar îşi exprimase dezacordul. Totuşi, nu el trebuia să ia hotărârea. Când planul a fost trădat şi mulți dintre noi omorâți în munți, am fost sigur că LeBecq suflase informația la urechea nemților. Aşa

că l-am executat. În felul meu personal. Şi-a trosnit încheieturile umflate pentru a-şi întări afirmația. Da, Pius a trimis un om de la Roma pentru a face investigații, pentru a colecta dovezi şi a construi un caz împotriva mea – dacă într-adevăr eu îl omorâsem pe LeBecq şi plănuisem asasinarea omului din tren… şi, în general, refuzasem să îndeplinesc ordinele lui Pius, în ceea ce-i privea pe nemți. Omul trimis de Vatican ştia că ultima parte a acuzației era adevărată. Pius se cam săturase de mine. Naziştii se plânseseră de încăpățânarea cu care refuzam să le împlinesc dorințele. Şi da, omul trimis de Pius de la Roma era cunoscut în unele cercuri sub numele de „Colectorul". El colecta informații, probe şi cine mai ştie ce altceva, dar era o sarcină grea, fiindcă eu îi împrăştiasem pe *assassini,* cei puțini rămaşi în viață, şi nimeni nu ştia unde erau. Nimeni în afară de mine şi de ei înşişi, iar eu eram singurul care îi ştia *pe toți* – cu excepția unui alt bărbat, cu numele de cod Arhiducele. Da, exista un document, datând de pe vremea familiei Borgia, o listă cu numele celor care au abandonat şi au riscat totul punându-se în slujba Bisericii – oameni care omorau pentru papă, pentru Biserică. Am trimis documentul în nordul Irlandei, însoțit de doi oameni: fratele Leo şi omul meu cel mai bun, cel mai dezinteresat, cel mai demn de încredere… August Horstmann.

După ce au plecat în Irlanda, n-am mai auzit de

ei. Aveam şi eu problemele mele la Paris, din cauza Colectorului, care începuse să mă încolțească – am simțit-o, mi s-a ridicat părul din urechi, am ştiut că construise cu meticulozitate un caz care l-ar fi satisfăcut cu siguranță pe Pius, care ar fi făcut orice pentru a mă pedepsi, *orice*… aşa că,*în extremis,* am cerut ajutorul tatălui tău, Benjamin, vechiul meu tovarăş de arme, unul dintre spionii OSS, care pe vremea aceea bântuiau prin Europa ca nişte stafii, făcând şi ei tot ce puteau, obținând informații pentru Aliați prin orice mijloace. Hugh Driskill şi-a folosit toată considerabila sa putere magică pentru a mă scoate din Paris, în timp ce Colectorul furios, enervat, mă muşca de călcâie. Hugh m-a adus la Princeton şi a început, alături de marele lui prieten, Drew Summerhays, să negocieze cu Pius întoarcerea mea la Roma. În siguranță.

Şi-a aprins una dintre țigările lui negre, cu bandă aurie, şi şi-a ridicat privirea obosită, clipind încet din ochii lui cu pleoape grele. Susținea un spectacol extraordinar.

— Acum, manuscrisul. Asta făceam eu atunci când tu şi micuța Val voiați să ies afară, să mă joc cu voi şi să muncesc în grădină alături de tine şi de mama ta – de ce am scris totul? Aveam nevoie de mai mult decât ceea ce tatăl tău şi Summerhays puteau negocia cu Pius, fiindcă Pius avea un motiv foarte personal pentru a mă uri şi a se teme de mine. Aveam nevoie de o poliță de asigurare

perfectă, dacă voiam să fiu sigur că aveam să rămân nu numai în Biserică, dar şi în viaţă. Când am lăsat manuscrisul preotului din sat, am ştiut că eram în afară de orice pericol. Am făcut şi o copie pentru Pius – şi i-am spus că, dacă mă omoară, lumea avea să afle povestea *assassini*-lor lui, a hotărârii de a colabora cu naziştii în furtul operelor de artă din Europa. Da, am folosit numele de cod în manuscris, fiindcă trebuia să am grijă ca bătrânul preot din New Prudence să nu-l citească şi să nu afle prea multe, dar numele de cod nu aveau să ştirbească conținutul acestuia. Amănuntele erau toate acolo, erau dovezi interne care puteau fi controlate, erau fapte reale. După ce am scris aceste pagini, iar tatăl tău şi Summerhays mi-au pregătit dramul de întoarcere – şi nu greşesc când spun că a fost o pastilă foarte, foarte amară pe care Pius a fost nevoit s-o înghită – m-am întors la Roma, i-am ținut cu sabia deasupra capului şi mi-am croit un drum, o carieră, liber şi nevătămat. Acum – s-a uitat la noi – asta explică trecutul, nu-i aşa?

Ascultasem mult timp şi cu atenție, încercând să adaug totul la ceea ce ştiam. Când D'Ambrizzi s-a oprit, pentru a-şi trage sufletul, am vorbit. Aerul din încăpere era greu, căldura fusese pornită şi acum era prea cald, iar din bucătăria restaurantului de deasupra se auzeau zgomote. Glasul meu a sunat forțat, artificial.

— Pe mine nu mă interesează ce ați făcut în trecui. Nu mă surprinde nimic din ce pune la cale Biserica. Un pontif care-i simpatizează pe naziști se potrivește perfect. Dacă ceea ce ne-ați spus acum e adevărat, atunci nu pot decât să vă felicit. Foarte bine că l-ați omorât pe ticălosul de LeBecq. Dar asta e o poveste veche. N-are nicio legătură cu mine. Eu sunt aici pentru că sora mea a fost omorâtă…

— Ești aici pentru că te-am adus eu, Benjamin. Dar continuă, fiule. Mă uit la tine și văd băiețelul de odinioară. Nerăbdător, dornic să se joace. Acel băiețel mai există încă în tine. Nu te-ai schimbat. Vrei să rezolvi totul…

— Vreau să știu cine a omorât-o pe sora mea. Cine a fost în spatele crimei. Horstmann a apăsat pe trăgaci – prietenul dumneavoastră Horstmann, omul dumneavoastră de încredere – și tot el m-a înjunghiat în spate, dar cine l-a trimis? Dumneavoastră păreți candidatul numărul unu, dar pentru mine nu sunteți decât un bătrân gras care vrea să devină papă. Nu sunteți un om mare, faptul că sunteți cardinal mă lasă rece. Și, în mod sigur, nu sunteți Sfântul Jack!

D'Ambrizzi zâmbea cu blândețe, dând ușor din cap, de parcă m-ar fi iertat. Dunn studia un colț din tavan. Sora Elizabeth părea hipnotizată, holbându-se la mâinile pe care și le ținea în poală. Aștepta nemișcată.

— Sunt conștient, a spus D'Ambrizzi, că par

foarte suspect în ochii voştri. Dar nu uitați că v-am adus aici ca să vorbim, ca să vă explic ce am făcut şi ce am de gând să fac… dacă aş fi aşa cum credeți voi că sunt, n-ar fi fost mai simplu să vă omor pe toți? Dacă tot am ucis atât de mulți oameni, de ce n-aş mai ucide câțiva?

— Dintr-o mie de motive, am spus.

— Dintre care numai unul e cel adevărat – fiindcă eu nu omor pe nimeni, Benjamin. Eu *am fost* Simon. Dar nu eu l-am reactivat pe Horstmann după patruzeci de ani. Nu l-am mai văzut, n-am mai vorbit cu el şi n-am mai auzit de el din momentul în care i-am dat, la Paris, Concordatul Borgia, pe care mi-l dăduse Pius. M-a privit prin valurile de fum, scrutându-mă ca Jean Gabin într-un film vechi. Ceea ce ne duce la marea întrebare… cine l-a pus din nou la treabă?

S-a lăsat pe spate. Scaunul a trosnit. Şi-a încrucişat brațele, privindu-mă în continuare cu ochii întredeschişi.

— Cine? am spus. Pe cine căutăm? în primul rând, trebuie să fie cineva care ştia unde naiba să-l găsească. În al doilea rând, trebuie să fie cineva care ştia că el fusese un criminal în slujba Bisericii. În al treilea rând, trebuie să fie cineva ale cărui ordine Horstmann să le asculte. Probabil că Horstmann n-ar primi ordine decât de la Simon. Aşa că totul îl indică pe Simon Verginius, reactivând vechea rețea…

— Într-adevăr, aşa pare, a spus D'Ambrizzi. Eşti

avocat, îți construieşti propriul caz. Dar nu cumva chiar acesta e scopul, domnule avocat? Să-l facă pe Simon să pară vinovat? Poți să crezi ce vrei, Benjamin. Întotdeauna ai avut o minte independentă. Dar lasă-mă să-ți prezint şi o altă perspectivă. S-a aplecat înainte, punându-şi coatele pe masă. Cineva îl conduce pe Horstmann, îi dă instrucțiuni. Acest necunoscut din umbră e adevăratul ucigaş. Suntem de acord…

— Dar cu asta nu i-am iertat toate păcatele lui Horstmann. El e cel care i-a pus pistolul în ceafă surorii mele…

D'Ambrizzi a dat afirmativ din cap, dar a continuat:

— De ce sunt ucişi aceşti oameni? Aici tind să-i dau dreptate lui Herr Kessler. Pentru a-i îndepărta pe cei care ştiau adevărul despre ceea ce s-a întâmplat la Paris în timpul războiului, despre Biserică şi nazişti, despre *assassini* şi despre implicarea noastră în acțiuni josnice… aceşti oameni reprezentau un pericol pentru acest om şi trebuiau să moară. Acum cine ar fi persoana cea mai lovită dacă această poveste ar ieşi la lumină?

— Cineva care omora oameni la Paris, am spus eu. Asta ne duce înapoi la Simon Verginius. Cineva care ar avea cel mai mult de pierdut, fiindcă, pe drumul spre canonizare, vrea să facă o oprire şi pe tronul lui Petru. Nimeni nu seamănă mai bine cu acest portret decât dumneavoastră, Sfântul Jack…

— Dar, a şoptit D'Ambrizzi, e bătrânul Sfânt Jack singurul suspect? Dacă mai există un motiv în spatele acestor evenimente cumplite? Gândiți-vă la alegerea noului papă. Avem un electorat foarte restrâns – Colegiul Cardinalilor. Iar papa, care acum e pe moarte, are o influență foarte puternică. Există multe posibilități de a influența acest electorat. Banii, desigur, reprezintă una dintre ele. Promiterea puterii şi a accesului la papă. Şi mai este una, probabil cea mai veche dintre toate – teama. Dați-mi voie să vă spun care este pentru cardinali, pentru Vatican şi pentru instituția Bisericii cea mai puternică teamă, anatema cea mai cumplită... distrugerea ordinii. Cu alte cuvinte, haosul. Ei vor reacționa în fața haosului, vă asigur, şi sunt oameni puternici. Vor vrea să-l înlăture, să-l zdrobească şi, credeți-mă, îl vor învinge. Vor cere ajutorul unui om cu pumnul de fier, înțelegeți? Biserica va suporta, dacă e nevoie, o întoarcere în beznă, la distrugerea opoziției, chiar şi la o altă Inchiziție – vor fi bucuroşi să o înființeze. Sunt unii care cred că o altă Inchiziție ar fi trebuit să apară de mult. Papa urăşte haosul mai mult decât oricine altcineva – şi el, la rândul lui, îl va prefera pe cel mai puternic, bruta, pumnul de fier. Trebuie să ne punem întrebarea, cine va beneficia cel mai mult de pe urma spaimei, a haosului şi a dezordinii? Răspunsul e, desigur, omul care le provoacă. El e răspunsul la toate întrebările noastre.

Sora Elizabeth a vorbit, în sfârşit, cu vocea tremurându-i de enervare.

— De ce vă jucați cu noi? Cum să aflăm noi cine este? Cât va mai continua nebunia asta? Dacă *sunteți* dumneavoastră? Dacă dumneavoastră sunteți cel care va profita? Dumneavoastră aveți acces la papă... Dumnezeule, vorbiți de parcă Biserica n-ar fi niciun pic diferită de Mafie, KGB sau CIA – dar e Biserica! Biserica e mai bună!

D'Ambrizzi a ascultat cu ochii închişi, clătinând din capul său masiv, cu un aer aparent afirmativ. A tuşit, cu un sunet răguşit.

— Tristul adevăr e că, atunci când miza e suficient de mare şi când e vorba de lupta pentru control şi putere, diferența dintre organizațiile pe care le-ai menționat e mai mică decât crezi. Asta ne învață istoria. Prietena ta, sora Valentine, a înțeles asta mai bine decât oricine altcineva. Ea a înțeles foarte bine acea parte a Bisericii care nu se ocupă cu fapte bune. Dar a mai înțeles şi că țelul Bisericii, ceea ce înseamnă ea pentru noi toți, e foarte diferit de cel al organizațiilor pe care le-ai numit. M-ai întrebat cât va mai dura povestea asta – nu mult, vă asigur. Suntem aproape de sfârşit. Şi să ştiți că nu mă joc cu voi. Vedeți, eu *ştiu* cine se află în spatele ei. Dar, dacă v-aş spune, oare m-ați crede? Poate că nu încă. Dar curând, foarte curând... Oricum, mai întâi e marea petrecere a cardinalului Indelicato. Felul în care îşi alege momentul e cel puțin obraznic. Vă sfătuiesc să nu

lipsiți.

— Petrecere? am spus eu, reacționând cu întârziere. Despre ce vorbiți?

— Vai, Ben, petrecerile lui Fredi sunt legendare. Am uitat ce sărbătoreşte de data asta, dar va fi o seară splendidă, vă asigur. Şi sunt convins că s-ar bucura să veniți şi voi. Pleoapele grele au coborât peste ochii lui vicleni. Credeți-mă, ar fi mare păcat să scăpați ocazia. Am o surpriză pentru voi – dar numai la petrecere. Şi-a împins scaunul înapoi. Acum, şoferul meu mă aşteaptă. Trebuie să mă întorc la treburile mele…

— O întrebare, am intervenit. Ați spus ceva – de ce vă ura Pius atât de tare?

Sora Elizabeth sărise în picioare.

— Şi cine era „marele om“ din tren? Ce reprezenta Complotul Pius? Era planul lui de a-i reînvia pe *assassini* şi de a-i folosi din nou?

D'Ambrizzi s-a oprit şi s-a întors, solid, îndesat şi puternic, în ciuda vârstei. S-a uitat la sora Elizabeth, mirarea trecându-i fulgerător pe chipul aspru.

— Păi, astea sunt toate legate între ele. Pius – recunosc – avea un motiv foarte bun să mă privească cu ochi răi. Vedeți… în acel tren ar fi trebuit să se afle papa Pius.

— Voiați să-l omorâți!

În vocea ei se citeau uimirea şi neîncrederea.

— Da, voiam să-l asasinăm pe papă. Uluitor, nu-i aşa? Dar dați-mi voie să adaug că e o tradiție

foarte veche. Şi, evident, complotul nostru a devenit cunoscut sub numele de Complotul Pius. Complotul pentru asasinarea lui Pius. E uşor când cunoşti răspunsul, nu-i aşa? Multe explicații par logice, dar numai una e corectă. Amintiți-vă asta când ne vom apropia de sfârşit.

— Staţi! Opriți-vă! Sora Elizabeth se încrunta de parcă n-ar fi fost în stare să înțeleagă limpede totul. Aţi plănuit să-l omorâți pe papa Pius?

— Exact de asta avea nevoie, soră.

— Şi părintele LeBecq a avertizat Vaticanul, Pius n-a mai făcut călătoria, aşa că l-aţi ucis pe LeBecq…

— V-am spus, l-am ucis. Credeam că el provocase moartea prietenilor mei. Dar aici e o problemă. Un om care ştia mi-a spus mai târziu că nu LeBecq a fost cel care a avertizat Vaticanul. Nu omorâsem pe cine trebuia. Oricum, n-a fost o mare pierdere…

— Dumnezeule, a rostit sora Elizabeth cu răsuflarea tăiată.

D'Ambrizzi s-a dus la ea şi i-a luat mâna, refuzând să-i dea drumul.

— Biata de tine, sărmană fetiță! Ai trecut printr-o perioadă cumplită. Îmi pare foarte rău. Dar tot ce pot să fac eu e să pun punct acestui coşmar.

— Cine a încercat să mă omoare?

Ea se lupta să-şi rețină lacrimile.

— Curând, se va termina foarte curând. Îți înțeleg îngrijorarea şi furia. Ai dreptate, totul e o

nebunie. Un preot care a încercat să-l omoare pe papă, care a ucis un alt preot cu mâinile goale… totuşi, acest preot e omul iubit pe care îl priveşti acum, omul pe care îl cunoşti de foarte mult timp şi în care ai încredere. E de neînțeles. Ce să înțelegi tu din toate astea? Ei bine, eu nu m-am mai gândit la moralitatea faptelor mele de mult timp. Am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce am crezut că era bine. Ştiu că nu e atitudinea unui bun preot. Dar n-am ținut niciodată prea mult să fiu un preot bun. Am vrut să fiu un om bun. S-a uitat la ceas. Mâine seară pe la ora aceasta, în vila lui Indelicato – începe ultimul act. Deocamdată vă spun bună seara. S-a oprit în cadrul uşii, privind înapoi. Aveți grijă!

În acea noapte am rămas singur în camera mea de la Hassler, gândindu-mă la povestea lui D'Ambrizzi. Părintele Dunn plecase la treburile lui, fără să spună un cuvânt despre relația lui cu D'Ambrizzi. Şi nu mă închipuiam abordând-o a doua oară pe sora Elizabeth. Până unde poate merge omul, făcându-se de râs? De ce să bat eu recordul olimpic?

Aşa că am stat şi m-am gândit la D'Ambrizzi aşteptând, în munți, trenul care îl aducea pe papa Pius. Îndrăzneala acestui plan îți tăia răsuflarea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit? Ar fi găsit Biserica un om mare, un conducător care ar fi ajutat la demascarea naziştilor? Evoluția morală a

Bisericii ar fi urmat un alt curs? Ar fi ieşit ea din război pregătită pentru a conduce? Şi dacă Biserica ar fi fost alta, aş fi fost şi eu alt om? Aş fi devenit preotul care – datorită faptului că Pius a trăit – n-a existat niciodată?

Viața mea nu se desfăşurase conform planului şi nu puteam să-mi imaginez vreo vreme în care să nu fie nevoie să plătesc un preț sau altul. Pierdusem Biserica şi dragostea tatălui meu şi, undeva de-a lungul drumului, începusem să-i urâse pe amândoi. Dacă D'Ambrizzi şi mica lui bandă l-ar fi ucis pe Pius? Aş fi avut încă Biserica şi dragostea tatălui meu?

M-am hotărât că nu-mi puteam permite să cunosc răspunsul.

Dar, m-am întrebat, cine a trădat Complotul Pius?

Spatele mi se vindecase destul de bine. Rana se strânsese şi se lipise. Durerea, când mai apărea, nu era decât o pulsație înfundată, nu junghiul care mă împietrea înainte. Am umplut cada cu apă atât de fierbinte, încât oglinda s-a aburit. Am desfăcut o sticlă de scotch pe care părintele Dunn o găsise într-o speluncă plină de englezi însetați. Avea un gust aproape dulce, dar cu miros de pământ şi fum de turbă, şi parcă nu mai băusem niciodată ceva atât de bun. Era numit E'Dradour, iar Dunn mi-a spus că provenea de la cea mai mică distilerie din Scoția. Nu mai ştiam care era poziția

lui Dunn în orice altă privință, dar, când venea vorba despre apa vieții, omul ştia ce spunea. M-am întins în cadă şi am tot turnat E'Dradour peste gheață, până când a rămas doar jumătate de sticlă. Unele dintre grijile mele începeau să se piardă în ceața alcoolului.

Eram foarte obosit şi aproape nu-mi mai păsa că nimic nu era aşa cum părea să fie. Roma, ascunzişurile Romei, intrigile Romei, toate mă înghițeau, şi ştiam că nimeni n-avea să-mi ducă dorul. Era un sentiment ciudat, trist, dar în acelaşi timp liniştitor. Poate că nu mai aveam o importanță atât de mare. N-aş fi o pierdere pentru nimeni… Oricum, lucrurile se făceau altfel la Roma. La Roma trebuia să te porți ca romanii. Dar cine mai putea să-i înțeleagă?

D'Ambrizzi.

În ce măsură era adevărat? Era ceva adevărat, în sensul că se întâmplase în realitate? Mai ştia cineva ce era adevărul? Stăteam întins în pat, scăldat în sudoare, mintea hoinărindu-mi în iluzii…

Aveam impresia că muream pe o plajă, o fată frumoasă plângea la umbra unui palmier, iar deasupra mea se întindea umbra colonelului, soarele strălucea peste capul lui acoperit cu o cască de metal, îmi bătea în ochi, iar colonelul avea o mutră stupidă, ochelari, pistol…

Era un cântec de Donald Fagen, pe care îl

fredonam în minte, melancolic, cu accente de jazz, şi ştiam foarte bine că eram în cadă, învăluit în abur, cu un pahar în care gheața se topea în scotch, şi cu un nod în gât de teama nopții care avea să vină, dar, în acelaşi timp, eram căzut în nisip, sângerând, şalupa pe care o închiriasem de la slăbănogul cu pantofi de două tone nu venise să mă ia de pe plajă, fata mă trădase, colonelul mă trădase şi aveam să mor. Ştiam subiectul, citisem cartea, tocmai primisem o privire de adio… mintea o luase razna, fredonam încet cântecul, de parcă aş fi avut o febră care m-ar fi ucis, dacă loviturile pe care le primisem nu…

Iisuse! D'Ambrizzi încercase să-l omoare pe papă!

Şi reuşise să-l omoare pe LeBecq – dar nu el era omul care trebuia să moară.

Iar lui puțin îi păsa!

Cine făcea asemenea lucruri?

Fusese din cauza războiului, în mod sigur. Războiul era în plină desfăşurare, şi asta schimbase totul. Regulile obişnuite fuseseră uitate…

În cele din urmă, m-am dus, împleticindu-mă, la pat, m-am întins tremurând, gândindu-mă la moliciunea caldă, întunecată, plăcută a lui Gabrielle LeBecq, ştiind că n-aveam s-o mai văd niciodată, dorind să-şi încolăcească picioarele în jurul meu şi să mă tragă înăuntrul ei, unde aş fi fost în siguranță… voiam să fiu în siguranță. Nu

credeam că ceream prea mult.

M-am întrebat dacă petrecerea cardinalului Indelicato avea să fie un loc sigur. Puțin probabil. Invitațiile noastre sosiseră la Hassler şi ne aşteptau. El dorea să aibă plăcerea companiei noastre la vila sa.

În noaptea următoare.

Mama mă aştepta din nou în vis.

Era aceiaşi vis vechi.

Totuşi, de data aceasta venea mai aproape, de parcă simțea ceva care o obliga să vină spre mine. Era îmbrăcată în aceeaşi rochie strălucitoare de seară, în aceeaşi scenă care îmi devenise familiară de-a lungul anilor… visul, amintirea ei întinzând o mână înspre mine, cu părul revărsat pe umeri şi inelele sclipind pe degetele-i lungi cu unghiile vopsite, dar, de data aceasta, era mai limpede, ca şi cum s-ar fi ridicat o cortină sau două dintre noi.

Aveam o senzație acută de jenă, de parcă o vedeam într-un moment de intimitate, când n-ar fi trebuit să mă aflu acolo, totuşi ea ştia că eram acolo, îmi întindea mâna, îmi vorbea, iar eu îi simțeam parfumul, acea mireasmă de gardenii pe care o inspiri când eşti copil şi n-o mai uiți niciodată, dar simțeam şi mirosul de gin, de martini din răsuflarea ei… toate acestea pentru prima oară, fiindcă erau amănunte noi în visul meu… ea ieşea din dormitor, lumina galbenă strălucea în spatele ei, era noapte, mi-am dat

seama că purtam halatul roşu şi pijamaua, aveam zece sau doisprezece ani şi, pentru prima oară, îi auzeam limpede glasul…

N-o mai auzisem niciodată vorbind – cuvinte, cuvinte reale – în vis, dar ştiam că era o amintire, că îmi aminteam ceva ce se întâmplase şi eu uitasem, iar cuvintele veneau de departe, de foarte departe, ea mă striga, îmi repeta numele, „Ben, Ben, ascultă-mă, te rog, Ben, glasul mamei mă implora, ascultă-mă…", iar eu voiam să fug de ea, fiindcă n-o vedeam aşa cum era de obicei, pură, perfectă şi dreaptă; femeia asta plânsese, băuse şi vocea îi tremura, suspina, într-o mână strângea o batistă, mă implora, voia să vin mai aproape, dar ceva în prezența ei mă înspăimânta, poate doar *schimbarea…* vocea ei era aspră, răguşită… „Ben, nu fugi de mine, dragul meu, te rog, ascultă-mă…"

Mă apropiam încet de ea, atât de puternică îi era chemarea. Mâna ei m-a strâns şi am simțit-o puternică, asemenea ghearelor unei păsări, am văzut pasărea de demult, înfiptă în vârful ascuțit al gardului de fier, am văzut ochii înfricoşați ai mamei şi totul a început să se amestece în visul meu, pasărea, gardul, vocea aspră a mamei, mâna ei ca o gheară, ca un schelet care mă strângea…

Atunci pasărea a înviat şi a început să se legene pe gard, murind, zbătându-se, dând din aripi neajutorată, lovind din picioare, apoi s-a metamorfozat în altceva – de ce? de ce? Pentru că era un vis, presupun. Pasărea era un bărbat

acum, ale cărui picioare dansau în aer. Era negru, la fel de negru ca şi pasărea muribundă, iar corpul acestui bărbat era şi el muribund, negru pe alb; apoi mi-am dat seama că murea… că murise deja şi se clătina în bătaia vântului…

Părintele Governeau.

Afară, în livadă, o privelişte pe care n-o văzusem niciodată.

Dar am văzut-o atunci, în vis. De ce? Nu ştiam. Era un vis, ce naiba! Un vis şi mai mult decât un vis, bineînțeles…

Apoi mi-am auzit propriul glas. „Preotul din livadă…”

Nu spusesem niciodată aşa ceva mamei mele: era un subiect interzis, dar iată-mă acolo, aruncându-i cuvintele în față, iar lacrimile i-au explodat parcă din ochi, ca şi cum ochii s-ar fi copt prea mult şi ar fi crăpat, împrăştiindu-i durerea pe obraji, ca şi cum fața i se topea, ca şi cum îmi pierdeam mama acolo în hol… şi i-am auzit glasul.

„Tu, tu, tu ai fost… tu ai făcut-o… e numai din vina ta, tu ai făcut-o, tu ai fost de la bun început… tu… numai tu… eu n-am putut să mai fac nimic… era prea târziu… tu ai făcut-o… bietul preot…”

Apoi s-a întors, a mers, împleticindu-se, până la dormitor şi a închis uşa.

Eu am rămas în hol, înghețat, cufundat în întuneric. Tremuram… şi m-am trezit în patul meu, la Roma, leoarcă de sudoare, înfiorat, epuizat, dar plin de groază şi de uimire. Timp de

treizeci de ani mă luptasem cu acest vis, în toți aceşti ani mă străduisem să-i aud cuvintele, să o văd mai limpede şi să înțeleg despre ce era vorba.

Acum văzusem şi auzisem totul.

Mai bine n-aş fi făcut-o.

Aveam impresia că mama îmi spunea că eu eram de vină pentru ceea ce păţise părintele Governeau.

Totul se lega. Părintele Governeau, Val şi restul. De ce se interesase Val de Governeau la sfârşit?

Şi cum să fiu eu de vină?

Bătaia de la uşă a început cam după ora trei, dar am rămas întins în pat, nereuşind să-mi dau seama dacă era sau nu în vis.

Când, în sfârşit, m-am dus la uşă şi am deschis-o, sora Elizabeth se pregătea să mai bată o dată. Am întrebat-o dacă ştia cât era ceasul.

— Nu contează. Cât e?

— Trei dimineața. Trecut de trei.

— Eşti tare, te descurci. Hai, lasă-mă să intru. Pardesiul îi era leoarcă şi părul îi şiroia din cauza ploii. De dedesubt s-au ivit un pulover pe gât, negru, o pereche de pantaloni largi şi tenişi uzi. A trecut pe lângă mine şi a intrat în cameră. Se purta de parcă era în mare viteză, dar ştiam că nu era decât ipostaza hiperactivă a naturii ei. În sfârşit, totul o ajunsese din urmă.

— Ce faci aici? Ce s-a întâmplat?

— M-am săturat de luptă şi nesiguranță. Între noi, vreau să spun. Trebuie să vorbim înainte ca

totul să se prăbuşească în flăcări. Întreaga mea lume, Ben – oriunde mă uit cade câte o rotiță. Nu, nu mă întrerupe. N-am face decât să ne certăm şi să înrăutățim situația, aşa că lasă-mă să-ți spun ce gândesc şi nu scoate o vorbă decât dacă te întreb eu ceva. Am dat afirmativ din cap. Mi-e teamă că viața mea se va sfârşi înainte de a apuca s-o trăiesc. Cred că Val voia să părăsească Ordinul şi să se mărite cu Lockhardt. Ştiu ce simțea pentru el – ceea ce cred că simt şi eu pentru tine. Şi asta mă îngrijorează. Iar încrederea mea în Biserică a fost zdruncinată rău de tot – ce poate să însemne faptul că Biserica e implicată în povestea asta? Ce s-a întâmplat cu Biserica?

— Trag concluzia că asta e o întrebare directă. Iar răspunsul e că Biserica a rămas aceeaşi dintotdeauna, doar că o parte din tine refuză să accepte acest lucru. Nu e nici mai bună, nici mai rea decât altădată.

— Aşa că nu ştiu ce să mai cred. Biserica mea s-a transformat deodată într-un mister. Nu ştiu dacă cineva din interiorul ei mai poate fi crezut. D'Ambrizzi are mai multe fețe decât galeria cu portrete – iar eu caut pe cineva în care să am încredere. Mă întreb dacă tu…

— Ascultă, eu…

— Asta nu era o întrebare. Uite, eu sunt în mod normal o persoană foarte organizată, am programul meu şi filofaxul, şi o minte ordonată. Poate crezi că asta e o minciună, dar nu e. Sunt

călugăriță de mult timp şi recunosc că am căpătat un anumit mod de gândire – despre viață, despre mine, sentimentele şi credința mea. Nu vreau să te plictisesc cu toate amănuntele, dar trebuie să înțelegi că acest mod de a gândi şi de a crede pe care l-am deprins e foarte puternic. Acum am dat peste tine – un ex-novice iezuit care are nişte motivații mai complicate şi un aparat defensiv mai dezordonat decât am întâlnit vreodată… Dar asta nu înseamnă că nu-mi placi şi că nu țin la tine, chiar dacă mă tratezi ca pe un gunoi ori de câte ori ai ocazia. Ei bine, mă uit la tine şi îmi spun că eşti o problemă foarte complicată, dar până la urmă probabil că poți fi reparat… Acum, tot ce vreau de la tine e răspunsul la o întrebare. Apoi va trebui să stai şi să aştepți, să te gândeşti dacă n-ar fi mai bine să renunți la ura aceasta oarbă, animalică, irațională împotriva Bisericii care, Dumnezeu ştie, nu e o instituție perfectă…

— Ce să aştept?

— Să vezi care va fi următoarea mea mişcare, presupun.

— Care e întrebarea, soră?

— Ai vorbit serios când mi-ai spus ce mi-ai spus?

— Ți-am spus o mulțime de lucruri. Uneori am vorbit serios…

— Ştii foarte bine…

— Uite ce e, dacă ai venit aici ca să ne certăm, eu sunt tipul care poate să…

— Mi-ai spus că mă iubeşti! Acum, vreau să…

— Evident că ți-am spus asta. Vrei să ştii dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, nu-i aşa? Ei bine, mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Oare merită? Ce rost ar avea să mă sacrific din nou pentru Biserică? Cine are nevoie de credința asta nebună în scamatoriile Bisericii?

— Nimeni n-are nevoie de unul care face pe deşteptul, Ben.

— Nici n-am spus că tu sau altcineva ar avea nevoie de mine.

— Eu vreau să ştiu ce-ai vrut să spui când mi-ai zis că mă iubeşti.

— Ți-a mai spus-o vreodată cineva? Un bărbat, vreau să spun?

— Da. Dar una e dragostea de la şaptesprezece ani, dintr-o maşină decapotabilă, şi alta e *dragostea.* Ce ai vrut tu să spui prin dragoste?

— Eu am trecut de mult de şaptesprezece ani. Dragoste, soră. Am vrut să spun *dragoste.* Îmi pare rău, nu vreau să te zăpăcesc şi mai tare, dar am vrut să spun că *te iubesc.* Acum, dacă mai ai vreo întrebare, sper că nu e *de ce.* N-am nici cea mai vagă idee… *Dragostea,* pur şi simplu, se întâmplă, sora. Poate asta dovedeşte că am înnebunit. Sau poate dovedeşte că pot şi eu să iubesc pe cineva, chiar acum când îmi pierdusem orice speranță! Ce vrei de la mine? Suntem în miez de noapte!

— Nu mai am întrebări. Acum trebuie să mă

gândesc. S-ar putea să dureze. Anunță-mă dacă te răzgândeşti.

A dispărut înainte de a-mi da seama ce se întâmplă. Am rămas acolo în pijama, uitându-mă după ea. Ce Dumnezeu făcusem?

Era, pur şi simplu, incredibil, asta era tot.

O călugăriță.

5
Driskill

Peste o mie de lumânări pâlpâiau în foaier, în salon, de-a lungul coridoarelor pline de umbre ale vilei Indelicato, construită în secolul al şaisprezecelea şi de atunci locuința acestei familii nobile. Cardinali, politicieni, oameni de ştiință, bancheri, escroci, poeți, amanți, generali, hoți – de-a lungul veacurilor care defilaseră în paradă, sângele Indelicato cursese prin venele tuturor, iar această vilă îi găzduise pe toți membrii familiei din ultimele patru secole. Era perfect îngrijită, având zi şi noapte la dispoziție un personal format din treizeci şi doi de servitori, iar acum era căminul cardinalului Manfredi Indelicato, care avea, în ochii tuturor romanilor care se ocupau cu prognosticurile, şanse mari de a deveni primul papă Indelicato.

Totul în această vilă era perfect aranjat. Flăcările lumânărilor sclipind pe marmura cafenie, acordurile lui Vivaldi cântate de o orchestră de

cameră, firul de aur încolăcindu-se în tapiserii, parfumul pinilor intrând prin portalurile deschise, mulțimea preoților în haine de sărbătoare, femei în rochii elegante şi luxoase etalând acri de material lucios şi moale, bărbați grizonați care îşi puteau permite compania acestor femei, stele de cinema, miniştri, murmurul conversației amestecându-se cu muzica, simțul dramatic decurgând din faptul că toată lumea ştia că, în orice clipă, papa putea să moară într-o cameră secretă de la Vatican, tensiunea cu un caracter deseori sexual, atunci când o mulțime de oameni atât de puternici şi de eleganți se adună la un loc.

Sora Elizabeth, părintele Dunn şi cu mine am sosit în limuzina pusă la dispoziția noastră cu amabilitate de cardinalul D'Ambrizzi. Am urcat scara lungă, în pantă lină, şi am fost repede absorbiți de fluviul petrecerii. Elizabeth a fost imediat abordată de cunoscuți, Dunn a fost oprit de prietenii săi preoți, iar eu am hoinărit singur prin mulțime. Şampanie, feluri de mâncare scumpe aşezate pe mesele lungi şi pe tăvile de argint purtate de colo-colo pe brațele chelnerilor îmbrăcați în haine elegante de seară. Lumânările, cărora li se adăuga o subtilă strălucire electrică, creau o atmosferă de vis, un abur roşiatic.

Vila era o locuință; în seri ca aceasta devenea o scenă de spectacol; dar era şi un muzeu particular. Zidurile înalte de doisprezece metri erau împodobite cu tapiserii şi tablouri care

valorau, probabil, averi incalculabile. De-a lungul veacurilor, familia Indelicato dăduse lumii mulți colecționari, ale căror eforturi se vedeau acum. Rafael, Caravaggio, Reni, Rubens, Van Dyke, Baciccio, Murillo, Rembrandt, Bosch, Hals, şi aşa mai departe. Părea aproape ireal, atâta artă, atâtea bogății adunate într-o singură locuință particulară. M-am plimbat agale, prins în mulțime, am străbătut galerie după galerie, sorbind şampanie, uitând uneori de ce mă aflam acolo.

Niciunul dintre noi nu ştia la ce să se aştepte. În primul rând, de ce fusesem invitați? Dunn, care nu scosese un cuvânt explicativ în privința relației lui, brusc dezvăluite, cu D'Ambrizzi, ne spusese că el credea că fusesem invitați deoarece Indelicato, alături de D'Ambrizzi, primise de la Callistus misiunea de a-l găsi pe ucigaşul lui Val. Din moment ce şi noi căutam acelaşi lucru, Indelicato voia să ne întâlnească. De ce insistase D'Ambrizzi atât de mult să venim? La această întrebare părintele Dunn nu răspunsese decât ridicând din umeri. Dar era evident că D'Ambrizzi avea propriul lui program: spusese că totul avea să se sfârşească o dată cu seara aceasta. Ceva avea să se întâmple. Doar că noi nu ştiam ce, când sau cui. De câte ori sorbeam din şampanie, aceasta se oprea la jumătatea drumului şi rămânea încăpățânată acolo.

Sora Elizabeth era desăvârşită, într-o rochie

neagră de catifea, tăiată la baza gâtului, cu o camee pe care spunea că o primise de la Val şi părul legat la spate cu o bentiță neagră. Când ne-am întâlnit la Hassler, mi-a zâmbit, un zâmbet pe care nu-l mai văzusem niciodată, de parcă între noi nu mai era niciun conflict, de parcă situația se limpezise brusc. Ochii ni s-au întâlnit, şi ea s-a sprijinit de mâna mea când a urcat în limuzină. Ajunsesem la o înțelegere în acea conversație din miez de noapte. Acum şi eu mă simțeam liniştit. În sfârşit, eram de aceeaşi parte, indiferent de felul în care gândeam şi de deznodământul pe care îl aşteptam. Ne-am regăsit pe scara în spirală, privind de sus mulțimea care fremăta neîntrerupt. Ea a ridicat privirea către mine.

— Tu pe cine crezi? îmi povestise discuția ei cu Sandanato, pretenția lui că D'Ambrizzi s-ar afla în spatele a tot ce se întâmpla. Că D'Ambrizzi dorea controlul absolut al Bisericii şi că avea s-o distrugă cu reacția lui împotriva a tot ce el însuşi susținuse până acum. D'Ambrizzi ori e cel bun, ori e cel rău. Întrebarea e cum ne dăm noi seama?

— Nu ştiu. Toți sunt răi. De acord – el se potriveşte perfect cu portretul celui rău. Nu avem decât cuvântul lui care spune că, de fapt, el e cel bun.

— Avem şi cuvântul părintelui Dunn, a spus ea.

— Mare lucru. Cât valorează cuvântul lui? Habar n-am.

— Dar instinctul tău ce-ți spune?

— Că eu tot vreau să am o discuție între patru ochi cu Herr Horstmann. După aceea am să mă întreb cine l-a trimis. Logica îmi spune că Simon, *adevăratul* Simon… D'Ambrizzi.

— Dar e vorba de Val – el n-ar fi ordonat în veci uciderea lui Val…

— Dar uciderea ta? Şi a mea? Pe acestea le-ar fi ordonat?

Ea şi-a ferit privirea, n-a spus nimic.

Un preot de vârstă mijlocie, cu o față aspră, lipsită de umor, s-a apropiat de noi, coborând scările.

— Soră Elizabeth, a spus el, domnule Driskill. Eminența sa cardinalul Indelicato ar vrea să vă cunoască. Vă rog să mă urmați.

Am urcat după el scările până la etaj, apoi am traversat un coridor de-a lungul căruia erau înşiruite scaune de brocart verde cu auriu, zeci de desene înrămate şi mese împodobite cu vaze de flori proaspete. S-a oprit în fața unei uşi şi ne-a invitat înăuntru. Încăperea era lungă şi îngustă, cu ferestre înalte la care atârnau draperii grele, lungi până la pământ, pe podea un covor vechi de o mie de ani, o masă de lucru elegantă şi un tablou mare de Masaccio dominând unul dintre pereți. Nu ştiam că asemenea lucrări există în locuințe particulare, vile, oricât ar fi ele de mari.

Camera era goală.

— *Momento,* a murmurat preotul şi a dispărut pe o uşă bogat încrustată din spatele mesei de

lucru. Am dat din cap. Privirea mi-a fost atrasă de un mic tablou, atârnat lângă fereastră, deasupra unui aparat care păstra aerul uscat, dându-şi silința să împiedice distrugerea totală a obiectelor. În tablou, o siluetă fantomatică părea să plutească în aer, cu brațul lung ridicat, întins spre privitor sau spre pictor. La o privire mai atentă, fața personajului se dovedea a fi un craniu, decolorat şi pătat. În fundalul sumbru se vedeau copaci fără frunze, păsări negre se roteau pe cerul de un roşu pal, de parcă flăcările iadului ardeau dincolo de linia orizontului. Pictura m-a şocat, fiindcă silueta înveşmântată în alb, cu mâna întinsă, părea a fi imaginea din vis a mamei mele, chemându-mă, rostind acele cuvinte de neînțeles. Am auzit foşnetul unor veşminte grele şi m-am întors la timp pentru a-l vedea pe cardinalul Indelicato păşind uşor în încăpere.

Fața îi era lungă şi palidă. Părul negru părea lipit cu ulei de craniu-i alungit şi îngust. A dat mâna cu sora Elizabeth şi apoi a venit la mine, repetând gestul cu aerul unui ofițer care îşi loveşte călcâiele. O cruce grea de argint atârna de un lanț gros de argint la gâtul lui. Era încrustată cu pietre prețioase, smaralde şi rubine, probabil. A observat felul în care mi-a atras atenția.

— Nu face parte din costumul meu obişnuit, domnule Driskill. E moştenire de familie – se spune că-i goneşte pe sângeroşii vampiri – pe care o port, asemenea acestor veşminte pretențioase,

numai la ocazii pretenţioase. Mă tem că aceasta este una dintre ele. Biserica plăteşte tributul acestui mediu modern al televiziunii. Vom face parte din programul unei televiziuni americane, care vrea să arate lumii „cum lucrează de fapt Vaticanul”. Tipic pentru americani, nu? Ce se întâmplă în interior – am descoperit că pe americani îi fascinează ceea ce trece drept o poveste din interior. Şi au tendinţa de a crede – iertaţi-mă pentru că spun asta – aproape tot ce li se spune. Dar am început să divaghez, vă rog să mă scuzaţi. Voiam să vă ofer cele mai sincere condoleanţe pentru moartea surorii dumneavoastră... n-am cunoscut-o foarte bine, dar reputaţia ei a făcut-o cunoscută tuturor membrilor Bisericii şi dincolo de hotarele acesteia. Şi, draga mea soră Elizabeth, ce experienţă îngrozitoare aţi avut! Şi-a clătinat capul lucios şi a ridicat o mână slabă, cu degete lungi, într-un gest elocvent. Dar investigaţia noastră se apropie de sfârşit. Vă asigur că asemenea crime nu vor mai exista. Biserica s-a întors pe drumul salvării.

A afişat un zâmbet atât de subţire, încât părea să fi trecut printr-un milion de crăpături.

— Ce uşurare, am spus eu. Se zvoneşte că mai avem puţin şi vom fi din nou liberi şi liniştiţi. Ceea ce o va ajuta foarte tare pe sora mea, Val. Şi pe Robbie Heywood, şi pe fratele Leo, şi pe toţi ceilalţi care au murit de mâna lui Herr Horstmann.

— Da, da, înţeleg ce simţiţi.

S-a întors de la izbucnirea mea belicoasă înspre sora Elizabeth, care îl urmărea din spatele unui văl de obiectivitate calmă. Părea că studiază un specimen deosebit de interesant de *Cardinalus Romanus,* căutând probabil semne de panică – sau de orice altceva care ar fi putut să indice vinovăția sau nevinovăția, caracterul adevărat sau fals al versiunii lui Sandanato.

— Dar, a continuat el, nu trebuie să uitați că aceasta este o problemă a Bisericii. Nu numai că este mai bine rezolvată în interiorul Bisericii… dar poate fi rezolvată *numai* în interiorul Bisericii. Foarte curând Horstmann şi stăpânul lui vor fi dezvăluiți şi ne vom ocupa de ei aşa cum numai Biserica e capabilă s-o facă. Până atunci, trebuie să vă rog să vă abțineți de la a continua cercetările dumneavoastră. Sfântul Părinte s-a implicat şi el… voi doi trebuie să renunțați, oricare v-ar fi sentimentele personale. Pot să consider că am cuvântul dumneavoastră?

— Puteți să considerați ce vreți, am spus eu.

— Nu faceți decât să înrăutățiți lucrurile, a replicat el. Sunteți exact aşa cum mi s-a spus. Dar sunteți un agent liber. Şi acum nu mai puteți face nimic pentru a influența deznodământul. A zâmbit din nou, distant şi nemilos. Vă rog, simțiți-vă bine în seara aceasta. Şi să nu pierdeți proiecția filmului. S-ar putea să aflați, într-adevăr, ceva despre felul în care lucrează Vaticanul. Am impresia că este considerat un loc dezarmant de

simplu şi vesel.

Şi-a înclinat capul lunguieț.

— Deci dumneavoastră ziceți că e D'Ambrizzi, i-am spus, ținându-mă tare pe poziție, când el începuse să se deplaseze către uşă. Probabil credeți că puteți s-o dovediți… dar spre satisfacția cui, mă întreb? Nu a poliției din Roma. Nici a poliției din Princeton. Vreți să rămână totul în interiorul Bisericii. Papa e pe moarte şi poate că nici nu-şi mai dă seama despre ce e vorba. Aşa că ce scop urmăriți cu acest caz?

Cardinalul Indelicato a ridicat din umeri cu gestul cel mai semnificativ posibil.

— Distracție plăcută. Acum vă rog să mă scuzați.

M-a ocolit şi apoi s-a oprit în cadrul uşii, întorcându-se pentru a mă privi. N-a spus nimic, spre surprinderea mea, şi a plecat.

Papabilii erau în centrul atenției, omniprezenți. Mai erau şi alte chipuri cunoscute, bărbați care nu se aflau în cursa pentru coroana papală.

Stând la balcon, i-am văzut mişunând în mulțimea de dedesubt.

Cardinalul Klammer venise tocmai de la New York. Cardinalul Poletti şi cardinalul Fangio, despre care unii spuneau că e un naiv prins într-un cuib de vipere, iar alții că purta mantia naivității ca un camuflaj atât de bun, încât era aproape credibil. Mai erau cardinalul Vezza,

Garibaldi, cocoşatul Ottaviani şi Antonelli cu părul lui lung, blond. Mai erau şi alții ale căror nume îmi scăpau, dar pe care i-am recunoscut: un olandez care umbla cu două bastoane, târându-şi picioarele; un neamț cu o tunsoare celebră, un negru înalt de aproape doi metri şi zece, toate aceste fețe fiind familiare unui privitor la televizor sau unui cititor de ziare. L-am remarcat şi pe Drew Summerhays, avându-l alături pe omulețul care îl însoțise la Avignon, omulețul cu gâtul ciopârțit. Sub o arcadă se afla un chip pe care jucau umbre, un chip pe care-l cunoşteam, dar nu mă aşteptam să-l întâlnesc aici:

Klaus Richter, într-un costum negru de afaceri, sorbind şampanie şi vorbind cu un preot. Toate erau la locul lor: naziştii, arta, Biserica. Richter. Bătrânul jucător de golf nazist, unul dintre bărbații din fotografia pe care Val o furase din biroul lui. M-am întrebat, oare era la Roma pentru vechea afacere, şantajul? Trebuia să fie.

Părintele Dunn a urcat lângă mine, a murmurat ceva şi când m-am întors spre el mi s-a părut că am văzut cu coada ochiului un cap cu păr argintiu, ochelari rotunzi reflectând lumina lumânărilor, un om strecurându-se prin mulțimea de dedesubt. Am întors repede capul, dar omul dispăruse. Dunn mi-a urmărit privirea.

— Ce e?

— Am vedenii, am răspuns. Mi s-a părut că-l văd pe Horstmann.

— Şi de ce ar fi o vedenie? A zâmbit acru. Vrei să spui că mai poți încă să fii surprins? *Asta* mă surprinde *pe mine.*

— Se pare că nu reuşesc să învăț nimic.

— Ba înveți. Pari destul de vesel, având în vedere împrejurările. Lasă-mă să ghicesc. Destindere cu sora Elizabeth? Am dat afirmativ din cap. Ține minte doar că n-o să-ți fie uşor cu ea. Chiar atunci când se străduieşte, n-o să-ți fie uşor.

Am dat din nou din cap, întrebându-mă dacă într-adevăr îl văzusem pe Horstmann. Poate că aştepta noi ordine de la Simon. Din câte ştiam, nu mai omorâse pe nimeni de o săptămână.

— Priveşte, a spus Dunn, arătându-mi agitația care izbucnise la capătul celălalt al salonului de dedesubt.

Cardinalul Indelicato îl întâmpina pe cardinalul D'Ambrizzi. Înalt, subțire, suav; scund, gras, zâmbitor. Păreau a fi cei mai buni prieteni din lume. Ceilalți cardinali păreau atraşi de ei ca de doi magneți puternici, ceea ce, desigur, erau.

— Ce joc este totul! a spus Dunn. În seara asta Indelicato îşi declară întâietatea, pentru toți cei inițiați. Le spune, în codul lor secret, „Eu voi fi papă!" Şi toată lumea de aici – aproape – încearcă să se asigure că sunt de partea cea bună, adică de partea lui. O să-ți placă la nebunie.

După încă un ceas, mulțimea a fost încet condusă în sala de bal, unde programul televiziunii avea să fie văzut de către acest public

select înainte de a apărea pe post. Cardinalul Indelicato avea să rostească un mic discurs. L-a prezentat pe celebrul reporter american, care era crainicul; el avea să accepte laudele după ce luminile aveau să se aprindă. Se lăsa purtat de valul momentului culminant. Era un exces pe care nu şi-l permitea prea des.

D'Ambrizzi se strecurase de acolo şi ni se alăturase, în spatele unor palmieri crescuți în ghivece. Dunn s-a întors.

— Eminență.

Cardinalul o avea pe sora Elizabeth în obiectiv.

— Această fată – a înclinat capul către ea – încă mai crede că nu sunt Jack Spintecătorul. Sper să-ți demonstrez şi ție lucrul acesta, Benjamin, în cursul acestei seri. În ceea ce-l priveşte pe dragul meu prieten Indelicato, el crede că în seara asta va pune sfârşit carierei bătrânului Sfânt Jack. A ridicat din umeri. Şi ce dacă? Ce mare tragedie? De fapt, da, ar putea fi un fel de tragedie pentru Biserică.

— *Dumneavoastră* ce doriți pentru Biserică? am întrebat.

— Ce doresc pentru Biserică? Presupun că nu vreau să cadă în mâinile Stăpânilor de Fier – aşa le spun eu. Vechea gardă, ultraconservatorii. Nu vreau ca Indelicato să preia conducerea şi să readucă Biserica la stadiul de cerc închis şi autoritar. E prea târziu pentru aşa ceva. Cam asta e ceea ce doresc eu.

— Indelicato pare foarte încrezător în seara asta, am spus.

— Şi de ce n-ar fi? Mă are sub călcâi, nu-i aşa? Horstmann a fost opera lui Simon, toată lumea ştie asta... Simon am fost eu... Am încercat să omor un papă, am condus o bandă de ucigaşi şi acum se presupune că l-am reactivat pe Simon. Se potriveşte perfect în lunga şi întunecata istorie a Bisericii, iar Indelicato crede că poate s-o dovedească. Cum Dumnezeu aş putea să-l împiedic să mă scoată din cursă prin şantaj? Mi-ar trebui – dacă pot să mă exprim aşa – o minune de la Dumnezeu. Desigur, eu cred în Dumnezeu. A zâmbit sub ciocul lui încovoiat, jucându-se încet cu un crucifix de fildeş care-i atârna pe piept. Şi Dumnezeu se ştie bine că-i ajută pe cei care ştiu să se ajute singuri. Dar acum, voi aveți de gând să urmăriți acest program de televiziune? Am declarat cu toții că nu. Nici eu. Veniți cu mine, în linişte. Vreau să vă arăt ceva.

Ne-a condus pe un lung coridor pustiu, am coborât câteva scări suspendate care se încolăceau după un colț, până am ajuns într-un subsol ca o cavernă, unde întunericul nu era risipit decât de nişte becuri rare, atârnând din tavan. El a atins un întrerupător şi marile umbre amenințătoare s-au dovedit a fi rafturi cu sticle de vin. Mii de sticle se înşiruiau până unde nu mai ajungeam cu privirea.

— Am auzit că sunt cele mai bune pivnițe din

Roma, a spus Dunn.

D'Ambrizzi a ridicat din umeri.

— Eu nu mă pricep la vinuri. Dacă e tare şi are culoarea sângelui, sunt mulțumit. Gusturi de țăran. Se mişca printre rafturi. Aici nu vom fi deranjați. Am ceva ce trebuie să vedeți.

— De unde ştiți că nu vom fi – ăăă… — întrerupți? a întrebat Elizabeth. S-a uitat peste umăr de parcă se aştepta să apară în orice clipă o echipă a Gărzii Elvețiene SWAT. Nu ne aflam pe teritoriu interzis?

— Soră, îl cunosc pe Manfredi Indelicato de peste cincizeci de ani. Ştim totul unul despre celălalt. Spionii lui mă urmăresc zi şi noapte. Dar el mă consideră un fel de țărănoi simplu şi grosolan. Crede despre mine ceea ce vrea să creadă. În orice caz, nu i-ar trece niciodată prin cap că am şi eu spioni în personalul lui… printre servitorii din casă. Câteodată foloseşte anumite informații pe care nu le poate afla decât prin intermediul spionilor. Astfel, se dă de gol… şi îmi arată, practic cu degetul, spionul. Eu, în schimb, nu folosesc niciodată informațiile pe care le aflu despre el. Le țin minte pentru viitor. A rânjit ca un crocodil. Vedeți, eu le folosesc indirect. Eu sunt cel mai subtil, nu Manfredi. A afişat un zâmbet larg, studiat. E pregătit să mă omoare în seara asta. Dacă trebuie, o va face… sau, cel puțin, aşa crede el. Dar mă vedeți voi îngrijorat? Te rog, soră, să nu te îndoieşti… aici suntem în siguranță. Am mai

fost aici. Ceea ce vreau să vă arăt am văzut şi eu de mai multe ori, ca să mă conving că e adevărat… Veniți, urmați-mă!

Praful de pe sticle, mirosul rafturilor de lemn, aerul rece al pivniței: le respiram pe toate, întrebându-mă de ce ne aflam acolo. Când am ajuns la ultimul raft lipit de perete, D'Ambrizzi a întins mâna şi l-a împins uşor într-o parte. Am auzit un scrâşnet şi un scârțâit uşor, iar raftul, o dată cu zidul însuşi, s-a rotit pe nişte balamale invizibile, permițându-ne accesul într-o altă încăpere. D'Ambrizzi ne-a făcut semn să-l urmăm.

— Manfredi e un om arogant. Altul în locul lui, cu o cameră secretă îngropată sub vilă, ar fi instalat un sistem de alarmă, o rețea de camere de luat vederi – suntem în epoca tehnologiei. Dar, pe de altă parte, oamenii care ar fi instalat sistemul ar fi putut să vorbească şi atunci ar fi fost şi mai rău… Manfredi e sigur de inviolabilitatea sa, e delicios de egocentric, se crede absolut inexpugnabil. Nimeni nu poate afla de această criptă – nimeni nu poate şti ce ascunde el aici. Dar se înşală. Giacomo D'Ambrizzi ştie…

Camera era săpată şi mai adânc sub pământ şi, în contrast cu pivnița imensă a vinurilor, era curată şi lipsită de semnele vechimii. Înăuntru erau două aparate pentru menținerea nivelului de umiditate, un sistem de filtrare a aerului, mai multe termometre şi stropitori automate, în caz de incendiu. Totul se afla în lăzi de diferite forme şi

dimensiuni. Camera era de mărimea a două terenuri de tenis.

— Aceasta, prieteni, a spus D'Ambrizzi, este prada Celui de Al Doilea Război Mondial. Totul în subsolul lui Manfredi Indelicato. Veniți şi uitați-vă în aceste lăzi! Haideți! Ne-a făcut semn să coborâm cele două etaje până la podea, printre cufere. Priviți… priviți!

Lăzile erau imprimate cu negru reprezentând vulturi şi zvastica Celui de al Treilea Reich. Pe unele dintre ele erau înscrise nume cu o vopsea neagră mai ştearsă. Ingres. Manet. Giotto. Picasso. Goya. Bonnard. Degas. Rafael. Leonardo. Rubens. David. Păreau nenumărate. Un cuvânt era mâzgălit cu roşu pe multe lăzi: *Vaticano.*

— Totul stă aici în siguranță, a spus D'Ambrizzi. A avut mare grijă cu mediul ambiant. Manfredi e un mare iubitor de artă. Moştenire de familie. Iar aceste lucruri vor rămâne aici în siguranță mult timp. Pentru că multe dintre aceste piese au o istorie destul de detaliată. Proveniențe. S-ar putea să fie nevoie să rămână ascunse încă un secol. Dacă Fredi devine papă, îşi va da, cu siguranță, seama că toate acestea ar reveni Bisericii…

— Şi dacă dumneavoastră deveniți papă? am întrebat.

— Nu prea m-am gândit la asta. Eu n-aş fi un agent liber. Presupun că aş găsi o soluție. Poate Indelicato va încerca să păstreze comorile în familie. A suspinat. E o povară cam mare comoara

asta, nu credeți? Din moment ce oricum n-ar trebui să fie a noastră, m-am gândit că v-ar face plăcere s-o vedeți, să vedeți cam ce făcea Indelicato pe vremea aceea. Dacă studiați lăzile mai atent, veți vedea că unele dintre ele erau destinate lui Göring, Himmler, Göbbels sau chiar Hitler. Dar Indelicato le-a luat... cu ajutorul meu uneori, recunosc...

— Dar de ce Indelicato? a întrebat Elizabeth. El a fost la Roma în timpul războiului, n-a avut nicio legătură cu *assassini*-i din Paris... dumneavoastră erați cel care trebuia să se asigure că Biserica primea partea care i se cuvenea din pradă...

— Vedeți, mie nu-mi plăcea treaba asta. Dar Fredi, el a stat la dreapta lui Pius tot timpul cât a fost ticluit planul cu *assassini*. Nu numai Pius mi-a încredințat misiunea neplăcută de a merge la Paris pentru a rezolva afacerile murdare. Indelicato a fost cel căruia Pius i-a cerut o sugestie. Şi Indelicato a găsit o posibilitate de a scăpa de mine. Chiar şi atunci eram rivali. El credea că nu aveam şanse prea mari să supraviețuiesc misiunii din Paris. A presupus că naziştii aveau să se sature până la urmă de comportamentul meu nesuferit şi aveau să mă omoare. O, da, Indelicato mi-a urmărit activitatea cu mare atenție.

— Știa de planul dumneavoastră de a-l ucide pe Pius?

— O, da, bineînțeles. El a aflat primul de

complot. El şi-a cimentat relația cu Pius, „salvându-i viața”. Pius n-a uitat niciodată.

— Dar cine i-a spus lui Indelicato? Cine v-a trădat?

— Cineva în care aveam încredere, cineva care ştia totul. Mult timp n-am ştiut… la început, desigur, am fost convins că a fost LeBecq. Dar, acum, ştiu că n-a fost el.

— Atunci cine?

A clătinat din cap, păstrând tăcerea.

— Dar cum de s-a ales Indelicato cu toată prada? a întrebat Elizabeth.

— Când îi convenea, Pius era un om foarte recunoscător. I-a încredințat totul spre păstrare lui Fredi, ca răsplată pentru serviciile prestate. Pentru că i-a salvat pielea. S-ar putea chiar ca Indelicato să-l fi şantajat.

Gândul l-a făcut să zâmbească.

— Oricum, a spus părintele Dunn, a fost un gest potrivit. Familia Indelicato s-a mândrit întotdeauna cu colecțiile sale. Ei au colectat întotdeauna.

Atunci mi-a picat fisa, mai bine mai târziu decât niciodată.

— Colectorul, am rostit încet.

D’Ambrizzi a dat afirmativ din cap.

— Da, Pius l-a trimis pe Indelicato la Paris ca să mă găsească… mai bine zis, ca să construiască un caz împotriva mea, pentru neascultarea ordinelor, pentru uciderea lui LeBecq, pentru conspirația de

a-l ucide pe însuşi Pius. Dar noi ne-am ținut pe poziție, am păstrat tăcerea în fața interogatoriilor lui. Mai târziu mi-am dat seama că voia să mă omoare – astfel ar fi scăpat de mine pentru totdeauna. Da, Pius l-a numit „Colectorul". Era o mică glumă, un joc de cuvinte. Fredi fusese trimis la Paris ca să mă colecteze *pe mine.* În orice caz, imediat după terminarea războiului, Indelicato a fost cel care s-a ocupat, din partea Vaticanului, de ceea ce voi numiți „şantajul reciproc" cu supraviețuitorii nazişti. Fredi era un fel de păianjen automat care-şi țesea pânza din sânge, teamă şi rigurozitate între nazişti, artă şi Biserică. Acele zile reprezintă cheia ascensiunii sale. Personalitatea ascetică, serioasă, regele Colegiului Cardinalilor. Indelicato a fost un om foarte ocupat. Presupun că unul din noi trebuie să moară pentru a învinge celălalt…

— Prostii, Giacomo! Iluziile tale şi simțul tău melodramatic te-au orbit. Eminența sa cardinalul Indelicato stătea în cadrul uşii, în spatele nostru. De ce m-aş teme de tine? Sau tu de mine? Şi de ce vorbeşti despre moarte? Nu e de ajuns câți au murit până acum?

Ochii lui negri, care semănau cu ochii lui Sandanato, se plimbau de la un chip la altul, în timp ce un zâmbet i se ivise pe buze. În acel moment semăna perfect cu Sandanato, omul aflat la un pas de martiraj şi fanatism. Povestea lui Elizabeth despre Sandanato, care trecuse în

tabăra lui Indelicato după ce-i fusese credincios o viață întreagă lui D'Ambrizzi, părea reală, judecând fie şi numai după chipul lui Indelicato. Niciodată nu existaseră oameni mai deosebiți decât aceşti doi cardinali. Poate cu excepția ambiției şi lipsei lor de scrupule.

D'Ambrizzi s-a întors înspre noi, cu un zâmbet îngăduitor.

— Le datorez scuze prietenilor mei. Ştiam că aveai să mă supraveghezi, Fredi, şi voiam să vii aici. Ei n-ar mai fi venit dacă le-aş fi spus – dar încerc să le dovedesc ceva. O plimbare prin camera comorilor era un argument potrivit.

— Dar mă tem că le-ai creat o impresie greşita. Acestea sunt daruri primite de Biserică din partea diverselor state în timpul războiului şi după aceea. Eu am închiriat acest spațiu Bisericii pentru depozitare. Totul e scris pe hârtie şi perfect legal.

D'Ambrizzi a izbucnit în râs.

— Mie îmi spui, Fredi? Mie mi-au permis germanii să le fur! Uneori eşti foarte amuzant, în ciuda firii tale.

— Iar tu, prietene, eşti amabil ca întotdeauna. Dar trebuie să recunoşti că rivalitatea noastră – după cum o numeşti tu – s-a sfârşit. Eşti bătrân, Giacomo. Trebuie să te eliberezi de trecut. Sunt sigur că ne vom trăi zilele în pace…

— Aşa crezi, Fredi? Chiar aşa crezi?

— Bineînțeles. Lungul război s-a încheiat. Sunt în posesia memoriilor tale, povestea pe care ai

scris-o şi ai lăsat-o în America cu mult timp în urmă... cel puțin, le voi avea curând. Şi le voi distruge. Ghearele tale vor fi tocite. Orice ai vrea să dezgropi din tragedia trecutului nu va fi decât vorbărie goală, nefondată...

— Iar la patruzeci de ani de la evenimente vom avea un al doilea papă nazist! D'Ambrizzi nu-şi putea stăpâni râsul. Ce glumă! Cine e cel care ți-a procurat memoriile mele, cum le spui tu?

Indelicato s-a holbat la el înainte de a-şi lansa întrebarea.

— Vezi, tu eşti prizonierul trecutului. *Nazist* e un cuvânt care nu mai are niciun înțeles acum.

— Poate că acesta e unul dintre lucrurile care nu merg bine în lume. Pentru mine, cuvântul nu-şi va pierde niciodată înțelesul, te asigur.

— Eşti paralizat în trecut. Pentru tine războiul nu s-a sfârşit, pentru tine există întotdeauna oameni care trebuie ucişi. Ei bine, Simon, crimele tale au încetat, în sfârşit. Acum trebuie să te gândeşti la soarta sufletului tău. Mâinile tale sunt pline de sânge. Ai ucis o bună parte din trecut. Dar, Giacomo, pe mine nu m-ai ucis!

— Presupun că toate astea sunt pentru urechile lor, a spus D'Ambrizzi, întorcându-se puțin înspre noi. Poate pe ei o să-i convingi. Dar trebuie să-ți spun că tu, Fredi, tu *eşti* trecutul. Cât timp trăieşti tu, trăieşte şi răul acelor zile. Tu eşti spiritul răului care ne infestează Biserica. Răul. Răul pur...

— Ah, bietul meu Giacomo! Eşti cufundat până

la gât în sânge, ai încercat să-l omori pe papă – şi-mi spui mie că sunt răul! Ar trebui să-l cauți pe duhovnicul tău, prietene, dacă mai ai unul, şi să-i spui totul până nu e prea târziu.

S-au uitat unul la altul, fără să mai zâmbească, asemenea unor creaturi preistorice aproape moarte, gata să sară la bătaie. După ce trecuseră prin atâtea şi după ce făcuseră atâtea, moartea nu mai reprezenta o amenințare pentru ei.

Am spart tăcerea şi l-am înfruntat pe Indelicato.

— Cine v-a avertizat asupra încercării de asasinare a lui Pius?

— Vă voi spune…

— Nu! a strigat D'Ambrizzi. N-are niciun rost!

— Arhiducele. A fost omul căruia îi spuneam Arhiducele. El ştia care era singura speranță a Bisericii. A ştiut atunci şi ştie şi acum.

Cardinalul Indelicato a condus micul nostru grup înapoi la festivități. El şi D'Ambrizzi au mers unul lângă altul, braț la braț. Părintele Dunn, Elizabeth şi cu mine i-am urmat privindu-i: păreau doi vechi prieteni împlinind un ritual formalizat. Poate că, de fapt, asta şi era, un ritual, un dans pe care îl dansau de jumătate de secol. Poate că nu erau deloc implicați din punct de vedere emoțional. Poate că sentimentele le erau moarte de mult şi nu le mai rămăsese decât să comploteze cu sânge rece. Oricare era adevărul, voiam să văd cum avea să se termine dansul.

Când am ajuns în foaierul vast din fața uşilor de la balcon, vizionarea spectacolului de televiziune tocmai se încheia. Aplauzele încă mai răpăiau când portarii au deschis uşile şi mulțimea a năvălit afară peste noi. Moderatorul american a fost purtat de val până când l-a văzut pe cardinalul Indelicato. Cei doi au rămas împreună, iar noi ne-am îndepărtat. Reflectoarele se stingeau şi toată lumea lăuda spectacolul extraordinar. Indelicato afişase zâmbetul său subțire şi înclina umil din cap, atingând cu degetele crucifixul cu pietre nestemate.

M-am întors către părintele Dunn.

— Hai să plecăm naibii de aici. Nu mai pricep nimic. Totul trebuia să se sfârşească în seara asta. Marea revărsare de lumină… adevărul. Şi cu ce ne alegem? Ticăloşii se hotărăsc să-şi ia o săptămână liberă. Ce a vrut Indelicato să spună când a zis că o să pună mâna pe memoriile lui D'Ambrizzi? Tu ai spus că Piersică a găsit blestematele de hârtii…

Am simțit mâna lui D'Ambrizzi pe brațul meu, înainte ca Dunn să apuce să-mi răspundă.

— Mai rămâneți. Seara abia a început.

Monseniorul Sandanato apăruse în mulțime şi îşi croia drum cu greu înspre obiectivul aparatelor de fotografiat. D'Ambrizzi m-a tras înapoi către Indelicato.

— Vezi?

Sandanato avea răsuflarea tăiată, iar fața îi era palidă şi udă.

— Eminență, vă rog, scuzați-mă.

Indelicato s-a întors încet, seniorial, iar zâmbetul subțire i-a dispărut.

— Da, monseniore?

— Vin de la Sfântul Părinte, Eminență. El m-a trimis la dumneavoastră. Vrea să vă vadă acum.

Încă puțin mai încordat şi Sandanato ar fi plesnit chiar sub ochii noştri.

Indelicato a dat din cap şi s-a întors cu spatele la cei care-l felicitau şi la oamenii televiziunii. Moderatorul a spus:

— Eminență, asta înseamnă că dumneavoastră sunteți alesul papei?

Indelicato s-a holbat înmărmurit la el şi a şoptit:

— Sfântul Părinte nu poate vota. Apoi s-a repezit pe lângă el şi s-a oprit în fața lui D'Ambrizzi. Ai auzit, Giacomo? De ce nu-mi oferi sprijinul tău?

— Mai bine te-ai grăbi, Fredi. Să nu se răzgândească.

— Ți se pare amuzant?

— La revedere, Fredi.

Sandanato, evitând privirea lui D'Ambrizzi, l-a apucat de mânecă pe Indelicato, când acesta a trecut pe lângă el.

— Vreți să vă însoțesc, Eminență?

Indelicato a clătinat încet din cap, de parcă i-ar fi comunicat un secret.

— Nu e nevoie, monseniore.

Zvonul se împrăştiase aproape instantaneu prin mulțime, ca o sarcină electrică. Intensitatea

vocilor crescuse cu acel fior deosebit care se naşte din conştiința că trăieşti un moment istoric. Mandatul lui Callistus se încheia? în aceste ultime ceasuri, îşi făcea el oare cunoscută preferința în ceea ce-l privea pe succesorul său? Avea vreo importanță ultima lui dorință? Ce aveau să aducă zorile?

Mâna grea a lui D'Ambrizzi a căzut pe umărul lui Sandanato.

— Te-ai descurcat bine, Pietro. M-am gândit că papa va avea nevoie de un mesager în seara asta. Ei bine… aşa să fie. Acum, trebuie să participi la mica noastră petrecere. Nu accept un refuz.

6

Stând lângă uşa dublă prin care intrase în sufrageria micuță, sora Elizabeth se întrebă ce surpriză le mai pregătea cardinalul D'Ambrizzi. Încăperea era mică şi comodă, plăcută în lumina celor două candelabre. Chelnerii făceau parte din personalul de la Hassler. Faptul că folosea hotelul părea o concesie făcută lui Driskill şi ei înseşi: el se afla la câteva etaje de camera lui, ea se afla peste drum de sediul Ordinului. Dintr-un motiv oarecare – destul de sinistru, i se păruse ei – D'Ambrizzi o făcuse să promită că avea să stea acolo peste noapte şi nu avea să se întoarcă în apartamentul de pe Via Veneto.

Acum cardinalul vorbea cu un bărbat cu un nas

uriaş, de cârtiță, atât de mare, încât camera păru să se rotească o clipă în jurul lui. Driskill stătea de vorbă cu Drew Summerhays, pe care Elizabeth îl cunoscuse la înmormântarea lui Val. Chipul lui Driskill părea rece, lipsit de sentimente, dar în ochi i se citea dezolarea: era pierdut, obosit sau derutat până la epuizare? Credea că numai ea îl cunoştea atât de bine.

D'Ambrizzi era remarcabil pe post de dirijor. El controlase, aranjase şi regizase tot programul serii – tot timpul petrecut de ei la Roma, mai bine zis. Dar sosirea lui la petrecere, coborârea misterioasă în lumea subterană a lui Indelicato… ea încă nu-şi revenise din uimirea pe care o simțise la vederea acelei camere pline cu comori naziste. Valoarea dolarului crescuse – cât? De zece ori, de o sută de ori, de o mie de ori în aceşti patruzeci de ani? în orice caz, era o colecție neprețuită.

Acum Drew Summerhays stătea la bar, cu un pahar de vin de Xeres, iar lângă cotul lui se afla un bărbat scund, solid, care nu spunea nimic. Gâtul acestuia arăta de parcă cineva se jucase, cu mult timp în urmă, pe el cu un aparat de curățat cartofi sau cu un brici ascuțit. Un bărbat cu părul sur şi umeri largi, căzuți, stătea de vorbă cu monseniorul Sandanato; făcuseră cunoştință şi ea îi văzuse ochii mari, umezi, cu pungi vinete dedesubt: era doctorul Cassoni. În timp ce dădea ocol încăperii, ea îl întâlnise pe omul cu nas de cârtiță: era un bătrân jurnalist din Paris, pe care

îl chema Paternoster. *Tatăl nostru...* Clive Paternoster.

Se întrebă dacă Arhiducele era printre ei în acel moment; ar fi fost în stilul lui D'Ambrizzi să-l introducă pe Arhiduce, trădătorul, în inelul central al cercului său restrâns. D'Ambrizzi, acrobatul care sfidează moartea, pe o sârmă la mare înălțime, fără plasă.

Părintele Dunn se plimba printre invitați, un cuvânt ici, un cuvânt colo, ajungând, cu un pahar în mână, lângă D'Ambrizzi. Conversația era generală. Ea li se alătură, ca de obicei singura femeie. Se făceau glume pe seama spectacolului de televiziune şi a încercării lui Indelicato de a-şi face reclamă. Se făceau speculații cu privire la sănătatea Sfântului Părinte, aşa cum se auzeau, inevitabil, la orice masă din Roma în acea seară. Se vorbea despre circul care avea să înceapă o dată cu moartea lui Callistus, despre cardinalii care veneau din toate colțurile lumii pentru a-i alege succesorul. Părintele Dunn nu se putu abține să nu observe că arhiepiscopul cardinal Klammer nutrea ambiția de a deveni primul papă american.

Cina trecu în aceeaşi manieră aparent netulburată, dar tensiunea crescu treptat când invitații începură să se întrebe de ce fuseseră aleşi să împărtăşească mărinimia cardinalului. Imediat fu atacat subiectul plecării lui Indelicato la Vatican şi o agitație nervoasă cuprinse întreaga

masă. Dar D'Ambrizzi zâmbi larg şi spuse că n-are niciun rost să se holbeze toată lumea la el, fiindcă n-avea nici cea mai vagă idee ce gânduri treceau prin capul pontifului în seara aceea. Chicoti adânc în piept şi nivelul conversației reveni la normal.

Ea reuşi să se aşeze pe scaunul de lângă Ben şi acesta îi zâmbi recunoscător. Dar ochii lui aveau un aer distrat. Nu vorbi aproape deloc. În cele din urmă, ea îl întrebă dacă se simte bine.

— Da, sigur, spuse el. Nu, bineînțeles că nu. Dar – nu ştiu. Aşa se termină totul? La asta se reduce totul? La nimic? Vorbea liniştit, cu o voce din care lipsea tensiunea. Nimeni altcineva nu putea să-l audă. Chipul lui rămase inexpresiv. Şi ce dacă nu mai sunt crime? Trebuie să ne mulțumim cu atât? Dar cu Val cum rămâne? Şi cu mine? E un miracol că suntem încă în viață, amândoi, şi acum totul se împrăştie în vânt, dispare de pe fața pământului… şi gata, asta e tot?

Ea clătină din cap, ştiind exact ce simțea el.

— Vor să ne țină deoparte. Ce putem să facem?

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Vreau să aflu de la cine a primit ordine Horstmann. Dar toți au devenit dintr-o dată prieteni la cataramă. N-oi fi eu un om foarte sofisticat, dar tot vreau să ştiu cine a zburat de la balconul tău, cine i-a dat lui Horstmann lista victimelor, cine e ticălosul… Vreau să-l omor pe Simon, oricine ar fi el, apoi vreau să-l găsesc pe Horstmann şi să-l omor şi pe el. Ştiu că par total scrântit, dar uneori merită să

plăteşti toate polițele. Amărăciunea lui era neînchipuit de adâncă. Eu sunt un om care plăteşte. Aşa am fost şi ca jucător de fotbal, şi ca avocat. Aşa sunt şi acum. Pur şi simplu, nu e drept. Toată lumea are ocazia de a ne omorî, numai noi nu apucăm nici să ne ducem puşca la umăr. Ce naiba! Vreau şi eu o şansă. Deodată zâmbi. O merit.

Ea întinse mâna şi o apucă pe a lui. Era un gest firesc. Totul era altfel acum că ea îşi adunase curajul, că venise în camera lui de la hotel şi pusese capăt teatrului, încăpățânării şi mândriei lor. Acum putea să-i ia mâna şi să i-o strângă, fără să aibă sentimentul că trebuie să se lanseze într-o predică stupidă despre Biserica atoateştiutoare. Atunci, în Princeton, aşa crezuse, dar acum, la Roma, pur şi simplu, nu ştia ce să mai creadă.

D'Ambrizzi le cerea o clipa de atenție, pocnind din bici pentru a-i face pe toți să stea cuminți şi să se poarte frumos. Cina se terminase, şi ea nu avea nici cea mai vagă idee ce mâncase. De partea cealaltă a mesei, Sandanato încerca să-şi păstreze cumpătul, cu mâinile pe masă, adunându-se. Ochii lui nu păreau în stare să se fixeze pe ceva. Pe frunte îi apăruseră şiroaie de transpirație. Îşi şterse ochii afundați în orbitele adânci, vinete, cu dosul mâinii. Privirea-i împăienjenită trecu pe deasupra ei şi se îndreptă spre D'Ambrizzi. D'Ambrizzi, idolul căzut al lui Sandanato.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere. D'Ambrizzi

se ridicase şi vorbea calm, părând într-o dispoziție excelentă. Poate vă întrebați de ce m-a apucat această dorință puternică de a vă fi gazdă cu orice preț în seara aceasta... ei bine, există un motiv. Soră Elizabeth, ai fost prietena cea mai bună a sorei Valentine. Ben Driskill, ea a fost mult iubita ta soră. Astfel, sora Valentine a fost legitimația voastră de intrare. Părintele Dunn, vechiul meu prieten şi confident, aliat de încredere de-a lungul anilor... în vreme de criză, în mod firesc, ți-am cerut ajutorul şi sfatul... iar seria crimelor care a început cu un an şi jumătate în urmă reprezintă în mintea acestui țăran bătrân o criză. Drew Summerhays, te cunosc de cincizeci de ani, timp în care am lucrat cu tine, am conspirat cu tine şi împotriva ta, în vreme de război şi de pace – eşti un om foarte util într-o criză. Clive Paternoster, tu, împreună cu Robbie Heywood, ai cunoscut atât de multe lucruri şi de atât de mult timp, încât ar fi fost o nedreptate strigătoare la cer să nu te invit la derularea ultimului capitol... Aş fi vrut ca Robbie să fie alături de noi în seara aceasta – s-ar fi amuzat copios de această melodramă. Prietenul şi doctorul meu personal, doctorul Cassoni – tu eşti şi medicul Sfântului Părinte şi n-ai ezitat o clipă să mă informezi în privința sănătății sale. Iar starea sănătății pontifului s-a aflat în centrul acestei poveşti – crimele au început exact când s-a ivit boala lui. Şi tu, Pietro, monsenior Sandanato, credinciosul meu *aide-de-camp* în

atâtea bătălii, deseori mi-ai redat puterile… nimeni nu crede mai mult decât tine în necesitatea salvării Bisericii noastre din mâinile duşmanilor ei. Aşa că ai şi tu un loc asigurat în seara aceasta.

A zâmbit, cuprinzând întreaga masă cu o privire.

— Aţi omis pe cineva, zise Ben Driskill. Bărbatul scund de acolo. Eu l-am mai văzut… m-a urmărit pe străzile Avignonului. Dar n-am făcut cunoştinţă.

— Drew? spuse D'Ambrizzi.

— Marco Victor, răspunse Summerhays. Este, ca să nu accentuez prea tare funcţia lui, garda mea de corp. Călătoreşte cu mine. Ben, de ce ai fugit de mine în seara aceea la Avignon? Ştii foarte bine că n-ai de ce să te temi de mine… ştii asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles, zise Driskill. Acum suntem toţi prieteni la cataramă.

Sora Elizabeth ştia la ce se gândea el. Summerhays e Arhiducele, ticălosul cu sânge rece. Trezeşte-te, Sfinte Jack, el e omul, trădătorul…

— Acum, spuse D'Ambrizzi, prezenţa fiecăruia dintre noi e explicată. Şi voi începe povestea pe care fiecare dintre noi vrea şi are dreptul să o cunoască. Aveţi răbdare, prieteni, e o poveste demnă de familia Borgia… e o poveste din ale cărei ţie Biserica a scăpat înainte şi va scăpa din nou.

Era a doua predică pe care Elizabeth o primea de la D'Ambrizzi într-un timp foarte scurt. Era o

femeie nerăbdătoare. Dar în viața ei nu dorise atât de mult să asculte ceva. Îi şopti lui Driskill:

— Acum începe.

— Să sperăm, mormăi el. M-am săturat de introduceri.

— Pe toți ne preocupă, în seara asta, sănătatea Sfântului Părinte. Surâsul obişnuit, care te dezarma, dispăru încet când D'Ambrizzi începu să vorbească. Următoarea etapă din istoria Bisericii va începe curând. Un nou papă va fi ales pentru a servi şi a prelua conducerea în făurirea viitorului, al nostru şi al lumii. Dar, mai întâi, mult iubitul nostru Callistus va muri. Eu am aflat de boala lui chiar înainte ca el să ştie. Doctorul Cassoni a descoperit tumoarea şi înrăutățirea serioasă a condiției inimii lui. A venit la mine dintr-un impuls omenesc şi m-a întrebat ce-ar trebui să facă – cum să-i aducă la cunoştință Sfântului Părinte. I-am comunicat părerea mea. Callistus e un om de mare curaj şi care priveşte în perspectivă. Spune-i adevărul. Asta se întâmpla acum doi ani. Callistus şi cu mine am petrecut multe ore din miez de noapte cercetând situația, vorbind despre trecut şi despre viitor… despre lucrurile pe care le-am făcut împreună, despre cele pe care speram că le vom face şi despre lucrurile pe care acum el nu le-ar face în ruptul capului.

Mulți dintre cei aflați în această cameră ştiu câte ceva despre activitatea mea din război, despre zilele când îndeplineam o misiune unică primită

de la papă. Am făcut lucrurile pe care le cerea o lume aflată în război. Lucruri pe care în altă situație le-aş fi considerat oribile, imposibil de imaginat şi peste puterile mele. Dar atunci le-am făcut. Salvatore di Mona cunoştea aceste lucruri. El era alături de mine în acele zile, cu mult înainte să viseze cineva că micul Sal avea să ajungă *papă…*

La scurt timp după ce am aflat de boala lui, un alt lucru mi-a atras atenția. Oamenii care ştiau despre misiunea mea din Paris au început să moară. Şi când am făcut anumite investigații, am descoperit că *erau omorâți.* Nu era nicio coincidența. Cineva avea un motiv, iar eu trebuia să aflu de ce…

Sora Valentine a venit, în cele din urmă, la mine cu propriile descoperiri – ea singură observase schema crimelor. Le-a legat fără să înțeleagă la început de ce sau cum se asemănau între ele. Dar era incredibil de perseverentă în cercetările ei. A săpat în documentele lui Torricelli din Paris, s-a întâlnit cu Robbie Heywood, a atacat Arhivele Secrete pentru precedente istorice, a construit povestea bucată cu bucată, a urmărit traseul prăzilor de război, pe nazişti şi pe acest „Simon“ peste care dăduse, şi-a croit drum până la Alexandria şi a descoperit implicarea Bisericii în relația reciproc avantajoasă cu supraviețuitorii nazişti. Ea scosese la lumină patru decenii şi mai bine, găsise fotografia aceea veche în biroul lui

Klaus Richter din Alexandria şi acolo îl văzuse pe vechiul ei prieten Giacomo D'Ambrizzi... îşi împreună mâinile în față, ca pentru rugăciune. Trecutul stă mereu la pândă, apoi învie şi ne sare în față când ne aşteptăm mai puțin. Una dintre micile glume ale lui Dumnezeu. Nu ne lasă să ne ridicăm capul.

Sora Valentine mi-a expus tot ce descoperise, mi-a spus că ea credea că *assassini*-i renăscuseră, ştia toate numele de cod, avea teorii despre identitatea lor. Ştia că eu eram Simon? Nu mi-a spus niciodată... dar a ținut neapărat să-mi arate că descoperise o bună parte din ceea ce se întâmplase în război. Acum totul începuse din nou, mi-a spus ea, *assassini*-i se întorseseră şi ucideau din nou. Ea voia să ştie de ce... iar eu trebuia să fiu foarte atent. Trebuia să neg totul. Am fost nevoit să-i spun că o luase razna, pornind de la un mit şi de la simple coincidențe, aşa cum i-am spus mai târziu şi lui Elizabeth, când a pornit pe urmele lui Val. Bineînțeles că l-am inclus şi pe credinciosul meu Sandanato în toate acestea. El m-a sprijinit în încercarea de a le induce în eroare pe aceste două femei cu un remarcabil spirit de detectiv, deşi ştiau multe lucruri despre activitatea mea anterioară. El a fost protejatul meu, tânărul pe care l-am educat în secretele Bisericii şi care a primit exemplul meu viu, cunoştințele şi experiența mea. Dar am mai apelat şi la un vechi prieten al meu pentru a investiga îndeaproape cele

cinci crime recente şi pentru a afla ce anume făcea Val – această sarcină delicată a căzut pe umerii colegului meu, părintele Dunn. Şi el a sfârşit prin a fi de acord cu toate presupunerile lui Val… dar cine omora? Şi de ce?

Totul a început la puțin timp după ce s-a îmbolnăvit Callistus. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât am devenit mai sigur că între aceste lucruri exista o relație cauzală. Sora Elizabeth mi-a explicat acest lucru, eu am ridiculizat-o… ea ştie că are scuzele mele, dar Val fusese ucisă şi, mai mult decât orice, nu voiam ca şi Elizabeth să împărtăşească aceeaşi soartă. Am ajuns la concluzia că alegerea noului papă avea să fie profund afectată de toate acestea – dar cum? Ce anume unea victimele ucise? Faptul că fuseseră la Paris în timpul ocupației naziste. Toți erau oameni care cunoşteau anumite lucruri sau ar fi putut să le cunoască… şi toți erau omorâți. Şi, aşa cum mi-a spus părintele Dunn în stilul lui familiar şi răutăcios, eu eram ucigaşul evident. În mod inevitabil, eram un posibil papă şi voiam să-mi şterg trecutul murdar – pentru că, în fond, eu ştiam ce se întâmplase şi nu fusesem ucis! O teorie perfectă, logică – dar, categoric, eu nu omorâsem pe nimeni.

Apoi sora Valentine a fost ucisă şi părintele Dunn mi-a raportat că fusese un preot cu păr argintiu al cărui portret m-a făcut să-mi dau seama pe loc că era vorba de vechiul meu

camarad, August Horstmann, pe care nu-l văzusem de la sfârşitul războiului. De unde apăruse? Ştiam că într-o perioadă trăise la o mănăstire din țara lui natală, Olanda. Dar cine altcineva mai ştia? Şi cum se transformase August – un suflet împăcat – într-un criminal?

Nu exista decât un singur răspuns – el n-ar fi primit ordine decât de la un anumit om. Numai de la el… *de la Simon.* Dar ştiam că nu eu ordonasem aceste crime. Cineva îi poruncise s-o omoare pe sora Valentine, pe care eu o cunoşteam de când era mica, fiica vechiului meu prieten, Hugh Driskill… Cine ar fi putut face aşa ceva? Cine cunoştea trecutul lui Simon?

Monseniorul Sandanato cunoştea o mare parte din el, e adevărat. Dar altcineva îl cunoştea pe tot… cineva care, de când s-a îmbolnăvit Callistus, mi l-a răpit pe bunul şi credinciosul meu Sandanato – nu, Pietro, nu protesta, n-are nicio importanță…

Sandanato sări deodată în picioare, clătinându-se şi îndreptând un deget tremurând spre D'Ambrizzi.

— Tu eşti! Tu eşti distrugătorul Bisericii! Tu şi Curtis Lockhardt, care preacurvea cu călugărița lui, scumpa ta soră Valentine, draga soră Val, care ignora şi disprețuia tot ceea ce reprezenta Biserica, toate învățăturile ei… înțelege că trebuia să moara, înțelege că ea aducea dezastrul asupra Bisericii, că voia să ruineze totul! I-a sprijinit pe

preoții comuniști, a sfidat învățăturile despre controlul naşterii, a profanat tot ce e sacru, a fost o eroină în ochii celor slabi şi neascultători care voiau să submineze şi să demoleze Biserica! Ea şi cei ca ea ar fi distrus Biserica! Şi, aşa să mă ajute Dumnezeu, *Biserica trebuie salvată!*

Elizabeth simți mușchii lui Driskill încordându-se, vibrând, de parcă ar fi fost gata să se năpustească peste masă. Îl trase înapoi.

— Stai, Ben, aşteaptă…

O linişte de mormânt se aşternuse la masă. Sandanato se holba la D'Ambrizzi, dar părea că nu vede nimic. Corpul îi era scuturat de friguri, ca şi cum l-ar fi străbătut un curent electric la intervale regulate. Vorbi din nou, ca şi cum ar fi fost singur, mormăind:

— Voia să scrie o carte despre naziști şi despre Biserică – te-ar fi distrus, Eminență! Ar fi aruncat totul asupra noastră, o ploaie de foc şi de nenorocire. A trebuit să fie ucisă, iar ordinea restaurată; eu mi-am dat seama către cine trebuie să se întoarcă Biserica…

— Pietro, şopti D'Ambrizzi, aşază-te acum, fiule.

Aşteptă până când Sandanato se lăsă moale pe scaun. Chipul sensibil, torturat, era acum scăldat în lacrimi: ştia adevărul, ştia că fusese zdrobit de tăvălugul unor lucruri aflate peste puterile lui. Nu înțelesese că fusese folosit.

D'Ambrizzi îşi întoarse privirea de la Sandanato, ca şi cum l-ar fi aruncat, cu regret, în întuneric.

— Cine putea să-l înşele pe bietul meu prieten? Numai cineva care îmi cunoştea trecutul la fel de bine ca şi mine. Omul pe care papa l-a trimis la Paris, omul care a devenit cunoscut sub numele de Colectorul. Indelicato. El a fost cel care a scormonit prin cenuşa Celui de Al Doilea Război Mondial pentru a descoperi tot ce putea despre *assassini.* El m-a hăituit, m-a interogat, m-a amenințat, dar totul până la un punct... fiindcă ştia că aveam o poliță de asigurare. Eu ştiam ce făcuseră, ce ordonaseră el şi cu Pius, aşa cum şi ei ştiau ce făcusem eu... ceea ce unii dintre voi numiți Complotul Pius.

Indelicato vrea să devină papă. El m-a considerat pe mine cea mai mare provocare. *El* trebuia să-şi şteargă trecutul, să scape de martorii din război, iar soluția lui a fost una pe cât de elegantă, pe atât de riguroasă. Avea să-i îndepărteze pe cei care ştiau prea mult. Dar de ce să nu mă îndepărteze pe mine? Ar fi fost mult mai uşor – un accident, un atac de cord –, mult mai uşor, cu excepția unui lucru. Instrumentul pe care voia să-l folosească pentru a ucide era omul care, cu mult timp în urmă, lucrase *pentru mine.* Horstmann. Iar Horstmann nu s-ar întoarce niciodată împotriva mea. Dar Indelicato avea dreptate – Horstmann ar ucide din nou *pentru Simon... pentru mine.* Următorul pas era găsirea lui Horstmann, o sarcină nu foarte dificilă, din moment ce Indelicato dăduse de urma tuturor

supraviețuitorilor din grupul de *assassini.* Dar Indelicato nu trebuia numai să-l găsească pe Horstmann – trebuia şi să-l convingă că Simon îl cheamă înapoi la luptă sub flamura Bisericii.

Aşa că Indelicato n-a avut ce face – a fost nevoit să-l seducă pe Sandanato. Seducția intelectuală părea să se potrivească sufletului zelos al lui Pietro. Pietro mă iubea, îmi admira capacitatea, bogăția şi puterea pe care am adus-o Bisericii… dar eu nu sunt un om pios, am păcătuit cu cuvântul şi cu fapta, iar Pietro s-a rugat deseori pentru sufletul meu. Indelicato l-a recrutat din primele zile, când am aflat adevărul despre sănătatea lui Callistus, când am ştiut că vor urma alegeri în viitorul apropiat. Şi, astfel, bietul Pietro a devenit spion şi complice la cele mai odioase crime. Pietro a devenit vocea lui Simon pentru August Horstmann. Toată lumea ştia că Pietro era „umbra" mea şi păstrătorul tuturor cheilor mele. Aşa că Pietro putea să-i explice totul lui Horstmann, iar acesta avea să-l creadă. Totul s-a făcut prin telecomandă. Când Sandanato mi-a spus că Horstmann reuşise aproape să-l omoare pe Driskill în Princeton, eram deja convins că, da, Sandanato se afla în nisipurile mişcătoare, cu Indelicato… şi cu celălalt…

Ochii lui Driskill îl sfredeleau pe Sandanato, care stătea prăbuşit pe scaun, ca o cârpă, de parcă viața i se scurgea încet din trup. Nu mai făcuse nicio mişcare după izbucnirea de mai devreme. Şi

Ben Driskill părea să fi căzut într-un fel de transă.

— Horstmann poate să confirme tot ce ați spus? întrebă sora Elizabeth. Sau sunt numai speculațiile dumneavoastră?

— Poți să fii sigură, soră, am vorbit îndelung cu August în ultimele două zile. El mi-a povestit… mi-a spus tot ce ştia… inclusiv cum l-a găsit pe omul care ți-a făcut acea vizită târzie, soră, bietul om care trebuia doar să te sperie şi, în schimb, a căzut de la balconul tău. Era un om simplu şi bun, care mi-a salvat viața odinioară, un om care a suportat tortura Gestapoului, care îşi găsise un cămin şi ar fi trebuit să fie lăsat să-şi trăiască zilele în ascunzătoarea lui. Da, soră, din cauza asta pot să te asigur că lanțul crimelor se termină în seara aceasta…

Un urlet animalic îngrozitor, un strigăt de suferința şi disperare ieşi de pe buzele lui Sandanato; era urletul unui om care se uitase prea mult în groapa cu flăcări, care simțise cum i se înfigeau cuiele în palme şi murea pentru un zeu fals. Sări în picioare, răsturnându-şi scaunul, scoase un sunet nearticulat şi se trase înapoi, împleticindu-se. Mâna îi era pe clanță.

Driskill se ridică în picioare, cu fața albă de furie.

— Stai!

Glasul lui Driskill umplu încăperea. Ceilalți de la masă înghețară pe locurile lor.

D'Ambrizzi ridică o mână, când Sandanato se opri derutat. Saliva îi curgea pe bărbia dăltuită.

Ochii se rostogoleau speriați. Totul era adevărat, dar el era încă Sandanato şi privirea i se opri asupra lui Elizabeth. Ea se strânse în sine, dar îi întoarse privirea fără să clipească.

— Tu, şopti Sandanato, tu mă înțelegi… noi am stat de vorbă, soră… am fost de acord. Biserica trebuie curățată… răul în slujba binelui – am vorbit, soră… nu poți să-i faci să înțeleagă că a fost necesar ce s-a întâmplat… Vocea i se sparse. Se şterse cu mâneca la gură. Fața îi strălucea de transpirație. Spune-le… pentru numele lui Dumnezeu!

— Niciodată… ceea ce ai făcut tu… Ea clătină din cap şi privi într-o parte. Nu, asta e numai nebunia ta.

— Du-te, Pietro, zise D'Ambrizzi.

Uşa se închise încet. Plecase.

— Deci, Eminență, spuse Drew Summerhays cu vocea lui uscată, precisă. Ce trebuie să facem? Cum rămâne cu Indelicato? El şi-a pus maşinăria în mişcare… Acum e cu Sfântul Părinte. Dă-ne un indiciu.

— E prematur să facem speculații în privința viitorului papă. Voința lui Dumnezeu şi a omului vor fi recunoscute la timpul potrivit.

D'Ambrizzi era dintr-o dată calm, netulburat.

— La naiba cu voința lui Dumnezeu! Scuteşte-mă de porcăriile astea religioase! Vocea lui Driskill sparse tăcerea ca o explozie. Nu Dumnezeu i-a pus pistolul în ceafă surorii mele. Nu Dumnezeu i-a

tăiat gâtul fratelui Leo. De data asta, nu Dumnezeu e de vină. Omul e răspunzător! Nebunul care tocmai a ieşit de aici liber ca o pasăre şi psihopatul care a apăsat pe trăgaci şi a înfipt pumnalul, şi megalomanul ăla nenorocit care trăncăneşte cu papa în timp ce noi stăm aici – ce dracu' facem cu ei?

— Dumneata ce propui, domnule Driskill?

— Unde e Horstmann? Aţi vorbit cu el…

D'Ambrizzi îşi clătină capul uriaş.

— A plecat. L-am trimis înapoi la existenţa lui anonimă. L-am absolvit de păcate atât cât am putut, i-am ascultat confesiunea. A fost trădat, a făcut ceea ce a fost antrenat să facă. Chinul lui şi sentimentul de vinovăţie sunt o pedeapsă suficient de mare.

— Poate pentru dumneavoastră. Dar nu vorbiţi în numele meu. Nimeni nu vorbeşte în numele meu decât eu… şi încă nu ne-aţi povestit despre Arhiduce. Care e marele lui secret? Nu aveţi nimic de spus despre el? Doar v-a trădat… ca şi dumneavoastră şi Indelicato, Arhiducele ştia totul… şi v-a trădat. Unde e locul lui acum? Nu era unul dintre tipii din fotografie şi n-a fost ucis – deci Indelicato nu l-a folosit pe Horstmann pentru a-l omorî şi pe el. Ştiţi ce cred eu? Că Arhiducele a fost aliatul lui Indelicato şi duşmanul dumneavoastră încă de la descoperirea Complotului Pius. Cred că Arhiducele şi Indelicato s-au hotărât să-şi unească forţele pentru a vă

împiedica să deveniți papă, fiindcă nu le convine direcția în care merge Biserica… şi consideră că dumneavoastră şi sora mea v-ați aflat de aceeaşi parte a baricadei şi s-au săturat. Câteva vieți e un preț mic pentru a băga în sperieți ierarhia Bisericii şi Vaticanul şi pentru a-i dirija pe cardinali să-l voteze pe Indelicato… aşa că de ce sunteți atât de surprinzător de tăcut în privința Arhiducelui?

Driskill se opri cu răsuflarea tăiată, holbându-se la D'Ambrizzi.

— N-am nimic de zis despre Arhiduce, spuse, în sfârşit, cardinalul. S-a terminat. Gata, uită. Se uită la oaspeți. Nu mai am nimic de spus. Voi, toți, sper că veți păstra secretul. Acest spasm din istoria Bisericii noastre s-a sfârşit. Timpul va decide soarta lui Callistus, viitorul pontif va apărea. Viața şi Biserica vor merge înainte, iar în curând noi şi toată povestea asta vom fi uitați.

Sfârşitul petrecerii lui D'Ambrizzi se apropia. Nu mai era nimic de adăugat. Nimeni nu ştia exact ce să facă. Cardinalul se aştepta să plece cu toții şi să doarmă liniştiți până a doua zi? El stătea la uşă, vorbind cu fiecare, strângând mâinile oamenilor pe care îi cunoştea de mult timp, la bine şi la rău. Se purta foarte deschis, ca întotdeauna.

Sora Elizabeth rămase lângă Ben, care părea pierdut în gânduri, cu o mască indescifrabila pe chip. Părintele Dunn li se alătură.

— Nu pari prea fericit, spuse el.

— Şi de ce te miri? răspunse Driskill.

— Nu mă mir. Dar cred că va trebui să te mulțumeşti cu atât. Cred că ai primit tot ce ți se poate da. *Ai fost* adus foarte adânc în interior, ştii foarte bine.

— Ei bine, nu prea îmi place ce-am găsit.

— Chiar ai crezut că o să-ți placă? Credeam că ți-au fost confirmate cele mai negre suspiciuni. Nu ți se pare suficient?

Driskill se holbă la el. Dunn continuă. Te aşteptai să-l prindă pe Horstmann şi pe ceilalți şi să-i pună la zid, ca să poți să-i împuşti tu? Hai, prietene, fii serios…

— Artie?

— Da, fiule?

— Taci.

— A, spuse Dunn. Ți-ai pus mintea la treabă.

— Şi Sandanato? Sora Elizabeth încercă să nu pară prea preocupată de soarta lui, în lumina celor pe care le aflaseră despre el. Nu-mi place faptul că umblă prin Roma în starea asta.

— Ai dreptate, spuse Driskill, căruia îi tresărea un muşchi pe față. Poate ar trebui să mă duc după el.

— Lasă-l în pace, zise părintele Dunn.

— S-ar putea să-şi facă rău, spuse Elizabeth.

— E preot, zise Dunn.

— Iisuse, Maria şi Iosif, zise Driskill. E un criminal. Încă nu v-ați dat seama?

— Nu e chiar un criminal, spuse Dunn.

— Despici firul în patru, Artie. E complice la

crimă. E limpede că el mi-a întins cursa în seara aceea, pe gheață. Ce Dumnezeu a fost în capul meu? M-a rugat să mergem la patinaj… a zis că o să-mi facă bine! Vorbesc serios.

— Eu cred că e nebun de-a binelea, zise sora Elizabeth. Acum când privesc înapoi la tot ce mi-a spus… cred că încerca să mă facă să înțeleg… dar suna atât de teoretic şi abstract. Îl văzu pe D'Ambrizzi venind înspre ei. Era extenuată. Stau la sediul Ordinului în noaptea asta, zise ea. *El* mi-a cerut.

Dădu din cap în direcția cardinalului.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse D'Ambrizzi, pentru că ați suportat încă una dintre lungile mele… confesiuni. Voiam să limpezesc lucrurile.

— Şi acum vreți să-l uitați, pur şi simplu, pe Indelicato.

— Nu chiar, Benjamin. Soră, vreau să vorbesc ceva cu aceştia doi. L-am rugat pe Drew Summerhays şi pe însoțitorul lui – îşi permise un mic zâmbet – să te conducă. Îi luă mâna şi o conduse la uşă. Somn uşor, draga mea. Vorbim mâine dimineață.

Când ea plecă, în siguranță, cu Summerhays, D'Ambrizzi se întoarse la Driskill şi la Dunn.

— Vreau să veniți cu mine.

— Bine, spuse Dunn.

— De ce? Unde? întrebă Driskill.

D'Ambrizzi oftă şi se uită la ceas. Era trecut de ora două dimineața.

— La Vatican. Mergem să-l vedem pe Sfântul Părinte.

Monseniorul Sandanato înaintă orbeşte prin noapte. Începuse să plouă mărunt, dar el nu observase. Ochii îi erau în flăcări. Urechile îi țiuiau şi sângele pulsa de parcă inima era gata să-i plesnească. Nu putea să articuleze niciun gând. Creierul i se topise din cauza febrei.

Se opri să-şi tragă răsuflarea la capătul Scării Spaniole. Nu-l văzu pe bărbatul înalt cu pelerină neagră care stătea în umbră, cu pălăria trasă pe ochi, astfel că fața îi era ascunsă.

Şi când monseniorul Sandanato porni în jos pe scara lungă, nu auzi paşii care foşneau în spatele lui.

Callistus era treaz când secretarul îl informă că în anticameră aştepta cardinalul Indelicato.

— Condu-l înăuntru. Apoi culcă-te. N-o să mai am nevoie de nimeni.

Cardinalul se opri în fața lui, înalt, slab şi solemn. Un crucifix greu de pietre prețioase îi atârna pe piept. „Bijuterii de familie", reflectă Callistus, zâmbind în sinea lui.

— Sanctitate, spuse Indelicato. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Arăți foarte trist! Callistus îşi etală acum zâmbetul. Stătea întins în pat, sprijinit de o pernă imensă, cu monogramă. Înveseleşte-te! Ultimul

lucru pe care vrea să-l vadă un muribund în miez de noapte e o mutră tristă.

— Vă rog să mă iertați, Sanctitate. Ce pot face pentru dumneavoastră? Nu trebuie decât să-mi cereți.

— Ei bine, Fredi, ce am auzit despre tine?

— Nu înțeleg…

— Mi s-a spus că eşti Antihristul, Fredi. Papa chicoti uşor. Poate fi adevărat?

— Îmi pare rău, Sanctitate. Nu vă aud.

Callistus deveni dintr-o dată conştient de tot ce se întâmpla în camera. Ploaia de la fereastră, scrisoarea de pe pat, documentul greu şi vechi de lângă ea, lumina joasă de pe măsuța de lângă pat, imaginile fugare şi tăcute ale meciului de fotbal de la televizor. O parte a creierului său era intens conştientă de toate, de foşnetul veşmintelor lui Indelicato, iar cealaltă parte, care în curând avea să moară definitiv, îşi aminti, auzi şi văzu noaptea din coliba înzăpezită, vântul rece, oamenii aşteptând, Simon încurajându-i să învingă teama şi crivățul înghețat, mirosul armelor…

— Vino mai aproape, Fredi, ca să auzi. E ceva important… Ridică pergamentul între degete. Avea impresia că era gata să se fărâmițeze. Uite. Am ceva pentru tine.

Cardinalul Manfredi Indelicato veni la marginea patului.

Se aplecă peste trupul Sfântului Părinte pentru a lua documentul. Văzu sigiliul străvechi.

Sfântul Părinte se mişcă, un foşnet sub aşternuturi, şi îşi scoase mâna ascunsă.

7
Driskill

Dormitorul papei Callistus.

Acesta, în inima Vaticanului, în Palatul Apostolic, era un loc unde eu, dintre toți oamenii, n-aveam ce căuta. Era sumbru ca iadul, coridoarele cufundate în linişte, luminile slabe, paşii noştri înăbuşiți. Tapiseriile de pe pereți – reprezentând scene din istorie, violență, oştiri mărşăluind şi cete de îngeri cerând atenție şi Dumnezeu ştie ce altceva – păreau pline de zgomote şi de furie, urlete de bătălie şi goarne de toate felurile, dar cineva le tăiase sonorul. Sau poate că nu mai aveau putere să facă zgomot.

D'Ambrizzi deschidea drumul, cu un aer preocupat, iar eu şi Dunn îl urmam ca nişte curteni. În fața dormitorului, la un birou, stătea de gardă un preot. D'Ambrizzi i-a vorbit în şoaptă, poruncitor, iar el nu s-a mişcat de la birou. Am intrat în dormitor. Era ciudat, fără formalități, pur şi simplu, am intrat pe uşă. Fără să batem. Fără să ne anunțe cineva. Fără nimic.

Oricum, s-a dovedit că nimeni nu ne-ar fi răspuns.

Cardinalul Indelicato stătea întins cu fața în jos pe pat. Era absolut nemişcat. De la trei metri

depărtare aş fi pus pariu că era mort. Faptul l-am înregistrat simplu, direct. Implicațiile şi-au făcut apariția mult mai încet. Părintele Dunn şi-a făcut cruce şi a suspinat.

— Iisuse Hristoase, a murmurat el.

— Nici pe departe, a zis D'Ambrizzi. S-a aplecat deasupra celuilalt bărbat, de care uitasem pentru moment. Callistus stătea întins sub pătură, sub greutatea corpului lui Indelicato. M-am apropiat. D'Ambrizzi s-a aplecat, murmurând:

— Sanctitate? Mă auzi? Sal… sunt eu, Simon. A aşteptat, ascultând, apoi şi-a lipit degetele de la mâna dreaptă pe pulsul papei. Trăieşte. Şi-a pierdut cunoştința, dar trăieşte. Ajutați-mă să-l întorc pe acesta.

Dunn a stat şi ne-a privit în timp ce eu şi D'Ambrizzi am răsturnat pe spate corpul răposatului cardinal Indelicato.

Lumina era slabă. Televizorul mergea, dar fără sonor. Umbrele păreau să fi şters pereții de pe fața pământului. Parcă eram într-un film.

D'Ambrizzi a mai aprins două veioze, pe lângă cea de lângă pat. A rămas cu mâinile în şold, holbându-se la pat. Apoi s-a uitat la mine şi la Dunn.

— Omul acesta a murit de atac de cord.

Din pieptul lui Indelicato ieşea mânerul de aur încrustat al unui pumnal. Eu şi Dunn ne-am uitat unul la celălalt.

— Da, a spus Dunn. Se poate spune şi aşa.

— Într-adevăr, a observat D'Ambrizzi cu un aer înțelept, omul acesta a suferit un infarct fatal. Cu mişcări încete, a scos pumnalul din pieptul lui Indelicato. A luat câteva şervețele dintr-o cutie de pe măsuța de lângă pat. Le-a înfăşurat în jurul lamei şi a şters-o cu grijă. Apoi a traversat încăperea, a deschis un sertar de la birou şi a pus pumnalul înăuntru. Florentin. O lucrătură foarte fină.

A închis sertarul.

— Nu vezi prea des un atac de cord care să sângereze în halul ăsta.

— Benjamin, nu eşti doctor, aşa că nu te amesteca în lucruri la care nu te pricepi. A ridicat receptorul. Linie privată. Nu trece prin centrala Vaticanului. A format un număr şi a aşteptat. Doctore Cassoni, aici D'Ambrizzi. Te-ai schimbat în pijama? Nu? Bun. Sunt la Sfântul Părinte. Şi-a pierdut cunoştința, respiră normal. Ar fi bine să vii şi să-l consulți. Şi, Cassoni… mai am şi un cadavru. Atac de cord. Îți spun eu când ajungi aici. Grăbeşte-te. Nu aduce pe nimeni să te ajute. Înțelegi? Bravo. A închis şi s-a uitat din nou la corpul lui Indelicato. S-ar putea să nu mai aflăm pe cine preferă Sfântul Părinte ca succesor. Dar reacția lui față de Fredi arată o pronunțată lipsă de încredere, nu credeți? A rămas nemişcat, privind chipul lung şi slab al vechiului său duşman. Ei bine, nimeni n-o să verse lacrimi după Fredi. Aici, pe pământ, a fost un ticălos diabolic şi

a primit ce-a meritat. Acum Dumnezeu poate să-l dea deoparte.

A format încă un număr şi s-a întors cu spatele la mine, în timp ce mă plimbam în jurul patului, încercând să înțeleg ce se întâmplase. Desigur, ştiam foarte bine că fiecare avea rolul lui. D'Ambrizzi, Indelicato, Callistus, care fusese cândva Sal di Mona, Horstmann, Summerhays, chiar Dunn şi cu mine. Iar rolurile ni se potriveau ca nişte mănuşi.

În faldurile păturii am văzut o bucată de hârtie, un pergament cu un fragment de sigiliu roşu, de ceară, care abia se mai ținea. Tocmai întindeam mâna după el, când am călcat pe ceva ce alunecase de pe pat. Era o singură foaie de hârtie, cu un rând sau două scrise de mână.

Am citit-o şi dintr-o dată ceea ce se întâmplase a căpătat un înțeles. Am împăturit-o şi am strecurat-o în buzunar.

D'Ambrizzi spunea la telefon:

— Dragul meu cardinal Vezza, te rog să mă ierți pentru că te deranjez la o oră atât de târzie. Da, Eminență, mă tem că e important. Fredi Indelicato nu mai este printre noi… nu, vreau să spun că nu mai e… Mort, Vezza, mort de-a binelea. Da, sigur, o mare tragedie. Da, într-adevăr, destul de tânăr, mai ales în ochii noştri. D'Ambrizzi a chicotit uşor. Cred că ar fi bine să vii şi tu. Suntem în dormitorul Sfântului Părinte. L-am sunat pe Cassoni. Nimeni altcineva nu mai ştie. Cu cât mai repede, cu atât

mai bine, dragul meu Vezza.

Când a pus receptorul în furcă, l-am întrebat:

— De ce Vezza?

— E aliatul meu, omul meu în tabăra adversă. Face parte din micul grup de susținători ai lui Indelicato, condus de cardinalul Poletti. Ştiați că au mers atât de departe, încât au pus un microfon pe tubul de oxigen, ca să asculte ce vorbesc eu cu papa? E adevărul adevărat. Nu numai că îi spuneam lui Callistus ce are de făcut... dar îi îmboldeam şi pe ei înainte. E o lume ciudată, Benjamin.

În timp ce aştepta, ascultând răsuflarea papei, D'Ambrizzi a observat pergamentul de pe pat. S-a întins peste pături şi l-a luat în mână.

— Acesta a provocat multe necazuri. S-a oprit, țuguindu-şi buzele groase. Nu, nu e adevărat. Este, totuşi, un fel de înregistrare a necazurilor. E Concordatul Borgia. Cum am putea să-i spunem? Aproape un contract cu *assassini*-i, presupun. Pius l-a trimis o dată cu mine la Paris, ca şi cum ar fi fost o bucățică din Sfânta Cruce. Ca şi cum mi-ar fi dat validitate, putere şi inspirație, ca să fac ceea ce era de făcut pentru Biserică. Eu l-am trimis în nord, cu Leo şi Horstmann... şi acum iată-l aici. O listă de nume.

— Cum a ajuns aici? am întrebat.

— Horstmann mi l-a dat ieri. Eu i l-am dat lui Callistus, care nu-l văzuse niciodată. Voiam să-şi vadă numele înscris. Acum – ce facem cu el? îl

ascundem în Arhivele Secrete? Era o întrebare pur retorică. Nu, nu cred. E o relicvă de care ne putem dispensa, sunteți de acord?

I-a dat drumul într-o scrumieră de pe birou şi a scos bricheta lui de aur. Flacăra a prins viață şi el a atins-o blând de marginea pergamentului vechi de secole. Istoria s-a transformat în fum, în câteva secunde. Dunn privea, clătinând din cap. D'Ambrizzi s-a uitat la el.

— Cine are nevoie de el, părinte? Nimeni? Prea puțin bine a venit de pe urma lui.

Ne-am aşezat pe scaune, privind caseta cu meciul de fotbal de la televizor.

Apoi a sosit doctorul Cassoni, care s-a apucat să facă anumite aranjamente speciale.

Se pare că, într-adevăr, cardinalul Indelicato murise în mod neaşteptat de un puternic atac de cord.

S-au hotărât să anunțe moartea cardinalului Indelicato după treizeci şi şase de ore. Până atunci eu aveam să fiu de partea cealaltă a oceanului, întors la ceea ce poate trece drept normalitate, în Princeton. Ieşit din ceața în care mi se cufundase mintea, nu ştiam decât că aveam nevoie de odihnă. Şi voiam să-l văd pe tata. Aflasem multe lucruri de când plecasem, dar satisfacția era cumplit de mică. Nimic nu ieşise aşa cum ar fi trebuit. Nici măcar un singur ticălos din rândul celor răi, cu atât mai puțin Horstmann, nu căzuse victimă planurilor lui Indelicato. Poate erau

planurile lui Indelicato şi ale Arhiducelui: nu ştiam. N-aş fi fost prea încrezător nici dacă aveam un pistol în mână, iar Horstmann era prin apropiere; dar Horstmann fusese trimis înapoi în întunericul de unde venise. Pierdusem orice şansă de a mă răzbuna, chiar şi în modul cel mai simplu şi cel mai animalic.

Şi apoi, mai era şi problema monseniorului Pietro Sandanato. Ce să cred despre el? Ei bine, presupun că era tipul de catolic nebun care întrecuse limita, un fanatic sau, pur şi simplu, scrântit. Ce putea să mai facă acum? Cum putea să se mai suporte, să mai trăiască cu trădarea mentorului său şi cu moartea complicelui şi noului său sponsor? M-am gândit că D'Ambrizzi, în înțelepciunea şi aproape atotputernicia sa în interiorul Bisericii, va trece peste relativa ruşine de a fi încălzit un şerpişor ucigaş la sân şi îl va zbura pe Pietro la un post obscur într-un colț de lume şi mai obscur.

Poate ar fi trebuit să mă simt mai surprins, mai şocat sau mai uimit de faptul că papa îl omorâse pe Indelicato, dar într-un fel bizar – un fel care părea rezonabil – avea sens. El fusese unul dintre *assassini,* el îşi urmase conducătorul în munții înzăpeziți pentru a ucide un papă. Patruzeci de ani mai târziu, acelaşi conducător îi aduce aminte că a fost cândva unul dintre *assassini,* că atunci nu reuşiseră să-l omoare pe papă, dar ce putea să-i oprească acum de la uciderea unui virtual papă?

Vreau să spun, după ce te-ai hotărât că poți ucide un om, nu mai ai nevoie decât de împrejurări şi de o motivație puternică. Trecuseră patruzeci de ani, şi Callistus, cândva Sal di Mona, încă mai avea acest sentiment. Oricum, nu era el primul papă muribund care ucisese pe cineva. Mi-am zis că merită felicitări. Biserica avea, fără îndoială, numai de câştigat din astfel de crime bine gândite. Sau pierdusem eu sensul lucrurilor undeva pe drumul spre Golgota?

În după-amiaza acelei zile, am fost chemat de cardinalul D'Ambrizzi. Nimeni nu ştia încă, cel puțin oficial, de atacul de cord pe care-l suferise Indelicato. D'Ambrizzi mi-a lăsat instrucțiuni să ne întâlnim în grădinile Vaticanului, unde am fost însoțit de un preot cu fața rotundă şi zâmbitoare, care-şi exprima neîncetat entuziasmul față de frumusețea acelei zile.

Cardinalul se plimba pe o alee, iar vântul rece care bătea pe sub palmieri îi flutura poalele sutanei simple. Grădinarii ieşiseră la muncă. El îşi ținea capul plecat, ca şi cum ar fi fixat, cu privirea, vârfurile ca nişte cartofi ale ghetelor sale ciudate.

Când am ajuns lângă el, m-a luat de braț şi am făcut câțiva paşi împreună. Mă simțeam ciudat de apropiat de el, ca de un vechi prieten intim, deşi ştiam bineînțeles că nu era aşa. Oboseala era de vină pentru felul în care mă amăgeam. El s-a oprit şi a privit un muncitor care căra o roabă plină cu

pământ negru şi gras.

— Îl vezi pe omul acela? m-a întrebat. Se poate spune că e murdar pe mâini. Dar, Benjamin, astăzi mă gândesc la mâinile mele – într-unul din rarele momente în care conştiința mi-e trează – şi mi se par mult mai murdare decât ale lui. De mult timp încoace le tot murdăresc. Din când în când folosesc aceste metafore şi, pentru Dumnezeu, niciodată, *niciodată* nu mi se pare o idee bună. Mâini murdare, mâini curate, ce importanță mai are? Dar îți spun eu ce are importanță, Benjamin – vrei să ştii?

— Nu sunt deloc sigur, am răspuns.

El a ridicat din umeri, zâmbind brusc.

— Oamenii au importanță, Benjamin. De exemplu, deja îmi lipseşte Sandanato… Niciodată n-o să mi-l amintesc aşa cum a fost în ultimii doi ani. Pentru mine el va fi întotdeauna tânărul şi cinstitul Pietro… devotat mie… da, îmi va lipsi pentru tot restul vieții.

— Ce ați făcut cu el? L-ați trimis la un post îndepărtat?

— N-am făcut nimic cu el. Vechiul meu prieten August Horstmann l-a omorât astă-noapte. Ar fi trebuit să ştiu ca Horstmann avea să-i întoarcă lovitura. Pentru că m-a trădat, înțelegi. Când a aflat că Pietro a jucat rolul lui Simon – o, a fost, într-adevăr, un lucru rău. Câteodată, August îmi trimitea informații, gândindu-se că ele ajungeau la acel Simon pe care îl cunoştea de demult. Dar

Pietro le citea şi îl făcea pe bietul August să creadă că lucra pentru mine. Aşa că August a făcut ceea ce ştie cel mai bine să facă… l-a omorât pe Pietro. Poliția a venit să mă vadă. Un singur glonț. Imediat după aceea te-am chemat aici.

— Exact aşa cum a omorât-o şi pe sora mea.

— Ei bine, acum *s-a sfârşit.* Horstmann a plecat. Sandanato e mort. Indelicato e mort. Callistus e în comă şi doctorul Cassoni spune că e posibil să nu se mai trezească. Benjamin, ce s-ar întâmpla dacă n-am mai avea preoți?

— Să fiu al naibii dacă nu mi-ar plăcea să aflu, am zis. Râsul lui s-a rostogolit prin liniştea grădinii.

— Ție ți se pare o idee bună, nu-i aşa? Cred că sărmanul Pietro nu ți-ar fi apreciat umorul. M-a privit tăios. Nu avea simțul umorului. Cred că ăsta era marele lui defect.

A ridicat din umeri.

— Un defect avea el, în mod sigur.

— De acord.

În vocea bătrânului plutea o undă de durere, o amintire.

— Din moment ce sunt păgân…

— Încă o dată de acord.

— …Şi n-am niciun pic de respect pentru cler, pot să vă pun o întrebare impertinentă. Data viitoare, când voi primi veşti de la dumneavoastră, va fi ridicarea pe scaunul papal?

— Poate. Dacă asta vreau, Summerhays va

aranja probabil să mi-l cumpere. Dar nu m-am hotărât. Biserica are nevoie de un conducător pe termen lung sau pe termen scurt? Asta e întrebarea, nu?

Ne-am întors la poarta pe care intrasem. Fisa picase: iartă-l pe Arhiduce… fiindcă s-ar putea să-ți cumpere coroana papală!

— Cred că o să mai fac câțiva paşi, Benjamin. S-a întors spre mine, scrutându-mă cu ochii lui cu pleoape grele. Era ca şi cum cineva trăia – îşi croise dram cu greutate şi apoi se adăpostise – în acel corp uriaş şi îmbătrânit, iar acum trăgea cu ochiul, conspira şi uneori mai simțea câte ceva. Dar lasă-mă să-ți dau un sfat. Când te întorci acasă?

— Mâine, am spus.

Nu aveam nevoie de sfatul lui, dar nu se ştie niciodată. Era un ticălos bătrân şi bătut de vânturi, trecuse prin mai multe decât aveam să văd eu vreodată, poate era mai bine să-i dau atenție. Soarele cobora spre asfințit, iar palmierii păreau singuratici, conturându-se pe întinderea cenuşie a cerului.

— Iartă-te pe tine însuți, Benjamin.

— Poftim, Eminență?

— Acesta e sfatul meu. Iartă-te. Ia o pagină din cartea mea, fiule. Eu nu ştiu ce ai făcut, dar ar fi trebuit să-ți dai seama în ultima vreme că se poate şi mult, mult mai rău. Eu cred că face parte din viață. Lucrurile rele se ivesc în viața omului…

omul *le face…* încerca să-şi aprindă o ţigară în bătaia vântului; în cele din urmă, a reuşit şi a tras un fum adânc. Iartă-te pe tine, faptele tale, greşelile şi păcatele tale… Nu vorbesc ca un preot, nici măcar ca un catolic, ci ca un om care şi-a trăit viaţa. Iartă-te pe tine însuţi, fiule.

Artie Dunn mai rămânea câteva zile la Roma, în mod sigur pentru a mai scorni cine ştie ce conspiraţie infernală cu D'Ambrizzi, aşa că ne-am întâlnit pentru o ultimă cină la Roma. Părea preocupat, dar n-am reuşit să-l fac să se destăinuie. El a îndreptat cumva discuţia spre părinţii mei, spre moartea lui Val, spre sinucidere – părintele Governeau, care trebuia să-şi doarmă somnul de veci dincolo de gard, în afara cimitirului consacrat. Din greşeală, bineînţeles, din moment ce fusese omorât. A, Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun. Mi-a spus să-i transmit sănătate tatălui meu şi să-l bat la cap să citească romanele pe care i le lăsase. I-am promis că aşa voi face. Mi-a spus că avea să sune imediat ce va ajunge înapoi la New York.

Am discutat, destul de circumspect, despre moartea lui Indelicato şi a lui Sandanato. Auzise şi el de la D'Ambrizzi şi ştiam că aveam să vorbim despre aceste lucruri mai târziu, când tot praful va fi fost curăţat.

— D'Ambrizzi mi-a spus ceva ciudat azi după-amiază. Ne întorceam pe jos la Hassler, urcând

Scara Spaniolă. L-am întrebat dacă el crede că va fi ales papă…

— L-ai întrebat?

Sprâncenele cenuşii, stufoase ale lui Dunn s-au ridicat. Ochii i-au sclipit cu un aer viclean.

— Ceea ce mi-a spus *el*…

— Ce ți-a spus?

— A spus că, dacă vrea să fie papă, Summerhays e pregătit să-i cumpere funcția. Summerhays.

— Acesta nu e chiar un mare secret, Ben. Vreau să spun că e o întreagă industrie, nu? Summerhays, tatăl tău, Lockhardt, Heffernan… şi alții, sunt sigur.

— Nu mă-nțelegi. Summerhays. *Arhiducele.* Nu vezi cât e de… amoral? Arhiducele l-a trădat în urmă cu patruzeci de ani… şi acum el zice că Arhiducele îi va cumpăra coroana papală. Mie mi se pare al naibii de ciudat.

— Mie mi se pare o folosire excelentă a resurselor umane, a spus Dunn, făcându-mi cu ochiul.

Nu puteam să-mi imaginez cum avea să fie despărțirea de Elizabeth: avea să-mi fie dor de ea, dar uşa nu se închidea definitiv. Asta era important. Aşa că am sunat-o. Conversația de la telefon a fost de-a dreptul criptică.

— Am ceva să-ți spun, înainte de a pleca, am zis. Ceva important. Ai mai primit vreo veste de la cardinal?

— Da, da, am primit. Mi-a tăiat scurt orice încercare de a vorbi. Nu mai spune nimic. Nu se ştie cine ne ascultă – trebuie să ne întâlnim. Când pleci? I-am spus. Bine. Am auzit-o răsfoindu-şi agenda. Pot să dau naibii programul din următoarele două ore, dacă poți şi tu. Eşti la hotel?

— Sigur. Sunt liber, orice…

— Ne întâlnim la capătul scării. Într-un sfert de oră.

M-am oprit la capătul Scării Spaniole şi am aşteptat. Apoi a ajuns şi ea, cu răsuflarea tăiată. Am prins-o de umeri.

— Stai nemişcată. S-a uitat la mine, aşteptând. Parcă a trecut o lună de când te-am văzut ultima oară.

A zâmbit şi am sărutat-o uşor pe buze. Era cel mai firesc lucru din lume. Purta o haina cu emblema Ordinului la rever.

— Vino, a spus, trăgându-mă după ea. Cât de mult ştii?

— Mai mult decât îmi vine să cred, am răspuns.

— Ştii că Indelicato a murit?

— Dacă ştiu? Elizabeth – eu şi D'Ambrizzi i-am întors cadavrul… am văzut cuțitul în acelaşi timp…

— Cuțitul? Ce cuțit? Despre ce vorbeşti?

— Pumnalul florentin, mai exact.

Se holba la mine ca la un nebun. S-a întors brusc, m-a apucat de mânecă şi m-a tras într-un

părculeț. O mulțime de copii se adunaseră în jurul scenei unui teatru de păpuşi. Era un spectacol neobişnuit, cu Pinocchio în rol de preot roman şi mincinos, al cărui nas creştea mereu, în timp ce se lăuda unei fetițe drăguțe cu marele lui curaj. În timp ce sporovăia despre victoriile lui mărețe asupra răului, un cavaler negru uriaş, înveşmântat în armură şi călărind un cal care-şi arăta dinții, se ridica în două picioare în spatele lui. Fetița cu părul blond nu ştia cum să-l întrerupă ca să-i atragă atenția. Se pare că părintele Pinocchio era gata să primească una în cap. Țipetele copiilor, stridente şi amestecate cu hohote isterice de râs şi cu strigăte de avertizare, se ridicau şi coborau în funcție de acțiunea de pe scena micuță. Ne-am îndepărtat şi ne-am aşezat pe o bancă, sub crengile bătute de vânt ale copacilor.

— Ben, cardinalul Indelicato a murit de un atac de cord. M-a privit cu severitate. D'Ambrizzi m-a sunat azi-dimineață. Mi-a spus că Indelicato a făcut un infarct în timp ce vorbea cu Callistus, s-a prăbuşit şi a murit, dar nu vor să anunțe oficial decât mâine…

— Ți-a spus şi cum a suportat Callistus?

— Nu, dar…

— Uite ce e, ai încredere în mine de data asta. Am fost acolo. Cardinalul Indelicato a fost ucis de… de – să nu sari în sus – a fost ucis de Callistus.

— Doar nu vrei să spui…

Aşa a continuat discuția noastră. Callistus ucigaşul era acum în comă. Sandanato era mort de mâna lui Horstmann. Ea nu se împotrivea poveştii: ştia destul de mult ca să nu mai piardă timpul refuzând să accepte adevărul. Dar era mult de înghițit o dată.

Când am terminat, Pinocchio şi cavalerul negru dispăruseră, iar copiii în uniforme şi cei mai mici, cu mamele şi doicile lor, se împrăştiau încet. Cerul însorit devenise cenuşiu. Câte o rafală rece izbucnea ici şi colo. Se apropia Crăciunul.

— Nu pot să nu gândesc ca un jurnalist, a spus ea, cu ochii verzi privind la întâmplare prin parc. Şi-a trecut degetele prin părul moale şi greu. Degetele îi erau lungi, zvelte şi puternice. Ce articol fantastic. Nu putea să se abțină să nu zâmbească. Dumnezeule… ce final. Papa îl omoară pe…

— De fapt, Salvatore di Mona l-a omorât pe Indelicato.

— Da, cred că ai dreptate. Şi acum e în comă. Deci, D'Ambrizzi m-a mințit.

S-a ridicat.

— Încă ceva. Simon i-a spus s-o facă. Să-l omoare pe Indelicato.

— Simon… adică D'Ambrizzi?

— Da… I-a scris un bilet lui Callistus, amintindu-i că a fost unul dintre *assassini* şi că avea o sarcină de îndeplinit. Am văzut scrisoarea.

Era pe patul lui Callistus când l-am găsit.

— Presupun că D'Ambrizzi vede în mine presa, a spus ea. Aşa că nu mi-a spus. Dar ştia cu siguranță că voi afla de la tine.

— Bineînțeles. Şi mai ştia că tu nu vei trăda încrederea.

— În fond, a zis ea, la ce bun? Cum aş putea să dovedesc? Unde e pistolul fumegând?

Mergeam înapoi către biroul ei, ascultând zgomotul şi vânzoleala traficului.

— Gândeşte-te câți au plătit cu viața, a spus ea. Mă întreb câți au fost? Cei de care nici n-am auzit?

— Cine ştie? Trebuie să mai existe cadavre îngrămădite prin colțuri întunecate. Apoi am izbucnit. Dumnezeule, o să-mi fie dor de tine, Elizabeth.

— Mi se pare firesc. Doar mă iubeşti, Ben.

— Nu-ți pasă de ce simt?

— Nu-mi pasă de mutra asta tristă.

— N-am de ce să-mi cer scuze pentru ea. A trecut prin multe în ultima vreme. La urma urmei, am destule motive ca să fiu trist. Şi, fiindcă tot ai adus vorba, chiar te iubesc.

— Atunci, nu fi trist. Dragostea e fericită. Şi Val ți-ar spune acelaşi lucru.

— Nu dacă e o dragoste într-un singur sens.

— Ce legătură are asta cu noi?

Am zâmbit.

— Chiar, ce are?

— Hai să ne despărțim aici, Ben.

Eram pe punctul de a traversa o piață aglomerată.

— Mă tot întreb, în legătură cu Summerhays. Nu numai că-i cumpără coroana papală lui D'Ambrizzi, dar…

— Ce tot vorbeşti?

— Ce căuta în Avignon? Nu mi-a explicat niciodată – ce făcea acolo? Şi de ce îl avea pe Marco lângă el?

— Gata, s-a terminat. Ce mai contează?

— Dar nu se termină niciodată, nu vezi? Dacă Summerhays e Arhiducele… N-avea niciun rost să continuu, să o țin acolo. Elizabeth, ai grijă – nu ştiu ce să mai spun.

Era timpul să plec.

— Transmite-i tatălui tău sărbători fericite de Crăciun, Ben. Şi stai cuminte, bine? Am nevoie – amândoi avem nevoie de timp ca să clarificăm lucrurile. Înțelegi?

— Sigur.

— Vorbim mai târziu.

— Când?

— E mai bine să nu ştii, Ben. Nu fi nerăbdător cu mine.

I-am aruncat o privire care exprima speranța mea că ştia ce făcea.

Am urmărit-o cum traversa piața.

Mi-a făcut o dată cu mâna peste umăr, fără să se uite înapoi.

M-am urcat în avionul care mă ducea acasă, m-am cufundat în fotoliu şi oboseala m-a lovit ca un ciocan. Am zăbovit în acea zonă dintre somn şi veghe, dar n-am dus lipsă de companie. Prezența lor m-a împiedicat să mă prăbuşesc de tot, să mă cufund în întunericul unde aşteptau fantomele.

Toate chipurile, din trecut şi din prezent, mă înconjurau, fotografia din tobă s-a trezit la viață, dar silueta cu aparatul a rămas în umbră, un mister... l-am văzut pe Richter şi m-am întrebat cine avea să-i fie partener în afaceri, din partea Bisericii, acum că Indelicato murise... l-am văzut pe LeBecq în galeria lui din Alexandria, cu chipul împietrit de groază când l-am presat, aşa cum făcuse şi sora mea... Călugărița frumoasă, care îmi arătase calea şi cinase cu mine, părea atât de îndepărtată, şi minunata Gabrielle, pe care nu aveam s-o mai văd niciodată... toate chipurile, nepotul lui Torricelli – ce nesuferit! — şi Paternoster cu nasul lui incredibil, vagabonzii care-şi pregăteau masa în ploaie, în Place de la Contrescarpe... Leo şi stâncile pierdute în ceață, cu valurile care zguduiau pământul şi sufletul meu mort, înecat în groază... şi Artie Dunn cu povestea lui despre memoriile lui D'Ambrizzi, Artie Dunn apărând ca o stafie, din senin, în Irlanda... şi sora Elizabeth plângând în camera lui Val de la Paris, în acea noapte ploioasă... Avignon, Erich Kessler, Summerhays şi micul său protector se mişcau ca într-un vis... Horstmann în mica

biserică râdea de pistolul meu de plastic şi-mi spunea să mă întorc acasă... Elizabeth îmi încredința secretele ei la Avignon, iar furia şi ura mea împotriva Bisericii distrugeau tot, tot ce iubeam... şi apoi Roma...

Geamul de lângă mine era acoperit cu o perdea care oprea lumina strălucitoare a zilei infinite, în timp ce zburam spre vest. După două pahare şi ceva mâncare n-am mai rezistat şi am plonjat în lacul întunecat, fără fund.

Ea era acolo, mă aştepta. Acelaşi act bătrân şi obosit.

Mama, în rolul de spectru de pe lumea cealaltă, nu se schimba niciodată.

Era tot acolo, chemându-mă, retrăind un moment căruia conştientul meu îi nega existența. Vorbea despre părintele Governeau, sărmanul nenorocit...

„Tu ai făcut-o... Tu eşti de vină! Tu, tu, tu ai făcut-o..."

Degetul îi era îndreptat spre mine.

Era absolut sigură.

Partea a şasea

1
Driskill

Bostanii scobiți rânjeau sinistru, vrăjitoarele călare pe cozi de măturи şi spiriduşii mascați dispăruseră cu toții, fiind înlocuiți de Moşi Crăciun veseli şi graşi, de oameni de zăpadă, de pitici şi de reni cu nasul roşu. Câmpul se odihnea sub câteva degete de zăpadă întărită şi bătută de vânt, iar poarta uriaşă de la Nassau Inn strălucea acoperită de o pojghiță de gheață. Era o iarnă neobişnuit de timpurie şi de rece. Strada era înghețată bocnă, iar vântul şuiera şi muşca, în timp ce din difuzoarele agățate la uşi se auzeau colinde. Uşile magazinelor zornăiau vesele, cadourile sclipeau în vitrinele împodobite. Era Crăciunul, sărbătoarea care aduna familiile la un loc, timp de bucurie şi de fericire.

Casa era pustie când am tras Mercedesul pe alee şi am intrat. Era limpede că nimeni nu mai venise cu maşina dinspre şosea de mai multe zile. Casa îmi dovedea acest lucru: rece, goală, străbătută de ecouri. M-am plimbat la întâmplare prin camere, întrebându-mă ce se întâmpla. Nu era niciun bilet, dar se vedea limpede că tata fusese pe acolo, întors de la spital. M-am întrebat dacă nu cumva îi revenise boala. Am sunat-o pe Margaret Korder la birou, în Manhattan, şi i-am spus că ajunsesem

acasă, dar tata nu era nicăieri.

— Vai, Ben, ar fi trebuit să ne anunți. Tatăl tău e sus, la cabana din munții Adirondack. Dacă-mi dai voie să vorbesc deschis, a spus ea, ne-a făcut o grămadă de probleme. E imposibil, Ben. În ultimele zile a stat cu el o infirmieră, care ieri m-a sunat, plângând – o dăduse afară. În modul cel mai îngrozitor, din câte mi-am dat seama. Acum nu ştiu ce ar trebui să mai facem.

— Cum a ajuns acolo, Margaret? E destul de sănătos ca să stea singur?

— Glumeşti? El se crede destul de sănătos, dar nu mai e un puşti, Ben. Bineînțeles că nu e destul de sănătos. Dar încearcă să-i spui ce să facă şi unde să se ducă. E gata să te sfâşie în bucăți. Prietenul acela al tău, părintele Piersică, a mai venit pe la el – l-a dus cu maşina acolo şi a stat cu el câteva zile, dar are şi el slujbă…

S-a oprit ca să-şi tragă sufletul.

— Cred că o să trec pe la el, Margaret. Nu-mi place că stă acolo singur. O să mă duc mâine.

— Ai mare grijă! O furtună puternică vine spre noi. În Chicago zăpada a ajuns de peste jumătate de metru. Ben, când te-ai întors? Şi ce s-a întâmplat acolo?

— O, Margaret, ce pot să-ți spun. Am ajuns ieri la New York.

— Atunci, bine ai venit acasă. A ieşit totul aşa cum doreai?

— Spune-mi când s-a mai întâmplat să iasă

totul aşa cum doreşte cineva? Aproape niciodată, nu-i aşa?

— A fost un şoc, moartea cardinalului Indelicato. L-ai cunoscut?

— Da, am spus. Şi a fost, într-adevăr, şocantă.

I-am spus că trebuia să plec, iar ea m-a avertizat din nou că se apropia furtuna. Am închis telefonul şi m-am întrebat când aveam să mă obişnuiesc cu noua mea situație, în care ştiam foarte multe lucruri, dar nu puteam să le povestesc, să vorbesc despre ele. Ce m-aş mai fi distrat împreună cu Val!

La prânz m-am lovit de aceeaşi problemă.

L-am sunat pe Piersică şi ne-am întâlnit la Nassau Inn, în aceeaşi tavernă de jos unde ne întâlnisem din întâmplare în cealaltă noapte rece şi înzăpezită, când Val era deja moartă în capelă. El a venit din New Pru plin de întrebări despre ceea ce făcusem „acolo”.

I-am spus că era incredibil de complicat, dar că, la urma uimei, rămânea tot o problemă a Bisericii şi că eu fusesem exclus de la tragerea concluziilor. Şi aşa mai departe. Mi-a aruncat o privire ciudată şi a făcut cu ochiul, ca şi cum ar fi spus că ştia el cum se făceau lucrurile la Roma.

— Dar spune-mi ceva, a zis. Ai aflat cine a omorât-o pe Val? Era aceeaşi durere profundă, aceeaşi rană care nu i se mai vindeca. S-a gândit că măcar atât merita să ştie. A fost acelaşi tip care te-a atacat pe tine şi pe acel monsenior de la

Roma?

— Acelaşi. Cel puțin, aşa se pare. Un preot bătrân şi nebun. Cine ştie ce i s-a întâmplat? Nu cred că-l vom mai găsi sau vom mai auzi vreodată de el. Piersică, toate astea m-au cam dat gata. Va trebui să lăsăm discuția pe mai târziu. Acum totul e o harababură şi îmi dă dureri de cap.

— Am înțeles, prietene. Vechiul zâmbet din copilărie i-a fluturat pe buze, dar chipul îi era obosit şi ridat. Era ora trei, iar noi mestecam cheeseburgeri şi cartofi prăjiți. Eram ultimii clienți. Afară se auzea vântul urlând. Deci, care mai e poziția ta față de Biserică zilele astea?

Am simțit râsul năpădindu-mă la această întrebare.

— E ciudat, Piersică, n-are niciun sens, dar Biserica nu mi s-a părut niciodată mai umană decât acum. E *atât de* imperfectă, încât aproape că îți vine să o iubeşti, săraca de ea.

L-am întrebat ce mai punea la cale tata şi asta l-a făcut să-mi spună cum a găsit manuscrisul lui D'Ambrizzi şi cum i l-a dat lui Artie Dunn.

— M-am întâlnit cu Dunn acolo, am spus. Mi-a povestit despre hârtii.

— Serios? L-ai văzut? Dumnezeule, ce om mai e şi el! Când am găsit manuscrisul, am petrecut cu Dunn o noapte pe cinste. Ar trebui să-i vezi apartamentul. Într-o zi senină poți să vezi până în Princeton… el zice că zboară elicoptere *pe sub* fereastra lui!

— Mi-a povestit în mare conținutul, am spus. Destul de misterios. Ştiu că asta era polița de asigurare a lui D'Ambrizzi, dar erau veşti cam răsuflate.

N-am văzut niciun motiv ca să-l implic mai mult pe Piersică. Îi era mai bine dacă rămânea deoparte.

Ochii îi străluceau şi sângele îi năvălise în obraji.

— Toate numele acelea de cod şi toată povestea aceea de capă şi spadă. Ciudat era – în afară de mister şi de ascunzătoare – că tatăl tău ştia despre manuscris! Mi-a spus că nu era treaba lui şi că niciodată nu se gândise la el… dar ştia că D'Ambrizzi i-l dăduse bătrânului preot gură-spartă. Iar acum zece zile şi-a amintit dintr-o dată de el. Tare ciudat, cum lucrează mintea omului, Ben, tare ciudat.

Piersică mi-a povestit ce-i spusese tata despre preotul bețiv, gelos şi vorbăreț, care păstrase hârtiile lui D'Ambrizzi şi încercase să-i facă în ciudă cu ele. Totul părea prea adevărat. Mi-am adus aminte de bătrânul sclerozat a cărui răsuflare mirosea a gin.

— Aşa că, a spus Piersică, amestecând ultima fărâmă de ketchup cu ultimul cartof prăjit, el părea să ştie că eu eram la curent cu toate astea. M-am simțit al naibii de prost. M-a făcut să-l scot din nou…

— I-ai spus că i l-ai arătat şi lui Dunn?

A ridicat din umeri.

— Păi… la naiba, nu cred că i-am spus. Presupun că n-am vrut să-i explic chiar tot. Oricum, m-a obligat să-i duc cu maşina la cabană. Are el stilul lui – m-am simțit ca şi cum aş fi fost angajatul lui. Câteodată poate fi foarte poruncitor.

— A, ai observat şi tu? am spus.

— Păi, am petrecut aproape toată săptămâna acolo sus şi mi-am neglijat în totalitate oamenii din parohie. Adică, a fost minunat, am hoinărit pe munte… e un loc grozav, cu ursul acela uriaş din colț…

— Şi mai ce?

— Am făcut un om de zăpadă! Am umplut cămara cu produse de la magazinul din Everett. Mi-am făcut de lucru, am citit două romane, am gătit şi m-am agitat de colo-colo pentru tatăl tău.

— Şi tatăl meu ce a făcut?

— A citit de câteva ori hârtiile lui D'Ambrizzi şi n-a spus mare lucru despre ele. Şi-a adus o mulțime de discuri şi de blocuri de desen. Asculta tot timpul discurile. N-am prea vorbit… s-a închis în sine, dar a rămas prietenos. A fost bine. Am vorbit despre tine şi ne-am întrebat ce faci. Îşi revine destul de bine, Ben. Dar şi-a făcut griji pentru tine, zicea că tu cauți necazul cu lumânarea, amestecându-te în treburile Bisericii. Zicea că, pur şi simplu, nu înțelegi Biserica. Eu dădeam din cap şi îl lăsam să vorbească. A suportat foarte greu moartea lui Val, să ştii. Într-o noapte l-am auzit plângând… Am intrat în camera

lui, l-am întrebat dacă era bine, iar el mi-a spus că a visat-o pe Val, apoi s-a trezit şi şi-a adus aminte că era moartă. Mi-a fost milă de el, Ben.

— Mâine urc la el, am spus. Şi-a luat o infirmieră după ce ai plecat, dar a dat-o afară. Nu vreau să stea singur acolo sus.

— Vrei să vin cu tine? Se spune că se îndreaptă încoace o furtună urâtă.

— Nu-i nimic, Piersică. Mă descurc eu. Tu ai grijă de turmă.

— Turma mea, a spus el. Sărmani nenorociți.

Singur în casă, în acea noapte, n-am putut să adorm. Moartea lui Indelicato s-a răspândit cu viteză pe toate canalele de televiziune, mai ales în contextul speculațiilor cu privire la sănătatea papei, care nu mai fusese văzut în public de două luni. N-au mai existat alte ştiri despre Biserică, cu excepția hotărârii arhiepiscopului cardinal Klammer de a rămâne la Roma pentru înmormântarea lui Indelicato. Stăteam în Sala Lungă, sorbind al treilea pahar de Laphroaig cu gheață, ascultând vântul care bătea afară, viscolind zăpada şi zgâlțâind ferestrele.

Încercam să nu zăbovesc asupra celor întâmplate de la moartea lui Val, dar era o încercare sortită eşecului. Nici nu puteam să mă gândesc la altceva: era ca şi cum m-aş fi născut în acea zi. În cele din urmă, mi-am terminat băutura, mi-am pus haina de piele de căprioară şi cizmele

şi am ieşit afară.

Aerul rece mi-a umplut plămânii şi mi-a limpezit capul. Am mers înspre livada în care, poate într-o noapte la fel ca asta, cineva spânzurase trupul deja mort al părintelui Governeau. Cu mult timp în urmă. Pe acelaşi drum mersesem împreună cu Sandanato să patinăm. Gheața se întindea în spatele livezii, strălucind în lumina lunii. Doi patinatori alunecau încet, ca nişte manechine pentru Currier şi Ives. Lamele prindeau şi reflectau argint pe gheață.

Capela mă atrăgea inevitabil, irezistibil. Nu era un sentiment: n-am ştiut ce era până n-am ajuns înăuntru. Uşa nu era încuiată, dar treptele erau înghețate şi alunecoase. Noaptea era îmbâcsită de o ceață rece.

Am aprins luminile. Ce căutam acolo? Ce aşteptam? Nu era nicio fantomă în capelă, niciun glas în întuneric.

M-am aşezat pe banca pe care stătuse Val când Horstmann îi lipise de ceafă țeava rece şi netedă a pistolului.

Apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem de douăzeci şi cinci de ani.

În casa Domnului am îngenuncheat, mi-am plecat capul şi m-am rugat pentru sufletul surioarei mele. În lumina palidă am închis ochii şi am şoptit, ca un catolic, mi-am mărturisit păcatele şi am cerut îndurare de la oricine ar fi fost cel care putea să mi-o dea.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, m-am întins în vechiul meu pat, sub fotografia lui Dimaggio, am ascultat vântul la fereastră şi am simțit curentul, auzind obişnuitele foşnete din streşini. Pendulam între somn şi veghe, văzând când pe Val îngenunchind lângă tobă şi lăsând fotografia înăuntru pentru mine, când pe tata căzând la capătul scării…

Am rămas întins, rugându-mă de mama să mă lase în pace măcar o noapte. Mă apropiam încet de momentul în care mi se făcea frică să mai dorm. Ea era acolo, aşteptându-mă, plină de acuzații.

În timp ce stăteam întins, răsucindu-mă şi înfundându-mi capul în pernă pentru a sta mai comod, mi-am amintit cum Val venise într-o seară la mine în cameră, în aceeaşi cameră. Nu era încă matură, purta o cămaşă de noapte roşie şi plângea, frecându-se la ochi. Se trezise ca să meargă la baie şi se întâlnise cu mama pe hol, mai degrabă o surprinsese, iar mama se răstise la ea. Mi-am amintit întâmplarea, cine ştie de ce, amintirea lui Val scăldată în lacrimi, somnoroasă şi speriată, în timp ce eu o întrebam ce avea.

Mi-a spus că mama se purtase urât cu ea.

Am întrebat-o ce voia să spună.

— A spus că eu am făcut-o, Ben, suspinase Val, am întrebat-o ce anume şi ea repeta mereu, mereu că eu am făcut-o…

— Spune-mi exact ce a zis.

— „Tu ai făcut-o, tu ai făcut-o, e vina ta… afară

în livadă… tu l-ai dus, tu ai făcut-o…” Apoi începuse să plângă din nou şi spusese: „Ben, Ben, n-am făcut nimic, îți jur că n-am făcut-o eu”, iar eu am luat-o în brațe şi i-am spus că putea să doarmă cu mine în pat în acea noapte.

I-am spus că mama avusese un vis urât, că nu era vina ei şi că n-ar trebui să-i fie frică de ea; nu-mi amintesc să mai fi vorbit vreodată despre asta. Poate pentru că avea o legătură cu întâmplarea urâtă din livadă, cea despre care nu trebuia să vorbim, lucrul acela pe care l-au găsit atârnând acolo…

Acum, zeci de ani mai târziu, coşmarul mamei supraviețuise. Val nu supraviețuise, dar coşmarul, da, iar coşmarul mamei devenise al meu.

2
Driskill

Drumul până la cabană a fost lung şi încet din cauza amestecului dens de ceață şi ninsoare, viscolit cu furie de un vânt puternic şi tăios care zguduia maşina. Stratul de zăpadă era deja gros când am ajuns la Everett şi am văzut semnul de ocolire. Podul nu rezistase unui control de stat şi drumul era îndreptat spre un alt orăşel, Menander. Am urmat marcajul şi m-am luptat cu dealul care se întindea sub un pod de piatră, apoi am luat-o în sus şi la stânga. Urcuşul era abrupt. O vreme m-am temut că tracțiunea nu va ține prin

gheață şi zăpadă. Versanții împăduriți ai dealului alcătuiau o încărcătură neînchipuită de crengi negre, fără frunze care păreau sortite să rămână aşa pentru totdeauna. Nişte puşti din Menander se dădeau cu sania printre copaci. Vârful dealului se pierdea în ceață. Zăpada de pe drum devenea din ce în ce mai groasă, mai ales în văi, iar dedesubt era gheață. Dacă aş fi pornit cu o oră mai târziu aş fi avut, într-adevăr, probleme.

Menander era împodobit pentru Crăciun. Ornamentele atârnau de felinare şi stâlpi, în fața bisericii era improvizată scena naşterii lui Iisus, scăldată în lumină, iar zăpada se aşezase din plin pe acoperişul ieslei. Iosif, Maria şi magii nu păreau deloc în elementul lor. Am parcat în fața unei farmacii care aparținuse cândva familiei Potterveld, frate şi soră. Acum numele era Rexall. Am sunat la cabană şi am auzit vocea tatălui meu. Părea mult mai puternică acum decât în convorbirile peste Atlantic. I-am spus că eram în drum spre el.

— Era şi timpul. Eram sigur că te întorci de Crăciun. Nu ți-ai pierde tu cadourile pentru nimic în lume. Te cunosc, Ben. A izbucnit în râs pentru a-mi arăta că glumea şi nu voia să continuăm războiul care durase atât de mult. Dă-i bice. Se întunecă şi ninge zdravăn aici, sus.

— Sunt acolo într-o oră, am spus.

În timp ce conduceam cu mare atenție pe drumul din ce în ce mai înşelător şi mai

întortocheat – poate pentru că vocea tatălui meu mi-a stârnit un fel de afecțiune, am început să mă gândesc la ziua aceea cu nu ştiu câte secole în urmă, când soarele strălucea şi Gary Cooper stătea în curte de vorbă cu tata despre film. Aventurile de la OSS prinseseră viață pe ecran pentru mine, faptele mărețe, eroice ale tatălui meu care alerga pe o pistă de decolare în timp ce gloanțele naziştilor muşcau din praful urmelor lui… Ziua însorită când micuța Val țopăia de colo-colo pentru a atrage atenția, iar Cooper ne făcea portretele… zile fermecate. Acele zile, văzute prin prisma stării mele de acum, păreau învăluite într-o aureolă magică. Dar Cooper era mort de mult, Val era moartă, iar aventurile eroice de la OSS ale tatălui meu erau doar o amintire… o poveste… un film… Se făcuseră praf şi pulbere, aşa cum se face totul până la urmă.

Cabana se înălța pe culmea rotunjită a muntelui, înconjurată de copaci goi, de brazi şi pini încărcați de zăpadă. Lumina soarelui nevăzut se stingea când am intrat pe alee. Zăpada era mare de ambele părți, ca frişca pe o prăjitură. Fulgi albi, ca nişte steluțe perfecte, se strecurau printre crengi şi se aşezau, îngroşând stratul. Cabana era masivă, de parcă ar fi fost făcută din trunchiuri gigantice de copaci. Zăpada îmbrăca acoperişul abrupt, groasă de aproape treizeci de centimetri. Din hornul unui cămin, care se înălța şi mai sus, ieşea, încolăcindu-se, un fir de fum. O parte a

acoperişului pornea de la nivelul pământului, astfel că o parte din sufrageria cabanei rămânea la un capăt sub pământ. Acea parte a acoperişului era doar un geam imens, îndreptat spre nord, pentru a lăsa lumina zilei să învăluie şevaletul tatălui meu. Ferestrele erau luminate şi, când am tras maşina până la aleea pietruită, uşa din față s-a deschis şi tata şi-a făcut apariția în lumină, făcându-mi cu mâna. Era puțin slăbit, dar umerii lui largi erau încă drepți sub puloverul albastru, gros. Nu-mi aminteam vreo altă ocazie în care tata să mă fi întâmpinat şi să-mi fi urat bun venit.

În prima noapte, comportamentul tatălui meu a fost neobişnuit de cald sau, cel puțin, nu agresiv. O parte din acreala şi veninul lui fuseseră probabil secate de boală, totuşi eu voiam să cred că intram astfel într-o nouă fază a relației noastre. Mai bine mai târziu decât niciodată: tot astfel gândisem despre el şi înainte.

Ne-am învârtit împreună prin bucătărie, apoi am luat o cină lungă şi uşoară, alcătuita din grătar, cartofi copți, salată, un vin negru şi cafea tare, cu cicoare. Întrebările lui nu puteau fi evitate, evident, dar am pornit uşor, cu mare atenție când a venit vorba despre moartea lui Val. Încet-încet, i-am povestit cum decursese totul. Pentru prima oară încercam să relatez întreaga poveste şi mi-a luat o bună parte din noapte, timp în care interesul şi energia lui n-au scăzut nicio clipă.

Numele pe care le-am menționat i-au stârnit

amintiri şi au agitat apele trecutului. Torricelli, Robbie Heywood, Klaus Richter, nenumărate întâmplări cu D'Ambrizzi, războiul şi aventurile cu Rezistența. Mi-a povestit lucruri pe care nu le mai spusese niciodată: cum săreau în Franța ocupată din avioane care zburau îndeajuns de sus, ca paraşutiştii să nu fie ucişi la aterizare, sau veneau la mal pe plute de cauciuc, din submarine, păcălind patrulele germane, apoi luau legătura cu celulele Rezistenței sau se întâlneau cu D'Ambrizzi în cele mai obscure locuri. Totul era un joc, simțeam asta în vocea lui, de cele mai multe ori periculos, însă pe atunci toți erau tineri, se aflau în război şi fiecare făcea ce putea…

— L-ai cunoscut pe Richter? Era un ofițer *german…*

— Uite ce e, fiule, el colabora cu D'Ambrizzi la Paris şi eu la fel. Lucrurile astea se mai întâmplă. Pentru mine războiul a fost foarte neobişnuit.

— Dar Richter ştia că tu erai de la OSS?

— Bineînțeles că nu, Ben. Unde-ți umblă mintea? D'Ambrizzi i-a spus probabil că eram un american prins la Paris de izbucnirea războiului. Nu ştiu…

— Dar oricine ştia cine erai putea să te trădeze.

— Posibil, dar nu lui Klaus Richter; lui nu-i păsa deloc cine eram, nici măcar cine avea să câştige războiul – el avea treburile lui. Fiecare era implicat în propriul lui război. Oamenii ca LeBecq şi restul…

— L-ai cunoscut şi pe LeBecq? Era uluitor cum îmi dădeam seama că tatăl meu chiar fusese acolo, că după atâția ani eu nu făcusem decât să-i calc pe urme. Ştiai că D'Ambrizzi l-a omorât pentru trădarea Complotului Pius?

— Sigur. Tata şi-a turnat cafea proaspătă şi şi-a aprins un trabuc, ținând flacăra în aer. Complotul Pius, asta a fost o idee trăsnită… A pufăit de două ori. Dacă a fost o idee. De data aceea, D'Ambrizzi se juca cu focul. A depăşit orice limită.

— A fost chiar aşa de cumplit? Ne mutasem în camera cu geamuri în acoperiş. Vântul viscolea zăpada deasupra capetelor noastre. Focul ardea în căminul construit din bolovani duri, nefinisați. Ne-am aşezat față în față, în fotolii adânci. În colțul îndepărtat, lângă arcada care dădea în sufragerie, se afla uriaşul urs Kodiak, cu labele întinse pentru a îmbrățişa pe oricine îndrăznea să se apropie. D'Ambrizzi ni l-a prezentat, cu argumente solide, pe Pius ca simpatizant al naziştilor, un fel de criminal de război.

— Omul voia să-l omoare pe papă cu sânge rece. Nu ți se pare măcar puțin nebun? Pius nu era criminal de război. Era obligat să acționeze cu mare atenție pe un continent dominat de Axă… Soarta a milioane de catolici era în mâinile lui Hitler şi ale lui Pius. Şi ce dacă Pius nu putea să aleagă ținând cont de morală, aşa cum voia D'Ambrizzi – şi ce dacă? D'Ambrizzi făcea afaceri cu naziştii în fiecare zi.

Şi-a întors privirea către foc.

— La ordinul lui Pius, am spus eu.

— Elite ce e, nu zic că D'Ambrizzi n-a fost un om mare. Dar avea tendința de a depăşi limitele uneori. Să-l omoare pe papă… Dar, oricum, nu s-a întâmplat, aşa că…

A ridicat din umeri. Tata nu mai vorbise astfel cu mine niciodată: îmi mărturisea secretele lui, ca de la bărbat la bărbat, aşa cum nu mai făcuse înainte.

— Nu s-a întâmplat, am spus, pentru că Arhiducele a trădat complotul. Toți oamenii lui D'Ambrizzi au murit…

— Nu toți.

— Tu ai avut vreodată de-a face cu Arhiducele?

— Păi, n-am fost acolo când a explodat acest balon, dar evident că am auzit anumite lucruri. Apoi a venit timpul să-l scot naibii pe D'Ambrizzi de acolo. Îmi plăcea tipul, era un om bun. Vaticanul era pe urmele lui, aşa că l-am salvat.

M-a privit prin fumul trabucului.

— Dar cu Arhiducele cum a fost?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Ştii cine era?

— Nu pot să spun că da. Acum totul s-a sfârşit, ce mai contează?

— Contează fiindcă are legătură cu ceea ce se întâmplă acum… cu moartea lui Val…

— Amesteci trecutul cu prezentul, Ben.

— Nu, *aproape* că înțeleg ce legătură există între

trecut şi prezent, tată. Am aflat aproape tot… e un om, de fapt, doi oameni. Indelicato a fost unul, el leagă trecutul de prezent. Dar mai e unul şi acesta e Arhiducele. Eu cred că Arhiducele trăieşte, el l-a trădat pe D'Ambrizzi atunci şi s-a aliat cu Indelicato… şi cred că şi acum era aliat cu Indelicato, pentru a-l împiedica pe D'Ambrizzi să devină papă şi pentru a-l ajuta pe Indelicato. Fireşte, acum, că Indelicato e mort, totul s-a terminat.

— Văd că îi acorzi mare credit acestui Arhiduce, a spus tata. Ai idee cine e?

— Cred că da.

— Ei?

— N-o să-ți placă. Am tras aer în piept. Summerhays.

— Ce? A izbit cu palma lui uriaşă în brațul fotoliului. Summerhays? Şi pentru ce Dumnezeu tocmai el?

— N-a fost el omul tău de legătură în afara Londrei în zilele de la OSS? Tata a dat afirmativ din cap şi pe fața lui lată a apărut un zâmbet de surpriză. Te avea pe tine şi o mulțime de alte surse atât în Franța, cât şi în Germania. Avea acces la toate informațiile care soseau la Londra din Europa… Implicarea lui în afacerile Bisericii era adâncă şi dura de mult timp, l-a cunoscut pe Pius înainte şi după ce a devenit papă… E un conservator tradiționalist în ceea ce priveşte Biserica… V-a învățat, pe tine şi pe Lockhardt,

cum se fac lucrurile – recunoaşte, tată, că el e, din punct de vedere logic, Arhiducele, chiar dacă nu-ți place!

— Şi tu spui că e încă activ? Asta e cam greu de înghițit, Ben.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimele optsprezece luni, lăsând la o parte trecutul, e cam greu de înghițit. Tată, tu poți să mă ajuți să dovedesc că am dreptate… Summerhays are încredere în tine.

— O, Ben, asta nu ştiu. Dumnezeule, Drew Summerhays… Nu m-am gândit de mult la lucrurile astea.

— Dar ți-ai împrospătat memoria citind hârtiile pe care le-a lăsat D'Ambrizzi când a dispărut din Princeton.

A încuviințat din cap, râzând încet.

— Sigur, sigur, dar Summerhays – aici m-ai luat prin surprindere, Ben. Cred că greşeşti, nu se poate să nu greşeşti. Da, am citit dosarul lui D'Ambrizzi, Piersică mi-a spus despre el…

— După multe insistențe, înțeleg.

— Deci, ai vorbit cu tânărul Piersică. Ți-a spus povestea cu preotul bătrân care venea să se laude la mine? Am dat din cap. Este adevărat, l-am luat cam tare pe săracul Piersică şi până la urmă a recunoscut că a găsit hârtiile. Le-am citit de la un capăt la altul. Destul de interesant, dar, în fond, ce aduce în plus? Nu ştiu. Biserica a sponsorizat ceva în genul unei celule de rezistență, era vorba despre nişte capturi valoroase, nişte crime, o

mulțime de nume de cod… toate ştiri cam vechi, nu-i aşa? Ție ce impresie ți-a făcut?

— Avea o notă de autenticitate, am spus. Ți-a trecut vreodată prin cap că Indelicato era Colectorul? Ştiai că Indelicato a fost cel la care s-a dus Arhiducele cu povestea Complotului Pius?

— Poate, Ben. Cine mai ştie? Tata a ridicat privirea spre rafala de vânt care a zguduit pereții cabanei. Un firicel de curent şuiera pe podea. Da, am aflat că Indelicato a fost cel pe care l-au trimis după D'Ambrizzi. Desigur. Doar eu l-am scos din Europa, când Indelicato era chiar pe urmele lui.

— Ei bine, Horstmann e cel care a comis toate crimele. Te-ai întâlnit vreodată cu el pe-acolo?

Efortul de a-şi aminti îl epuiza, dar, deşi tras la față, ochii îi străluceau şi nu dădea semne că nu ar vrea să mai vorbească.

— Nu, nu cred că l-am cunoscut. Dar asta nu mă surprinde. D'Ambrizzi avea o rețea destul de răspândită…

— *Assassini,* am spus eu.

— Oricum le-ai spune, ăsta era adevărul. În general, ceea ce punea el la cale nu avea nicio legătură cu mine, Ben. Mi-ar prinde bine un brandy. Nu protesta. Îmi face bine la inimă.

Am turnat un deget de băutură pentru fiecare, iar el a sorbit şi şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului.

— Gândeşte-te, tată. Dacă am putea să-l demascam pe Summerhays… el nu e mai puțin

criminal decât Indelicato, a fost implicat, a conspirat, a ucis…

— Ben, dintr-o dată mă simt foarte obosit. Vorbim mâine. Să ştii că vreau neapărat să aud şi restul. Dar acum sunt dărâmat. S-a ridicat încet, dar ştiam că nu trebuia să-l ajut. S-a oprit la piciorul scării care ducea la balcon şi la dormitoarele de la etaj. Ninsoarea cădea pe geamul din acoperiş. Am văzut pe fereastră cum zăpada se aduna în troiene. Pe maşina mea se aşezase un strat proaspăt, de câteva degete. Ben, mi-a venit o idee. Mâine ieşi afară şi cauți un brad de Crăciun. A suspinat. Mi-e dor de sora ta, fiule. La naiba!

Când m-am trezit, era dimineața târziu, iar tata prăjea costiță cu ouă. Ne-am aşezat la masă. Eu am mâncat, cu poftă, o cantitate considerabilă, amintindu-mi de sora Elizabeth. El a adus ibricul de cafea pe masă şi mi-a spus că vrea să audă şi restul, inclusiv deznodământul.

I-am povestit. I-am repetat explicația pe care ne-o oferise D'Ambrizzi la mica reuniune de la Hassler. Mi-am imaginat că, dacă D'Ambrizzi se hotărâse să mărturisească totul în fața acelor oameni, aveam şi eu dreptul să-i povestesc vechiului său tovarăş de arme. Dumnezeule, îi spusese chiar şi lui Summerhays. Aşa că i-am povestit tatălui meu totul. Aveam nevoie de ajutorul lui pentru a găsi o modalitate de a-l prinde pe Summerhays. I-am spus totul în afara

motivului pentru care Val trebuise să moară: pentru că aflase adevărul, pentru că stabilise toate legăturile şi venea acasă ca să povestească tatălui şi fratelui ei…

Voiam să fiu sigur că putea să suporte toate acele explicații dureroase. Aşa că am aşteptat. El nu m-a întrebat nimic, aşa că m-am hotărât să aştept în continuare.

Dar în rest i-am spus totul. Cum a murit Indelicato, cum l-am găsit, cum D'Ambrizzi – cum puteam să-i spun? D'Ambrizzi vorbise din trecut, în rolul lui Simon, şi îi dăduse lui Salvatore di Mona ultimele instrucțiuni… de a-l ucide pe cardinalul Indelicato.

Tata m-a privit peste buza ceştii de cafea. Avea ochii roşii, încercănați, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea.

— Ei bine, ca un cercetător al istoriei Bisericii, trebuie să recunosc că un papă care comite crimă nu e ceva nemaiauzit. Chiar şi eliminarea succesorului său cel mai probabil – s-a mai întâmplat şi altă dată. Nimic nou sub soare sau sub cupola domului Sfântul Petru.

Ochii lui obosiți m-au sfredelit. Nu eram duşmani, dar nu mai eram nici prieteni. Ca şi cum lumea s-ar fi strecurat pe furiş între noi, în bezna nopții.

I-am povestit cum Sandanato îl trădase pe D'Ambrizzi, colaborând cu Indelicato, iar tata a vorbit răspicat.

— Toți credeau că făceau ce era bine, nu-i aşa? Asta e tragedia, Ben. Asta a fost întotdeauna marea tragedie a Bisericii… D'Ambrizzi… surioara ta… chiar şi Piersică, din câte ştiu eu, vrea tot ce e mai bine pentru Biserică… Callistus era dispus să ucidă pentru Biserică în 1943 şi iată că a făcut-o acum. Asta e puterea pe care Biserica o are asupra oamenilor. Înțelegi ce spun, Ben? Ai crezut vreodată în ceva cu atâta tărie, încât să fii în stare să omori pentru asta?

— Nu ştiu. N-am omorât pe nimeni.

— Cred că în ultimă instanță toți oamenii sunt în stare să omoare pentru ceva. Asta nu înseamnă că toți au ocazia s-o facă.

— Inima Bisericii, am spus eu, este inima întunericului. Am fost acolo. De-abia m-am întors. Şi nu cred că e plină de indivizi grozavi care încearcă să facă numai bine.

— Tu n-ai fost în inima întunericului, fiule. N-ai ajuns nici măcar în apropiere. Eu am fost acolo. Mama ta a ajuns acolo. Dar tu nu. Nu există loc mai îngrozitor şi când ajungi acolo nu poți să-l confunzi. Vei afla.

I-am spus cum murise Sandanato.

Tata s-a dus la fereastră şi a privit ninsoarea care cădea monoton.

— Horstmann, a spus el, pare genul de om care crede în egalarea scorului. S-a întors la glonț.

După-amiază m-am înfăşurat în vechiul cojoc,

am luat o toporişcă şi am ieşit în zăpadă. Ningea liniştit, încet, cu fulgi mari şi umezi. Am trecut pe lângă geamul imens care se ridica oblic de la pământ şi am privit în camera principală. Căldură din casă topea zăpada care se aduna pe geam. L-am văzut pe tata lângă fonograf, căutând printre discurile cu coperte ponosite. Avea umerii lăsați şi, după ce a fixat discul pe platan, s-a sprijinit într-un baston pentru a se întoarce încet la scaunul de lângă foc. S-a aşezat cu grijă şi a rămas privind pierdut în flăcări. Cu garda jos nu mai era acelaşi om. Devenit dintr-o dată bătrân şi fragil, părea că nu mai avea mult de trăit. Mi-am dorit să nu-l fi văzut.

Versantul împădurit mai urca aproape o sută de metri, punctat ici şi colo cu luminişuri stâncoase printre crengile verzi ale coniferelor şi trunchiurile negre, golaşe ale stejarilor, ulmilor şi plopilor. Creasta se dezvelea şi apoi cobora uşor spre un lac nu prea întins, pe care navigasem şi înotasem prima oară. Era un lac mic şi inuman de rece. Acum era probabil înghețat bocnă. Am început urcuşul şi am descoperit că vântul era mai puternic decât crezusem. Fulgii pufoşi deveniseră dintr-o dată tăioşi şi ascuțiți ca nişte vârfuri de suliță.

În timp ce urcam cu capul în piept spre vârf, am observat doi brazi potriviți pentru Crăciun. Ceea ce mă atrăgea era, probabil, un fel de sentiment al trecutului. Trecuseră mai mulți ani de când nu

mai fusesem acolo. Din copilărie nu mai venisem în mod regulat. Când am ajuns la douăzeci de metri de vârf, m-am oprit şi m-am sprijinit de un copac ca să-mi trag sufletul. Abia în acel moment am simțit ceva surprinzător. Mirosul rămăşițelor unui foc făcut din crengi şi conuri de brad.

Nu mi-a luat mult timp ca să găsesc sursa. În spatele unei stânci, adăpostit sub o lespede, am găsit o grămăjoară umedă de cenuşă înnegrită, acoperită în parte cu zăpadă. Un firicel subțire de fum ieşea încă din cenuşă, o răsuflare muribundă care mirosea a conuri ude, arse. Cineva se încălzise la acest foc peste noapte. Am privit în jos la cei optzeci de metri care mă despărțeau de cabană. În după-amiaza cenuşie, printre copaci, strălucirea geamului imens se vedea limpede, ca un abur galben de lumină. Din coşuri ieşeau rotocoale de fum. Vântul îmi sufla zăpada pe ceafă. Eram transpirat din cauza urcuşului.

Cineva se ghemuise lângă foc în timpul nopții, aşteptând, trăgându-se lângă căldura flăcărilor; dar de ce? în față nu vedeam decât versantul muntelui troienit şi propria noastră cabana.

Am început să caut semnele unei veniri şi plecări. Câteva urme se vedeau în zăpadă, dar după câțiva metri dispăreau acoperite de ninsoare, pierzându-se în restul peisajului. Am urmat unul dintre aceste şiruri, care părea să vină dinspre lac. Am mers după el pas cu pas până a dispărut şi apoi m-am trezit pe creastă, deasupra suprafeței

înghețate a lacului. Nu se vedea nici urmă de om, iar vântul era rece, tăios ca lama toporului pe care îl purtam cu mine. Lacrimile îmi umpleau ochii şi îmi simțeam fața crăpată din cauza vijeliei. M-am întors şi m-am afundat în zăpada groasă, troienită printre copaci.

Se lăsa întunericul.

Trebuia să tai un brad, indiferent dacă mai era cineva pe versantul muntelui, indiferent dacă eram urmărit. Cine putea să se mai afle într-un loc izolat ca acesta, departe de drum, de *orice* drum, la această oră târzie? Răspunsul era, bineînțeles, nimeni. Ideea era absurdă. Oricine fusese acolo, avusese intenția de a fi acolo şi nu în altă parte. Dar cine? De ce? Oare îl urmăriseră pe tata, din cine ştie ce motiv? Sau mă căutaseră chiar pe mine? îmi aşteptaseră sosirea?

Luptându-mă cu impulsul de a privi peste umăr, am pus ochii pe un copac, i-am tăiat crengile de jos cu toporişca şi apoi m-am pus pe muncă cu ferăstrăul. Mă aşteptam să aud paşi trosnind în zăpada în spatele meu şi să simt țeava în ceafă. Dar n-a apărut nimeni. Văzusem prea multe filme.

După ce am doborât, în sfârşit, copacul, am mai aruncat o privire prin împrejurimi, mi-am desfăcut fularul de lână şi m-am aşezat pe piatra pe care călătorul necunoscut o trăsese lângă foc pentru a sta pe ea. Dedesubt, în întunericul care se lăsa, ferestrele cabanei păreau şi mai strălucitoare. Înăuntru, tata asculta muzică, încerca să-şi

compună o mască pentru mine, îşi dorea un pom de Crăciun şi reflecta la propria lui concepție despre inima întunericului.

Am rămas mult timp aşezat pe bolovan, gândindu-mă la acel loc unde credeam că fusesem, dar tata mă contrazisese. Niciodată nu m-am îndoit că el fusese acolo, în abisul cel mai adânc şi cel mai întunecat, unde nu exista speranță, ci numai nebunie, dar de ce o adusese în discuție pe mama? Ce ştia mama despre asta, cu viața ei uşoară, privilegiată, bogată? Dumnezeule, la ce mă gândeam?

Mama s-a sinucis. De două ori. O dată înecându-şi durerea ascunsă în alcool şi a doua oară aruncându-se de la balcon… Poate că ea se cufundase în beznă mai adânc decât noi toți.

De ce o făcuse? m-am întrebat. Nu mi-am pus niciodată prea serios această întrebare. Era mama mea şi unele mame făceau lucruri ciudate. Mamele unor prieteni de la şcoala se comportaseră bizar, mamele şi tații. Alcoolul, sinuciderea erau lucruri cunoscute prietenilor mei şi făceau parte din viață, nu trebuia să pui întrebări despre ele.

— Mamă…

Când am şoptit acest cuvânt, aproape fără să-mi dau seama, i-am auzit din nou glasul, ca şi cum ar fi fost lângă mine. Mă uitam la ultima urmă de picior, aproape în întregime acoperită cu zăpadă proaspătă, şi ea îmi răspunsese parcă din umbrele din spatele meu. Urmele n-aveau ce căuta acolo,

şi nici mama, dar i-am auzit vocea aşa cum i-o auzeam în vis, doar că de data asta era altfel, am auzit-o cu o claritate perfectă; nu mai era glasul înăbuşit din hol, de data asta am auzit limpede ce-i spusese lui Val şi ce mi-a spus mie în toți acești ani; era altceva, diferit de ceea ce înțelesesem eu, era altceva şi însemna ceva cu totul deosebit de ceea ce auzisem eu până atunci.

„Hugh a făcut-o…

Hugh e de vină…

Hugh a făcut-o…

Hugh a fost în livada…”

Hugh. Nu *tu,* aşa cum auzisem eu şi Val.

Eram copii. Am crezut că dădusem de bucluc.

Iar mama ne spunea că tata îl omorâse pe părintele Governeau.

Fără îndoială că şi Val îşi amintise. Asta o preocupa când s-a întors în Princeton şi a început să pună întrebări despre Governeau…

Istoria familiei, minciunile familiei.

Încet, neştiind ce naiba să fac, am târât pomul de Crăciun până la cabană. Abia când am ajuns foarte aproape, mi-a trecut prin minte să mă întreb dacă mă urmărea cineva.

Am cărat bradul până în camera cea mare. Era înalt de peste doi metri şi bogat, un pom de Crăciun perfect. Tata adusese cutiile cu podoabe din magazie. Beteală şi vreo doua sute de beculețe pentru pom, roşii, galbene şi albastre. M-a privit

cum mă luptam să ridic bradul în picioare, încurajându-mă şi ținând pomul drept, în timp ce eu încercam să-l potrivesc la locul lui. Se străduia să-mi arate că se simțea bine, ca şi cum acesta nu era decât un Crăciun obişnuit la cabană. Dar făcea pauze dese pentru a se odihni, respira greu şi superficial, iar când a turnat băutura în pahare, sticla i-a tremurat în mâna slăbită. A ridicat privirea către mine şi i-am văzut ochii umezi, clipind des, ochii care altădată puteau să înghețe apa din pahar.

„Hugh a făcut-o… Hugh e de vină…”

Când pomul a fost aranjat şi întunericul de afară a devenit de smoală, tata şi-a luat băutura în bucătărie, ca să pregătească nişte paste pentru cină. L-am auzit învârtindu-se pe acolo, ciocnind căni şi farfurii.

M-am dus în dormitor şi am scos plicul dintre cămăşile, lenjeria şi pantalonii pe care îi îngrămădisem în valiză pentru călătoria la cabană. M-am aşezat pe marginea patului, am scos fotografia îngălbenită din plic şi am început să o învârt în mâini, încercând să înțeleg că sora mea era, într-adevăr, moartă, că niciodată n-avea să mai năvălească în camera mea ca o furtună, că niciodată n-aveam să-i mai aud râsul şi, mai ales, că niciodată n-aveam să mai stăm împreună lângă foc, amintindu-ne aceleaşi lucruri pe care le ştiam numai noi, tot ceea ce ne spusesem unul altuia de-a lungul anilor. Nu era uşor să mă conving că era

moartă pentru totdeauna.

M-am uitat la fotografie.

Cine făcuse această poză cu Torricelli, Richter, D'Ambrizzi şi LeBecq?

Arhiducele. Asta explica totul într-un mod inteligibil.

Summerhays. Tata fusese surprins. Bineînțeles că fusese. Cum să nu fie?

Summerhays, Indelicato şi Sandanato conspiraseră pentru a salva Biserica, Biserica *lor,* în felul *lor,* şi asta includea omorârea surorii mele…

Multe lucruri o preocupau atunci când se întorsese în Princeton. În mod sigur, voia să ne povestească, mie şi tatei, ce descoperise despre cancerul care mânca Biserica… Dar îşi amintise şi ceea ce spunea mama. *Hugh a făcut-o…*

Acum mă confruntam cu propria mea obligație de a lua o hotărâre. Ce puteam să-i spun tatălui meu? Avea vreun sens să aduc în discuție cuvintele mamei? Era adevărat? Şi dacă tata îl omorâse pe părintele Governeau – ceea ce explica foarte bine muşamalizarea –, de ce o făcuse?

Bineînțeles că avea importanță. Dar asta nu-mi arăta ce să fac.

Cineva era afară, în frig, în zăpadă şi întuneric, urmărindu-ne. Trebuia să-i spun? Ştia el cine putea să fie? îmi doream cu disperare să ştiu.

Cina a trecut în linişte, tata îşi mânca spaghetele

de parcă gândurile i-ar fi fost în altă parte. A reuşit să-mi spună câteva glume despre infirmierele lui, despre Piersică şi grija maternă a lui Margaret Korder, despre romanele lui Artie Dunn pe care i le lăsasem. Încercase să citească vreo două şi mi-a spus că nu erau tocmai pe gustul lui, „dar copertele nu erau rele". Cam aşa sunau glumele tatălui meu. În cele din urmă, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Te frământă ceva, Ben.

— Şi pe tine, i-am spus.

— Păi, ar trebui să vorbim. Fac indigestie dacă te mai văd înghiţind cu noduri. Asta, dacă nu fac încă un infarct. Şi dacă se întâmplă aşa ceva, promite-mi că mă laşi să mor. Şi-a împins scaunul înapoi. Sunt gata să-mi fac ieşirea din scenă. Acum, hai să împodobim bradul.

Am reuşit să înfăşor blestematele de beculeţe în jurul imensei coroane verzi. Tata îmi dădea globurile colorate, renii micuţi, oamenii de zăpadă şi oglinzile îngheţate. În timp ce încercam să găsesc o modalitate de a-i spune tot ce voiam să-i spun, el a început să vorbească. Şi cum vorbea el, m-am trezit gândindu-mă că ar fi fost mult mai simplu dacă tata n-ar fi făcut atac de cord.

Eram obişnuit să-l urăsc. Aproape că îmi distrusese viaţa. Odată îmi spusese că ar fi trebuit să reuşesc să mă sinucid. Tot ce făcusem eu îl jignise, îl iritase, îl umilise şi îl înfuriase. Eşuasem în încercarea de a deveni preot şi din acel moment

nu mai fusesem binevenit în sufletul şi mintea lui. Poate că asta încercase să-mi spună D'Ambrizzi: iartă-te pentru că l-ai dezamăgit pe tatăl tău. Era, fără îndoială, un sfat bun, mai uşor de primit decât de pus în aplicare. Dar acum tata îmi făcuse ultima şi cea mai mare nedreptate: îmbătrânise, se îmbolnăvise şi aproape murise, iar ura din el se stinsese.

Rămăsesem singur, cu sentimentul că îl dezamăgisem pe tata şi cu aceeaşi ură oarbă, amestecată cu remuşcări. Ştiam că nu era bine şi, în consecinţă, ura se întorcea împotriva mea. M-am uitat la ceea ce mai rămăsese din el şi am văzut amintirea răcelii lui obsesive, a disprețului şi mustrărilor dure, nemiloase, toate dispărând sub ochii mei…

— M-am gândit, Ben, a spus el, dându-mi un Moş Crăciun micuț într-o sanie încărcată cu daruri, la afacerea asta dintre nazişti şi Biserică, la toate legăturile, la şantajul reciproc, la Complotul Pius şi la povestea cu Arhiducele. E diabolic, Ben, dar mai e puțin până la sfârşit, generația acestor oameni se va stinge curând. Vor muri cu toții, e inevitabil. Mai are oare vreo importanță acum?

— În afara crimelor, mai există comorile stocate în subsolul vilei lui Indelicato. Şi va mai dura un timp.

— Bine. Biserica va profita. Naziştii nu rezistă. Dar arta, da. Pune un punct pentru Biserică. Din

cât îmi dădeam seama, el bâjbâia pe un dram înfundat, îndepărtându-se de ceea ce era important.

— Tată, tu nu vrei să înțelegi de ce a trebuit să moară Val? Nu de asta mă aflu aici?

— Şi eu care credeam că ai venit să-ți petreci Crăciunul cu tatăl tău…

— Ea ştia totul, totul…

— Nu, nu, nu cred că ar trebui să vorbim despre asta acum, Ben.

— Stai un pic, o secundă. Am atârnat încă o jucărie de o creangă şi m-am ridicat în picioare. El îşi încurcase mâinile într-o grămăjoară de beteală. Vorbim despre Val. Nu vrei să ştii de ce a urmărit-o Horstmann până la Princeton? De ce a trebuit s-o omoare? Cine i-a ordonat? De ce a trebuit să-i omoare pe Lockhardt, pe Heffernan şi pe propria ta fiică?

— Ben…

Mi-a întins un fir lung de beteală.

— Pentru că Indelicato şi Arhiducele se temeau de ea Pentru că le era frică de ceea ce ştia şi putea să ne spună, mie, ție sau lui Lockhardt… de-asta au încercat să mă omoare, folosindu-l pe Sandanato ca momeală, pentru că ea ar fi putut să-mi spună tot, înainte de a fi ucisă. Te-ar fi omorât şi pe tine, dar ai făcut infarctul, şi s-au hotărât, probabil, să aştepte să vadă ce aveai să pățeşti… Apoi, după Irlanda, n-au mai încercat să mă omoare, poate chiar înainte de asta, poate au

primit ordin să se oprească după primul atac asupra mea De ce s-au oprit? Aş vrea să ştiu şi eu. Aş vrea să ştiu cât de adânc e implicat Arhiducele în toate astea. S-au hotărât să-i ucidă pe oamenii care le puteau face rău, *dar pe mine nu* – de ce?

Tata a turnat două pahare de Laphroaig cu gheață şi mi-a întins unul.

— Confuzie în rândurile duşmanilor noştri, a spus el, ciocnind paharul cu mine.

Am aşteptat să spună ceva, orice, dar s-a dus lângă brad şi a aranjat o bandă strălucitoare de beteală pe crengi.

— Nu te-ai gândit niciodată la motivul pentru care Val a început să pună întrebări despre părintele Governeau? Trebuia să aduc vorba despre asta, să-i atrag atenția, să-i provoc o reacție. Nu ți s-a părut ciudat de la bun început? în ultima zi din viață, ea punea întrebări despre uciderea părintelui Governeau – pentru că a *fost* crimă, n-are rost să negi. Pur şi simplu, nu înțelegeam care era legătura – ea venise acasă hăituită de ceea ce descoperise despre Biserică, în trecut şi în prezent… şi ce face când ajunge aici? Se apucă să întrebe despre părintele Governeau. *Trebuia* să existe o legătură. Val nu făcea lucruri stupide, fără sens. Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am înțeles, măcar o parte…

— Chiar aşa? înseamnă că eşti foarte deştept, Ben. Să mă ia naiba dacă ştiu despre ce vorbeşti. Mai bine bea ceva şi ocupă-te de bradul ăsta.

Se sprijinea de fațada căminului, învârtind scotchul în pahar. Flăcările reflectate în paharul de cristal şlefuit mi-au atras privirea, ca un curcubeu violent colorat. Cu fața colțuroasă, părea o adevărată statuie a păcii, cu pantalonii lui cenuşii, bluza galbenă şi puloverul gri-perlă. O pâlpâire de viață îi revenise în ochi. Din cauza schimbării mele de atitudine. Furia mea se reflecta imediat în ochii aceia înghețați. Îi plăcea agresivitatea pe care o ghicea în mine. Se hrănea din ea. Îi dădea putere.

— Val a început să pună întrebări despre Governeau, fiindcă şi-a amintit ce ne-a spus odată mama, mie şi ei. Abia acum, după atâția ani, mi-am dat seama ce ne-a spus…

— Mama voastră? Vrei să-i târăşti sărmanul suflet în povestea asta? Trează sau sub influența demonului ei? Focul trosnea şi vântul de iarnă şuiera pe hornuri. Ce faci, latri la un copac în care nu poți să te urci, fiule?

— Tu l-ai omorât pe Governeau, am spus. Asta o preocupa atunci pe Val.

— Ei bine, a zis tata după o lungă pauză, *a fost,* într-adevăr, omorât. Vocea lui era moale şi calmă, aşa cum o auzisem o dată sau de două ori în toată viața mea. Luminile se mişcau în capul lui. Aici ai nimerit-o. Dar nu de mâna părintelui tău. Dacă l-aş fi ucis pe ticălos, aş fi recunoscut şi aş fi fost un erou. Un erou, Ben. Dar nu l-am ucis – m-am făcut de râs şi am intrat într-un mare necaz, dar

nu aveam ce naiba să fac. L-am spânzurat în grădină – eram pe jumătate nebun, pe jumătate zăpăcit, şi totul începuse să semene cu o sărbătoare de Halloween, eram ca hoții în noapte... Am tras toate sforile pe care le ştiam pentru a ascunde adevărul. Poți să mă crezi sau nu. Un bărbat trebuie să-şi asume anumite riscuri, Ben.

A sorbit din scotch şi s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui? De ce să ascunzi ceva care nu numai că nu putea să-ți facă niciun rău, dar te mai făcea şi erou?

— Cavalerism. Nu fi tâmpit, Ben. Mama ta l-a omorât pe Governeau. A făcut o treabă bună, recunosc.

Am simțit cum îmi tremurau genunchii. Bradul începuse să se clatine. El îmi scăpa printre degete, omul pe care îl urâsem toată viața.

— Ce tot spui?

— Mama ta era o femeie ciudată – Dumnezeule, ce groaznic şi meschin sună! Era bolnavă de foarte mult timp. Nu era numai băutura, şi să mă ia naiba dacă vreau să vorbesc despre asta cu tine, fiul ei. Ea merita o anumită demnitate, şi ceea ce vreau să-ți spun nu-i mai lasă, nici ei şi nici altcuiva, niciun strop din această calitate valoroasă. Iar treaba cu spargerea capului părintelui Governeau pot să ți-o povestesc, fiindcă am fost martor ocular. A oftat, încruntându-se. Aş fi vrut să laşi deoparte toate astea, serios. Eşti fiul

meu, dar eşti un monstru, Ben – nu ştii niciodată când ți-e bine, e un defect de la natură. Ce naiba te apucă? Pur şi simplu, nu ştii să te porți. Nici Val nu ştia. Presupun că aveți o genă mutantă. Şi până la urmă vina cade tot pe umerii mei. Şi-a turnat încă un pahar. Eu nu trebuia să fiu acasă în noaptea aceea. Aveam o şedință la New York. A fost cu aproape jumătate de secol în urmă, dar îmi amintesc perfect. Şedința a fost suspendată în ultima clipă şi m-am întors acasă. Am ajuns în Princeton la nouă şi jumătate. Iarnă, ninsoare, frig. Pe alee era parcat un Chevrolet vechi şi în capelă ardea lumina. Nu i-am dat atenție. Am băgat maşina în garaj, mi-am făcut treburile obişnuite şi am intrat... Mă auziseră venind şi situația nu era prea bună în casă. Părintele Governeau n-avea pe el decât flanela de corp şi şosetele, iar mama ta era goală – ține minte, fiule, m-ai acuzat de crimă, iar eu îți explic ce s-a întâmplat, de fapt, tu ai cerut asta şi asta primeşti. Ea îl împingea – se lupta cu el ca să-l respingă, asta voia să mă facă să cred, iar el stătea acolo în Sala Lungă, excitat şi foarte derutat, văzându-mă în cadrul uşii; se uita exact la mine, împietrit ca un iepure în lumina farurilor, era limpede că stătuseră pe podea în fața căminului... Şi în timp ce el se holba la mine, pălind şi încercând să-şi imagineze ce avea să-i spună episcopului când povestea avea să iasă la lumina, mama ta l-a lovit cu o sticlă imensă şi foarte grea de vin de Xeres...

l-a luat prin surprindere pe preotul cam fustangiu. Cred că ți-ar prinde bine încă un pahar, fiule. Am dat din cap, am turnat scotch în pahar şi am luat o înghițitură. Auzeam vântul şi zăpada înghețată lovind în geam. A încercat să mă convingă că o violase. El stătea acolo cu ochii deschişi, ea era goală şi bolborosea încontinuu, la naiba, nu era o scenă tocmai veselă. I-am spus să se îmbrace şi să uite că îi deschisese vreodată uşa lui Governeau – bineînțeles că relația lor dura de mult. I-am spus să tacă din gură şi să bea ceva. Apoi l-am sunat pe Drew Summerhays la New York şi i-am spus să vină urgent la Princeton. Cum îl cunoşti pe Drew, s-a sculat, şi-a scos maşina şi a apărut puțin după ora unu. Mama ta era în pat, beata, iar eu i-am povestit lui Drew ce se întâmplase. N-am atins nimic până a ajuns el. Am băut doua pahare, cu Governeau întins acolo, pe jos. Am hotărât împreună cu Drew că lucrul cel mai important era să n-o implicăm în niciun fel pe mama ta – era şi aşa destul de fragilă, o poveste ca asta, în care ea avea o relație cu un preot sau era violată de un preot, fără sa mai ținem cont şi de întrebarea dacă ea sau eu l-am ucis, ar fi doborât-o definitiv. Aşa că am îmbrăcat cadavrul – îți dai seama ce treabă oribilă. Ne-am întrebat ce naiba să facem cu el. Drew voia să-l aruncăm undeva, dar asta e mai greu decât crezi, şi apoi nu mai aveam niciun fel de control asupra investigației care putea ajunge înapoi la mama ta... Eram amândoi cam amețiți.

Ne-am certat şi am venit cu diferite idei, apoi mă tem că ne-am îmbătat de tot, eu am zis să-l facem să arate ca o sinucidere, Drew a zis la naiba, de ce nu, l-am cărat în grădină, ningea îngrozitor, l-am agățat de o creangă şi l-am găsit mai târziu... N-are niciun rost să-mi spui că m-am purtat ca un prost, fiindcă până la urmă a mers. Drew a condus vechiul Chevrolet pe un drum de țară şi l-a lăsat acolo. Eu l-am urmat cu maşina lui, l-am luat, şi el a condus înapoi acasă. M-a sunat să-mi spună că soarele răsărise când ajunsese la New York. Şi asta e tot ce trebuie să ştii. Eu şi mama ta n-am mai vorbit niciodată – repet, niciodată – despre asta. Astfel de oameni eram noi, la naiba! Ăsta e adevărul... Nu ştiu ce părere ai tu despre asta, dar eu o văd cam aşa. Mama ta era o femeie singură, eu nu eram un soț prea bun, aşa că s-a încurcat cu un preot linguşitor. Şi a plătit. Governeau a fost vinovat, nu mama ta – şi n-am vrut ca ticălosul să fie îngropat în cimitirul consacrat! Asta a fost cu mult timp în urmă. A aruncat o mână de beteală în brad. Calmează-te, Ben. Avem şi noi ceva umilitor şi ruşinos de ascuns în familie. Şi ce dacă? A venit către mine, afişând un zâmbet derutat pe fața lui latră, osoasă, apoi s-a întors ca să privească pomul. Ne mai trebuie nişte beteală. I-am simțit mâna pe spate, bătându-mă. În ungherele obscure ale memoriei, am simțit mirosul de lână udă al costumului de călugăriță, m-am simțit uşurat când m-a luat în brațe,

seducția crudă, fatală, şi am devenit băiețelul de odinioară. Te-am surprins, fiule, nu-i aşa?

— Da, am spus, cred că da.

Povestea tatălui meu a reprezentat primul secret pe care mi l-a împărtăşit de-a lungul întregii mele vieți. Ca un prost, am simțit lacrimile năvălindu-mi în ochi şi m-am întors cu spatele. Nu puteam să suport să mă vadă în starea asta. Tocmai aranjam beteala în brad, când am auzit un zgomot afară, o trosnitură puternică, un sunet înăbuşit de vânt. Am tresărit.

— Vântul rupe crengile, a spus el.

— Am avut dreptate în privința lui Val? Şi-a amintit şi ea totul?

A încuviințat din cap.

— Ce straniu, amândoi copiii mei mă credeau un criminal. Amândoi copiii mei gândesc prea mult şi se încăpățânează, deşi habar n-au despre ce vorbesc.

Vocea îi tremura. M-am întrebat dacă era efectul scotchului sau ceva mai rău. Calmul dispărea, furia se strecura pe nevăzute. Poate era totuşi scotchul. Poate era amintirea acelei nopți cumplite din urmă cu aproape cincizeci de ani. Sau poate eram eu.

— Când ți-a vorbit Val despre asta? Despre bănuielile ei?

— Ben, nu vreau să mă gândesc la asta acum. Mi-am pierdut fiica, iar fiul meu… de multe ori ar fi fost mai bine dacă n-aş fi avut un fiu – Iisuse, vii

aici şi mă acuzi de crimă! Presupun că trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea ta. A mormăit un blestem, apoi valul de furie a trecut, şi a spus: Hai să ascultăm nişte muzică, Ben. Mi-a făcut semn să mă duc la combina stereo. Pune concertul lui Beethoven. În seara asta aş vrea să-l ascult. Ştii, acest concert are o poveste. În anii treizeci l-am întâlnit pe D'Ambrizzi la Roma, ne-am potrivit, eram doi tineri proaspăt sosiți; într-o seară unul din noi a luat bilete la un concert... era o seară frumoasă, am mers împreună şi am ascultat această piesă interpretată minunat. M-am îndrăgostit de ea. El mi-a cumpărat un disc, unul dintre acele discuri mari şi grele, cu şaptezeci şi opt de rotații. *Trio numărul* 7 în si-bemol major de Beethoven.

Şi-a ridicat paharul la gură.

M-am dus la sertarul cu discuri şi l-am găsit sub concertul pentru violoncel al lui Kavalevski, al doilea disc din raft.

În acel moment am avut revelația cea mai zguduitoare a unei vieți pierdute. Asemănătoare cu secunda în care am privit trupul lipsit de viața al lui Val, am simțit mirosul sângelui şi al părului năclăit. Şi acum vedeam din nou flăcările iadului, Antihristul. De data aceea fusese simplu, acum era cu totul altceva. Atunci fusese ca un glonț în cap. Acum era ceva nou, mai subtil şi atât de cumplit, încât n-am găsit niciun cuvânt ca să-mi pot descrie starea. Nou, mai rău, de nedescris,

pentru că mi-a ajuns în stomac, m-a sfâşiat şi a vărsat ura mea şi a tatălui meu, până când am ştiut că în acea noapte aveam să ne înecăm în ea.

Discul fusese produs în 1966 de Suk Trio, care îi cuprindea pe Josef Suk, Josef Chuchro şi Jan Panenka.

Deşi era cunoscut ca *Trio numărul* 7 în si-bemol major, Opus 97, de fapt avea un alt nume. Compoziția muzicală pe care tata şi D'Ambrizzi o ascultaseră în acea seară la Roma, înainte de război, înainte ca ei să pornească pe drumurile lor, avea două nume. Iar celălalt nume era scris negru pe alb, pe coperta îngălbenită a vechiului album.

Concertul „Arhiduce".

În cele din urmă, am introdus discul în aparat şi l-am pornit. Mâinile îmi tremurau.

M-am întors spre tatăl meu.

— Val înțelesese totul, nu-i aşa?

— Ți-am spus, Ben. Sora ta era încurcată…

— Val ştia că tu eşti. Într-un fel sau altul, a înțeles. Ştia totul… Simțeam că mă sufoc. Ştia că tu eşti Arhiducele?

— Ce naiba vorbeşti?

— Ştia că tu eşti Arhiducele. Ştia că tu şi Indelicato voiați să-l împiedicați pe D'Ambrizzi să devină papă…

— Nebunule! Nu înțelegi nimic!

— A venit acasă ca să te avertizeze că voia să facă totul public – *te-ai întâlnit* cu ea în ziua în care a fost ucisă. Puțin îmi pasă de alibiul tău, şedința

de la New York, nimeni nu s-a gândit să-l verifice şi, oricum, tu eşti Hugh Driskill, pentru Dumnezeu, poți să-ți aranjezi un alibi şi cu preşedintele… Ea voia ca tu să o convingi cumva că se înşelase, că nu era adevărat… şi tu, monstru blestemat, tu l-ai pus pe Horstmann să o ucidă! Trebuia să salvezi conspirația ta murdară… Aşa că Val – mă înecam în furia mea, care sfârâia şi ardea ca o flacără roşie în capul meu –, Val a trebuit să moară…

Acordurile muzicii curgeau, paharul a căzut din mâna tatălui meu şi s-a spart pe vatra de piatră.

— Trebuia să salvez Biserica! S-a clătinat pe spate, alb la față, şi a căzut peste paharul spart. S-a uitat la mâna năclăită de sânge, la sticla care se înfipsese în palmă. A trebuit să sacrific ceea ce am iubit cel mai mult pe lume! Pentru Biserică, Ben, pentru Biserică!

3
Driskill

Se spune că mărturisirea e bună pentru suflet, dar când l-am ascultat pe tata am început să mă îndoiesc de sufletul lui. Fusese vândut cu mult timp în urmă şi nu puteam să-mi imaginez ce mărturisire îl mai putea salva. Sufletul, orice ar fi fost el, dispăruse, iar în fața ochilor mei nu mai era decât o epavă, un om fără niciun centru, în afara durerii, suferinței şi a unei capacități infinite

de trădare, totul în numele Dumnezeului lui şi al etern blestematei Biserici. El venerase tigrul, îl slujise şi omorâse pentru el, îl sprijinise şi apoi devenise hrana acestuia.

Stătea pe vatra de piatră, lângă foc, rezemat de cămin, şi vorbea cu mine, frângându-şi mâinile însângerate în poală, marele Hugh Driskill, care ar fi putut să ajungă la Casa Albă, care stăpânea bogăția eternă şi monumentala, care controla puterea dăruită de această bogăție şi pe care el o mărise – marele Hugh Driskill care îşi omorâse fiica, îşi trădase prietenul şi, pentru Dumnezeu, salvase viața unui papă. Hugh Driskill studiase Biserica Romană şi hotărâse că el ştia ce era mai bine, el ştia ce trebuia să facă, şi vărsase destul sânge pentru a o menține în direcția dorită de el. Îşi disprețuise fiul şi acum se bălăcea în propriul lui sânge, cu palmele străpunse de ace ascuțite de sticlă, în timp ce îşi rostea confesiunea în fața aceluiaşi fiu care îi întorcea ura în întreaga ei grozăvie şi se întreba dacă avea curajul să ridice vătraiul de fier şi să-l lovească până îl omoară…

— Indelicato a spus că Val ştia prea multe.

Vocea tatălui meu era joasă. Privirea lui trecea de la mine la mâini şi înapoi, aşteptând parcă o explicație pentru ceea ce i se întâmplase. Fața îi era pătată de sânge. Arata ca un indian războinic, dar nu mai era. De multă vreme nu mai era.

— Indelicato, am spus eu.

Vedeam totul în fața ochilor, pumnalul înfipt în

piept, mânerul elegant de aur. Focul ardea şi trosnea. Tata era transpirat, dar nu părea să-şi dea seama. El avea probleme cu mărturisirea. Se lupta să rămână coerent.

— Eu şi Indelicato eram singurii supraviețuitori ai acelor zile. Şi D'Ambrizzi, desigur, dar el era… nebun, el nu înțelegea Biserica. Credea că putea să o facă să danseze cum îi cânta el… Manfredi şi cu mine cunoşteam Biserica, ştiam că era… că *este.* Natura ei e imuabilă, iar noi o slujim, nu ea ne slujeşte pe noi. D'Ambrizzi n-a înțeles asta niciodată. Spiritul lui a infectat-o şi pe Val – Indelicato mi-a spus că voiau să distrugă Biserica, aşa cum o cunoaştem noi, ea, D'Ambrizzi şi Callistus, care era opera lui D'Ambrizzi, dar Dumnezeu a intervenit pentru a se ocupa de Callistus. Dar era o cursă contra cronometru, trebuia să fim pregătiți la moartea lui Callistus…

A spus vrute şi nevrute, iar eu m-am pomenit holbându-mă la fața lui, umedă de sânge şi sudoare, sau privind focul, sau refuzând să-l mai ascult, auzind numai şuieratul vântului şi bătaia ninsorii în acoperişul de sticlă. Pomul de Crăciun strălucea ca un vis de copil, vrăjit şi frumos.

— Ea descoperise totul, reconstituise trecutul pas cu pas, asta era o realizare imposibilă, dar Val se încăpățâna să sape în continuare, aşa a făcut toată viața…

— Nu-i nevoie să-mi spui mie cum era Val, am zis eu.

— Crimele din război, crimele de acum, ea înțelesese totul: D'Ambrizzi, Simon, Indelicato, Colectorul şi eu, omul care l-a salvat pe papă, doar că ea mă considera cu totul altceva, da, ştia tot. Biserica rezistase multor atacuri – eu şi Indelicato ne-am gândit mult, am cântărit totul, încercând să găsim o altă cale – dar povestea lui Val, dovezile pe care le adunase, era prea mult… prea mult pentru epoca aceasta a comunicațiilor, a televiziunii şi a reporterilor care erau în stare s-o scuture pe toate părțile, să despice firul în patra, să distragă totul… Trebuie să înțelegi, Ben, pentru prima oară în istorie cineva avea puterea de a distruge Biserica, de a o transforma într-un spectacol de circ, târând-o prin fața tuturor ochilor omenirii – o călugăriță cunoscută în toate colțurile lumii pentru faptele ei bune, pentru inteligența, spiritul şi munca ei, ea putea s-o facă.

Gândeşte-te cum era sora ta, televiziunea o iubea, ea ar fi făcut tot posibilul ca scandalul să nu se oprească, ar fi continuat la nesfârşit, reporterii ar fi purtat-o până în China. Asta ar fi însemnat sfârşitul, nu înțelegi? Papa era pe moarte, toate poveştile despre crimele lui Ioan al XXIII-lea şi ale lui Ioan Paul I ar fi ieşit la lumină, doar că, de data asta, n-ar mai fi putut fi şterse, muşamalizate şi uitate la fel de simplu. Apoi scandalul de la Banca Vaticanului, sinuciderile, crimele şi fraudele, toate ar fi ieşit la suprafață, iar sora Val ar fi fost acolo pentru a pune paie pe foc,

iar lucrurile ar fi scăpat de sub control…

Şi-a şters transpirația de pe față, iar cioburile din palmă i-au zgâriat fruntea. I-ar fi plăcut simbolismul, fruntea însângerată, coroana de spini, martirul care-şi vărsa sângele pentru credința sa, pentru Biserica lui.

— Era triumful Antihristului, sfârşitul Bisericii Romane… şi era fiica mea, Ben, ființa pe care o iubeam cel mai mult… i-am spus şi ei toate astea, dar n-am putut s-o opresc, fiindcă descoperise totul, făcuse toate legăturile, nu ştiu cum a aflat că eu eram Arhiducele, dar avea fotografia aceea nenorocită pe care o furase de la Richter şi mi-a spus: „Ştiu că tu eşti Arhiducele… Ştiu că ai fost amestecat de la început, vechiul agent OSS, eroul din război, slujitorul pe veci al Bisericii…” Îl ascultam pe el, dar auzeam vocea ei. Putea fi foarte dură, bătăuşă, toată numai pumni şi lovituri rapide, scurte, care îți tăiau răsuflarea. Avea un instinct criminal înnăscut şi o auzeam cum semăna moarte. Mi-a spus: „Şi tu, dragă tati, ai făcut această poză, nu-i aşa? Tu l-ai trădat pe prietenul tău D’Ambrizzi şi ai dat fuga la dobitocul ăla de Indelicato.” L-a făcut pe Indelicato dobitoc – ce naiba se întâmpla, Ben? O călugăriță să vorbească aşa, ce-a vrut să spună?

— A vrut să spună că Indelicato era un dobitoc. Şi nu se înşela. M-am întrebat dacă zâmbeam amintirii ei. Cred că zâmbeam. Şi încă a fost blândă, am spus, din considerație pentru

sensibilitatea ta.

— Ea nu înțelegea oameni ca Indelicato şi Pius – eu i-am cunoscut, Ben, i-am cunoscut –, ei poartă Biserica în inimă şi nu țin cont de capriciile trecătoare, de moralitatea ieftină şi temporară… Dumnezeule, Ben, D'Ambrizzi voia să-l omoare pe papă! Trebuia să-l opresc. Dar i-am fost un bun prieten… puteam să-l ucid! Dar eu țineam la el… aşa că i-am trădat complotul, cum îi spunea ea – şi am greşit că l-am salvat pe papă! Era nebună, Ben, era înconjurata din toate părțile de nebunie! Nimic nu mai conta pentru ea, îşi trădase jurămintele. Era târfa lui Lockhardt! Voia să distrugă totul – nu înțelegi, nu-i aşa? Tu nu pricepi nimic din ce-ți spun… am făcut tot ce am putut. Când am plecat de acasă în ziua aceea, Horstmann aştepta pe drumul către Princeton. Plecarea mea era semnalul… Tatăl meu plângea. A fost cel mai cumplit moment din viața mea. Asta era inima întunericului, Ben, şi nu poți să-ți închipui cum era…

— La naiba, ce greu ți-a fost, tată. A fost un iad pentru tine…

Impulsul de a-l ucide îmi dădea târcoale, îmi inunda gândurile.

— E un iad! Dumnezeule, nu vezi? Sunt în iad şi n-o să mai ies niciodată…

— Să mai spui că nu există dreptate, am zis. Vreau să înțeleg bine… Tu i-ai dat lui Indelicato sau lui Horstmann cale liberă pentru a-ți ucide

fiica. Nu mă interesează când şi cum… dar care era vina ei? Omorâse ea pe cineva? Pe cine a lăsat ea mort în şanț? Sau în capelă? Era o călugăriță care iubea Biserica şi credea în bunătatea ei fundamentală, în puterea ei de a face bine. Voia să o curețe de rău – şi nu era o fanatică, o scrântită, ea avea dovada faptului că nebunii erau stăpâni în azil. Asta era marea deosebire dintre tine şi Val. Tu nu crezi în esența Bisericii, dar ea credea. Ea credea în bunătatea, bunul-simț, blândețea şi forța Bisericii, ştia că avea să supraviețuiască şi să înflorească din nou, după ce avea să fie curățată de rău…

— Dar te-am salvat pe tine, Ben! Au vrut să te omoare – eu zăceam în spital… dorind să mor din cauza lui Val… Tu ai fost atacat… şi i-am spus lui Indelicato că, dacă mureai, aveam să dau totul publicității, pentru că nu mai aveam nimic de pierdut… pentru că Biserica ar fi căzut deja în abisul întunecat… Mă asculți? Te-am salvat şi pe tine, şi Biserica!

— Felicitări, tată.

— Pe urmă a început să mă acuze de uciderea lui Governeau. A spus că îmi stătea în fire să ucid… că totul avea să iasă la lumină… întunericul o prinsese şi ea mă trăgea şi pe mine acolo, jos…

— Ştiu şi eu ce e inima întunericului. Mă uit acum la ea. Am văzut-o pe Val scăldată în razele soarelui, cu costumul ei roşu de baie, țopăind pe

sub bolțile stropitorilor, iar soarele se reflecta pe corpul ei micuț, care părea încrustat cu diamante. M-am apropiat de tata. Era timpul să pun capăt nenorocirilor. Era timpul să-l dobor ca pe un animal turbat ce era.

S-a tras înapoi. Ştia ce-l aştepta. Patricidul s-ar fi potrivit perfect în dosarul familiei noastre.

A ridicat o mână pentru a se apăra. Mânecile cămăşii şi vesta erau năclăite de sânge.

Am auzit un zgomot. O bătaie uşoară, un ciocănit înăbuşit în bătaia vântului. M-am uitat în spate. În încăpere nu eram decât noi. Bradul îşi bătea joc de mine, cu beteala şi luminile lui colorate. Becurile se reflectau în ochii ursului, care părea viu. Bătaia uşoară s-a transformat în bubuituri şi am auzit ceva trosnind deasupra capului.

Un om stătea întins pe acoperişul de sticlă, cu brațele îndepărtate, şi lovea cu pumnii în geam, iar geamul şi ramele începeau să cedeze.

Apoi cerul s-a prăbuşit. Am avut senzația că geamul a explodat în cameră, sub greutatea corpului. Rama de aluminiu s-a îndoit şi s-a frânt, sticla a crăpat şi s-a sfărâmat, apoi un fel de ploaie sclipitoare, de cioburi de sticlă şi bucăți de metal, reflectând lumina focului şi becurile colorate din brad, s-a abătut asupra noastră. O rafală de vânt a izbucnit şi milioane de cristale de gheață s-au prăvălit în încăpere. Tata urla undeva departe şi, în mijlocul furtunii de sticlă, metal şi zăpadă, un

om se năpustea asupra noastră, ca un meteorit dintr-un joc de artificii cosmic.

Corpul s-a prăbuşit pe o canapea, s-a rostogolit lovind o masă de cafea şi a rămas cu faţa în jos la poalele bradului de Crăciun. Omul s-a mişcat şi a dat din picioare, zbătându-se să se întoarcă. Degetele înmănuşate trăgeau de masca neagră de ski, de parcă s-ar fi înecat, sufocându-se sub împletitura de lână.

Am îngenuncheat lângă el şi l-am întors cu faţa în sus. Partea din faţă a hainei albe era pătată de sânge. Avea o gaură pe unde intrase glonţul în partea din stânga a pieptului şi când l-am întors am văzut şi gaura cealaltă, de ieşire. Sângele se împrăştiase peste tot. Se pare că nu fusese o creangă trosnind în vânt. El trăgea în continuare de mască. Haina şi masca erau pline de cioburi de sticlă. Tuşea sub mască, încercând să vorbească.

L-am ajutat, trăgându-i masca de pe chip. Avea faţa zgâriată şi sângele îi curgea prin răni. Era Artie Dunn.

S-a uitat la mine şi şi-a lins sângele de pe buze.

— Ce zi nenorocită, a şoptit. Râsul i-a gâlgâit în piept. Ticălosul m-a împuşcat. Pe mine… Eu te supravegheam… Nu-mi place să merg pe munte, prietene… Ştiam că avea să vină după tatăl tău… E aici…

— Ştiai?

— Ştiam că Summerhays nu era Arhiducele, pentru Dumnezeu… ştiam că era tatăl tău, numai

el putea să fie, şi ştiam că tu n-o să-ți dai seama niciodată… La naiba, mă doare… îmi pare rău de acoperişul tău… trebuia să te avertizez… Ochii îi erau puțin înspăimântați. A privit în jur, mişcându-şi capul încet, cu mare greutate. Tatăl tău nu arată prea bine… Ai nevoie de un apărător, Ben, vorbesc serios. A tuşit şi şi-a lins buzele uscate. Saliva îi era roz. Poate din cauza tăieturilor de la gură. M-am simțit şi mai bine… Ascultă-mă, e aici. S-a întors şi acum e acolo afară… Ştiam că va veni, am aşteptat, am urmărit…

Gâfâia. Eu îl sprijineam cu brațul pe după umeri. Era sleit de puteri.

Tata îşi ținea capul în mâini, dar nu se mişcase de lângă foc. Îşi ştergea mereu ochii, mâzgălindu-se pe față cu sângele de pe mâini. Sub stratul de sânge, era cenuşiu precum cimentul ud.

— Ce spune? Spune-mi ce zice. Cine e acolo? Cine a venit?

Din spatele meu a răsunat o voce pe care o mai auzisem o dată.

O auzisem în biserica din Avignon, spunându-mi să mă întorc acasă. Acum ştiam de ce nu mă omorâse când avusese ocazia. Tata îi trimisese ordinul din patul lui de spital. Tata mă cruțase.

M-am întors şi am privit în ochii fără fund ai lui August Horstmann. Purta un pardesiu lung, negru şi o pălărie neagră cu borurile răsucite de jur-împrejur. Ochii i se holbau din spatele lentilelor rotunde. Purta un fular roşu. Zăpada îi

atârna de haină şi de pălărie. Era de un calm perfect.

— Îți spune că am venit după tine, Arhiduce. Ştiai că trebuia să vin.

Stătea exact în fața ursului uriaş. Acesta părea să-l amenințe din spate, dar el nu-şi dădea seama. Părea că voia să-l prindă în gheare.

Am început să vorbesc, iar el a ridicat o mână. În cealaltă avea un Walther de 9 mm.

— N-am venit pentru tine, a spus el, accentuând cuvintele. M-a privit scurt de sus până jos, de-a lungul nasului îndrăzneț. Vedeam pomul de Crăciun reflectat în lentilele lui. Apoi s-a întors spre tata. Am simțit mâna părintelui Dunn mişcându-se uşor în spatele meu, căutând ceva în buzunarul hainei. A tuşit încet. Horstmann a spus: E timpul, Arhiduce. Timpul pentru un Iuda vine la fel de inevitabil ca moartea. Este moartea. Tata se holba la el cu un aer neîncrezător care se transforma treptat în ceva asemănător cu transa. L-ai trădat pe Simon şi mulți oameni au murit din cauza ta. Şi acum m-ai pus să măcelăresc nişte nevinovați… Am venit să-i răzbun, Arhiduce. Sunt foarte mulți… Şi sunt aici, ne înconjoară. Închide ochii şi o să le vezi chipurile.

Tata s-a ridicat încet şi a rămas în picioare, înfruntându-l. Apoi a închis ochii.

— Îi vezi, Arhiduce?

A tras un glonț în capul tatălui meu. Tata a căzut pe spate, cu capul şi umerii în cămin, de unde

săreau scântei şi buştenii trosneau sub greutatea lui. Flăcările s-au înălțat şi i-au cuprins fața, iar valurile de căldură i-au înceţoşat trăsăturile care păreau să se topească. A dat cu picioarele în podea ca într-un dans al morții.

Dunn a oftat şi mi-a strecurat în mână un obiect rece şi greu. Apoi s-a prăbuşit pe spate şi în jurul gurii i-a apărut o spumă roşie. Respira încet, dar pata care înconjura rana făcută de glonț era din ce în ce mai întinsă. Am tras piedica vechiului Colt 45 şi l-am îndreptat către Horstmann.

El s-a întors de la priveliştea îngrozitoare a tatălui meu cuprins de flăcări şi s-a uitat la mine. Din cămin se auzea un sfârâit.

— N-am nimic cu tine, mi-a spus el. Pistolul lui mă țintuia. Nu părea să observe automatul uriaş din mâna mea.

— Mi se pare firesc, am spus. Nu ți-am făcut nimic. Dar tu l-ai împuşcat pe prietenul meu Dunn şi ai ucis-o pe sora mea… Te miră faptul că nu-mi pasă de scuzele tale? Ai fost indus în eroare – ştiu. Dar mi-e imposibil să te compătimesc pentru ceea ce ți s-a întâmplat.

— Am făcut tot ce-am putut pentru a regla conturile.

Am clătinat din cap.

— Nu e de ajuns. Fiindcă nu tu o răzbuni pe sora mea. Eu o răzbun. Mi-ai omorât sora şi am jurat că am să te găsesc. Acum n-am altă soluție decât să te ucid.

Mi-a zâmbit.

— Un alt pistol jucărie, domnule Driskill?

— Nu, am spus. E adevărat.

Primul glonț i-a sfârtecat pieptul şi l-a aruncat în labele ursului, unde a rămas agățat, împietrit, cu ochii bulbucați, gata să-i iasă din orbite. Poate că primul glonț l-a omorât sau l-ar fi omorât, dar nu era de ajuns pentru a-mi scoate otrava din sânge. Aşteptasem cumplit de mult şi aş fi vrut să am un auditoriu, fiindcă simțeam nevoia de a face o declarație. Arma vorbea în locul meu. Asta îmi domolea furia. Purificare. Manifestare divină cu un Colt 45. Al doilea glonț i-a smuls o parte din cap, o dată cu o bucată de blană din umărul ursului. Zgomotul era insuportabil. Al treilea glonț i-a sfârtecat gâtul şi bărbia şi l-a aruncat împreună cu ursul în hol.

Am auzit vocea slabă a lui Dunn în spatele meu.

— Cred că l-ai ucis, Ben.

Am sunat poliția şi pompierii din Menander şi i-am lăsat pe ei să aducă o ambulanță până la cabană, pentru o problemă de viață şi de moarte. Apoi am târât corpul pârlit al tatălui meu afară din cămin. Simțeam mirosul tatălui meu arzând. Pentru Artie Dunn nu prea aveam ce să fac. Ori scăpa, ori nu. L-am ținut în brațe, încercând să-l conving să nu moară. Îi spuneam încontinuu să se uite la pomul de Crăciun care se înălța deasupra noastră. Am simțit vântul înghețat şi zăpada udă bătându-mi în față, din noapte.

După un timp am început să cânt încet, pentru mine, colinde de Crăciun, iar părintele Dunn s-a mişcat în braţele mele şi l-am auzit murmurând.

Odihniţi-vă, gazde vesele,
Şi nu vă temeţi de nimic…

Aşa ne-au găsit.

Ninsoarea cădea pe noi, becurile din brad străluceau colorate şi vesele, trei bărbaţi erau împuşcaţi, un urs, prăbuşit, iar un păgân, a cărui minte plecase la plimbare, bântuia prin întunericul ce ne cuprinsese pe toţi.

Odihneşte-te în pace

Moartea tatălui meu a concurat, din punctul de vedere al atenţiei acordate de presă şi de oamenii importanţi, cu stingerea din viaţă a Sanctităţii sale, papa Callistus. Ceasul papei a încetat să mai bată, după socoteala mea, la douăsprezece ore după ce August Horstmann l-a omorât pe tata. Când am privit înapoi de la o anumită distanţă psihologică, toată afacerea a căpătat aspectul unui joc englezesc în care ultimul participant rămas în viaţă câştigă marele premiu. Se pare că Giacomo D'Ambrizzi era ultimul războinic rămas pe câmpul de luptă. Premiul lui avea să fie, oare, tronul lui Petru?

În perioada imediat următoare acelei nopţi

petrecute la cabană, au fost necesare o mulțime de aranjamente pentru a evita avalanşa întrebărilor fără răspuns. Nu mi-a trecut prin cap să cer ajutorul altcuiva în afara lui Drew Summerhays, care îşi folosea probabil influența la maximum pentru a împiedica ravagiile exploziei să ajungă până la Roma. El l-a târât cu forța pe arhiepiscopul cardinal Klammer jos din pat şi l-a obligat să tragă toate sforile disponibile, iar restul n-a fost pentru mine decât o ceață apăsătoare. Nu ştiu cum, dar până la urmă a reuşit să acopere totul, construind o muşamalizare impenetrabilă. Nu era el Arhiducele, dar în venele lui curgea atât sângele lui Hercule, cât şi al lui Machiavelli.

Când l-am întrebat de ce fusese la Avignon, a încercat să ocolească răspunsul. Înghesuit la colț, a spus doar că se temuse că era ceva „putred în inima lucrurilor, dar nu eram sigur cine se afla în spatele lor. Încercam doar să previn posibilitatea ca totul să se prăbuşească în capul tău. Ben, îmi pare rău că a trebuit să plăteşti un preț atât de mare". Pentru numele lui Dumnezeu, el încercase să mă protejeze.

Varianta oficiala spunea că inima slăbită a tatei cedase într-un mod nu foarte surprinzător. *Sic transit.* Niciodată nu va mai exista un om ca el. Erou de război, emisar al păcii, slujitor al Bisericii în fiecare zi din viața lui.

August Horstmann a fost îngropat, fără vâlvă, într-un mic cimitir care deservea un sat în mare

măsură catolic, dintr-un ținut minier din Pennsylvania, aproape de locul de odihnă al preoților săraci şi bătrâni. Părintele Artie Dunn a fost dus la un spital particular, obişnuit să trateze într-un mod discret oameni foarte bogați, foarte cunoscuți şi foarte puternici. După douăzeci şi patru de ore am aflat că avea să supraviețuiască.

Pentru rolul jucat în piesa aceasta complicată, satul Menander a primit anumite asigurări care aveau să fie respectate, fără greşeală, prin intermediul fondurilor Bisericii şi al buzunarelor unor miliardari catolici anonimi, solicitați să presteze anumite servicii. Era evident că, fiind moştenitorul tatălui meu, de la mine se aştepta o contribuție considerabilă adusă acestor îmbunătățiri civice, care includeau stația de pompieri, spitalul local, un nou patinoar de hochei şi un nou liceu. Daruri, daruri, daruri; chiar şi din mormânt, tata continua să facă fapte bune, mi-a spus Drew Summerhays.

Funeraliile de stat – le numesc aşa fiindcă, în realitate, asta au fost – ale lui Hugh Driskill s-au desfăşurat la Catedrala Sfântul Patrick de pe Strada Cinci. Limuzinele au umplut strada, tunicile cele mai elegante şi cizmele cele mai strălucitoare din New York erau la post, călare pe caii care suflau abur pe nări, soarele strălucea asemeni luminii pure a lui Dumnezeu, camerele de televiziune urmăreau fiecare sosire, iar Klammer a fost fericit, fiindcă l-au pus să vorbească pentru

actualități, pomul de Crăciun se înălța deasupra patinatorilor de pe patinoarul Rockefeller Center, iar cei ieşiți la cumpărături au fost nevoiți să suporte neplăcerea de a avea strada închisă timp de câteva ore în dimineața Ajunului. După ce toată lumea şi-a răcit gura şi clişeele, corpul tatălui meu, însoțit de câțiva dintre noi, a fost purtat în altă parte, iar toți cei puternici şi bogați s-au întors pe la casele lor din Wall Street, Albany, Washington, Londra sau Roma. Mulți dintre ei aveau să se reunească din nou, în decurs de câteva zile, la Roma cu ocazia înmormântării lui Callistus. Noi, ceilalți, nu ne-am deplasat decât până la biserica Sfânta Maria din New Pru.

Îmi lipsea Artie Dunn, care şi-ar fi păstrat tot timpul perspectiva cristalina. Îmi lipsea sora mea, dar aceasta devenise o durere familiară care nu putea fi vindecata. Aveam s-o port cu mine pentru tot restul vieții. Şi, firește, îmi lipsea sora Elizabeth. Dar ea era la Roma, acolo era locul ei, şi într-un ungher al minții am văzut-o, mi-am imaginat agitația şi emoțiile pe care le simțea, probabil, pentru că murise Callistus şi se pregăteau ultimele mutări ale jocului ce avea să-l încoroneze pe noul învingător, succesorul lui Callistus. Am stat în cimitirul retras şi m-am gândit, mi-am amintit. Vântul era înghețat, iar cerul senin şi rece, în timp ce soarele cobora înspre dunga de nori argintii care se întindea de-a lungul orizontului. Umbrele se profilau pe zăpada

înghețată. Piersică se pregătea să-şi facă datoria. Lângă el se mai aflau Margaret Korder, câțiva vechi prieteni, un fost secretar de stat, un moderator de televiziune ieşit la pensie, o parte dintre partenerii lui de-o viață şi Drew Summerhays care îi văzuse pe mulți dintre tovarăşii lui căzuți şi îngropați.

În timp ce aşteptam descărcarea sicriului din maşina mortuară şi aducerea lui în cimitir, Summerhays a venit lângă mine. Avea un aer puțin studiat, de parcă am fi împărtăşit o taină îngrozitoare, ceea ce presupun că era adevărat, deşi eu n-aveam idee în ce măsură ştia ce se întâmplase. Mi-a zâmbit cu acel aspect familiar, de iarnă, care rămânea la fel în fiecare anotimp.

— Nu ştiu ce să spun, am şoptit. Te-ai ocupat de tot, de fiecare amănunt. N-am cum să-ți mulțumesc, deşi aş vrea din tot sufletul.

— Ba ai cum, Ben, ai cum. Sicriul a trecut prin fața noastră. Piersică stătea de vorbă cu Margaret Korder. Summerhays părea că se străduia să-şi înăbuşe dorința de a saluta rămăşițele tatălui meu. În curând o să-mi vină şi mie rândul. Am scris o scrisoare în care spun că vreau ca tu să te ocupi de toate. Nu va fi complicat, dar există oameni care insistă să vină şi trebuie primiți cum se cuvine. Ți-am lăsat instrucțiuni. Tu vei face ca totul să meargă ca pe roate. O să fiu cu ochii pe tine. M-a luat de braț şi ne-am apropiat încet de mormântul proaspăt săpat. Tata avea să se

odihnească între sora mea şi mama mea. Uită tot ce s-a întâmplat de la moartea surorii tale... Ai auzit, Ben?

— Ce tot spui? De ce te mai temi acum?

— Eu am ajuns mult prea departe ca să mă mai tem de ceva. Ce tot spun? Asta spun: dacă poți fi ignorant, e o nebunie să fii înțelept.

— A, bine, când e vorba de Biserică, la trecut sau la prezent, ignoranța e idealul la care aspir. E ciudat, Drew. În ultima vreme, am început să-mi amintesc... credința...

— Ignoranța şi credința merg mână în mână. De-a lungul secolelor n-am făcut decât să dovedim această afirmație. Biserica nu e nici pe departe terminată, să ştii.

— Asta e ceea ce mi-a adus credința înapoi. Dacă Biserica poate supraviețui acestor încercări...

— Tatăl tău, a spus el, în cele din urmă. Totul la el e foarte implicat şi totul a venit din devotamentul lui pentru Biserică.

— Dacă te gândeşti la asta, îți dai seama că e foarte complicat, am spus. Eu vreau să-mi petrec restul vieții fără să mă gândesc.

— Ei bine, n-ai sa reuşeşti, Ben. Tatăl tău a fost un om mare. Şi în cele mai importante aspecte tu îi semeni foarte mult. Vântul era atât de rece, încât m-am simțit de sticlă, gata să mă sparg. El nu şi-a iertat niciodată felul în care s-a purtat cu tine. Dar n-a ştiut cum să îndrepte lucrurile.

— Nu contează, Drew. Suntem ceea ce suntem, suma totală a trecutului.

Am stat pe marginea mormântului şi m-am gândit la sora mea, la toată familia mea, care era acum moartă. Eu eram ultimul Driskill. Am avut un sentiment straniu, văzând şirul de morminte, văzând locul de lângă sora mea, unde într-o zi aveam să-mi caut şi eu odihna.

Tremuram şi apoi am auzit o maşină parcând în spatele nostru, la marginea drumului, lângă mormântul părintelui Governeau. Am auzit uşa maşinii trântindu-se cu un zgomot înăbuşit. Piersică vorbea despre tatăl meu, despre familia Driskill.

Am simțit lacrimi rostogolindu-se pe obrajii mei şi eram prea tulburat ca să înțeleg de ce.

Slujba s-a încheiat, tata a fost aşezat în mormânt şi lumea a început să treacă pe lângă mine, să mă atingă şi să-mi spună toate lucrurile care se spun de obicei în asemenea împrejurări. Apoi am rămas singur lângă mormânt, în întunericul care se lăsa cu repeziciune.

— Ben…

Am recunoscut glasul şi m-am întors, cu inima bătând să-mi sară din piept.

Ea venea înspre mine, iar vântul îi flutura haina lungă de lână, dându-i un aer mândru de vagabond. Tocurile cizmelor ei loveau stratul de zăpadă. Cu pasul ei lung, a parcurs repede distanța de la maşina parcată în stradă. Vântul îi

flutura părul lung şi des peste faţă, iar ea îl îndepărta cu degetele înmănuşate. S-a uitat la mine cu privirea ei directă, neclintită.

— Îmi pare rău că am întârziat. M-am pierdut… Simţeam că mă cufund în ochii ei, în chipul ei, în timp ce vorbea. Ştiam că aşa ceva avea să se întâmple şi nu puteam să mă împotrivesc. Se pare că suntem aici… pentru Val. Mi-a luat mâna într-a ei. Cum te simţi, Ben?

— Sunt bine, Elizabeth. Nu trebuia să baţi drumul până aici.

— Ştiu.

— Cred că înnebuneşti la Roma… înmormântarea lui Callistus, adunarea cardinalilor şi celelalte. Ar trebui să stabileşti pariurile acum.

Ea a zâmbit.

— D'Ambrizzi conduce plutonul cu cinci la trei. Trupele lui Indelicato sunt derutate şi confuze. După cum merg lucrurile, mulţi cred că sunt şanse doi la unu ca D'Ambrizzi să moară brusc, chiar înaintea alegerilor.

— Marea şansă a Sfântului Jack.

A ridicat din umerii ei largi, păstrându-şi zâmbetul.

— Nu prea mai are nicio importanţă, nu-i aşa? Nicio importanţa.

— Nu mai are? E ciudat că spui aşa ceva. Cât timp rămâi?

O şi vedeam mergând înapoi la maşină,

întorcându-se la Aeroportul Kennedy şi lăsând în urmă mica vizită de politețe.

— Asta depinde în mare parte de tine, a spus ea.

— Ce vrei să spui?

— Sunt acolo unde vreau să fiu, Ben. Aici.

— Te-ai gândit bine?

Mi-a luat mult timp ca să înțeleg. Mi-era frică să-mi cred urechilor.

— Ben, asta e o întrebare puțin cam prostuță. M-a luat de braț şi m-a strâns lângă ea. Acum mă tem că n-ai de ales: ori eşti de acord, ori taci. Aşa spunem noi în Biserică.

Un nou zâmbet i-a apărut pe chip, ca o dimineață senină.

— Să fiu al naibii, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea.

Mă trăgea după ea pe drum. Avea obrajii roşii de ger. Am auzit vântul şuierându-mi în urechi. Din inima morții, mă întorceam la viață. Auzisem oare râsul vesel al surorii mele purtat de vânt?

— Am foarte multe lucruri să-ți povestesc, i-am spus.

Se întunecase. Noi ne îndreptam spre luminile şi căldura din mica biserică.

PACE.